

ORIENTAL RESEARCH INSTITUTE
LIBRARY

ACCESSION No. 1233
(1240)

CALL No.

T 12180761 / C 34

SRI VENKATESWARA UNIVERSITY
TIRUPATI

66

கணபதிதுணை.

கடைச் சங்கப்புலவருள் ஒருவராகிய

மதுரைக்

கடலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார்

அருளிச்செய்த

மணிமேகலை.

1240

இஃது

உத்தமதானபுரம்

மகாமனோரத்தியாய நாகாபுரநாயகலாந்தி

வே. சாமிநாதையரால்

பலநூல்களைக்கொண்டு மரிசோதித்து

நூதனமாகத் தாழ்வுநூலாய் அரும்பதவுரையோடும்

பலவகை அராய்ச்சிக் குறிப்புக்களோடும்

செய்து :

கேசரி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

[முன்னும்பதிப்பு]

வினோதப்பதிப்பு அலுவலர்

Copyright Reserved]

1931

[வினோதப்பதிப்பு]

கஉ.	அறவணர்த் கொழுத காதை	௪௩௪
கங.	ஆபுத்திரன் றிறம் , ஏழிவித்தகாதை	௪௩௨
கச.	பாத்திரமரபு கூறிய காதை	௪௩௨
கரு.	பாத்திரங்கொண்டு பிச்சையுங்க காதை....		௪௩௩
கக்.	ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை	௪௩௩
கௌ.	உலகவறவி புக்ககாதை	௪௩௮
கஅ.	உதயகுமரன் அம்பலம் புக்ககாதை	௪௩௪
கக.	சிறைக்கோட்டம் அறங்கோட்டமாகிய காதை	௨௦௨	
உ௦.	உதயகுமரனைக் காஞ்சான் வாறா லெழிந்த காதை	௨௦௩
உ௧.	கந்திர்பாவை வருவதுரைத்த காதை	௨௦௪
உ௨.	சிறைசெய் காதை	௨௦௮
உ௩.	சிறைவிடுகாதை	...	௨௦௩
உ௪.	ஆபுத்திரனுடைந்த காதை	௨௦௩
உ௫.	ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்த காதை	௨௦௩	
உ௬.	வஞ்சிமாரகர்புக்க காதை	...	௨௦௩
உ௭.	சமயக் கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை...		௨௦௩
உ௮.	கச்சிமாரகர் புக்ககாதை	...	௨௦௩
உ௯.	தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை....		௨௦௩
௩௦.	பவத்திறமறுகெனப் பிரைவிரேற்ற காதை	௨௦௩
10.	மணிமேகலைப் பாட்டுக்களின் முநற்குறிப்பகராதி		௨௦௩
11.	மணிமேகலைப் பிரயோகவிளக்கம்	௨௦௩ - ௨௦௪	
12.	மணிமேகலையில் வந்துள்ள வேறுகதைகள்	௨௦௩ - ௨௦௪	
13.	புத்ததேவனுடைய பேயர்சார்	௨௦௩ - ௨௦௪	
14.	மறுப்புக்கள்	௨௦௪ - ௨௦௮
15.	அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி	௨௦௪ - ௨௦௮	

இப்பதில் எடுத்துக் காட்டிய நூற்பெயர் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்புகராகி.

அகநா - அகநானூறு.
அடியார் - அடியார்க்கு நல்லார்.
அறநெறி - அறநெறிச்சாரம்.
அசாரா - ஆசாரக்கோவை.
அதி - ஆதிபர்வம்.
இலிங்க - இலிங்க புராணம்.
இறை - இறைமையுரைப்பொருள்.
எ-ம் - என்றும், எனவும்.
இங்குறு - இங்குறுநூறு.
ஒ - ஒப்பு.
கம்ப - கம்பராமாயணம்.
கல் - கல்லாடம்.
கவி - கவித்தொகை.
கலிங்க - கலிங்கத்துப் பாணி.
குண்டல - குண்டலகேசி.
குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பாட்டு.
குறுந் - குறுந்தொகை.
கூர்ம - கூர்மபுராணம்.
கமய - கமய சிவாகரம்.
கிலப் - கிலப்பதிகாரம்.
கிவ. சித்தி - கிவநூனசித்தியார்.
கிறப் - கிறப்புப் பாயிரம்.
கிறபாண் - கிறபாணாற்றுப்படை.
கிவக - கிவக சிந்தாமணி.
கூ - கூத்திரம்.
கூடாமணி - கூடாமணி நிகண்டு.
கூரா - கூராமணி.
கூரப் - கூரனப்பிரகாசர் உரை.
கூர்க - கூர்கயாகப்பாணி. [வை.
தஞ்சை - தஞ்சைவாணன் கோ
தமிழகா - தமிழகாவலர் சரிதை.
கிரி - கிரிகுகை. [வையார்.
கிருச்சிற் - கிருச்சிற்றம்பலக்கோ
கிருஞான - கிருஞான சம்பந்தர்.
கிருவத் - கிருவத்தாடு.
கிருவா - கிருவாசகம்.
கிவ் - கிவ்வியப் பிரபந்தம்.

நெ - நேவாரம்.
நோல் - நோல்காப்பியம்.
ந - நச்சினூர்க்கினிய ருரை
நள - நளவேண்பா.
நன். மயிலை - நன்னூல் மயிலை
நாதருரை.
நன். வி - நன்னூல் விருத்தியுரை.
நாலடி - நாலடியார்.
நீல - நீலகேசி.
நெடுநல் - நெடுநல்வாடை.
ப - பக்கம்.
பட்டின (பட்டினப்) - பட்டினப்
பதி - பதிகம். [பாலை.
பதிற்றுப் - பதிற்றுப்பத்து.
பரி - பரிபாடல், பரிமேலழகருரை.
பரிமேல் - பரிமேலழகருரை.
பழ - பழமொழி.
பி - பி - பிரதிபேதம்.
புறநா - புறநானூறு.
பு. வெ - புறப்பொருள் வெண்பா
பெரிய - பெரியபுராணம். [பாலை.
பெரியாழ்வார் - பெரியாழ்வார்
கிருமொழி.
பெருங் - பெருங்கதை. [படை.
பெரும்பாண் - பெரும்பாணாற்றுப்
பேர் - பேராசிரியருரை.
பெருக - பெருகரற்றுப்படை.
மணி - மணிமேகலை.
மனரை - மனரைக்காஞ்சி.
மலைபடு - மலைபடுகடாம்.
மு - முற்றம்.
முருகு - முருகுசாற்றுப்படை.
முல்லை - முல்லைப்பாட்டு.
முத்திருப் - முத்திருப்பதிகம்.
மேருமந்தர - மேருமந்தரபுராணம்.
மேற் - மேற்கோள்.
விர - விரசோழியம்.

பிழையும் திருத்தமுள்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
		பௌத்த தருமம்.	
90	27	மணிமேகலை.	மணிமேகலை.
		மணிமேகலை.	
உக	17	இ.	ஈ.
நடு	17	யோக	யோகம்
கஉள	36	அல.	அல.
உடுக	1	ஸபா	ஸபா
நகச	11	கருமம்	கருமம்
சுடுஅ	38	817	815.

இப்புத்தகத்தில் எடுத்தாளப்பட்ட பலவகை நூற்பெயர்கள்.

[இவற்றிற் பெரும்பாலனவற்றைப் பற்றிய வரலாறுகளை அரும்பத
முதலியவற்றின் அகராதியிற் காணலாகும்.]

அகநானூறு, அங்கம் ஆறு, அங்காகமம், அபிதர்மபிடகம், அபிதர்மார்த்த சங்கிரகம், அருணசினை, அவதானகல்பலதை, அறநெறிச் சாரம், அன்னம்பட்டியம், அனுமான ஸூத்திரம், ஆக்கினைய புராணம், ஆசாரக் கோவை, ஆசௌச சதகம், ஆசௌசநிர்ணயம், ஆத்திரேயம், ஆர்த்திய பரியாயசூத்திரம், ஆபஸ்தம்ப கிருஹ்யம், ஆபஸ்தம்பம், ஆர்த்திப் பிரபந்தம், ஆரியபரியேஷண ஸூத்திரம், இசைத்தமிழ்தூல், இரகுவம்சம், இலக்கணக் கொத்து, இலக்கணவிளக்கம், இலகுஜாதகம், இலங்கபுராணம், இறையனாகப்பொருள், உதயணகுமார காவியம், உபதேசரத்னமாலை, உலோகவசனம், ஏலாதி, ஜங்குதுவாறு, ஜக்திரம், ஜவியதூல், கடகர்ப்பரகாவியம், கண்டபூஷணம், கம்பராமாயணம், கல்பசூத்திரங்கள், கல்லாடம், கலிங்கத்துப்பரணி, கலித்தொகை, காதம்பரி, கார்நாற்புது, காரைக்காலம்மையார் அற்புதத்திருவந்தாதி, ஷட திருவிரட்டைமணிமாலை, ஷட மூத்திருப்பதிகம், காவ்யகல்பலதா, காவேரிமாகாந்தரியம், கிராதார்ஜுனீயம், கிருதகோடி, கிருஹ்யரத்தம், கிருஷ்ண யஜுர்வேதப்ரம்ஹணம், கிழக்குத்திசைப்பரிசுத்த புத்தகங்கள், கிதகோவிந்தம், கிதாதாத்பர்யம், குண்டலகேசி, குமாரசம்பவம், குல்லாகபட்டியம், குலோத்துங்கசோழனுலா, குவலயானந்தம், குறிஞ்சிப்பாட்டு, குறந்தொகை, கூர்மபுராணம், கோகளசினை, கோயிற்றிருப்பண்ணியர் திருவிருத்தம், கோவிந்தராஜீயம், கௌதமதர்மசூத்திரங்கள், சப்தகௌஸ்தபம், சாகுந்தலம், சித்தாந்தத்தொகை, சிலப்பதிகாரம், சிவஞானசித்தியார், சிவஞானபோதம், சிவபோகசாரம், சிறுபாணாற்றுப்படை, சிவகசிந்தாமணி, குடாமணி நிகண்டு, குளாமணி, ஞானசாரம், தக்கயாகப்பரணி, தசகுமார சரிதம், தசநிர்ணயம், தஞ்சைவாணன் கோவை, தத்துவபோதினி, தத்வத்ரயம், தமிழ்நாவலர் சரிதை, தருக்க சங்கிரகம், தார்மிகசூத்திரம், தானபாரவிதை, திரிகடுகம், திருக்குறள், திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், திருஞானசம்பந்தர் திருக்கலம்பகம், ஷட திருச்சுண்பை விருத்தம், ஷட திருத்தொகை, ஷட திருமும்மணிக் கோவை, ஷட திருவுந்தாதி, ஷட திருவுல்லாமாலை, திருத்தணிகையுலா, திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவிரட்டைமணிமாலை, திருநாவுக்கரசர் திருவேகாதசமாலை, திருப்பதிகம், திருப்பல்லாண்டு, திருப்பெருந்துறைப்புராணம், திருமுரு

காற்றுப்படை, திருவள்ளுவமலை, திருவாசகம், திருவாதவூரடிகள் புராணம், திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, திருவாராதனக்கிரமம், திருவிசைப்பா, திருவெங்கைக்கோவை, திருவெண்காட்டுப் புராணம், திவ்யப் பிரபந்தம், திவாகரம், திர்க்கநிகாயம், தேவகோச நிகண்டு, தேவாரம், தொல்காப்பியம், நரிவிருத்தம், நவகதிர், நளவெண்பா, நற்றிணை, நன்னூல், நாகானந்தம், நாமலிங்காநுசாஸனம், நாரதசிஷ்யை, நாராயணீயம், நாலடியார், நான்குவிதாச நம்பியகப்பொருள், நீதிப்பரதிபம், நீலகேசி, நூற்றந்தாதி, நெடுநல்வாடை, நெடுந்தம், ப்ரபஞ்சசுற்றருதயம், ப்ரமேயஸாரம், ப்ரஜஞாபாரமிதை, ப்ருசுருத்தியாகமம், பட்டிகாவியம், பட்டினப்பாலை, பதிற்றுப்பத்து, பாதநூல், பரமத்திமிரபாணு, பரிபாடல், பழமொழி, பன்னிருபடலம், பாகசாத்திரம், பாணிநிசினையடி, பாணினீயவியாகரணம், பாரத்துவாசம், பாரத்துவாஜநினை, பிங்கலம், பிதிர்மேதஸாரம், பிரதாபருத்திரீயம், பிரயோகவிவேகம், பிராகிருதப்ரகாசம், பிராதிமுகத்தக வினய வினிச்சயம், பிராதிமோஷம், பிருஹத்தகதை, பிருஹத்தஜாதகம், பிருஹத்சுஸ்ஸநிதை, பிருஹதாமரணிய கோபரிஷத், புத்தசரித காவ்யம், புத்தஜாதககதை, புறத்திராட்டு, புறநானூறு, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பூர்வாகமம், பெரியபுராணம், பெரியாழ்வார் திருமொழி, பெருங்கதை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, போதாயன தர்மசூத்திரம், போதாயணீயம், போதிஸத்துவாவதானகல்பலதை, மகாகண்டகம், மகாபரிநிர்வாண சூத்திரம், மகாவம்சம், மகாவர்க்கம், மத்தியமநிகாயம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்தூல், மதுரைக்காஞ்சி, மலைபடுகடாம், மணுஸ்யிருதி, மனோமா, மஹாபதானசூத்திரம், மஹாவிஹ்மநாதசூத்திரம், மாகம், மானவிகாக்கினிமித்திரீயம், மீமாம்ஸா சாஸ்திரம், முப்பத்தாறுவிரப்படி, முமுஷாப்படி, முல்லைப்பாட்டு, மேகஸந்தேசம், மேதாநீயம், மேருமந்தர புராணம், மைத்ராயணீ உபநிஷதம், யதிராஜவீட்சி, யாப்பருங்கல விருத்தி, ரத்நாபரணம், வங்கர்க்கோவை, வாராகம், வான்மீகராமாயணம், விக்ரமசோமுனுலா, விக்ரமமோர்வசியம், விம்பசாரகதை, வியாச சிஷ்யை, வியாசபாரதம், வினயபிடகம், வீரசோழியம், வேதாலபஞ்சலிம் சதி, ஜப்பான்தேசத்துப் பெளத்ததூல்கள், ஸ்ரீஜிதிவண்சட்கோப ஸ்வாமியைபவம், ஸ்ரீபுராணம், ஸ்ரீவசனபூஷணம், ஸ்ரீகுருநாதஞ்சகரம், ஸ்ருகாலவாதசூத்திரம், ஸப்தகாசை, ஸம்யக் திருவ்யாசசூத்திராந்தம், ஸம்யுத்தநிகாயம், ஸர்வஸம்மதசிஷ்யை, ஸாரஸங்கிரகம், ஸித்தாந்தகௌ முதி, விரத்தாந்தசிஷ்யை, ஸுதீவிலோசனம், ஸுத்திரபிடகம்.

உ.
கணபதிதுணை.

முகவுரை.

அகவல்.

“தன்றே னுன்கி னென்றுகைம் மிகுஉம்
கன்றுவளர் பேருங்கா டாயினும்
ஒளிபெரிது சிறந்தன் றளியவேள் னெஞ்சே.”

வெண்பா.

“காலையு மாலையுங் கைகூப்பிக் காரெழுதால்
மேலை வினையெல்லாங் கீழுவாம்—கோலக்
கருமான்ரேல் வெண்ணீற்றுச் செம்மேனிப் பைந்தார்ப்
பெருமானைச் சிற்றம் பலத்து.”

கட்டுரை.

உலகமார் பன்னூற் நிலகமா யிலகி
நவையறு மொன்பான் சுவைபுணர்ந் தினிமைத்
திரட்டிது * மைந்து பொருட்டொடர் நிலைகளுள்
அமிழ்தினிற் சிறந்த தயிழெனு மடந்தை
அணிமே கலையா மணிமே கலைதான்,
நச்சம் பெருமை மூச்சங் கத்துட்
கறையிடற் நிறைவ னிறையன ரெனும்பெயர்
வாய்ந்தே† புலம்பல வாய்ந்த சங்கத்
தொல்லிசை பலவுறு நல்லிசைப் புலவருட்
சீலமார் மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனுரென்னும்

புலவர் பெருமானால் அருளிச் செய்யப்பட்டது ; இளம்பூரணர், பேராசிரியர், தேய்வச்சிலையார், நச்சினர்க்கினியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்குநல்லார், சமயதிவாகரவாமன முனிவர், இலக்கண விளக்கவுரையாசிரியர், இலக்கணக்கொத்து உரையாசிரியர், திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர், மயிலைநாதர், சங்கரநமச்சிவாயர்

* ஐந்து பொருட்டொடர்நிலைகளாவன :—சீவகசிந்தாமணி, சிலப் பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதியென்பன.

† புலம் - தூல் ; இதனை, “புலந்தொகுத் தோனே” என்னும் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தாலுணர்க.

முதலிய உரையாசிரியர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள பிரமாணநூல்களுள் ஒன்று; தன்மைநவீற்சியணியும் பாவிசுவணியும் இன்றோரன்ன பிறவணிகளுமே ஆங்காங்கு அமைந்திருத்தலால் தன்னுட் கூறப்பட்டுள்ள மலை கடல் தீவு வனம் நாடு நகர் ஆறு முதலியவற்றையும் பிறவற்றையும் நேரில் அறிந்துகொண்டாற் போலப் படிப்பவர்களுடைய மனத்திற்கு நன்றாகப் புலப்படச் செய்யும் நலப்பாடுற்றது; இக்காலத்தில் வேறொருவகையாலும் விளங்காதனவாகிய சில தெய்வங்களுடைய பெயர்களையும், அத்தெய்வங்களை வழிபடுமுறைமையையும், சிலசாதியாரையும், அவர்களுடைய நடை முதலியவற்றையும், சில நகரங்கள் தீவுகள் மலைகள் வனங்கள் கோட்டங்கள் அறச்சாலைகள் மன்றங்கள் முதலியவற்றையும், அவைகள் இன்னஇன்ன வண்ணமாக இருந்தனவென்பதையும், இன்ன இன்ன சமயங்கள் இன்ன இன்ன இடத்திற் பரவி யிருந்தனவென்பதையும், அவற்றின் இலக்கணங்களுடையும், சில அரசர் சில முனிவர் முதலியோருடைய சரித்திரங்களையும், பிறவற்றையும் இந்நூலால் விளங்க அறிந்துகொள்ளலாம்; இதன்பாலுள்ள சொல்லுத்பம் பொருள் டுட்பங்கள் நூலளவேயாகிய நுண்ணறிவிற்கேற்ப எவ்விடத்தும் காணப்படுமென்று கூறுவர்; இதனை,

“மந்தா கினியணி வேணிப் பிரான்வெங்கை மன்னவீ
கொந்தார் குழன்மணி மேகலை நானுட்பங் கொள்வதெங்கு
சிந்தா மணியுந் திருக்கோ வையுமெழு திக்கொவினும்
நந்தா வுரையை யெழுதலெவ் வாறு நவின்றருளே”

என்று கவிஞர் பெருமானாகிய துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச முனிவர் அருளிச்செய்த வெங்கைக்கோவைச் செய்யுளாளுணர்க, பின்னும், “சிந்தா மணியாஞ் சிலப்பதிகா ரம்படைத்தான், சுந்தராமணிமே கலைபுனைந்தான்” (திருத்தணிகையுலா) என்று இந்நூற் பெயரையும், “மாதவி பெற்ற மணிமே கலைநர்மை வாழ்விப்பதே” (அம்பிகாபதிக்கோவை) என இக்காப்பியத் தலைவியாகிய மணிமேகலையின் பெயரையும் தத்தம் நூல்களில் தொலியில் அமைத்து வித்துவான்கள் பாடியிருப்பதும் இதன் பெருமையையும் மணிமேகலையின் பெருமையையும் புலப்படுத்தும்.

சிலப்பதிகாரக் கதைத்தலைவனான கோவலன் மகளாகிய மணிமேகலையென்பவளுடைய சரித்திரமாதலின் இந்நூல் சிலப்பதிகாரத்தோடு கதைத்தொடர்புடையது,

இதில், சோழவளநாட்டுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பெருங்குடி வாணிகர்மரபில் உதித்த கோவலனுக்கு மாதவியென்னும் நாடகக்கணிகையிடந்தோன்றிய மணிமேகலையென்பவள் தன்னுடைய தாய் கோவலன் மதுரையில் வெட்டுண்டிறந்தது கேட்டுப் பரத்தைமைத் தொழிலை வெறுத்துப் பெளத்தமுனிவராகிய அறவணவடிகளைச் சரணடைந்து வாய்மைநான்கும் சீலமைந்தும் உபதேசிக்கப்பெற்றுப் பெளத்தசங்கத்திருத்தலையறிந்து அவளோடு பழகிச் சிறுபிராயத்திலேதானே பெளத்ததருமங்களை அறிதற்கேற்ற உணர்ச்சியுற்று ஒருநாள் தாயின் கட்டளைப்படிச் சதமதியுடன் பூக்கொய்தற்கு மலர்வனஞ்சென்று தன்னை விரும்பிவந்த உதயகுமரனுக்கு அஞ்சி அங்குள்ள பனிக் கறையில் ஒளித்திருந்து அவன் போனபின்பு வெளியேவந்து தன் குலதேவதையாகிய மணிமேகலாதெய்வத்தால் மணிபல்லவத்திவிற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு அத்திவினுள்ள புத்தபிடிகைக்காட்சியால் தன்னுடைய பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்திகளையறிந்து அப்பால் அத்தெய்வம் அறிவுறுத்திய மூன்று மந்திரங்களை யுணர்ந்து முற்பிறப்பிற் கணவனுயிருந்த இராகுலனென்பவனே இப்பிறப்பில் உதயகுமரனாக வந்தானென்று அத்தெய்வம் கூறக்கேட்டு அப்பிடிகையின் காவற்றெய்வமாகிய திவதிலகையினுதவியாற் கோமுகியென்னும் பொய்கையையடைந்து அதிலிருந்த அமுதசூரியென்னும் அக்ஷயபாத்திரம் தன்கையில் வரப்பெற்று பின்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சார்ந்து அறவணவடிகளையடைந்து ஆபுத்திரன் வரலாற்றையும் அவனுக்கு மதுரையிற் சிந்தாதேவி அமுதசூரியைக் கொடுத்ததையும் பசித்த உயிர்களுக்கு உணவளித்தலே எல்லாவற்றினும் மேலான தருமமென்பதையும் அவர் கூறக்கேட்டு அவர் கூறியவாறே உணவளித்தற்பொருட்டு அமுதசூரியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வீதியிற் சென்று சிறந்த பத்தினியாகிய ஆதிரையென்பவள் முதலிற் பிச்சையிடப்பெற்றுக் காயசண்டிகையென்னும் வித்தியாதாமங்கையின் தீரப்பசியை அப்பாத்திரத்திலிருந்தெடுத்துதவிய ஒருபிடியமுதாற்போக்கி அப்பாத்திரத்தில் மேன்மேலும் அமுது வளரப்பெற்று அந்நகரத்துள்ள உலகவறன்யென்னும் அம்பலத்தை யடைந்து அங்கேவந்த எல்லாவுயிர்களின் பசியையுப்போக்கி அவ்வறஞ்செய்தலையே நித்த நியமமாகப் பூண்டு தன்னை விரும்பி

வந்த உதயகுமரன் அறிந்து கொள்ளாவண்ணம் மேற்கூறிய காயச் சண்டிகையின் வடிவங்கொண்டு அந்நகரத்துள்ள சிறைச்சாலையை யடைந்து அங்கே பசுத்திருப்பவர்களுக்கெல்லாம் உணவளித்து அதனை அறச்சாலையாக்கி, தன்னை மீட்டும் விடாது தொடர்ந்த உதயகுமரன் காயச்சண்டிகையின் கணவனால் வெட்டுண்டுவிழ்ந்தது கண்டு மனங்கலங்கிப் பின்பு கந்திற்பாவைத்தெய்வத்தின் மொழிகளால் தேறுதலுற்று உதயகுமரனுடைய தந்தையாகிய மாவண்கிள்ளியார் சிறையில் வைக்கப்பட்டு, இராசமாதேவியின் முயற்சியால் அச்சிறையினின்று நீங்கி நாகபுரத்தை யடைந்து அதன் தலைவனான புண்ணியராசனோடு மணிபல்லவஞ்சார்ந்து புத்தபீடிகையைக்காட்டி அதனால் அவனது பழம்பிறப்பை அவனுக்கறிவித்து, காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல் கொள்ளப்பட்ட செய்தியைத் தீவதிலகையாலறிந்துகொண்டு அப்பாற்சென்று வஞ்சிகர்ப்புறத்தேயுள்ள பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியின் கோயிலையடைந்து தரிசித்து, தன்னுடைய எதிர்காலச் செய்திகளைக் கண்ணகித்தெய்வம்கூற அறிந்துசென்று ஆங்கிருந்த சமயவாதிகள் பலரையுஞ்சார்ந்து அவரவர்களுடைய கொள்கைகளைத் தனித்தனியே வினாவி யுணர்ந்து, அந்நகரில் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்த மாசாத்துவாணைக்கண்டு அவன் மொழிந்த செய்திகள் பலவற்றையுங் கேட்டு அவன் கூறியவாறு காஞ்சினகரம்போய், அந்நகரிற் பசியால்வருந்தி வாடிய எல்லாவுயிர்களுக்கும் உணவளித்து, அங்கேவந்த அறவணவடிகளைத் தரிசித்து அவர் உபதேசித்த அறமொழிகளைக்கேட்டு, பின் முத்திபெறுதற்பொருட்டு அந்நகரிலேயே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தாளென்னுங் கதை விரித்துக் கூறப்படும்.

இந்நூல், பெளத்த சமயச்சார்பினளாகிய மணிமேகலையின் சரித்திரமாதலின் இதில் அச்சமயக் கொள்கைகளைப் பரக்கக் காணலாம்.

பற்பல தருமங்கள் இதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளன ; அவற்றுள் மிகுதியாகக் காணப்படுவது ஒருவன் மனமொழிமெய்கள் தூயனாகி எல்லாவுயிர்களிடத்தும் எப்பொழுதும் அருளுடையனாகல் வேண்டுமென்பதே.

மணிமேகலை யென்பவளுடைய சரித்திரத்தை விரித்துக்கூறுதலின், இஃது இப்பெயர் பெற்றதென்பர். நிலகேசி, புத்தவாதச் சருக்கத்தில், “குபலாகுபலம்” என்னுள் செய்யுளுரையில்,

* “திவினையென்பதி.....பிரமரு மாகிஎன்பது மணிமேகலைதுறவாதலின், இதனால் ஸம்ஸ்காரமறிந்துகொள்க” எனச் சமயதிவாகரவாமன முனிவரும், சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற் செளத்திரார்திகன் மதத்துள்ள “ஒங்கிய வருவம்” என்னுந் திருவிருத்தத்தின் உரையில்,* “திவினையென்பதி.....பிரமரு மாகிஎன்பது மணிமேகலை துறவாதலின், இதனால் ஸம்ஸ்காரமறிந்துகொள்க” எனத் திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசரும் எழுதியிருத்தலால், இந்நூல் மணிமேகலைதுறவையும் அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டி வந்ததென்று தெரிகின்றது; ‘மணிமே கலைதுற, வாறைம் பாட்டினு ளறிய வைத்தனன்’ என்று பதிகத்திறுதியிற் கூறப்பட்டிருத்தலும் இதற்கு இப்பெயருண்டென்பதை வலியுறுத்தும்.

இந்நூல், அம்மைமுதலாகிய வனப்பெட்டினுள் இயைபின் பாற்படும்; தோல்காப்பியச் செய்யுளியலின் கண்ணே, ‘அம்மை முதலியவனப்பெட்டும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கிலக்கணம்’ என்று கூறுகின்றழி, † “ஏகாரை முதலா எகார வீற்றுப், புள்ளி யிறுதியியைபெனப் படுமே” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில், ‘ஏணந்மன யரலவழுவென்னும் பதினொருபுள்ளியுள் ஒன்றனை ஈடுகவமைத்துச் செய்யுளைப் பொருட்டொடராகவும் சொற்றொடராகவுஞ் செய்வது இயைபெனப்படும்; னகாரவீற்றினிற்றுப் பொருளும் யைந்து சொல்லுமியைந்து வந்தன, சீத்தலைச்சாத்தனொறற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும், கொங்குவேளிரார் செய்யப்பட்ட உதயணன்கதையும் போல்வன’ என்று பேராசிரியரும் ஆசிரியர் நச்சி னுர்க்கினியரும் எழுதியிருத்தல் காண்க; இந்நூலிற் சொல்லியையும் பொருளியையும் அமைந்திருத்தல் அறிதற்குரியது.

இதற் கூறப்பட்டுள்ள சரித்திரம்நிகழ்ந்தகாலமும் இந்நூலாசிரியர் காலமும் ஒன்றென்றும், இஃது அவரால் தமிழிலேதான் முதலிற் பாடப்பட்டதென்றும், சிலப்பதிகாரத்தாலும் அதன் பதிகத் தொடக்கத்தில் அடியார்க்கு நல்லாரெழுதிய உரைநடையாலும், இந்நூற் பதிகத்தாலும் விளங்குகின்றமையின், இது வேறு மொழியிலிருந்து வந்ததென்று சொல்லுவதற்கிடமில்லை.

* மணிமேகலை, உச : கஉஉ - கஉக, நஃ : சுச - அஃ.

† தோல்காப்பியம், செய்யுளியல், சூ. உசஃ.

கதையைத் தொகுத்துக் கூறுவதும் பதிகமென்று வழங்கப்படுவதுமாகிய கதைபொதிபாட்டை இது முதலிற்பெற்று விழாவறை காதை முதற் பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதையிறுதியாகவுள்ள முப்பது பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது; காதை - பாட்டு; நீலகேசி, குண்டலகேசிவாதச்சருக்கம், ௨௭ - ஆம் செய்யுளுரையில், “முன்றன் பெருமைக்கணினுன் என னுங்காதையை அனுவதித்தவாறு” எனவும், ௨௮ - ஆம் செய்யுளுரையில், “பிடகம் என்னுங்காதை சொன்னவாறு” எனவும், மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௨௩ - ஆம் செய்யுளுரையில், “தன்புறத்த என்னுங்காதை சொல்லப்பட்டது” எனவும், ௪௦ - ஆம் செய்யுளுரையில், “எழும்பைத்தி என்னுங்காதை” எனவும், ௪௧ - ஆம் செய்யுளுரையில், “காவினாற் சுமந்துப்பான் என்னுங்காதை” எனவும், ௪௨ - ஆம் செய்யுளுரையில், “மக்கட்பண்புறியாது என்னுங்காதை” எனவும், அந்நூலுரையாசிரியர் எழுதியிருத்தலாலும், ‘காதைகரப்பு’ என்னும் ஒருவகைச் சித்திரகவிப்பெயராலும் காதையென்பதற்குப் பாட்டென்று பொருள் கொள்ளுதல் துணியப்படும்; “ஆறாம் பாட்டினு ளறியவைத்தனன்” எனப் பதிகத்திறுதியிற் கூறப்பட்டிருத்தலும், மிதிலைப்பட்டித் திருச்சிற்றும்பலக்கவிராயரவர்கள் வீட்டிற்குடைத்த பிரதியில் இந்நூற்பகுதிகளின் பெயர்களையாவும் பாட்டென்றே இருப்பதும் இதனை வற்புறுத்தும்; காதையென்பதை இசையோடு பாடப்படுவதாகிய செய்யுளென்று பொருள்படுகிற ‘காதா’ (மாயா) என்னும் வடசொற்சிதைவென்று கொண்டால் யாதோரிழுக்குமின்றென்று வடமொழியாளர் கூறுவர்; இதுநிற்க; பலவருடங்களுக்குமுன் பழைய தமிழ்ப் புத்தகங்களைத் தேடும்வண்ணம் இத்தமிழ்நாட்டினுள்ளே செல்லுதற்குரிய பல ஊர்களுக்குச் சென்று அங்கங்குள்ள பரம்பரைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுடைய வீடுகளில் இருந்த கையெழுத்துப் பிரதிகளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தகாலங்களிலெல்லாம் எனக்கு மணிமேகலை மூலப்பிரதிகள்மட்டும் கிடைத்தனவேயன்றி உரைப்பிரதியாண்டும் கிடைத்திலது. சென்னை, தஞ்சை முதலிய நகரங்களிலுள்ள பழைய கையெழுத்துப் புத்தகசாலைகளும் பார்க்கப்பட்டன; அங்கும் கிடைக்கவில்லை. வெளிநாட்டிலுள்ள நண்பர்கள் பலரைப் பத்திரிகைவாயிலாக இதைப்பற்றி வினாவினேன்; அங்கனம்

வினாவப் பட்டவர்களுள், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீ சிற்.
கைலாசபிள்ளையவர்கள் தமது கையாலெழுதிய மூலப்பிரதி
யொன்றை அன்புடன் அனுப்பினார்கள்; பின்பு பாரிஸ்நகரத்
துள்ள புரொபஸர் ஜ-ஹியன்வின்ஸன் என்பவர், 'இந்நகரத்துக்
கையெழுத்துப் புத்தகசாலையில் மணிமேகலை மூலப்பிரதி ஒன்றே
யுள்ளது' என்று தெரிவித்து மாதிரிகைக்காக அதிலிருந்து பதிகத்
தை மட்டும் எழுதி யனுப்பினார்; மற்றவர்கள், 'யாதொன்றுங் கிடை
க்கவில்லை' என்று விடையளித்துவிட்டார்கள். கிடைத்த பிரதிகளை
வைத்துக்கொண்டு ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்துவந்தபொழுது பிரதி
களில் எழுதுவோர்கள் இயல்பாகவே செய்வித்திருந்த வேறுபாடு
களாலும், இது பெளத்தசமயக் காப்பியமாதலால் அச்சமயக்
கொள்கைகளைக் கூறும் பாசுங்களையெல்லாம் எளிதிற்பெரிந்து
கொள்ளல் கூடாமையாலும், அவற்றை ஒழுங்காகப் புலப்படுத்
தும் பழைய * தமிழ்ப் பெளத்தநூல்கள் பண்டைக்காலத்தில்
இருந்தும் பாதுகாப்போரின்மையால் பிற்காலத்தில் இறந்தொழிந்
தமையாலும், அக்கொள்கைகளை விளங்கச் சொல்லுவோர் அகப்
படாமையாலும், பிழைகளைப் பிழைகளென்று நிச்சயித்துக்
களைந்து திருத்தமான பாடங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு எடுத்
துக்கொண்ட முயற்சியும் கழித்தகாலமும் அடைந்த வருத்தமும்
அளவுபடுவனவல்ல.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் முதலிய சைவசமயாசாரியர்
கள் அருளிச்செய்த தேவாரங்களிலுள்ள பெளத்தசமய மறுப்புக்
களும், பெரியபுராண முதலியவற்றுட் கூறப்பட்டுள்ள அச்சமயக்
கொள்கைகளும், மறுப்பும், சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்துள்ள
சௌத்திரார்திகன்மத முதலியனவும், அவற்றிற்குத் திருவொற்றி
யூர் ஞானப்பிரகாசரெழுதியவுரையும், அவ்வுரையிலுள்ள சில
உதாரணச் செய்யுட்களும், மறுப்புக்களும், நீலகேசியும் அதனுரை
யும், அவ்வுரையில் மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள

* பண்டைக்காலத்துப் பெளத்தநூல்களென்று தெரிந்தவை நூலி
டலகேசீ, சீத்தாந்தத்தொகை, திருப்பதிகம், விட்பகாசுதை யென்
பன; அவற்றிலிருந்து சில பாடல்களை நீலகேசியுரை முதலியவற்றில்
நூற்பெயர்களோடுஎழுதப்பட்டுள்ளன; நக்கியாகப்பாணியின் உரையால்
கவிராசனாகரென்னும் பெயரினராகிய புலவரொருவர் பெளத்தநூ
லொன்று செய்துள்ளாரென்று தெரிந்தது.

சில கவிகளும், வீரசோழியம் யாப்புப்படலவுரையிலுள்ள சில உதாரணப் பாடல்களும், இன்னுஞ்சிலவும் பௌத்தசமயமரபுகளிற் சிலவற்றையும் அச்சமயத்தோர் பேசிவந்த சில தமிழ்ப்பரிபாஷைகளையும் பிறவற்றையும் ஒருவாறு விளங்கச்செய்தன; செய்தும் முன்பிருந்த ஐயங்கள் முற்றுந் தீராமையாற் பின்னும் அறிந்தோர் பாற் சென்றும் தூரதேசத்தார்க்குக் கடிதமெழுதியும் விசாரித்தலையே மேற்கொண்டிருந்தேன்.

இப்படி இருக்கையில், ஹிந்துதேசத்து வித்தைகளிலும் ஆங்கிலேய வித்தைகளிலும் மிகப்பயிற்சியடைந்து விளங்கியவரும் சென்னை இராசதானிக் கலாசாலையில் ஸம்ஸ்கிருத போதகாசிரியராக இருந்தவருமான ராவ்பகதூர் மனோர் ஸ்ரீ அரங்காசாரியரவர்கள், எம். ஏ., பௌத்தசமய நூல்களிலும் பாண்டித்தியமுள்ளவர்க ளென்பதை அறிந்துகொண்டு உரியகாலங்களில் அவர்களிடத் துச் சென்று வினாவிவந்தேன்; வருகையில், ஒவ்வோரமயத் தும் தடையின்றி உடனுடன் அவர்கள் கூறியவிடைகளால் அதற்குமுன்பு எனக்கிருந்த ஐயங்களிற் பெரும்பாலான நீங்கின; நீங்கவே இந்நூலைப் பரிசோதித்தலில் என் மனம் ஊக்கம்பெற்றது. அவர்களுடைய பேருதவி இல்லையாயின், மணிமேகலையில் வந்துள்ள துடிதலோகம், பாரமிதை, அரூபப்பிரமர், உருபப்பிரமர் முதலிய சொற்களுக்குக்கூட உள்ளவாறே பொருள் கொள்ளுதல் எனக்கு மிகஅரிதாகும்; தமக்குரிய அரியவேலைகள் அநேகமிருந்தும் இப்பழைய தமிழ்நூல் வெளியேவந்து உலாவுதலையே பயனாகக்கருதி, யான் செல்லுங்காலந்தோறும் சிறிதும் சலிப்பின்றி அவர்கள் செய்துவந்த பேருதவி ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று; அவர்களுடைய பேருதவியாலேயே பௌத்தமதத்துள் மும்மணியென்று வழங்கும் புத்தசரித்திரம் பௌத்ததர்மம் பௌத்த சங்கம் என்பவை எழுதப்பெற்றன. அம்மகோபகாரி விஷயத்தில் இத்தமிழ்நாட்டினேமாகிய நாமெல்லாம் நன்றி பாராட்டுதற்கு உரியவர்களாக இருக்கிறோம்.

எவ்விடத்தும் இந்நூலுக்கு உரை அகப்படாமையாலும், உரை முன்பு உண்டென்று ஒருவாற்றாலும் விளங்காமையாலும் இனி மூலத்தைமட்டுமாவது வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்று நிச்சயித்துப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கியபொழுது, தமிழ்ப்பாஷாபிமானிகளாகிய அன்பர்களிற் சிலர், 'உரையெழுதியே இதனை

‘வெளிப்படுத்தவேண்டும்’ என்று வற்புறுத்திக் கூறினமையின், அவர்கள் சொல்லை மறுத்தற்கு அஞ்சி, இது புலவர்திலகர்கள் செய்தற்குரிய அரிய காரியமென்று கருதாமல், * “ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டை யன்பெனு நறவ மாந்தி, மூங்கையான் பேச லுற்ற னென்னயான் மொழிய லுற்றேன்” என்று பெரியோர்கூறியதற்கு இலக்கியமாக, தக்க நூலாராய்ச்சியும் எண்ணியவற்றைச் சுவை பயக்கும்படி நல்லநடையில் விளங்கவெழுதும் வன்மையுமில்லாத யான்,† “மணிமேகலை நூனுட்பங் கொள்வதெங்ஙன்” என்று ஆன் றேரார் பாராட்டப்பட்டுள்ள இந்நூற்கு அரும்பதவுரை யென்ற ஏதோவொன்றை எழுதத் தொடங்கினேன்.

மொழிகளுட் பெரும்பாலனவற்றிற்குப் பொருள் விளங்கிக் கிடக்கின்றமையின் அரியவற்றிற்குமட்டுமே பொருள்செய்தும், ஆங்காங்குள்ள வாக்கியங்களை ஒத்தவைகளாக இந்த நூலிலும் வேறு நூலிலும் காணப்பட்டவாக்கியங்களை அவ்வவ்விடத்தில் தந்துகாட்டி அவற்றினிடங்களை உடனுடன் விளங்கச்செய்தும், பொருள்விளங்காத இடங்களில் (P) இக்கேள்விக்குறியை அமைத் தும், கையெழுத்துப் பிரதிகளிற்கண்ட பாடபேதங்களை எடுத்துக் காட்டி அவற்றுள் இன்றியமையாத சிலவற்றிற்குமட்டுமே பொரு ளைப் புலப்படுத்தியும், எல்லோருக்கும் எளிதிற் பொருள் விளங்கு தற்பொருட்டு வடசொற்களைப் பெரும்பாலும் விரவுவித்தும், சில வற்றிற்குச் சங்கமருவிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் இப் பொழுது அகப்படாமையால் அவற்றை விளக்குதற்குப் பிற்கா லத்து நூல்களிலிருந்து பிரயோகங்களை எடுத்துக்காட்டியும் ஒரு வாறு அதனை எழுதிமுடித்தேன்.

‡ “சனியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றெழுக்கமும் பயின்று” என்று கம்பநாடரும், § “செல்லாறு தோறும் பொருளாழ்ந்து தெளிந்து” எனப் பரஞ்சோதி முனிவரும் அருளிச்செய்த திரு வாக்குக்களுக்கு இலக்காகவிளங்குங் கவிகளினுடைய வரிசையிலே

* கம்பராமாயணம், காட்டுப்படலம், க.

† திருவேங்கடக்கோவை.

‡ கம்பராமாயணம், சூர்ப்பனகைப்படலம், க.

§ திருவிளையாடற்புராணம், அன்னக்குழியும் வையையுமழைத்த படலம், உஉ.

நிற்குந் தகுதியுள்ள பாட்டுக்களையுடைய இந்நூலுக்கு யானா அரும் பதவுரை எழுதுபவன்? இதுசெய்தற்குத் துணிந்த எனது தறு கண்மையைப் பொறுத்தருளும்படி இத்தமிழுலகத்தை மிகவும் வேண்டுகிறேன்.

பழைய செந்தமிழ்நூற் பரிபாலகரும் இவ்வாராய்ச்சியால் எனக்கு மனச்சோர்வுண்டாகாதவண்ணம் அடிக்கடி ஊக்கமளித்து வந்தவரும் கொழும்புநகரத்துப் பிரபுசிகாமணியுமாகிய கௌரவம் பொருந்திய ஸ்ரீ. பொ. குமாரசாமி முதலியாரவர்கள், இந்நூலிற் சிற்சில விடங்களில் முன்னம் நிகழ்ந்த ஐயங்களை நீக்கிக்கொள்ளு தற்பொருட்டு யான் கேட்ட வினாக்களுக்கு இலங்கையிலுள்ள பௌத்த வித்தியோதயபாடசாலைத் தலைவராகிய ஸ்ரீஸ-மங்குளர வர்களைக்கொண்டு விடைகளெழுதுவித்து அனுப்பிப் பேருதவி செய்து வந்தார்கள்.

எனக்கு அக்காலத்தில் வடமொழிப் பிரயோகங்களில் உண் டாகிய ஐயங்களை உடனுடன் போக்கியருளிய பெருகவாழ்ந்தான் ஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்தியாய அரங்காசாரியாரவர்கள், திருமலை ஈச்சம்பாடி சதாவதானம் ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாஸாசாரியரவர்கள் என் னும் இருவர்களுடைய நினைவும் என்றும் என் நெஞ்சினின்றும் நீங்கவில்லை.

மணிமேகலையின் முதற்பதிப்பு 1898-ஆம் வருஷத்திலும் இரண்டாம்பதிப்பு 1921-ஆம் வருஷத்திலும் வெளிநிடப்பெற் றன. முதற் பதிப்பிற்கு உதவியாகக் கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதிகள்:

1. திருவாவடுதறையாதீனத்துப்	பிரதி	௧.
2. எட்டயபுரம் பெரிய அரண்மனைப்	"	௧.
3. மிதிலைப்பட்டி ஸ்ரீ அழகிய சிற்றம்பலக்
கவிராயரவர்கள் வீட்டுப்	"	௧.
4. திருநெல்வேலி ஸ்ரீ திருவம்பலத்தின்
னமுதம்பிள்ளையவர்கள்	"	௧.
5. சேலம் ஸ்ரீ இராமசாமிமுதலியாரவர்கள்	"	௧.
6. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீ சிற்.
கைலாச பிள்ளையவர்கள்	"	௧.

7. ஆறுமுகமங்கலம் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திப்
பிள்ளையவர்கள் பிரதி க.
8. திருமயிலை ஸ்ரீ சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் ,, க.
9. சென்னை ஸ்ரீ தி. முத்துக்குமாரசாமி
முதலியாரவர்கள் ,, க.
10. சென்னை இராசாங்கத்துக் கையெழுத்
துப் புத்தகசாலைப் ,, க.

இவற்றுள், மிகப் பழமையானதும் பரிசோதனைக்கு இன்றியமையாததாக இருந்ததும் மற்றைப் பிரதிகளிற் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் திரிந்தும் போகியபாகங்களை யெல்லாம் ஒழுங்குபடச் செய்ததும் கோப்புச்சிதைந்து அழுகுகெட்டுமாசுபொதிந்து கிடந்த செந்தமிழ்ச் செல்வியின் மணிமேகலையை அவளணிந்துகொள்ளும் வண்ணம் செப்பஞ்செய்துகொடுத்ததும் மிதிலைப்பட்டிப்பிரதியே.

இரண்டாம் பதிப்புக்கு உதவியாக மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் துப்பாண்டியன்புத்தகசாலைப் பிரதியொன்றும், சென்னை ஸ்ரீ பார்சுவநாதநயினரவர்கள் பிரதியொன்றும் கிடைத்தன. முதற்பதிப்பில் தனித்தனியே பதிப்பிக்கப் பெற்றிருந்த அபிதான விளக்கம் அரும்பதவகராதி, அருந்தொடாகராதி, மூலவிஷயகுசிகை, அரும்பதவுரையில் அடங்கியவை, தமிழ் நூற்பெயர்கள் முதலியன என்னும்பகுதிகள் ஒருங்கே தொகுக்கப்பெற்று ஒரே அகராதியாக 'அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி' என்னும் பெயருடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றன; மூலம் முதலியவற்றிற் காணப்பட்டு முன்பு பதிப்பிக்கப்படாமலிருந்த அரும்பதங்களும், அருந்தொடர்களும், சிலவற்றின் பொருளும், உவமைகளும், பழைய செய்திகளும், வழக்கங்களும், பிறவும் இவ்வகராதியிற் சேர்க்கப்பெற்றன.

முதலிரண்டு பதிப்புக்களைப்பற்றிய மற்ற விஷயங்களை அப்பதிப்புப் புத்தகங்களிலுள்ள முகவுரைகளாலறிந்து கொள்ளலாம்.

இப்பொழுது இது மூன்றாவது முறையாக வெளியிடப்படுகிறது. இப்பதிப்பில் விசேஷமான மாற்றம் ஒன்றும் இல்லை ஆனாலும் இடையிடையே விளங்காமலிருந்த சில பகுதிகளை விளக்கியும் சில மேற்கோள்களைக் காட்டியும் இருத்தலைக் காணலாம். புத்த சரித்திரம், பௌத்த தருமம், பௌத்த சங்கமென்னும் மூன்றும் மணிமேகலையைப் படிப்பவர்களுக்குப்

பயன்படுவதற்காகவே முதலில் எழுதப்பட்டனவாதலின் அவையுமும் இப்பதிப்பிற் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

இப்பதிப்பிற்கு உடனிருந்து ஒப்புநோக்குதல் முதலிய உதவிகளைச் செய்து வந்தவர்கள், சென்னை கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் கிரஞ்சினி, வித்வான் வி. மு. சுப்பிரமணிய ஐயரும், மோகனூர்த் தமிழ்ப் பண்டிதர் கிரஞ்சினி, கி. வா. ஜகந்நாத ஐயரும் ஆவார்கள்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

“ஒன்றென் நிருதெய்வ முண்டென் நிருவுயர் செல்வமெல்லாம்
அன்றென் நிருபசித் தோர்முகம் பார்நல் லறமுநட்டும்
நன்றென் நிருநடு நீங்காம லேநமக் கிட்டபடி
என்றென் நிருமன மேயுனக் கேயுப தேசமிதே.”

‘தியாகராஜ விலாஸம்’
திருவேட்டசுவரன் பேட்டை,
28—8—31.

இங்ஙனம்,

வே. சாமிநாதையர்.

இந்நூலாசிரியராகிய மதுரைக் கூலவாணிகள் சித்தலைச் சாத்தனார் வரலாறு.

இவர் கடைச் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவருடைய இயற்பெயர் சாத்தனாரென்பது; வணிகமரபினர்; கூல வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்தமையின் இப்பெயர் பெற்றார். கடைச் சங்கத்து நல்லிசைப் புலவர்களுள் இவரைப்போலவே, பொன் வாணிகனார், மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனார், மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தேவனார் என்ற வணிகமரபினர் சிலர் இருந்தனரென்று தெரிகின்றது. இவர், பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியின் வரலாற்றையும் அவள் மேம்பாட்டையும் சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு அறிவுறுத்தி அவனைக்கொண்டு அவளுக்குக் கோயில் கட்டுவித்து நித்தியபூசை முதலியன நடக்கும்படி செய்தவர். அவ்வரசனுக்குக் கண்ணகியின் வரலாற்றைக் கூறிய பொழுது அவனோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்தவரும் அவன் சகோதரரும் துறவு பூண்டவருமாகிய இளங்கோவடிகள் அவருடைய சரித்ததைப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளாகச் செய்தற்கு வேட்டையைடையும்வண்ணம் செய்தவர் இவரே; அச்சிலப்பதிகாரத்தைக் கேட்டாரும் இவரே; இவற்றைச் சிலப்பதிகாரத்தின் பதிகத்தாலும் அந்நூலிலுள்ள ௨௫-ஆவது காட்சிக் காதையாலும் உணர்க. எட்டுத்தொகையாகிய நற்றிணை முதலிய நூல்களில் இவர் இயற்றியனவாக பத்துச் செய்யுட்களும் (நற். 3, குறுங். 1, அகநா. 5, புறநா. 1) திருவள்ளுவமாலையில் ஒரு செய்யுளும் இப்பொழுது காணப்படுகின்றன. இவற்றுட் புறநானூற்றுச் செய்யுள் பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் தஞ்சிய நன்மாற்றைப் பாடியது.

இவர் பெயர் கூலவாணிகள் சாத்தனாரெனவும், மதுரைச் சித்தலைச் சாத்தனாரெனவும், சாத்தனாரெனவும் வழங்கும். “தண்டமிழ்ச் சாத்தன்” (பதிகம், 10) என்றும், “தண்டமிழாசான் சாத்தன்” (காட்சிக், 66) என்றும், “நன்னூற் புலவன்” (காட்சிக், 106) என்றும் சிலப்பதிகாரத்து இவர் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். சங்கத்தில் அரங்கேற்றுகிறதற்பொருட்டு வரும் நூல்களறி பிழைகள் காணப்படுந்தோறும் ஆக்கியோர்களைக் குற்ற

றங் கூறுதற்குத் துணியாராய், “இந்தப் பிழைகளைக் கேட்கும்படி நேரிட்டதே” என்று மனம் வருந்தித் தமது தலையைக் குத்திக் கொள்வாரென்றும், அதனால் தலை புண்பட்டுச் சீயோடிருந்தமை யின் சித்தலைச் சாத்தனாரென்பது இவருக்குப் பெயராயிற்றென்றும் கூறுவர்; “வள்ளுவர்முப் பாலாற், நலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு” என்று மருத்துவன் தாமோதரனார் திருக்குறளைச் சிறப்பித்துக் கூறிய செய்யுளில் இதனைக் குறிப்பித்திருத்தலும், “இயற் பெயர் சினைப்பெயர்” (தொல். பெயர். கு. 21) என்பதன் உரையில் ஆசிரியர் இளம்பூரணர் முதலியோர் சினைமுதற்பெயருக்கு உதாரணமாக, ‘சித்தலைச் சாத்தன்’ என்னும் இவர் பெயரைக் காட்டியிருத்தலும் இக்கொள்கைக்கு ஆதாரமாகாக அமைவது காண்க. சித்தலையென்னும் ஊரிலுள்ள ஐயனார் பெயராகிய சித்தலைச் சாத்தனாரென்பது இவரது இயற்பெயரென்று ஒரு சாரார் கூறுவர்.

அகநானூற்றிலும், புறநானூற்றிலும், திருவள்ளுவமாலையிலும் இவருடைய செய்யுளும் மருத்துவன் தாமோதரனார் செய்யுளும் அடுத்தடுத்துக் காணப்படுதலாலும் தாமோதரனார் இவரைப்பற்றிக் கூறியிருத்தலாலும் இவ்விருவரும் நெருங்கிய நட்பினரென்று கருத இடமுண்டு. * திருக்கச்சூர்ச் சாஸனமொன்றில், முத்தியிழாசிரியரென்னும் சிறப்புப்பெயர்பெற்ற சாத்தனார் வழிவந்த பெருநம்பியென்னும் ஒருவர் கூறப்படுகிறார். அதிற் கூறப்படும் சாத்தனார் இவரோ வேறு யாரோ தெரியவில்லை. இவர் சேரன் செங்குட்டுவன்பாலும் இளங்கோவடிகள் பாலும் நட்புரிமைபூண்டவர். இந்நூலில் வஞ்சிமாநகர் புக்க காதையின் இறுதியில் செங்குட்டுவனுடைய செங்கோன்முறையையும் வெற்றிச் சிறப்பையும் விளக்கியிருத்தலாலும் இந்நூலை இளங்கோவடிகள் கேட்டதாலும் தம் நூலில் இவரைச் சிறப்பித்திருத்தலாலும் இஃது உணரப்படும்.

இவர் திருக்குறளில் மிக நடுபட்டவரென்பது அந்நூலை இவர் சிறப்பித்துப்பாடிய திருவள்ளுவமலைச் செய்யுளாலும், மருத்துவன் தாமோதரனார் அம்முப்பாலால் இவர்தலைக்குத்துத் தீர்ந்த தெனச் சொல்வதாலும், இந்நூலில் இவர், “தெய்வந் தொழாஅள் கொழநந் றொழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமறையென்றவப், பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறும்” (உஉ: 59-

* South Indian Inscriptions, 301 of 1909.

61) எனத் திருக்குறட் செய்யுளொன்றை மேற்கோள் காட்டித் திருவள்ளுவரைப் பாராட்டி யிருத்தலாலும், “கேள்வியாற் றோட்கப் படாத செவி” என்னும் குறட்பகுதியை நினைந்து, “கேள்வியாளரிற், றோட்ட செவியைநீ யாகுவை” (கஅ : 134-5) என்பதனாலும் பிறவற்றாலும் அறியக் கிடக்கின்றது.

இவர் கண்ணகியைப்பற்றிய வரலாற்றை இளங்கோவடிகட்குக் கூறுகையில், “வினைவினை காலமாதலின் பாண்டியன் தோரணிகிக் கோவலனைக் கொல்லுமாறு கட்டளைபிட்டான்” என்று சொல்ல இளங்கோவடிகள், “வினைவினை காலமென்றீர்; யாது அவர் வினை வினைவு?” என்று கேட்க இவர், தாம் மதுரையில் வெள்ளியம்பலத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கையில் மதுராபதியென்னும் தெய்வம் கண்ணகிக்கு முற்பிறப்பின் வரலாற்றைக் கூறிக்கோவலன் கொலையுண்டது பண்டைவினையின் பயனென்றறிவுறுத்தியதைக் கேட்டவாறு கூறினாரென்பதும், அதனைக் கேட்ட இளங்கோவடிகளால் மூன்று உண்மைகளைப் புலப்படுத்திச் சிலப்பதிகாரம் இயற்றப்பெற்றதென்பதும் அந்நூலால் தெரிகின்றன. இவ்வரலாற்றினால் சாத்தனார் எந்த நிகழ்ச்சியும் பண்டை வினையின் பயனாக வினைவதென்னும் கொள்கையுடையராதல் காணப்படும், அக்கொள்கையை இந்நூற்கண் பலவகையிற் புலப்படுத்தி யிருக்கின்றனர்: உதயகுமரன் காஞ்சனென்னும் விஞ்சையனால் வெட்டுண்ட செய்தியைச் சக்கரவாளக்கோட்டத்து மாதவர் அரட்சனுக்குக் கூறும்பொழுது, “ஆங்கவன் தீவினை உருத்ததாதலின் அஃது அவடன்னை அம்பலந்தேற்றி இவனை ஆங்குய்த்து விஞ்சையனைக் கூஉய் அவன் மனந்தையங் கலக்கி இவன்றன்னை எறிந்தது” (உஉ : 193 - 203) என்று அச்செய்கையை வினையின்மேலேற்றிச் சொல்லும் பகுதியாலும், “மடையனை, உடற்றுணி செய்தாங்குருத்தெழும் வல்வினை, நஞ்சவிழி யரவி னல்லுயிர் வாங்கி, விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே” (உஉ : 82-5), “காண்டகு நல்வினை நும்மையிங் கழைத்தது” (உச : 98) என்பன போன்ற பகுதிகளாலும் இதனை அறியலாகும்.

காவிரிப்பூம்பட்டினம், வஞ்சிமாநகர், கச்சியம்பதி யென்னும் பெரியநகரங்களைப்பற்றி இவர் விரித்துக் கூறியுள்ள பகுதிகள் அக்காலத்து நாகரிகச் சிறப்பையும், கைத்தொழில் மேம்பாட்டையும், நகரவளத்தையும் விளக்கி அந்நகரங்களிலெல்லாம் இவர்

நன்கு பழகிக் கண்டவற்றைக் கண்டவாறே அறிவிக்கும் போற்ற
 றலுடையாரென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. சிறு பொழுது
 களின் வருணனைகள் இடையிடையே சுவையக்கும்வண்ணம் இவ
 ராற் கூறப்பெற்றிருக்கின்றன. உவவனத்தைப்பற்றிச் சொல்லு
 கையில் அது, பல மலர்மரங்கள் நிறைந்து வித்தகரியற்றிய விளங்
 கிய கைவினைச் சித்திரச் செய்கைப் படாம் போர்த்ததுவே யொப்
 பத் தோன்றியதாக உரைக்கின்றார்; இதே கருத்து இவருடைய
 அகநானூற்றுச் செய்யுளொன்றிற் சிறிது வேறுபாட்டுடன் காணப்
 படுகின்றது; அது வருமாறு :

“வானம் வாய்ப்பக் கவினிக் கானம்
 கமஞ்சூன் மாமழை கார்பயந் திறுத்தென
 மணிமருள் பூவை யணிமல ரிடையிடைச்
 செம்புற மூதாய் பரத்தவி னன்பல
 முல்லை வீகழ ரூஅய் வல்லோன்
 செய்கை யன்ன செந்நிலப் புறவின்.” (134)

இவர் சித்திரசம்பந்தமாகக் கூறும் வேறுசில செய்திகளும் உண்டு.
 மனைகள்தோறும் தெய்வங்கள் முதல் பலவகை உயிர்கள்வரையி
 லுள்ளவற்றைப்போன்று சுண்ணச் சாந்தில் சிற்பிகள் இப்பற்றிய
 கண்கவரோவியங்கள் இருந்தமையும் (ந: 127 - 31), ஓவியநூலில்
 பரத்தையரும் பயிற்செயுடையராக இருந்தமையும் (உ: 31) இவ்வாற்
 சொல்லப்படுகின்றன. அணிகலன் முதலியவற்றை அணியாமல்
 மணிமேகலை நின்றதை, “புனையா வோவியம் போல நின்றனும்”
 (கசு : 131) என்றும், ஊரார் அலர்கூறியதற்காக மணம்பெறுத
 யாதொரு செயற்கையழகுமின்றிக் கண்ணியாக வாழ்வைக் கழிந்
 தத் துணிந்த விசாகை வந்ததை, “புனையா வோவியம் புறம்போர்
 தென்ன ” (உஉ : 88) என்றும் கூறிய அடிகளில் வண்ணங்களைக்
 கொண்டு ஒப்பனை செய்யாத சித்திரத்தை அவ்விருவர்களுக்கும்
 உவமைகூறியிருத்தல் காண்க. மாதவிக்குச் சாதமதி உவவனத்தி
 லுள்ள பளிக்கறை மண்டபத்தைப்பற்றி யுரைக்கும்பொழுது,
 “விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் திடுஉம், பளிக்கறை மண்டப
 முண்டு” (ந: 63 - 4) என்றதும், மணிமேகலை அதற்குள் மறைந்
 திருந்தகாலையில் உதயகுமான் அவள் உருவத்தைமட்டி, லும்
 கண்டதுமாகிய செய்திகளால் இவர் கண்ணாடியின் இயற்கையைப்
 புலப்படுத்தியிருக்கின்றார். இவர், இந்தூலில் வருகின்ற பல

ருடைய வரலாற்றையும் யாரேனும் ஒருவருடைய கூற்றாக அமைத்துப் புலப்படுத்துகின்றார்; உயிர்களின் பசிப்பிணியை நீக்கியும், அவற்றிற்கு உடை இருக்கை முதலியவற்றை வழங்கியும் செய்யப்படும் அருளாதத்தினது சிறப்பைப் பலவகையில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். மாதவி கண்ணகியைப்பற்றிக் கூறும் பகுதியிலும், ஆதிரை மருதியென்பவர்களுடைய வரலாறுகளிலும், சித்திராபதியின் கூற்றிலும் பத்தினிப்பெண்டிர் இயல்பை விளங்கவைத்திருக்கின்றார்.

எடுத்துக்கொண்ட நூற்கேற்ற கொள்கைகளைச் சிறப்பித்தல் ஆசிரியரது கடப்பாடாதலின், பெளத்த சமயத்தைப் பாராட்டிக் கூறும் இந்நூலில் சுதமதியின் வரலாற்றால் சமணரையும் ஆபுத்திரனது வரலாற்றால் வேள்வியையும் குறைகூறுதல் அறிதற்குரியது. இடையிடையே * பல இதிகாசக் கதைகள் புராணக் கதைகள் முதலியன இவரால் எடுத்தாளப்படுகின்றன. மாதவர்களுக்கு அபசாரம் செய்யின் அத்தீங்கு பெருந்துன்பத்தை விளைக்குமென்பதும் அவர்களுக்கு ஒரு சிறிது நன்மைபுரியினும் அது பின்பு பன்மடங்கு நற்பயனை உண்டாக்குமென்பதும் பலருடைய வரலாறுகளால் இந்நூற்கண் இவரார் காட்டப்படுகின்றன.

சில இடங்களில் சிலர் கூற்றில் உலகவழக்கில் நிகழும் சிலவகைத் தொடர்களை இடைப்பெய்து அப்பகுதிகளைச் சுவைபெறச் செய்கின்றார்: “மறந்தே நதன்றிற மாதவி கேளாய்” (ந: 69), “மறந்தது முண்டென மறித்தாங்கிழிந்து” (க: 88), “மறந்தே நதன்றிற நீயெடுத்தனை” (கக: 119) என்பவற்றையும், “ஆங்கவன் நன்றிற மறவண னறியுமென், நீங்கென் னாவை வருத்தியது” (கரு: 38 + 9) என்பதனையும், “ஓவியச் சேனனென் னுறுதுணைத் தோழன், ஆவதை யிந்நகர்க் காருரைத் தனரீர” (உக: 135-6) என்பதனையும், “இருந்தாய் நீயோ வென்பா ரின்மையின்” (கச: 69) என்பதனையும் காண்க. சுதமதி உதயகுமரனுடன் உடலின் தன்மையைக் கூறும் பகுதியும், சித்திராபதி மணிமேகலையை அழைத்துவருமாறு உதயகுமரனைத் தூண்டும் பகுதியும், சக்கரவாளக் கோட்டத்து முனிவர் உதயகுமரன் வெட்டுண்ட செய்தியை அரசனுக்குக் கூறும் பகுதியும், இவைபோன்ற பிறவும் இன்னவகைச் செய்தியை இன்னருடன் இவ்வாறு சொல்லவேண்டுமென்

* இவற்றை இந்நூல், நகரு. சு-ஆம் பக்கங்களிற் காணலாம்.

னும் முறையைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. சில தொடர்கள் ஒரேவிதமாகப் பல விடங்களில் இந்நூலில் வந்துள்ளன. உருவ கங்கள் பலஇந்நூலுட் காணப்படும். “வலம்புரிச் சங்கம் வறி தெழுந் தார்ப்பப், புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்க” (எ: 113-24) என்பன முதலிய அடிகளிற் சொற்சின்வருநிலைய னியும், “சாலிக் குண்டோ தவறு” (கங: 98) என்னும் தொடரிற் சிலேடையணியும், * “குருகுரு வுயிர்ப்ப, ஒருதனி யோங்கிய திருமணிக் காஞ்சி” (கஅ: 55-60) எனவரும் அடிகளிற் சிலேடை உருவகம் முதலியனவும், “பறாஅக் குருகி னுயிர்த்து” (கங: 28), “பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியில்” (உச: 78) என்பவற்றில் வெளிப் படை நிலையணியும் அமைந்துள்ளன. சமய சம்பந்தமான சில சொற்களையும் தொடர்களையும் வேறு சிலவற்றையும் இடந்திற் கேற்ப இவர் மொழி பெயர்த்து அமைத்திருத்தல் மிகப் பாராட் டற்குரிய தொன்றும். இவருடைய வாக்கில் நன்கனம் செவ்வனம் என்னும் சொற்கள் பலவிடங்களில் வந்துள்ளன.

வேண்பா.

“சொல்லென்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருளென்னும்
நல்லிருந் தீந்தாது நாறுதலால் - மல்லிகையின்
வண்டார் கமழ்தாம மன்றே மலையாத
தண்டாரான் கூடற் றமிழ்.”

* “மெய்ச்சிலை மயக்கமாவது பொருணிலைமை மயக்கம் கூறுதல்; ‘குருகு கருவுயிர்ப்ப, ஒரு தனியோங்கிய திருமணிக் காஞ்சி’ என்றவழி, குருகு என்பது மாதவி யென்னும் கொடிக்கும் பெயராதலின் அப்பெய ருடையானைக் குருகென்றார். காஞ்சி யென்பது மேகலைக்குப் பெயரா தலின், அது மணிக்காஞ்சி யென்றொட்டி மணிமேகலை யென்பார்மேல் வந்தது. இவ்வாறு பொருணிலைமயங்க வருவனவும் இசையெச்சமா மென்றவாறு” (தொல். எச்ச. 47, தெய்வநீ.) என்றது இங்கே கருதற் குரியது.

இந்நூலால் தெரிந்த அரசர்களின் பெயர்கள் முதலியன.

க. அரசர்கள் :—அத்திபதி, இரவிவன்மன், இராகுலன், இராமன், உதயகுமரன், ககந்தன், கரிகால்வளவன் (கரிகாற்பெருவளத்தான்), கனகன், கார்த்தன், கிள்ளிவளவன், குமரன், சீதரன், செங்குட்டுவன், துச்சயன், துணையிளங்கிள்ளி, தூங்கொடிலெறிந்த தொடித்தோட்செம்பியன், தொடுகழற்கிள்ளி, நாகநாட்டரசரிருவர், நெடுஞ்செழியன், நெடுமுடிக்கிள்ளி, புண்ணியராசன், பூமிசந்திரன், மனு, மாவண்கிள்ளி, மாவலி, முசுருந்தன், வசு, வடிவேற்கிள்ளி, வத்தவன் (வத்ஸராஜன்), வளைவணன், வாணன், விசயன், விடர்ச்சிலைபொறித்தவேந்தன், விராடன், வென் வேற்கிள்ளி.

உ. அகஷயபாத்திரம் :—அமுதசுரபி.

ங. ஆறுகள் :—கங்கை, காயங்கரை, காரியாறு, காவேரி, குமரி.

ச. உலகம் :—துடிதலோகம், வித்தியாதராலகு.

ரு. ஊர்கள் :—அசோதநகரம், இடவயம், உஞ்சை, கச்சயம், கபிலை, காஞ்சனபுரம், காஞ்சி, காவிரிப்பூம்பட்டினம் (காசந்தி), கொற்கை, கோசம்பி (கொசாம்பிநகரம்), சண்பை, சிங்கநகரம், சித்திபுரம், சேடி, தக்கணமதுரை (மதுரை), நாகபுரம், வஞ்சி, வயனங்கோடு, வாரணாசி.

சு. குலங்கள் :—இந்திரகுலம், சூரியகுலம், மாவலிகுலம்.

ஏ. கோயில்கள் :—இந்திரவிகாரம், கலைநியமம், குச்சரக் குடிசை, சக்கரவாளக்கோட்டம், தருகிலை (கற்பகதரு நிற்கும் கோயில்), தீவதிலகை கோயில், புத்தபாத பீடிகைக் கோயில், பூதசதுக்கம், மணிமேகலா தெய்வக் கோயில், வச்சிரக்கோட்டம் (வச்சிராபுதம் நிற்கும் கோயில்.)

அ. தருமசாலை :—உலகவறவி.

ஈ. தீவங்கள் :—இரத்தினத்தீவம், இலங்காதீவம், சம்புத்தீவம், சிறுதீவு இரண்டாயிரம், பெருந்தீவுநான்கு, மணிபல்லவம்.

கௌ. தேய்வங்கள் :—அந்தரி (தூர்க்கை), அரூபப் பிரமர் நான்கு வகையினர், இந்திரன், உரூபப்பிரமர் பதினாறுவகையினர்,

கண்ணகி, கந்திற்பாவை (துவதிகன்), குமரி, கோவலன், சம்புத்தீவக்காவற் றெய்வம் (சம்பாபதி), சித்திரசேனன், கந்தாதேவி, சிவபெருமான், திருமால், தீவதிலை, பலதேவன், பிரமன், பூதம் (அங்காடிப்பூதம், சதுக்கப்பூதம்), மணிமேகலா தெய்வம், மஹாப்ரஹ்மா, மாரன், மாருதவேகன், முருகக்கடவுள், வீர்தாகடிகை.

கக. நகரத்தெய்வங்கள் :—சம்பாபதி, மதுராபதி.

கஉ. நாடுகள் :—அங்கநாடு, உத்தரமகதம், கலிங்கநாடு, காந்தாரநாடு, சாவகநாடு, நாகநாடு, பாண்டிநாடு, பூருவதேயம், மகதம்.

கங. நூல்கள் :—ஒவியநூல், நிருக்ஞாந், பிடகம், மடைநூல், மற்கலிநூல்.

கச. நோய் :—யானைத்தீநோய்.

கரு. பாம்பு :—திட்டிவிடம்.

கசு. புத்தஸ்தலமுள்ள இடங்கள் :—காஞ்சி, காவிரிப்பூம் பட்டினம், சமந்தம், (சமனொளி, பாதபங்கயமலை), மணிபல்லவம், வஞ்சிகர்.

கஏ. புலவர்கள் :—இளங்கோவழிகள், திருவள்ளுவர்.

கஆ. பொய்கைகள் :—கோமுகி, சரவணம்.

கக. மலைகள் :—இமயம், சமந்தம் (சமனொளி, பாதபங்கயமலை, கிருத்திரகூடம்), தவளமலை, நாகர்மலை, பொதியில், மேரு, மேருவைச் சூழ்ந்த ஏழு குன்றங்கள், வீர்தம்.

உ௦. முனிவர்கள் :—அக்கபாதர், அகத்தியர், அசுலர், அறவணபுகள், கவேரர், கிருதகோடி, கேசகம்பளர், கௌதம முனிவர், சங்கதருமர், சாதுசக்கரர், சிருங்கி, சைமினி, தருமசாவகர், பரசுராமர், பிரமதருமன், புத்தன், மண்முக முனிவன், விசுவாமித்திரன், வியாசன், விரிஞ்சி, விருச்சிகன்.

உ௧. வனங்கள் :—கவேரவனம், சம்பாதிவனம், தருமதவனம்.

உ௨. வாதுங்கள் :—அளவைவாதம், ஆசீவகவாதம், சாங்கியவாதம், சைவவாதம், நிகண்டவாதம், பிரமவாதம், பூதவாதம், மந்திரவாதம், வேதவாதம், வைசேடிகவாதம், வைணவவாதம்.

உ௩. விழாக்கள் :—இந்திரவிழா, மங்கலத்திருநாள்.

உ
கணபதி துணை.

பு த் த ச ரி த் தி ர ம்.

இந்தப் பரதகண்டத்தில் * உத்தரகோசலமதசத்தில் † உரோகிணி நதிக்கரையிலுள்ள ‡ கபிலவாஸ்து என்னும் நகரத்தில், இக்ஷ்வாகு பரம்பரையிலுதித்துச் சுத்தோதனனென்று பெயர்பெற்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனுடையகாலம், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரத்தைந்நூறு வருடங்களுக்கு முந்தியதென்பர். அவனுக்குச் சுக்கிலோதனன் அமிருதோதனன் தெளதோதனன் கனிதோதனனென்னும் நான்கு சகோதரர்களும், பிரமிதை அமிருதையென்னும் இரண்டு சகோதரிகளும் இருந்தார்கள். அவனுடைய முன்னோர் † சாகவிருக்ஷங்கள் அடர்ந்துள்ள இடத்தில் முன்னம் இருந்ததுபற்றிச் சாக்கியரென்றும், கோதமரென்பவரது மரபிலுதித்தமைபற்றிக் கௌதமரென்றும் சொல்லப்படுவர். சுத்தோதனன் கோலிய தேசாதிபதியாகிய அஞ்சனனென்னும் அரசனுடைய மகளிரான மாயா

* கிழக்கே விச்சவிகளின் தேயமும் மகததேயமும், தெற்கே கோலிய தேயமும், மேற்கே ஸ்ராவஸ்தி தேயமும், வடக்கே மலையில வாழ்பவர்களாகிய மங்கோலியர்களுடைய தேயமும் உத்தர கோசலத்திற்கு எல்லையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. விச்சவிகளென்பது ஒருவகைக் குழுவின் பெயர். உத்தரகோசல தேசம் சாக்கியதேசமென்றும் கூறப்படும்.

† உரோகிணிநதி இக்காலத்தில், 'கொகானு' என்று வழங்கப்படுகின்றது. இது கங்கையின் கிளாநதிகளுள் ஒன்று.

‡ 'கபிலவாஸ்து' என்பதற்குக் கபிலரென்று பெயருள்ள முனிவரொருவர் தங்கித் தவஞ்செய்த இடமென்று பொருள் கூறுவர். (வாஸ்து-இடம்.) பழைய தமிழ்நூல்களில் இந்நகர் கபிலபுரமென்றும் கபிலயென்றும், இந்நகரையுடைய நாடு மகதநாடென்றும் வழங்கப்படுகின்றன; "கண்டார் விரும்புங் கபிலபுரமென்ப, துண்டு" என்பது நீலகேசரி, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ககூ-ஆம் பாட்டு; "மறந்துமழை மாற மகத நன்னாட்டுக், கொருபெருந் திலகமென்றுரவோ ருரைக்குங், கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதி" என்பது மணிமேகலை, உசு-ஆம் காண்த, ௪௨-௪. † சாகவிருக்ஷம் - தேக்கமரம்.

தேவியையும் கௌதமியையும் மணஞ்செய்துகொண்டான். மாயாதேவி மூத்தவள்; *கௌதமி இளையவள். கௌதமி, பிரஜாவதியென்றும், பிரஜாவதி கௌதமியென்றும், மஹாப்பிரஜாவதி கௌதமியென்றும் கூறப்படுவாள். இவ்விருவருள்ளே குணவதியாகிய மாயாதேவி பேரழகுடையவளாயிருந்ததுபற்றி அரசன் அவளிடத்து மிக்க வேட்கையுடையவனாகியிருந்தான். கௌதமி அது தெரிந்து மாயாதேவிபால் அழுக்காறுற்று மனங்கொதித்துக்கொண்டே காலங்கழித்து வந்தாள். இவ்விருவரும் நெடுங்காலம்வரையிற் புத்திரப்பேறின்றி இருந்தார்கள்.

இப்படி இருக்கையில், † துஷிதலோகவாகியாகிய பிரபாபாலரென்னும் ‡ போதிசத்துவர் உயிர்களைத் தீயவழியினின்றும் நீக்கி நல்லவழியிற் செலுத்துவதற்கு இவ்வுலகில் அவதரிக்க விருப்பிற்று, ஒருநாள் பொன்மயமான § தெய்வவிமானமூர்ந்துவந்து, மாயாதேவி சுத்தோதனன் என்னுமிருவருடைய கணவியுந்தோன்றி, தாம் அவர்களுக்குப் புத்திரராக அவதரிக்கப்போதலைத் தனித்தனியே உணர்த்திப் பின்பு மாயாதேவியினுடைய புவியிற்றிற் புகுந்தனர். எங்கும் நிறைந்துள்ள தெய்வம் இங்ஙனஞ் செய்ததென்றும் மாயாதேவி ஒரு ஷட்கோண நகரத்திரம் தன்வயிற்றிற் புகுந்ததாகக் கணவுகண்டு பின்புகருவுற்றாளென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

* கௌதமி மூத்தவனென்றும், மாயாதேவி இளையவனென்றும் அவ் புத்தகங்களிற் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

† துஷிதலோகம் - தெய்வலோகங்கள் ஆறிலுள் காண்கவது.

‡ போதிசத்துவர் - புத்தராக வருவதற்குரியோர்; “புத்த மார்ட்டு மாண்பினோர் போதிசத்து வர்கடாம்” என்பது நீலகேர், மொக்கலவாதச்சருக்கம், கூட-ஆவது செய்யுள். கௌதமபுத்தருடைய பழைய பிறப்புக்களையுணர்த்தும் வடநூலைப் போதிசத்துவாவதார வர்ப்பலவதயென்று கூறுதல் காண்க.

§ “துஷிதவிமானத்தினின்றும்போந்து ருயிலாஸபுத்தசுத்தோன்றி உலும்பினி வனத்துப்பிறந்து கபிலபுத்துப் புத்தசுவாம்பெற்றதுத் தர்மோபதேசம் பண்ணி மஹாபோதிப்பிரதேசத்துப் பொன்றக்கொழிதல் புத்தனுக்குரியதி” (மொக்கலவாதச்சருக்கம், கூட-ஆம் பாட்டுரை) என்று சிலவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறுவர் நீலகேர்மஹாயாசர்.

|| ஈசானசகாப்தம் சுஎ-ஆம்நூத்தில் மாயாதேவி கருப்பமுற்று என்று பர்மாதேசத்துப் பெளத்தநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவன் கருப்பமுற்ற நகரத்திரம் உத்திரட்டாதி யென்பர்.

மாயாதேவி கருவுற்றனளென்பதை அவளுடைய தோள்மெலிவு முதலியவற்றாலறிந்த அரசன் முதலியோர் அகமகிழ்ந்தனர்.

அப்பொழுது அவளுக்குப் பிராயம் நாற்பத்தைந்து. மாயாதேவிமட்டும் கருப்பினியாயினாளென்று நறுமொறுப்புற்ற கௌதமி அவளுடைய உயிரைப் போக்குதற்குப் பலவாறு முயன்றாள்; முயன்றும் அது சிறிதும் பலிக்கவில்லை. அதன்பின்பு கௌதமி தான்செய்த குற்றத்தை நினைந்து நினைந்து மனம் நொந்து மாயாதேவிபால் அன்புகூர்ந்து ஒழுகுவாளாயினள். மற்றொரு நாள் மாயாதேவியின் கனவிற் பிரபாபாலர் ஓராண்குழந்தை வடிவாக வெளிப்பட்டு அவளுக்குச் சில நல்வழிகளை உபதேசித்து மீட்டும் அவள் வயிற்றிற் புகுந்தனர். அவள் அவர் உபதேசித்தவாறே நியமவழியில் ஒழுகுவாளாயினள். உலகத்திற் கருவுற்ற மங்கையர்களுக்கு உளவாகும் வயாவும் வருத்தமும் அவளுக்கு இலவாயின. கருவுயிர்க்குங் காலம் அணுகிற்று; அணுகவே அவள் இனிய பலவகைக்காட்சிகளும் அமைந்த உலும்பினி என்னும் பூஞ்சோலையை யடைதற்கு விரும்பித் தன்கருத்தை அரசனுக்குத் தெரிவித்தாள். அவன் அகப்பரிசாரங்களும் புறப்பரிசாரங்களுஞ் சூழ அவளுடன் அச்சோலையையடைந்து அதிலுள்ள மாளிகையொன்றிற்றங்கி, அவளுள்ளத்தைக்கவரும் நறுமலர்களைக் கொணரும்படி தன்பரிவாரங்களுக்குக்கட்டினாயிட்டான். அதைக்கேட்ட பலரும் பலவகை மலரும் கொணர்ந்து காட்டி அவளை மகிழ்வித்தார்கள். பின்பு அரசன் மாயாதேவிபுடன் அச்சோலையிடையே மலர்ந்து விளங்கும் அசோகமரமொன்றைச் சார்ந்து, அதனிழலில் மயில் கலாபத்தை விரித்தாடுதலையும் கலவிங்கமென்னும் பறவை அதற்கேற்பப் பாடுதலையும் கண்டும் கேட்டும் விழிகளுக்கும் செவிகளுக்கும் விருந்தாட்டிக் களிக்கும் அவளேரோக்கி, “இம்மரப் பூவொன்றைப் பறித்துத்தா” என்று வேண்டினன். பூப்பறிக்க அவள் ஆம்மரத்தின் கிளையொன்றைப் பற்றுதற்கு வலக்கையை உயர்த்தினள். முன்னம், ஒளர்வரென்னு முனிவர்தமது தாயினது துடையிலிருந்தும், பிருது என்னும்சக்கரவர்த்தி வேனராஜாவினுடைய கையிலிருந்தும், மாந்தாதா உபோஷிகனுடைய நெற்றியிலிருந்தும், *கக்ஷீவானென்னுமுனிவர் சுதேக்ஷணை

*கக்ஷீவானென்பவர், ‘நீர்க்கத டஸ்’ என்கிற முனிவருடைய அனுக் கிரகத்தால் பலியென்னும் அரசன் மனைவி சுதேக்ஷணையின் கக்ஷத்திலிருந்து பிறந்தார் என்று பூரிமஹாபாரதம் கூறுகின்றது; கக்ஷம்-கைம்மூலம்.

தேவியின் கைம்மூலத்திலிருந்தும் வெளிப்பட்டது போலப் பிரபாபாலர் அப்பொழுது மாயாதேவியின் கருப்பத்திலிருந்து சிறிதும் அவளுக்கு வருத்தத்தை உண்டெண்ணாமல் மெல்ல மெல்ல அவளுடைய வலப்பக்கத்தின்வழியே ஆண்குழந்தை வடிவாக வெளியேவந்து அவள் காலருகே அச்சமயத்தில் தேருருளையைப் போற் பெரிதாக முளைத்துத் தோன்றிய நீலத்தாமரை மலரொன்றிற் சென்றிருந்தார். அவர் *பிறந்ததினம் வைசாக சுத்த பூர்ணிமை, அக்கணமே தெய்வ அரசர்கள் நால்வரும் நந்தன் உபநந்தன் என்ற நாக அரசர்கள் இருவரும் அங்கேவந்து முன்பு அவதரித்துள்ள புத்தர்களுக்குத் தாம் செய்ததுபோலச் செய்ய வேண்டிய பல உபசாரங்களையும் செய்துவிட்டுத் தத்தம் உறைவிடஞ் சென்றார்கள். அப்பால் அவர் அந்நீலத்தாமரை மலரினின்றும் சிங்கக்குருளேபோல் ஏழடி நடந்துபோந்து தாம் புத்தாவதாரமென்பதை ஆங்குள்ளவர்களுக்குக் கூறினர். கூறியவுடன் வெப்பமும் தட்பமுமுள்ள † நீரோடைகள் இரண்டு நனித்தனியே ஆகாயவழியே வந்து அவரை மஞ்சனஞ் செய்வித்தன. தேவர்கள் மலர்மழை பொழிந்தார்கள்; ஆகாயம் மேகத்தால் மூடப்படுதலின்றித் தூய்மையுற்று விளங்கிற்று; விலங்குகளும் பறவைகளும் தம்முட் பகைமையின்றி அன்புற்றுப் பரவினறன; இன்னும் பற்பல ‡ நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. நியவழிகளுக்குத்

* கௌதமபுத்தர் பிறந்ததினம், ஈசான சகாப்தம், க.அ-ஆம் வருஷம் வைசாகமாதத்திற் பூர்ணிமையும் விசாக நடவத்திரமூங்குடிய வெள்ளிக்கிழமை யென்று சொல்லுவர்; “இருவிள வேனிவி வெளிகுவி ரிடபத், தொருபதின் மேலு மொருமூன்று சென்றபின், நீளத் திடைபிடை மீளத் தகவயிற், போதித் தலைவனாடு பொருந்திய போழ்த்து” என்ற மணிசேகலையிலும் கூறப்பட்டிருந்தல் காண்க; க.அ-ஆம் காலத்தி, உ.உ-உ.

† நீருற்று ஒன்று, மாயாதேவியின் அருகே புதியில் தோன்றி மஞ்சனைந் செய்வித்ததென்றும் கூறுவதுண்டு.

‡ “மைத்திருந் கூர்ந்த மனமாசு ஈரப், புத்த ரூபியு மீதான் றங்ககாலத், திங்களு ஞாயிறுந் தீங்குறா விளங்கத், தங்கா சாண்டின் தலைமையி னடக்கும், வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படு, முறுண்டையுந் தருதுயர் காண, வளிவலங் கொட்கு மாநிரம் வளம்படு, கவியிற் முகநீர் நலம்பல தருஉங், கறவைகன் றூர்த்திக் கலகிறை பொழியும், பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா, விலங்கு மக்களும் வெருடப்பை நங்குந், கலங்குந் நரகரும் பேயுங் கைவிடுங், கூனுங் குறளு முழுந் செலிடு, மாவு மருளு மன்னுயிர் பெறுஅ” என்று புத்தர் அவதரிக்கும்காலத்தில்

தலைவனான மாரனென்னுந்தேவன் ஒருவனே துன்புற்றான். மாயா தேவி பொறையுயிர்த்தலால் உண்டாகுந்தளர்ச்சி சிறிதுமின்றி மேற்கூறிய அசோகமரத்தின் கீழேயிருந்தாள். கௌதமி அன்பு கூர்ந்து அக்குழந்தையை பெடுத்துச் சீராட்டிப்பாராட்டி வருவாளாயினள். குழந்தையும் அவள்பால் அன்புமிக்கது. அப்படியிருக்கையில், சிறந்த நிமித்திகளுகிய அந்தணனொருவன் வந்து அக்குழந்தையை உற்றுநோக்கி, “ஆகிரியராக வருவோர்க்குரிய இலக்கணங்களெல்லாம் இவன்பால் உள்ளன; ஆதலால், இவன் துறந்து பலவிடத்துஞ்சென்று தருமோபதேசம் புரிதலை மேற்கொள்வான்; இவனால் மனிதர்கள் அடையும் ஊதியம் மிகப்பல” என்று அரசனுக்குக்கூறி நன்கொடை பெற்றுச்சென்றான். மாயாதேவி கருவுயிர்த்த எழாநாளில் ஆனந்தாதிசயத்தால் இறந்தாள்.

“உலும்பினி வனத்து னொண்குழைத் தேவி
வலம்படு மருங்குல் வடுகோ புறம்
லான்றோ னவ்வழித் தோன்றின னாதலி
னீன்றோ னேழாநா ளின்னுயிர் வைத்தான்.”

(விம்பசார கதைவென்னும் காப்பியம்.)

அவளுடைய உடம்பைத் தகித்து என்பையும் சாம்பரையும் ஒரு குடத்தில் நிறைத்து, அவளிருந்துவந்த மாளிகையை † அஸ்தமயகிரியிற் பெயர்த்துக்கட்டி அதில் அக்குடத்தை அடக்கஞ் செய்தார்கள். அவளுடைய பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு நூற்றறுபது அடி உயரமுள்ள ஆலயமொன்று அம்மாளிகையினருகே கட்டப்பட்டதன்றி மேற்கூறிய அசோகமரமும் அவ்வாலயத்தின் எதிரிலே பெயர்த்து நடப்பட்டது. கௌதமி குழந்தையை எடுத்து வளர்த்துவந்தாள்.

உலகத்துண்டாகும் நிமித்தவிசேடங்களை மண்மேகலையில் விளங்கக் கூறியிருத்தல் காண்க; கஉ-ஆம் காதை, அடு-கூஅ.

* “புத்தன்றாய் நண்டிப்பி வாழை புனமூங்கில், கத்தும் விரியன் கடுஞ்சிலந்தி-இத்தனையும், வேலாலும் வாளாலு மன்றியே தாங்கொண்ட, சூலாலே தம்முயிர்க்குச் சோர்வு” என்பது உலோகவடிவமென்னும் தூல்; இச்செய்யுள், நீலகேசியுரையிற் கண்டது; “இவன் பிறக்கின்றகாலத்து மாதாவினது வலமருங்குலாற் பிறந்தான்; அவளும் ஆறுநாள் குற்றயி ரோடு கிடந்து எழாமாள் இறந்தாள்; இது புத்தமாதர்கள் யாவர்க்கும் ஒக்கும்” என்பது நீலகேசி, குண்டலகேசி வாதச்சுருக்கம், சக-ஆம் பாட்டுரை. † அஸ்மயகிரியென்பது அங்கேயுள்ள ஒரு மலையின்பெயர்.

ஒருநாள், சுத்தோதனன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு கோயில் சென்று பண்டனதேவரைத் தரிசித்தபொழுது அத்தேவர் தமது படிமத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு அக்குழந்தையின் பெருமைகளை அவனுக்கு விரித்துக்கூறினர். பின்பு அக்குழந்தைக்கு *வித்தார்த்தனென்று நாமகரணம் செய்தார்கள்; செய்தும் எல்லாரும் கௌதமனென்னும் குடிப்பெயராலேயே அழைத்து வருவாராயினர்.

கௌதமர் உரியகாலத்தில் வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப்பெற்று பித்திரரென்று பெயருள்ள ஒரு பிராமணனிடம் பல கலைகளையும் முறையாகக் கற்பாராயினர். 'விளையும்பயிர் முளையிலே தெரியும்' என்பதற்கேற்ப, ஜீவகாருணிய முதலிய நற்குணங்கள் பலவும் அவர்பால் இளம்பருவந்தொடங்கியே நாடோறும் வளர்ச்சியுற்று விளங்கின. கற்கவேண்டிய கலைகள் எல்லாவற்றையும் அவர் யாதொரு வருத்தமுமின்றிக் கற்றுவந்தார். அந்நெறிந்த சுத்தோதனன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். அவரோடு கற்றுவந்த பார்ப்பனப்பாங்கள் உதாயியென்பவன்.

அவ்வளவில் அவிதரென்னும் முனிவர்வந்து கௌதமரைக் கண்டு பரிபூர்ண புத்தர்களுக்குரிய ஸஹஸ்ரார சக்கரரேகை முகவிய ஸாமுத்திரிக லக்ஷணங்கள் பலவும் அவர்பால் உடனவாதலையறிந்து வியந்து, 'மானிடராகிய மரத்திற் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒருமுறையே மலரும்மலர் இக்குழந்தை; உமது குலப்பெருமையை என்னவென்று சொல்லுவேன்! இவன் ஸஹஸ்திஷ்டி உலோக ரக்ஷகனை இருப்பான்' என்று அரசனுக்குக் கூறினர். அரசன், 'துறப்பது எப்பொழுதோ?' என்றான். அவர், 'அப்படி இப்பொழுது அறிவிக்கற்பாலதன்று' என்று சொல்லித் தம்பியைச் சென்றனர். செல்லவே அரசன் கௌதமர் ஸுறப்பெறப்படுக

* வித்தார்த்தன் - (தந்தையின்) விருப்பத்தை கிறைவேற்றியவன். ஸர்வார்த்த வித்தியென்று நாமகரணம் செய்ததாகச் சொல்லுவது முண்டு. புத்தருக்கு இன்னும் உள்ளனவாகிய பெயர்கள் பல.

† இப்பெயர், விசுவாமித்திரரென்றும் சில புத்தகங்களிற் காணப்படுகின்றது.

‡ ஸஹஸ்ராரசக்கரரேகை - புத்தருடைய பாதத்திலிருந்து கிழ்ந்து விசேடமென்பர்; இதுபற்றியே அவரை, "ஆயிர வாரத் தாழியன்" என்றார் மணிமேகலையிலும்; ௩-ஆம் காதை, ௧௦௪.

முன்பு ஒரு நிமித்திகளையும் அறிந்தோனாலால், அவருடைய உள்ளத்தை உலக வழியிற் புகுத்தற்பொருட்டுப் பலவாறு முயன்றுவந்ததோடு உலகவாழ்வில் அவருக்கு ஒருபொழுதும் யாதொரு வெறுப்பும் தோற்றமலிருக்கும் வண்ணஞ் செய்வித்தும் வந்தான்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் தோழர்களுள் ஒருவனாகிய தேவ தத்தனென்பவன் தான் ஓரிடத்தில் எய்துவீழ்த்திய * அன்னப் பறவையைக் கௌதமர் அளிகூர்த்தெடுத்து அதன்மேலே தைத்திருந்த அம்பைப் பிடுங்கியெறிந்து அப்பறவையைத் தைவந்து பாதுகாத்து விடுத்தமைபற்றிக் கோபமுற்றுப் பகைமைகொண்டு அவரை நீங்கித் தனக்கமைந்த நண்பர் சிலருடன் வேற்றிடஞ் சென்றான்.

சிலநாள்க்குப்பின் கௌதமரைச் சுத்தோதனன் தன் னுடைய இளவரசராக நியமித்து அதற்குரிய சிறப்போடிருக்கும் படிசெய்வித்தான். அப்பொழுது அவருக்குப்பிராயம் பதினைந்து, அவர் இளவரசராக இருந்தே சில வருடங்களைப் போக்கினர்.

பின்பு அரசன், தன் மைத்துனனாகிய சுப்பிரபுத்தனுடைய மகள் யசோதரையை அவருக்கு † மணம் புரிவித்தான்; அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் பத்தொன்பது.

அப்பால், கௌதமர் யசோதரைபாற் காதல் கூர்ந்து வேறொன்றையும் அறியாது அவள்போகத்திலேயே சிலகாலம் அழுந் திக்கிடந்தார். அது தெரிந்த உறவினர் கவலையுற்று, “மேன்மேலும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய படைக்கலப்பயிற்சி முதலியவை கௌதமனுக்கு இல்லையாயினவே ! எப்பொழுதேனும் புத்தம் நேருமாயின் அக்காலத்து இவன் யாது செய்வான்?” என்று அரசனுக்குச் சொன்னார்கள். அதைத் தெரிந்துகொண்ட கௌதமர் அவ்வுறவினர் பலரையும் வருவித்து, தாம் அவற்றில் வல்லராதலை அரசன் முன்பு வெளிப்படுத்தி, அவ்வுறவினரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டார். இச்செய்தி விவாகத்திற்கு முன்னே நடந்ததென்றும் இதைக்கண்டு வியந்த சுப்பிரபுத்தன் தன்மகனைக்

* பருந்தென்று கூறுவது முண்டு.

† காட்டப்பட்ட மங்கையர் பலருள்ளே யசோதரை கௌதமரால் தெரிந்தெடுத்து விவாகஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டாளென்றுஞ் சொல்லுவர்.

கௌதமருக்கு மணம் புரிவித்தானென்றும் கூறுவதுண்டு. 'நிமித்திசனும் அவிதருஷியும் முன்புகூறியவாறு கௌதமன் துறவுபூண்பானே' என்று கவலையுற்ற அரசன், ஒரு தோட்டத்தில் வேளிற்காலம், மழைக்காலம், பனிக்காலம் ஆகிய இம்மூன்றிலும் முறையே தங்கிப் போகம் துகர்த்தற்குத் தருதியாக மூன்று மாளிகைகள் கட்டுவித்து, அவற்றின் நாற்புறவழிகளிலும் வலிய நிலைகளும் கதவுகளும் அமைப்பித்து, அத் தோட்டத்தைச் சூழ உயர்ந்த மதிலை எழுப்பி, இரவும்பகலும் அம் மதிலைச் சூழ்ந்து போர்வீரர் காக்கவும், அருவருக்கத்தக்க பொருள்களுள் யாதொன்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கவும் புரிவித்துக் கௌதமரை அங்கேதங்கி இன்பம் துகரும் வண்ணம் செய்வித்தான். அரசன் இவ்வாறு மேன்மேலுஞ் செய்து வந்த பெருமூயற்சிகளாற் பிணிமூப்புச் சாக்காடென்பவைகள் மனிதர்களுக்கு உண்டென்ற ஞாபகம் அக்காலம் வரையிற் கௌதமருக்குச் சிறிதும் உண்டாகவேயில்லை.

அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் உலும்பினி வனத்திலுள்ள அரண்மனையில் வந்து தன்னைக்காணும்படி அரசன் அவருக்குத் திருமுகமணுப்பினான். அதனைப் பெற்று உடனே தந்தையைக் காணுதற்கு நினைந்து தாமிருக்குந் தோட்டத்தின் நிலைவாயில் வழியே சிவிகையூர்ந்து செல்லும் கௌதமர், தம்மொதிரே வந்த மிக்க பிணியாளனொருவனைக்கண்டு எல்லாரும் இப்படியே நினைவாய்ப்பட்டுத் துன்புறுவாரென்பதையும், மற்றொரு நாள் அங்ஙனஞ் செல்லுகையில் மிகத்தளர்ந்து வருந்திக்கொண்டே வந்த முதியோன் ஒருவனை வழியிடையே கண்ணுற்று எல்லாரும் இங்ஙனம் மூப்புற்று வருந்துவாரென்பதையும், வேறொருநாள் குதிரையேறி மேலைவாயில் வழியே செல்லுகையில் அங்கே அழகிக்கிடந்த பிணமொன்றைக்கண்டு எல்லாரும் இறத்தற் குரியாரென்பதையும் உடன்வந்த குதிரைக்காரனாகிய *சந்தனனால் அறிந்தயின்று, அறித்தியமாகிய உலகவாழ்வில் அருவருப்புற்று, "இப்போதி மூப்புச்சாக்காட்டிற்குக் காரணமாகிய பிறப்பிற்கு இடங்கொடாத நல்வழியையறிந்து நாமுமுய்ந்து உலகத்தையும் உய்வித்தல் எப்பொழுது கூடுமோ?" என்று கவலையடைந்து அதைக்குறித்து ஆலோசித்துக்கொண்டே மீண்டு மீண்டு வருவாராயினர்.

* அறிந்தது, பாங்கனாகிய உதாயியென்பவனென்றும் கூறுவதுண்டு.

* சுத்தாவாஸ தேவர்களுளொருவர் கௌதமருக்கு நிலையா மையை அறிவுறுத்தற்பொருட்டுப் பிணியாளன் வடிவமுதலிய மூவர் வடிவங்களாகத் தோன்றினரென்று கூறுவர்.

இக்காட்சிகளால் கௌதமருடைய மனம் வேறுபட்டிருத் தலைக் கேள்வியுற்ற அரசனுடைய கட்டளையால் உதாயிபுடன் அழகிய மங்கையர் பலர்வந்து தம்வயமாக்க முயன்றும் ஒத்த தோழர்களாகிய மந்திரிகுமாரர்கள் பலர்வந்து சிறின்பத்தைப் பற்றிப் பலவகையாகப் போதித்தும் கௌதமருடைய உள்ளம் சிறிதும் மீளவில்லை; வேறுபடுத்தத் துணிந்துவந்தவர்கள் அவருடைய அழகிய மேனியையும், கம்பிரமான தோற்றத்தையும், சாந்தமான பார்வையையும், மற்றுமுள்ள விசேடங்களையும் கண்டு அஞ்சிச் சென்றார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் கௌதமர் தேரேறித் தோட்டம்பார்க்கப் போனபொழுது வழியின் இருபுறத்துமுள்ள நன்செய்களிலும் புன்செய்களிலும் உழவர் முதலியோரும் எருது முதலியவைகளும் உழைத்தலையும் அதனால் அவ்வுயிர்கள் அடையும் வருத்தங்களையுங்கண்டு மனம்வருந்தி ஒரு நாவல் மரத்தின்கீழே தங்கிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, துக்கமாகிய பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்புக்களையும், அவற்றிற்குரிய காரணங்களையும், அவற்றைமாற்றும் வழிகளையும் மெல்ல ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார்; அங்ஙனமிருக்கும்பொழுது, முன்பு தாம் பிணியாளன் வடிவங்கொண்டு தோன்றி யாவரும் பிணிவாய்ப்படுதற்குரியரென்பதையும், முதியவன் வடிவங்கொண்டு தோன்றி யாவரும் மூத்தற்குரிய ரென்பதையும், பிணவடிவங்கொண்டு தோன்றி யாவரும் இறத்தற்குரிய ரென்பதையும் புலப்படுத்திய சுத்தாவாஸதேவர் துறவறநெறியையும் கௌதமருக்கு அறிவுறுத்த நினைந்து துவராடையை யணிந்த ஒரு துறவியாகிவந்து, “சித்தார்த்த” என்று அழைக்கக் கௌதமர் விழித்துப்பார்த்து, “நீயார்?” என்றார். அவர், “நான் ஒரு ஸ்ரீமணன், துக்கத்தை நினைந்து நினைந்து என்மனம் இடை

* சுத்தாவாஸதேவரென்பார் பிரமகணங்களுள் ஒருவகையார்.

† பிணியாளன் ரோற்றமுதல் இத்துறவியின் தோற்றமிறுதியாகிய நான்கையும் ஒரேநாளில் கௌதமர் கண்டனரென்று கூறுவதுமுண்டு.

‡ ஸ்ரீமணனென்பதற்குத் துன்புற்றுத் தவஞ் செய்பவனென்று பொருள்; இச்சொல் ஸ்ரீவானீமீகராமாயணத்திலும் வந்துள்ளது.

விடாது வருந்தாவின்றது; இத்துக்கத்தினின்றும் நீங்கி என்றும் அழியாததும், ஆகியந்தமில்லாததும், நடப்புப் பகைமையற்றதும், ஏகாந்தமானதும், ஆந்தமயமாக உள்ளதுமான ஒரு நிலையை யடைதற்கு அவாவுகின்றது; ஆதலால், ஊர்ப்புறத்தே தங்கி ஐம் புலன்களையும் அடக்கிச் சமாதியிலிருந்து கொண்டு உயிரைப் பாதுகாத்தற்கு வேண்டியவளவே உணவை இரந்து உண்பவரமும் பிஷ்டங்களின் நிலைமையை விழைந்தேன்” என்று கூறி அவர்கள் பெருமையையும் எடுத்துச்சொல்லிவிட்டுச் சென்றனர். அது கேட்டவுடனே துறத்தற்குத் துணிந்த கௌதமர் அவ்விடத்திலிருந்தும் எழுந்து அரண்மனை சென்று, தாம் துறவுபூண இச்சித்திருத்தலைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்தார்; அதனைக்கேட்ட சுத்தோதனன், மனங்கலங்கிக் கண்ணீர்பெருக, “ஐய, அதற்கு இதுகாலம் அன்று; எம்மைப்பாதுகாத்து நெடுங்காலம் அரசாண்டபின்னரே அது விரும்பத்தக்கது” என்ன, கௌதமர், “பிறப்புப்பிணி மூப்புச்சாக்காடாகிய இத்துன்பங்களை ஒழித்தற் குரிய வழியை அறிந்துகொண்டாலன்றி இங்கு நில்லேன்” என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டுத் தமது உறைவிட மடைந்தார்; அரசன் அவருடைய மனத்தை வேறுபடுத்தும்படி ஆடல் பாடல்களில் வல்ல மகளிரைப் பின்னும் அவர்பால் அனுப்பினான்; அவர்கள் வந்து இயன்றவரையில் முயன்றும் அம்முயற்சி சிறிதும் பயன்படவில்லை, அவர்களுடைய அழகிய உருவங்கள் வைராக் கியமிகுந்த கௌதமருக்கு அருவருக்கத் தக்கனவாகத் தோற்றின; இப்படியிருக்கையில், * ஒருநாள் ஆறு சென்று நீராடிய கௌதமர் அரண்மனை செல்லுதற்குத் தேரேறுகையில் ஒருவன் வந்து, † “உமக்கு மகன்பிறந்தான்” என்றான். அதுகேட்ட கௌதமர், “பந்தத்தின்மேற் பந்த முண்டாயிற்றே! இத்துன் பக்கடலைக் கடப்பது எப்படி?” என்று சுவலையுற்றுக்கொண்டே தேரூர்ந்து அரண்மனைக்குச் செல்வாராயினர்; அங்நானத் செல்லுகையில் அவருடைய தேருக்கு முன்னும் பின்னும் பலவாத்தியங்

* அக்காலம், கௌதமர் நான்காவது தோற்றங்கண்டபின்னத்தின் பிற்பகலென்று சொல்லுவதுமுண்டு.

† “உமக்கு மகன்பிறந்தான்” என்பதைக்கேட்ட கௌதமர் அம் மகன் தமது புத்தியாகிய திங்களை விழுங்கவந்த இராசுவென்று சொன்னாரென்றும், அதனால் அப்புதல்வனுக்கு இராசுலென்னும் பெயர் பின்பு இடப்பட்டதென்றுஞ் சொல்லுவர்.

கள் முழங்கின; நகரத்தார் பலரும், “நம்மாசனுக்குப் பெளத்திரன் பிறந்தான்” என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்துகொண்டே வந்தார்கள்; ஆடல் பாடல்கள் நிகழ்ந்தன; அவற்றுள் யாதொன்றும் கௌதமர் மனத்திற்கு இன்பந்தரவில்லை; அவருடைய உறவின ளாகிய மங்கையொருத்தி, “இக்குழந்தையின் தந்தை பாக்கியவான்; தாயும் பாக்கியவதி; மனைவியும் பாக்கியவதி” என்று பாடிய பாட்டொன்று, துக்க நிவாரணத்திற்குரியவுபயம் யாதென்று இடைவிடாமற் சிந்தித்துக்கொண்டே செல்கிற அவருக்கு அப்பொழுது நன்னிமித்தமாகவிருந்து இன்பத் தந்தது; அவர் அந்த * உபபூதிக்காக அவள்பால் நன்றிபாராட்டுவாராய்த் தமது கழுத்திலிருந்த விலையுயர்ந்ததான முத்துமாலையை அவளுக்கு நன்கொடையாகக் கொடுத்தார்; அதைப் பெற்றுக் கொண்டவுடன் அம்மங்கை கௌதமர் தன்னிடத்திலுள்ள விருப்பத்தாலணித்தாரென்றும் பிற்காலத்தில் தான் அவருடைய முதன்மையுள்ள மனைவியாக ஆதல்கூடுமென்றும் மனோராச்சியஞ் செய்வாளாயினாள்.

அப்பால் அவர் அரண்மனைசென்று அங்கே நிகழ்ந்த நாடகமுதலிய காட்சிகளுள் ஒன்றையும் பாராட்டாமலே அன்றிரவின் முற்பகத்தில் அயர்ந்து நித்திரைசெய்து எள்ளிரவில் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டு, தான் உள்ளேயிருக்கும்பொழுது தன்விடே தீப்பற்றிக்கொண்டதென்றதை அறிந்த ஒருவன் அவ்வாபத்தினின்று நீங்குவதற்கு எவ்வளவு பரபரப்புடனெழுவானோ அவ்வாறே யெழுந்து, எல்லாவற்றையுந் துறந்து வேற்றிடஞ் செல்லுதற்குத் துணிந்தார். துணிந்தபொழுது, மேற்கூறிய சுத்தாவாஸதேவராற் கதவுகள் திறந்துவைக்கப்பட்டன; கௌதமர், தம்மைச்சூழ்ந்து தாறுமாறாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்த மங்கையர்களின் கூட்டத்தினின்றும் நீங்கிப் புறத்தேபோந்து அங்கே விழித்துக்கொண்டிருந்த சந்தகனை அழைத்துத் தம்முடைய கண்டகமென்றும் பெயருள்ள குதிரையை விரைவிற் கொண்டுவரும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டார். சந்தகன், மஹாராஜாவின் அனுமதியின்றி இளவரசன் கட்டளையை அவ்விரவில் நிறைவேற்றலாமோவென்று சிறிதுபொழுது சிந்தித்துக்கொண்டே நின்று பின்பு மேற்கூறிய தேவருடைய அருளால் துணிவுண்டாகப் பெற்றுக் குதிரையைக்கொணரச் சென்றான்; அவன் சென்றவுடன்,

* உபபூதி - உதவியானசொல்.

எல்லாவற்றையும் துறத்தற்குத் துணிந்த கௌதமர், இவ்வாழ்க்கையிலுள்ள வலிய பற்றை அப்பொழுதே முற்றுந் துறக்கலாற்றாமல், தம் குழந்தையைக் கையிலெடுத்துப் பார்த்தற்கு நினைந்து, சென்று, அந்தப்புரத்திற் குழந்தையுடன் யசோதரை சயனித்திருக்கும் அறையின் கதவை மெல்லத்திறந்து, அங்கே மலரணைமேலே யசோதரையால் அணைப்புண்டு அவளோடு துயிலுங் குழந்தையைத் தீபவொளியாற் கண்டு, “இக்குழந்தையை யெடுத்தால் இவள் விழித்துக்கொள்வாள்; விழிப்பின் நம்முடைய செலவிற்கு அது பெருந்தடையாகும்” என்று நினைந்து, இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் மயங்கி அவ்விருவரையும் காதலோடு பார்த்துக்கொண்டே வாயிற்படியிற் சிறிதுபொழுது நின்றார்; நின்றவர் தமோற்றிக்கொண்டிருந்த மனம் பின்பு தெளியப்பெற்று, “நாம் இவளுக்கும் இவனுக்கும் பிற்காலத்தில் ஞானசிரியனாகவும் ஆதல்கூடும்” என்று எண்ணித் துணிந்து புறப்பட்டார். அவர் அங்நகம் வெளிப்பட்டதினம் பூர்ணிமையென்பர். அவ்வாறு அவர் வெளிப்பட்டவளவிற சந்தகன் குதிரையைக் கொணர்ந்து நிறுத்தினன். அவர் அதில் ஏறிச் செலுத்திய போது நான்கு தேவர்கள் அதன் குளம்புகளின் ஓசைகள் ஓடுவருடைய செவிக்கும் புலப்படாவண்ணம் அடக்கிக்கொண்டு உடன் சென்றனர். இளவரசராகிய கௌதமர், “உலகத்திற் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடாகிய துன்பங்களை யெல்லாம் முற்றும் போக்குதற்குரிய வழியை அறிந்தாலன்றி மீனோன்” என்று உள் ளத்தில் உறுதிக்கொண்டு ஊக்கத்துடன் * செல்வாராயினர்.

அப்பொழுது அவருக்குப் பிராயம் இருபத்தொன்பது. கௌதமர், அகத்தறவுபூண்டு எல்லாவற்றிலும் அருவருப்பற்றித் தந்தை முதலியோரையும், அரண்மனையையும், பெருஞ் செல்வத்தையும், மனைவியையும், பிள்ளையையும் பிரிந்துசென்றதை † மஹா பரிஷ்கிரமணமென்று கூறுவர்.

பாவத்திற்குக்காரணமான இச்சைகளை உண்டாக்குந் தெய்வமாகிய மாரனென்பவன் இப்படி அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட்ட

* கௌதமர் இங்ஙனஞ் சென்றகாலம், ஈசான சகாப்தத்தில், ௬௬-ஆம் வருடமென்றும், வாரம் வெள்ளிக்கிழமை யென்றும் சொல்லுவர்.

† திரிபிடகத்தில் இச்செய்தியைக்கூறும் பாகத்திற்கு மஹாபரிஷ்கிரமணஸூத்திரமென்றுபெயர்; மஹாபரிஷ்கிரமணம் - பெருந்தறவு.

கௌதமரைத் தொடர்ந்துவந்து, “நீர் துறவன்மின் ; துறவா தொழியின், இன்று முதல் ஏழு நாளைக்குள் நான்கு மஹாத்வீபங் களுக்கும் உம்மை அரசனுக்குவேன்” என்று சொல்லித் தடுத்தான். அவர் அத்தடையை மதியாமற் சென்றார்; செல்லவே மாரன் வெல்லுதற்குரிய சமயம் தனக்கு எப்பொழுது வாய்க்குமோவென்று நினைந்து நிழல்போலவே அவரைத்தொடர்ந்து செல்வானாயினன்.

சென்ற கௌதமர், அவ்விரவில் நாகர்களும் தேவர்களும் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள ஒளியால் வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்ல, ஒரு கணமேனும் இடையே தங்காமல் நல்லாசிரியர் எங்கே கிடைப்பாரென்ற கவலையோடுஞ் சென்று கோலிய தேசத்துக்கு அப்பாலுள்ள அநேராமநதிக்கரையைச் சூரியோதயத்திற்கு முன்னமே அடைந்தார். அடைதலும் கண்டகமென்னுங் குதிரை அங்கு நின்றுவிட்டது. அப்போது அங்கேயுள்ள பாரக்கவரென்னும் தாபதருடைய தவப்பள்ளியையும் அதில் வைக்கப்பட்டுள்ள பிணைப்புப் பாத்திரங்கள் பலநிறைபுங் கண்டு, கபிலவாஸ்துவிலிருந்து சலிப்பின்றி மூன்று யோசனையளவு விநாந்து வந்ததான குதிரை அத்தவப்பள்ளியை அணுகியவுடன் தானாகவே நின்று விட்டதைத் துறவை விரும்பிவந்த தமக்கு நன்னிமித்தமாகக் கொண்டு களிப்புற்றார். பின்பு அவர் தம்முடன் வந்த சந்தகனை நோக்கி, “அடைய வேண்டுமென்று பலநாளாக நினைத்துக் கொண்டேயிருந்த இடத்தை இப்பொழுது அடைந்தேன்; நம் உறவு இன்றோடு முடிவுபெற்றது” என்று கூறித் தமது கழுத்திலிருந்த விலையுயர்ந்த கண்டசரத்தைக் கழற்றி அவனுக்கு நன் கொடையாக இன்சொல்லோடு கொடுத்தார்; கொடுத்தவர் பின்பு தமது முடிமணியை யெடுத்து அவன் கையில் வைத்து, “இதனை நான் அன்புடன் கொடுத்ததாகச் சொல்லி அரசனுக்குக்கொடு; என்னிடத்திலுள்ள காதலை முற்றும் மறக்கும்படி நான் சொன்னதாகத் தெரிவி; இல்லாழ்க்கையின் வழியாகத் துக்கக்கடலை நீந்து தற்குரிய தெப்பம் எனக்குக் கிடையாமையினாலேயே நான் பிரிந்தேனென்று சொன்னதாகவும் விண்ணப்பஞ் செய்” என்று கூறினார். அதைக்கேட்டு மனம் வருந்திய சந்தகன், “இப்பொழுது துறத்தல் தக்கதன்று” என்று பல வகையாக மறுக்கவும் அவர் அதற்கு இணங்காததுபற்றிப் பின்பு, “நானும் உடன் வருவேன்” என்றான். கௌதமர் அதற்கு உடன்படாமற் குதிரையின் முதுகைத்தடவித்

தட்டிக்கொடுத்து அதற்கு இனிய வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு அதைக்கொண்டு செல்லும்படி வற்புறுத்திக்கூறி அவனுக்கு விடை கொடுத்தார்.

அது நிகழ்ந்தபின் கௌதமர் அநோமநதியின் மணலில் தங்கி உடைவாளால் தமது மயிர்முடியை அறுத்தெறிந்துவிட்டு அங்குச் சிறிதுபொழுது உண்மையை * ஆராய்ந்துகொண்டே யிருந்தார், இது சந்தகனுக்கு விடையளித்ததற்கு முன்பு நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவதுமுண்டு.

அங்ஙனம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கையில், மேற்கூறிய சுத்தா வாஸதேவர் துவராடையுடுத்து வில்லும் அம்பும் தாங்கிய ஒரு வேடனாகத்தோன்ற, கௌதமர் தம்முடைய பட்டாடையை அவ் வேடனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவனுடைய துவராடையைத் தாம் வாங்கி யுடுத்திக்கொண்டு உண்மையை அறிவுறுத்தும் பெரியோரைத் தேடிச்சென்றார்.

கௌதமரிடத்தில் விடைபெற்று, அவர் கேசத்தை அறுத்தெறிந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்று, அவர் கட்டளையை மறுத்தற்கஞ்சி வருந்திச் சென்ற சந்தகன் கண்ணீர் பெருகக் காலோய்ந்து மனம் புழுங்கிக் குதிரையுடன் நகர்க்கு மீண்டான்.

பெரியோரைத் தேடிச்சென்ற கௌதமர், காற்று சுத்தரீர் மலர்கள் இளங்குருத்துக்கள் காய்கள் கனிகள் கிழங்குகள் ஆகிய இவற்றுள் ஏதாவதொன்றையேனும் எடுத்த பிச்சையையேனும் உண்டு, நீரிலே நின்றும் நெருப்பிலே நின்றும் இன்னும் பலவாறாக ஒழுகியும் அருந்தவம் புரிந்து வாழும் முனிவர்கள் பலரை வழி யிடைபிற்கண்டு அவர்களோடு அளவளாவி, “துக்க நீக்கத்திற்குரிய வழி யாது?” என்று அவர்களைக்கேட்டு, அவர்கள் கூறியவைகள் தம் மனத்திற்குப் பொருந்தாமையால் அவற்றை மறுத்துரைத்து, அவ்விடத்தை நீங்கி அவர்களுடைய சொற்படி குறி

* இவர் தங்கி ஆராய்ந்துகொண்டிருந்ததற்கு அறிகுறியாக அங்கே பிற்காலத்தாரால் மேல் வளைவுள்ள மண்டபமொன்று கட்டப்பட்டதென்று கூறுவர்.

† வேடனைக்கூறிய இவ்விடத்தில் ஏழையாகிய வழிப்போக்கருரு வளைச் சொல்வதுமுண்டு.

யாஸ்தமயத்திற்குப்பின் மகததேசத்துள்ள * பாண்டரமலையைச் சார்ந்து, அம்மலைக் குகையில் தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் † அராளராம முனிவரைக்கண்டு வணங்கி, “பிறப்பு முதலிய துக்கங்களை யொழித்தற்குரிய உபாயத்தை அடியேனுக்கு உரைத்தருள்க” என்று விண்ணப்பித்தார். அராளராமர் யோக மார்க்கத்தை உபதேசிக்க, கௌதமர் அந்நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்குவாராயினர்.

கபிலவாஸ்துவில் முன்பு தெய்விகமாகத் திறக்கப்பட்டுக் கௌதமருக்கு வழியைக்கொடுத்த அரண்மனைக் கதவுகளெல்லாம் மீட்டும் மூடினபடியே யிருந்தன. அவைகள் அவ்வாறிருக்கவும், கௌதமரும் குதிரையும் குதிரைக்காரனுமே இல்லாமையையறிந்து எல்லோரும் திகைத்து வருந்தி எங்கும் தேடுவாராயினர்.

அப்பொழுது, குதிரையுடன் அழுதுகொண்டே மீண்ட சந்தகன் நிகழ்ந்தவற்றை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவற்றைக் கேட்ட அவர்கள் துக்கக்கடலில் ஆழ்ந்தார்கள்.

தன் மகன் துறந்தானென்பதை அறிந்த மஹாப்பிரஜாவதி கௌதமி, பெருங்காற்றால் தாக்குண்ட இளவாழை போலக் கைகால் முதலிய அவயவங்கள் சேர்ந்து மூர்ச்சித்துச் சிறிது பொழுது கீழே விழுந்து கிடந்து பின்பு ஒருவாறு உணர்ச்சியுற்று எழுந்து மிகவும் பெருமூச்செறிந்து கொண்டு, “அந்தோ! இங்ஙவாகு குல சிகாமணியே! இருண்டு வலப்புறத்தே சரிந்து தூய்மையையுடைய தாய் அழகிதாகி விளங்கிக் கட்டுண்ணாதபோது பூயியைத்தொட்டும் முடித்தபொழுது கிரீடம் போன்று திரண்டும் பளபளப்பாக விருந்த அந்தக்குடும்பி குறைக்கப்பட்டுப் புல்லிற் கிடக்கின்றதே! ஆ! அந்தத் திரண்ட தோள்கள், அந்தச் சிங்கநடை, விடையேற்றின் கண்கள் போன்ற அந்தக் கண்கள், பளபளப்பான பொன் போல் ஒளியை வீசி விளங்கும் அந்தத் தேகம், அந்தச் சதுரமார்பு முதலியவற்றை யுடையாய்! நீ துன்பத்திற்கிடமாகிய காட்டிற் சென்றனையே! தூய்மையிலும் நிறத்திலும் மென்மையிலும் அல்லி

* வெண்ணிறமுடைமையால் இம்மலை இப்பெயர் பெற்றது; இக் காரணம்பற்றிச் சுவேதகிரியென்றும் கூறப்படும்.

† இப்பெயர் ஆராடருத்திரராமர், ஆராடராமர், அராளகாலராமரெனப் பலவாறுகக் காணப்படுகின்றது.

மலர் போன்ற அப்பாதங்கள் சுற்களாலும் முட்களாலும் கிழிக்கப் படுகின்றனவே! ஆ! அப்பாதங்கள் அத்துன்பத்தை எவ்வாறு பொறுக்கும்? காவலுள்ள இராசமானிகையிற் பிறந்து இனிதவளர்க்கப்பெற்று மிகவும் மெல்லிய ஆடையையுடுத்துச் சிறந்த நறுநீரில் நானமாடி இனிய அறுசுவையையுடைய நால்வகை அடிசிலுமுண்டு விளங்கிய நீ இப்பொழுது தாக்கி விறைக்கச் செய்யும் குளிர் காற்றில் அடிபட்டுப் பட்டினியுற்றுப் பனிக்குள்ளாகி வருந்துகின்றனையே! மிக்க வெப்பக் காலத்திலும் மிக்க தட்பக்காலத்திலும் இளைப்பாறுமிடம் உனக்கு அங்கே எவ்வாறு கிடைக்கும்?" என்று தன் பிள்ளையை நினைந்து நினைந்து பிரலாபித்து விம்மிவிம்மி ஆற்றொணைதவளாய் மீண்டும் நிலத்திலே விழுந்துகிடந்தாள். ஏவல் மகளிர் அவளை யெடுத்துத் தாங்கிக் கண்ணீர் துடைத்துத் தேற்று வாராயினர்.

யசோதரை, தன் உயிர்த் துணைவர் நெற்றாரசென்பது கேட்டுக் கலங்கி நெஞ்சருகிக் கல்லும் மரமும் இரங்கும்படி. வேயங்குழல் அமுமாறுபோல அழுது அவருடைய அவயவங்களை முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்டு, “தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளே! உமக்கு யான் செய்த குற்றம் யாது? முன்பு தவிசாகி என்னைச் சுமந்து ஆளுந்தன்மையையுடைய துடைகளே! அளிக்கத்தக்க இப்பெண்ணுயிர் தான் அளியாக்கால் வருந்துமென்று நீங்கள் நினையாமற் பிரிந்தீர்; இது தகுமோ? எனக்கு மாலையும் துகிலுமேந்திக் குங்குமமெழுதிப் பூந்தாளை அளகத்திலே அப்பிச் சிவந்து அன்புற்றிருந்த விரல்களே! என்னைப் பாதுகாக்கத்தக்க நீங்களும் அவரெண்ணியதையே எண்ணினீர்; இஃது அறமோ? தோள்காள்! அவர் இனி துகரேமென்று கைவிட்ட என்னை நீங்கள் அனைத்துத் தழுவிக்கொள்ளீர்; நீங்களும் நெஞ்சம் வலியிராகி நிற்பீரோ? எனக்கு அணையாய் மார்பே! என்பாற்கொண்ட நட்பைக் கைவிட்டு நீங்கினையே! கழுநீர்த்தாமே! அவர்போல நீயும் என்னைப் பாதுகாவாமற் கைவிட்டனையே! செவ்விய நாவே! அவர்போல நீயும் அருளின்றி என்னை இகழ்ந்தனையே; இன்னாமிசைதற்கு என்னிடத்துக்கண்ட குற்றம் யாது? அதனைக் கூறு, கண்களே! முன்பு என்னைப் பார்த்துப் பேரின்பமுற்று எனக்குப் பேரின்பத்தைத் தந்த நீர் இப்பொழுது என்பால் அருளிலிராயினீர்; இதற்குக் காரணம் யாது? எனது வண்ணங் கெட்டபடியைக் காணின்” என்று பலவாறு பிரலாபித்து விம்மிவிம்மிப் பின்னும் வருந்திப் புலம்புவாளா

யினள் ; அதுதெரிந்து அந்நகரின் எப்புறத்துமுள்ள மகளிர் பலரும் வந்து ஒருங்குகூடி அழுதலாலே, அந்தப்புரத்திற் கடலொலிபோலே ஓரொலி உண்டாயிற்று; நகரமுற்றும் கலங்கிற்று.

சுத்தோதனன் இவ்வாறு நிகழுமென்பதை முன்னமே அறிந்தவனாகவிருந்தும் அவன் அப்போதடைந்த வருத்தத்திற்கு அளவில்லை. மகப்பிரிவினும் துயர்வஸிது யாவதே.

அவ்வளவிலே இராசபுரோகிதர் சுத்தோதனனைத்தேற்றி, “அரசிளஞ் சிங்கத்தை விரைவிற்கொணர்வேன்” என்று சொல்லி விட்டு ஒரு மந்திரியோடு கூடிப் பலவிடத்தும் தேடிக்கொண்டு போய் அராளராமமுனிவருடைய தவச்சாலையிலேயே கௌதமரைக்கண்டு பிரிவாற்றாமல் அரசன் முதலியோர் படுப்பாட்டைச் சொல்லி வருந்தி அழைத்தார்; அழைத்தவர்க்குக் கௌதமர், “அழகிய இராசமாளிகை எனக்குக் கணல்நிறைந்த இடம்போலும்; இனிமையுள்ள உணவுகளை ஆக்குதற்குரிய மடைப்பள்ளியோ நஞ்சினை உண்பிக்கும் இடம்போலும்; எல்லாம் தூக்ககரமாக வேயுள்ளன; ஆதலால், நிலைத்த இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்பதே எனது கருத்து; அது முற்றுப்பெற்றாலன்றி மீளேன்” என்று மறுத்துரைத்தார். அவ்விருவரும் அளவற்ற துயரமுற்று மீண்டுபோனார்கள்.

அவர்கள் போனபின் ஒருநாள் பிணைத்து எடுத்தற்காக இராசகிருகநகரத்தை யடைந்த கௌதமர், அந்நகரத்தரசனாகிய பிம்பஸாரன் பலபசுக்களைப்படுத்து யாகஞ் செய்கின்றானென்பதைக் கேள்வியுற்று மிக்க பரபரப்புடன் அந்த யாகசாலைக்குச் சென்று கொல்லாமையாகிய நல்லறத்தின் பெருமையை விரித்துக்கூறி அவ்வேள்வியில் நிகழுங்கொலையை மாற்றிவிட்டு அவ்விடத்திற் சிலபகல் இருக்கவேண்டுமென்று வேண்டிய அவனுக்கு, “நான் உண்மையையுணர்ந்த பின்புதான் இவ்விடம் வருவேன்” என்று வாக்களித்துவிட்டுச் சென்றார்.

அது தொடங்கிக் கொல்லாமையாகிய நல்லறத்தைப் பிம்பஸாரன் மேற்கொண்டு ஒழுகிவந்தான்.

* பிம்பவம்சமென்று ஒருவம்சமுண்டென்று தெரிகின்றது ; மாணவிகாங்கியமிந்திரியமென்னும் வடநூலில் அக்கினியமித்திரனென்பவன் பைம்பிகனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

அக்காலத் தொடங்கிக் கௌதமருக்குச் கௌதமபிக்ஷு-
பிக்ஷுகௌதமரென்னும் பெயர்கள் வழங்கலாயினவென்பர்.

கௌதமர், அராளராமமுனிவர் உபதேசித்த வழியிலேயே பலநாள் ஒழுகிவந்து அதனால் உண்மை விளங்காததற்பற்றி அவரை நீங்கி உருத்திரகரென்னும் வேறொரு முனிவரை ஆசிரியராக அடைந்து அவர் உபதேசித்தவழியிலும் பலநாள் முயன்றொழுகி ஜிராய்ந்து வந்தார். அதனாலும் கௌதமருக்கு உண்மை புலப்படவில்லை.

அப்பால் அவர் துக்கபரம்பரையைப் போக்கும் வழியை அறிந்துகொள்ளவேண்டி ஞானரணியமெனப்படும் * உருவேலாவனத்தைச்சார்ந்து அங்கேதவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கௌண்டன்ய குலபுத்திரர், தசபலகாசியபர், பாஷ்பர், அசுவஜித், புத்திரர் என்னும் ஐந்துமுனிவர்களை அடைந்து அவர்களாகிய அவர்களுோடு அவ்வனத்தில் அருந்தவம் புரிவாராயினர்.

இவ்வாறு பலநாள் சென்றபின் ஒருநாள் கௌதமர், உண்மையை அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய வழியை ஆராய்ந்துகொண்டே உலாவுங்காலத்தில், பலகாலம் பட்டினியுற்று கோற்றுவங்க இளைப்பால் நிற்கலாற்றாது மூர்ச்சித்துக் கிழேறிழந்துவிட்டார். மேற்கூறிய துறவிகள் ஐவரும் இவரிறந்தாரென்றே நிச்சயித்தார்கள். சிறிதுபொழுது சென்றபின் கௌதமர் தெளிவடைந்து எழுந்தும், “இப்படிப் பட்டினியுற்றுச் செய்யும் தவத்தாலே யாதும் பயனில்லை” என்று நினைந்து கிடைத்துவிணவை உண்ணத் தொடங்கினார். தொடங்கவே மேற்கூறிய ஐந்து தாபதர்களும், “ஐவர் விரதபங்கமுற்றார்” என்று வெறுப்பிற்று மகிழாமல் இவரை விட்டு நீங்கி வேறிடஞ் சென்றார்கள்.

* உருவேலாவென்பது கைரஞ்சரை மொழியும் தமிழில் கைரஜிலுள்ளதென்று தெரிகிறது. இந்த ஈதி இக்காலத்திற் பட்டினி பெற்று வழங்கப்படும்; கைரஞ்சரையென்பது பொதுச் சொல்வழக்கம்.

† ‘உணவால் உடம்பும் உடம்பால் உணவும் அருகிலுள்ள பொருள் தர் கொண்க’ என்பர் நீலகேசி உரைமொழியாகி; “மற்றாடல்புணர்வாக வுணர்வெழு மெழுதற்குப், பெற்றிமைப் பழையடிப்பப் பெறுவென வியுரையாதோ” என்பது நீலகேசி, புத்தவாழ்ச்சுருங்கம், அடிகளும் பாடலொரையிற் கண்ட செய்யுள்.

மஹாபிரிஷ்டகிரமணத்திற்குப் பின் உண்மையை அறிந்து கொள்ளுதற்குச் செய்த முறையில் கௌதமருக்கு இவ்வாறு ஆறு வருடங்கள் சென்றன.

மேற்கூறிய ஐந்து தாபதர்களும் நீங்கியபின் அவர் நைரஞ் சரையென்னும் ஆற்றின் கரையை யடைந்து ஆங்குள்ள ஓர் * அரச மரத் தடியில் இருந்துகொண்டு † இருபத்தெட்டு நாட்கள் பகலும் இரவும் அபிஹதலும் துபிஹதலுயின்றி உண்மையை ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டே யிருந்தார். இருபத்தொன்பதாவது தினத்தின் காலை யில் அருகேயுள்ள ஊரிலிருப்பவருடைய பலனென்னும் இடையனுடைய மகள் ‡ ஸுஜாதை யென்பவள், தன்னுடைய வழிபடு தெய்வத்திற்கு நிவேதனஞ் செய்யச் சமைத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த பாலன்னத்தை ஊட்டினள். அதனைபுண்டு கௌதமர் ஒளியால் விளங்கினர். §

அப்பொழுது சீலவிரோதியாகிய மாரனென்பவன் தன் அரசாட்சிக்குக் கேடு வந்துவிட்டதென்று வருத்தமுற்றுக் கௌதமருடைய மனத்தை வேறுபடுத்த நினைந்து காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னும் தன் புத்திரிகள் மூவருடன்வந்து பலவாறு முயன்று மிகப்போர்செய்தும் அவருடைய மனம் சிறிதும் வேறுபடவில்லை.

இங்ஙனம் வேறுபடாது நின்ற கௌதமபுத்தருடைய மனவுறுதியைப் பாராட்டிப் பழைய பௌத்த கவிகள் கூறிய பாடல்கள் வருமாறு:—

* இதனடியிற் கௌதமருக்கு ஞானோதயமானமையின், இதுமஹாபோதியென்றுபௌத்தரார் கூறப்படும்; “பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி” (சிலப்பதிகாரம், நாடிகாண்காதை, ௧௧) என்றதனால், இவ்வரசமரம் ஐந்துகிளைகளையுடையதென்று தெரிகிறது. இது பௌத்தர்களால் திசை நோக்கித் தொழப்படுவது.

† நாற்பத்தொன்பது நாட்களென்று சொல்வதுமுண்டு.

‡ இப்பெயர், நந்தையென்றும் விசாகையென்றும் காணப்படுகின்றது.

§ ‘போதிவ்ருஷத்து நாற்றிசையும் எவ்வேழுநாள் போதிவ்ருஷம் பார்த்து நின்று உபவசித்துப் பின் விசாகையென்பாள் பொற்கலத்திற் சோறிடப் புத்தன் உண்டானென்பதுமுண்டு’ என்பது நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம், ௧௧-ஆம் பாட்டிரை. அவ்விருபத்தெட்டு நாட்களுள் முதலேழுநாட்களிற் கௌதமர் தியானஞ் செய்துகொண்டே யிருந்தாரென்றும், இரண்டாம் ஏழுநாட்களில் மாரன் அவருடைய உள்ளத்திற் பல வேறுபாடுள்ள தீய எண்ணங்களை யுண்டாக்கினுனென்றுந் தெரிகின்றது.

* “வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மரநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் யார்க்கும்
அருளின் தீந்தே னிறைந்துநனி னெனுகிழந்து
மலரினு மெல்லி தென்ப வதனைக்
காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமா மழைக்கண் விலங்கிமிர்ந் தெடுத்த
வானும் போழ்ந்தில வாயின
யாதோ மற்றது மெல்லிய வாறே.”

† “தாமதமும் குழன்மழைக்கட் டளிரியலார் தம்முன்னர்ச்
காமனையே முனர்தொலைத்தார் கண்ணோட்டம் யாதாக் கொல்”

கௌதமருடைய உள்ளத்தை வேறுபடுத்தித்திருநிய வன்மை தனக்கில்லாமையைத் தெரிந்துகொண்ட † மாரன் தோல்விபற்றித் தன் உறைவிடமடைந்தான். கௌதமருடைய உள்ளம் ஞான வொளியால் விளங்கிற்று.

இங்ஙனம் மாரனை வென்று வீரனாகிச் சலனமற்றுச் சில சமாதியிலிருந்த கௌதமருக்கு மேற்கூறிய § இருபத்தொன்ப தாவதாகிய தினத்தின் இரவில் பழம்பிறப்புணர்ச்சியும் தத்துவ ஞானமும் முறையே உண்டாயின. அப்பொழுது முகலில் முற் பிறப்பிற் பாவஞ் செய்தோர் இப்பிறப்பில் வருந்துதலையும் சிவ காருணியம் பூண்டோர் இன்பமுற்று வாழ்தலையும் அவர் தம்மு டைய ஞானக்கண்ணல் அறிந்தார். அறிந்தவர் பின்பு காமம் வெகுளி மயக்கமென்னும் இவற்றையுடையவர்கள் துக்கத் துக்கே உரியவர்களாகிப் பிறந்து பிணி வாய்ப்பட்டு மூத்து இறங்குவார்

* இது, தொல்காப்பியப் புறத்திணையிலில், “அழகனைப்பட்டு” என்னுஞ் சூத்திரத்திலுள்ள, “மருவில்.....தேயமும்” என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சிஷிக்கீரியர் எழுதிய உரையிலும், வீர சாழியம் பொருட் படலத்துள்ள “நாற்குலப்பக்கம்” என்னும் கவித்துறையுரையிலும் காணப்பட செய்யுள்.

† இது, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கக-ஆம் கவித்துறையுரையானச் செய்யுள்.

‡ மாரன் தோல்வியுற்றுப் போனபின்பு ஸுஜாதை பாலன்மலித் ததாகச் சொல்வதுமுண்டு.

§ புத்தருக்கு ஞானேதயமான தினம் வைசாக சுத்தபூர்ணமையென்பர்; அதனால், ஒவ்வொருவருடத்தும் அந்தத்தினம் நிறந்திருக்கானாகப் பெளத்தராத் கொண்டாடப்படும்; இதுபற்றியே, “மதநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட், பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்” (கப-ஆம் காதை, அங-ச) என்றார் மணிமேகலையிலும்.

கனென்றும், அந்தஇறப்பு பிறப்பிலிருந்தும், பிறப்பு கருமக் கூட்டத்திலிருந்தும், கருமக்கூட்டம் பற்றிலிருந்தும், * பற்று வேட்கையிலிருந்தும், வேட்கை துகர்விலிருந்தும், துகர்வு ஸ்பரிசத்திலிருந்தும், ஸ்பரிசம் வாயிலிலிருந்தும், வாயில்கள் நாமரூபத்திலிருந்தும், நாமரூபம் விஞ்ஞானத்திலிருந்தும், விஞ்ஞானம் செய்கையிலிருந்தும், செய்கை பேதைமையிலிருந்தும் உண்டாகின்றனவாதலால், பிறப்பை நீக்க இறப்பும், கருமக்கூட்டத்தை நீக்கப் பிறப்பும், பற்றை நீக்கக் கருமக்கூட்டமும், வேட்கையை நீக்கப் பற்றும், துகர்வை நீக்க வேட்கையும், ஸ்பரிசத்தை நீக்க துகர்வும், வாயிலை நீக்க ஸ்பரிசமும், நாமரூபத்தை நீக்க வாயிலும், விஞ்ஞானத்தை நீக்க நாமரூபமும், செய்கையை நீக்க விஞ்ஞானமும், பேதைமையை நீக்கச் செய்கையும் நீங்குமென்றும், துக்கம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணமென்னும் மூன்று சத்தியங்களை ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டதன்றி, நற்காட்சி, நல்லுற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர் தலைப்பாடுன்கிற நான்காவது சத்தியமாகிய துக்க நிவாரண மார்க்கமெனப்படும் நல்வழிகள் எட்டையும் ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டார்.

† ‘போதி விருக்ஷத்தினடியேயிருந்த நாட்களுள் ஒரு நாளிரவில் புத்தர் தியானஞ் செய்கையில் முதல் யாமத்திற் செய்த தியானத்திற் பழம்பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன; இரண்டாம் யாமத்திற் செய்த தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள பிறப்பின் நிலைமைகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தன; மூன்றாம் யாமத்திற் செய்த தியானத்தில் துவாதச நிதானரூபமாகிய ஏதுநிகழ்ச்சி அவருக்குத் தெரியவந்தது; நான்காம் தியானத்திற் சூரியன் உதயா நிற்கையில் முழுதும் அவருக்குத் தெரியவந்தது’ என்று சொல்லுவதுமுண்டு.

அரசமரத்தினடியிலிருக்கும் நாட்களுள் ஒருநாள் கௌதமர் நைரஞ்சரை பென்னும் ஆற்றையடைந்து நீராடுகையில், அவ்வாற்றில் துண்ணென்று மிதந்து வந்ததென்றும், அத்தூணில், “தோன்று

* “அவாச்சார்த்து பற்றுகும் பற்றினால் வினைமுதிர்வார், தவாதவிவ் வினைமுதிர்வார் பிறப்பாகும் பிறப்பினார், சுவாவிய பிணிமூப்புச் சாக் காட்டின் கூட்டமா, யுவாயவித் தமொற்ற மொழிவின்றி யுருளுமே” என்பது நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், ககச- ஆம் செய்யுளினுரையிற் கண்ட செய்யுள். † போதிவிருக்ஷம் - அரசமரம்.

வனவெல்லாம் நிலையற்றன; அவை பிறப்பிற் பிறகு உட்பட்டவை; எக்காலத்து இந்தச் சன்ன மரண நியமம் நீங்குமோ அக்காலத்தே தான் ஆனந்தம் காணப்படும்” என்னும் பொருள் அடங்கிய வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தனவென்றும் அவற்றைக் கண்ணுற்றறிந்த பின்பு அவருக்கு ஞானோதயமாயிற்றென்றும் ஜப்பான் தேசத்துப் பெளத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

ஜீவ்வண்ணம் கௌதமர் * ஸத்தியசதுஷ்டய ஞானத்தைப் பெற்றபின், நாகரும் தேவரும் மற்றையோரும் களித்தனர். நன்னிமித்தங்கள் பல நிகழ்ந்தன.

அப்பால் கௌதமர், “நான் விரும்பியதை அடைந்தேன்; யான் எனதென்னும் அகங்கார மமகாரங்களினின்றும் தப்பி னேன்” என்று களிப்புற்றார். † அப்பொழுது மஹாப்பிரஹ்மா அவருக்கு முன்னே தோன்றி, “சுவலையால் மெலிகின்ற மனிதர் டெம்ல் இரக்கம் வை. உலகத்தார் தமது பயனையே கருதி உழைக்கின்றனர்; பிறவுயிரோம்புதலைப் பேணிவர்; எல்லோருக்கும் தருமோபதேசஞ் செய்து அத்திய வழியினை மாற்று” என்றனர். அது கேட்ட ததாகதர் மனமகிழ்ந்து அவர் கூறியவாறே உண்மையை உபதேசித்துப் பரவச்செய்து எல்லாவுயிர்களையும் நல்வழிப்படுத்தற்கு நிச்சயித்தார். நிச்சயித்தவர் தமக்குண்டான உண்மை ஞானத்தைத் தாம் முன்பு ஆசிரயித்திருந்த அரணராம முனிவர் உருத்திரசர் என்பவர்களுக்கு முதலில் அறிவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து விசாரிக்கும்பொழுது அவர்கள் இறந்துபோய்விட்டார்கள் என்பதைக்கேட்டு மிகவும் வருத்தமுற்றார்.

பின்னர், முன்பு உருவேலாவனத்தில் தம்மோடு தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த ஐந்து தாபதர்களுக்கும் தாம் பெற்ற பேற்றை அளித்தற்கு நினைந்து அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு அவ்வனத்தின் வழியே செல்பவர், அங்கே உபகனென்றும் அந்தணன்

* ஸத்திய சதுஷ்டயமாவன துக்கம், துக்கோற்பத்தி, துக்க நிவாரணம், துக்கநிவாரணமார்க்கமென்பன.

† கௌதமர் இங்ஙனம் ஞானம்பெற்றுப் புத்தத்துவம்பெற்றகாலம் ஈசான சகாப்தம், 50௩ - ஆம் வருடத்தில் விசாக நட்சத்திரமும் பெளர்ணமாவியுங்கூடிய புதன்கிழமை யென்பர்.

‡ ஞானோதயமான பின்பு கௌதமருக்குத் ததாகதர், புத்தர், ஹிணர் என்பவை முதலிய காரணப்பெயர்கள் வழங்குவனவாயின.

ஒருவனைக் கண்டு அவனோடுரையாடித் தாமறிந்த உண்மையை வெளியிட்டு அவனை மகிழ்வித்து அதனால் தமது கொள்கை பிறருக்கு உபதேசிக்கத்தக்கதென்பதில் ஊக்கமுற்று மேற்கூறிய தாபதர்கள் ஐவரும் காசியிலிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றுப்போய்க்காசியைச்சார்ந்த *மிருகதாவமென்னும் வனத்திற் புகுந்தார். அங்கே தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த கௌண்டியருல புத்திரர் முதலிய ஐவரும் அவரைத் தூரத்துச் கண்டபொழுதே, “இவர் முன்பு தவத்தினின்று நீங்கினமையால், இவருக்கு நாம் யாதோர் உபசாரமுஞ் செய்தலாகாது” என்று தம்முட்பேசி நிச்சயித்துக்கொண்டிருந்தும் சமீபத்திற் கண்டவுடனே அவருடைய முகமலர்ச்சி முதலியவற்றால் தாம் பாவசமுற்றுத் திடீரென்றெழுந்து உபசாரஞ் செய்தார்கள். ததாகதர் அதை யேற்றுக் கொண்டு, “காயக்கிலேசம் செய்தற்கு வலியில்லாமல் வேண்டிய வாறே துகர்ந்தொழுகுபவன் மனத்தை எவ்வாறு அடக்குதல் கூடும்? இப்பொழுது நீர் அறிந்தகொண்ட வழியாது?” என்று வினாவிய அவர்களுக்கு, “நற்காட்சி முதலிய எட்டு அங்கங்களை யுடைய வழியைப்பற்றி ஒழுகல்வேண்டும். அவ்வாறு ஒழுகின லன்றிச் சனன மரணங்களை நீக்குதல் ஆகாது. துக்கம், துக்கோற் பத்தி, துக்கநிவாரண மென்பனவற்றை உள்ளவாற்றிந்தபின்பே இவ்வழியைப்பற்றி ஒழுகுதல்வேண்டும். இதுவே நான்கண்ட வழி” என்று உபதேசித்தார். கேட்ட ஐவரும் அவர் கூறிய வற்றை அங்கீகரித்துச் சிஷ்யர்களாய் அவரைச் சேர்ந்தார்கள்.

இங்ஙனம் அவர்கள் தம்முட் கூடியிருக்கத் தொடங்கியதே பெளத்தர்களாற் கூறப்படும்! மும்மணிகளுள் ஒன்றான ஸங்கத் திற்குத் தொடக்கமென்பர்.

கண்டோரை வசிகரித்தற்குரிய அழகியபார்வையும் முகமலர்ச்சியும் கேட்டோருடைய உள்ளத்தைக் கவர்த்தகமைந்த சிறந்த இசைம்குரலும் இன்சொல்லும் புத்தருக்கிருந்தனவென்றும் அவைகளே அவருடைய பிரஸங்கங் கேட்டோர்களை விரைவில் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாகச் செய்வதற்குச் சிறந்த கருவிகளாக இருந்தனவென்றும் புத்தசரித்திரங்கள் கூறுநிற்கும்.

* மிருகதாவம் - மான்காடு.

† மும்மணிகளாவன புத்த தர்ம சங்கமென்பன; “புத்த தர்ம சங்கமென்னு, முத்திர மணியை மும்மையின் வணங்கி” என்று மணிமேகலையில் வந்திருத்தல் காண்க; ௩௦-ஆம் காதை, ௩-ச.

பின்பு புத்தர், தாம் அறிந்து கைக்கொண்ட தருமமாகிய சக்கரத்தை எவ்விடத்தும் உருட்ட நினைந்து அந்த மிருகதாவ வனத்திலேயே யிருந்துகொண்டு சாதிவேற்றுமை கருதாமலும் ஆண்பாலர் பெண்பாலரென்று பாராமலும் இவர் பகைவர் இவர் நட்பினரென்று நினையாமலும் அங்கு வந்தோர் யாவருக்கும் ஒப் பத் தமது சித்தார்த்தத்தை உபதேசித்துவந்தார்.

“இன்னார்க்கு மினியனா யிறந்தார்க்கு மின்நிம்பால்
குன்றமுற் பொழிந்திட்ட குன்றய குணநீனான்”
(நிலகேசி, புத்தவாதச்சுருக்கம், ௧௩-ஆம்பாட்டுரையிற்கண்ட செய்யுள்.)

அப்பொழுது குசீரகரத்திருந்த யசனென்ஹும் செல்வவா னொருவன் அவர் பெருமையைக் கேள்வியுற்று விரைவில் அவ ரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டுத் தன்னுடைய பாலிய நண் பர்களாகிய ஐம்பத்துநாலவர்களோடும் பிக்ஷாவாய்ப் பெளத்த சங்கத்தைச் சார்ந்தான்.

அவருக்கு ஞானோதபமான நாளமுதல் ஐந்துமாதத்திற்குள் ளாகவே அறுபதுபேர்கள் இவ்வாழ்க்கையைத் துறந்து பிக்ஷாக் களாய்ப் பெளத்ததருமத்தையே தஞ்சமாகப் பெற்றுச் சிஷ்யர் களுக்குரிய நிலையைப் பாராட்டிக்கொண்டு சங்கத்தின் அங்கமாக விளங்கினார்கள். இதனால், தம்முடைய தருமத்தை எல்லாரும் வருத்தமின்றி யறிந்து அங்கீகரிக்கும்படி செய்தற்கு வேண்டிய போதனைகத்தி புத்தருக்கு மிகவும் இருந்ததென்றும், அவர் உப தேசித்த தருமம் மிக்கவிரைவிற்பரவிற்பென்றும் அறிந்துகொள் ளலாம்.

பின்பு யசனுடைய தந்தை தாய் மனைவி ஆகிய மூவரும் அவரையடைந்து அறங்கேட்டு ஃ உபாஸகரானார்கள்.

அப்பால், அவர் மேற்கூறிய அறுபது சிஷ்யர்களையும் ஓங்கு செர்த்து முகமலர்ச்சியோடும் அவர்களை நோக்கி, “அன்பர்களே, யான் உபதேசித்தவுண்மையை அறிவில்லாத மானிடர்களுக்கு விளங்கப் போதித்து அவர்களை அவ்வறிவின் மையினின்றும் நீக்கி

ஃ உபாஸகர்-பௌத்தரில் இல்லறத்தோர்; “மேலை மாதவர் பாதம் விளக்குஞ், சில வுபாசகர் செங்கைநறு நீரும்” என்று மகா மேகதஸில் வந்திருத்தல் காண்க; உஅ-ஆம் காதை, ௧௧-உ.

நல்வழிப்படுத்துதல் உங்களுடைய கடப்பாடாகும்; ஆதலால், நீங்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களுக்குச் சென்று நம்முடைய சமயக்கொள்கைகளைப் பலர்க்கும் உபதேசித்து வருக” என்று சுட்டினாயிடு, அவர்களில் யசன்மட்டும் காசியிலிருந்தும் மற்றவர்கள் தனித்தனியே பலவிடங்களிற் சென்றும் தாமறிந்த தருமங்களை எல்லாருக்கும் அன்புடன் போதிப்பாராயினர்.

வருடந்தோறும் மழைக்காலத்தில் தம்முடைய சிஷ்யர்களை வருவித்துத் தம்முடனிருக்கச்செய்வதும் மற்றைக்காலங்களில் அவர்களைப் பலவிடங்களுக்கும் அனுப்பித் தருமப்பிரசங்கம் புரியச் செய்வதும் அவருக்கு வழக்கமாகவிருந்தன.

ததாகதர், மேற்கூறிய உருவேலா வனத்திலிருந்து அக்கினியை வழிபடுபவரும் அக்காலத்தில் ஆசிரியரென்று பெயர் பெற்றிருந்தவரும் வானப்பிரஸ்தருமாகிய அக்கினிகாசியபரென்பவரிடஞ் சென்று அவரிடத்திருந்த கொடிய பாம்பொன்றைத் தம்முடைய விசேட ஆற்றலால் அடக்கி அவர் வழிபட்டுவந்த அக்கினியையே உதாரணமாகக்காட்டி புலன்களெல்லாம் பொறிகளின் வழியே சென்று காமவெகுளிமயக்கங்களை உள்ளத்தில் உண்டாக்கி அஞ்ஞானமாகிய பெருந்தீயால் ஒவ்வொருவரும் எரிந்து வரும்படி செய்துகொண்டு வருகின்றனவென்றும், அத்தீயையவித்து நிருவாணத்தைப் பெறுதற்கு முயல்வோர் யாவரும் புலன்களால் உள்ளம் சலியாதபடி தம்முடைய பொறிகளை வெல்லவேண்டுமென்றும், இதையன்றி நிருவாணத்தை அடைதற்குரிய வழி வேறொன்றுமில்லை யென்றும் உபதேசிக்க, அவரும் அவருடைய சிஷ்யர்கள் ஐஞ்ஞாற்றுவரும் தங்கள் கொள்கைகளைத்துறந்து சங்கத்தைச் சார்ந்தார்கள். பின்பு அந்தக் காசியபருடைய சகோதரர்களாகிய நதிகாசியபர், கயாகாசியபரென்னுமிருவரும் ததாகதரைச் சரணமடைந்து அறங்கேட்டுப் பிசுநூக்களானார்கள். அக்கினிகாசியபருக்குப் புத்தர் அக்கினியை உதாரணமாகக்காட்டி உபதேசித்த விஷயங்கள் ஆதித்தியபரியாய சூத்திரமென்னும் நூலிற்கூறப்பட்டுள்ளன.

பின்பு புத்தர், பிம்பஸாரனுக்கு முன்பு வாக்களித்ததை நினைந்து, அக்கினிகாசியபர் முதலியவர்களோடே உருவேலா வனத்திலிருந்து இராசகிருக நகரத்தைச்சேர்ந்த ஃயஷ்டிவனத்தை

* யஷ்டி - அதிமதுரமாம்.

யடைந்தபொழுது, ஆங்குள்ளார் அவருக்கும் அக்கினி காசிய பருக்குமுள்ள வேற்றுமையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மயங்கினார்கள். அப்பொழுது இராசகிருக நகரத்தரசனாகிய பிம்பஸாரன் வந்துபார்த்து மிக்க புகழ்பெற்ற காசியபரே இவருக்குச் சிஷ்யரானவென்றால், இவர் ஒப்பற்ற பெரியோராயிருத்தல் வேண்டுமென்று முன்னையிலும் நன்குமதித்துப் புத்தரைவணங்கினான். அப்பொழுது காசியபர் பிம்பஸாரனுக்குப் புத்தருடைய மேம்பாட்டை மிகப்பாராட்டிக் கூறினார். அந்தச்சமயத்திற் காசியபரின் பெருமையைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு அவருடைய பழம்பிறப்பைப்பற்றிய ஜாதககதையொன்று புத்தரார் சொல்லப்பட்டது; அதனால், ததாகதருக்குப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியுமுண்டென நினைந்து அவரே பெரியோரென்று அரசன் முகலிய எல்லோரும் தெளிந்து அவரைச் சரணமடைய, அவர் ஜனநாமரணங்களை நீக்கும் வழியை விளங்க விரித்து உபதேசித்தார். அதுகேட்டவர் அனைவரும் பரமார்த்த தத்துவப்பொருளையறிந்து அவருக்கு அடியவரானார்கள். பிம்பஸாரன் தன்னுடைய சிறையிலடைபட்டிருந்தோர் யாவரையும் விடுவித்து எல்லாவயிர்களுக்கும் தண்ணளி சுரந்து அரசாட்சி செய்வானாயினன். அந்நகரத்துள்ள மற்றையோரும் யஷ்டிவனஞ்சார்ந்து புத்தர்பால் தருமோபதேசம் பெற்று வந்தார்கள்.

பின்பு ஒருநாள் ததாகதர் பிணைக்கு வந்தபொழுது யஷ்டிவனம் இராசகிருக நகரத்திற்குத் தூரமாயிருத்தல்பற்றிச் சித்தித்த அரசன், சமீபத்திலுள்ளதாகிய *வேணுவனத்தில் ஒரு விஹாரம் கட்டுவித்து, அவ்விஹாரத்தோடு அவ்வனத்தை அவருக்கும் அவருடைய சங்கத்திற்கும் வாஸஸ்தலமாகக் கொடுத்தான். எல்லோரையும் தமதுவழியைப்பற்றி ஒழுகும்படி செய்து அவர்களுடைய உள்ளங்களில் நிலைத்திருந்தபித்தை ஏற்றுதற்பொருட்டுத் ததா

* வேணுவனம் - மூங்கிற்காடு; இது புத்தருக்குப் பிம்பஸாரன் வாஸஸ்தலங்களுளொன்று; இதில் அவர் பலவருடங்கள் சமயத்தாடவர் தங்கியிருந்தாரென்று தெரிகின்றது; இது காண்டவேணுவனமென்று வழங்கப்படும்.

† விஹாரம் - பெளத்தமுனிவர்கள் தங்குவதற்காகவே கட்டிய இடம்; “இந்திர விகார மேழுடன் போகி” சிலப்பதிகாரம், காடிகாண் காதை, ௧௪.

கதர் அவ்வனத்திற்றங்கி அங்குவருபவர்களுக்கெல்லாம் அன் புடன் தருமோபதேசஞ்செய்துவருவாராயினர்.

இப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய அசுவஜித், பாஷ்பரென்ற பிக்ஷுக்கள் இருவரும் உரியகாலத் திற் பிக்ஷையெடுத்தற்பொருட்டு இராசகிருக நகரவீதியிற் செல்லு கையில், கபிலரென்பவருடைய மாணுக்கர்களுள்ளே மேம்பட்டு விளங்கும் * சாரீபுத்திரனென்பவன், அவர்களுடைய தோற்றப் பொலிவைக்கண்டு நன்குமதித்து அவர்களுடன் உரையாடிக் கௌதமருடைய மகிமைகளையறிந்து தன் நட்பாளனாகிய மௌத் கல்யாயனனென்பவனோடும் தன்னுடைய மாணுக்கர்கள் இருதூற் றைம்பதின்மரோடும் வேணுவனஞ்சார்ந்து புத்தரைச் சரண மடைந்து தருமோபதேசம்பெற்று † அருகத்தசையை அடைந் தான். சாரீபுத்திரன் ‡ புத்தருடைய சிஷ்யர் பதின்மர்களுள் உயர்ந்தவன்; பெளத்தசமய நூலுணர்ச்சியிற் புகழ்பெற்றவன். மௌத்கல்யாயனன் § இருத்தியிற்சிறந்தவன்.

அப்பால் புத்தர், சாரீபுத்திரனுக்கும் மௌத்கல்யாயனனுக் கும் தமது சங்கத்தில் முதன்மையளித்தனர். அதுபற்றிச் சங் கத்துள்ள மற்றையோர் பிணங்கி அவ்விருவரோடும் கலகம் விளைப்பாராயினர். புத்தர் அதுதெரிந்து தம் சங்கத்தார் எப் பொழுதும் கைக்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய விதிகளை அப்பொழுது அவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அதன்பின் சங்கம் அமைதிபெற்று ஒழுகுவதாயிற்று. அது தொடங்கிச் சங்கம் || ஸேவக ஸந்நி பாதமென்று பெயர்பெற்றது. மேற்கூறிய விதிகள் பிராதி மோக்ஷமென்ற நூலில் அடங்கியுள்ளன.

* சாரீயென்பவளின் புதல்வன்; இதுபற்றியே இவன் போதீஸ்த்து வாவதான கல்பலதையென்னும் வடநூலில், சாரீஸூதவென்று வழங் கப்படுவன்; இவனையும் பின்பு கூறப்படும் மௌத்கல்யாயனனையும் ஸஞ்சயரென்பவருடைய மாணுக்கர்களாகச் சொல்வதுமுண்டு.

† அருகத்தசை - நிருவாணமடைவோர்க்குரிய தியானங்கள் ஐந்த னுள் நான்காவது தியானத்தை யடைந்தவர்களின் நிலைமை.

‡ புத்தருடைய சிஷ்யர் பதின்மர்களாவார் : காசியபன், ஆநந்தன், சாரீபுத்திரன், மௌத்கல்யாயனன், அனுருத்தன், ஸுபூதி, பூர்ணன், காத்தியாயனன், உபாலி, இராகுலனென்பவர்.

§ இருத்தி - அற்புதசக்தி; இது சித்தியென்றுங் கூறப்படும்.

|| ஸேவகஸந்நிபாதம் - அடியவர்களின்கூட்டம்.

சங்கம் இவ்வாறு மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைதலைப்பொறுத்த மற்றைச்சமயவாதிகள் பௌத்ததர்மம் பரவாதிருத்தற் பொருட்டுப் பலவகையான இடையூறுகள் செய்துவந்தார்கள். ததாகதர் அவற்றைச் சிறிதும் மதியாமல் தமது கடப்பாட்டை மேற்கொண்டொழுகிவந்தார்.

பின்பு காசியப அக்கினிதத்தரென்னும் ஆறையொருவர், வைசாலிநகரஞ் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டவராய் இடையே சாக்கியமுனிவரின் பெருமையைக் கேள்வியுற்று அவரையடைந்து அறங்கேட்டுத் தமது கொள்கையைத்திறந்து பௌத்த பிஷ்ணுவாயினர்; சங்கத்தில் மிகவும் மேன்மைபுற்று விளங்கினமையின், இவர் மஹாகாசியபரென்றும் கூறப்படுவர்.

கோசலதேசத்தில், ஸ்ராவஸ்திரகரத்தள்ளவனும் பெருஞ் செல்வவானுமாகிய * அநாதபிண்டகனென்னும் வணிகன், புத்தருடைய காருணிய உபதேச விசேடத்தைக் கேள்வியுற்று உடனே இராசகிருகநகரம் வந்து ஆங்குள்ள சூளனென்னுமித்திரன் வீட்டில் தங்கி அன்றிரவே பரபரப்புடன் புத்தரைச் சாணமடைந்து அறங்கேட்டு ஐயம் நீங்கப்பெற்று அவாவற்றுப் பிறப்பாகிய பெருங்கடலைக் கடத்தற்குரிய தெப்பமாகிய நல்லழியைக் கடைப்பிடித்தான்.

புத்தர் வேணுவனத்தில் இருக்கும்பொழுது அவரிடத்தில் தருமத்தைக்கேட்டுத் தத்தம் கொள்கைகளைவிட்டுப் பொத்தமத்தையடைந்து † சீவரதாரிகளாய்ப் பிஷ்ணுக்களானோர் தொள்ளாயிரவரென்றும் உபாஸகரானோர் மிகப்பலரென்றும் கூறுவர்.

இப்படியிருக்கையில், கௌதமர் சிறந்த ஞானியாகப் பல விடத்துஞ்சென்று செய்துவரும் பிரசங்கத்தைக்கேட்ட அநேகர்தியவழிகளினின்றும் நீங்கி நல்லொழுக்கமுடையவர்களானவரைப் பதைச் சுத்தோதனன்கேட்டுத் தான் இறக்குமுன்னமே ஒரு முறையேனும் அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பி அடிக்கடி பலரைத் தூண்டினமையால் அவர்கள் கவிலவாஸ்துவிஷிநுந்துவந்து அரசன்கருத்தைப் புத்தருக்குத் தெரிவித்தார்கள். அப்பால் புத்தர் சுத்தோதனன் முதலியோரைக்கண்டு துருமோபா

* இப்பெயர் அநாதபரிபாலகனென்றும் காணப்படுகின்றது.

† சீவரம் - பௌத்தபிஷ்ணுக்கள் தரித்துக்கொள்ளும் ஆடை.

தேசஞ்செய்து அவர்களையும் நல்வழிப்படுத்த நினைந்து வேணு வனத்தை நீங்கிக் கபிலவாஸ்துவுக்குச் செல்லுவாராயினர்.

அங்ஙனஞ் செல்லுகையில், இடையேயுள்ள பிரபாஸதேசத் தரசனாகிய வைரீரியனென்பவனை அவன் வேண்டுகோளின்படி நல் வழிப்படுத்தக்கருதிய புத்தர், அரசமரத்திலிருந்து கடைந் தெடுத்த ஸூற்றெட்டுமணிகள் கோக்கப்பட்டுள்ள மாலையால், “நமோபுத்தராய, நமோதர்மாய, நமஸ்ஸங்காய” என்னும் மந்திரத் தைத் தினந்தோறும் இரண்டிலக்கம் (௨௦௦,௦௦,௦) தரம் ஜபித்து உருவேற்றும்படி உபதேசித்து அதனுண்டாகும் பயனையும் அவனுக்குக் கூறி அப்பாற்சென்று * நியக்குரோத வனத்தை யடைந்து அங்கே சிலநாளிருந்தனர்.

பின்பு அவர் நியக்குரோதவனத்திலிருந்து கபிலவாஸ்துவைக் கிட்டிச் சுத்தோதனனால் தக்கவாறு உபசரித்தழைக்கப்பட்டு அந் நகரத்துள்ளே சென்றார். சுற்றத்தாரல்லாத ஏனையோர் அவ் மதித்து அவருக்கு யாதோர் உபசாரமுஞ் செய்யவில்லை. துறவி களை நகரத்தார் அழைத்துச்சென்று பிணை பண்ணுவிப்பது அக் கால வழக்கமாகவிரும்பும், அவர்கள் புத்தரைப் பிணைக்கு அழையாமலே இருந்துவிட்டார்கள். அதனால், புத்தர் உரியகாலத் தில் பாத்திரமேந்திக்கொண்டு சிஷ்யர்களுடன் சென்று எவ்விடத் தும் பிணைவாங்குவாராயினர். தன்புத்திரர் இப்படி வீடுகள் தோறும்போய்ப் பிணை யெடுக்கிறாரென்றசெய்தி சுத்தோதனன் காதுற்கு எட்டியது. எட்டவே, அவன் எழுந்து விரைவாக ஓடி வந்து அவரைக்கண்டு, “மகிமைபொருந்திய புத்தரே, இப்படிச் செய்து ஏன் எங்கனையெல்லாம் அவமதிப்புக்கு உள்ளாக்குகிறீர்? நீர் எல்லாருடைய வீடுகளிலுஞ்சென்று பிணை யெடுக்கவேண் டிமோ? உமக்கும் உம்மையடுத்த இவர்களுக்கும் பிணைபண்ணு வித்தற்கு என்னால் முடியாதா?” என்று சொன்னான். புத்தர், “எங்களுடைய மரபிலுள்ளார்க்கு இவ்வாறு இரந்து புசிப்பதே இயல்பு” என்றார். சுத்தோதனன், “ஆஃது எப்படி? புகழ்பெற்ற இராச பரம்பரையில் நீர் பிறக்கவில்லையா? இந் வம்சத்திற் பிறந் தவருள் ஒருவரேனும் ஒழுங்கீனமாக இப்படி நடந்ததுண்டோ?” என்றான். புத்தர், “நீரும் உம்முடைய முன்னோர்களும் இராசாங்க ஒழுக்கத்துக்கு உரியவர்கள். இதற்கு முன்பு பிறந்தவர்களும்

* நியக்குரோதவனம் - ஆலமரச்சோலை; இது கபிலவாஸ்துவிற்குச் சமீபமாகவுள்ளது.

இனிப் பிறப்பவர்களுமாகிய புத்தர்களுடைய மரபிற்கு நான் உரியேன்; ஆதலால், அவர்கள் மேற்கொண்டொழுகிய ஒழுக்கத் தையே கைக்கொண்டேன், இஃது இம்மைப்பயனையும் மறுமைப் பயனையும் தரும் பெருமையைபுடையது. இது நிற்க; ஒரு வன் ஒரு புதையலைக் கண்டெடுத்தால் அதனைத் தன் தந்தைக்குக் கொடுப்பது அவனுடைய கடமையாகும்; ஆதலால், நான் கண்டெடுத்த இப்புதையலைத் தருவேன். தாமதியாமற் பெற்றுக் கொள்க” என்றார். சுத்தோதனன் நானாமுற்றுப் புத்தருடைய பிசுஷாபாத்திரத்தைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு புத்தரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போய் அவ

* உலகத்திற் பாவங்கள்பெருகப் புண்ணியங்கள் குறைந்த காலத் தோறும் உபதேசத்தால் அப்பாவங்களைப்போக்கி அருளாதத்தை நிலை நிறுத்தி உயிர்களைவழிப்படுத்தற் பொருட்டுப் புத்ததேவர் அவதரித்த லுண்டென்பது பெளத்ததூற்றுணிபு. அப்படியே இந்தக் கொள்தம்புத்த ருக்கு முன்பு அவதரித்த புத்தர்களுக்கு அளவில்லையென்று கூறுவர்; இஃது, “இறந்த காலத் தெண்ணில் புத்தர்களுள், சிறந்தருள் கூர்ந்த திருவாய் மொழிந்தது” (௨௦-ஆம் காந்த, ௧௪-௫) என்ற பணியேயுடைய இற் கூறியிருத்தலாலும் பெறப்படுகின்றது. அவர்களுள், கொள்தம்புத்த ருக்கு முன்னமே முறையே அவதரித்திருந்த இருபத்தொரு புத்தர்க ளுடைய பெயர்கள்மட்டும் இப்பொழுது தெரிகின்றன; அப்பெயர்களை, இப் புத்தகத்தின் ௩௬௧ - ஆம் பக்கத்திற் காண்க. கொள்தம்புத்த ருக்குப்பின்பு அவதரிப்போராகிய புத்தர்பெயர் மைத்திரேய புத்த ரென்பர். அதனைப் பின்னெடுத்துக்காட்டப்படும் தங்கயாசாரணியின் உரையாலுணர்க:—‘அந்தத் ததாகதபுத்தர் ஸ்ரீவாரணியிலே தருமந ளிச்செய்கிறார்; இனிப் பிறக்கக்கடவ மயித்திரியாழ்வாரான புத்த தேவர்க்குப் பாதாளத்திலே மாணிக்கத்தால் அடித்துக்கிடப்பதொரு கோயிலுண்டு; அக்கோயில் மாணிக்க ரத்தினமாஸிகை. இது அ யோசனை நீளமும் ஐந்துறுயோசனை அகலமுமுள்ளதொன்றென்றும் முடைய ஸ்ரீபாதத்தி லொன்றாலே பெருவிரலும் மணியிரத்திவாராண்டு எடுத்துக்காட்டியருளி மீட்டும் காலாலே அழுத்தியிருந்தொன்று ஒருகதையுண்டு.’ (தாழிசை, 183, உரை.) மயித் திரியாழ்வார் - மைத்திரேயபுத்தர்; புத்தரையும் அவருடைய தாதுக்களையும் பெளத்தரின் புக ளுள் மேம்பட்டோரையும் ஆழ்வாரென்றல் தமிழ்ப்பெளத்த ளுள்மர பென்று தெரிகின்றது; புத்ததாதுக்கள் தாது ஆழ்வாரென்றும் பெளத்தபிஷு ஒருவர் ஈழமடிப்படுத்த தாடையாழ்வாரென்றும் நில நேசியுரை முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ருக்கும் அவருடன் வந்த ஆயிரத்தைநூறு பிக்ஷுக்களுக்கும் அமுது செய்விப்பானாயினன். இங்ஙனம் கபிலவாஸ்துவிலிருக்கையில் ஒருநாள் புத்தர் தாம் பிக்ஷுவாக இருத்தல்பற்றி நானிய சுத்தோதனனுக்கும் தம்முடைய தாயத்தார்க்கும் தாம் பெற்றிருந்த *இருத்தியாற்றல்களைக் காட்டி அவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றுப் பின்பு தருமோபதேசஞ் செய்தார்.

ததாகதர் கபிலவாஸ்துவிற்குச் சென்றபொழுது முதலில் காலச்சேஷடியென்ற ஒரு பிரபுவின் வீட்டிலும் பின்பு தம்முடைய தாயின் சரீரதாது வைக்கப்பட்டுள்ள ஆலயத்திலும் தங்குவாராய் அந்நகர வீடுகள்தோறும் சென்று பிக்ஷு யெடுத்துப் பாத்திரம் நிரம்பியவுடன் தமது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லுவாரென்று சொல்லுவார்.

அந்நகரத்திலே துவாதச நிதானத்தைப்பற்றியும் மஹாப் பிரஜ்ஞா சூத்திரத்திலுள்ளபடி பிரஜ்ஞாபாரமிறையைப்பற்றியும் புத்தர் உபந்யஸித்ததைக் கேட்டுப் பொளத்தரானோர் மிகப்பலர்.

அந்நாட்களிலே ஒருநாள் சிஷ்யர்களோடு சுத்தோதனனுடைய அரண்மனையிற் பிக்ஷுக்குப் போனபொழுது ஆங்குள்ள ஆண்பாலார் பெண்பாலாராகிய இருதிறத்தாரும் வந்து பணிந்து புத்தரை உபசரித்தார்கள். யசோதரைமட்டும் வரவில்லை. ஆப்தர்கள் சென்று புத்த தரிசனத்திற்காக வரவேண்டுமென்று யசோதரையை அழைத்தபொழுது அவள், “என்னைக் குணவதியென்று தாம் எண்ணியிருப்பின், அவர் என்னை நல்வழிப்படுத்திப் பொருட்டு இங்கே எழுந்தருளுவார்; அப்பொழுது அடியேனும் அவரை இவ்விடத்திலேயே தக்கவாறு வழிபடுதற்கு உரியேன்” என்று சொன்னாள். புத்தர், தம்மைத் தரிசித்தற்கு வந்த குழாங்களுள்ளே யசோதரையைமட்டுங் காணாமையால் தாம் முன்பு கருதியிருந்தவாறே அவளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து ஆசிரி

* ‘நின்னைப்பணியாது மானித்துகின்ற அரசன்முன் வில்லேற்றி அவன் மானந்தவிர்த்து, மற்றும்நின்றாதிசன் தமது மானத்தால் நின்னை அவமதிப்ப, அவர்களது மானம் போக்குதற்கு நீ இருத்திகாட்டினனம். மறந்தாயோ’ (நிலகேசி, புத்தவாதச்சுருக்கம், சுஅ-ஆம் பாட்டுரை) என்பதனால் புத்தர் சுத்தோதனனுக்கு வில்லேற்றியும் இருத்தி காட்டியும் தமது பெருமையைப் புலப்படுத்தினாரென்று தெரிகின்றது.

யராதற்கு விரும்பிச் சிஷ்யர்களாகிய இரண்டு பிக்ஷுக்களுடன் அவ்விடஞ் சென்று அவளாற் பூசிக்கப்பட்டுத் தமது பழைய நிலைமையை நினைந்து வருந்தி மிகத் துக்கித்த அவளது துயரத்தைத் தமது இனிய மொழிகளாற் போக்கி, எல்லாவற்றாலும் மேம்பட்டு விளங்கிய அப்பெண்மணியின் நற்குண நற்செய்கைகளையும் அவளுடைய உண்மையான வைராக்ஷியத்தையும் அங்கே வந்திருந்த சுத்தோதனன் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து, பழம் பிறப்பிலும் அவள் தூய்மையை யுடையவளா யிருந்தாளென்பதை ஆண்டுள்ளாரெல்லோர்க்கும் புலப்படுத்துதற்கு அவளைப்பற்றிய ஜாதக கதை யொன்றைச் சொல்லி அவளுக்குத் தம்முடைய தருமத்தை உபதேசித்தார்.

இவ்வாறு உபதேசம் பெற்றுக்கொண்ட யசோதரை சில தினங்களுக்குப்பின் தம் புதல்வனாகிய இராகுலனை யழைத்து, “உன் தந்தையை யடைந்து அவரிடமிருந்து நீ பெறத்தக்க உரிமைப் பொருள்களையெல்லாம் விரைவிற்பெற்றுக்கொள்” என்றாள். அதற்கு அப்பாலன், “என் தந்தையை இன்னொன்று அறிந்திலேனே! நான் போய்க் கேட்பது எப்படி?” என்றான். யசோதரை உடனே அவனை யெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குப் போய் ஒரு சுவர் மறைவில் நின்று அங்கே பிக்ஷு பண்ணிக் கொண்டிருந்த புத்தரைச் சாளரவழியாற் காட்டி, “அநீதா பல பிக்ஷுக்களின் நடுவே அழுதுசெய்துகொண்டிருக்கும் மிகுந், ஒளியுள்ளவராகிய ஸந்தபாவியே உன் தந்தையாவார்” என்று சொல்லி அப்பாலனை அவரிடம் விடுத்தாள். ஏழு அல்லது எட்டுப் பிராயத்துக்கு மேற்படாத அவன் அப்படியே புத்தரிடம்போய்த் தனக்குரிய சொத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இடைவிடாமற் கேட்டுக்கொண்டே அவரைத் தொடர்ந்து நயங்குரோத வனத்தை யடைந்தான். அப்பொழுது புத்தர், “எல்லோரும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கும் பொருள்கள் அழிவுள்ளவை; நாம் போதி விருகூத்தினடியில் அடைந்த நிதி அழிவற்றது; அதனை இவனுக்குக் கொடுப்போம்” என்று எண்ணிக்கொண்டு சாரீபுத்திரனை நோக்கி, “இராகுலனையும் சங்கத்திற் சேர்த்துக் கொள்க” என்று கட்டளையிட, அவன் அவ்வாறு செய்தான்.

பின்பு ஒருநாள் புத்தர் கபிலவாஸ்துநிற்குப் போனபொழுது அங்கே மணமகனாக இருக்கும் (கௌதமியின் புதல்வனாகிய) இராகுலனையும் சங்கத்திற் சேர்த்துக் கொள்க” என்று கட்டளையிட, அவன் அவ்வாறு செய்தான்.

(கிய) * நந்தனை யடைந்து, தம்மைக்கண்டு மிகுந்த பரபரப்போடு வந்து அன்புடன் பணிந்த அவனை நோக்கி, “அகங்கார மமகாரங்களைவிட்டு ஆராய்ச்சி செய்து உண்மைப் பொருளை அறிதலே எல்லாவற்றிலும் மேலானது” என்று உபதேசிக்க, அவன் அதனை மகிழ்ந்து கேட்டு உடனே எல்லாவற்றையுந் துறந்து அவருடைய பிக்ஷு பாத்நிரத்தை வாங்கித் தன் கையிலேந்திக்கொண்டு அவரோடு கூடவே நியக்குரோதவனத்தை அடைந்து பிக்ஷுவாகிச் சங்கத்தைச் சார்ந்தான். நந்தன் சங்கத்தைச் சார்ந்தது இராகுலன் புத்தரை அடைந்ததற்கு முன்பென்று கூறுவதுமுண்டு.

இவ்வாறு இராகுலனும் நந்தனும் துறவு முண்டதை யறிந்து, “அரசாட்சி செய்தற்குரிய அருமைப் புதல்வர்கள் இருவரையும் சிறந்த பேரன் ஒருவனையும் இம்முதுமைப் பருவத்தில் இழந்துவிட்டேனே; இனி யாது செய்வேன்!” என்று மிகுந்த வருத்தமுற்று மற்றவர்களுக்கேனும் இனி இந்த வருத்தமில்லாதிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று எண்ணிவந்த சுத்தோதனனுடைய வேண்டுகோளின்படி, பெற்றோர்களுடைய அனுமதியின்றிப் பிள்ளைகளைப் பிக்ஷுக்களாகச் செய்வித்தல் கூடாதென்ற விதி அப்பொழுது புத்தரால் உண்டுபண்ணப்பட்டது.

போதிவிருகஷுத்தினடியில் ஞானோதயமான காலந்தொடங்கி அதுவரையிற் புத்தருக்கு இவ்வாறு பதினெட்டு மாதங்கள் சென்றனவென்பர்.

பின்பு இராஜகிருக நகரத்தைச்சார்ந்த வேணுவனஞ் செல்ல நினைந்து வழிக்கொண்டு இடையேயுள்ள அநோம நதிக்கரையை யடுத்த ‘அனுப்பிரியா’ என்னுமிடத்தில் ஒரு மாந்தோப்பில் தங்கியபொழுது, அங்கே தரிசித்தற்குவந்த உறவினராகிய சாக்கியர்

* நந்தனும் உருபநந்தையென்பவரும் கௌதமிய, கௌதமரை வளர்க்கத் தொடங்கிய பின்பு பெற்ற மக்கள்; ‘புத்த தேவர்க்கு ஞானியாவாறெருவன் நந்தனென்பான்; அவனுக்குத் தர்மோபதேசம் பண்ணித் தவவழிப்படுத்தி அவனுக்குப் பிடகத்திரயமோதுவிப்ப, அவன் நித்ராஸமயந்துத் தன் ஸ்திரீயாகிய வரசந்தரியை நினைந்து அரற்ற, அந்த வேட்கையைத் தவிர்க்கவேண்டித் தேவலோகத்து அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் காட்டி வரஸ்ஸந்தரிமேல் உபேகைப்பண்ணுவிக்கலுற, அவனும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் கண்டு ஸ்திரீ வேட்கை பெருத்துத் தவம்விட்டுப் போயினன்’ என்பது நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், கக - ஆம் பாட்டுரை.

கள் பலரும் கோலியர்கள் பலரும் வேறு பலரும் அவரிடம் தருமோபதேசம் பெற்றுப் பொளத்தமதத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களுள்ளே மிகப் பிரவித்தரானவர்கள் * ஆனந்தன், தேவதத்தன், உபாலி, † அனுருத்தனென்பவர்கள். ஆனந்தன் புத்தரை வழிபடுபவர்களிலும் அவருடைய அன்பைப் பெற்றவர்களிலும் மேற்பட்டவன். தேவதத்தன் பிற்காலத்திற் பொருமைபுற்றுப் புத்தருக்கு விரோதியாகி ஸங்கத்திற் பல கலகங்களைச் செய்தவன். உபாலி சாதியில் ஆம்பட்டன்; இவன் தன்னுடைய அறிவின் மிகுதியால் பொளத்தர்களுள்ளே மிக்க கௌரவமடைந்தவன். அனுருத்தன் பொளத்த மதத்தைச் சார்ந்த தத்துவ சாஸ்திரங்களில் மஹாநிபுணனவன்.

அப்பால் ததாகதர் தமது பெரிய ஸங்கத்தோடு கோசல தேசத்தில் ‡ 'ரப்தி' நதிக்கரையிலுள்ள தாகிய ஸ்ராவஸ்தி நகரஞ் சென்று அங்கே தம் வரவுநோக்கி மிக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த § ஜேதவன விஹாரத்தை ஸங்கத்திற்காக மேற்கூறிய அநாத பிண்டகனென்ற பிரபு தாரைவார்த்துக்கொடுக்க, அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அதிற்றங்கிச் செய்துவந்த உபந்நியாஸங்களைக் கேட்டுப் பொளத்தரானோர் பலர். பின்பு அந்நகரத்தரசனாகிய 'பிரஸேனஜித்' என்பவனும் வந்து தருமங்கேட்டு உலகப் பற்றொழிந்தான்.

புத்தர் தருமசக்கரப்பிரவர்த்தனஞ் செய்யத் தொடங்கிய காலமுதலாக இவ்வாறு அவரால் மூன்று வருடங்கள் கழிக்கப்பட்டன.

பின்பு, புத்தர் வைசாலி நகரஞ் சென்று அதைச் சார்ந்த மஹாவனமென்னும் சோலையிலுள்ள கூடாகார விஹாரத்தில் தங்கி அங்கே வருவோர்களுக்கெல்லாம் தருமோபதேசம்

* ஆனந்தனும் தேவதத்தனும் சுத்தோதனன் தம்பியாகிய சுக்கிலோதனனுடைய பிள்ளைகள்.

† அனுருத்தன்-சுத்தோதனன் தம்பியாகிய அமிர்தோதனனுடைய குமாரன்.

‡ இந்நதி அஜிரவதியென்றும் கூறப்படும்.

§ இவ்வனம், முதலில் ஜேதனென்ற ஓரசனனுடையதாக இருந்தமையின் இப்பெயர் பெற்றதென்பர். இதில் புத்தர் ஏழு வருட காலம் வலித்தாரென்று ஜப்பான் தேசத்துப் பெளத்த துல்லாஸ் தெரியவருகிறது.

செய்துவந்தார். அப்படியிருக்கையில், உரோகிணிநதியைப்பற்றிக் கோலியர்களுக்கும் சாக்கியர்களுக்கும் பிராணஹானியைத் தருவதற்குரிய பெரியகலகம் உண்டாயிருக்கிறதென்று கேள்வியுற்றுக் காருணிய மேலீட்டால் உடனே கபிலவாஸ்துவுக்குச் சென்று அவர்களைச் சமாதானமுற்றிருக்கும்படி செய்துவிட்டு மீண்டுவந்து மஹாவனத்திலே இருந்தனர்.

அவர் அவ்வனத்திலிருக்கும் நாட்களிலே சுத்தோதனன் நோயால் மிகவும் துன்புறுகின்றானென்று அறிந்து அவ்வனத்திலிருந்து கபிலவாஸ்துவுக்குச்சென்று அவன் இறக்குங் காலத்திலே உடனிருந்து அவன் இறந்தபின்பு அவனுக்குச் செய்தற்குரிய அபரக்கிரியைகளையெல்லாம் தாமே செய்துமுடித்தார். சுத்தோதனன் இறந்தகாலம் ஈசானசகாப்தம் னூற்றேழாவது வருடமென்றும் இறக்கும்பொழுது அவனுக்குப் பிராயம் தொண்ணூற்றேழென்றும் கூறுவர்.

அப்பால், புத்தர் கபிலவாஸ்துவினின்றும் மீண்டு மஹாவனத்துள்ள கூடாகார விஹாரத்துக்கு வந்து ஸங்கத்தோடு தங்குவாராயினர். அங்கே கபிலவாஸ்துவிருந்து தொடர்ந்துவந்த மஹாப் பிரஜாவதிகௌதமிய, யசோதரை முதலிய சாக்கிய மாதர்கள் பலர்க்கும் கோலியமாதர்கள் பலர்க்கும் தருமோபதேசஞ் செய்தார்.

அதுசேட்ட மஹாப்பிரஜாவதிகௌதமியும் மற்ற மங்கையரும் இவ்வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றவர்களாய்த் தங்களுக்கும் ஸங்கத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்தார்கள். புத்தர் தம் தாய்சொல்லியதை நிறைவேற்றுவதற் பொருட்டே பெண்பாலாரும் பிஷுணிகளாகி ஸங்கத்தை யடையலாமென்று நியமித்ததன்றிப் பிஷுணிகளுக்குரிய விதிகளையும் அப்பொழுது கட்டளையிட்டார். உடனே மேற்கூறிய மங்கையர் பலரும் பிஷுணிகளாகிச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள். அவர்களுள் முதலில் பிஷுணிகளானவர்கள் மஹாப்பிரஜாவதி கௌதமியும் யசோதரையும். அது தொடங்கி ஸ்திரீகளும் பிஷுணிகளாகிச் சங்கத்தைச்சேரும் வழக்கம் நடைபெற்று வந்தது.

முதலில், புத்தருக்கு ஸ்திரீகளை ஸங்கத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளுதற்கு மனமில்லாமலிருந்ததென்றும், பின்பு ஆனந்த

னுடைய வேண்டுகோளால் அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு உடன்பட்டாரென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு புத்தர் மஹாவனத்திலிருந்து பிரயாகைக்கு அருகே யுள்ளதான கௌசாம்பி நகரத்தைச்சார்ந்த மகுளமென்னு மலைக்குச் சென்று அதிற் சிலகாலம் தங்கியிருந்து, அப்பால் இராஜகிருகநகரம்போய்ப் பிம்பஸாரனுடைய மனைவியாகிய சேஷமை யென்பவளுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தார்.

அதுகேட்டு அவள் பிக்ஷுணியாகி ஸங்கத்தையடைந்தாள். அப்பொழுது ஸங்கத்திலுள்ள ஒரு பிக்ஷுவானவர் தமக்குள்ள இருத்திசக்தியைப் புலப்படுத்த நினைந்து அற்புதமானவழி யாலே ஒரு பிக்ஷாபாத்திரம் பெற்றார். அதையறிந்த புத்தர் வருத்தமடைந்து, “பிக்ஷுங்கள் தமக்குக் கிடைத்த இருத்தி சக்தியை நிர்வாணமடைவதற்கு உரியவழியை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கன்றி உலகத்தார் மதிக்கும்படி ஆச்சரியகரமான காரியங்களைச் செய்வதற்குக் கருவியாகக்கொள்ளுவதில் யாதும் பயனில்லை” என்று பிக்ஷுங்கள் யாவருக்குஞ் சொல்லி மேற்கூறிய பிக்ஷாபாத்திரத்தை உடைத்து வீசியெறிந்தார். இவ்வாறு இருத்தி சக்தியைப் பாராட்டி அற்புதகாரியங்களைச் செய்தலில் யாதும் பயனில்லையென்று சொன்னமையாற் புத்தருக்கு அவ்வகையான சக்தி யாதொன்றும் இல்லையோவென்று பலர் எண்ணங்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறெண்ணியதைப் பிம்பஸாரனுலறிந்த புத்தர் தமக்குள்ள சக்தியைப் புலப்படுத்தற்கு ஒருகாலத்திற் பற்பல அற்புதகாரியங்களைச் செய்தார்.

அதன்பின் திரயஸ்திரிம்சலோகஞ்சென்று அங்கே இந்நிரன் மகளாகப்பிறந்து வளர்ந்துகொண்டிருந்த தாயாகிய மாயாதேவிக்குத் தத்துவோபதேசஞ்செய்து சிலநாள் அங்கிருந்து விட்டுப் பின்பு அவ்வுலகிலிருந்து ஸங்கர்ஷமென்னுமிடத்திலிறங்கி ஜேதவன விஹாரத்திற்குச் சென்றாரென்று சொல்லுவதுண்டு.

அவர் அந்த விஹாரத்திலிருக்கும்பொழுது விரோதிகளிற் சிலர், தன்னை அவர் விரும்பிக்கூடினதாகச் சொல்லும்படி துஷ்டமங்கையாகிய சிஞ்சையென்பவளைத் தூண்டினார்கள். அவளும் அவ்வண்ணமே அவர்பால் தோஷாரோபணம் செய்வா

ளாயினள். அந்த அபவாதம் அழுக்காறுள்ள சிலருடைய முயற்சியாற் காரணமின்றி உண்டாக்கப்பட்டதென்று விரைவில் யாவர்க்கும் புலப்பட்டுவிட்டது.

அப்பால், புத்தர் கபிலவாஸ்துவுக்கு அருகேயுள்ள * சிம்சுமாரம் என்னுங் கற்பாறையிற் சிலகாலமிருந்தார். இருக்கும் பொழுது அங்குவந்த நகுலனென்னும் பிரஸித்த சிஷ்யனுடைய தாய்தந்தையர்களுந் மௌத்கலி யென்பவனுடைய தாய்தந்தையர்களும் அவர்பால் அறங்கேட்டுப் பெளத்தரானார்கள். பின்பு புத்தர் கௌசாம்பிககரத்துக்கு ஸங்கத்துடன் மீண்டு வந்தார். அவர் அந்நகரத்திலிருக்கும்பொழுது மௌத்கலி யென்பவனால் ஸங்கத்திற் பெருங்கலகம் உண்டாயிற்று. புத்தர் இயன்றவரையில் சமாதானஞ்செய்தும் அடங்கவில்லை. கலகம் மேன்மேலும் வளர்ச்சியுற்று வந்தது. அதுதெரிந்த புத்தர் தம்முடைய சிஷ்யர்களை அங்கே விட்டுவிட்டுத் தனியே பாரிலேயகமென்ற காட்டை யடைந்து அக்காட்டில் ஆங்குள்ளவர்களால் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட குடிசையொன்றில் இருந்தார். இருக்கையில் ஸங்கத்துள்ள சிஷ்யர்கள் தாங்கள்செய்த குற்றவிஷயத்தில் அதுதாபமுற்று, “போதி வேந்தன் சரணலால் அரண்புகேம்” என்று அவரைச் சரணமடைந்து பணிந்து,

“பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ரெண்டிசையும்
தாமலரா வடிமலரைத் தொழுதிரந்து வினவியநாட்
காமமுங் கடுஞ்சினமுங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த்
தீமைசால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவி யாய்க்கிடந்த
நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்படுமா நினிதுரைத்துச்
சேமஞ்சார் நன்னெறிக்குச் செல்லுமா நருளினையே !
எண்ணிறந்த குணத்தோய்நீ யாவர்க்கு மரியோய்நீ
உண்ணிறைந்த வருளோய்நீ யுயர்பார நிறைத்தோய்நீ
மெய்ப்பொருளை யறிந்தோய்நீ மெய்யறமிங் களித்தோய்நீ
செப்பரிய தவத்தோய்நீ சேர்வார்க்குச் சார்வுநீ
நன்மைநீ தின்மைநீ நனவுநீ கனவுநீ
வன்மைநீ மென்மைநீ மதியுநீ விதியுநீ
இம்மைநீ மறுமைநீ யிரவுநீ பகலுநீ
செம்மைநீ கருமைநீ சேர்வுநீ சார்வுநீ ”

* இது சம்சுமாரமென்றும் காணப்படுகின்றது.

“அருளாழி ப்யந்தோய்ரீ யறவாழி நயந்தோய்ரீ
 மருளாழி தூரந்தோய்ரீ மறையாழி புரிந்தோய்ரீ
 மாதவரின் மாதவனீ வானவருள் வானவனீ
 போதனருட் போதனனீ புண்ணியருட் புண்ணியனீ
 ஆதிநீ யமலனீ யயனுநீ யரியுநீ
 சோதிநீ நாதனீ துறைவனீ யிறைவனீ
 அருளுநீ பொருளுநீ யறவனீ யநகனீ
 தெருளுநீ திருவுநீ செறிவுநீ செம்மனீ”

(வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௧-ஆம் கவித்துறையின்
 உரையிற்கண்டவை)

என்று துதித்து, “எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக” எனப்
 பிரார்த்தித்தார்கள்.

புத்தர் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து பொறு
 த்துக்கொண்டதன்றி அவர்களுக்குச் சித்தசமாதானமுண்டாகும்
 வண்ணம் தருமோபதேசமுஞ் செய்தார்.

அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்த சிஷ்யர்களுடன் மகததேசஞ் செல்
 லும் புத்தர், இராஜகிருக நகரத்துக்கருகேயுள்ள கிராமமொன்றி
 லிருப்பவனும் உழுதொழில் செய்து சீவிப்பவனுமாகிய பாரத்
 துவாசனென்னும் பிராமணனையடைந்து பிசுக்கேட்டார். அப்
 பொழுது அவருடைய தோற்றப்பொலிவைக்கண்ட பலர்வந்து
 அவரை வணங்கி நின்றார்கள். பாரத்துவாசன் அவர் தன்பால்
 இரத்தற்கு வந்ததை நினைந்து கோபங்கொண்டு, “பிசுக்கேட்டு வே !
 நான் உழுது விதைத்து அதனுண்டாகும் பயனைபுண்டு சுகமாக
 இருக்கிறேன். நீரும் இவ்வண்ணமே செய்வீராயின் உமக்கு உள
 தாகுங்குறை யாது?” என்றான். புத்தர், “நானும் உழுகின்றேன்;
 விதைக்கின்றேன்; அதனுளதாகும் பயனை நுகர்ந்து இன்புற்றி
 ருக்கின்றேன்” என்றார். அதற்கு அவன், “நீர் உழுவவரென்பது
 உண்மையாயின், மாடு எங்கே? கலப்பை எங்கே? விதைமுதலியன
 எங்கே? காட்டுமின்” என்கேட்டான். அதற்குப் புத்தர்,
 “விதை பூர்த்தை; அதை முளைத்து விருத்தியடையும்படி செய்வ
 தாகிய மழை நற்காரியம்; வயல் தருமநூல்; உழுதற்குரிய கலப்
 பையின் அங்கங்கள் அறிவும் வணக்கமும்; தர்மம் அக்கலப்பை
 யின் பிடி; உழும் எருது விடாமுயற்சி; அவ்வெருத்தைத் தன்
 வயமாக்கிச் செலுத்துங் கயிறு மனம் ; தாற்றுக்கோல் ஊக்கம் ;

பயிர்க்கு இடையூறுகிய களை மயக்கமாகும்” என்றும், “இத்தகையதான வியவஸாயம் நிர்வாணமாகிய பலத்தை அளித்துப் பலவகைத் துக்கங்களையும் போக்குகின்றது” என்றும் கூறினர். இந்த இனிய மொழிகளைக்கேட்ட பாரத்துவாசன் தன் வீண் செய்கைகளைத் துறந்து அவருக்குச் சிஷ்யனானான்.

பின்பு புத்தர் அங்கிருந்து கோசலதேசத்துள்ள ஸத்தியப் பிரியை என்னும் நகரத்தையடைந்து அங்கே சிலகாலம் தங்கினார். அப்பால் தெற்கே நெடுந்தூரம்வந்து பின்பு காசி, வைசாலி இந்நகரங்கள் வழியாகச்சென்று ஸ்ராவஸ்திரகரத்தை அடைந்தார். இடையிடையே அவர் செய்துவந்த பிரஸங்கங்கள் பல; அவற்றைக் கேட்டுப் பெளத்தரானோர் மிகப் பலர்.

சிலநாளாக்குப்பின் ஸ்ராவஸ்தியில் இராகுலனுக்கு மஹாராகுலஸூத்திரத்திலுள்ள தர்மத்தைப் போதித்தார்; அப்பொழுது அவனுக்குப் பிராயம் பதினெட்டு.

அதன்பின் இராகுலன் மிக்க பரிபாகமடைந்திருக்கிறானென்பதை அறிந்துகொண்டு அவனைப் பிஷ்ணுவாக்கி அவனுக்கு இராகுலஸூத்திரமென இக்காலத்தில் வழங்கும் நூலை உபதேசித்தார்.

பின்பு நியக்குரோதவனத்தை யடைந்து அதிற் சிலநாள் தங்கியிருந்தார். இருக்கையில் சுத்தோதனனுக்கும் அவனைப் பின்பற்றி அரசனாயிருந்த பத்திரகனென்பவனுக்கும் பின்பு கபிலவாஸ்துவை ஆண்டு கொண்டிருந்த மஹாநாமனென்பவனுக்கும் தருமோபதேசஞ்செய்து அவர்களை உய்வித்தார்.

அக்காலத்தில் அங்கேவந்த ஸூப்பிரபுத்தன் தன்மகளாகிய யசோதரையைத் துறந்ததுபற்றிப் புத்தரை வெளிப்படையாக வைதானென்றும் அப்பொழுது பூமிவெடிக்க அவ்வெடிப்பில் விழுந்து அவன் பாதலம் போயினனென்றும் சொல்லுவதுண்டு.

பின்பு புத்தர் ஆலவியென்னுமருக்குப்போய் அங்கே குழந்தைகள் பலவற்றை விழுங்கிக்கொண்டுவந்த துஷ்டராஷ்டனொருவனுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்து அவனைச் சீலவானாக்கினார். அவர் அவ்வூரிலிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் தருமங்கேட்டலில் மிக்க விருப்பமுற்றுவந்த ஒருவன் கடும்பசியோடிருந்ததலை யறிந்து உண்பித்து அப்பால் அவனுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்

தார். இதனால், புத்தரிடம் தருமோபதேசம் பெறுவதற்குப் பட்டினியிருத்தல் முதலிய விரதங்கள் வேண்டாவென்பதும் அவர் மிக்க இரக்கமுடையரென்பதும் வெளியாகின்றன.

அதன்பின் மகததேசத்தை யடைந்து அதிலுள்ள ஊர்கள் தோறுஞ்சென்று கேட்பவர்களுடைய அளவுக்குத் தக்கவண்ணம் தருமோபதேசஞ் செய்துகொண்டு வருபவர், ஒருவேடனாற் கட்டப்பட்ட வலையொன்றில் அகப்பட்டுச் சிக்குண்டு வருந்திய மாணொன்றைக் கண்டு அதனை அவ்வலையினின்றும் விடுவித்துவிட்டுச் சென்று ஒருமரத்தடியில் சில சமாதியில் இருந்தார். இருந்த பொழுது, மேற்கூறிய வேடன் தான் அகப்படுத்திய மாளை அவர் விடுவித்தது தெரிந்து கோபங்கொண்டு அவரைக் கொல்லத் தொடங்கி அவருடைய மகிமையால் தடுப்புண்டுநின்றவிட்டான். சிறிதுபொழுது சென்றபின் அவர் அவனைப்பார்த்துச் செய்த தருமோபதேசத்தால் அவ் வேடனும் அவனுடைய குடும்பத்தாரும் அல்லவாகடிந்து நல்லவை புரிவாராயினர்.

அப்பால் ஸ்ராவஸ்திரகரஞ்சென்று அங்கே சிலநாள் தங்கி, “அறஞ்செய்ம்மின், மறம் ஒழிமின்” எனப் பிரஸங்கமாகிப் பொழிந்து பாவவெப்பத்தைத் தணித்து வருபவர், தமது பிணைப்பாற் திரத்தைக் கடவிருந்த பிணைவொருவர் கவர்ந்துகொண்டு பிரிந்து சென்றதைப் பாராட்டாமல் இரண்டுமுறை பொறுத்தார். பொறுத்தவர் பின்னும் அவ்வாறு நிகழாதிருக்கவேண்டி, தமக்கு உதவியாகப் பிரியாமற் கடவிருக்கும்படி ஆனந்தனுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவன் அவ்வாறே விட்டுப் பிரியாமல் அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளை அன்புடன் செய்து வருவானாயினன்.

அப்படி யிருக்கையில் அந்நகரத்துள்ள விசாகையென்பா ளொருமடந்தை புத்தருடைய மகிமைகளைக் கேள்வி யுற்றுத் தருமத்தின் துண்மைகளை ஆராய்ந்து சங்கத்தார் இனிது தங்கு தற்பொருட்டுப் பூர்வாராமமென்ற ஒரு சோலையையும் அதிற் செவ்விதாகக் கட்டப்பட்ட விஹாரமொன்றையும் அளித்தாள்.

பின்பு அவர் சாலியையென்னும் ஊருக்கு அருகேயுள்ள காட்டையடைந்து அதில் ஆறலைத்துத் திரிபவனாகிய அங்குலி மாலனென்னும் கொடிய திருடனுக்குத் தம்முடைய இனிய மொழிக

ளால் தருமோபதேசஞ்செய்ய அவன் அதுகேட்டு எல்லாவற்றையும் வெறுத்துப் பிசுடிவாயினன்.

‘அங்குலிமாரகனென்பானொருவன் வித்தை சாதிப்பதுடையனாய் அதற்கு ஆயிரம்விரல் தேடவேண்டி அதற்கு இரண்டு குறைய ஆயிரம் விரல்தேடி அதற்குத் தன் மாதாவின் விரலில் இரண்டு குறைக்கப்புகப் புத்தனார் சென்று அவனைத் தார்பிகனாக்கித் தவம்படுத்தார்’ (நீலகேசித்திரட்டு, புத்தவாதச் சருக்கம், கஉக - ஆம் பாட்டுரை) என்பதனால், அங்குலிமாரகனென்ற தறுகண்ணொருவன் ஒருகாலத்தில் புத்தருடைய தருமோபதேசத்தால் உய்வுற்றனென்று தெரிகின்றது; இவனே மேற்கூறிய அங்குலிமாலென்று சொல்லுதற்கும் இடமுண்டு.

புத்தருக்கு ஞானோதயமானபின்பு இவ்வாறு இருபதுவருடங்கள் சென்றன.

இதற்குப் பின்பு புத்தர் பலவிடத்துஞ் சென்று அவரவர்களுடைய குணம் தொழில் அறிவு முதலியவற்றிற்கு ஏற்பப் போதித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினானென்றுள்ள சரித்திரங்கள் மிகப் பலவாகவுள்ளன. அவற்றுள் இன்னதன்பின் இன்னது நடந்ததென்று அவைகளையெல்லாம் காலக்கிரமத்திற்கு ஒத்தபடி அறிந்து எடுத்தெழுதுவது எளிதாக இல்லை; ஆதலால், இதற்குமேலும் அவருடைய நிருவாணத்திற்கு முன்பும் உள்ள காலத்தில் நடந்த முக்கியமான சிலவிஷயங்கள் மட்டும் இங்கே எடுத்து எழுதப்படும்.

ஒருகாலத்தில், சூனியப்பிராந்தமென்னும் இடத்திலிருந்து வந்து தருமங்கேட்டுத் துறவுபூண்டு பெளத்தசங்கத்தைச்சார்ந்த ஒரு வியாபாரி தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் நல்வழிப்படுத்த நினைந்து புத்தரையடைந்து, “என்னுடைய சுற்றத்தார்களுக்குத் தருமத்தை உபதேசித்தற்பொருட்டுச் செல்லுதற்கு நினையா நின்மேன்; அங்ஙனஞ் செய்வதற்கு விடைதருக” என்றான். அதற்குப் புத்தர், “சூனியப்பிராந்தத்திலுள்ள ஜனங்கள் மிகவும் மூர்க்கரல்லரோ! அவர்கள் நீ சொல்வதை மதியாமல் உன்னைத் தூஷிப்பாராயின் நீ யாது செய்வாய்?” என்றார். அவன், “நான் ஒன்றும் பேசேன்” என்றான். புத்தர், “அவர்கள் கோபங்கொண்டு அடிப்பாராயின் நீ செய்வது யாது?” என்றார். அவன், “மாறாக

அவர்களை அடிக்கமாட்டேன்” என்றான். புத்தர், “அவர்கள் உன்னைக் கொல்லத்தொடங்கினால் நீ யாது செய்வாயோ?” என்ன அவன், “சாவினால் எனக்குவரும் தீங்கு யாதொன்றுமில்லை; இறப்பையே விரும்புவோர் இவ்வுலகிற் பலருண்டு; நானோ என்னுடைய வாழ்நாளைக் குறைக்கவாவது மிகுக்கவாவது முயலேன்” என்றான். இவற்றையெல்லாம் கேட்ட புத்தர் அவன் மனந்தூய தைலை யறிந்து, “நீ எண்ணியவாறே செய்துவருவாய்” என்று அவனுக்கு விடையளித்தார்.

மற்றொருகாலத்தில், கிருசாகௌதமியென்பாரொரு மங்கை, தான் பெற்ற அழகிய குழந்தை நடக்கும் பருவத்திலேயே இறந்துபோனமையால் மிகவும் வருத்தமுற்றுப் பலவாறு புலம்பி அன்பின் மிகுதியால் அக்குழந்தையினுடம்பையெடுத்து மார்போடணைத்துக்கொண்டு தன்பால் அன்புள்ளவர்களுடைய வீடு தோறுஞ்சென்று, “இக்குழந்தையைப் பிழைப்பித்தற்குரிய மருந்து ஏதேனும் உங்களிடம் இருக்குமாயின் அதனைக் கொடுத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டு பரிதபித்துத் திரிவாளாயினள். அதுதெரிந்த பெளத்த பிக்ஷு ஒருவர் மனமிரங்கி அவளைப் பார்த்து, “நீ கேட்கிறமருந்து இங்கே கிடைப்பதன்று; அதை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஒருவரை மட்டும் யான் அறிவேன்” என்றார். கிருசாகௌதமி, “அவர் யாவர்? விரைவிற சொல்லவேண்டும்” என்ன அந்தப் பிக்ஷு, “மிகப் புகழ்பெற்றவராகிய புத்தரே; அவரிடம் போவாய்” என்று சொன்னார். அவள் புத்தரையடைந்து வணங்கி, “ஸ்வாமீ, இறந்த குழந்தையைப் பிழைப்பிக்கும் மருந்தை அறிந்ததுண்டோ?” என்றாள். புத்தர், “அதனை அறிவேன்” என்ன அவள், “நீர் எந்தப் பச்சிலை எந்த வேர் அல்லது வேறெவை கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டாலும் அவற்றையெல்லாம் விரைவிற கொண்டுவருவேன்” என்றாள். அதற்குப் புத்தர், “ஒருபிடி கடுகு வேண்டும்” என்றார். அது கொண்டுவருதற்கு விரைந்து போகா சிற்றகையில், அவர் அவளை யழைத்து, “ஒருவரும் இறவாத வீட்டிலிருந்து வாங்கி வரவேண்டும்” என்று சொன்னார். அவள் நன்றென்று சொல்லி விட்டுக் குழந்தையை ஏந்தி அணைத்துக்கொண்டு ஒரு வீட்டுவாயிலிற்சென்று, “ஒருபிடி கடுகு வேண்டும்” என்று கேட்டாள். அதைக்கேட்ட அவ்வீட்டார் கொணர்ந்து, “பெற்றுக்

கொள்” என்று சொல்ல, அவன் அதை வாங்காமல் நின்று, “உங்கள் வீட்டில் இதுவரையில் யாரேனும் இறந்ததுண்டோ? இறந்திருப்பின் எனக்கு இது வேண்டுவதில்லை” என்றான். அதற்கு அவர்கள் அவனைப்பார்த்து நகைத்து, “நீ பித்துக் கொண்டீனே யோ? உயிரோடிருப்பவர்கள் மிகச் சிலர்; இறந்தவர்கள் மிகப் பலர்; அங்ஙனமிருப்பவர்களும் பின்பு இறத்தற்குரியவர்களே”. என்று சொன்னார்கள். அவன் அவ்வளவில் நில்லாது ஒவ்வொரு வீட்டிலுஞ் சென்று விசாரித்தபொழுது, என் பிள்ளை இறந்தா னென்றும், என்னுடைய தாய் தந்தையர்கள் இறந்தார்களென் றும், என் மனைவி இறந்தாளென்றும், என் கணவன் இறந்தா னென்றும், என்னுடைய அடிமைக்காரன் இறந்துவிட்டானென் றும் இப்படியே பலவாறாக ஒவ்வொருவரும் கூறுவாராயினர். இவற்றையெல்லாங் கேட்ட கிருசாகௌதமி பின்னும் பலமுறை யலைந்தும் ஒருவருமிறவாத வீடொன்றும் எங்கும் காணப்படாமை யால், பிறந்தோர் யாவரும் இறத்தற்குரியாரென்று தெளிந்தவளா கிப் புத்திரசோகம் ஒழிந்து மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு பிணத்தை மயானத்திற் சேர்த்து அங்கே செய்யவேண்டியவற் றைச் செய்துவிட்டுப் புத்தரை அடைந்து வணங்கினாள். புத்தர், “நான் சொல்லியவாறு கடுகு கொண்டு வரப்பட்டதோ?” என்று கேட்ப, அவன் நிகழ்ந்தவற்றைக்கூறினான். அப்பொழுது புத்தர், “இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையுள்ளதன்று” என்னும் உண்மைப் பொருளை அவளுக்கு நன்கு விளங்கப் போதித்தார். அதனைக் கேட்ட அவன் மனமாசு நீங்கிப் பெளத்த மதத்தைச் சார்ந்து பிறப்பறுத்தற்குரிய வழியில் நின்று நோற்பாளாயினன்.

மற்றொரு காலத்தில், மிக்க உலோப குணமுடையானொரு வன், ஒருவருக்கும் ஒன்றுங் கொடாமல் தான் மட்டும் இன்பம் நுகர்தலையே பெரும்பயனாக எண்ணிச் சிவித்து வருகிறானென் பதைக் கேள்விபுற்ற புத்தர் இரக்கமுற்று, அவனிடத்துள்ள உலோபமென்னும் பெருங் குற்றத்தைப் போக்கி அவனை நல்வழிப் படுத்த நினைந்து தாமாகவே அவனிடஞ் சென்றார். அப்பொழுது, வேறிடத்திலிருந்தால் பிறர் தன்னைக் கண்டுபிடித்துக் கேட்பார் களென்று அஞ்சி அவன் தன் மனைவியோடு மச்சில் ஏறி அங்கே ஒருவருக்குத் தெரியாமல் தனியே அப்பம் சுட்டுத் தின்று கொண் டிருந்தான். புத்தரும் அம்மச்சிலேறி அவன் தின்னும் அப்பத்

தைப் பிச்சையாக இரந்து பெற்றுக்கொண்டு தருமோபதேசஞ் செய்து அவனுடைய குற்றங்களையெல்லாம் மாற்றி அவனை உய்வித்தார்; இச்செய்தி நீலகேசி, புத்தவாதச்சருக்கம், சுஅ-ஆம் பாட்டுரையில், ‘ஒருவன் தன் ஸ்திரீபுடனுங்கூட மச்சேறி அப்பஞ் சுட்டுத் தின்பானது உலோபம் போக்குதற்கு நீ அவ்வழிச்சென்று அப்பமிரந்தது அறியாயோ?’ என்று வந்துள்ளது.

வேறொரு காலத்தில் புத்தர் எல்லாவுயிர்களையும் நல்வழிப் படுத்த நினைந்து கிருத்திரகூட மலையின் உச்சியில் ஏறி நின்று கேட்பவர் மனம் கனிந்துஉருகத் தருமோபதேசஞ் செய்தபொழுது ஸஹஸ்ரார சக்கர ரேகையமைந்த அவருடைய பாதங்கள் அழுந்தினமையால், அம்மலையுச்சியில் ஆயிரவார ஆழிச்சுவடுகளும் அவற்றையுடைய பாதச்சுவடுகளும் உண்டாயின. அதனால் அது பாதபங்கயமலையென்று பெயர் பெற்றது;

“ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
மாதூய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
விலங்குந் தம்முள் வெருஉப் பகைநீக்கி
உடங்குயிர் வாழ்கவென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
தொன்றுகா லத்து நின்றற முரைத்த
குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த் தாயது”

(மணிமேகலை, ௧0-ஆம் காதை, ௬௧-௮.)

புத்தர் அம்மலையின்மேற் கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் பலநாளி ருந்துகொண்டு தமது கொள்கையைப் பலர்க்கும் போதித்து வந்தார். அக்காலத்தில், அம்மலையில் ஜனங்கள் வருத்தமின்றி ஏறியிறங்குவதற்கு அகன்று நீண்டனவாகிய அழகிய படிகள் பிம்ப ஸாராஹ் செய்விக்கப்பட்டன. புத்தர் அம்மலையில் தங்கிய பொழுது தேவதத்தனென்பவன் பொறுமை கொண்டு அவருக்குப் பல திங்குகளைச் செய்துவந்தான். அவைகொல்லாம் அவருடைய மகிமையால் விலகிப்போயின. அவன் அவ்வளவில் நிலாமல் அவரைக் கொல்லும்படி யானை யொன்றை ஏவினான்; சினந்து கொல்ல வந்த அந்த யானை அவருடைய தருமோபதேசத் தைக் கேட்டும் அவர் கவித்த கையைக்கண்டும் சினந்தணிந்து

நின்றவிட்டது. இப்படியே மிகவும் கோபங்கொண்டு கொல்ல வரும் கொடிய விலங்குகளைக்கூடத் தமது இருத்தி வலியால் அடக்குமாற்றல் புத்தருக்கு உண்டென்பது பின் வருவனவற்றாலும் விளங்குகின்றது:

“ஓரசன் பௌத்த தரிசனம் கொண்டு மிகவும் புத்த பக்தனாய்ச் செல்ல, பிரீதனாகிய புத்தனும் அரசன் சாவாமை வரங்கொடுக்க, இராஜ்யப்பண்ணிச் செல்லாநிற்ப, புத்தன் சிஷ்யவர்க்கத்துள்ளானொரு பிக்ஷு இராஜபுத்திரனை நோக்கி, ‘குமாரனே, பகவான் நின் பிதாவுக்குச் சாவா வரம் கொடுத்தனராதலின், உனக்கு இராஜ்யப் பிராப்தி இல்லை’ என்று சொல்ல, கவன்ற இராஜகுமாரன், பிக்ஷு உபதேசித்ததோர் உபாயப் பிரயோகத்தால் இராஜாவை வதித்து இராஜ்யங்கொண்டு செல்வான் தன் மித்திரனாகிய பிக்ஷுவுக்குப் புத்தத்துவம் கொடுப்பான் வேண்டிப் புத்தன் பிணைக்குப் போகின்ற வழி ஒரு மத்தகஜத்தைக் கொல்லக் குறிசெய்து வரவிட, அதனை நோக்கிப் புத்தர் தம் கைகவித்துத் தருமோபதேசஞ் செய்து அதனை உபசார்தமாக்கினார்”

“.....உணர்ந்தவன் விடப்பட்ட

களிநாக விசையவித்த கையினு னல்லனே”

(நிலகேசி, புத்தவாதச்சுருக்கம், ௧00-ஆம் பாட்டின் உரையிற்கண்டவை.)

ஒரு காலத்தில் மகதநாட்டிலுள்ள எண்பதினாயிரங் கிராமத்தலைவர்களாகிய எண்பதினாயிரவரும் ஒருங்கு கூடிவந்து புத்தரிடம் தருமோபதேசம் பெற்றுப் பௌத்தரானாகொன்று தெரிகின்றது. இதனால் மகதநாடு முழுவதிலும் புத்தர் காலத்திலேயே அவருடைய தருமங்கள் நன்றாகப் பரவியிருந்தனவென்று அறிந்து கொள்ளலாம். இதுபற்றியும் புத்தர் ஞானமடைதற்குரிய இடமாக இருந்ததுபற்றியும் மகதநாடு புண்ணியபூமி யென்று பெளத்தர்களால் கொண்டாடப்படும்.

வேறொரு காலத்தில், புத்தர் * வைசாலி யென்னும் நகரத்தையடைந்து அந்நகரத்தைச் சார்ந்த † ஆம்ரவனத்திற் கட்டப்பட்ட விஹாரத்திற் சில காலமிருந்து செய்து வந்த பிரசங்கங்களைக்கேட்

* இந்நகரம் கங்கையும் கண்டகி நதியும் சேருமிடத்திருந்த தென்பர்.

† ஆம்ரவனம் - மாஞ்சோலை.

டோர்களில் இருபதினாயிரம் பேர்களுக்கு மேற்பட்டோர் ஒரே காலத்திற் பொலத்தரானார்கள்.

மற்றொரு காலத்திற் புத்தர் தம் சிஷ்யர்களுடன் பாடலீ புத்திர நகர வழியே போய்க் கங்கையைக் கடக்க நினைந்தபொழுது, அவர் வருதலைத் தெரிந்த கங்காதீர வாலிகள் எதிர்கொண்டுவந்து உபசரித்துத் தாங்கள் கொணர்ந்த தோணிகளின்மீது ஏறிச் செல்லவேண்டுமென்று ஒவ்வொருவரும் வேண்டி, புத்தர் ஒருவருடைய தோணியிலேறினால் மற்றவர்களுடைய மனம் வருந்துமே யென்று நினைந்து அத்தோணிகளுள் ஒன்றிலும் ஏறாமல் தமக்குள்ள இருத்தி வலியால் ஸங்கத்துடன் ஆகாய வழியே சென்று அந்நதியைக் கடந்தாரென்றும், அது முதல் அந்தத் தோணித் துறை கௌதமகட்டமென்று பெயர் பெற்றதென்றுஞ் சொல்வதுண்டு.

ஒரு வருஷா காலத்தில் புத்தர் வேணுவனத்திலிருந்த பொழுது தேவதத்தனென்பவனும் தன் தந்தையாகிய பிம்ப ஸார ராஜனைக் கொல்லுதற்கு முயன்ற அஜாத சத்துருவென்பவனும் சேர்ந்து அழுக்காறுற்று அவருக்குச் செய்துவந்த தீங்குகள் பல. அவ்விருவரும் சங்கத்திற்கு முதல்வராக இருத்தலினின்றும் புத்தரை நீக்குதற்கும் அவருடைய ஆசிரியத்தன்மையின் உயர்வைக் குறைத்தற்கும் அவருடைய கொள்கைக்கு மாறாக வேறொரு சங்கத்தையும் வேறொரு சமயத்தையும் உண்டாக்குதற்கும் முயன்றார்கள். பின்னும் அவர்கள் ஒரு காலத்தில் அவரைக் கொல்லவுந் தொடங்கினார்கள். புத்தர் தமது பொறுமையாலும் மகிமைமயாலும் அவற்றையெல்லாம் வென்று விளங்கினார்.

ததாகதர் வருஷா காலந்தோறும் ஊர்களைச்சார்ந்த சோலைகளினிடையேனும் காடுகளினிடையேனும் கட்டப்பட்டுள்ள விஹாரங்களில் சிஷ்யர்களுடனிருந்தும் மற்றைக் காலங்களில் பல நகரங்களுக்கும் பல ஊர்களுக்கும் வேறுள்ள பல இடங்களுக்கும் சிஷ்யர்களுடனாவது தனித்தாவது சலிப்பின்றிச் சென்றும் எல்லோரும் எப்போதும் ஜீவகாருணியத்தையே மேற் கொண்டொழுகும்படி செய்ய வேண்டுமென்று இரக்கமுற்றுப் பற்பல உபயோகங்கள் செய்துவந்ததோடு மயக்கத்தைக் கொடுப்பனவாகிய மது முதலியவற்றை அருந்திக் களிப்பவர்களை அத்தீங்கினின்றும் மாற்றுதற்பொருட்டும், பிறன் மனைவியை விழை

தல் வரைவில் மகளிரை விழைதல் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு வீணோ காலங் கழிப்போரை அவற்றினின்றும் விலக்குதற் பொருட்டும், பொய்யையே கூறிவந்தவர்களை மெய்யையே கூறும் படி செய்தற்பொருட்டும், திருடிக் கொண்டே காலங் கழிப்பவர்களை அத்திருட்டு வழியினின்றும் நீக்குதற்பொருட்டும், தேக முதலியவைகள் நிலையுள்ளனவென்று துணிந்திருப்போர்க்கு அவைகள் நிலையில்லாதனவென்று அறிவுறுத்தற்பொருட்டும், புண்ணியத்தைக் கனவிலுமறியாதவர்களுக்குப் புண்ணியம்புரிதல் எல்லாவற்றிலும் மேலானதென்று தெரிவித்தற்பொருட்டும், யாதொன்றையும் சிறிதேனும் கொடுத்தலில்லாதோரை வண்மையுடையராகச் செய்தற்பொருட்டும், பிறர் செய்ததன்றியை நினை யாத கொடியோர்களை அதனை மறவாதிருக்கும்படி செய்தற்பொருட்டும், இருவினைகளும் இல்லையென்போர்களை அவைகள் உண்டென்று தெளிந்தொழுகும்படி புரிதற்பொருட்டும், இன்னும் பற்பல நன்மைகளை விளைத்தற்பொருட்டும் அவரவர்களுடையபருவ முதலியவற்றிற்கேற்பப் பல பிரகாரமாகச் செய்துவந்த அழகிய இனிய உபந்யாஸங்கள் எத்தனையோ பற்பல. அவர் பேசிவந்த பாஷை பாலியாதலால், அவ்வுபந்யாஸங்களெல்லாம் அந்தப் பாஷையிலேயே முதலில் இருந்தனவென்றும் பிற்காலத்தில் பற்பல தேசத்தாரால் இயன்றவரையில் தத்தமக்குரிய வேறுவேறு பாஷைகளில் பெயர்த்தெழுதப்பட்டுள்ளனவென்றுங் கூறுவர்.

புத்தருக்கு மகாபோதி விருகூத்தின் அடியில் ஞானோதயமான வருஷத்திற்கு ௪௪ - ஆவது வருஷத்து வருஷாகாலம் ஜேதவன விஹாரத்திலிருந்து கழிக்கப்பட்டது.

அப்பால் புத்தர் வைசாலிகரத்தைச்சார்ந்த மாஞ்சோலையையடைந்து அதில் ஸங்கத்துடன் தங்கியிருந்தார். அங்கே வந்து அவருடைய உபந்யாஸத்தைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களுள் ஆம்ரபாலியென்னுங்கணிகை நல்வழியையறிந்து தன்னுடையதான மாஞ்சோலையொன்றை ஸங்கத்திற்குக் கொடுத்தாள்.

விச்சவிகள், புத்தர் மேற்கூறிய மாஞ்சோலையிற் சங்கத்துடன் தங்கியிருத்தலைக் கேள்வியுற்று ஒரு தினத்தில் வந்து வணங்க அவர் அப்பொழுது அவர்களுக்குத் தமது சித்தார்த்தத்தைப்பற்றிப் பிரஸங்கஞ்செய்தார். அதனைக்கேட்ட அவர்கள்

அறிவுற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பெளத்தரானார்கள். அந்த மறுநாள் புத்தர் ஆம்ரபாலியின் வேண்டுகோளின்படி ஸங்கத்தாருடன் அவருடைய வீட்டில் பிசுபுசெய்தார்.

பின்பு பெலுவமென்னுங் கிராமத்திற்குப்போய் அங்கே மழைக்காலமுற்றுந் தங்கியிருந்தார். அஃது அவருக்கு ஞானோதயமான காலத்திற்குப்பின் நாற்பத்தைந்தாம் வருஷத்து வருஷாகாலமென்பர்.

அக்காலத்தில் அவருக்குத் தேக அசௌக்கியம் உண்டாயிற்று. அதன்பின் வைசாலிகரத்திற்குவந்து அங்குள்ள கபிஸைஸைச்சாரந்த குளிரந்த சோலையொன்றில் தங்கினார். அப்பொழுது மாரன் அவரிடம்வந்து, “நீர் எண்ணிய யாவும் செய்து முடிக்கப்பட்டன; ஆதலால் இனி நிர்வாணமடைதற்குரியீர்” என்றான். புத்தர், “இன்னும் சில மாதங்கள் சென்றபின் நீ கூறியவண்ணஞ் செய்வேன்” என்றுசொல்ல, அவன் அதுகேட்டுத் தன்னிடமடைந்தான்.

அப்பால், ததாகதர் ஒரு மரத்தடியிற் சீலசமாதியிலிருந்து தாம் சிவித்திருக்கவேண்டியகாலம் இவ்வளவென்பதை வரையறுத்தனர். அப்பொழுது பல உற்பாதங்கள் நிகழ்ந்தன. பின்பு புத்தர் சமாதியினின்றும் நீங்கி முன்னின்றாரைநோக்கி, “என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் நீங்கினிட்டது. இனிச் சமாதியின் ஆற்றலாலேயே வாழ்வேன்; என்னுடம்பு வருதல் போதலிரண்டிற்கும் காரணமாயிருத்தலையொழிந்து நொறுங்கிய தேர்போன்றுள்ளது. இனிப் பரிபூர்ண நிவருத்தியைப்பெற்று முட்டையினின்றும் வெளிப்படுங் குஞ்சுபோலத்* தடையின்றிச் செல்வேன்” என்றார். அப்பொழுது பூமி நடுங்கியது; அதைக்கண்டு ஆனந்தன் நெஞ்சந் திடுக்கிட்டு, “இவ்வதிர்ச்சிக்குக் காரணம் யாது?” என்று கேட்ப, ததாகதர், “நான் இவ்வுலகை நீங்கக் கருதியிருப்பதே” என்று சொல்லி, அதைக்கேட்டு வருந்திய ஆனந்தனைத் தேற்றினார்.

பின்பு ததாகதர் இவ்வுலகைத் துறத்தலைக் கேள்வியுற்று அங்கே வந்த லிச்சவிகள், வருந்தி நின்று அவர்கூறிய அடிமொழிகளைக் கேட்டு ஒருவாறு வருத்தந்தீர்ந்தது தத்தமிடஞ்

* “குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பமற் தற்றே, உடம்போயிரிடை நட்பு” திருக்குறள், ௩௩௮.

சென்று வேற்றுமதப்பற்றை முற்றும் கைவிட்டுப் புத்தர் கூறிய தருமபதங்களைச் சிந்தித்து அவ்வழியையே கடைப்பிடித்து ஒழுகி வந்தார்கள். ததாகதர், “யான் நிர்வாணத்தை அடையப்போவ தனால் இனி இவ் வைசாலிநகரம் என்னை பர்க்கப்படுவதன்று” என்று கூறி மெல்ல மெல்லச் சென்று போகநகரத்தையடைந்து ஆங்குள்ள ஆனந்தசைத்தியமென்று கூறப்படும் சாலமரச் சோலையிலே தங்கித் தம்மைச்சூழ்ந்துள்ள பிக்ஷுக்களுக்குத் தத்துவோப தேசஞ் செய்தார்.

அப்பால், புத்தர் * குசீநகரத்திற்குச் செல்லுவாராய்ப் பாவா நகரம்போய் அங்கேவந்த † மல்லர்கள் அன்புடன் செய்த உப சாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு அந்நகரத்துள்ள ‡ சந்தனென்னும் தட்டானால் அழைக்கப்பட்டுச் சென்று அவரைச் சங்கத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சோலையொன்றில் தங்கி இளைப்பாறிவிட்டு அவனுடைய வீட்டில் அன்று சிஷ்யர்களுடன் உண்டார். அவ்வுண விற் பன்றியிறைச்சி கலக்கப்பட்டிருந்தமையின் தேகவியோகத் திற்குக் காரணமான அஸௌக்கியம் அவருக்கு வளர்ச்சியுற்ற தென்றும் அவ்வுணவே அவருக்கு ஈற்றுணவென்றும் கூறுவர்.

அப்போது புத்தருக்குப் பிராயம் எண்பது.

“யாதும் நிலையுள்ளதன்று” என்கிற பொருளமைந்ததான பிரசங்கம் அன்று அங்கே அவராற் பண்ணப்பட்டது. அதன் பின்பு அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்லும்பொழுது நடக்க லாற்றாது வழியிறங்கித் தங்கி இளைப்பாறிச் செல்பவர், ஆனந் தனைப் பார்த்து, “தாகம் அதிகமாகவுள்ளது” என்றார். அவன் உடனே தண்ணீர் கொணர்ந்து கொடுக்க, அதனைப்பருகி இளைப்பாறிவிட்டு அங்கே ஓடுவதான குருஷ்டையென்னும் ஆற்றை யடைந்து அதிற் கடைமுறை ஸ்நானஞ் செய்தார்.

“சந்தன் அளித்த உணவாலேயே புத்தருக்கு அஸௌக்கியம் மிகுந்தது” என்று அருகேயுள்ளவர்கள் தம்முள் மெல்லச் சொல்

* இந்நகரம், காசுக்கு வடகிழக்கில் கட - காதவழித் தூரத்திலும் கபிலவாஸ்துவிற்கு நேர்கிழக்கிலுமுள்ளதென்பர்.

† மல்லர்கள் - ஒருவகைச் சாதியார்; விச்சுவிகளைச் சார்ந்தோர். இவர்கள் குசீநகரத்துவாழ்வோரென்று தெரிகின்றது.

‡ இப்பெயர் குண்டனென்றுங் காணப்படுகின்றது

லிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட புத்தர் ஆனந்தனை நோக்கி “சந்தன் என் மரணத்துக்குக் காரணமாயிருந்தானென்று பலருடையவனைப் பழிப்பார்கள். அவனும் அவ்வாறு நினைத்தல் கூடும் அதுதவறு; அவன் அளித்த உணவையுண்டாபின்புதான் நான் நிரவாணமடைதற்கு உரியனானேன். இதனால் அவன் சிறந்த பயனையடைவது திண்ணம். அக்காலத்தில் அரசமரத்தடியில் நான் ஞானமடையுமுன்பு ஸுஜாதை அளித்த உணவும், இக்காலத்தில் நிரவாணமடைதற்குமுன்பு சந்தன் அளித்த உணவும் எல்லாவற்றிலும் மேலானவை. இதனை அவனுக்குச் சொல்” என்று கூறினர்.

பின்பு, அவர் அவ்விடத்தை நீங்கி அடிக்கடி இடையிடையே தங்கித் தங்கிக் குசிரகரத்தை யடைந்து, அதனருகே ஓடுவதான ஹிரண்யவதி யென்னும் ஆற்றின் கரையைச் சார்ந்து இளைப்பாறிவிட்டு ஆனந்தனைப்பார்த்து, “அந்த இரட்டைச் சாலமரத்தின் நடுவிடத்தைப் பெருக்கி நீர் தெளித்துப் பாலையும் விரிப்பாயாக, நான் இன்று நடுயாமத்தே நிருவாணமடைவேன்” என்றார். தன் ஆசிரியர் சொல்லியதைக்கேட்ட ஆனந்தன் துக்கபரவசனாயிருந்தும் அவருடைய கட்டளையை மறுத்தற்கு அஞ்சி, அவர் கூறியவண்ணமே செய்து தெரிவித்தான். ததாகதர் அந்த இடத்தையடைந்து தலையை வடக்கே வைத்து வலக்கையைத் தலையணையாகக் கொண்டு மேற்றிசையை நோக்கி வலப்புறமாக ஒருக்கணித்துக் கால்மேற் காலேக்கிடத்திச் சிங்கவேறுபோற் படுத்துக் கொண்டு, தாம் நிருவாணமடைந்த பின்பு தமது உடம்பை இன்னவாறு அடக்கஞ் செய்யவேண்டுமென்பதையும், தமக்குப் பின்பு சிஷ்யர்கள் யாவரும் கைக்கொண்டு ஒழுக்கவேண்டிய விதிகள் இவ்வனவை என்பதையும் அப்பொழுது ஆனந்தனுக்குச் சொன்னார்; சொன்னவர் ஆனந்தன் வருந்துவதை அறிந்து, “இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலைபுள்ளதன்று; மிகவும் நெருங்கிபுள்ள *ஒவ்வொரு பொருளினின்றும் நாம் நீங்கவேண்டும்; அதுவே பேரின்பத்திற்குக் காரணமாகும்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தம்மையே பார்த்து மிகவும் வருந்திக்கொண்டு நாற்புறத்தும் நின்ற மற்றச் சிஷ்யர்களை நோக்கி, “நான் அறிந்தவற்றை யெல்லாம் அறிந்துகொண்டவன் ஆனந்தன்; ஆதலால், என்னால் அறியவேண்டியவற்றை இனி

* “யாதனின் யாதனி வீங்கியா னோதல், அதனி னாதனி ளிலன்”
திருக்குறள், டுசக.

அவனால் அறிந்து கொண்டின்” என்று கூறிச் சிறிதுபொழுது துயின்றார்.

துயிலுகையில் அவருடைய சிஷ்யர்கள் பலரும் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, “இப்பேருலகம் இருண்டதே” என்று நெட்டுயிர்த்து நின்றார்கள். காற்று ஓய்ந்தது. அங்குள்ள நீரோட்டங்கள் ஒலியடங்கின. பறவைகளும் விலங்குகளும் யாதோ ரொலியையும் செய்யவில்லை. தேவரும் மனிதரும் மிக்க துக்கத்தோடு கூடினர். அவ்வளவில் ததாகதர் விழித்துக்கொண்டு ஆனந்தனை நோக்கி, “எனது நிருவாணகாலம் நெருங்கிற்றென்பதை மல்லருக்குச் சொல்வாயாக” என்று சொல்ல, அவன் அழுது கொண்டே சென்று அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அது கேட்ட மல்லர்கள் புலம்பிக்கொண்டேவந்து புத்தரைப் பணிந்து அவருடைய தேகசக்தி மெல்லமெல்லக் குறைவதைக்கண்டு துன்புற்றார்கள். ததாகதர் முகமலர்ச்சியோடு அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் துன்பமடையன்மின்; இது மகிழ்தற்குரிய காலம்; அடையக் கருதிப் பலராளாக முயன்று வந்த பெரும்பேற்றை இப்பொழுது அடையப்போகிறேன்; துக்ககரமாகிய ஐம்புலச் சிறையினின்றும் நீங்கி என்றும் அழியாத இன்பமயமான நிருவாணத்தை அடையப்போகிறேன்” என்ற இவைபோன்ற பலவற்றைக்கூறி அவர்களைத்தேற்றி உண்மையை உபதேசிக்க, அவர்கள் ஒருவாறு சித்த சமாதானமுற்றுத் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

அப்பொழுது சிறந்த நூற்பயிற்சியும் நன்னடையுமுள்ளவரும் குசீனகரத்தினருமாகிய சுபத்திரரென்னும் பிராஹ்மண ஸந்யாவி யொருவர் ததாகதருடைய நிலையைக் கேள்வியுற்று அவரைப் பார்த்தற்கு விரைந்துவந்து தமது கருத்தை ஆனந்தனுக்குத் தெரிவித்தார். ஆனந்தன், இவர் புத்தரோடு வாதஞ் செய்ய வந்திருக்கிறாரென்றும் வாதஞ் செய்தால் இச்சமயத்தில் அவருக்கு மிக்க துன்ப முண்டாகுமென்றும் நினைந்து, சுபத்திரரைப் புத்தரிடம் அனுப்புவதற்கு உடன்படாமல் நின்றான். ததாகதர் அந்த ஸந்யாவி வந்திருப்பதை வேறுவகையால் அறிந்து கொண்டு தம்மைப் பார்த்தற்கு அவரை வரவிடும்படி ஆனந்தனுக்குக்கூற அதுதெரிந்த சுபத்திரர் உள்ளேசென்று அளவளாவி அவருடைய லித்தார்த்தத்தைக்கேட்டு நன்குமதித்து

அவர் மரித்தலைக்காணச் சகியாதவராகித் துன்பமுற்று வேறிடஞ் சென்றார்.

அப்பொழுது அந்த இரவின் முற்பாகஞ் சென்றது. எவ் விடத்தும் ஓசைகள் அடங்கின. புத்தர் மிகவும் இரங்கிய மன முடையவராகித் தம்முடைய சிஷ்யர்களைப்பார்த்து, * “ததாகதன் சொல்லியவற்றில் ஏதேனும் ஐயமுண்டோ? இருக்கு மாறற் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார். அதற்கு ஒருவரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. புத்தர் அதனை அறிந்து, “என்னையும் யான் சொல்லியவற்றையும் நேசிப்பதுபோல நீங்கள் ஒருவரை யொருவர் நேசித்து ஒழுகல்வேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லோரும் நெடும்பொழுது மௌனமாயிருக்கையில், அனுருத்தன், மிக்க துக்கத்துடன், “ததாகதர் ஏன் இவ்வளவு சிக்கிரத்தில் நிருவாணமடையவேண்டும்?” என்றான். அதுகேட்ட புத்தர் அவன் மனத்திற்குச் சமாதானமுண்டாகும்படி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு எல்லோரையும் பார்த்து, “அன்பர்களே, பிறப்புக்குக் காரணம் எதுவோ அதுவே இறப்பிற்கும் காரணமாகும்; இந்த உண்மையை மறவன்மீன்; இதை உங்களுடைய மனத்தில் தரித்துக்கொண்மின்; இனி என் வார்த்தைகள் வெளிப்படுவனவல்ல” என்று உபதேசித்துப் பின்பு எல்லாப்பற்றையுமொழித்து நிருவாணமடைந்தார்.

புத்தர் நிருவாணமடைந்தகாலம், ஈசானசகாப்தம், ௪௪௮-ஆம் வருஷத்தில் வைகாசி மாதத்திற் பூர்ணிமையும் விசாக நக்ஷத் திரமுங் கூடிய செவ்வாய்க்கிழமை யென்பர்.

அப்போது அவரைச் சூழ்ந்துநின்ற அருஹத்துக்களும் அரசர்களும் முனிவர்களும் வேறு பலரும் மனங்கலங்கி,

† “மருளுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டிலமா லென்செய்கேம் யாம்!

அருளிருந்த திருமொழியா லறவழக்கங் கேட்டிலமா லென்செய்கேம் யாம்!!

பொருளறியு மருந்தவத்துப் புரவலரைக் கண்டிலமா லென்செய்கேம்யாம்!!!”

* புத்தர், நானென்று சொல்லவேண்டிய இடங்களில் ததாகதனென்னும் பெயரையே உபயோகித்து வந்தனரென்பர்.

† வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கரு - ஆம் கலித்துறைபுரையிற் கண்ட செய்யுள்.

என்று புலம்பி மிகத் துன்புற்றார்கள். எல்லாவுயிர்களும் கவலை யடைந்தன. அனுருத்தன்,

*“போதி மேவினே புன்மை யகற்றினே

சோதி வானவர் தொழுவெழுந் தருளினே

ஆதி நாதநி னடியினே பரவுதம்”

என்று ததாகதருடைய பரிநிருவாணத்தைப்பற்றி இவ்வாறாகப் புகழ்ந்துபாடினான். புத்தர் நிருவாணமடைந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்ற மல்லர்கள் வந்து அவர் நெடுந்துயில்கொண்டதை உற்று நோக்கி மிகப் பிரலாபித்தார்கள். பின்பு, பரிமளமூட்டி அலங்கரித்த அவருடைய உடம்பைப் பொற்பல்லக்கின்மீது வைத்து எடுத்துக்கொண்டு நிருத்தகித வாத்தியத்துடனே சென்று ஹிரண்யவதிரதியைக்கடந்து, முன்பு நிருவாணமுற்ற புத்தர்க ளுக்காகச் சைத்தியம் கட்டப்பட்டுள்ள இடத்தையடைந்து அங்கே சந்தனமுதலிய நறுமணமுள்ள விறகுகளைப்பரப்பி அவ் வடுக்கில் அச்சரித்தை வைத்து மேலும் அவ்விறகுகளை யடுக்கி அதன்மீது பரிமள தைலங்களை வார்த்துத் தீமூட்டி வலம்வந்து வணங்கினார்கள். செய்யவேண்டிய யாவும் விதிப்படி செய்யப் பட்டன. எரிந்தபின் வைரம்போன்ற என்புகள்மட்டும் எஞ் சின. மல்லர்கள் அவற்றை ஒரு பொற்கரகத்திற்பெய்து நகரத் துட் கொண்டுசென்று ஒருகோபுரத்தின்மேல் அக்கரகத்தை வைத்துத் தரிசித்துப் பூசித்து வணங்கிவந்தார்கள்.

அதன்பின்பு, ததாகதருடைய நிருவாணத்தைக்கேட்ட மகதநாட்டரசன் முதலிய எழுவர்வந்து அவ்வங்கத்திற் பங்கு கொடுக்கும்படி மல்லர்க்குத் தூதனுப்பினர்.—அதற்கு மல்லர்கள் இணங்கவில்லை. அதனால் அவ்வெழுவரும் கோபங்கொண்டு மல் லர்களோடு போர்செய்வதற்குச் சேனைகளுடன்வந்து குசீநகரத் தைச் சூழ்ந்தனர்; சூழவே இருதிறத்தார்க்கும் பெரியயுத்தம் நிகழ்த்தொடங்கியது. அப்பொழுது, † சுபத்திரனென்னும் பிராமணனொருவன் மத்தியஸ்தனாய்நின்று இருதிறத்தாரையும் ஸமாதானஞ்செய்ய யுத்தம் நின்றுவிட்டது. பின்பு அவ்வங்கத்தை எட்டுப்பங்குசெய்து மல்லர்கள் ஒருபங்கும் மேற்கூறிய ஏழரசரும் ஏழுபங்குமாக எடுத்துக்கொண்டு தத்தம் இடங்களிற் சென்று

* வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௬ - ஆம் கவித்துறையுரையிற் கண்ட செய்யுள். † இவன்வேறு, முன்புகூறிய சுபத்திரன் வேறென்பர்.

பங்கு ஒன்றுக்கு ஒரு*தாதுகோபங்கட்டுவித்து அவற்றில் அப் பங்குகளைவைத்து வணங்கிவருவாராயினர். சுபத்திரனே அங்கம் இருந்த பொற்கரசத்தை மல்லரிடமிருந்துபெற்று மேற்கூறிய எழுவரிடத்துஞ்சென்று அங்கத்துண்டு சிறிது சிறிது வாங்கி அவற்றை அக்கரசத்திலிட்டு ஒரு சைத்தியங்கட்டுவித்து அதில் அக்கரசத்தை அடக்கஞ்செய்தான்; அந்தச் சைத்தியத்திற்கு ஸுவர்ணகரச தாதுகோபமென்றபெயர் வழங்கலாயிற்று. ருசீ நகரத்து மார்தர்கள் புத்தருடைய தேகச்சாம்பரைத் தொகுத்து வைத்து அதற்குச் சைத்தியமொன்று கட்டுவித்து அந்தச்சைத் தியத்திற்குப் பஸ்தாதுகோபமென்று பெயர்வைத்தார்கள்.

இப்படிச் சம்புத்தீவில் ஆதிகாலத்தில் பத்துத் தாதுகோ பங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் பொத்தர்கள் நிருத்தகீதத்துடன் புத்தரை வழிபட்டுவருவாராயினர்.

புத்தர் வைபிரியனென்பவனுக்கு அரசவனத்திலிருந்து கடைந்தெடுத்த நூற்றெட்டு மணிகளாலாகிய மாலையைக்கொண்டு ஜபிக்கும்படி மந்திரோபதேசஞ் செய்தமையால் ஜபமாலை கொண்டு மந்திரங்களை ஜபிக்கும் வழக்கம் பொத்தர்களுக்கு உண்டாயிற்றென்றும், அவர் திரயஸ்திரிம்சலோகத்திற்குச் சென்றபொழுது அவருடைய பிரிவாற்றாத பிம்பஸாரன் முதலியோர் சிறந்த ஒரு சிற்பியைக்கொண்டு அவரைப்போலவே ஐந்தடி இரண்டங்குல உயரமுள்ள படிமமொன்றைச் செய்வித்து அதைக் கிருத்திரகூட விஹாரத்தில் ஸ்தாபித்துத் தரிசித்து வழிபட்டு வந்தமையால் புத்தாலயங்களிற் புத்தப்படிமம்வைத்துப் பூசிக்கும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், உபதேசித்தற்கு வந்த புத்தருக்குத் திரயஸ்திரிம்சலோகத்திலிருந்த மாயாதேவி ஒரு மந்தாரமலரை அளித்தமையால் ஆலயங்களிற் புத்தப்படிமத்திற்குப் பூக்களைப் புனையும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், புத்தர் கிருத்திரகூட விஹாரத்திலிருந்தபொழுது அவரைக் கொல்லரினந்த தேவதத்தனுடைய முயற்சியால் ஒரு மந்திரவாதி அனுப்பிய பேய்களை ஓட்டுதற்கு அவருடைய கட்டளையின்படிவந்த தெய்வகணங்கள் காசியபரை முன்னிட்டுப் பல கொடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டும் ஜயகண்டி முதலிய பல வாத்

* தாதுகோபமென்பதற்குத் தாதுக்களைப் பாதுகாப்பது அல்லது மறைப்பதென்று பொருள் கூறுவர்.

தியங்களை முழங்கிக்கொண்டும் சென்றமையால் புத்தாலயங்களிற் கொடியெடுத்தலும் ஐயகண்டிமுதலிய பல வாத்தியங்களை முழக்குதலுமாகிய வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும், மேற்கூறிய தேவதத்தனுடைய நட்பாளனாகிய மந்திரவாதி புத்தருடைய மகிமையால் தன் ஆற்றல்குறைந்து காளைவடிவங்கொண்டு இறக்குங்காலத்தில் அவரை நோக்கி, “பகைவர்கள் உமது ஆற்றலை அறிந்துகொள்ளும்படி என்னுடைய இவ்வுடம்பின்தோலாற் கட்டுவித்த பேரியை உமக்குமுன்பு அடிக்கும்படி செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டமையாற் புத்தாலயங்களிற் பேரி அடிக்கும் வழக்கமுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லுவர்.

புத்ததேவருடைய பாதப்படிமைகள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சார்ந்த உவவனத்திலும் இலங்கைத்தீவிலுள்ள (இரத்தினத்தீவிலுள்ள) சமந்தம் அல்லது சமனொளி (ஆடம்ஸ்பிக்) என்னும் மலையின் உச்சியிலும் இருந்தனவென்றும் அவைகள் பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்த தெய்வங்களாலும் பௌத்தசாரணர் முதலிய வர்களாலும் உபாஸகர்களாலும் புத்ததேவராகவே பாவித்து வணங்கித் துதிக்கப்பட்டு வந்தனவென்றும் மணிமேகலையால் தெரிகின்றன. இவற்றை,

“அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பும்
ஒரு பெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
பகவன தானையிற் பன்மரம் பூக்கும்
உவவன மென்பதொன் றுண்டத னுள்ளது
விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் திே உம்
பளிக்கறை மண்டப முண்டத னுள்ளது
துநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த
தாமரைப் பீடிகை தானுண்டு” (நட-ஆய்காதை, ௫௬-௬௬) எனவும்,

“.....மணிமேகலா தெய்வம்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண் டோங்கிப்
புலவன் நீர்த்தன் புண்ணியன் புராணன்
உலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ
குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடுப்பகை கடிந்தோ யென்கோ

ஆயிர வாரத் தாழியன் றிருந்தடி
நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன்” (௫-ஆம் காதை, ௧௫-௧௦௫)
எனவும்,

“ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
பாத பீடிகை” (௬-ஆம் காதை, ௧௧-௨) எனவும்,

“ஈங்கித நயலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை
அறவியங் கிழவோ னடியிணை யாகிய
பிறலியென்னும் பெருங்கடல் விடேஉம்
அறவி நாவா யாங்குனது” (௧௧-ஆம் காதை, ௨௧-௫) எனவும்,

“இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னும்
சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளும்
தரும சாரணர்” (௨௮-ஆம் காதை, ௧௦௭-௧) எனவும் வருவன
வற்றாறுணர்க.

இன்னும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பது
யோசனைத்தூரத்தில் கடலிலுள்ளதாகிய மணிபல்லவமென்னும்
சிறியதீவில், புத்ததீதவர் இருத்தற்காக இந்திரனால் நிரூபித்து
இடப்பட்ட ஆசனமொன்று இருந்ததென்றும், அது தீவதில்
கையென்னுந் தெய்வமங்கையால் காக்கப்பட்டிருந்ததென்றும்,
தன்னைத்தரிசித்தோர்க்கு அவர்களுடைய பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த
செய்தியைத் தெரிவித்துத் தன்னுடைய தெய்வத்தன்மையைப்
புலப்படுத்தியதென்றும், அதனால் பலதேயத்துமுள்ள பெளத்
தர்களால் வணங்கப்பட்டு வந்ததென்றும் மணிமேகலையால் தெரி
கின்றன. அவை வருமாறு:—

“விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
உரைபெறு மும்முழ நலமிசை யோங்கித்
திசைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
விதிமா ணடியின் வட்டங் குயின்று
பதம சதுர மீமிசை விளங்கி
அறவோற் கமைந்த வாசன மென்றே
நறுமல ரல்லது பிறமாஞ் சொரியாது
பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் றதிராது
தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை
பிறப்புவிளங் கவிரொளி யறத்தகை யாசனம்”

(௮-ஆம் காதை, ௪௪-௫௩.)

“பெருந்தவ முனிவ னிருந்தற முரைக்கும்
பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்தும்
தரும பீடிகை”

(அ-ஆம் காதை, சுச-ந.)

“வேக வெந்திற னுகநாட் டரசர்

சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்

கறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்

பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்கும்

திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி

அன்றைப் பகலே யுன்பிறப் புணர்ந்திங்

கின்றியா னுரைத்த வுரைதெளி வாய்” (க-ஆம் காதை, டிஅ-சுச.)

“உயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்

பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த

வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்

சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோர்

இளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன

நீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தேன்

நீயே யாகிரிற் கமைந்தவில வாசனம்

நர்மிசை வைத்தேன் நலமிசைக் கொண்டேன்

பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறு கென்றே

வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோன்” (க0-ஆம் காதை, எ-சுச.)

“மன்பெரும் பீடிகை வணங்கின யேத்தி

நின்பதிப் புகுவாய்”

(க0-ஆம் காதை, அச-எ.)

“மன்பெரும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தேன்” (கச-ஆம் காதை, கச.)

“பழுதில் காட்சியிந் நன்மணிப் பீடிகை

தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்” (கச-ஆம் காதை, உஎ-அ.)

“மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனன் வணங்கி” (கச-ஆம் காதை, டிச.)

“கோமகன் பீடிகை தொழுதுவலங் கொண்டு”

(கச-ஆம் காதை, கஉச.)

“ஆங்கத் தீவகத் தறவோ னாசனம்

நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்ததும்” (கஉ-ஆம் காதை, கச-உ.)

“மணிப்பல் லவத்திடை யென்னையாங் குய்த்துப்

பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி

என்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றேன்றி” (உச-ஆம் காதை, டிக-எ.)

“மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டு மடக்கொடி

பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காண்டலும்

தொழுதுவலங் கொள்ளவத் தாமணிப் பீடிகைப்

பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்த” (உடு-ஆம் காதை, நட-சு.)

“பெரியவன் றேன்ற முன்னரிப் பீடிகை
 கரியவ னிட்ட காரணந் தானும்
 மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
 வென்பிறப் புணர்த்தலு மென்னென்றி யான்றொழு
 முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது
 மற்றப் பீடிகை தன்மிசைப் பொருஅது
 பீடிகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது
 வானவன் வணங்கான் மற்றவ் வானவன்
 பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
 தரும பீடிகை சாற்றுக் வென்றே
 அருளினன்” (உரு-ஆம் காதை, ௫௪-௬௪.)

“.....பூங்கொடி பொருந்தியித்
 தீவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
 மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழி”
 (உரு-ஆம் காதை, ௧௮௧-௩.)

“செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
 யொல்காது காட்டப் பிறப்பினை யுணர்ந்ததும்”
 (உரு-ஆம் காதை, ௭௭-௮.)

“பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றும்
 தீவ நிலகையு மித்திறஞ் செப்பின்” (உரு-ஆம் காதை, ௩௮-௯.)

மணிமேகலையில் புத்ததேவரைப் பாராட்டியும் துதித்
 தும் வருவனவற்றுட் சில வருமாறு:—

“அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பும்
 ஒருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
 பகவன்” (௩-ஆம் காதை, ௫௯-௬௧.)

“எங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொருள்
 உலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
 தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யானன்
 இன்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
 அருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்கையு
 அறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
 காமற் கடந்த வாமன்” (௫-ஆம் காதை, ௭௧-௭.)

“ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்” (௬-ஆம் காதை, ௧௧.)

“ஆதிசான் முனிவன்” (௭-ஆம் காதை, ௧௯.)

“பெருந்தவ முனிவன்” (௮-ஆம் காதை, ௬௧.)

“பிறவிப்பிணி மருத்துவன்” (௯-ஆம் காதை, ௬௧.)

“ஆதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்” (௧௦-ஆம் காதை, ௬௧.)

“மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்
பொதுவறி விசும்ந்து புலமுறு மாதவன்” (க0-ஆம் காதை, ௮௩-௬.)

“தருமதலைவன்” (க௧-ஆம் காதை, ௩0.)

“மாரனை வெல்லும் வீர நின்னடி
திருநெழிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
எண்பிறக் கொழிய விற்றோய் நின்னடி
கண்பிறக் கனிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
‘திமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
உரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவிற்
கடங்காது” (க௧-ஆம் காதை, ௬௬-௭௨.)

“மைத்திருள் சுடர்ந்த மனமாசு தீரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலை” (க௨-ஆம் காதை, ௮௫-௬.)

“தெளிந்த நாதன்” (௨௫-ஆம் காதை, ௧௩.)

“தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பும்
மன்னுயிர் முதல்வன்” (௨௫-ஆம் காதை, ௧௧௬-௭.)

“செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம் போதிப் பகவன்” (௨௮-ஆம் காதை, ௧௭௩-௬.)

“அறிவு வறிதா யுயிர்நிறை காலத்து
முடிதயங் கமரர் முறைமுறையிரப்பத்
துடித லோக மொழியத் தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்தி யிருந்து
மாரனை வென்று வீர னாகிக்
குற்ற மூன்று முற்ற வறுக்கும்
வாமன்” (௩0-ஆம் காதை, ௭-௧௩.)

பழைய பௌத்தகவிகள் இப்படியே புத்ததேவருடைய குண விசேடங்களைப் பாராட்டித் தமிழிற்பாடிய பாடல்களுள் இப் போது கிடைத்தவை மணிமேகலையின் அரும்பதவுரையில் உரிய இடங்களில் மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அவ்வவ்விடங்களிற் பார்த்துக்கொள்க.

பெளத்த தருமம்.

புத்தர், பிராஹ்மணர்களுக்கும் அவர்களுடைய கொள்கைக்கும் விரோதமாகத் தம்முடைய கொள்கையை நிலைபெறச்செய்தா ரென்பது சிலர் கருத்து. அஃது உண்மையன்றென்பது நிபுணர்க ளான ஐரோப்பாக் கண்டத்து வித்வான்கள் பலருடைய அபிப் பிராயம்.

ரைஸ் டேவிட்ஸ் (Rhys Davids) என்பவர் இவ்விஷயமா கச் சொல்வது யாதெனின்:—“கௌதமர் ஹிந்துவாகவே பிறந் தார்; ஹிந்துவாகவே வளர்ந்தார்; ஹிந்துவாகவே பிழைத்தார்; ஹிந்துவாகவே இறந்தார். கௌதமருடைய கொள்கையை அநு ஸரித்த *உபாஸகர்களில் மிகப்புகழ்பெற்ற அசோகனென்பவனை ஜீவகாருணியமும் நன்னடையுமுள்ளவனாகவிருந்த பெளத்த சக் கரவர்த்தியென்று இப்பொழுதும் பலமுறை சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் அவன் தன்னைத் † (தேவாநாம்பரிய:) தேவர்களுடைய அன்புக்குரியவனான அசோகனென்று சொல்லிக்கொள்வதில் அதிக விருப்பமுள்ளவனாக இருந்தான்; அவன் மிக்க உள்ளன் போடுகூடிய பெளத்தனாக இருந்தாலும் அவனைப் பெளத்தவகுப் பைச்சேர்ந்த ஹிந்துவென்று சொல்வதுதான் உண்மைக்கு ஒத்த தாகும். கௌதமருடைய தத்துவ சாஸ்திரத்திலும் மானஸசாஸ் திரத்திலும் ஹிந்துக்களுடைய வழிவழியாக வந்துள்ள ‡ தர்ச

* உபாஸகர் - பெளத்தரில் இல்லறத்தோர்.

† “தேவாநாம்பரிய:” என்பதற்கு மூடனென்றுஸம்ஸ்கிருத பாஷை யில் இக்காலத்திற் பொருள் கூறப்படுகிறது; இதற்கு இப்பொருள்கூறும் வழக்கம் யாதுகாரணத்தினால் வந்ததோ அது விளங்கவில்லை; அசோ கனைச் சார்ந்த பல சிலாசாஸனங்களில் அவன் தன்னை, “தேவாநாம் பரிய:” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபடியால், அதற்குமூடனென்று பொருள்கொள்ள இடமில்லை. தேவர்களை வணங்கி அவர்களுடைய அந் பைப் பெறுவது பிராஹ்மணர்களுக்கு உரிமையாவது போலப் பெளத் தர்களுக்கில்லையானாலும், அசோகன் பிராஹ்மணர்களுடைய கொள்கை க்கு விரோதியாக இருந்தானென்று சொல்லுவதற்கு நியாயமில்லை.

‡ தர்சனம் - ஸமயம்.

னங்களுள் யாதேனுமொன்றில் இல்லாதது ஒன்றுமில்லை; அவர் வகுத்த அறநெறிக்குரிய விதிகளோ அவருடைய காலத்திற்கு முன்னுவது பின்னுவதுள்ள ஹிந்துக்களுடைய புஸ்தகங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டக்கூடியவைகளாகவே இருக்கின்றன. கௌதமரிடத்திலிருந்த அரிய சிறப்பாற்றல்களெல்லாம் பிறரால் முன்பு நன்றாகச் சொல்லப்பட்டதை அபிவிருத்திசெய்து நன்கு பாராட்டிச் சீர்ப்படுத்தியவழியிலும், ஹிந்துக்களில் மிகப் புகழ்பெற்ற ஆராப்ச்சிமிக்க அறிஞர்கள் பண்டைக்காலத்திலேயே ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒழுங்கிற்கும் நடுவுநிலைமைக்கும் உரிய தர்மங்களை நியாயமாக எந்த முடிபுவரையிற் கொண்டு செலுத்தலாமோ அதுவரையிற் கொண்டு செலுத்தியதினால்தான் காணப்படுகின்றன. கௌதமருக்கும் மற்றை ஆசிரியர்களுக்குமுள்ள வேறுபாடு, முக்கியமாக அவருடைய மிக ஆழமான ஆர்வத்துடன்கூடிய ஸூத்தையிலும் உலோகோபகாரமாயிருக்கிற விசாலமான ஜீவகாருணியபாவத்தினால் முள்ளது. இந்த வேறுபாடுகூடப் பெரும்பாலும் இப்பொழுதுதான் அதிகமாகத் தோன்றுகின்றது. இவ்வேறுபாட்டால் அக்காலத்தில் அவருக்குப் பிராஹ்மணர்களில் உயர்ந்தவர்களாக இருந்தவர்களுடைய உடன்பாடும் உதவியும் ஒருவிதத்திலும் இல்லாமற்போகவில்லை. அவருடைய முக்கியசிஷ்யர்களிற் பலரும் அவருடைய ஸங்கத்தோரில் மிகப்புகழ்பெற்றவர் பலரும் பிராஹ்மணர்களே; அவர் பிராஹ்மணர்களை மானிக்கத்தகுந்தவர்களென்று மதித்துப் பெளத்தபிக்ஷுக்களுடன் எப்பொழுதுஞ்சேர்த்துப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார்; பெளத்தசமயத்தில் ஆழ்ந்தவர்களான அருகத்துக்களுக்குப் பிராஹ்மணரென்ற பெயரை ஒரு கௌரவநாமமாக உபயோகித்துக்கொண்டுவந்தார்; ஸங்கத்தாருக்குள் ஜாதியேதமில்லாமற்செய்ததும், நிர்வாணத்திற்குரியவழி மிக உயர்ந்தவனாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் இருபிறப்பாளனுக்கும் மிகத்தாழ்ந்த சண்டாளனுக்கும் ஒரேவிதமாகத் திறந்துள்ளதென்று அவர் சொல்லியதும் அதிக அதிருப்தியை உண்டுபண்ணின வென்பதற் சந்தேகமில்லை. மேலும் யாகமுதலிய கர்மமார்க்கத்தில் அவருக்கிருந்த அவமதிப்பும் இந்தஜன்மத்தில் இவ்விடத்

* கௌதமரிடத்தில் இந்த இரண்டுகுணங்களும் மிகுதியாக விருந்தனவென்பது கருத்து.

திலேயே தாம் கரையேறுவதற்கு வேண்டியதைச் செய்து கொள்ளும் யோக்கியதை ஒவ்வொருவருக்கு முண்டென்று அவருக்கிருந்த தெளிவும் அபாயகரமான கொள்கைகளென்று புராதனவழியிலேயே பற்றுள்ள கூட்டத்தாருக்குத்தோற்றின. மேற்கூறிய இருதிருத்தாருடைய சம்பிரதாயங்கள் காலக்கிரமத்தில் ஒன்றற்கொன்று முற்றும் ஒவ்வாதனவாகவே ஆய்விட்டன வென்பது உண்மையாயிருத்தல்கூடும், ஆனால் பண்டைக்காலத்தில் கௌதமரும் பிராஹ்மணரிற் பெரும்பான்மையோரும் அவை அவ்வாறு வேறுபாடுள்ளனவென்று எண்ணவில்லை. அசோகன் காலத்திற்குப்பிறகு நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு பெளத்தமதம் தன்னியற்கைமாறிக் சீர்குலைபுமளவும் மதசம்பந்தமான கலகத்தினால் வருந்துன்பம் இருந்ததாகவே கேள்விஇல்லை. வழிவழியே வந்துள்ள ஹிந்துமதத்தினகத்திருந்தே பெளத்தமதம் வளர்ந்து பெருகியது. அந்தப் பெளத்தமதத்தில் அழகுமிகுந்த பல மேம்பட்ட விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றனவென்பதை யாவரும் அறிவாராதலின், அது தனது மூலமாகிய ஹிந்துமதத்தின் சிறப்பினையே விளக்குவதென்றும், ஹிந்துமதம் இழிந்ததென்றேனும் துன்புறுத்துவதென்றேனும் விளக்கவந்ததன்றென்றும் அறியற்பாலது. கௌதமருடைய பயிற்சியெல்லாம் பிராஹ்மணமதத்திலேயே, அப்புராதனமதத்தின் உட்பொருளைவெளியிட்டு மிகச்சரியாக விளக்கிக்காட்டியவர்க ளெல்லாருள்ளும் தாமே சிறந்தவரென்று கௌதமபுத்தர் தம்மைப்பற்றி எண்ணிக்கொள்வதற்கு உரிமையுண்டு. அவர், ஹிந்துக்களுள் மிகவுயர்ந்தவரும் அறிவுடையவரும் சிறந்தவருமாக இருந்தாரென்பதுதான் அவருக்குத் தக்கது” என்பது.

மத ஆராய்ச்சியில் உழைத்திருக்கும் சிறந்த வித்வத்சிகாமணிகளாகிய ‘மாக்ஸ் முல்லர்’ (Max Muller), ‘ஒல்டன்பர்க்’ (Oldenberg), ‘மானியர் வில்லியம்ஸ்’ (Monier Williams) முதலான மற்றை ஐரோப்பிய வித்துவான்களுடைய கருத்தும் இதுவே. கிழக்குத்திசைப் பரிசுத்த புஸ்தகங்களென்று பொருள்படும் ‘ஸேக்டரெட் புக்ஸ் ஆப் தி ஈஸ்ட்’ (Sacred Books of the East) என்ற இங்கிலீஷ் பெயரால் ‘மாக்ஸ் முல்லர்’ என்பவர் வெளிப்படுத்திய புஸ்தகங்களுள் கரு - ஆம் புஸ்தகத்தின் நூன்முகத்தில் ௫௨ - ஆம் பக்கத்தில் அவர் சொல்லியிருப்பது

யாதெனின்:—“என் புத்திக்கேற்க உபநிடதங்களே புத்தமதத்திற்கு மூலம்; புத்தமதம் பலவாற்றானும் உபநிடதத்தின் கொள்கையை எந்தமுடிபுவரையிற் கொண்டு. செலுத்தலாமோ அந்தமுடிபாகவுள்ளது. அது பின்னும் அந்த உபநிடதங்களின்கொள்கையையே தன்னுடைய நூதனமான கோட்பாட்டிற்கு ஆதாரமாகவுடையது. கொள்கையைப்பற்றிச் சொல்லப்புகுங்கால், வேதாந்தத்தால் நாடப்படுவதும் எவற்றிற்கும் மேலான முடிவானதுமாகிய ஆத்மதத்துவஞானமானது பெளத்தர்களுடைய * ஸம்யக்ஸம்போதியேயாம். ஆசாரத்தைப்பற்றிப் பேசுங்கால், ஹிந்துஸர்வாசியே பெளத்தபிக்ஷுவாம்; பிரஹ்மணப் பிரஹ்மசரியாச்ரமத்துக்குரிய துன்புறுத்தும் நீடித்த நியமத்தினின்றும், பிரஹ்மண கிருகஸ்த னுடைய தருமங்களினின்றும், பிரஹ்மண வானப்ரஸ்தனுக்கு நியமித்திருக்கும் தவச்சமையினின்றும் விடுதலையடைந்த துறவியே அந்தப்பிக்ஷு. ஹிந்துமதத்தில் ஸர்வாசிக்கேபுரிய ஆத்மஸம்பந்த ஸ்வாதந்திரியமானது பெளத்தமதத்தில் ஸங்கமென்கிற சகோதர கோஷ்டியிலுள்ள எல்லார்க்குமே உரிய பொதுப்பொருளாம். அந்தக் கோஷ்டியில் இளைஞரும், முதியரும், பார்ப்பாரும், அல்லாரும், வறிஞரும், செல்வரும், அறிஞரும், பேதையரும் ஆகிய எல்லோருமே ஒருங்குசேரலாம்; உண்மையில் வேதத்தைப்பற்றி நிற்கும் உலகமும் திரிபிடகத்தைப்பற்றி நிற்குமுலகமும் தொடர்ச்சியற்றவையே அல்ல; அவ்விண்ணிற்கும்தேச சரித்திரத்தால் தொடர்ச்சியுண்டு, ஒன்றோடொன்று மிக்கவேறுபாடுற்றுத் தோன்றும் இவ்விண்ணி கோடிகளையும் சேர்த்துப்பொருத்திக் காட்டுவதற்குள்ள இயைபை உபநிடதங்களில்தேடிக்கண்டு கொள்ள வேண்டும்” என்பதாம்.

இவ்விதமாக ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், பெளத்தமதத்திற்குள்ள ஆதாரங்கள் கௌதம புத்தருக்கும் முந்தியகாலத்திலேயே இருந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. பெளத்த நூல்களாலும்கௌதம புத்தருக்கு முன்பு அநேக புத்தர்கள் இருந்தார்களென்றும் அந்தப்புத்தர்களில் இருபத்துநாலவர் மிகப்பெயர் பெற்றவர்களென்றும் அவர்களுள் இருபத்துநான்காம் புத்தர் கௌதமபுத்தரென்றும் தெரிகின்றது. இதனாலும் கௌதம புத்தருடைய

* ஸம்யக்ஸம்போதி - நல்லஞானம்.

காலத்துக்குமுந்தியே பெளத்தசமயத்துக்குரிய இன்றியமையாத கொள்கைகளெல்லாம் வழக்கத்தில் இருந்தன வென்றறியலாம்.

“இறந்த காலத் தெண்ணிலுத் தர்களும்
சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்தது.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௪-௩.)

ஸ்மிருதிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள வருணச் சம தர்மங்களைக் கைப்பற்றிப் பண்டைக் காலத்தில் ஹிந்துக்கள் யாவரும் தவறாது ஒழுகிவந்தனரென்று எண்ணுவதற்குப் பலசாதனங்கள் உண்டு. ஆரியர்கள் பிரஹ்மசரியத்திலிருந்து கிருகஸ்தாச் சிரமத்திற்கும், அதிலிருந்து வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்திற்கும், பிறகு ஸர்யாஸ ஆச்சிரமத்திற்கும் செல்லுவது வழக்கமாக விருந்தது. பிரஹ்மசாரிக்கும் கிருஹஸ்தனுக்கும் ஸ்மிருதிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ள நியமங்கள் பலவாம்; அவை கடினங்களாமாம். வானப்பிரஸ்தனுக்குரிய ஒழுக்கங்கள் அவ்வளவு கடிமையுள்ளனவல்ல, ஸர்யாசிக்குரிய ஸ்வாதந்திரியமோ மிக அதிகம். அவன் நித்திய நைமித்திக கருமங்களினின்றும் கிருஹ்ய ஸம்ஸ்காரங்களினின்றும் நீங்கிவன். இந்த ஸ்வாதந்திரியத்தைக் கருதியே அநேகர் தக்க காலத்தில் துறவறத்தை மேற்கொண்டனர். இங்ஙனம் வானப்பிரஸ்தராயும் ஸர்யாசிகளாயுமிருந்தோர் காட்டிற் சென்று ஒருங்குசேர்ந்து ஆங்காங்குத் தத்துவவிசாரம் செய்து வந்ததன் பயன், வேதங்களிலுள்ள *ஆரண்யகபாகத்தைச்சார்ந்த உபநிடதங்களில் நன்கு விளங்குகின்றது. ஹிந்துக் களுடைய பிரவிர்த்தமான † ஆறுதரிசனங்களும் உண்டானது கூட இவ்வித தத்துவ விசாரத்தினாலேயே. இன்னும், ஸூத்திரியர்கள் நடுவுநிலைமையில் நின்று செங்கோல் செலுத்தி வருங்காலத்தில், அவர்களுள்ளே பலர் ஸ்மிருதிகளாற் பாராட்டப்படுகிற முற்சொல்லிய வருணச்சிரமங்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஜனங்களுக்குப் பொறுமையை உண்டாக்குவதனால், அவை தமது நல்ல அரசாட்சிக்கு இடையூறுகவுள்ளவைகளென்று எண்ணங்கொண்

* ஆரணியகம்—காட்டிற்குச் சம்பந்தமுள்ளது.

† ஆறு தரிசனங்களாவன : ஸாங்கியம், யோகம், மீமாம்ஸை, வேதாந்தம், நியாயம், வைசேஷிகமென்பன; இவை ஷட்தரிசனமென்பபெயர்.

லாமென்றும் ஊகித்தற் கிடமுண்டு. பெளத்தமத ஆராய்ச்சியில் பேர்பெற்றவருள் ஒருவரான 'ஒல்டன்பர்க்' (Oldenberg) என்பவர், துறவறமானது முதலில் ஹிந்து தேசத்தில் உதித்துப் பின்பு மற்றையிடங்களிற் பரவியதென்று எண்ணுகிறார். கௌதமபுத்தர்காலத்தில் விர்தியமலைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவே யுள்ள நாடாகிய ஆரியாவர்த்தத்தில் துறந்தோர்கூட்டம் பல இருந்தனவென்று பெளத்த நூல்களாலும் ஜைன நூல்களாலும் தெரிய வருகிறதென்றும் அவர் சொல்லுகிறார். ஆகவே தத்துவ விசார முயற்சி எவ்விடத்தும் மிகுதியாக இருந்தகாலத்திலேயே அவ்வாரியாவர்த்தத்தில் கௌதமபுத்தர் அவதரித்தனர். மேற்கூறிய முன்னோர்களின் ஞானமே அவருக்கு மூலதனம். வேதாந்தத்திற்கும் பெளத்தமதத்திற்கும் பலவற்றிலும் ஒற்றுமையிருப்பதற்கு இதுவே காரணம். உலகவாழ்வானது துன்பத்தொருதியென்பதும், மறுபிறப்பு அத்துன்பத்தைத் தொடர்ச்சியுருதுவழிவழியாக வளர்விப்பதென்பதும், பிறவாமையே மார்தர்எய்து தற்குரிய மேலான உறுதிப்பொருளென்பதும், அப்பிறவாமைக்குப் பற்றற்றுப் பயன் ளோக்காது செய்யும் நற்கருமங்களே காரணமாமென்பதும் ஹிந்துக்களுடைய தரிசனங்களிலும் பெளத்த நூல்களிலும் ஒரேவிதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

“ பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றோ ருறுவது ”

(மணிமேகலை, உ-ஆம் காதை, ௧௪-௭.)

*மூலகைத் துன்பங்களினின்றும் நீங்குவதே சிறந்தபுருஷார்த்தமென்பது சாங்கிய தரிசனத்தின் கொள்கை. உலகவாழ்வு ஸாரயில்லாததென்றும் நிலையில்லாததென்றும் நினைத்து மாறுபடுதலில்லாததும் நித்தியமானதுமாகிய வீட்டையடைய ஒவ்வொருவரும் முபலவேண்டுமென்பதே வேதாந்தத்தின் கருத்து. இங்கே சொல்லிய அந்தமிலின்பத்தழிவில்லீட்டை வேதாந்திகள் நிருவாணமென்றுங் கூறுவதுண்டு. பெளத்தர்களும் தாம் பெறுதற்

* மூலகைத் துன்பங்களாவன:—(௧) ஆத்யாத்மிகம், (உ) ஆதிதெய்விகம், (௩) ஆதிபௌதிகம்.

சூரிய மேலான புருஷார்த்தத்தை நிருவாணமென்றே கூறுவர். இந்த நிருவாணத்தினுடைய இலக்கணத்தைக் கூறுதலிலும் இதனை அடைதற்குரிய வழியை அறிவுறுத்துதலிலும் வேதாந்திகளுக்கும் பெளத்தர்களுக்கும் சிறிது வேறுபாடிருந்தாலும் அவைவதிகளில் லாத மற்றை வேதாந்திகள் அவைவதிகளைப் *பிரச்சன்ன பெளத்தர்களென்று அவமதித்துக்கூறும் வழக்கம் வேதாந்தத்திற்கும் பெளத்தமதத்திற்குமுள்ள ஒற்றுமையை விளக்குகின்றது. பெளராணிகர் கௌதமபுத்தரை விஷ்ணுவின் அவதாரமாக ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதும் பெளத்தமதம் ஹிந்துமதத்திற்கு நேரே முறும் முரணியதன்றென்பதைக் குறிப்பிக்கும்.

பெளத்தமதத்தில் மஹாயானம் ஹீனயானமென்று இருவகையுண்டு அவற்றுள், மஹாயானம் நேபாலம், திபெத், சீனம், ஜப்பான் என்கிற இடங்களில் இருந்து வருகிறது. ஹீனயானம் பர்மாதேசத்திலும் இலங்கைத்தீவிலும் பரவிபுள்ளது. மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டுள்ளது இந்த ஹீனயான சம்பிரதாயமே. ஹிந்துதேசத்தின் வடக்கேயுள்ள மஹாயானசம்பிரதாயத்தாரும் வேதாந்திகளும் அடிக்கடி தம்முள் வாதித்து வந்தனரென்று தெரிகிறது. மஹாயான சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த பலநூல்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாவையிலே எழுதப்பட்டுள்ளன. ஹீனயானத்தார்க்குப் பாளிபாவையில் எழுதப்பட்டுள்ள திரிபிடகமே மூலநூல்; வேறொன்றுமில்லை. கௌதமபுத்தர் காலத்திலே பெளத்தருக்கும் வேதாந்திகளுக்கும் தத்துவசாஸ்திர விஷயமான வழக்கு அதிகமாக இருந்ததென்று தெரியவில்லையாதலால், அவர்காலத்துக்குப் பின்பே பெளத்தமதத்திற் பிரவித்தமாகவுள்ள மாத்தியமிகர், யோகாசாரர், ஸௌத்திராந்திகர், வைபாஷிகர் என்கிற நான்குவகையாருடைய தத்துவசாஸ்திர சம்பிரதாயங்களும் உண்டாயிருக்கவேண்டும்.

கௌதமபுத்தர் வேதாந்தக்கொள்கையில் அடங்கியிருக்கிற அப்பிரத்தியக்ஷமான தத்துவங்களை அனுமானதர்க்கத்தினுற் சாதிக்கமுடியாதென்ற அபிப்பிராயங்கொண்டவர். ஆனாலும் ஸாங்கியர்களுடையனவும் வேதாந்திகளுடையனவுமாகிய மாணஸ சாஸ்திரத்தையும், முன்னேயுள்ள பல ஆசிரியர்களின் ஆசாரத்தையும், அவர்களுடைய அறநெறிக்குள்ள விதிகளையும்

* பிரச்சன்ன பெளத்தர் - வேறு வேறுபாட்டில் மறைந்த பெளத்தர்.

கைக் கொண்டவர். ஸ்வப்பிரயோசனத்தை நாடி முயல்வது அறமன்றென்பதும், அவ்வகை முயற்சி துன்பமே உருவங்கொண்டாற்போன்ற உலகவாழ்வின் பற்றினை விருத்திசெய்துகொண்டே வருமென்பதும், பயன்கருதாமல் பிறருக்காகப் புரியுங் கருமமே துன்பந்தரும் உலகப்பற்றினை அறுப்பதென்பதும் அவருடைய கொள்கை ;

“தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யானன்”

(மணிமேகலை, ௮-ஆம் காதை, ௭௩.)

“பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய்”

(மணிமேகலை, ௧௧-ஆம் காதை, ௭௩.)

“பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன்”

(மணிமேகலை, ௨௧-ஆம் காதை, ௧௭௮.)

“தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பும்
மன்னுயிர் முதல்வன்”

(மணிமேகலை, ௨௮-ஆம் காதை, ௧௧௭-௭.)

“மூன்றன்பெரு மைக்கணின் ருன்முடி வெய்து காழும்
நன்றே நினைந்தான் குணமொழிந் தான்ற னக்கென்
றென்றனு முள்ளான் பிறர்க்கேயுறு திக்கு ழந்தான்
அன்றே யிறைவ னவன்றாள்சர ணங்க ளன்றே.”

(குண்டலகேசி, ௧௩வது வாழ்த்து.)

“இருட்பார வினாநீக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென
அருட்பாரந் தனிசுமந்த வன்றுமுத லின்றளவும்
மதுவொன்று மலரடிக்கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும்
பொதுவன்றி கினக்குரித்தோ புண்ணியின் திருமேனி.”

(விநோதாழி யம், யாப்புப்படலம், ௧௧-ஆம் கலித்துறை உதாரணம்.)

தெய்வமுண்டென்னும் உறுதியும் ஆன்மாக்களுண்டென்னும் உறுதியும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் சம்பந்தத்தையும் அறிந்து கொள்ளாதலுமே நல்லொழுக்கத்திற்கு ஆதாரமென்று அவர் உறுதியாக எண்ணினவரல்லர். தெய்வத்தைப் பற்றியும் ஆன்மாவைப் பற்றியும் எவரும் யாதொன்றும் அறியவல்லவரல்லரென்பது அவரது கருத்துப்போலும். ஆயினும் துன்பம் நிறைந்த பிறவிப்பிணியினின்றும் நீங்குவதே மாந்தர் எய்துதற்குரிய பெரும்பயனென்பதையும் யான் எனதென்ற இருவகைப்பற்றுமே

அப்பிறவிப்பிணியை அறுத்தற்கு இடையூறுக வுள்ளன வென்பதையும், அப்பிணி நீங்கிய நிருவாண நிலையில் துன்பத்திற்கு இடமேயில்லை பென்பதையும் அவர் உறுதியாக நம்பினவர். ஆன்மாவைப்பற்றியும் பிரஹ்மத்தைப்பற்றியும் வழக்காவதைக் காட்டிலும் ஒழுக்கத்தைச் செவ்வை செய்து நடைபெறச் செய்வதால் உலகத்தில் துன்பம் குறையுமென்றெண்ணி அவர் தர்மத்தை வெளியிட்டு விளக்கிப் பரவச்செய்தாரென்றே நினைக்க வேண்டும். புத்தரைச் சிலர் நாஸ்திகரென்றும் அநாத்மவாதியென்றும் பேசுகிறார்கள். திரிபிடகத்திலடங்கிய புத்தருடைய உபதேசங்களுள் ஒன்றேனும் இக்கருத்தை முற்றும் விளக்குவதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு கூறுபவர்கள் பெளத்தர்கள் சொல்லும் நிருவாணத்தைச் சூனியநிலையென்று கருதுகிறார்கள். அது புத்தருடைய கொள்கையென்று சொல்லற் பாலதன்று.

(Oldenberg. Page, 278.)

ஸம்யுக்தநிகாயம் என்கிற பெளத்ததூல், வத்ஸுகோத்திரன் என்ற ஒரு துறவி கொள்தமபுத்தரிடஞ் சென்று, “ஆன்மாவென்று ஒன்று உளதோ?” என்று கேட்டபொழுது புத்தர் மொளமுற்றிருந்தனரென்றும், ஆனால் அங்ஙனம் ஒன்று இல்லை யோவென்று பின்னும் அவன் வினவியபோது அதற்கும் புத்தர் ஒன்றும் பேசாமலே இருந்தனரென்றும் கூறுகின்றது. கோசல தேசத்தரசனாகிய ப்ரஸேஜித் என்பவன் ஸாகேத நகரத்திற்கும் ஸூராவஸ்தி நகரத்திற்கும் நடுவிற்போய்க்கொண்டிருக்கையில், கேஷமை என்கிற ஒரு பிக்ஷுணியைச் சந்தித்துப் பணிந்து அவளிடத்தில் பெளத்த தருமத்தைப்பற்றித் தான் ஐயுற்றபொருளைப் பின்வரும் வினா விடைகளால் தெளிந்து கொண்டனரென்று மேற்கூறிய ஸம்யுக்த நிகாயத்தாலேயே தெரிகின்றது:

அரசன்—“பகவதி! ததாகதன் இறந்த பின்னரும் உளனோ?”

கேஷமை,—“அரசர் தலைவ! ததாகதன் இறந்த பின்னரும் இருப்பதாக ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை.”

* பகவதி என்பது, பிக்ஷுணிகளைக் கௌரவித்தழைக்கும் விளிப்பெயர்; க்ருகிணிகளைப் பவதியென்பதுபோல.

அரசன்—“பகவதி! ஆனால் இறந்தபின்பு ததாகதன் இல்லையோ?”

சேஷிமை—“அரச சிங்கமே! ததாகதன் இறந்த பின்னர் இல்லையென்பதையுங்கூட ஆசாரியபுத்தன் சொல்லவில்லை.”

அரசன்—“பகவதி! அங்ஙனமாயின், ததாகதன் இறந்த பின்னர் உளனுமாம், இலனுமாம் என்னலாமோ? பகவதி! ததாகதன் இறந்தபின்னர் உளனுமல்லன், இலனுமல்லன் என்றும் கூறலாமோ?”

இவ்வினாக்களுக்கும் முன்பேரலவே அந்தப்பிக்ஷுணி, “இவற்றைப்பற்றி ஆசாரியபுத்தன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை” என்றான்.

இவ்வகை வினாவிடைகளுங்கூட நிருவாணமென்பது சூனியாவஸ்தையென்றும், ஆன்மாவென்று ஒன்றில்லை யென்றும் கௌதம புத்தர் வற்புறுத்திக் கூறினரென்று காட்டவில்லை. நிருவாணத்தை அடைந்தபின்னர் உலகத்துன்பம் முற்றும் அறுமென்றும் அத்துன்பத்தை அறுக்க முயலுவதே எல்லாத்தருமங்களுக்கும் முடிவான பயனென்றுக் கருதி உலகம் உய்யும் பொருட்டுக் கௌதமபுத்தர் தமது மதத்தை யாவருக்கும் உபதேசித்து வந்தனர்.

கௌதம புத்தருக்குப் போதிவிருஷத்தினடியில் ஞானோதயமானபொழுது அவருடைய மதத்திற்கு அடிப்படையாகிய நான்கு ஸத்தியங்கள் அவர் மனத்துட் புகுந்தன. அவற்றின் மேலேதான் அவர் பின்பெழுப்பிய கட்டிடமெல்லாம் நிற்கின்றன.

அந்த ஸத்தியங்களாவன :—(க) துக்கம், (உ) துக்கோற்பத்தி, (ஈ) துக்கநிவாரணம், (ச) துக்க நிவாரணமார்க்கம்.

“துன்பம் தோற்றம் பற்றே காரணம்

இன்பம் வீடே பற்றிலி காரணம்

ஒன்றிப் புரையே வாய்மைநான் காவது”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௮௬-௮.)

கௌதமபுத்தர் தமக்கு ஞானோதயமானபின்பு காசிக்குச் சென்று, முன்பு தம்முடன் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தோராகிய ஐந்து ஸந்த்யாவிகளுக்குத் தமது கொள்கையைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுச் செய்த உபந்யாஸத்திற் காணப்படுவது யாதெனின் :

(Oidenberg. Page, 211.)

“ஓ ஸந்யாசிகளே ! துக்கமென்ற தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே; பிறவி துன்பம்; பிணி துன்பம்; மூப்பு துன்பம்; இறப்பு துன்பம்; அன்பில்லாரோடு தொடர்பு துன்பம்; அன்புள்ளாரிடத்தினின்றும் பிரிவு துன்பம்; விரும்பியதைப் பெறாமை துன்பம்; சுருங்கச்சொல்லின் ஐம்புலப்பற்றும் துன்பமேயாம்.

“ஓ ஸந்யாசிகளே ! துக்கோத்தபத்தியாகிய தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே; இங்கும் அங்கும் சிறுபான்மையே நிறைவேறுதற்குரியனவாகிய காமலோபங்களோடுசேர்ந்த வேட்கை (திருஷ்ணை) என்பதே இது; இதுவே பிறப்பினும் வித்து;

“அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து” (நீருந்தறன், ௩௬௧.)

“இன்ப வேட்கையும் உயிர்வாழ்வேட்கையும் அதிகாரவேட்கையும் இதுவாம்.

“ஓ ஸந்யாவிகளே ! துக்க நிவாரணமாகிய தூய்மையான சத்தியம் இதுவே; ஆசையை யொழித்து அதைத் தன்னிடத்தினின்றும் வலிந்து நீக்கித் தன்னை அதிலிருந்து பிரித்துக்கொண்டு அதற்கு இடங்கொடாமல் அதை முற்றும் நாசஞ்செய்தலினால் உண்டாகும் இந்த திருஷ்ணையின் அழிவு இதுதான்.

“ஓ ஸந்யாவிகளே ! துக்கநிவாரணமார்க்கமாகிய தூய்மையான ஸத்தியம் இதுவே; மிக்க தூய்மையையுடைய அஷ்டாங்க மார்க்கம் இதுதான்; அஃதாவது: நற்காட்சி, நல்லுற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர்தலைப்பாடு என்னும் இவ்வெட்டுமாம்” என்பதே;

“நற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை
நற்செய்கை போடைந்து நாடு.”

“நன்முயற்சி நன்காங்கடைப்பிடிநல் லோர்தம்பாற்
செல்கையுட னட்டனைத்துந் தேறு.” (பாமதநீமிராணு.)

“பழித்திடாப் பழுதில் வாழ்க்கை யெட்டையும் பாரித்து”

(சீவஞானசிந்தியாடி.)

உலக வாழ்க்கை துன்பமென்பது சாங்கியர்களுக்கும், வேதாந்திகளுக்கும், மற்றத் தரிசனத்தார்களுக்கும், சைனர்களுக்கும், பெளத்தர்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள கொள்கை. மைத்திராயணி உபநிடதத்தின் தொடக்கத்தில் உலகவாழ்வு நிலையற்ற தென்பதும் ஆதலின் அது துன்பத்திற் கிருப்பிடமானதென்பதும் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளன:

(Sacred Books of the East, Vol. XV. Pages, 287-9.)

“பிருஹத்ரதனென்னுமரசன் யாக்கை நிலையாமையைக் கருதி ஸைராக்கியம் பூண்டு தன் அரசை மூத்தமகனிடத்து ஒப்பித்து விட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே அவன் சிரமேற்குவித்த கையனாகிச் சூரியனையே நோக்கிக்கொண்டு அருந்தவும் புரிந்தான். இங்ஙனம் ஆயிரம்நாள் சென்றபின் ஒரு முனிவரை யடைந்து அவர் பாதத்தைப் பணிந்து வீழ்ந்துகிடக்க, எல்லாவற்றையும் எரிக் கின்ற புகையில்லாத தீச்சுடர்போல ஒளிவீசும் ஆத்மஞானியான பகவான் சாகாயர்யரென்னும் அம்முனிவர் அரசனை நோக்கி, ‘எழுவாய், எழுவாய்; விரும்பியதைப் பெறுவாய்; நீ வேண்டுவது என்ன?’ என்றனர். அதற்கு அவ்வரசன் அவரைப்பணிந்து, ‘யாவரும் வழிபடற்குரிய முனியே! தேவரீர் மெய்ப் பொரு ளுணர்ச்சியுடையீர்; அடியேனுக்கு ஆத்மஞானமில்லை; அடியேன் அதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்; எனக்கு உபதேசித்தருள வேண்டி கிறேன்’ என்றான். அதற்கு அம்முனிவர், ‘ஆத்ம தத்துவ ஞானமானது பண்டைக் காலத்திற் பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப் பட்டுள்ளது; அஃது எளிதிற் பெறக்கூடியதன்று. ஆதலின், இங்ங் வாரு குலத்தோன்றலே! நீ விரும்பிய பிறவற்றைக் கேட்பாயாக’ என்றனர். அப்போது அரசன் சாகாயர்யருடைய பாதத்தில் தன் சென்னியுறப்பணிந்து பின்வரும் காதையைக் கூறினன்:

“என்பு, தோல், நரம்பு, என்பினுள் இருக்கும் ஸத்து, மாம் ஸம், சுக்கிலம், சோணிதம், சிலேஷ்மம், கண்ணீர் ஆகிய இவற்றை யுடைமையாற் பழிக்கப்படுவதாயும் மலமூத்திர வாதபித்த கபங் களுடைய கூட்டமாகியுள்ள நாற்றமுடைய இந்தச் சாரமில்லாத சரீரத்திலிருந்துகொண்டு போகத்தை அனுபவித்தலினால் யாது பயன்? காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், பயம், துக்கம், அழுக்காறு, விரும்பியதையடையாமை, விரும்பாததை அடைதல்,

பசி, தாகம், மூப்பு, இறப்பு, பிணி, சோகம் ஆகிய இவற்றால் துன்புறும் இச்சரீரத்திலிருந்து இன்பத்தை அனுபவித்தலால் யாது பயன்? ஈ கொசுக்கு முதலிய ஜந்துக்களும் புல் பூண்டுகளும் பிறந்திறக்குமாறுபோலவே உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் அழியுந்தன்மையனவாக நாம் பார்க்கிறோம்; அவற்றால் யாது பயன்? இஃதன்றிப் பெரியோர்களும், ஸுத்யும்நன், இந்திரத்யும்நன், குவலயாசவன், யுவனாசவன், வத்திரியாசவன், அசுவபதி, சசிபிந்து, ஹரிச்சந்திரன், அம்பரீஷன், அருதுத்தன், சர்யாதி, யயாதி, அரண்யன், உக்ஷஸேநன் முதலிய சிறந்த வில்லாளிகளான சக்ரவர்த்திகளும், மருத்து, பரதன் முதலிய அரசர்களும் தம் சற்றத்தாருடைய கண்காணத் தமக்குரிய பெரிய ஐசுவரியத்தைத் துறந்து இவ்வுலகைவிட்டு வேற்றுலகஞ் சென்றனர். இம் மட்டுமேயன்று, வேறு பெரியோர்களும் அவ்வாறே சென்றார்கள். கந்தர்வர், அசுரர், யக்ஷர், அரக்கர், பூதகணங்கள், பிசாசர், உரகர், பேய்கள் முதலியோருடைய நாசத்தையும் கண்டிருக்கிறோம். இதுவுமன்றி, பெரிய சமுத்திரம் நீர்வற்றுதலும், மலைகள் கீழே விழுதலும், திருவரகூத்திரம் சலித்தலும், பூமி ஆழ்தலும், தேவர்கள் தங்கள் இடங்களைவிட்டு ஒடுதலும் உண்டு. இப்படியிருத்தலின் இந்த உலக ஸுகாஸுவனங்களால் எனக்கு யாது பயன்? அவற்றை நம்பினவர்களுக்கு இவ்வுலகில் அடிக்கடி பிறப்பு நேரிடுவதைப் பார்க்கலாம். ஆகையால், என்னைக் கைதூக்கிவிடல் வேண்டும். நான் இந்த உலகவாழ்வில் பாழ்ந் கிணற்றிலுள்ள தவளையைப் போன்றிருக்கிறேன். பூஜ்யரே! தேவரீரே எங்களுக்குக் கதி; பூஜ்யரே! தேவரீரே எங்களுக்குக் கதி.''

இவ்வாறு கூறியுள்ள உபநிடதத்தின் பொருளை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில் உலகமும், உலகவாழ்வும், மானிட சரீரமும் நிலையற்று மாறிப்போதலுக்கு உட்பட்டவையாதலால், அவை துன்பத்திற்கு ஓர் இருப்பிடமாகுமென்றும், நிலையுள்ளதும் வேறு பாடில்லாததுமான பொருள் ஆதம் தத்துவம் ஒன்றுதானென்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். புத்தர் இந்த ஆதம் தத்துவத்தைப் பற்றி உறுதியாக ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றனவாகையால், அவைகள் துக்கத்திற்கு இருப்பிடமென்று உறுதியாய்ச் சொல்லி யிருக்கிறார். கௌதம புத்தர் தம்முடைய ஆதி சிஷ்யர்களாகிய ஐந்து துறவிகளுக்குக் காசியில் அடியில் வருமாறு உபதேசித்தாரென்று

பெளத்தர்களுடைய மஹாவர்க்கமென்கிற நூலால் தெரியவருகிறது.

“ஓ ஸந்தியாவிகளே ! உருவம் ஆத்மாவன்று ; உருவம் ஆத்மாவாயின், ஸந்தியாவிகளே ! அந்த உருவத்திற்கு நோய் வருதல் கூடாது ; ஒவ்வொருவரும் தம்முருவத்தைப்பற்றித் தம் தேகம் இவ்விதம் இருத்தல் வேண்டுமென்றும் இவ்விதமிருத்தல் கூடாதென்றும் சொல்லத் தகுந்தவராயிருத்தல்வேண்டும். ஆனால், ஓ ஸந்தியாவிகளே ! உருவம் ஆத்மாவல்லாததாலால் நோய்க்கு உட்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் தன் உருவத்தைப்பற்றித் தன் தேகம் இவ்விதம் இருத்தல்வேண்டும், இவ்விதம் இருத்தல் கூடாதென்று சொல்லத் தகுந்தவனாகவில்லை.”

வேதனை, ஸம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் என்கிற மற்ற ஸ்கந்தங்களைப்பற்றியும், “இவைகள் ஆத்மாவல்ல” என்று தெரிவித்து விட்டுப் புத்தர் அவர்களோடு அடியில்வருமாறு சம்பாஷிக்கிறார் :

புத்தர்.—“ஓ ஸந்தியாவிகளே ! உருவம் நிலைபுள்ளதா ? நிலையற்றதா ? என்ன எண்ணுகிறீர்கள் ?”

சிஷ்யர்.—“தந்தையே ! நிலையற்றது.”

புத்தர்.—“நிலையற்றபொருள் துன்பமா ? இன்பமா ?”

சிஷ்யர்.—“தந்தையே ! துன்பம்.”

புத்தர்.—“நிலையற்றதும் துன்பம் நிறைந்ததும் மாறுதலுக்கு உட்பட்டதுமான பொருளை முறையே ஆராய்ந்த பிறகு ஒருமனிதன், ‘அஃது என்னுடையது, அது நான், அது நானே’ என்று சொல்லுதல் கூடுமா ?”

சிஷ்யர்.—“தந்தையே ! சொல்ல முடியாது.”

இவ்வாறே மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களாகிய வேதனை, ஸம்ஜ்ஞை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம் என்பவற்றைப்பற்றியும் நிலையற்ற தன்மையினால் அவை ஆத்மா அல்லவென்றும் துக்கத்திற்கிடமென்றும் கூறியிருக்கிறார்.

ஆத்ம தத்துவத்தைப்பற்றியும் பரப்பிரஹ்மத்தைப்பற்றியும் வேதாந்திகள் சொல்வதுபோல வெளிப்படையாகப் புத்தர் ஒன்றும் சொல்லாவிட்டாலும் பிரபஞ்ச சம்பந்தமானபொருள்

களெல்லாம் நிலையற்றன வாகையால் உலகத்தையும் உலகவாழ்வையும் துன்பத்திற்கிடமென்று வேதாந்திகள் சொல்வதுபோலவே புத்தரும் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்வாறு எல்லாம் துன்பமென்று பெளத்தர்கள் பாராட்டுவதனால், அவர்கள் லௌகிகவியாபாரம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று விட்டொழிந்து தங்களைத் தாங்களே எப்பொழுதும் வருத்திக்கொண்டிருந்ததாக நினைப்பதற்கு இடமில்லை; இதனை அவர்களுடைய தர்மபத மென்கிற நூலினின்று பின் எடுத்துக் காட்டும் வாக்கியங்களால் அறிந்து கொள்ளலாம்:

“பழக்குகிறவனால் அடக்கப்பட்ட குதிரைகளைப்போல எவனுடைய காமங்களானவை அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, எவன் அகங்காரத்தைத் துறந்தவனோ, எவன் அசத்தத்தினின்றும் விலகினவனோ அவ்விதமான பரிபக்குவ முற்றவனைக்கண்டு தேவர்களும் அமுக்காறடைவார்கள். பகைநிரம்பிய இவ்வுலகத்தில் ஒரு சத்துருவு மில்லாமல் பரிபூரணனந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; பகைநிரம்பிய மனிதரிடையில் பகையில்லாமல் நாங்கள் வசிக்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் ஆரோக்கிய முள்ளவர்களாகப் பரிபூரணனந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; நோயாளிகளிடையில் நோயற்று வசிக்கிறோம்; உழைக்கிறவரிடையில் உழைப்பில்லாமல் பரிபூரணனந்தத்தில் நாங்கள் வாழ்கிறோம்; உழைக்கிற மனிதரிடையில் உழையாமலே வசிக்கிறோம்; யாதொரு பொருட்பேறுமில்லாத நாங்கள் பரிபூரணனந்தத்தில் வாழ்கிறோம்; ஒளிபொருந்திய தேவர்களின் ஆனந்தத்தைப்போன்ற ஆனந்தத்தான் எங்கள் பண்ப்பையாயிருக்கிறது. ஒருவருமில்லாமல் ஒழிந்திருக்கிற வீட்டில் இருந்துகொண்டு தன் ஆத்மாவைச் சாந்தியால் நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிற பிக்ஷுவானவன் ஸத்தியத்திலேயே கருத்துடையவனாய் மனிதர்க்குரிய ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.”

(Oldenberg, Pages, 221-2)

காமமும் உலோபமும் இன்பவேட்கையும் இருப்பைப்பெற வேண்டுமென்னும் வேட்கையும் அதிகார வேட்கையுமே உலகவாழ்வினுள்ள துன்பத்திற்குக் காரணங்களாகுமென்று இரண்டாம் வாய்மையாகிய துக்கோற்பத்தியைப்பற்றிப் பெளத்தர்

சொல்லுவதாக முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காரணங்களிலிருந்து துக்கம் உண்டாகும்வழி இன்னதென்று விளக்குதற்குப் பெளத்த நூல்களில் காரியகாரண முறைமையோடு கூடிய துவாதச நிதானங்களென்ற பெயரையுடைய பன்னிரண்டு தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கூறிய துக்கோற்பத்தியைப்பற்றித் திரிபிடகத்திற் சொல்லியிருப்பது யாதெனின்,

“அவித்தை (பேதைமை)யிலிருந்து ஸம்ஸ்காரங்கள் (செய்கைகள்) உண்டாகின்றன; ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்து விஞ்ஞானம் (உணர்வு) உண்டாகின்றது; விஞ்ஞானத்திலிருந்து நாமரூபங்கள் (அருவரு) உண்டாகின்றன; நாமரூபங்களிலிருந்து ஷடாயதனங்கள் (வாயில்கள்) உண்டாகின்றன; ஷடாயதனங்களிலிருந்து ஸ்பரிசம் (ஊறு) உண்டாகின்றது; ஸ்பரிசத்திலிருந்து வேதனை (துகர்வு) உண்டாகின்றது; வேதனையிலிருந்து திருஷ்ணை (வேட்கை) உண்டாகின்றது; திருஷ்ணையிலிருந்து உபாதானம் (பற்று) உண்டாகின்றது; உபாதானத்திலிருந்து பவம் (பிறப்புக்கு மூலமான கருமக்கூட்டம்) உண்டாகின்றது; பவத்திலிருந்து பிறப்பு உண்டாகின்றது; பிறப்பிலிருந்து மூப்பும், மரணமும், வலியும் (Pain), அருகையும், துன்பமும் (Suffering), கவலையும், ஏக்கமும் (Despair) ஆகிய வினைப்பயன்கள் உண்டாகின்றன; துன்பமென்கிற இராச்சியத்திற்கெல்லாம் இதுதான் உற்பத்தி” என்பது.

(Oldenberg, Page, 225)

“பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகும்
செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகும்
உணர்ச்சி சார்வா வருவரு வாகும்
அருவருச் சார்வா வாயி லாகும்
வாயில் சார்வா ஜூரூ கும்மே
ஊறு சார்ந்து துகர்ச்சி யாகும்
துகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்
வேட்கை சார்ந்து பற்று கும்மே
பற்றிற் றேன்றுங் கருமத் தொகுதி
கருமத் தொகுதி காரண மாக
வருமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றம்
தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப்பிணி சாக்கா
டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத்

தவலி றுன்பர் தலைவரு மென்ப

ஊழின்மண் டிலமாச் சூழமிந் றுகர்ச்சி.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௦௪-௧௮.)

“அவித்தை ஆசையை முற்றும் துறப்பதினால் போக்கப்படும்; அதனால் ஸம்ஸ்காரங்கள் போக்கப்படுகின்றன; ஸம்ஸ்காரங்களைப் போக்குவதனால் விஜ்ஞானம் போக்கப்படுகின்றது; விஜ்ஞானத்தைப் போக்குவதனால் நாமரூபங்கள் போக்கப்படுகின்றன; நாமரூபங்களைப் போக்குவதனால் ஷடாயதனங்கள் போக்கப்படுகின்றன; ஷடாயதனங்களைப் போக்குவதனால் ஸ்பரிசம் போக்கப்படுகின்றது; ஸ்பரிசத்தைப் போக்குவதனால் வேதனை போக்கப்படுகின்றது; வேதனையைப் போக்குவதனால் திருஷ்ணை போக்கப்படுகின்றது; திருஷ்ணையைப் போக்குவதனால் உபாதானம் போக்கப்படுகின்றது; உபாதானத்தைப் போக்குவதனால் பவம் போக்கப்படுகின்றது; பவத்தைப்போக்குவதனால் பிறப்பு போக்கப்படுகின்றது; பிறப்பைப் போக்குவதனால் மூப்பும், மாணழும், வலியும் (Suffering), அழுகையும், துன்பமும், கவலையும், ஏக்கமும் (Despair) போக்கப்படுகின்றன; துன்பமென்குற இராச்சியத்திற்கெல்லாம் இதுதான் நிவிர்த்தி.”

“பேதைமை மீளச் செய்கை மீளும்
செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளும்
உணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளும்
அருவுரு மீள வாயின் மீளும்
வாயின் மீள ஆறு மீளும்
ஊறு மீள றுகர்ச்சி மீளும்
றுகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி
மீளங் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்ற மீளந் தோற்ற மீளப்
பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்.
சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை
கையா நென்றிக் கடையி றுன்பம்
எல்லா மீளாயிவ் வகையான் மீட்டி.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௯௬-௨௩.);

இவ்விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அவித்தை, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம், நாமரூபம், ஷடாயதனம், ஸபரிசம், வேதனை, திருஷ்ணை, உபாதானம், பவம், பிறப்பு, பிணி மூப்புச் சாக்காடு முதலிய வினைப்பயனென்கிற இப்பன்னிரண்டு தத்துவங்களுக்குள் ஒன்றற்கும் மற்றொன்றற்குமுள்ள காரணகாரிய முறையை அறிந்து கொண்டால், புத்தருடைய இரண்டாவது மூன்றாவது வாய்மைகளாகிய துக்கோற்பத்தி துக்க நிவாரணங்களைப் பற்றிய எல்லாம் தெரியவரும்;

“பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி லுாதே துகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பயன்
இற்றென வருத்த வியல்பீ ராறும்
பிறத்தோ ரறியிற் பெரும்பே ரறிகுவர்
அறியா ராயி னொந்ந கறிகுவர்.”

(மணிமேகலை, உச-ஆம் காதை, ௧0௫-௧0; ௩0-ஆம் காதை, ௪௫-௫0.)

பௌத்தமதம், ஸகலவஸ்துக்களினுடைய மூலகாரணமாகிய தத்துவத்தைத்தேடிக்கண்டுபிடிக்க முயலுவதில்லை. மத்தியமநிகாய மென்கிற பெளத்தநூலில், மாலங்கனென்பவன் கௌதம புத்தரை யடைந்து, “இவ்வுலகம் நிலையுள்ளதா? நிலையற்றதா?” என்று வினவியபொழுது புத்தர் மறுமொழி கூறுகிறுந்தாரென்றும், அவ்விதமான ஆராய்ச்சி பயனைக்கொடாதென்பது தான் அவருடைய மொளனத்திற்குக் காரணமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. மூல காரணத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி பெளத்த மதத்தில் இல்லாவிடினும், உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் காரணகாரிய முறைமைக்குள் அடங்கினவை யென்பதை அம்மதம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ‘காரணமிருந்தாற் காரியமுண்டாகும்; காரணத்தைப் போக்கி னாற் காரியமும் போய்விடும்’ என்கிற நியாயத்தைக் கொண்டு, புத்தர் உலகத்தில் எங்கும் காணப்படுகிற துக்கத்தை எல்லோரும் போக்கிக் கொள்ளுதற்கு முயலவேண்டிய வழியைத் தாம் கண்டுபிடித்து உபதேசித்து வந்தார். இத்துன்பம் மூல காரணத்தைச் சேர்ந்ததல்லாததனால், இத்துன்பத்தைப்போக்க முயலுபவர்களுக்கு அம்மூலகாரணத்தைப்பற்றிய அறிவு வேண்டுவதே யில்லையென்று அவர் நினைத்ததாகத் தெரியவருகிறது.

அதனால்தான் மேற்கூறிய துவாத்ச நிதானங்களில் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமானதாக ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. பெளத்தருடைய மானஸகாஸ்திரக் கொள்கை வழியே ஆராயுமிடத்து, அறிவுள்ள பிராணிகளெல்லாம் ஐந்து ஸ்கந்தங்களின் சேர்க்கையினால் உண்டாவனவென்று அவர்கள் எண்ணி யிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அவையாவன:—ரூபம், வேதனை, ஸம்ஜ்ஞா, ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானமென்பன;

“உருவு நுகர்ச்சி குறியே பாவனை
உள்ள வறிவிலை யைவக்கந்த மாவன.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௮௬-௧௦.)

அவற்றுள், ரூபஸ்கந்தமாவது உருவங்கட்கெல்லாம் காரணமாகிய பொருளைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்த ரூபஸ்கந்தத்தில், பிருதிவி, அப்பு, தேபு, வாபு ஆகிய நான்கு பூதங்களும், ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ரூப ரஸ கந்த சப்த ஸ்பரிசங்களாகிய ஐந்து புலன்களும், ஆண்மை பெண்மை வேறுபாடுகளும், இவைபோல்வன பிறவுமாகிய இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்கள் அடங்கி யிருக்கின்றன; ஆகாயத்தை ஒருபூதமாக அவர்கள் கொள்ளார்.

வேதனாஸ்கந்தமாவது இந்திரியங்களுக்கும் புலன்களுக்கு முள்ள ஸம்பந்தத்தினால் உண்டாகும் உணர்வு. பொறிகள் ஐந்தும் மனமொன்றும் ஆகிய அறுவகை வாயில்களால் இவ்வுணர்வு அறுவகைப்படும்; இந்த ஆறும் தனித்தனியே குசலம், அகுசலம், குசலா குசலமென மூன்றுவகைப் படுதலால் வேதனை பதினெட்டு வகைப்படும்.

ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தமாவது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனமென்னும் ஆறு இந்திரியங்களாலுண்டாகிற அறுவகை யுணர்வுக்குச் சம்பந்தமுற்று அவ்வுணர்வினு லுண்டாகும் பொதுவறிவையும் சிறப்பறிவையும்கொண்டு பொருள்களைப் பெயரிட்டுக் குறித்துக்காட்டுவதற்கு வேண்டிய ஞானமாகும். இந்த ஸ்கந்தம் ஆறு இந்திரியங்களின் வாயிலாகத் தோன்றுதல்பற்றி அறுவகையினதாகும்.

ஸம்ஸ்கார ஸ்கந்தமாவது மனம், வாக்கு, காயமென்கிற முக்கரணங்களாற் செய்யப்படும் தொழில் வேறுபாடுகளால் அக்

கரணங்களுக்குண்டாகும் பரிபாகவிசேடம். இந்த ஸ்கந்தம் ஐம். பத்திரண்டு வகைப்படுமென்பர்.

விஜ்ஞான ஸ்கந்தமாவது தூங்குவோருடைய உணர்வானது கர்த்திருத்துவம் போக்திருத்துவமின்றிச் சாக்ஷிமத்திரமாய் நின்றல்போலச் சேதநர்களுடைய சரீரத்துள்ளிருந்து அவர்களுடைய அறிவுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய்நிற்கும் சைதன்ய தத்துவம் ஆகும்;

“உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற்புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௮௨-௩.)

இந்த விஜ்ஞானஸ்கந்தம், தன்னுடைய காரியங்களாகிய பலவகைப்படும் எண்ணங்களாலுண்டாகும் நல்வினை தீவினைகளைக் கொண்டு என்பத்தொன்பது வகையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஸ்கந்தங்களெல்லாம் நிலையற்றன; ரூபம் துரையைப் போன்று தோன்றி உடனே மறைவதென்றும், வேதனை நீரின் மீது அசைந்துதோன்றும் குமிழியைப்போன்ற தென்றும், ஸம்ஜைஞ வெயிலில் தோன்றும் பேய்த்தேர்போல்வதென்றும், ஸம்ஸ்காரம் வாழைபோல வன்மையும் நிலையுமில்லாததென்றும், விஜ்ஞானம் இந்திரசாலத்தோற்றம் போல்வதென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

“ஜாதஸ்ய மரணம் த்ருவம்” (பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயம்) என்கிற விதமாகப் பிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் பிணி மூப்பு முதலிய துன்பங்களுமுண்டு. பிறப்பே துன்பத்திற்கு நேராக முன்புள்ள காரணம். ஒருவனுக்கு மறுபிறப்பிற்கு இடமிருக்கிற வரையில் அவன் துன்பமில்லாத ஸ்திதியை அடையமாட்டான். மறு பிறப்புக்குக் காரணமும், மறு பிறப்புண்டாகும் வழியும் பெளத்த நூல்களில் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளன:

“ஒருவன் மரணமடையும்பொழுது அவனைச் சேர்ந்த ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் தங்களுடைய பழைய சேர்க்கையினின்றும் பிரிக் கப்படுகின்றன; மேற்கூறிய ஸ்கந்தங்கள் இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையிலே அவன் ஜீவித்திருந்த காலத்திற் செய்துவந்த நல்வினை தீவினைகளாகிய செய்கைகளெல்லாம் விஜ்ஞான ஸ்கந்த

தத்தில் வித்துப்போன்று உள்ளடங்கியிருந்து அந்த விஜ்ஞான ஸ்கந்தத்தைத் தமக்குத் தகுதியுள்ளகதியில் (பிறப்பில்) மற்றை நான்கு ஸ்கந்தங்களோடு கலப்பித்து மறுபிறப்பை அடையச் செய்கின்றன; இவ்வகையான கருமப்பிரவாகம் மறுபிறப்பின் மூலம். ஒரு தீபத்தினின்றும் பல தீபங்கள் எவ்வாறு ஏற்றப்படுமோ அவ்வாறே ஒரு பிறப்பினின்றும் பல பிறப்புக்கள் உண்டாக்கப்படும்.”

ஒரூற்றில் நீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஓரிடத்தில் ஒரு விநாடியிற்கண்ட நீர் அவ்விடத்தில் அடுத்த விநாடியில் இல்லாவிட்டாலும் அவ்வாற்றொழுக்கம் ஒன்றாகக் கருதப்படுமாறுபோல வரும் பிறப்புக்களின் தொடர்ச்சி ஒன்றாகவேயிருக்கும். இதனை விளக்குதற்பொருட்டே இத்தொடர்ச்சிக்கு வாயுசந்தானம், தீபசந்தானம், * தாராசந்தானம், † பிபீலிகாசந்தானம் மென்னும் இந்த நான்கினை உதாரணமாகக் கூறுவர். தாமியற்றிய நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதி, நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் அறுவகைக்கதியுள் ஒன்றை அவாவர் அடைவர்;

“ மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகரும்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலும்.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௫௭-௬௦.)

மக்கட்கதியிலுள்ளோர்க்கு அவர்கள் இயற்றிய தீவினைகளின் வேறுபாட்டால், நரககதி, விலங்குகதி, பேய்க்கதியென்னும் மூன்றனுள் தக்கவாறு பிறப்புக்கள் உண்டாகும்;

“ விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்கும்
கலங்களுந் தீவினை.”

(மணிமேகலை, ௨௫-ஆம் காதை, ௩௧-௨.)

“பயன்றெரி புலவர்
இத்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் ரோன்றுவர்.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௭௨-௫.)

* தாரை - நீர்ப்போக்கு.

† பிபீலிகை - ஏறும்பு.

மக்கட்கதி, தேவகதி, பிரமகதி யென்னும் இம்மூன்றினும் உள்ள பிறப்பின் வேறுபாடுகளானவை நல்வினையின் வேறுபாடுகளால் உண்டாகும்;

“கலங்கரூத் தீவினை கடியின் கடிந்தால்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதிர்
ஆகலி னல்வினை யயரா தோம்புமின்”

(மணிமேகலை, ௨௫-ஆம் காதை, ௪௨-௪)

“சொல்விய பத்தின் ரொகுதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வொருமூன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவர்.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௭௭-௮௧.)

இந்த அறுவகைப்பட்ட கதிகளுட் பிறந்தோர்களுயாவரும் சக்கரவாளமென்று கூறும் பிரஹ்மாண்டத்துள் அடங்கிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் இருப்பர்.

இந்த உலகம் முப்பத்தொன்றும் சக்கரவாளத்தின் நடுவே நின்ற ஸுமேருமலையின் அடிதொட்டு அதன் உச்சி வரையில் முறையே ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக உள்ளனவாகும்; இப்படி அநேக சக்கரவாளங்கள் உள்ளனவென்பதும், அவைகள் * கற்பங்களின் தொடக்கத்துத் தோன்றி அவற்றின்முடிவில் அழியுமென்பதும், ஒவ்வொரு சக்கரவாளத்தினுள்ளும் மேற்கூறிய ஸுமேருவும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழுசூலகிரிகளும் அக்குலகிரி ஒவ்வொன்றினை புஞ் சூழ்ந்து அவ்வக்கிரியின் உயரவளவுள்ள ஆழமும் அகலமுமமைந்த ஏழு கடல்களும் ஆகிய இவற்றையெல்லாஞ் சூழ்ந்து கிடக்கும் பெரும்புறக் கடலும் அந்தப் பெரும் புறக்கடலிலுள்ள சம்புத்திவு முதலிய நான்கு மஹாதீபங்களும் அந்த நான்கனுள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே ஐந்துறு ஐந்துறுகச் சூழ்ந்துள்ள இரண்டாயிரம் சிறு தீவுகளும் உள்ளனவென்பதும் பெளத்தருடைய கொள்கை. இந்த மஹாதீபம் நான்கனுள் தெற்கேயுள்ளது சம்புத்திவென்பர். இத்தன்மையதான சக்கர

* கற்பம் என்பது காலத்தின்பேரெல்லை; ஹிந்துக்களின் சோதிட நூலின்படி பார்க்குமிடத்து ௪௩௨ - கோடி வருஷமென்று தெரிகிறது; பெளத்தருடைய கொள்கை கணக்கால் விளங்கவில்லை; ‘கற்பமாவது ஓசனையகன்றுயர்ந்ததோர் வச்சிரமலை கருப்பினியுடுத்த பட்டாடைத் தோகை பட்டுக் கையறத்தேய்ந்ததாம்’ (நிலகேசியுரை) என்பதனால் கைசனருடைய கொள்கை வெளியாகின்றது.

வாளத்தினுள்ளேயிருப்பனவாகிய உலகம் முப்பத் தொன்றனுள் எல்லாவற்றிற்கும் கீழேயுள்ளது நரகலோகம்; அது மகாநிரயம், இரௌரவம், காலஸூத்திரம், ஸஞ்சீவனம், மகாவீசி, தபனம், ஸம்பிரதாபனம், ஸங்காதமென எட்டு வகைப்படும். இந்த நரகலோகத்திற்கு மேலுள்ளது விலங்கினுலகம்; அதற்கு மேலுள்ளது பேயுலகம்; அதற்கு மேலுள்ளது அசுர லோகம்; அதற்கு மேலுள்ளது மக்களுலகம்; அதற்கு மேலுள்ளன ஆறு தேவலோகங்கள்; அவற்றிற்கு மேலேயுள்ள இருபது பிரஹ்ம லோகங்கள்; இவ்விருபது லோகங்களுள் உச்சியிலுள்ள நான்கும் அருபப் பிரஹ்ம லோகங்களென்றும் எஞ்சிய பதினாறும் ரூபப் பிரஹ்ம லோகங்களென்றும் சொல்லப்படும். நரகலோகம் முதல் பாரிர்மிதவச வர்த்தி பென்னும் ஆறாவது தேவலோகமிறுதியாகவுள்ள பதினென்றையும் சாமலோகங்களென்றும் எஞ்சியனவாகிய பிரஹ்ம லோகமிருபதின்ையும் நிஷ்காம லோகங்களென்றும் சொல்லுவார்கள். நரகலோகம் முதல் ஆஸூரிகலோகம் இறுதியாகவுள்ள நான்கினையும் பாபலோகங்களென்றும் மற்றை இருபத்தேழினையும் புண்ணிய லோகங்களென்றும் கூறுவதுண்டு ;

“நால்வகை மரபி னரூபப் பிரமரும்
நானூல் வகையி னுரூபப் பிரமரும்
இருவகைச் சுடரு மிருமூ வகையிற்
பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்
பல்வகை யசுரரும் படுதய ருறாஉம்
எண்வகை நரகரு மிருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ னீட்டமு நானூந் கோளும்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளம்.”

(மணிமேகலை, சு-ஆம் காதை, ௧௭௬-௮௩)

“சூழ்கடல் வளைஇய வாழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையி னின்ற வெழுவகைக் குன்றமும்
நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவும்
ஓர் ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும்
பிறவு மாங்கத னிடவகை யுரியன
பெறுமுறை மரபி னறிவுவரக் காட்டி
ஆங்குவா முயிர்களு மவ்வுயி ரிடங்களும்
பாங்குறு மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து
மிக்க மயனு லிழைக்கப் பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டமீந் கிதுகாண்.”

(மணிமேகலை, சு-ஆம் காதை, ௧௯௨-௨0௨.)

உலகம்—உக.

இந்த இருபத்தேழும் புண்ணிய லோகங்கள்.	இந்த நான்கும் அநுப ப்ராஹ்ம லோகங்கள்.	இந்தப் பதினாறும் நுபப்ராஹ்ம லோகங்கள்.	இந்த ஆறும் தேவ லோகங்கள்.	இந்த நான்கும் பாபலோ கங்கள்.	உக. நைவஸம்ஜ்ஞானஸம் ஜ்ஞானாயதன லோகம் ௩௦. ஆகிஞ்சந்யாயதன லோகம் உக. விஜ்ஞான நந்தியாய தனலோகம் உஅ. ஆகாசா நந்தியாய தன லோகம் உஎ. அகநிஷ்டலோகம் உசு. ஸுதர்சிலோகம் உரு. ஸுதர்சலோகம் உசு. அதபலோகம் உந. அப்ருஹல்லோகம் உஉ. அஸம்ஜ்ஞயா ஸத் துவ லோகம் உக. பிருஹத்பலலோகம் உ௧. சுபகிருஸ்நலோகம் கக. அப்பிரமாண சுபலோ கம் கஅ. பரீத்தசுபலோகம் கஎ. ஆபாஸ்வரலோகம் கசு. அப்பிரமாணபலோக கரு. பரீத்தாபலோகம் [ம் கசு. மஹாப்ரஹ்மலோகம் கந. ப்ரஹ்மபுரோகிதலோ கம் கஉ. ப்ரஹ்மகாயிகலோகம் கக. பரநிர்மிதவசவர்த்திலோகம் ... க௦. நிர்மாணரதிலோகம் ... கூ. துஷ்டிலோகம் ... அ. யாமலோகம் ... எ. திரயஸ்திரிம்சலோகம் ... சு. மஹாராஜிகலோகம் ... ரு. மனுஷ்யலோகம் ... ச. ஆஸூரிகலோகம் ... ந. பிரேதலோகம் ... உ. திரியக்லோகம் ... க. நாகலோகம் ...	இவை ஐந்தாந் தியானத்தில்தேறி யவர்கள் அடைத் தற் குரியவை.	இவை நான்காந் தியானத்தில்தேறி யவர்கள் அடைத் தற் குரியவை.	இவை மூன்றாந் தியானத்தில்தேறி யவர்கள் அடைத் தற் குரியவை.	இவை இரண் டாந் தியானத்தில் தேறியவர்கள் அ டைத்தற்குரியவை.	இவை முதலாந் தியானத்தில்தேறி யவர்கள் அடைத் தற் குரியவை.	இவை இருபதும் நிஷ்காம லோகங்கள்.	இவை பத்தினும் காம லோகங்கள்.
-------------------------------------	--	--	-----------------------------	--------------------------------------	---	---	--	--	--	---	--------------------------------	--------------------------------

இவ்வுலகங்களுட் சில வேறுபெயர்களாலும் சொல்லப்படும்.

“யேதர்மா ஹேதுப்ரபவாஃ தேஷாஹேதும்.
ததாகத|| ஆஹதேஷாஹேதோ யோநிரோதஃ ஏவம்வாதீ மஹாபூர்ம(ண)?”

என்பது, புத்த மதத்தினுடைய முக்கிய ஸாரத்தை எடுத்துக்காட்டும் ஒரு பிரவரித்த சுலோகமாகப் பெளத்தர்களுக்குள்ளே வழங்கி வருகின்றது. பெளத்தர்களைச் சேர்ந்த தாதுகோபம் முதலிய கட்டிடங்களுட் சிலவற்றில் இந்தச் சுலோகம் சிலைகளிற் செதுக்கி அமைக்கப்பட்டுமுள்ளது. “காரணத்திலிருந்து உண்டாகுந் தன்மைகள் எவைகளோ? அவற்றிற்குக் காரணம் யாதோ? பின்னும் அவற்றின் தடையாதோ? இவற்றைத் ததாகதன் சொன்னான்; இப்படிச் சொன்னவன் மஹாபூர்மணன்” என்பது இந்தச் சுலோகத்தின் பொருள். இதிற் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று விஷயங்களும் மணிமேகலையில் ‘ஏதுநிகழ்ச்சி’ என்று கூறப்பட்டுள்ளன:

“ஏது நிகழ்ச்சி யெதிர்த்துளது” (௩-ஆம் காதை, ௪)

“ஏது நிகழ்ச்சி யீங்கின்று” (௬-ஆம் காதை, ௫௧)

“ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள”

(௧௨-ஆம் காதை, ௧௦௫; ௨௧-ஆம் காதை, ௧௬௦.)

இந்த ஹேது நிகழ்ச்சியை விளக்கியதே கௌதம புத்தருடைய பெருமையாகும். உருவமுதல் விஜ்ஞான மிறுதியாகவுள்ள ஐந்து ஸ்கந்தங்களும் இவ்வாறு காரணங்களிலிருந்து உண்டான காரியங்களைப்போல தான் அவருடைய கொள்கை. ஹேதுநிகழ்ச்சியாகிய இந்தக் காரண காரிய பரம்பரைக்குத் தடையின்றிச் செல்லுதலை இருக்கும்வரையில் நிலையின்மையால் உண்டாகுந் துன்பம் நீங்காது; காரணத்திலிருந்துண்டான பொருள்கள் யாவும் அக்காரணங்கள் நீங்கியபொழுது தாமும் நீங்குதல் இயல்பு; ஆதலால், இத்தன்மையனவாகிய பொருள்களெல்லாம் நிலையற்றன; ஸாரமில்லாதன; துன்பத்திற்கு இடமாகும்;

“நிலையில் வறிய துன்பமென நோக்க

உலையா வீட்டிற் குறுதியாகி.”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௩௦-௩௧.)

“அறித்தந் துக்க மநான்மா வசுசியெனத்
தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதல்”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௨௫௪-௫.)

நிலையில்லாமையையே பெருந்துன்பமாகப் பெளத்தர்கள் கொண்டிருத்தலால், இந்நிலையில்லாத் தன்மையிலிருந்து நீங்குதல்தான் அவர்களுக்கு உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகும்; இப்படி நிலையில்லாத் தன்மையிலிருந்து நீங்கி நிலையுள்ள தன்மையை அடைதலே அவர்கள்கூறும் நிருவாணத்திற்குப் பொருளென்று தெரிகிறது. இவ்வுலகத்திற் காட்சியளவையாலும் அனுமானவளவையாலும் தாம் அறிந்துகொள்ளுகிற பொருள்களெல்லாம் ஹேதுநிகழ்ச்சியுள் அடங்கியவை யென்றும் நிலையில்லாதன வென்றும் அவர்களாற் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் ஹேதுநிகழ்ச்சியுள் அடங்காததும் நிலையுள்ளதுமான தசை ஒன்றிருக்குமென்று அவர்கள் கொண்டதாக நாம் ஊகிக்கலாம். இந்தத் தசைக்கு நிலையுள்ளதாக இருத்தலும் துன்பமின்றி இருத்தலுமே இலக்கணம்; இதைப்பற்றி வேறொன்றும் சொல்ல முடியாது. இந்தத் தசையைப் பெறுதற்குக் காட்சியாலும் அனுமானத்தாலும் அறிந்துகொள்ளக்கூடாத ‘ஆத்மா’, ‘பிரஹ்மம்’ என்கிற பொருள்களின் ஞானம் அநாவசியமென்று கொண்டு ஒழுக்கத்தைத் திருத்திக்கொள்ளுவதனாலேயே மேற்கூறிய துன்பமில்லா நிலையை எல்லோரும் அடையலாமென்று துணிந்து புத்தர் தமது அறவாழியை உருட்டிவந்தனர். நிலையில்லாத தன்மையோடுகூடிய தசையிலிருப்பதே துன்பமாகையாலும், நிலையில்லாப்பொருள்களெல்லாம் காரணங்களிலிருந்துண்டாகிய காரியங்களாயிருப்பதனாலும், காரணத்தைப்போக்கினால் காரியமும் அழிந்துபோவதனாலும், நிலையில்லாத் தன்மையிருப்பதை உறுதியாக்குவதாகிய காரணமே துன்பத்திற்குக் காரணமாகும்; அந்த நிலையில்லாத் தன்மையை நீக்குவதற்கு வேண்டிய காரணமே துன்பத்தின் அழிவிற்கு வேண்டிய காரணமாகும்; ஆகையால், பெளத்தர்களுடைய பரம்புருஷார்த்தத்தைப் பெறுதற்குக் காட்சியனுமானங்களால் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய ஹேதுநிகழ்ச்சி யறிவும் அதற்கு ஒத்த தான நன்னடையுமே போதியவை; துன்பமும் துன்பத்தின் காரணங்களும் காட்சி யனுமானங்களால் அறிந்துகொள்ளக்

கூடியவைகளாக இருத்தலினாலே அவை வ்யாவஹாரிகதையைச் சேர்ந்தனவாக இருக்கின்றன; ஆகையால், பாரமார்த்திக விஷய விசாரம் துன்பத்திலிருந்து நிவ்ருத்தி பெறுவதற்குவேண்டிய தன்று. ஹேது நிகழ்ச்சி முடிபொருளாகிய ஆதிகாரணத்தைத் தெரிவிக்க வந்ததன்று; வ்யாவஹாரிகமான ஸம்ஸாரபரம்பரையின் தோற்றத்தையும் அழிவையுமே காட்டுகின்றது. ஸாதாரணமாக ஒருவன் யாதேனும் ஒருபொருளைத் தன் பொறிகளால் அறிந்துகொள்ள முயலும்பொழுது முதலில் நேரிடுவது பொருள்களுக்கும் அவனுடைய பொறிகளுக்கும் உண்டாகும் ஸம்பந்தந்தான்; இந்த ஸம்பந்தத்தை ஸ்பரிசமென்பர்; இந்த ஸ்பரிசமுண்டானவுடன் இன்பதுன்பவடிவங்களான நுகர்ச்சி இயல்பாகவே உண்டாகின்றது; இதை வேதனையென்பர். இந்நுகர்ச்சியைப் பெற்ற பின்பு இன்பத்தைப் பெறவேண்டுமென்றும், துன்பத்தை அகற்றவேண்டுமென்றும் தோன்றுகிற எண்ணம் இயல்பாகவே உண்டாகும்; இத்தளண்னம் வேட்கையெனப்படும்; இவ்வேட்கையின் பயன்பற்று; இதனை உபாதானமென்பர்; வழியில்லாதவழியில் உழைக்கும்படி ஒவ்வொருவரையும் தூண்டுதல்செய்வது இப்பற்றுத்தான்; இதுதான் முடிவில்லாமல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோற்றும் மறுபிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பவத்தைபுண்பெண்ணுவது; இத்தன்மையையுடைய மறுபிறப்பு இல்லையாயின், பற்றின் தூண்டுதலாற் செய்யப்பட்ட தொழில்களின் பயனாகிய நல்வினை தீவினைகளை இயல்பிற்கேற்றபடி ஒவ்வொருவரும் அனுபவிப்பதற்கு இடமில்லாமற்போகும். நல்வினை தீவினைகளின் பயன்களெல்லாம் நிலையில்லாதனவாதலாலும் ஸாரமில்லாதனவாதலாலும் துன்பத்தையே கொடுக்கும். உலகப்பொருள்களிற் பொறிகளைச் செலுத்துவதனால் மேற்கூறியபடி துன்பமுண்டாகுமென்பதில் யாருக்கும் ஸந்தேகமில்லை; இப்பொறிகள் துன்பத்தைத்தரும் வண்ணம் செல்லுதற்குக் காரணம் யாதென்று விசாரிப்போமாக: பௌத்தர்கள் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் ஐந்து பொறிகளையும் மனத்தையும் கூட்டி ஆறுவாயில்களாக அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆறும் புறத்தேயுள்ள உருவத்தின் அறிவையும் அகத்தேயுள்ள நாமத்தின் அறிவையும் கொடுப்பதற்கு ஏற்ற இயல்போடு கூடியவைகளாம்; இவ்வாயில்கள் அருவருவாகிய இவ்விருவகை அறிவையும் கொடுப்பதற்கு மூலமாகவுள்ளது விஞ்ஞானமாகும். வேதாந்த நூல்களிலும் இப்படியே வெளியேயுள்ள

பொருள்களைக்காட்டிலும் பொறிகள் உயர்ந்தன வென்றும், பொறிகளைக்காட்டிலும் மனம் உயர்ந்ததென்றும், மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி உயர்ந்ததென்றும், புத்தியைக்காட்டிலும் ஆன்மா உயர்ந்த தென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வேதார்திகள் புத்தியென்பதைத்தான் பெளத்தர்கள் நாமரூபமென்று சொல்லுவதாகப் பெரும்பாலும் தோற்றுகிறது. இந்த நாமரூபமானது விஞ்ஞான ஸம்ஸ்கார ஸம்ஜ்ஞாஸ்கர்தங்களுக்கு ஸம்பந்தமுள்ளதாகப் பெளத்தருடைய நூல்களால் விளங்கி வருகின்றது; ஆனால், பெளத்தர்களுடைய விஞ்ஞானம் வேதார்திகள் கொண்டிருக்கும் ஆத்மதத்துவத்திற்குச் சமானமானதன்று. ஆத்மாவுக்கு அநாதியாகிய தன்மையையும் நித்தியமாகிய தன்மையையும் இலக்கணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். விஞ்ஞானத்திற்கு இவ்விரண்டுமில்லை. தீர்க்கரிசாய மென்கிற பெளத்தநூலில் ஓரிடத்தில் புத்தர் பிறுதியி அப்புத் தேயு வாயு ஆகாசம் விஞ்ஞான மென்கிற ஆறு பூதங்கள் உள்ளன வென்று சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. ஆகையால், விஞ்ஞானத்தைபுகுட ஒரு பூதமாகப் பெளத்தர்கள் கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இந்த விஞ்ஞானம் கபிலருடைய ஸாங்கிய தரிசனத்திலுள்ள 'மகத்து' என்கிற தத்துவத்திற்கு ஒப்பாக இருக்கலாம். இது ஸம்ஸ்காரத்திலிருந்தும் ஸம்ஸ்காரம் அவித்தையிலிருந்தும் உண்டாயினவென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அத்வைத லித்தாந்தத்தில் மாயையை அவித்தையென்றும் அஜ்ஞான மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மாயை, அவித்தை, அஜ்ஞான மென்னும் இப்பெயர்கள் மூன்றும் அந்த ஸம்பிரதாயத்தில் பிரகிருதியைக்குறித்துக் காட்டுகின்றன. புத்தருடைய காலத்திற்குப் பிறகு த்வாதசரிதானத்தில் ஒன்றாகிய அவித்தையை அத்வைதிகள் கூறும் மாயைக்கு ஒப்பென்று பெளத்தர்கள் எண்ணியதாகச் சொல்ல இடமுண்டு. பிரஜ்ஞா பாரமிதை என்னும் ஒருபுத்தகத்தில், புத்தருக்கும் சாரீபுத்திரனுக்கும் பின்வருமாறு ஒரு ஸம்வாதம் நடந்ததாக இருக்கிறது.

புத்தர்:—“ஓ சாரீபுத்ரா! மிகவும் பற்றுள்ளவர்களாய் அறிவுறுத்தப்படாதவர்களாய் ஸாதாரணமானவர்களும் அஜ்ஞானி

களுமாகியிருக்கிற மனிதர்கள் நினைக்கிற விதமாகப் பதார்த்தம் களுக்கு இருப்பு இல்லை.”

சாரீபுத்திரன்.—“தந்தையே! ஆனால் அவைகளுக்கு இருப்பு எப்படி?”

புத்தர்.—“ஓ சாரீபுத்திர! உண்மையில் இல்லாதனவாக அவைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு உண்மையான இருப்பு இல்லாமையால் அவற்றை அவித்தையென்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி அறியாதவர்களாய் ஸாதாரணர்களாயும் அறிவில்லாதவர்களாய் மிருக்கிற மனிதர்கள் இதில் (அவித்தையில்) அதிகப் பற்றுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். தம்முள் ஒன்றற்கும் உண்மையான இருப்பு இல்லாத வஸ்துக்களையெல்லாம் உண்மையான இருப்புள்ளனவாக அவர்கள் தங்கள் மனத்தில் பாவிக்கின்றார்கள்.”

பிரஜ்ஞாபாரமியதையென்னும் இந்தப் புத்தகத்திலேயே ரூபம் முதலிய ஸுகந்தங்களைந்தும் இந்திரசால வித்தையில் சதுரப் பாடுடையவனொருவன் ஒரு சதுக்கத்தில் தன் வித்தையினால் கூட்டங் கூட்டமாக மனிதர்களைத் தோற்றுவித்துப்பின்பு அவர்கள் மறையும் வண்ணம் செய்வதுபோலவே உள்ளனவென்று புத்தர் ஸுபூதியென்னும் சிஷ்யனொருவனுக்கு உபதேசித்ததாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் இவ்விதமான அபிப்பிராயம் பாரீ பாலையில் உள்ளனவாகிய பெளத்தர்களுடைய மூல நூல்களால் விளங்கவில்லை. மத்தியமனிகாயத்தைச்சேர்ந்த ஸம்யக்திருஷ்டி-ஸூத்திராந்தம் என்கிற புஸ்தகத்திற் சொல்லியிருக்கிற விதமாகத் திரிபிடசத்தில் அவித்தையைப் பற்றிச் சொல்லுமிடங்களி லெல்லாம், “நண்பனே! துக்கத்தை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்கோற்பத்தியை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்க நிவாரணத்தை அறிந்துகொள்ளாமையையும் துக்க நிவாரண மார்க்கத்தை அறிந்து கொள்ளாமையையுமே அவித்தையென்று சொல்லுகிறார்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறது; ஆகையால் பெளத்தர்களுடைய நான்கு வாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளாமையே அவித்தை;

“பேதைமை யென்பது யாதென வினவின்
ஒதிய விவற்றை யுணராத மயங்கி
இயற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண்டெனக் கேட்டது தெளிதல்”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௧௧-௪.)

“பேய்மை யாக்குமிப் பேதைமைக் கள்வனோ டுடனாய்க்
காமுற் றுமதன் பயத்தினிற் காமனைக் கடந்து
நாம ரூஉம்புகழ் கொடுப்பதோர் நன்னெறி நண்ணும்
வாமன் வாய்மொழி மறந் தீட்டு பறந்தொழி கின்றும்.”

(வீரசோழியர், யாப்புப்படலம், ௧௦-ஆம் கலித்துறையுரையிற் கண்டது.)

இத்தன்மையதான அவித்தையிலிருந்து ஸம்ஸ்கார முண்டாகின்றது; ஸம்ஸ்காரமாவது மனோவாக்குக் காயங்கள் தத்தம் தொழில்களைச் செய்தலினால் அவைகளுக்குண்டாகும் பரிபாக விசேடம் (திருத்தம்) என்று அதனிலக்கணம் முன்னமே கூறப்பட்டிருக்கிறது. பதார்த்தங்களின் தன்மைகளையெல்லாம் ஸம்ஸ்காரத்தின் பயனாகப் பெளத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள். புத்தர் இருவாணத்தை அடைந்தபொழுது தேவனாகிய இந்திரன், “ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்மையாக நிலையற்றன; தோற்றத்திற்கும் அழிவிற்கும் உள்ளடங்கினவை; அவைகள் உண்டானபடியே அழிந்து விடும்; அவைகளின் ஒடுக்கமே இன்பம்” என்று சொன்ன வாக் கியங்கள் திரிபிடகத்தில் இடந்தோறும் காணப்படு மென்பர். தர்மபதத்தில் ஸம்ஸ்காரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பது யாதெனின், “ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் அநித்தியங்களாகவுள்ளவை; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால் அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான்; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம்; ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் துன்பமயமாகவுள்ளவை; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்துகொண்டால், அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான்; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம்; இயல்புகளெல்லாம் அநாத்மாக்கள்; ஒருவன் இதை உண்மையாக அறிந்து கொண்டால், அவன் துன்பத்திலிருந்து திரும்புவான்; இதுதான் பரிசுத்தமார்க்கம்” என்பது. இங்கே ஆத்மா இல்லையென்று சொன்னதாக நினைக்க இடமில்லை. செய்கை (ஸம்ஸ்காரம்) களும் இயல்புகளும் ஆகிய உலகத்துள்ள எல்லாப்பொருள்களும் அநித்

தியமானவைகளென்றும் துன்பமயமானவைகளென்றும் அநாத் மாக்களென்றுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நான்கு வாய்மைகளையும் அறிந்து கொள்ளாமையாகிய அவித்தையானது ஸம்ஸ்காரத்தை வளரச்செய்யவேண்டிவது முறைதான் ; இந்த ஸம்ஸ்காரம் ஒரு பிறப்பிலிருந்து மறுபிறப்பிற்கும் செல்லும். முன் ஜன்மத்திலிருந்து பின் ஜன்மத்திற்கு இவ்வாறு வந்திருக்கிற ஸம்ஸ்காரத்தை ஜன்மார்தரவாஸனையென்ன எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள் ; இப்படியுண்டாயிருக்கிற ஜன்மார்தரவாஸனை ஒவ்வொருவனுக்கும் இந்த ஜன்மத்தில் அவன் பெறக்கூடிய ஞானஞ் ஞானங்களுக்குக் காரணமாய் நிற்கும் ; அஃதாவது பூர்வஜன்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் கெட்டதாகவிருந்தால் அஃது இந்த ஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்கும் ; நல்லதாக இருந்தால் அவித்தையை ஒழிக்கும் என்றதாம். மேலும் முன் ஜன்மத்திலுள்ள அவித்தை மறுஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்கக் கூடிய ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே காரணமாயிருக்கிறதென்பதை எளிதாக அறிந்து கொள்ளலாம். ஒரே ஜன்மத்தில் அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்தை உண்டாக்குகிறது ; ஒரு ஜன்மத்திலிருந்து வேறொரு ஜன்மத்திற்குச் செல்லும் பொழுது முன் ஜன்மத்தின் ஸம்ஸ்காரம் பின்ஜன்மத்தில் அவித்தையை உண்டாக்குகிறது. ஆகையால் அவித்தை ஸம்ஸ்காரத்திற்குக் காரணமென்றும் ஸம்ஸ்காரம் அவித்தைக்குக் காரணமென்றும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் இத்தன்மையை யுடைய ஸம்ஸ்காரமில்லாவிட்டால் விஞ்ஞானமும் அதன் பயன்களும் உண்டாகா. இதைக்கண்டு துக்கோற்பத்தி துக்க நிவாரணங்களென்கிற வாய்மைகளை விளங்க அறிந்து கொள்ளலாம். மேற்கூறிய பன்னிரண்டு நிதானங்களின் இலக்கணம் இவ்வாறு மணிமேகலைபிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது :

“பேதைமை யென்ப தியாதென வினவின்

.....

.....

.....

உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்வின்

புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே

அருவுரு வென்பதவ் வுணர்வு சார்ந்த

உயிரு முடம்பு மாகு மென்ப

வாயி லென்ப தாயுங் காலை
 உள்ளமுறு லிக்க வுறுமிட னாகும்
 ஊறென வுரைப்ப துள்ளமும் வாயிலும்
 வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப
 றுகர்வே யுணர்வு புலன்களை றுகர்தல்
 வேட்கை விரும்பி றுகர்ச்சியா ராமை
 பற்றெனப் படுவது பசையு வறிவே
 பவமெனப் படுவது கரும வீட்டம்
 தருமுறை யினுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்
 பிறப்பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியின்
 உறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற்
 காரண காரிய வருக்களிற் றேன்றல்
 பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதாய்
 இயற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடும்பை புரிதல்
 மூப்பென மொழிவ தந்தத் களவும்
 தாக்குநிலை யாமையிற் றுந்தளர்ந் திடுதல்
 சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை
 யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்.”

(௩௦-ஆம் காதை, ௫௧-௧௦௩.)

(துக்கநிவாரண மார்க்கம்.)

புத்தர் காசியில் ஆதிசிஷ்யர்களாகிய ஐந்துபேர்களுக்குத் தம்முடைய மதத்தைச்சார்ந்த வாய்மைகள் நான்கையும் உபதேசித்தபொழுது, அவைகளில் நான்காவதாகிய துக்கநிவாரண மார்க்கத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியிருப்பதாகப் பெளத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன:

“ஓ ஸந்யாவிகளே ! துக்கவிநாசத்திற்குரிய மார்க்கமாகிய பரிசுத்தமான ஸத்தியம் இதுதான் ; இதுதான் நற்காட்சி, நல்லூற்றம், நல்வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன் முயற்சி நற்கடைப்பிடி, நல்லுளத்தோர்தலைப்பாடு என்பனவாகிய பரிசுத்தமான அஷ்டாங்கமார்க்கம்.”

இதைத்தான் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழுதிலா வாழ்க்கை பென்றுங் கூறுவர். ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்தில் இந்த விசுத்தி மார்க்கத்தில் நடப்பவர்களுக்கு முக்கியமான மூன்று குணங்கள் வேண்டுமென்பர். அவற்றைச் சீலம் ஸமாதி பிரஜ்ஞையென்று

கூறுவர். சீலமாவது விலக்கியவற்றை ஒழித்து விதித்தவற்றையே செய்தல். ஸமாதியாவது மனத்தை ஒரு முகப்படுத்துகை. பிரஜைஞயாவது மெய்ஞ்ஞானம். இம்மூன்றும் திரிபிடகத்தில் அடிக் கடி எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஒருவனுடைய உயிர் வாழ்வை நல்லொழுக்கத்தோடு செலுத்துவதாகிய பெரிய ஜீவ யாத்நிரையில் இவை மூன்றும் தங்குமிடங்களாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த யாத்நிரையின் முடிபு நிருவாணமாம் ; “சீலத்தோடுகூடிய ஸமாதி பயனைக்கொடுப்பதாயும் மிக்க மங்க ளத்தை அளிப்பதாயு மிருக்கிறது ; ஸமாதியோடுகூடிய பிரஜைஞ பயனைக் கொடுப்பதாயும் மிக்க மங்களத்தை அளிப்பதாயுமிருக் கிறது ; பிரஜைஞயோடு கூடியபொழுது ஆன்மாவானது ஆசை யென்னும் மெலிவினின்றும் தோற்றமென்னும் மெலிவினின்றும் பிழையென்னும் மெலிவினின்றும் அவித்தையென்னும் மெலி வினின்றும் எல்லா மெலிவுகளினின்றும் முற்றும் நீக்கப்பட்டதாக ஆகின்றது” என்று திரிபிடகத்துள் ஓரிடத்திற் கூறப்பட்டிருக் கின்றது ; “கையைக் கை கழுவுதல்போலவும் காலைக் கால் கழுவு தல்போலவும் சீலம் பிரஜைஞயினால் சுத்திசெய்யப்படுகிறது ; பிரஜைஞ சீலத்தினால் சுத்திசெய்யப்படுகிறது ; எங்கே சீல முண்டோ அங்கே பிரஜைஞயுண்டு; எங்கே பிரஜைஞயுண்டோ அங்கே சீலமுண்டு. சீலவான்களுடைய பிரஜைஞயும் பிரஜைஞா வான்களுடைய சீலமும் எல்லாப் பிரஜைஞுகளிலும் எல்லாச் சீலங்களிலும் உயர்ந்த மதிப்புள்ளன” என்று வேறோரிடத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் சீல ஸமாதிப்பிரஜைஞுகளைக் கொண்டு முற்பிறப்புக்களின் ஸம்ஸ்காரங்களையும், இப்பிறப்பின் ஸம்ஸ்காரங்களையும் மறுபிறப்பிற்கு இடங் கொடாதபடி நீக்கிக் கொள்ள முயலவேண்டுமென்பதுதான் மேற்கூறிய விசத்தி மாரக் கத்தின் நோக்கமென்று தெரியவருகிறது.

சீலம், பஞ்சசீலமென்றும் அஷ்டசீலமென்றும் தசசீல மென்றும் மூன்றுவகைப்படும் ; கொல்லாமை, திருடாமை, விய பிசரியாமை, பொய்கூறுமை, கள்ளுண்ணாமையென்னு மிவை பஞ்சசீலமென்றும், இவை இல்லறத்தார் எல்லோர்க்கும் உரி யனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில் தூய்மையிலலாத உண வைப் புசியாமை, சந்தனமுதலிய மணமுள்ள பொருள்களை உபயோகியாமை, தரையிற் பாய்மேலே படுத்தல் என்னும்

மூன்றுஞ்சேர அஷ்டசீலமென்றும், இவை இல்லறத்தாரில் நிஷ்டா பரர்களுக்கே உரியனவென்றும், இவ்வெட்டினோடு நாட்டியம் காணம் முதலியவற்றை விரும்பாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தொடாமையென்னும் இவ்விரண்டும் சேரத் தசசீலமென்றும், இப்பத்தும் துறவிகளுக்கே உரியனவென்றும், இப்பத்தில் வியபிசரி யாமை நின்றவிடத்திற் பிரமசரியம் கூறப்படுமென்றும் தார்மிக சூத்திரமென்னும் பெளத்த நூல்கூறும்.

இப்பத்தினோடு தன் மதமே உயர்ந்ததென்று எண்ணிக் கொண்டு பிறர் மதத்தை அவமதியாமையையும் ஒரு சீலமாகக் கூறுவதுண்டு. சீலவான்களிலுயர்ந்தோர் மனைவி, மக்கள், பொருள், உயிர், பிறவி, விருப்பமென்னும் ஐந்தையும் விட்டுவிட வேண்டும். இவ்விட பஞ்சத்தியாகமென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சீலவான்களுக்கு அவா, பற்று, பேதைமை என்னும் மூன்று குற்றங்களும் இருத்தலாகாது.

“குலவிய குற்றமெனக் கூறப் படுமே

அவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை.”

(மணிமேகலை, ௩௫-ஆம் காதை, ௧௧௧-௭௦.)

அக்குற்றம் மூன்றும் ஆஸ்ரவமென்றும் கூறப்படும். மேற் கூறிய சீலஸமாதிப் பிரஜைகளுக்கு விரோதமாய் நின்று அவற்றை வளராமற் செய்யக்கூடிய மனோபாவங்கள் பத்துண்டென்பதும், அவற்றை ஒழித்தாலன்றி முடிபாகிய நிருவாணத்தை நோக்கிச் செல்ல முடியாதென்பதும் பெளத்தர்களுடைய கொள்கை. இந்தப் பத்து மனோபாவங்களுக்கும் தசஸம்யோஜனங்களென்று பெயர். ஸம்யோஜனமென்பது விலங்கு; பற்றை யுண்டாக்கித் துன்ப மயமாகிய உலக வாழ்வினின்றும் நிவிர்த்தி யுண்டாகாதபடி ஒவ்வொருவரையும் கட்டி வைப்பதனால், இவற்றிற்கு இப்பெயருண்டாயிற்று.

தசஸம்யோஜனங்களாவன:

க. ஸத்தாயதிருஷ்டி - உடம்பு உண்மையுள்ளதென்னும் எண்ணம்;

உ. விசிகித்தை - ஸந்தேகம்;

௩. சீலவிரதம் - பயனை நாடிச் செய்யப்படும் விரதங்கள்;

ஈ. காமம் - சப்தாதி விஷய விருப்பம்;

ரு. ப்ரதிகை - கோபம்;

சு. ரூபராகம் - உருவம் பெறவேண்டுமென்னுமாசை;

எ. அரூபராகம் - உருவம் பெறும்விருத்தற்குரிய உலகங்களில் வாழ்தலை இச்சித்தல்;

அ. மானம் - கர்வம்;

க. ஒளத்தத்தியம் - நானே மேலானவனென்னும் தற்புகழ்ச்சி;

க0. அஜ்ஞானம் - அறியாமை.

இவைகளைப் போக்கினுலன்றி விசத்தி மார்க்கத்திற் சென்று நிருவாணத்தைப் பெறுதல் ஒருவருக்கும் இயலுவதன்று.

இந்த ஸம்ப்யோஜனங்களைப் போக்குதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனத்தோடு விசத்தி மார்க்கத்திற் செல்லுவோர் நான்கு வகைப்படுவர். ஸத்ஸங்கம், பெளத்த தர்ம ப்ரவணமனனங்கள், நல்லொழுக்கம் என்பவைகளால் ஸத்தகாயதிருஷ்டி, விசிகிதஸை, சீலவிரதமென்கிற மூன்றையும் போக்கிக் கொண்டு பாபம் துவேஷம் அசுத்தி ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றுமில்லாமல் நீக்கி நான்கு வாய்மைகளையும் அறிந்துகொள்ளத் தொடங்குதலுக்கு ஸ்ரோதாபத்தி பென்று பெயர்; ஸ்ரோதாபத்தியாவது ஆற்றையடைதல்; புத்த தர்மமாகிய இவ்வாற்றை மேற்கண்டபடி அடைந்தவர்கள் ஸ்ரோதாபன்னரென்று கூறப்படுவார்கள். அங்ஙனம் புத்தருடைய தர்மத்தை அடைந்து மேற்கூறிய மூன்று ஸம்ப்யோஜனங்களையும் தொலைத்தற்கு முயன்று வெற்றி பெற்றவர்கள், காமம் வெகுளி மயக்கங்களை இயன்றவரையில் தம்மிடத்தில் இல்லாதபடி குறைத்துவிடுவார்கள்; இப்படி ஜயத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு ஸக்ருதாகாமிகளென்று பெயர்; ஸக்ருதாகாமியென்பவன் பின்பு ஒரே பிறப்பை மட்டும் பெறுதற்கு உரியவகை இருப்பான்; அந்த மறு பிறப்பிலேயே அவன் நிருவாணத்தைப்பெறுதல் நிச்சயமென்பது இதன் கருத்து. இந்த வழியிலேயே வளர்ச்சி பெற்றுக் காமவெகுளி மயக்கங்களை முற்றும் ஒழித்துத் தம்மைப் பற்றியாவது பிறரைப்பற்றியாவது தாழ்ந்த எண்ணம் ஒன்றுமில்லாத தசையை அடைந்தவர்களுக்கு அநாகாமிகளென்று

பெயர்; அநாகாமியென்பவன் மறுபிறப்பில், தோற்றுவதற்கு உரிமையே இல்லாதவன்; பின்னும் பயிற்சிசெய்வதனால் வளர்ச்சி பெற்று எஞ்சிய ஸம்யோஜனங்களையெல்லாம் போக்கிக் கொண்டு எடுத்த பிறப்பிலேயே நிருவாணத்தைப் பெறுதற்கு உரியவனாகக்கூடியவன். அக நோக்கத்தினால் உண்மையை யறிந்து கொண்டு ரூபாரூபராகங்களையும் மான ஒளதத்திய அவித்தைகளையும் போக்கிக்கொண்டு எல்லாக் குற்றங்களினின்றும் விலக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பொருள்களையெல்லாம் உள்ளவாறே மதிக்க வல்லவர்களாய்த் தீயவெண்ணம் ஒன்றுமே இல்லாமற் பிறரிடத்தில் தயையும் பரிசுத்தமான அன்பும் உள்ளவர்களாயிருப்பவர்கள் அருகத்துக்கொன்று சொல்லப்படுவார்கள்; அருகத்தென்பதற்கு, பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்குப் உரியவர்களென்பது கருத்து. இப்படிப் பரிபூர்ணமான பயிற்சியைப் பெற்றவன் அவ்வைதிகள் சொல்லும் ஜீவன்முக்தனுக்கு ஒப்பாகக்கொள்ளுதற்குரியன். இத்தன்மையை புடையவனுக்கு மாணம்நேரிட்டால் அவன் பரிநிருவாணமென்கிற துன்பமில்லா நிலையை அடைந்துவிடுவான்.

மேற்கூறியபடியே படிப்படியாகப் பரிபாகத்தையடைந்து நிருவாண நிலையைப் பெற்றுக்கொள்ள முயல்பவர்களுக்கு உதவியாக ஸ்மிருதிகளென்று பேருள்ள நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ர தானங்களும், நான்கு ருத்திபாதங்களும், பஞ்சபலங்களும், ஸப்தபோத்தியாங்கங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறன. புத்தர் தாம் நிருவாணமடைவதற்குமுன் கூடாகாரமலையில் கூடியிருந்த தம் சிஷ்யர்களாகிய ஸங்கத்தார்க்குச் சொன்ன தாகப் பின்வருமாறு மஹாபரிநிருவாணஸ-ஓத்திரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது:—

“ஓ பிசுஷுக்களே! என்னுடைய சுத்தமான மதம் நீடித்திருந்துகொண்டு ஜனங்களுடைய கூட்டத்திற்கெல்லாம் நன்மையையும் ஸுகத்தையும் தருவதற்கு உரியதாய் நிலைபெற்றிருப்பதற்கும் உலகத்தாரிடத்தில் அருள்செலுத்துதற்கும் தேவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு லாபத்தையும் அபிவிருத்தியையும் உண்டாக்குவதற்கும் நான் அறிந்துகொண்டு உபதேசித்து வந்த தர்மத்தை நன்றாகக்கற்று ஆசரித்துத் திருத்திப் பரவச் செய்யுமின்; அந்தத் தர்மமாவது என்னவெனின், நான்கு ஸதிப்

பிரஸ்தானங்களும், நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களும், நான்கு ருத்திபாதங்களும், பஞ்சபலங்களும், ஸப்தபோத்தியாங்கங்களும் அஷ்டாங்கமார்க்கமுமாயிருக்கிறது.”

ஸம்ருதிகளாகிய நான்கு ஸதிப்பிரஸ்தானங்களாவன:—

க. தேகம் அசுத்தமென்று நினைத்தல்;

உ. வேதனை (துகர்வு)களிலிருந்து உண்டாகும் கேடுகளை நினைத்தல்;

ங. எண்ணங்களின் நிலையில்லாத் தன்மையை நினைத்தல்;

ரு. இருப்புக்கு இயல்பான தன்மைகளை நினைத்தல்.

நான்கு ஸம்யக்ப்ரதானங்களாவன—நான்கு விதமான நன் முயற்சிகள்:—

க. கெட்டகுணங்களுண்டாகாமல் அவற்றைத்தடுக்க முயலுதல்;

உ. உண்டாயிருக்கும் கெட்டகுணங்களை விலக்குவதற்கு முயலுதல்;

ங. முன்னில்லாத நன்மையை உண்டாக்க முயலுதல்;

ச. உண்டாயிருக்கும் நன்மையை அதிகப்படுத்த முயலுதல்.

நான்கு ருத்திபாதங்களாவன—அருகத்துவ நிலையாகிய வித்தியைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களாம்:—

க. இருத்தியைப் பெறவேண்டுமென்கிற நினைப்பு;

உ. இருத்தியைப் பெறுதற்குரிய பிரயத்தனம்;

ங. அதற்குரிய ஹ்ருதயபரிபாகம்;

ச. அதற்குரிய ஆராய்ச்சி.

பஞ்சபலங்களாவன—மனத்தின் அங்கங்களுக்குள்ள ஆற்ற

க. ஸ்ரீத்தை;

ச. மனனம்;

[ல்:—

உ. ஸாமர்த்தியம்;

ரு. ஊகை (ஊகித்தல்.)

ங. ஞாபகம்;

ஸப்தபோத்தியாங்கங்களாவன—உண்மையான ஞானத்தை உண்டாக்குதற்கு வேண்டிய கருவிகள்:—

க. ஸாமர்த்தியம்;

ரு. ஆனந்தம்;

உ. ஞாபகம்;

ச. சாந்தி;

ங. மனனம்;

எ. ஸமகிருஷ்டி.

ச. திரிபிடக ஆராய்ச்சி;

பற்றையறுத்து ஸம்ஸ்காரத்தை ஒழித்து விடுவது வருத்த மின்றிச் சாதிக்கக்கூடியதாகப் புத்தர் நினைக்கவில்லையென்று மேற்கூறிய விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்து பார்ப்பவர்களுக்கு விளங்காமற் போகாது; ஆகையால், பற்றையறுத்து ஸம்ஸ்காரத் தை ஒழித்துவிடுதலை ஸாதாரணமான ஜனங்கள் மிகவும் கஷ்ட மாக நினைப்பார்களென்பதில் ஸந்தேகமென்ன?

இப்படிப்பட்ட கடினமான பயனையடைவதற்கு இன்னும் இரண்டுவிதமான ஸாதனங்கள் உண்டு. அவைகளாவன ஐந்து பாவனைகளும் நான்கு தியானங்களுமாம்.

அவற்றுள் ஐந்து பாவனைகளாவன:— மைத்திரீபாவனை, கருணாபாவனை, முதிதபாவனை, அசுப்பாவனை, உபேக்ஷாபாவனை என்பன.

இவ்வைந்தனுள் மைத்திரீ பாவனையாவது:— ஒரு துறவிவச தியான ஓரிடத்தையடைந்து தக்க ஆஸனத்திலிருந்த பின்பு பின் வருமாறு தியானித்தலாம்: ‘உத்தமமான பிறப்பினையுடைய பிராணிகளெல்லாம் களிப்புற்று வாழ்வனவாகுக; அவை பெல் லாம் துக்கம் வியாதி துராதை யென்னும் இவைகளினின்றும் விடுபட்டனவாகுக; எல்லாமனிதர்களும் எல்லாத் தேவர்களும் நரகவாதையினுற் பீடிக்கப்படுகிற யாவரும் ஸந்தோஷமுடையவர் களாக ஆகுக; அவர் துக்கம் வியாதி துராதையென்னும் இவற்றி னின்றும் விடுபட்டவர்களாக ஆகுக.’

கருணாபாவனையாவது:—‘வறியவர்கள் வறுமை நீங்கிச்செல்வ முடையவர்களாக ஆகுக’ என்று பாவித்தல். கருணையாவது இரக்கமுள்ள எண்ணம்; அஃது ஒரு பிராணி தன்பமுறுவதைக் காணின் மனக்கலக்கத்தையும் அத்துன்பத்தை நிவிர்த்திபண்ண வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தையும் ஒருவருக்கு உண்டாக்கும்.

முதிதபாவனையாவது:—‘ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல் வேண்டும்; ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு அமைந்துள்ள நல்வினைப்பயனை அடைக’ என்று பாவித்தல். முதித மென்பதற்குச் சந்தோஷ மென்பது பொருள்; ஆனால் அஃது உலகப் பொருள்களையுடைய மையால் உண்டாகுக களிப்பன்று; அது மைத்திரீ, கருணை யென் னும் இரண்டு பாவனைகளுக்கும் சம்பந்தமானது.

[மேற்கூறிய மூன்றுவகைப்பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றை அப்பியலிக்குந் துறவி தான்கருதிய பாவனையை முதலில் சில ஜனங்களிடத்தும் அப்பால் ஒரு தெருவில் வாழ்பவர்களிடத்தும் அப்பால் ஒருராரிடத்திலும் பிறகு ஒரு தேயத்தாரிடத்தும் முறையே செலுத்திப் பயிலுதல் நலம்.]

அசுப்பாவனையாவது:— [அசுப மென்பதற்குப் பொருள் அமங்கனம்] நல்ல அதிர்ஷ்டமென்பதன் எதிர்மொழியாயிருப்பதோடு மகிழ்ச்சியின்மை வெறுப்பு என்பனவற்றையுண்டாக்குவதாகவு முள்ளது. இதைப் பயிலும் ஒரு துறவி, சரீரமானது பல வகைக்குற்றங்களால் ஆக்கப்பட்டதென்றும் சாணியின் குளியலில் தோன்றிவளரும் புழுக்கள்போலக் கருப்பப்பையில் உண்டாகின்றதென்றும் மலங்கழிக்குமிடத்தைப்போல அசுத்தத்தின் கொள்கலனுயிருப்பதென்றும் அருவருப்பான கசிவு அதிலுள்ள நவத்துவாரங்களின் வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்றதென்றும் ஜலதாரையைப்போல் வெறுத்தற்குரிய நாற்றத்தை அது வெளிப்படுத்துகின்றதென்றும் பாவிக்க வேண்டும். ‘சரீரத்தின் காலவளவை ஒரு நிமிஷமே; மின்னலையும் துரையையும் நீரிற்போட்ட உப்பையும் காய்ந்த புல்விற்பற்றிய நெருப்பையும் கடலில் உள்ள அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிற ஜுவாலையையும் புன்னுனியிற்பட்ட பனித்துளியையும் போலப் பிறந்தபோதே அது நாசமாம்’ என்று சரீரத்தின் நிலையின்மையைப் பாவித்தலும் அசுப பாவனையின்பாற் படும்.

உபேக்ஷா பாவனையாவது:—எல்லாவுயிர்களையும் சமமாகப் பாவித்தலும் விருப்பு வெறுப்பின்றி இருத்தலுமாம். இது மற்ற நான்கு பாவனைகளைக்காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தது; அருகத்துக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவது; இது சமசித்தத்துவமென்றும் கூறப்படும். (உபேகைஷ - உதாசீனம்.)

நான்கு தியானங்களுள் முதலாந்தியானமாவது:— பிக்ஷுவானவன் காமத்திலிருந்தும் பாவத்திலிருந்தும் தன்னை விலக்கிக் கொண்டு மனனத்தோடும் ஆராய்ச்சியோடும் கூடியிருக்கும் பொழுது தனித்திருத்தலினாலுண்டாகும் ஸந்தோஷ மயமும் ஆனந்த மயமுமான தைச.

இரண்டாம் தியானமாவது:— மனனமும் ஆராய்ச்சியுமில்லாமல் அவைகள் அடக்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது சார்தியிலிருந்துண்டாகும் ஸந்தோஷமயமும் ஆனந்தமயமுமான நிலை.

மூன்றாந் தியானமாவது:—பிக்ஷுவானவன் காமவெஞ்சுகளை நாசஞ்செய்து ஸந்தோஷத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆனந்த முடையவனாகி அறிவுள்ளவனாகி அருகத்துக்கள் கொண்டாடுவதும் பொறுமை அறிவு முதலியவற்றோடு கூடியதுமான ஆனந்தத்தைத் தன்னுள் அனுபவித்தல்.

நான்காந் தியானமாவது:—மூன்னிருந்த ஸுக துக்கங்களை விட்டொழித்து ஸுகதுக்கநாசங்களைப்பெற்று ஸுகமூமில்லாமல் துக்கமூமில்லாமலிருக்கிற ஸமதிருஷ்டியையும் அறிவையுமுடைய பரிசுத்தமான நிலை.

மேற்கூறிய தியானங்கள் நான்கும் ஸமதிக்கு உதவியாகவுள்ளன.

இவ்வாறு படிப்படியாகத் தியானங்களில் மனத்தைச் செலுத்துதலினால் பெளத்த பிக்ஷுக்கள் ஸமாதியாகிய யோகலித்தியைப் பெற்றுவந்தார்களென்று தெரியவருகிறது. புத்தர் போதியிருக்கத்தொடியிலிருந்து தமக்கு ஞானோதயமாவதற்கு முன்பு ஓரிரவில் தியானஞ்செய்து வந்தாரென்றும், முதல் யாமத்திற்செய்த முதலாவது தியானத்திற் பூர்வஜன்ம ஸ்திதிகளால் லாம் அவருக்குத் தெரியவந்தனவென்றும், இரண்டாம் யாமத்திற்செய்த இரண்டாவது தியானத்தில் அப்பொழுதுள்ள ஜன்மத்தின் ஸ்திதிகளெல்லாம் தெரியவந்தனவென்றும், மூன்றாம் யாமத்திற்செய்த மூன்றாவது தியானத்தில் துவாதச ரிதான ஞபமாகிய ஹேதுநிகழ்ச்சி தெரியவந்ததென்றும், நான்காம் தியானத்தில் சூரியனுதியாநிற்க எல்லாம் தெரியவந்தனவென்றும் சில பெளத்ததூல்கள் கூறும். மஹாபரிநிர்வாணஸூத்திரத்திற் பின்வருமாறு தியானங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

“பிறகு பகவான் பிரதம த்யானத்தை அடைந்தான்; அந்த முதற்படியைக்கடந்து த்விதீயத்யானத்திற்குச் சென்றான்; அந்த இரண்டாம்படியைக் கடந்து த்ருதீயத்யானத்திற்குச் சென்றான்; அந்த மூன்றாம்படியைக்கடந்து தூரியத்யானத்திற்குச் சென்றான்; அந்த நான்காம்படியைக்கடந்து வெட்டவெளி மட்டற்ற தென்னுமறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொடுக்கும் ஆகாசாநந்தியாயதனமென்கிற த்யானத்தை அடைந்தான்; அந்த ஆகாசாநந்தியாயதன த்யானத்தைக்கடந்து விஜ்ஞானம் எல்லை

யற்றதென்னும் அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொடுக்கும் விஜ்ஞானந்தியாயதனமென்கிற த்யானத்தை அடைந்தான்; அந்த விஜ்ஞானந்தியாயதன த்யானத்தைக்கடந்து உண்மையாக யாதொரு வெளிப்பொருளில்லைபென்கிற அறிவை உள்ளே ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொடுக்கும் ஆகிஞ்சந்யாயதன மென்கிற த்யானத்தையடைந்தான்; அந்த ஆகிஞ்சந்யாயதன த்யானத்தைக்கடந்து அறிவுள்ளதும் அறிவில்லாததும் அல்லாததாகிய நைவஸம்ஜ்ஞானஸம்ஜ்ஞானயதன மென்கிற த்யானத்தை யடைந்தான்.”

இன்னும் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தியானத்தினிலக்கணத்தை விவரித்துக்காட்டுவது கடினமாக இருக்கின்றது. இந்தத் தியானத்தின் உதவியினால் யோகஸமாதியை அடைந்தவர்களுக்கு ஆறுவகையான அபிஜ்ஞைகளுண்டாகுமென்பது பெளத்தர்களின் கொள்கை; அபிஜ்ஞையென்பதற்கு மறந்து போனவிஷயம் மீட்டும் நினைவிற்கு வருதலென்பது பொருள்.

ஆறுவகையான அபிஜ்ஞைகள்:—

க. யோகசுரோத்திரம்;

உ. யோகசக்ஷுஸ்;

ங. பரசித்தஞானம்;

ச. ஜன்மந்தர ஸ்மரணம்;

ரு. காமதோஷ விநாசஞானம்—காமத்தினு லுண்டாகுந் தோஷங்களைப் போக்கிக்கொள்ளும் வழியை அறிந்துகொள்ளுதல்;

சு. இருத்திகள்—அற்புத சக்திகள்; அவை நிலத்தில் நடப்பதுபோல நீரிலே தடையின்றி நடத்தல், நீரிற் புகுவதுபோல நிலத்திற் புகுதல், ஆகாயத்திற் செல்லுதல் முதலிய ஆச்சரியச்செய்கைகள்; அவை பத்துவகைப்படுமென்பாரும், எண்பத்தொன்பது வகைப்படுமென்பாரும், வேறு கூறுவாரு முளர்;

“நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும் பேறிச்

சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன்.”

(மணிமேகலை, உச-ஆம் காதை, சசு-எ.).

ஆனால் தியானங்கள்வழியாக யோகஸமாதியை அடைய முயலுவதன்றி மேற்கூறிய அபிஜ்ஞைகளாகிய அஸாதாரண சக்தியைப் பெறுவது பெளத்தர்களுடைய முக்கியமான கருத்தன்று. வாயில்களின்வழியே புறத்தே செல்லுதலில்லாதபடி சித்தத்தை உள்ளடக்கி ஊறு நுகர்வு பற்றுக்களை அறுத்துவிடுவதுதான் அவர்களுடைய முக்கியமான நோக்கமென்று தெரிய வருகின்றது.

சீலஸமாதிப் பிரஜ்ஞைகளைப்பெற்று அருகத்துக்களாகிப் பின்பு அதிகபரிபக்குவத்தையடைந்து போதிஸத்துவர்களுடைய நிலைமையைப்பெற்றவர்கள் புத்தபதவியை அடைவதற்கு வேண்டியவைகளான தசபாரமிதைகள், பெளத்தநூல்களில் விளக்கிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

தசபாரமிதைகளாவன:—தானம், சீலம், சூதமை, வீரியம், தியானம், பிரஜ்ஞை, உபாயம், தயை, பலம், ஞானமென்னும் பத்துமாம்; இதனை,

“தானஞ்சீல மேபொறை தக்கதாய வீரியம்
ஊனயில்தி யானமே யுணர்ச்சியோ டபாயமும்
மானயில் லருளினை வைத்தலே வலிமையும்
ஞானமீரைம் பாரமிதை நாடுங்கா லிவைகளும்”

என்னும் நீலகேசி, மொக்கலவாதச்சருக்கச் செய்துளாலுணர்க. இப்பெயர் பாரமெனவும் வழங்கும்.

“இன்பஞ்சார் பெரும்பார மீரைந்து முடனிறைந்து
நன்கன நிலைபெற்ற நாதன்” எனவும்,

“தானமே முதலாகத் தசபார நிறைத்தருளி
ஊனமொன் றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே”

எனவும் வருதல் காண்க. இப்பத்தும் உயிருறுப்புப்பொருணர்ச்சி வகையால் முப்பதாமென்பர்;

“அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப்
பொருண்முழுதும் போதிநிழ னன்குணர்ந்த முனிவரன்றன்
அருண்மொழியா னல்வாய்மையறிந்தவரே பிறப்பறுப்பார்
மருணெறியாற் பிறநூலு மயக்கறுக்கு மாறுளதோ.”

(சீநீநாந்தீதோகை.)

பாரமிதை யென்பதற்குக் கரையையடைந்ததென்பது பொருள். ஈண்டுக் கூறிய தானமுதலிய பத்தும் நிரம்பப்பெற்றமையின், புத்தரைத் தசபலரென்று வழங்குவர். இப்பத்தினுள், தானபாரமிதையை விளங்கக்கூறித் தானபாரமிதை யென்று பெயர்பெற்றுள்ள ஒரு வடநூல் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது; இது பூநீலூர்ஷகவி செய்த ஸம்ஸ்கிருத நைஷதம், ௫-ஆம் ஸர்க்கத்துள்ள கக-ஆவது சுலோகத்தாலும் அதற்கு ஸ்ரீ மல்லிநாதஸ-ஓரி செய்த வியாக்யானத்தாலுமுணரப்படும்.

புத்ததர்மமாகிய நான்குவாய்மைகள் இதுவரையிற் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன; இங்கே சீலஸமாதிப் பிரஞ்ஜைகளைப்பற்றிச் சொல்லிய விவரங்களெல்லாம், துறவறத்தை மேற்கொண்ட பிக்ஷுக்கள் மட்டுமே கைக்கொண்டு அனுஷ்டிக்க வேண்டியவைகளாக உள்ளன; இல்லறநெறியைப்பூண்ட உபாஸகர்களுக்கும் உபாலிகைகளுக்கும் பஞ்சசீலத்தையாவது அஷ்ட சீலத்தையாவது கைக்கொண்டு நடப்பது கடமையாகும். வேறுசீலங்களும் தியானஸமாதி முதலியவைகளும் அவர்களுக்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படவில்லை. மேற்கூறிய அஷ்டசீலங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைப் பத்துவகைத் தீவினைகளென்று சொல்லுவதுண்டு; அவைகள் துசபாப மென்றுங் கூறப்படும்;

“தீவினை யென்பதி யாதென வினவின்
ஆய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றேரூன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்வெனச் சொல்லிற் றேரூன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
துள்ளந் தன்னி லுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையால்”

(மணிமேகலை, ௨௪-ஆம் காதை, ௧௨௩-௩௧; ௩௦-ஆம் காதை, ௬௪-௭௨.)

இந்தப் பத்துவகைப் பாவங்களையும் பெளத்தரில் எவ்வறத்தோரும் ஒருபொழுதும் செய்யலாகாதென்பது விதி.

உபாஸகரும் உபாலிகைகளுமாகிய இல்லறத்தார், ஸங்கத்தில் விநயபிடகம் படிக்கப்படும்பொழுது அங்கேபோய் அதைக் கேட்க வேண்டுமென்றும் அஷ்டமி பூர்ணிமை அமாவாஸ்யை

ஆகிய இந்தத் திதிகளிற் பட்டினியாயிருத்தல் வேண்டுமென்றும், பெளத்தஸந்யாவிகள் வெளியே ஸஞ்சரிக்கக்கூடாத காலமாகிய * வருஷாகாலத்திலும் விதித்தவரையில் உபவாஸம் இருக்க வேண்டுமென்றும் உபவாஸமிருந்ததினத்தின் மறுநாட்காலையில் இயன்றவளவு முதலில் பிஷாஹுக்களை யுண்பித்து அப்பால் பார ணஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் பெளத்தநூல்கள் கூறும். இன்னும் இல்லறத்தார்க்குரிய நியமங்கள், ஸ்ருகால வாதுகுத்திரமென்கிற நூலிற் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன :

க.—தாய்தந்தையர்க்கும் மக்களுக்குமுரிய

ஒழுக்கங்கள் :

தாய்தந்தையர்

(க) மக்களைத் தீச்செய்கைகளிலிருந்து விலக்கவேண்டும் ;

(உ) நற்செய்கைகளை அவர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டும் ;

(ஈ) அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கவேண்டும் ;

(ச) அவர்களுக்குத் தக்க பதிபத்தினிகளைத் தேடிக்கொடுக்க வேண்டும் ;

(ரு) உரிய தாயபாகத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் ;

மக்கள்

(க) தங்களைப்பாதுகாத்த தாய்தந்தைகளைத் தாங்கள் பாது காப்பதாகவும்,

(உ) குடும்பஸம்பந்தமாகச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை யெல்லாஞ் செய்வதாகவும்,

(ஈ) குடும்பத்தின் ஸொத்தைப் பாதுகாப்பதாகவும்,

(ச) குடும்பப்பொருளைப் பெறுவதற்குத் தக்கவர்களாகத் தங்களைச் செய்துகொள்ளுவதாகவும்,

(ரு) தாய்தந்தையர் மரணத்தை அடைந்தபின்பு அவர்களை ஞாபகத்திலவைத்துப் பாராட்டி வருவதாகவும் நிச்சயித்துத் தங் கள் கடமைகளைச் செய்யவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

*இந்தக்காலம் பெளத்தர்களாற் பிராதிஹாரகபஷமென்று சொல் லப்படும்.

உ.—குரு சிஷ்யர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்:

ஆசாரியன் சிஷ்யர்களை

(க) நல்வழியிற் பயிற்றுதலாலும்,

(உ) ஞானத்தைக் கைவிடாமலிருக்கும்படி உபதேசித்தலாலும்,

(ங) சாஸ்திரங்களிலும் காவ்யங்களிலும் ஞானத்தை உண்டாக்குதலாலும்,

(ச) அவர்களைப்பற்றி அவர்களுடைய மித்திரர்களுக்கும் ஸகபாடிகளுக்கும் தன்னுடைய நல்ல அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுதலாலும்,

(ரு) அபாயத்திலிருந்து பாதுகாப்பதனாலும் அபிமானிக்க வேண்டியவனாக விருக்கிறான்;

சிஷ்யன் ஆசாரியர்களை

(க) அவர்களுடைய எதிரில் நின்றலாலும்,

(உ) அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தலாலும்,

(ங) வணக்கத்தோடிருத்தலாலும்,

(ச) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலாலும்,

(ரு) அவர்களுடைய உபதேசத்தைக் கடைப்பிடித்தலாலும் கௌரவப்படுத்தவேண்டும்.

ங.—பதிபத்தினிகளுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்:

பதியானவன் பத்தினியை,

(க) கௌரவத்தோடு நடத்துவதனாலும்,

(உ) அன்புடன் நடத்துவதனாலும்,

(ங) அவளைவிட்டு அதிகாரணஞ்செய்யாதிருத்தலினாலும்,

(ச) பிறர் கௌரவிக்கும்படி செய்தலினாலும்,

(ரு) அவளுக்குத்தகுந்த ஆபரணங்களையும் உடையையும் கொடுப்பதனாலும் பாராட்டிக்கொண்டு வருவதற்குரியவனாக இருக்கிறான்;

பத்தினியானவள் பதியினிடத்தில் தன் அன்பையும் கேளா வத்தையும் செலுத்துவாளானால்,

(க) வீட்டுவேலைகளைத் திறமையுடன் ஒழுங்காக நடத்திக் கொண்டுபோகவேண்டும்;

(உ) சுற்றங்களுக்கும் நட்பினார்க்கும் நன்றாக விருந்தளிக்க வேண்டும்;

(ஈ) சுற்புடையவளாக இருத்தல்வேண்டும்;

(ச) வீட்டுக்குரியசெலவை மிதமாகச் செய்யவேண்டும்;

(ரு) தான் செய்யும் வேலைகளிலெல்லாம் மறவாமையையும் திறமையையும் காட்டவேண்டும்.

ச. நட்பினர் ஒருவரிடத்தில்
ஒருவர் நடந்துகொள்ளவேண்டிய ஒழுக்கங்கள்:

சீலவானுமனிதன் தன்மித்திரர்களுக்கு

(க) நன்கொடை அளிப்பதனாலும்,

(உ) அவர்களைக் கௌரவித்துப் பேசுவதனாலும்,

(ஈ) அவர்களுடைய நன்மையை அபிவிருத்திசெய்வதனாலும்,

(ச) அவர்களைத் தனக்குச் சமானமாக நடத்துவதனாலும்,

(ரு) தன்னுடைய பாக்கியத்தை அவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளுவதனாலும் உபசரித்தற்குரியவனாக இருக்கிறான் ;

அவர்கள்

(க) அவன் அஜாக்கிரதையாக இருக்கும்பொழுது அவனைப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(உ) அவன் பொருளைப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(ஈ) அவனுக்கு அபாயம் நேரிட்டபொழுது அபயமளித் துப் பாதுகாப்பதனாலும்,

(ச) அவனுக்குக் கஷ்டம் நேரிடும்பொழுது அவனைக் கை விடாமையினாலும்,

(ரு) அவனுடைய குடும்பத்தாரிடத்தில் அன்பைச்செலுத்து தலினாலும் அவனிடத்தில் தங்களுக்குள்ள நட்பைப்பாராட் டவேண்டும்.

ரு.—யஜமானனுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்குமுரிய

ஒழுக்கங்கள் :

யஜமானன் வேலைக்காரர்களுடைய நன்மையை

(க) அவரவர்களுடைய சக்திக்கு இயன்றதொழில்களை விதிப்பதனாலும்,

(உ) அவரவர்களுக்குத் தக்க உணவையும் கூலியையும் கொடுப்பதனாலும்,

(ங) அவர்கள் வியாதியை அடைவாராயின் மருந்து உணவு முதலியனகொடுத்து உபசரிப்பதனாலும்,

(ச) (இருந்தால்) சுவையுள்ள நல்ல உணவுகளைக் கொடுத்து அவர்களை உண்பித்தலினாலும்,

(ரு) விடுமுறைநாட்களை அவர்களுக்கு அப்போதைக்கப் போது கொடுத்தலினாலும் அபிவிருத்திசெய்ய வேண்டியவனாக இருக்கிறான்;

அவர்கள்

(க) காலம்பெற எழுந்திருப்பதனாலும்,

(உ) யஜமானன் தூங்கினபின் தாம் தூங்குதற்குச் செல்லுதலாலும்,

(ங) கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு திருப்தியடைவதனாலும்,

(ச) யாதொரு மனக்குறைவுமின்றி ஊக்கத்துடன் வேலை செய்தலினாலும்,

(ரு) அவனிடத்தும் அவனைப்பற்றிப் பிறரிடத்தும் கௌரவமாக வசனித்தலினாலும் தங்களுக்கு யஜமானனிடத்துள்ள பக்தியைக் காட்டவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

சு.—உபாஸகர்களுக்கும் பிக்ஷுக்களுக்கும் உரிய

ஒழுக்கங்கள் :

சீலவானுள் உபாஸகன் பிக்ஷுக்களை

(க) வாக்கினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,

(உ) காயத்தினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,

- (ங) எண்ணத்தினால் அன்பைச் செலுத்துதலாலும்,
 (ச) கண்டவுடன் நல்வரவுகூறி அழைத்து ஏற்றுக்கொள்வதனாலும்,
 (ரு) அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பதனாலும் உபசரிக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறான்;

அவர்கள் உபாஸகனிடத்தில் தங்களுக்குள்ள பிரீதியை

(க) அதர்மஞ் செய்யாதபடிக்கும் தர்மம் செய்யும்படிக்கும் உபதேசிப்பதனாலும்,

(உ) அன்பைச் செலுத்துவதனாலும்,

(ங) மதச்சார்புள்ள நூற்பொருள்களை உபதேசிப்பதனாலும்,

(ச) அவனுடைய ஸந்தேகங்களைத் தீர்த்தலினாலும்,

(ரு) அவனுக்கு வீட்டுநெறியை அறிவித்தலாலும் பாராட்டிக் கொண்டு வரவேண்டும்.

அந்த ஸ்ருகாலவாதகுத்திரத்தில், மேற் கூறியவண்ணம் நடப்பவர்கள் யாவரும் இந்த ஆறுவிதமான இயைபுகளிலும் சாந்தியோடும் சுகத்தோடும் வாழ்வார்களென்றும், இல்லறவொழுக்கங்களை நன்றாகச்செய்து பெருமை பெற்று வருவார்களென்றும், மரியாதை கொடை அன்பு தன்னலம்பாராட்டாமை ஆகிய இவையெல்லாம் உலகவாழ்வாகிய ஒடுந்தேருக்கு அச்சாணியைப்போல் வனவென்றும் சொல்லி இவ்விஷயம் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“தோடா நிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாடு நீடு துணர்சேர் வாடாத போதி நெறிநீழன் மேய வரதன் பயந்த வறநூல் கோடாத சீல விதமேவி வாய்மை குணனாக நாளு முயல்வார் வீடாத வின்ப நெறிசேர்வர் துன்ப வினைசேர்த னாளு மிலரே.”

(விா. யாப்பு. ௩-ஆம் கவித்துறை யுதாரணம்.)

பெளத்த சங்கம்.

பெளத்த ஸர்யாவிகளுடைய கூட்டத்துக்குப் பெளத்த சங்கமென்று பெயர். புத்தர், தர்மம், சங்கம் என்று சொல்லுகிற மும்மணிகளுள் மூன்றாவது இது. ஞானோதயமான பின்பு கௌதமபுத்தர் காசிக்குப்போய், முன்பு தம்மோடு தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தவர்களான ஐந்து ஸர்யாவிகளுக்கும் தமக்குத் தெரியவந்த நான்கு சத்தியங்களையும் உபதேசித்து அவர்களைத் தம்முடைய சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்த காலந்தான் இந்தச் சங்கத்துக்கு உற்பத்திகாலம். பின்பு, கௌதமபுத்தருடைய வாழ்நாளிலேயே இன்னும் எத்தனையோ பலர் அவருக்குச் சிஷ்யர்களாகித் துறவுபூண்டு இந்தச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தார்கள். பிராமணக்ஷத்திரிய வருணத்தவர்களிலும் பலர் கௌதமபுத்தருடைய உபதேசத்தினால் வைராக்கிய மடைந்து துறவுபூண்டதாகவும் தெரியவருகின்றது. கௌதம புத்தர் ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடஞ்சென்று தருமோபதேசஞ் செய்து கொண்டு வந்த நாடுகளிலெல்லாம் பெண்பாலார், “உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்த பிள்ளைகளை யெல்லாம் இவன் துறவிகளாக்கிக்கொண்டு போய்விடவந்தான்” எனப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிதலால் கௌதமபுத்தருக்குச் சிஷ்யர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகின்ற ஆற்றல் மிகவும் இருந்ததாக நினைக்க இடமுண்டு. இந்த ஆற்றலுக்கு அவருடைய மிகுந்தகருணையும் பிரசித்தமான வைராகியமுமே காரணங்கள். அவர் தமது தர்மத்தை உபதேசித்து விட்டுச் சிஷ்யர்களுடைய கூட்டமாகிய சங்கத்தை நியமியாசிருந்தால், அவருடைய காலத்துக்குப் பின்பு பெளத்தமதம் நிலைபெற்றிராது. அவருடைய தர்மம் உலகத்தில் நிலைபெற்றதற்கு முக்கியகாரணம் சங்கந்தான். பெளத்த பிக்ஷுக்களுக்குரியனவாகிய நியமங்களுக்கும் ஹிந்துக்களுடைய ஸ்மிருதிகளில் சொல்லியிருக்கும் ஸர்யாஸ நியமங்களுக்கும் பலவிஷயங்களில் ஒற்றுமையிருந்ததால், புத்தர் சங்கமுண்டாக்கியதைப்பற்றிப் புதுமை ஒன்றுமில்லையென்பர்; அஃதாவது, முன்பு இருந்த ஸர்யாஸ தருமங்களிற் பெரும்

பாலனவற்றையே புத்தர் தமது மதத்துக்கும் உரியனவாக உபயோகித்துக் கொண்டாரென்றபடி. பிருஹதாரணியகோபரிஷத்தில், “பூர்வகாலத்து ஞானிகள் சந்ததியில் ஆசைபுள்ளவர்களல்லர்; ‘ஆத்மாவை வீடாகப்பெற்ற எங்களுக்குச் சந்ததியினால் என்ன பயன்?’ என்று அவர்கள் புத்ரேஷணை வித்தேஷணை லோகேஷணைகளைவிட்டுத் துறந்து பிசுஷ்யெயித்துப் பிழைக்கிறார்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறது; ஆகையால், பண்டைக் காலத்திலேயே ஸந்யாஸ ஸம்பிரதாயம் பிரபலமாக இருந்ததென்று தெரியவருகிறது. கௌதமபுத்தரும் அவருக்குச் சிறிது காலத்திற்கு முன்பிருந்த ஜினென்கின்ற மஹா வீரனும் தங்கள் மதத்தைப் பரவச் செய்துகொண்டு வந்தகாலத்தில், அநேகவிதமான சித்தாந்தங்களைச் சார்ந்தவர்களாகிய பல ஸந்யாவிகளின் கூட்டங்கள் ஆரியா வர்த்தத்தில் அங்கங்கே யிருந்தனவென்று பாளீபாஷையிலுள்ள பெளத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இப்படியிருந்த ஸந்யாவிகளைக் கூட்டங் கூட்டமாகவே புத்தர் தமக்குச் சிஷ்யர்களாக்கிக் கொண்டு தம்முடைய சங்கத்தை வளரவைத்தா ரென்றும் பெளத்த நூல்களால் விளங்குகிறது. கிருஹஸ்தாச்சிரமத்திலிருந்து வானப் பிரஸ்தாச்சிரமத்தை யடைந்து காட்டில் கிருஹஸ்த தரும் ரியமங்களுக்கு உட்படாமல் ஸ்வாதந்திரியத்தைப் பெற்றுத்தத்துவங்களை ஆராய்ந்து வந்த மகான்களுடைய ஞானத்துக்குப் புலப்பட்ட உண்மைகளே வேதத்தின் ஆரணியபாகத்திலுள்ள உபரிஷத்துக்களில் அடங்கி யிருக்கின்றன. இவ்வாறு தத்துவத்தைத் தேடிக்கொண்டு வந்த காலத்தில் அநேகர்கள் அநேக விதமான மதங்களைச் சார்ந்து வந்தார்களென்பது பலருடைய கருத்து.

ஒல்டன்பர்க் (Oldenberg) என்பவர் புத்தர் விஷயமாக எழுதிய நூலில், பண்டைக் காலத்தின் நிலைமையைப்பற்றிப் பின் வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்: “உறுதியில்லாத பொருள்களைக் கொண்டு மதத்திற்குப் பின் மதத்தை அக்காலத்தில் உண்டாக்கி வந்தார்கள். அவற்றைப்பற்றிக் குறிப்பான சில விஷயங்கள் தெரியவருகின்றனவேயன்றி அதிகமாக ஒன்றும் நமக்குத் தெரியவில்லை. உலகம் எப்பொழுதும் உள்ளதா? அன்று? ஆத்மாரித்தியமா? அரித்தியமா? ஒரு வழியில் நிலைமையற்றதாயும் வேறொரு வழியில் நிலைமையுள்ளதாயும் தோன்றுகிற தத்து

வத்தை ஒப்பநாடித் துணிவது எவ்வாறு? உலகம் அளவுபட்டதா? அளவுபடாததா? அல்லது, ஒரே காலத்தில் அளவுபட்டதாயும் அளவுபடாததாயுமுள்ளதா? அல்லது, அளவுபட்டதும் அளவுபடாததும் அல்லாததா? என்கிற அநேக விஷயங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் அக்காலத்தில் நடைபெற்று வந்தன. அப்பொழுது தருக்கநூலைத் தழுவி ஸம்சய பரிசோதனை செய்ய வந்தனவாகிய, 'தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மை', 'தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மையல்ல' என்று சொல்லுகிற முக்கியப் பிரதிஜ்ஞைகளோடு கூடிய இருவகைக் கொள்கைகள் பிறந்தன. இங்கே, 'தோற்றுவனவெல்லாம் உண்மையல்ல' என்று சொல்லுந் தார்க்கிகளை நோக்கி, 'எல்லாம் உண்மையல்ல என்று சொல்லுகின்ற சித்தார்த்தம் உன்னுடைய கொள்கையைப்பற்றியும் இயலுமா? அக்கொள்கையும் உண்மையல்லாததா?' என்று கேட்பார்கள். மறுமையுலக மொன்று உள்ளதென்றும் மரணத்துக்குப் பின்பு ஸ்திதியுண்டென்றும் மனிதனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு நிர்ப்பந்தமொன்றுமில்லை பென்றும் நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்க பயன் கிடைக்குமென்றும் அக்காலத்து மனிதர்கள் வாதஞ் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். தீய வழிகளை உபதேசித்துக் கொண்டு வந்தவர்களில் மிகவுங் கொடியவனென்று புத்தரால் நினைக்கப்பட்ட மக்கலிகோஸாலன் என்பவன், நோதனசக்தி (தூண்டும் ஆற்றல்) ஆகிய ஸங்கல்பத்துக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லையென்று சொன்னதாகத் தெரிய வருகிறது. மனிதனுக்குச் சக்தியில்லை; சாமர்த்தியமில்லை; அதிகாரமில்லை; எல்லாவஸ்துக்களும் உயிரோடு கூடிய ஒவ்வொரு ஜந்துவும் ஆகிய இவைகளுக்குச் சக்தி அல்லது சாமர்த்தியம் ஒன்றுமில்லை; விதியினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் ஒவ்வொன்றும் தன்னுடைய கதியை அடையத் தூர்த்தப்படுகிறது. ஞானியும் அஜ்ஞானியும் முடிவில் ஒரு நிகராகத் துன்பத்தை அனுபவித் தொழித்து விடுகிறார்கள். உலகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் நியாயமான தெய்விகச் செங்கோலுக்கு உள்ளடங்கியிருக்கின்றன வென்பது கூட விலக்கப்பட்டிருந்தது. புராணகசிபரென்பவர், 'ஒருவன் கங்கையின் தென்கரையில் படையெடுத்துக்கொண்டு வந்து உயிர்க் கொலையைச்செய்தும் செய்வித்தும் உலகத்தைப் பாழாக்கியும் பாழாக்குவித்தும் தீக்கொளுவியும் கொளுவுவித்தும் தான் குற

றஞ் செய்ததாகத் தோஷத்தைத் தன்னில் ஆரோபித்துக்கொள்வதில்லை; குற்றத்துக்குச் சினை யாதுமில்லை. மற்றொருவன் கங்கையின் வடகரையிற் சென்று தருமதானம் செய்வதனாலும் செய்விப்பதனாலும் யாகங்களைச் செய்வதனாலும் செய்விப்பதனாலும் நற்காரியமொன்றும் செய்தவனாகமாட்டான். நற்காரியத்துக்கு நற்பயன் யாதுமில்லை' என்று உபதேசித்துக் கொண்டு வந்தாரென்பதும், 'ஞானியும் அஜ்ஞானியும் உடல் விழுந்தவுடனே நாசத்தை யடைந்து சூனியமாய்விடுகிறார்கள்; இறந்தபின்பு அவர்களில்லை' என்கிற கொள்கையும் அக்காலத்தில் இருந்தனவென்பதும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனம் பலவகைச் சித்தாந்திகள் பலவாறு பலவழிகளில் புத்தியைச் செலுத்தித் தத்துவத்தைத் தேடிப்பிடித்து உண்மையான தருமத்தை அநேகர்க்கு உபதேசித்து வரவேண்டுமென்கிற ஆசையோடு கூடி இவ்வாழ்வைத்துறந்து கூட்டங்கூட்டமாக இருந்து கொண்டு தருமவிசாரஞ் செய்துவந்தகாலத்தில் உண்டான புத்தமதம் தனக்கோர் அங்கமாகச் சங்கத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டது ஒருவிதத்திலும் புதியதாகவாவது விப்பாபகவாவது நினைத்தற்கு இடமில்லையென்பதில் ஐயமுண்டோ?

'ஹர்மன்ஜாகோபி' என்கிற ஐரோப்பிய வித்வான் ஒருவர் ஜைனசூத்திரங்களைப்பற்றி எழுதும்பொழுது, 'ஜைனமதம் பெளத்தமதத்துக்கு முன்பிருந்ததா? பின்புண்டானதா?' என்று விசாரஞ் செய்து, ஜைனமதம் பெளத்தமதம் என்னும் இரண்டும் முக்கியமாகப் பிராமண ஸர்யாவிகளிடத்திலிருந்து உண்டாயினவென்று வெளியிட்டிருக்கிறார். இவ்வாறு தாம் நினைத்தற்கு ஜைன சம்பிரதாயத்திலும் பெளத்த சம்பிரதாயத்திலும் பிராமணர்களுடைய ஸ்மிருதி ஸம்பிரதாயத்திலும் உள்ள 'ஸர்யாஸதருமங்களை அவர் ஒத்திட்டுப் பார்த்திருக்கிறார். புத்த ஸர்யாவிகளுக்குரிய * தசசீலங்கள் முன்னமே தருமத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன. கொல்லாமை முதலிய ஐந்தும் பெளத்தர்களில் உபாஸகர்களெல்லோரும் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய பஞ்சசீலங்களென்று தெரிவிக்கப்பட்டன. இந்த ஐந்தும் ஜைன ஸர்யாவிகளுக்குரிய ஐந்து சீலங்களுக்குப் பெரும்பாலும் சமானமாகவுள்ளன. ஜைன ஸர்யாவிகளுக்குரிய சீலங்களாவன: அஹிம்ஸை (கொல்லாமை), ஸுருத்ருதம் (மெய்ம்

* தசசீலங்களைப் பெளத்ததருமம், கூட-ஆம் பக்கத்திற் பார்க்க.

மையாயும் பிரியமாயுமுள்ள சொல்), அஸ்தேயம் (கள்ளாமை), பிரமசரியம் (காமமின்மை), அப்ரதிக்ரஹம் (இரவாமை) என்பவை; 'பிராமணஸந்யாவிகளுடைய முக்கியமான பஞ்சப் பிரதிஞ்ஞைகள் [விரதம்] : அஹிம்ஸை, ஸௌந்தர்யம், அபரிக்ரஹம், பிரமசரியம், ஓளதாரியம் என்று போதாயன தர்ம சூத்திரம் தெரிவிக்கின்றது. பிராமண ஸந்யாவிகளுக்கு இன்னும் ஐந்து விரதங்களுண்டு. அவைகளாவன: சினமின்மை, குருபக்தி, ஆராயாது செய்தலில்லாமை, தூய்மை, ஆஹார சுத்தி என்பவை. 'மாக்ஸமுல்லர்', 'புகளர்', 'கரன்' முதலிய ஐரோப்பிய வித்வான்களில் அநேகர், ஜைன ஸந்யாவிகளும் பெளத்த ஸந்யாவிகளும் பிராமண ஸந்யாவிகளுடைய வழியை அனுசரித்துத் தங்களுடைய நியமங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டார்களென்று சொல்லுகிறார்கள். பிராமணர்களுடைய ஸந்யாஸ நியமங்கள் அவர்களுடைய ஆச்சிரம விபாகங்கள் உண்டான காலத்திலேயே உண்டாயிருக்கவேண்டும். பெளத்த ஸந்யாவிகளும் ஜைன ஸந்யாவிகளும் தங்களுடைய மதங்கள் உண்டான ஆதிகாலத்திலே ஆர்யாவர்த்தத்தில் சிற்சில பாசங்களில் சிற்சில ராக விருந்தனரென்று அவர்களுடைய சமயநூல்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. அந்தக்காலத்தில் பிராமணசம்பிரதாயத்தை அனுசரித்த ஸந்யாவிகள் தேசமெங்கும் பரவியிருந்தார்கள். மேலும் பிராமணர்களுக்குரிய ஆச்சிரமதருமங்களை இக்காலத்தில் கேளதமதருமசூத்திரங்களுென்று வழங்கிவருகிற சூத்திரங்களால் வெளியிட்ட கேளதமமுனிவர் கேளதம புத்தருடைய காலத்துக்கு முந்தியே இருந்தனரென்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்களுள்ளனவென்று ஐரோப்பிய வித்வான்கள் உறுதியாகச்சொல்லுகிறார்கள். பிராமண ஸந்யாவிகளுடைய நியமங்களில் சில வற்றைச் சொல்லுவோம்: அவர்கள் தனதானியாதிகளில் ஒன்றையும் தாம் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளலாகாது; ஐம்பொறிகளையும் வென்றவர்களாக இருத்தல்வேண்டும்; மழைக்காலத்தில் இடம்விட்டுச் சஞ்சரிக்கக்கூடாது; அன்னபிஷகூ வாங்குதற்கு மட்டுமே கிராமங்களினுட் பிரவேசிக்கலாம்; கேட்டவிடத்திலேயே மறுபடியுங் கேளாமல் சாதாரணமாக எல்லோரும் போஜனஞ் செய்தற்குரிய காலமானபின்பு அவர்கள் அன்னத்தைப் பிஷகூ யெடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களுக்கு இன்

சுவையுணவில் ஆசையிருத்தல் கூடாது; வாயின் தொழிலையும் கண்ணின் தொழிலையும் அடக்க வேண்டும்; நக்ரனயில்லாமலிருப்பதற்காகவே வஸ்திரந்தரித்தல் வேண்டும்; ஒரு கிராமத்தில் ஓரிரவிற்கு மேற்படத் தங்குதல் கூடாது; தமக்கு நன்மை செய்தாலும் தீமை செய்தாலும் எல்லாப் பிராணிகள் விஷயத்திலும் அவர்கள் உபேகஷையோடு கூடியிருக்க வேண்டும்; அவர்கள் சூழிழைத்துக்கொண்டாலும் கொள்ளலாம்; மழித்துக் கொண்டாலும் கொள்ளலாம்; ஸ்வப்ரியோஜனத்துக்காக (அந்தப் பயன்கள் இம்மையனவாயிருந்தாலுஞ் சரி, மறுமையனவாயிருந்தாலுஞ் சரி) ஒன்றுஞ் செய்யலாகாது; தண்டம், கமண்டலம், பிக்ஷுபாத்ரம், நீர் வடிக்கட்டிற் துணிபொன்று, கிணற்றிலிருந்து நீரெடுக்குங் கயிறென்று இவைகளே ஸந்த்யாவிகள் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்க வேண்டிய பொருள்கள். இப்படிப்பட்ட நியமங்களெல்லாம் ஜைனர்களுக்கும் பெளத்தர்களுக்குமுள்ளன. ஆனால் துறவிக்கு முதன்மையான இலக்கணம் மனத்திலுள்ள அடக்கமும் அவாவின்மையுமேயென்பது எல்லாமதந்தாரும் கொண்ட துணிபு. தர்மபத்மென்கிற புத்த ஞாலில் உத்தம பிக்ஷுவின் இலக்கணமாவது அவனுடைய வேஷத்திலும் உடையிலும் இல்லை யென்றும் வைராக்கியத்திலும் சாந்தியிலும் சுத்தியிலும் உள்ளதென்றும் அநேக விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: “ தன்னுடைய வாக்கை நியமத்துக்குள்ளடக்கிச் செருக்கில்லாமல் விவேகத்தோடே பேசி இம்மை மறுமைகளை விளக்கிக் கொண்டு எவன் வருகிறானோ அவனுடைய உபதேசம் மதுரமாயிருக்கும்; அன்பையே உயிராகவும் புத்த தருமத்தையே ஆனந்தமாகவுமுடைய பிக்ஷுவானவன் சாந்திநிலையை அடைந்து ஸம்ஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் முடிவைத்தரும் நிருவாணனந்தத்தைப் பெறுவான்; ஸ்கந்தங்களுடைய உற்பத்தியையும் முடிவையும் அறிந்துகொண்டவுடனே ஞானிகளுக்கு அமிருத ரூபமாயிருக்கிற நிருவாணமென்கிற ஸந்தோஷத்தின் ஆனந்தத்தை அவன் பெறுவான். தமையே அவனுக்கு ஜீவனோபாயமாக இருக்கக் கடவது; நேரான விசுத்தி மார்க்கமே அவனுக்கு ஒழுக்கமாக இருக்கக் கடவது; இப்படி யிருந்தால் பரிபூர்ணனந்தத்தைப் பெற்று அவன் துன்பத்தை நாசமடையச் செய்வான். வர்ஷிகை யென்கிற செடியானது வாடிப்போன மலர்களைக் கீழே உதிர்ப்பதுபோல, பிக்ஷுக்களே!

நீங்கள் காமத்தையும் தீய எண்ணங்களையும் முற்றும் துறந்து விடுமின்; முற்றுமுணர்ந்தவனு புத்தனால் உபதேசிக்கப்பட்ட தருமத்தை அறிந்து கொண்டவன், வேள்வித்தீயை எப்பொழுதும் அந்தணர் ஆராதித்து வருவது போல அதனை ஆரதித்துக் கொண்டு வரக்கடவன்; பிராமணனுக்கு நலிவு செய்யலாகாது; அவனும் தன்னை நலிவு செய்ய வந்தவனை அடித்தற்குப் போகக் கூடாது; பிராமணனை அடிக்கிறவனுக்குக் கேடு உண்டாகும்; தன்னை அடித்தவனை எதிராக அடிக்கிறவனுக்கு இன்னும் அதிகமாகக் கேடு உண்டாகும். பேதையே! மயிரைச் சடையாகத் திரித்து வைத்துக் கொள்வதனால் என்ன பயன்? தோலுடையால் என்ன பயன்? உன்னுடைய துராசைகளெல்லாம் உன் உள்ளத்தில் இருக்கின்றன. நீ வெளியை மாத்திரம் சுத்தம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறாய்.” இவ்விதமாக அநேக வகையாய்த் துறவிகளுக்கு மனத்தாய்மையே முக்கிய மென்று பின்னும் அந்நூல் தெரிவிக்கின்றது. இப்படியிருந்தும் பிக்ஷுக்களுக்குரிய சில நியமங்கள் தளர்மிக சூத்திர மென்ற பெளத்தநூலிற் பின் வருமாறு புத்தர் சொன்னாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன: “பிக்ஷுக்களே! கேளுங்கள்; பாவத்தை யொழிக்கும் தருமத்தை நான் உங்களுக்கு உபதேசஞ் செய்கின்றேன்; அதை உள்ளத்தில் உறுதியாக வைத்துக் கொண்டிருங்கள்; நன்மையை அடையத் தேடுகிற ஞானியானவன் சங்கத்தாருக்கு உரிய அடக்க நெறியை (ஹ்ரியாபதம்) க்கைக்கொண்டு ஒழுக வேண்டும். பகலில் அகாலத்தில் கிராமங்களுக்கு அன்ன பிக்ஷைக்காகப் போகக்கூடாது; இராத் திரியிலும் போகக்கூடாது. அகாலத்தில் பிக்ஷையெடுக்கச் செல்வதனால் தீங்கு நேரிடுமென்றறிந்து விவேகிகள் அவ்வாறு செய்வதில்லை. ஐம்புலன்களும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் மயக்கத்தை உண்டாக்குகின்றன. அப் புலன்களைப்பற்றி வரும் ஆசையை நீக்கி விடுங்கள். பிக்ஷுவானவன் தன்னுடைய மத்தியாந்ரபோசனத்தை உரியகாலத்தில் பண்ணவேண்டும். அவன் தக்க காலத்தில் தன்னுடைய உணவைப் பெற்றுத் தமிழனாக மீண்டு வந்து ஏகாந்தமாகவிருந்து தியானஞ் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் தன்னுடைய சித்தத்தைப் பரவ விடக்கூடாது; மனத்தை நன்றாகக் அடக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவன் உபாஸகர்களோடாவது பெளத்த பிக்ஷுக்களோடாவது பேசும்

போது பெளத்ததருமத்தினுடைய பெருமையைப்பற்றிப் பேச வேண்டும். பிறரைப்பற்றிப் பழிமொழியாகவாவது புறங்கூறலாக வாவது பேசலாகாது. பிக்ஷுக்களில் சிலர் வாதஞ் செய்வதற்கு வேண்டிய வல்லமையைப் பெறுதற்கு முயலுகிறார்கள். அவர்களுடைய மனம் சிதுமையுள்ளது. அவர்களை நான் பாராட்டுகிறதில்லை. இப்படிச்செய்பவர்களுக்கு அநேகவழியாகத் தீங்கிற் பற்று உண்டாகும். அவர்களுக்கு வாதத்தில் முயற்சியிருக்கும்பொழுது அவர்கள் உண்மையாகத் தங்கள் மனத்தை நெடுந்தூரஞ்செலுத்திவிடுகிறார்கள். பெளத்தபிக்ஷுவானவன் உணவுபடுக்கை ஆஸனம் உடலாடைகளின் தூய்மைக்கு வேண்டிய நீர் இவற்றை யெல்லாம் பெற்றுக்கொள்வதில் புத்தராலிடப்பட்ட கட்டளை யொன்றையும் கடக்கலாகாது. அவன் இவற்றைப் பற்றிப் பரபரப்புள்ளவனாக இருக்கக்கூடாது; தாமரையிலேயிலுள்ள தண்ணீரைப்போலப் பற்றில்லாதவனாக விருக்கவேண்டும்.”

புத்தர் உயிர்வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில் அவரை ஆசிரயித்த சிஷ்யர்களே சங்கத்தின் உற்பத்திக்குக் காரண மென்பது முன்னரே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புத்தருக்கும் அவருடைய சிஷ்யர்களுக்குமிருந்த சம்பந்தம், இந்தத்தேசத்தில் தொன்று தொட்டுப் பிரசித்தமாக ஆரியர்களில் நடைபெற்றுவந்த குருசிஷ்யசம்பந்தத்தை யொத்ததுதான். முதலில் சிஷ்யர்களை அடையும் பொழுது, “பிக்ஷுவே! இங்குவா; தருமத்தை உபதேசஞ் செய்கிறேன். பிரமசர்யானுஷ்டானஞ் செய்துகொண்டு துன்பத்தை முடித்துவிடு” என்று அவர்களுக்குச் சொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கிறது; இதனால், ஹிந்துமதத்தாருடைய தருமசாஸ்திரங்களிலுள்ளவாறு பெளத்தர்களும் நான்கு ஆச்சிரமங்களைப் பாராட்டிக்கொண்டு வந்ததாக நினைக்கக்கூடவில்லை; பிரமசர்யாச்சிரமத்திலிருந்து கிருஹஸ்தாச்சிரமத்துக்கும் கிருஹஸ்தாச்சிரமத்திலிருந்து வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்துக்கும் அதிலிருந்து ஸர்யாஸத்துக்கும் படிப்படியாகச் செல்லுகிற சம்பிரதாயம் பெளத்தர்களாலேயே பங்கப்படுத்தப்பட்ட தென்பது சிலருடைய கொள்கை. அதனாலும், எல்லாச்சாதியாருக்கும் ஸர்யாஸத்தைப் பெற யோக்கியதை யுண்டென்று ஒத்துக்கொண்டு அவ்வாறு நடத்தி வந்ததனாலும், ஸ்மிருதிசம்பிரதாயத்தை அனுஷ்டிக்கிற வைதிக மார்க்கத்தாருக்கும் பெளத்தர்களுக்கும் அனுசூலம் குறைந்து வந்ததெ

ன்று சொல்லுகிறார்கள். மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் பிரமசரிய சப்தத்துக்குக் காமமின்றி ஆஹாராதி நியமங்களுக்கு உட்பட்டிருத்தலே பொருளென்று அறிந்து கொள்ள வேண்டியது. ஆரம்ப காலத்தில் இஷ்டமுள்ளவர்களெல்லாரும் சங்கத்தைச் சேரலாமென்ற விதியிருந்தது. வரவரச் சிலநியமங்கள் விதிக்கப்பட்டன. சங்கத்தைச் சேர்தற்கு விருப்பமுள்ளவன் ஒட்டுவியாதி யொன்றும் தனக்கில்லையென்றும், சூயரோகம் தனக்கில்லையென்றும், மூர்ச்சாரோகம் தனக்கில்லையென்றும், தான் ஒருவருக்கும் அடிமையல்ல வென்றும், தனக்குக் கடனில்லையென்றும், தான் பேரார்ப்படைச் சேவகனல்லவென்றும், தான் ஸர்யாவியாவதில் தன் தாய்தந்தையர்களுக்கு உடன்பாடு உண்டென்றும் தெரிவித்தல் வேண்டும். இவைகளெல்லாம் பின்பு தான் உண்டான விதிகளாம். ஆரம்பகாலத்தில் ஒருவன் தலையை மொட்டை யடித்துக்கொண்டு துவராதையடித்துத் தனியே இருப்பானாயின் அவனுக்குப் பிஷ்டுத்தன்மை கிடைத்ததாக நினைத்து வந்தார்கள். பின்பு சங்கப்பிரவேசத்துக்கு வேண்டிய நியமங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. சங்கப்பிரவேசத்துக்கு இரண்டு வழி; ஒன்று, இருபது பிராயத்துக்குக் குறைவில்லாதவர்கள் நேராகவே ஸர்யாஸத்தை யடைந்து சங்கத்தைச் சேரலாமென்பது; மற்றொன்று, எட்டுமுதல் இருபது இறுதியான பிராயமுள்ளவர்கள் பிற்காலத்தில் ஸர்யாஸத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய சாதனங்களைப்பெற முயன்றுகொண்டு சங்கத்தை ஒட்டி ஸர்யாஸத்தை விருக்கலா மென்பது. ஸர்யாஸங்கொடுக்கிற முறையில் இரண்டு படிகளுண்டு; அவற்றில், தாழ்ந்த (முதல்)படிக்கு ப்ரவ்ரஜ்யையென்றும், உயர்ந்ததான (இரண்டாம்) படிக்கு உபஸம்பதையென்றும் பெயர். ப்ரவ்ரஜ்யையாவது பழைய நிலையிலிருந்து நீங்குதல். உபஸம்பதையாவது பிஷ்டுக்களின் நிஷ்டையைப்பெற்றுக்கொண்டு சங்கத்தாரில் தானும் ஒருவனாகி அச்சங்கத்தையடைதல். ப்ரவ்ரஜ்யைப்பெற்று உபஸம்பதையைப் பெறாத ஸர்யாஸி வெளியாருக்குச் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் காணப்பட்டாலும் சங்கத்தில் அவனுக்கு உள்ளபதவி தாழ்ந்ததே. சிலருக்கு ப்ரவ்ரஜ்யாஸம்ஸ்காரமும், உபஸம்பதாஸம்ஸ்காரமும் ஒரேகாலத்தில் நடத்தப்படும். ஆனால், சாதாரணமாக ப்ரவ்ரஜ்யாஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட சிலகாலத்துக்

குப் பின்புதான் உபஸம்பதா ஸம்ஸ்காரத்தைக் கொடுப்பது வழக்கம். ப்ரவ்ரஜ்யையைப்பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியவன், சங்கத்தாரெதிரிற் சென்றாவது முதியவனை ஒரு பெளத்தஸந்யாவியினிடமாவது அந்தஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்; அந்தஸம்ஸ்காரத்துக்கு அதிகமாகச் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை; அந்த ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய மனிதன் துவராடையை உடுத்திக்கொண்டு தலைமுழுவதையும் முகமுழுவதையும் சிரைத்துக்கொண்டு தனக்கு ப்ரவ்ரஜ்யையைக்கொடுக்கிற ஸந்யாவியினிடத்தில், மூன்றுதரம் வணக்கத்துடனும் பக்தியுடனும்,* “புத்தம்சரணம் கச்சாமி”, “தர்மம் சரணம் கச்சாமி”, “ஸங்கம் சரணம் கச்சாமி” என்று சொல்லவேண்டும்; இதைச் சொன்னபின்பு பெளத்த ஸந்யாவிகளுக்குரிய தசசீலங்களையும் தான் அனுஷ்டித்துவருவதாகவும் அவன் ஸங்கற்பித்துக்கொள்ளவேண்டும்; பின்பு உபஸம்பதையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொழுது, அவன் சங்கத்தார்க்குமுன் சென்று பணிந்து தலைமேற்குப்பிய கையனாய்ச் சங்கத்தைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லுதல்வேண்டும்: “பூஜ்யர்களே! எனக்கு ஸந்யாஸங்கொடுக்கவேண்டுமென்று சங்கத்தாரை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார் என்னையும் தங்களிலொருவனாகச் செய்துகொள்ளவேண்டுகிறேன்; என்மேல் சங்கத்தார் தபையுள்ளவர்களாக விருக்கும்படி வேண்டுகிறேன். பூஜ்யர்களே! எனக்கு நீங்கள் ஸந்யாஸம் தந்தருளவேண்டுமென்று இப்படியே இரண்டுதரம் மூன்றுதரம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சங்கத்தார் என்னை உயர்த்தித் தங்களில் ஒருவனாகச் செய்துகொள்ளவேண்டும்; என்னிடத்தில் கருணையுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும்.” இப்படி அவன் சொன்னபின்பு சில கேள்விகள்கேட்டு அவனைப் பரிசோதித்து அவனுக்குச் சங்கத்தைச் சேர்த்தற்குத் தகுதியுண்டென்று சங்கத்தார் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள்; அக்கேள்விகளான:— (வந்தவனைப் பெயர்கூறியழைத்து) “நான் சொல்வதைச் செவி கொடுத்துக் கேட்கின்றனையா? சத்தியமாகவும் வஞ்சனையில்லாமலும் நீபேசுவதற்கு இதுதான் சமயம். உன்னைப்பற்றியநிலைமை.

*“முத்தி மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
சரணு கதியாய்ச் சரண்சென் றடைந்தபின்”

(மணிமேகலை, ௩௦-ஆம் காதை, ௪-௮.)

கள் எப்படி யிருக்கின்றனவோ அவற்றைப்பற்றிக்கேட்கப் போகிறேன் ; நீ உள்ளதை உள்ளதென்றே சொல்லவேண்டும். இல்லாததை இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். உனக்குப் பெருவியாதி, கண்டமாலே, வெள்ளைக்குஷ்டம், கஷ்டம், மூர்ச்சாரோகம் இவைகளுள் ஒன்றுமில்லையா ? நீ வஞ்சனாவேடம் பூண்டிராத உண்மையான மனிதன்தானா ? நீ ஆண்மகனா ? நீ யாருக்கேனும் அடிமையாக இருக்கின்றனையா ? நீ கொடுக்கவேண்டிய கடன் ஒன்றுமில்லையா ? நீ இராஜஸேவை செய்பவனா ? ஸர்யாஸத்தை அடைவதற்குத் தாய்தந்தையர்களின் கட்டளைபெற்றிருக்கின்றனையா ? உனக்குப் பூர்ணமாக இருபது பிராயமாயிற்று ? உனக்கு வேண்டிய பிசுடாபாத்திரமும் காஷாய வஸ்திரங்களும் இருக்கின்றனவா ? உன்பெயர் என்ன ? உன் ஆசிரியன் பெயர் என்ன ?” (என்று சங்கத்தாரில் ஒருவன் பரிசோதகனாக முன்னின்று கேட்பான்.) இக்கேள்விகளுள் இறுதிக்கேள்வியால், பரவராஜ்யையையடைந்தவன் உபஸம்பதையையடைபுமுன் சங்கத்தாருள் ஒருபிசுடாவைக் குருவாக அடைந்து அவனிடம் பெளத்த தருமங்களையும் ஆசாரங்களையும் அறியவேண்டுமென்று தெரிகிறது. இந்தக்கேள்விகளைக்கேட்ட பரிசோதகன் இந்தக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் நேரானவிடை வந்தவுடனே சங்கத்தாரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லுவான்:—“பூஜ்யர்களே ! சங்கத்தார் நான் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டுகிறேன் ; (குருசிஷ்யர்களுடையபெயர்களைச்சொல்லி) இன்னாருடைய சிஷ்யனான இங்கேயுள்ள இன்னான் ஸர்யாஸம்பெற்றுக்கொண்டு சங்கத்தைச் சேரவிரும்புகிறான்; இவன் சங்கத்தைச்சேர்வதற்கு விரோதமான தடையொன்றுமில்லை; இவனுக்குப் பிசுடாபாத்திரமும் துவராடைகளும் இருக்கின்றன. இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இருந்துகொண்டு தானும் சங்கத்தைச் சேரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறான் ; இவன் இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இருந்துகொண்டு பிசுடாவாய்ச் சங்கத்தைச் சேரலாமென்று சங்கத்தார் கட்டளையிடக் கருதுகிறார்கள். இச்சங்கத்திலுள்ள பெரியோர்களில், இன்னாருடைய சிஷ்யனாக இவன் இருந்துகொண்டு சங்கத்தைச் சேரலாமென்று எண்ணங்கொண்டவர்கள் மௌனமாக இருக்கவேண்டும்; அவ்வாறு எண்ணங்கொள்ளாதவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிடவேண்

மும்.” இவ்வாறு மூன்றுதரம் சொன்னபின்பு ஒருவரும் பேசாமலிருந்தால், அந்தப் பரிசோதகன் சபைக்குத் தலைவனான ஸ்தவிர [முதியோ]னைப்பார்த்து வணங்கி (குருசிஷ்யர்களுடைய இயற்பெயர்சொல்லி), “இவன் இன்னொருடைய சிஷ்யனாகவிருந்து கொண்டு சங்கத்தைச் சேர்தற்கு நியமனம் பெற்றுக்கொண்டான். சங்கத்தாரெல்லாரும் இதற்கு உடன்பட்டவர்கள். அதனாலே தான் எல்லோரும் மௌனமாயிருக்கிறார்களென்று நான் எண்ணுகிறேன்” என்று சொன்னபின்பு, அந்தச்சிஷ்யன் சங்கத்தில் ஒருவனாய்விடுகிறான். பிச்சையெடுத்துப் பெற்றுக் கொண்ட அன்னந்தான் அவனுக்குத் தகுதியான அன்னமென்றும், பிறர்விட்டுடெறிந்த கந்தைகளைச் சேர்த்துத் தைத்துக்கொண்ட ஆடை தான் அவனுக்குத் தக்க உடையென்றும், காட்டிலுள்ள மரத்தின் அடிதான் அவனுக்கு இருப்பிடமென்றும், கோமுகத்திரந்தான் அவனுக்குத் தக்க மருந்தென்றும், உபாஸகர்கள் நல்ல ஆடை உணவு இருப்பிடம் மருந்து ஆகிய இவற்றைக் கொடுப்பார்களாயின் அங்கீகரிக்கலாமாயினும் அவற்றை யெல்லாம் மேற் கூறிய விதமாகவே அவன் பெற்றுக்கொள்வது உத்தமமென்றுங் கூறுவர். பின்னும் காமமின்மை, கள்ளாமை, கொல்லாமை யென்னும் விரதங்களிலிருந்து தவிர்த்தாலும், யோகத்தாறகிடைக்கும் இருத்திசக்திகள் தனக்கிருப்பனவாகப் பெருமைபாராட்டினாலும் சங்கத்திலிருந்து விலக்கி விடுவதற்கு இடமுண்டாமென்றும் சொல்லுவார்கள். இவ்வாறு சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் தன்னுடைய ஆசிரியனோடு கூடவேயிருந்து தருமத்தையும் சீலத்தையும் அவன்பால் அறிந்து கொண்டு தந்தையினிடத்தில் மைந்தன் இருக்கும் வண்ணம் நடந்துகொள்ளவேண்டும். இங்ஙனம் துறவியானவனுக்கு அந்த நிலைக்குரிய நியமங்களை நடத்தமுடியாவிட்டால் அவன் அதிலிருந்து இல்லறநிலைக்கு வந்து விடலாம்.

பிக்ஷுக்களுக்குரிய ஆஹாரநியமங்கள்: — சூரியோதயமானபின்பு * மத்தியான்னத்துக்குள்ளாகவே அன்னரூபமான ஆஹாரத்தை உட்கொள்ளலாம். இந்த ஆஹாரத்தை வீடு

* “ஒண்டிவ ரார்துகி லாடை மெய்ப்போர்த் துச்சிகொ ளாமை. யுண் டேபுரைக்குங், குண்டர்க ளோடரைக் கூறை யில்லார் கூறுவ தாங் குண மல்ல கண்டர்” நீருளுன, தே. கீழைத்திருக்காட்டிப்பள்ளி.

வீடாகப்போய்ப் பிச்சையெடுத்துத் தொகுக்கவேண்டும். வீட்டு வாயிலிற்போய் மௌனமாய்ப் பிஷாபாத்திரத்தோடு * சம்மா நிற்கவேண்டும். கொடுத்தார் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; கொடாவிட்டால் அப்பாற் போய்விடவேண்டும். இன்னார்வீட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்று தெரிந்தெடுத்து உத்தேசத்தோடு போகக்கூடாது. தனக்கு ஒருவேளைக்கு வேண்டியவளவான உணவுகிடைத்த பின்பு பிஷாபாங்கக்கூடாது. பிஷாபையெடுத்த ஆஹாரத்தை உண்பதற்கு முன் அசுபபாவனை செய்து கொண்டிருந்து, பின்பு தான் இவ்வாமலிருப்பதற்கு வேண்டுமளவே உண்ணவேண்டும். செல்வவரன்களான உபாஸகர்கள் தாமாகவே பிஷாபுக்கு அழைத்தால் போய் உண்ணலாம்; உண்ணலாகாதென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; அப்பொழுது கூடப் பகலில் ஒருவேளை உணவுக்கே போகலாம். உபாஸகர்கள் பெரும்பாலும் பூர்ணிமையில் அழைப்பதுவழக்கம். தாம் இருக்கிற இடத்துக்கு உபாஸகர் யாரேனும் தாமாக வந்து உணவளித்தால் அதை உண்ணுகிற வழக்கமும் உண்டு. சில பிஷாபுக்கள் ஆஹாரவிஷயத்தில் சில கடுமையான நியமங்களைக்கூட அனுஷ்டிப்பதுண்டு. ஊனுணவை உண்பதில்லை யென்றும், பிஷாபையெடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டதையன்றி வேறொன்றையும் உண்பதில்லை யென்றும், † பிஷாபாத்திரத்திற்கிடைத்ததை எறிகிறதில்லை

* “மணியகம் புருந்து மணிமே கலாதான், புனையா வேவியம் போல நின்றலும்” என்றதனால், பிஷாபிரத்தற்குச் சென்ற பிஷாபுணிகளும் மௌனமாய்ச் சம்மா நிற்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது; மணிமேகலை, ௧௬-ஆம் காதை, ௧௩0 - ௩௧.

† நீலகேசீ, மொக்கலவாதச்சருக்கம், ௫௨-ஆம் பாட்டுரை:—“தலை கிரைத்தலே, புருவஞ்சிரைத்தலே, அத்யுஷ்ணமும் அசிபாரமும் அதி தூர்க்கந்தியுமாகிய சீவரம்போர்த்தலே, ஸர்வமும் அகசியேயேயு பாநிந் துண்டலே, காமஸந்தாபமே, பொழுதுசெகுத்துண்டலே என்றிவை முதலாயின” என்பதனாலும் பெளத்தபிஷாபுக்கள் உண்பதற்குமுன்பு அசுபபாவனைபண்ணவேண்டுமென்று தெரிகின்றது.

‡ “கொள்ளு மாறுந்தங் கோரகை யுட்கஞ்சி, மொள்ளு மாறு முதுகு நெளித்துண்டு” (நீலகேசீ, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், ௬-ஆம் பாட்டு) எனவும், “வழிக்கு மாறுந்த மண்டையி லுண்டு” (நீலகேசீ, அருக்கசந்திரவாதச்சருக்கம், ௭-ஆம் பாட்டு) எனவும் வருவனவற்றால் பெளத்தபிஷாபுக்களுடைய பிஷாபாத்திரம், கோரகையென்றும் மண்டையென்றும் கூறப்படுமென்றுணர்க.

யென்றும் இப்படிச் சில நியமங்கள் அவர்கள் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிகிறது. பிஷுக்குப் போகும்பொழுது ஊரிலுள்ளவர்கள் உண்டுவிட்ட செய்தியை இயன்றவரையில் தெரிந்துகொண்டு பின்பே போகவேண்டும்; தமக்கு உணவைக் கொடுத்துவிட்டு உபாஸகர் பட்டினியிருக்கும்படி முன்பு செல்லலாகாது.

பிஷுபாபத்திரம், * மூன்று வஸ்திரம், இடையிற் கட்டுங்கச்சை, கந்தைகளைத் தைத்தற்குவேண்டிய ஊசி, செஞ்ளரக்கத்தி, நீர் வடிக்கட்டுகிற துணி என்னும் † எட்டுமே பிஷுக்களுக்குரியவை; இவற்றையன்றித் தமதென்று வேறென்றையும் வைத்திருத்தல் கூடாது. அப்படி ஏதாவதொரு பொருளை வைத்துக் கொண்டிருந்தால், அது நிருவாணமடைவதற்குப் பெருந்தடையாகுமென்பது அவர்கள் கருத்து. பக்ஷிகள் தாம் பறந்து செல்லுமிடங்களுக்குச் சிறைகளையன்றி வேறென்றையும் எப்படி உடன்கொண்டு செல்வதில்லையோ, அப்படியே பிஷுக்கள் காஷாயத்தையன்றி வேறென்றையும் கொண்டு செல்லலாகாதென்று பெளத்த நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. பணத்தை அவர்கள் தொடவுங்கூடாதென்பது விதி.

* மூன்றுவஸ்திரங்கள் : அந்தரவாஸகம், ஸங்காடி, உத்தராசங்கமென்பன ; “மருதின் வாழ்பகை யானவிய் மாந்தர்” (நிலகேசி, குண்டலகேசி வாதச்சுருக்கம், சுசு - ஆம் பாட்டு) எனவும், “புடைவை கொண்டுகிழித்து மகதநாட்டுச் சதிரவரைக் கண்ணாறுபோலத் துன்னஞ்செய்து மருநத்துவர் தோய்த்துக்கொட்டி இவ்வாறு பஞ்சுலேசத்தாற்போர்க்கின்றது மோக்ஷார்த்தம்” (நிலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம், சுசு-ஆம் பாட்டுரை) எனவும், “துவராடைகண்மூடியசேடன்” (நிலகேசி, புத்தவாதச்சுருக்கம், உக - ஆம் பாட்டு) எனவும், “நிலம்பொய் நீர்பொய் நெடுநகர் தாமும்பொய், கலம்பொய் காற்றொடு தீயும்பொய் காடும் பொய், குலம்பொய் பேயெனக் கூறுஞ்செய் கூறையாய்” (நிலகேசி, புத்தவாதச் சுருக்கம், எங - ஆம் பாட்டு) எனவும் வருவனவற்றால், பெளத்த பிஷுக்களின் ஆடைகளின் இலக்கணமும் அவை துவராடை; செங்குறை யென்று கூறப்படுதலும் அறிக.

† கிழிக்கத்தி, கத்திரிகை, சுண்ணாம்புச்செப்பு, வெற்றிலைப்பெட்டி, பாக்குப்பை, பல்லுத்துடைக்கப் பாளை முதலியனவும், தலையையழித்தற் குரிய கத்தி, தீட்டுக்கல், குடை, செருப்பு, மண்டை, கெண்டிமுதலியனவும் பிஷுக்கள் கைக்கொள்ளுதற்குரியனவென்பர் நிலகேசி உரையாசிரியர் ; அருக்கசந்திரவாதச்சுருக்கம், சுசு.

உபாஸகர்களில் யாராவது பிக்ஷுக்களுக்குப் பணங்கொடுக்க விரும்பினால் பணமாகக்கொடாமல், அவர்களுக்கு உரிய வஸ்திரம் முதலிய பொருள்களை வாங்கிக்கொடுத்தல் முகமாகவே சேர்ப்பிக்கக்கடவர். ஒரு பிக்ஷு பணம் வாங்கினானென்று தெரிந்தால், அவனைச் சங்கத்தார் விசாரித்துக் * குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளு வித்து அவனைக்கொண்டு அந்தப்பணத்தை அருகிலுள்ள உபாஸகனுக்குக் கொடுத்துவிடச் செய்வதும், அங்ஙனம் பெற்றுக்கொள்ள அந்த உபாஸகன் உடன்படாவிட்டால் அவனைக்கொண்டாவது வேறு உபாஸகனைக் கொண்டாவது அதனை எடுத்தெறிந்துவிடச் செய்வதும், எந்த உபாஸகரும் எறிதற்கு உடன்படாவிட்டால் சங்கத்தார் ஒரு பிக்ஷுவை அதற்கென்று நியமித்து அவனைக் கொண்டு அந்தப் பணத்தை எடுத்தெறிந்துவிடச் செய்வதும், அந்தப் பிக்ஷு தான் பணத்தையெறிந்த இடத்தைக் கருத்தில் வைத்து வெளியிடலாகாதென்பதும் அவர்களுடைய நியமங்கள்.

வஸ்திரம்:—பெளத்த பிக்ஷுக்கள் எப்பொழுதும் வஸ்திர மில்லாமலிருக்கக் கூடாதென்றும், திகம்பரர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்கு விரதபங்கம் நேரிடுமென்றும் சொல்லுவார்கள். சாதாரண ஜனங்கள் உடம்பு முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ளாத தேசங்களிற்கூடப் பிக்ஷுக்கள் உடம்பு முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது நியமம். இந்தக்கொள்கை ஜைனர்களுடைய திகம்பரவாதத்துக்கு முழுவதும் எதிராக உண்டாயிற்றென்று தோற்றுகின்றது. ஒவ்வொரு பிக்ஷுவுக்கும் அந்தரவாஸக மென்றும், ஸங்காடி, யென்றும், உத்தராஸங்கமென்றும் மூன்று காஷாய வஸ்திரங்கள் இருக்க வேண்டும்; அந்தர வாஸகம்-உள்ளாடை; ஸங்காடி-அரையிற்கட்டும் ஆடை; உத்தராஸங்கம்-மேற்போர்வை. இந்த மூன்றையும் தோய்த்து உலர்த்தி உபயோகித்துக் கொள்வதற்கு உபகாரமாக வேறு மூன்று வஸ்திரங்களே இருக்கலாம். உள்ள வஸ்திரங்கள் மலினமாகவும் சிதிலமாகவும் போய்விட்டால் வேறு வஸ்திரம்

* பிக்ஷுக்களுக்கு ஏதேனுங் குற்றம்நேரிடுமாயின், அதற்குப்பா தாரம் நந்தவனத்துக்கு நீரிறைக்கையென்று தெரிகிறது; இதனை, “பிக்ஷுணிகளுக்குப் பிழை புருந்தாற் பிராயச்சித்தம் புத்தர்கோயில் முற்றத்துக்கு மணற்சுமக்கை; பிக்ஷுக்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் நந்த வனத்துக்கு நீர் இறைக்கை” (நீலகேசி, அருக்கசந்திரவாதச்சுருக்கம், உடு - ஆம் பாட்டுரை) என்பதனுணர்க.

திரம் பெற்றுக்கொள்வதற்குத் தாமாகவே முயலலாகாது. இல்லாததைப்பார்த்து யாராவது தாமாக வஸ்திரம் கொடுத்தாற் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இருப்பிடம்:—காட்டில் மாத்தினடியில் தனித்து வாசஞ் செய்வது இந்திரிய நிக்கிரகத்துக்குச் சிறந்தவழியென்பது பெளத்தர்கள் கருத்து. ஆனால், கௌதமபுத்தர் தாம் தருமோபதேசஞ் செய்யத்தொடங்கின நாளமுதல் கிராமங்களுக்கும் பட்டணங்களுக்கும் அருகில் வாசஞ்செய்து கொண்டுவந்தார்; அநேக பிக்ஷுக்கள் தனியே காட்டிற்குச்சென்று மரத்தடியில் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; சில பிக்ஷுக்கள் தமக்கு இருப் பிடமாகப் பிறரார் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட விஹாரங்களில் கூட்டங் கூட்டமாக இருந்தார்களென்றுத் தெரிகிறது. * விஹாரங்கள் ஊருக்கு அருகிலுள்ள பெரிய தோட்டங்களில் பிக்ஷுக்கள் தங்குவதற்காக உபாஸகர் கட்டி அமைத்தவை. கௌதம புத்தரது காலத்திலேயே சில விஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவென்றும், அவர் காலத்துக்குப்பின் அங்கங்கே பற்பல விஹாரங்கள் அமைக்கப்பட்டனவென்றுஞ் சொல்லுவர். மலைக் குகைகளிலும், மலைகளில் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் சிற்பிகளாற் குடைந்தமைக்கப்பட்ட செயற்கைமுழைகளிலும் பிக்ஷுக்கள் தனித்தனியாகவாவது கூட்டங்கூட்டமாகவாவது தங்குவது முண்டு. அத்தன்மையனவாகிய குகைகள் பல நம்முடைய தேசத்தில் இப்பொழுதும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட விஹாரங்களிலாவது குகைகளிலாவது பிக்ஷுக்கள் வருஷ முழுவதும் வசிக்கிற வழக்கம் இல்லை. அவர்கள் சாதாரணமாக வருஷாகாலமொழிந்த மற்றைக்காலங்களில் ஓரிடத்திலிருந்து

* “பன்னியுட் சங்கத்தாரோடுகிடந்த உபாஸகன் நித்ராவசத்தாற் சங்கத்தார்மேற் காலேறட்டு விழித்தால் அதற்குப் பச்சாத்தாப்பபடுவது பாவமுண்டென்று அஞ்சியன்றோ” (நீலகேசி, புத்தவாதச்சுருக்கம், ௬௬-ஆம் பாட்டுரை), “ஒருபன்னியுளிருந்த சங்கத்தார் பலருட் சிலரைத் தோஷவான்களென்றும் ஸஹபோஜனஸஹவாஸங்களுக்கு யோக்கியரல்லரென்றுங்குறித்தால் ஒழிந்தாரெல்லாரும் யோக்யரென்றவாறு, போலக் குற்றமென்று உன்னாற்கழிக்கப்பட்ட நான்குசொல்லுமொழித்து ஒழிந்தன புண்ணியகாரணமாம்” (௭௦-ஆம் பாட்டுரை) என்பனவற்றால், சங்கத்தாருறைதற்குரிய விஹாரமென்பது தமிழிற் பன்னியென்று சொல்லப்படுமென்று தெரிகிறது.

மற்றோரிடத்திற்குப் பெயர்ந்து சஞ்சரித்துக்கொண்டே யிருத்தல் வேண்டும். வருஷாகாலத்தில்மாதிரும் ஓரிடத்திலேயே இருத்தல்வேண்டும். வருஷாகாலத்தில் வெளியில் மரத்தினடியில் வாசஞ் செய்யக்கூடாது; ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்துக்குச் செல்ல வந் கூடாது.

பிக்ஷு-க்களின் தினசரியை:—புதியபிக்ஷுவாய்க் குருவி னிடத்தில் பணிவிடை செய்துகொண்டு வருபவன், சூரியோ தயத்துக்கு முன்னமே எழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து தானும் தன் ஆசிரியனும் இருக்கும் விஹாரத்தைச் சுத்திசெய்து * தாம் தொழும் அசுவத்தவிருகூத்தின் அடியையும் சுத்திசெய்து ஒரு நாள் முழுதும் தாம் பருகவேண்டிய நீரையெடுத்து வடிக்கட்டி வைத்தல்வேண்டும். அப்பால் ஏகார்தமாகவிருந்து புத்ததரு மத்தைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். பின்பு † தாதுகோபத்தை யாவது போதிவிருகூத்தையாவது மலராலருச்சித்துத் தொழுது ஒரு பிக்ஷாபாத்திரத்தை பெடுத்துக்கொண்டு ஆசிரியனுடன் பிக்ஷுயெடுக்கச் செல்லவேண்டும். பிக்ஷுயெடுத்துக் கொண்டு வந்த பின்பு ஆசிரியன் காலைக்கழுவிக்கொள்வதற்கு நீர் கொடுத் துப் பிக்ஷாபாத்திரத்தை அவன்முன்வைத்து அவனுந்தானும் உண்டபின்பு பிக்ஷாபாத்திரத்தைச் சுத்திசெய்யவேண்டும். மறு படியும் புத்தரைத்தொழுது தியானஞ்செய்யவேண்டும். பின்பு

* பெளத்தர்களால் அரசமரம் தொழப்படுதலை, “புத்தர்கட்பத்தி யிற்போதி மரந்தொழின்” (நீலகேசீ, மொக்கலவாதச் சருக்கம், ௬௨ - ஆம் பாட்டு) என்பதனாலும், “அருள் அறிவு துறவில்லாத போதிமரத்தை நீ தொழுதல் என்னை? புத்த பக்தியால் அவனிருந்த போதிமரம்போலும் போதிமரத் தொழுகின்றனையாயின், அவனிரந்த மண்டைபோலும் மண் டையையும் அவன் தொட்ட செருப்புப் போலுஞ் செருப்பினையும் அவன் குடை போலங் குடையினையுந் தொழுக ’ என்னும் அதனுரையாலு முணர்க.

† தாதுகோபம் - புத்தருடைய தாதுக்களைப் பாதுகாத்தற்குக் கட்டிய கட்டிடம்; தாது - என்பு முதலியன; “புத்தனுடைய என்பாகிய தாது ஆழ்வார்” (நீலகேசீ, அருக்கசந்திரவாதச் சருக்கம், ௨௪ - ஆம் பாட்டுரை) எனவும், “நீ தாதுவினைத் தொழுவது புத்த தாது வென் றன்றே” (நீலகேசீ, மொக்கலவாதச் சருக்கம், ௮௨ - ஆம் பாட்டுரை) எனவும் வருவனவற்றால், புத்ததாது பூசிக்கப்பட்டு வந்ததை அறிந்து கொள்க.

பெளத்த சமய நூல்களைப் படிக்கிறதும் எழுதுகிறதும் தனக்குத் தெரியாதவற்றை ஆசிரியனிடம் கேட்டு அறிகிறதும் சாயங்காலம் வரையில் அவன் செய்யவேண்டிய தொழில்கள். சாயங்காலமானவுடனே விஹாரத்தைத் தூத்துச் சுத்திசெய்து விளக்கேற்றி அன்று தான் பெளத்த நூல்களிலிருந்து நெட்டுருப்பண்ணிய பகுதிகளைக் குருமுன்னே ஒப்பித்து, தான் ஏதாவது குற்றஞ் செய்திருந்தால் அதை ஆசிரியனுக்கு அறிவித்து க்ஷமிக் கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்; நிரம்பிய மனமுடையவனாய் இந்திரியங்களை வெல்ல முயன்றுகொண்டு திரிகரணங்களாலுஞ் சுத்தனாய்ச் சாந்தியுடன் வளர்ச்சியடைந்து வரவேண்டும். * ஸ்தவிரர்களான பிக்ஷுக்கள் இவ்வாறு சிஷ்யர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு, தங்களுக்குள்ள காலத்தை சீலானுஷ்டானத்திலும் ஐந்துவிதமான பாவனைகளிலும் தியானத்திலும் சமாதியைப் பெறுவதிலும் செலுத்திக்கொண்டு வருவார்கள். ஆசையைவென்று பற்றையறுத்து முற்பிறப்புக்களிலும் இப்பிறப்பிலும் செய்துவந்த கருமங்களின் ஸம்ஸ்காரங்களை யெல்லாம் நாசஞ் செய்துவிட்டு நிருவாணத்தைப் பெறுவதுதான் இவர்களுடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் பயன். இவ்வாறு சீலபாவனுத்தியான சமாதிகளால், முறையே ஸ்ரோதாபந்நரென்றும் ஸக்ருதாகாயி யென்றும் அநாகாமியென்றும் அர்ஹத்தென்றும் படிப்படியாக உயர்ந்திருக்கும் வகை நான்குண்டு; அசேஷரென்கிற ஐந்தாம் வகை யொன்றும் இருப்பதாகச் சொல்வார்கள்.

“சங்கத்திலுறைபவன் வேறு செய்தியைப்பற்றியும் அற்ப விஷயங்களைப்பற்றியும் பேசமாட்டான்; தன்னுடைய சமய நூலையே விவரித்து வெளியிட்டுவருவான்; அல்லது வேறொருவரை அவ்வாறு செய்யத் தூண்டுவான்; அல்லது தாய்மையான் மௌனத்தை அதிக கௌரவத்துடன் பாராட்டிவருவான்” என்று திரிபிடகத்தில் ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

மாதத்தில் இருமுறை பருவகாலங்களில் சமீபித்த இடங்களிலுள்ள பிக்ஷுக்களெல்லாரும் ஒருங்குசேர்ந்து உபவஸ்த விரதானுஷ்டானஞ் செய்துவருவது வழக்கம். உபவஸ்தமா

* ஸ்தவிரர் - முதியபிக்ஷுக்கள்; இப்பெயர், “சிங்கத்தரென்பா ரொரு ஸ்தவிரர் ஸங்காவாஸத்துப் போதியின்கணினர் பிக்ஷுணியைத் தயா செய்யபுக” (நீலகேசீ, அருக்கசந்திரவாதச் சருக்கம், ௧௪ - ஆம் பாட்டுரை) என்பதில் வந்திருத்தல் காண்க.

வது : உபவாஸம் (பட்டினியிருத்தல்) கூடியிருக்கிற பிக்ஷுக்களுள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய கடமைகளையும் ஆசாரத்தையும் முறைப்படி நடத்திக்கொண்டு வந்தார்களா வென்று விசாரித்தறிந்து கொள்ளுதலும், குற்றஞ் செய்தவர்களெல்லாம் தத்தம் குற்றத்தை அனுதாபத்துடன் வெளியிட்டுச் சங்கத்தாருடைய கூழையைப் பெற்றுக்கொள்வதுமே உபவஸதானுஷ்டானத்தின் முக்கியமான நோக்கம். ஒரெல்லைக்குட்பட்ட இடத்திலுள்ள பிக்ஷுக்களில் மூத்தவனுக்கு இந்த உபவஸதபிக்ஷுஸங்கத்தைக் கூட்ட அதிகாரம் உண்டு. அச்சபைக்கு வரவேண்டிய பிக்ஷுக்களெல்லாரும், அந்த மூத்தவன் நியமித்தபடி சமீபத்திலுள்ள விஹாரத்திலாவது மலையிலுள்ள குகையிலாவது வந்து சேரவேண்டும். ஒருபிக்ஷுவாவது வராமலிருத்தல் கூடாது; பைத்தியம் பிடித்திருந்தால்மட்டுமே வராதிருக்கலாம்; வரக்கூடாதபடி நோயை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், தாங்கள் விதியைக்கடந்து குற்றமொன்றுஞ் செய்யவில்லை யென்று வேறொரு பிக்ஷுவைக்கொண்டு சங்கத்துக்குத் தெரிவிக்கக்கூடுமானால் வாராமல் நின்றுவிடலாம்; இப்படிச் செய்ய முடியாவிடின் நோயாளியைச் சபைக்குத் தூக்கிக்கொண்டு வரவேண்டும்; அதுவும் முடியாவிட்டால் சபையே அவனிருக்குமிடம் செல்லவேண்டும். இவ்வாறு வரவேண்டியவர்களெல்லாரும் வந்தாலொழிய அந்தச் சபையை நடத்த ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை.

சூரியாஸ்தமயமான பின்பு தீபவொளியில் பிக்ஷுக்களெல்லாரும் உரிய இடங்களில் இருப்பார்கள். உபாஸகர்கள் ஒருவரும் அச்சபை கூடுங்காலத்தில் அங்கேயிருத்தலாகாது. பின்பு, சபையில் எல்லாருக்குங் கேட்கும்படி ஸ்தவிரன் பிராதிமோக்ஷ வாக்கியத்தைச் சொல்லுவான்; பிராதிமோக்ஷமென்பது குற்றங்களை அனுதாபத்துடன் ஒத்துக்கொண்டு அவைகளின் பந்தத்திலிருந்து விடுதிபெறுதல்; “பூஜ்யர்களே! நான் சொல்வதைச் சங்கத்தார் அன்புடன் கேட்கவேண்டும்; இன்று, பக்ஷத்தின் பதினேந்தாவதாகிய உபவஸத தினமாயிருக்கிறது; சங்கத்தார், வித்தராயிருந்தால் உபவஸதானுஷ்டானஞ்செய்து பிராதிமோக்ஷத்தைக் கேட்கலாம். பூஜ்யர்களே! உங்களுடைய பரிசுத்தியைப் பற்றிச் சங்கத்தாருக்குத் தெரியுங்கள்; நீங்கள் குற்றஞ் செய்திருந்தால் அதை ஒப்புக்கொள்வதற்கு வேண்டிய வாக்கியங்

களை நான் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்” என்று ஸ்தவிரன் சொன்னவுடன், சபையிலுள்ள பிக்ஷுக்கள் பாவரும், “நாங்க களெல்லாம் நீ சொல்வதைக்கேட்டு அதற்கு ஏற்றவாறு நடந்து கொள்வோம்” என்று சொல்லுவார்கள். பின்பு ஸ்தவிரன் பின் வருமாறு கூறுவான்: “எவன் குற்றஞ்செய்திருந்தாலும் அதை அவன் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்; குற்றஞ்செய்யாதவன் மௌனமாயிருக்கலாம். பூஜ்யர்களே! உங்களுடைய மௌனத்திலிருந்து நீங்கள் குற்றஞ்செய்யவில்லையென்று நான் அறிந்து கொள்வேன். தனியே ஒருவனை வினாவினால் அவன் எப்படி விடைபகர்வானோ, அப்படியே இச்சபையை நோக்கி மூன்று முறை நான் கேட்குங் கேள்விகளுக்கு இங்குள்ள ஒவ்வொருவரும் தக்கவண்ணம் விடையளிக்க உரிமையுள்ளவர்களாய் விடுகின்றனர்.” இப்படி ஸ்தவிரன் மூன்றுதரம் கேள்விகேட்டபின் தான் செய்த குற்றம் தன் ஞாபகத்திலுள்ளபொழுது அதை வெளிப்படையாகச்சொல்லி ஒத்துக்கொள்ளாத பிக்ஷு அந்ருதவாத தோஷத்தை [பொய்சொன்ன குற்றத்தை] அடைவான். மனப்பூர்வமாகச்செய்யும் அந்ருதவாதம் நாசத்தைத்தருமென்று ததாகதர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால், செய்த குற்றத்தை மறவாதிருந்து அதன் தோஷத்தினின்றும் நீங்குதலேத்தேடும் ஒவ்வொரு பிக்ஷுவும் தன்குற்றத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறுவெளிப்படையாகச் சொல்லி ஒத்துக்கொண்ட தோஷத்தின்பாரம் மிகவுங் குறைந்துவிடும். பிரமசரிய விரதபங்கம், அஸ்தேய விரதபங்கம், அஹிம்ஸா விரதபங்கம், இருத்திசத்தியைப் பாராட்டாமையாகிய விரதத்தினின்று வழுவுதலாகிய இவற்குறப்பற்றியும் வேறு உள்ள விரதபங்கங்களைப்பற்றியும் ஸ்தவிரன் மூன்று முறை கேட்டபின்பு, சபையில் எல்லோரும் மௌனமாயிருந்தால், அப்பொழுது அவன், “பூஜ்யர்களெல்லோரும் தோஷமில்லாமல் சுத்தராயிருக்கிறார்கள்; ஆகையினாலேதான் அவர்கள் மௌனமாயிருக்கிறார்களென்று நினைக்கிறேன்” என்று சொல்லிப் பின்பு அந்த ஸ்தவிரன் சபையோரைநோக்கி, “நீங்கள் என்னிடத்தில் ஏதாவது ஒருகுற்றத்தைக் கண்டாவது கேட்டாவது அறிந்திருந்தாலும் என்னைப்பற்றி ஏதாவது உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தாலும் அவற்றைத் தயைசெய்து வெளிப்படையாக எனக்குத்

தெரிவிக்கவேண்டும். நான் என்குற்றங்களை அறிந்துகொண்டு அவைகளுக்குரிய பரிகாரத்தைத் தேடுகிறேன்” என்று சொல்லிச் சபையாருடைய அனுமதியைப்பெற்றுக்கொண்டு சபையை முடித்துவிடுவான். உபவஸததினத்தில் சாயங்காலத்துக்கு முன்பு பிக்ஷுக்கள் சேர்த்திருக்குமிடத்திற்கு உபாஸகர்களும் பிக்ஷுணிகளுமாகிய எல்லோரும் வந்து திரிபிடகத்தில் ஒரு பாசமாகிய விநயபிடகத்தைப் பிக்ஷுக்கள் படிக்கப் பக்தியுடன் கேட்பது வழக்கம். உபவஸததினங்கள் ஆதிகாலத்தில் மாதத்துக்கு இரண்டாயிருந்தன. பின்பு அஷ்டமி திதிகளையுஞ் சேர்த்து நான்காக்கினார்கள். இந்த உபவஸதானுஷ்டானமும் வருஷாகால நியமமுமாகிய இவ்விருண்டுமே பிக்ஷுக்களெல்லோரும் ஒன்றுயிருந்து செய்யவேண்டியவை. முன்புகூறிய சீலம் தியானம் பாவனை முதலாகிய தம்மை நல்வழிப்படுத்துதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்றபடி நடத்திக்கொண்டு வரவேண்டும். புத்தர் பிறந்த கபில வாஸ்துவுக்கும் அவருக்கு ஞானோதயமான புத்தகயைக்கும் அவர் தருமசக்கரப் பிரவர்த்தனஞ் செய்யத்தொடங்கிய இடமான காசிக்கும் அவர் பரிநிருவாணத்தையடைந்த இடமான குசீ நகரத்துக்கும் பெளத்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் உபாஸகர்களும் உபாலயிகைகளுமாகிய எல்லோரும் யாத்திரையாகச் செல்லுகிற வழக்கமுண்டு. ஸ்தூபங்கள், தாதுகோபங்கள், *சைத்தியாலயங்கள் முதலியவற்றில் வழிபடுதலும் நித்திய நைமித்திகங்களை நடத்துதலும் உபாஸகர்களுக்குரியவழியென்று புத்தர் தம்முடைய பரிநிருவாணத்துக்கு முன்பு ஆரந்தனென்கிற சிஷ்யனுக்குச் சொன்னாரென்று தெரியவருகிறது.

* சைத்தியாலயங்கள் - புத்தப்படிமையுள்ள கோயில்கள்; இதனை, “சைத்தியங் காணிற் றஸயினை முட்டும், பைத்தியங் கொண்டவர்” (நீல கேசீ, அருக்கசந்திரவாதச் சருக்கம், ௨௩ - ஆம் பாட்டு) என்பதனாலும், ‘புத்த ப்ரதிமையது ஆலயந்தொழுப’ என்னும் அதனுரையாலும், புத்தப் படிமை பூசிக்கப்படுதலு, “எத்தின ரேத்துக வென்றிறை போல்வன, பாத்தில் பைம்பொற் படிமை செய்தாலவை, யேத்துநர் பெய்தவ ரெய்துவர்” (மொக்கலவாதச் சருக்கம், ௬௫) என்னுஞ் செய்யுளாலும், ‘புத்த ப்ரதிமை செய்தார்க்கும் அதுகண்டு உபேக்ஷியாது ஸத்கரித்துப் பூசை செய்து தொழுதார்க்கும் புண்ணியமுண்டு’ என்னும் அதனுரையாலும் உணர்க.

பெண்பாலார்க்கு ஸந்யாஸ யோக்கியதை உண்டென்பதும் அவர்களுக்கு ஸந்யாஸத்தைக்கொடுப்பதும் பெளத்தசமயத்தி லேதான் விசேஷமாக உள்ளனவென்று சொல்லுவதற்கு இட முண்டு. இந்தத்தேசத்திலுள்ள பிறமதங்களில் பெண்பாலாரும் வைராக்கியத்தைப் பாராட்டலாம்; அதனால் அவர்களுக்கு மேன் மையுண்டென்கிற அபிப்பிராயம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒருவிதமான நியமத்துக்கும் உட்படாமல் தம்முடைய அந்தக் கரணத்தையே தமக்கு அதிகாரியாக வைத்துக்கொண்டு ஆசை பொன்றுமில்லாமல் தோஷங்களைபெல்லாம்விட்டுச் சார்திபெ ற்று ஸர்வஸ்வதந்திரமான நிலையாகிய ஸந்யாஸவழியில் இருப்ப தற்கு இயற்கையானதாகி பெண்பாலார்க்கு இல்லையென்றும், அந்த ஸந்யாஸநிலைமைக்குரிய ஸ்வாதந்திரியத்தைக்குற்றமில்லா மற் பாதுகாத்துவருவதற்கு அவர்களால் இயலாதென்றும், இத் தேயத்தில் தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்கள் அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் புத்தர் தம்முடைய செவிலித்தாயின்சொல்லை மறுத்ததற்கு மனமில்லாதவராய்ப் பெண் பாலார்க்கும் ஸந்யாஸாதிகாரத்தைக்கொடுத்தார். ஸந்யாவினி களின் சமுதாயத்துக்குப் பிக்ஷுணீ ஸங்கமென்றும், ஸந்யாஷி களின் சமுதாயத்துக்குப் பிக்ஷுஸங்கமென்றும், இவ்விருண்டன் சமுதாயத்துக்கும் உபயதா ஸங்கமென்றும் பெயர்.

புத்தர் பிக்ஷுணிகளுக்கு நியமித்த கட்டளைகள் எட்டு ; அவை வருமாறு :

க.—பிக்ஷுணியானவள் நூறுவருஷங்களுக்கு முன்பு ஸந்யா ஸம் பெற்றவளாகவிருந்தாலும் அன்று ஸந்யாஸம் பெற்றுக் கொண்டபிக்ஷுணைக்கண்டால் கௌரவித்து அவளை வணங்கி எழுந்து நின்று கைகூப்பித்தொழுது பாராட்ட வேண்டும். இந்த நியமத்தை ஒவ்வொரு பிக்ஷுணியும் பரிசுத்தமானதாகவெண் ணிக்காப்பாற்றிக் கௌரவித்து வாழ்நாளிலே எப்பொழுதும் கட வாமற் கைக்கொண்டொழுக வேண்டும்;

உ.—பிக்ஷுணியானவள் பிக்ஷுண்களுள் ஒருவருமில் லாதவிடத்தில் மழைக்காலத்தைக் கழிக்கக்கூடாது. இந்த நிய மத்தை.....வேண்டும் ;

ங.—பிக்ஷுணிகள் பக்ஷத்திற்கு ஒருமுறை பிராதிமோக்ஷானுஷ்டானமும் தருமோபதேசம் பெறுதலுமாகிய இரண்டு

காரியங்களுக்காகப் பிக்ஷுக்களிடம் செல்லவேண்டும், இந்த நியமத்தை.....வேண்டும் ;

ச.—வருஷாகாலம் முடிந்தவுடனே பிக்ஷுணிகள் சங்கத்தின் உபயபாகத்தாரையும் அழைத்துத் தம்மிடத்தில் யாரேனும் ஏதாவது குற்றத்தைக் கண்டிருந்தாலும் கேட்டிருந்தாலும் தம்மிடத்தில் யாருக்காவது ஏதாவதொருவிதமான ஸந்தேகம் இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும், இந்த நியமத்தை.....வேண்டும் ;

ரு.—பெருங்குற்றம் ஏதாவது செய்திருக்கிற பிக்ஷுணி பக்ஷத்துக்கு ஒருமுறை சங்கத்தின் உபயபாகத்தாருடைய முன்னிலையில் அவர்கள் விதித்த பிராயச்சித்தத்துக்கு உட்பட வேண்டும், இந்த நியமத்தை.....வேண்டும் ;

சு.—பெண்பாலார் இரண்டு வருஷகாலம் பஞ்சசீலம், ஆகாலபோஜனத்தியாகமாகிய ஆறு தருமங்களையும் கைக்கொண்டொழுகிய பின்புதான் தமக்கு ஸந்தேகத்தைத் தரும்படி சங்கத்தின் உபயபாகத்தாரையும் வேண்டிக்கொள்ளலாம், இந்த நியமத்தை.....வேண்டும் ;

எ.—எப்பொழுதும் எவ்விதமான நிலைமையிலும் பிக்ஷுணியானவள் பிக்ஷுவை வைதலும் சுடுமொழிகூறலும் ஆகா, இந்த நியமத்தை.....வேண்டும் ;

அ.—(ஸந்தாஸம் பெற்றுக்கொண்ட) அன்றுமுதல் பிக்ஷுக்களுக்கு விரோதமாகப் பிக்ஷுணிகள் யாதொன்றும் பேசலாகாது, பிக்ஷுணிகளுக்கு எதிராகப் பிக்ஷுக்களின் சொற்கள் அவ்வாறு தடுக்கப்படா, இந்த நியமத்தை.....வேண்டும்.

இந்த எட்டு நியமங்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால், பெளத்த மதத்தில் ஸந்தேகத்தால் பெண்பாலார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் அதிகமாகக் கிடைத்ததென்று நினைக்க இடமில்லை. பிக்ஷுணிகளுக்கு உபவஸ்தானுஷ்டானம் இன்றியமையாதது. பிக்ஷுணிகளுக்கு உபதேசம்பண்ணவேண்டுவது பிக்ஷுக்களின் கடமை. சாதாரணமாகப் பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் தனித்தனியே இருக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமுண்டு, பிக்ஷுணிகளின்

* உபயபாகங்களாவன:—பாவாஜ்யை உபஸம்பதை யென்பன.

இருப்பிடத்துக்கு அவர்களுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தற் குரிய பிக்ஷுவுங்கூட எந்தப்பிக்ஷுணிக்கேனும் தேக அசௌக் கியமிருந்தாலன்றிப் போகலாகாது. பிக்ஷுணிகளோடு வழிக் கொள்ளுதலும் ஓரிடத்திற்குச் செல்லுதலும் ஒருவருமில்லா திருக்கும்பொழுது அவர்களோடு ஏகாந்தமாக இருத்தலும் பிக்ஷுக்களுக்குத் தகாதனவாம். பிக்ஷுக்களின் தினசரியைக் கும் பிக்ஷுணிகளின் தினசரியைக்கும் மிக்க வேறுபாடில்லே. எந்தக் காலத்திலும் பிக்ஷுக்களைக் காட்டிலும் பிக்ஷுணிகள் கணக்கிற்குறைவாகவே இருந்தார்களென்று தெரிகிறது.

புத்தருடைய காலத்துக்குப் பின்பு பெளத்த மதத்துக்கு மூலாதாரம் சங்கந்தான். இப்பொழுதும் பெளத்த மதம் விளங்கி வரும் தேசங்களில் பிக்ஷுக்களே அந்த மதத்தைப் பாதுகாத்து எல்லோருக்கும் தருமங்களை உபதேசித்துப் பரவச் செய்து வரு கிறார்கள். உபாஸகர்களுக்கும் உபாவிகைகளுக்கும் சாதாரண மாக எல்லா மதத்தாரும் மதித்துக் கைக்கொண்டிருக்கிற பஞ்ச சீலானுஷ்டானம் அல்லது அஷ்டசீலானுஷ்டானத்தையன்றி இவர்கள் பெளத்தர்களென்று எடுத்துக் காட்டக்கூடிய விசேஷ நியமம் ஒன்றும் எப்பொழுதுமேயில்லை. இதனாலே தான் பெள த்த சமயம் அதிகமாகச் சங்கத்தைப் பின்பற்றி வளரவேண்டிய தாயிற்று. ஒரு தேசத்தில் பெளத்த சங்கத்தைச் சேர்ந்த பிக்ஷுக்களும் பிக்ஷுணிகளும் வேறு மதத்தையடைந்தால் அத் தேசத்தாரெல்லோரும் பெளத்த மதத்தை விட்டு விடும்படி நேரும்.

இதனாலே பெளத்தர்களுடைய மும்மணியாகிய புத்ததரும சங்கங்களில் சங்கத்துக்குள்ள பெருமையையும் முதன்மையையும் அறிந்துகொள்க.

மணிமேகலைக் கதைச்சுருக்கம்.

வெண்பா.

“இமையவர்கண் மோலி யிணைமலர்த்தான் சூடச்
சமையர் தொறுகின்ற தையல்—சுமைய
மலைமடந்தை வாச மலர்மடந்தை யெண்ணெண்
கலைமடந்தை நாவலோர் கண்.”

க.—விழாவறைகாதை.

பண்டைக்காலத்திற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வளமுறச்
செய்வித்தற்கு நினைந்த அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளையின்படி
தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்செம்பிய நென்னுஞ்சோழன்
இந்திரனைவணங்கிக் குறையிரந்து அவனனுமதிபெற்று இருபத்
தெட்டு நாள் அந்நகரில் நடத்தியதும் அச்சோழன் காலத்திற்
போலவே பிற்காலங்களில் அவன் பரம்பரையோரால் ஆண்டு
தோறும் நடத்தப்பெற்று வந்ததுமாகிய இந்திர விழாவை நடத்
தக்கருதிய அந்நகரத்துள்ள பலசமயவாதிகளும் பிறரும் ஒருங்கு
கூடி, “இந்திரவிழாவை நாம் மறந்தால் முசுருந்தனது துயரைப்
போக்கியதான நாளங்காடிப் பூதம் துன்பஞ்செய்யும்; பாவினைப்
புடைத்துண்பதாகிய சதுக்கப்பூதம் இந்நகரை விட்டுநீங்கும்;
ஆதலால் இவ்விழாவை நடத்துவோமாக” என்று தம்முள் நிச்ச
யித்துக்கொண்டு அவ்விழா நடக்கப்போதலை நகரத்தாருக்கு
அறிவிக்கும்படி முரசறைவோனுக்குச் சொல்ல, அவன் வச்சிரக்
கோட்டத்துள்ள முரசை யானையின் பிடரிலேற்றி, முதலில் ஊரை
வாழ்த்தி, “மேகம் மாதந்தோறும் மும்மழை பொழிக; அரசன்
செங்கோலினனாகுக; அறிஞர்களே! இந்திரவிழா நடக்குங்
காலத்திற் சுவர்க்கலோகம் வறிதாகும்படி எல்லாத்தேவரும்
அதனை நீங்கி இங்கே எழுந்தருளுவாரென்பது பெரியோர்க
ளுடைய துணிபாதலால், வீதிமுதலியவற்றிற் பூணகும்பங்களும்
பொற்பாலிகைகளும் பாவைவிளக்குக்களும் ஆகிய இவற்றைப்
பரவ வைத்திடுமின்; சூலைக்கமுகும் சூலைவாழையும் கரும்பும்
வஞ்சிக்கொடியும் பூங்கொடியும் ஆகிய இவற்றைக் கட்டவேண்டிய

இடங்களிற் கட்டுமின் ; தூணங்களில் முத்துமாலைகளை நார்துமின் ; வீதிகளிலும் மன்றங்களிலும் பழமணலை மாற்றிப் புதுமணலைப் பரப்பின் ; துகிற்கொடிவகைகளை மாடங்களிலும் வாயில்களிலும் கட்டுமின் ; சிவபெருமான்முதல் சதுக்கப்பூதமிறுதியாகிய தெய்வங்கள் உறையுங் கோயில்களிற்செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஏற்பச்செய்யுமின் ; தருமோபதேசஞ்செய்ய அறிந்தவர்களே ! பந்தரிலும் அம்பலங்களிலுஞ்சென்று பிரசங்கம் புரிமின் ; சமயவாதிகளே ! வித்தியாமண்டபத்தை அடைந்து இருத்தற்குரிய இடத்திலிருந்து வாதம்புரிமின் ; யாரிடத்தும் பகைமையும் கோபமும் கொள்ளன்மின்” என்று கூறி முரசறைந்து இந்திரவிழாவைத் தெரிவித்தான்.

உ.—ஊரலருரைத்தகாதை.

பின்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழா நடைபெற்றது ; அவ்விழாக்காலத்திற் பண்டைவழக்கப்படியே ஆடுதற்பொருட்டு மணிமேகலையும் மாதவியும் வாராமையால் மனம் புழங்கிய சித்திராபதி வயந்தமாலையை அழைத்து, “நீ மாதவிபாற் சென்று விழாவிற்கு வாராதிருத்தல்பற்றி இவ்வூரார் கூடும் பழிமொழியை அவளுக்குச்சொல்லி வா” என்று அனுப்ப, அவள் சென்று மணிமேகலையோடு மாதவி இருந்த மலர்மண்டபத்தை யடைந்து, அங்கே தவத்தால் வாடிய மாதவியின் உடம்பைக் கண்டு வருத்தமுற்று அவளை நோக்கி, “நீ உன் மகளுடன் இந்திர விழாவிற்கு வராமலும், உன் மரபிற்கு ஒவ்வாத தவவொழுக்கம் பூண்டும் இருத்தல்பற்றி ஊரார்கூடும் பழிமொழிகள் பல” என்று கூற, மாதவி, “கணவன் கொலையுண்டதற்குப் பொருளாய் மிகச் சினந்து மதுரையை எரித்த பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகியினுடைய மகள் மணிமேகலை தவவழியிற் செல்லுதற்கு உரியளேயன்றி மிகவுமிழிந்த பரத்தைமைத் தொழிலுக்கு உரியளல்லள் ; ஆதலின் அவள் அங்கேவாராள் ; நான் இங்கேவந்து பௌத்தாசாரியராகிய அறவணவடிகளை வணங்கி, என் காதலன் மதுரையிற் கொலையுண்டது முதலிய பெருந்துன்பத்தை வருந்திச்சொல்லி முறையிட்டேன் ; முறையிட்ட எனக்கு அவர்,

‘பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்

பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்

பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன

தற்றோ ருறுவ தறிக’ (சுச - ஏ)

என்று நால்வகைவாய்மைகளையும் அருளிச்செய்து பஞ்சசீலத்தையும் உபதேசித்து, ‘இவற்றைக்கடைப்பிடி’ என்று சொல்லி என்னைத் தவவழியிற் புழுத்தினராதலின், நானும் அங்கே வருதற்கு உரியேனல்லேன்; இச்செய்தியை என் தோழிகளுக்கும் என் நற்றாய் சித்திராபதிக்கும் சொல்’ என்று கூற, அதுகேட்ட வயந்தமாலை பெறுதற்கரிய மாணிக்கத்தைக் கடலில் வீழ்த்தியவர் போலச் செயலற்று மீண்டு சித்திராபதியிடம் சென்றாள்.

ந.—மலர்வன ம்புக்ககாதை,

இங்ஙனம் மாதவி வயந்தமாலைக்குச் சொல்லிய வருத்தச் சொல்லைக்கேட்ட மணிமேகலைக்கு அக்கேள்விவழியாகப் பற்றறு தற்குரிய நற்காலம் (ஏதுநிகழ்ச்சி) வந்துற்றமையால், அவள் தன்னுடைய தாய்தந்தைகளான கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் மதுரையில் நேர்ந்த துயரச்செய்தி தன்காதுகளைச் சுட மனங்கலங்கி அழுது சிந்துகின்ற கண்ணீரால் தாண்டொடுக்கின்ற மாலையை நனைத்துக் கொண்டிருப்ப, மாதவி அதனைக்கண்டு கண்ணீரைத் துடைத்து அவளுடைய துக்கத்தை ஒருவகையாக மாற்ற நினைந்து, “இப்பூமாலை உன் கண்ணீர்க் கலப்பால் தூய்மையொழிந்தது; ஆதலின், வேறுமாலை தொடுத்தற்கு நீ சோலைசென்று புது மலர் பறித்துவா” என்றாள்.

அதனைக்கேட்ட சுதமதி மாதவியை நோக்கி, “தாய்தந்தையர்க்கு நேர்ந்த பெருந்துன்பத்தைக்கேட்டு மிக்கதுக்கத்தை அடைந்த மணிமேகலையின் கண்ணீரைக்காணிற் காமன் தன்படைக்கலங்களை எறிந்துவிட்டு நடுங்குவான்; இப்பாவையை ஆடவர் புறத்தே காண்பாராயின் விட்டு நீங்குவாரோ? நீங்கார்; இயற்கைத்தன்மை குன்றுவர்; குன்றமல் நிற்பாராயின், அவர்கள் பேடியரல்லரோ? ஆதலால், இவளை இப்பொழுது புறத்தே பூப்பறித்தற்குத் தனியே அனுப்பலாகாது. இந்நகரத்தில் நான் வந்ததற்குரிய காரணங்கூறுவேன்; கேட்பாயாக: சண்பைநகரத்துள்ளானாகிய, கௌசிகனென்னும் அந்தணனுடைய மகளாகிய யான், தனியே செல்லுதற்கு அஞ்சாமல் ஆராய்ச்சியின்றி ஒரு சோலையிற் சென்று பூப்பறித்தேன்; அப்பொழுது இந்திரவிழாவைக்காணுதற்கு இந்நகரேநோக்கி ஆகாயவழியேவரும், மாருதவேகனென்னும் வித்தியாதரனொருவன் என்னைக்கண்டும் உடனே எடுத்துக்கொண்டு

மேலேசென்று, தன்வயமாக்கிச் சிலநாள் கழித்தபின் இந்நகரத்திலே என்னை விட்டு விட்டு நீங்கித் தன் நகரம் போயினன்; மகளிர் தனியே செல்லுதலால் உண்டாகும் தீங்கு இத்தன்மையது; ஆதலால், மணிமேகலை தனியே போய்ச் சோலையிற் பூப்பறித்தல் தவறாகும். இவளுடன் யாரேனும் செல்லவேண்டும். இவ்வந்திகைச் சோலைக்குச் சென்றால் அரசனுடைய பக்கத்திலுள்ளார் அங்கிருப்பார்; உய்யானத்திற்குச் செல்லலாமோ வெனின் அதில் தேவர்களாலன்றி மனிதர்களால் விரும்பப்படாதனவும் வண்டுகள் மொய்க்கப் பெறுதனவுமாகிய மலர்களை யுடைய மரங்களெல்லாம் வாடாத பூமலைகளைத் தூக்குதலால், 'இவ்வனம் பாசக் கையையுடைய பூதங்களாற் காக்கப்படும்' என்று நினைந்து அவ்வனத்தை அறிவுடையோர் அடையார்; சூரியகிரணத்தாற் சிறைபிழர்ந்த சம்பாதிபிரந்த சம்பாதிவனமும், காவிரியின் தந்தையாகிய கவேரணிநந்த கவேரவனமும் மிக்க முதுமையையுடையனவும் திண்டிவருத்துவனவுமாகிய தெய்வங்களாற் காக்கப்படுதலின் அவற்றினிடத்தும் அறிவுடையோர் செல்லார்;

அருளு மன்பு மாருயி ரோம்பும்

ஒருபெரும் பூக்கையு மொழியா கோன்பிற்

பகவன தானையிற் பன்மரம் பூக்கும் (இக் - சுக்)

உவவனமென்று ஒருவனமுண்டு; அவ்வனத்தில் தன்னகத்துள்ளோருடைய ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களுருவங்களை மட்டும் வெளிப்படுத்துவதாகிய பளிக்குமண்டபம் ஒன்றுளது; அம்மண்டபத்தினுள்ளே மாணிக்கச் சோதிபரந்த ஒரு பதுமபீடம் இருக்கிறது; அப்பீடத்திலிட்டால் அரும்புகள் மலரும்; பலவருடஞ்சென்றாலும் அதில் இட்டமலர்கள் வாடா; அம்மலர்களில் வண்டுகள் மொய்யா; இதுகாறும் அதன் பெருமையை உனக்குச் சொல்ல மறந்தேன்; கேட்பாயாக: ஒருதெய்வத்தை நினைந்தோர் அத்தெய்வத்தின் அடிகளைத் தியானித்து மலர்களை அப்பீடத்திற் சேர்த்தால் அம்மலர்கள் அப்பீடத்தை நீங்கி அத்தெய்வத்தின் அடிகளிடத்தே செல்லாநிற்கும்; யாதொரு நினைப்பினின்றி அவற்றை அப்பீடத்தே சேர்ப்பின், அவைகள் அதனை விட்டு நீங்கா; இதற்குக் காரணம் யாதென்று வினாவாயாயின் சொல்லுவேன்; 'செய்யும் கருமங்கள் மனத்தோடு கூடாத விடத்தும் அவைகள் பவிக்கும்' என்னும் விரதிகள் துன்பமடையவும், 'மனத்

தோடுகூடாதவழிக்கருமங்கள் பலியா' என்போர்க்கு உதாரணமாக வும் மலரை இட்டுக் காட்டுதற்கு மயனென்னும் தெய்வத் தச்சனால் அப்பீடம் நிருமிக்கப்பட்டதாகும்; அவ்வனத்திலன்றி உன் மகள் வேறு வனங்களிற் செல்லுதற்கு உரியளல்லள்; அவளோடு பூப்பறித்தற்கு நானும் துணையாகச் செல்வேன்'' என்று சொல்லி விட்டு மணிமேகலையோடு சேர்ந்து அவள் போகும்பொழுது, உண்ணாரோன்பி யொருவனைத் தொடர்ந்து நின்று, “ஐய, இதனை உண்ணும்; உண்டால், காற்றுப்புக்காத அறையிற் புகுந் தவர்போலே அழுக்குடைய உடம்பிற் புகுந்து வருந்திக் கொண் டிருக்கும் உம்முடைய உயிர் அவ்வருத்த மொழிந்து மிக்க இன் பத்தை அடையா நிற்கும்; ஆகலால் இதனையுண்டு தெளிக” என்று கள்ளை யுண்ணும்படிவற்புறுத்திக் கூறும் ஒரு களிமகன் பின்னே வியப்புற்றுச் செல்லும் சனங்களும், ஒரு பித்தனுடைய பலவகைப்பட்ட விகாரச் செயல்களைக்கண்டு வருந்தி நிற்கும் சனங்களும், பேடென்னுங் கூத்தைக்கண்டு நிற்கும் சனங்களும், தெருவின் இருபுறத்துமுள்ள மாளிகைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள சித்திரங்களைக்கண்டு வியந்து நிற்கும் சனங்களும், சிறு தேரின் மீது செலுது வைக்கப்பட்டுள்ள யானையின்மேற் சிறுவர்களை யேற்றி மகளிர் பாராட்டுதலைக் கண்டுநிற்கும் சனங்களும் ஆகிய எல்லோரும், முன்னம் விராட நகரத்திற் பேடி வடிவங்கொண்டு சென்ற அருச்சுனைக்கண்டு வியந்து சூழ்ந்துகொண்டவர்களைப் போல மணிமேகலையைச் சூழ்ந்துகொண்டு, “மிக்க அழலாக யுடைய இவளைத் தவவழியிற் புகுத்திய தாய் மிகவும் கொடியவள்; இவள் பூப்பறித்தற்குச் சோலையிற் புகுவாளாயின், ஆங்குள்ள அன்னப்பறவைகள் முதலியன இவள் நடை முதலியவற்றைக் கண்டு என்ன பாடுபடா!” என்று இவைபோல்வனவற்றைச் சொல்லி அவளுடைய அழகைப் பாராட்டி மிகவும் வருந்தி நின்றனர். மணிமேகலை, சுதமதியோடு மெல்லச் சென்று உவவனத் தில் மலர்கொய்தற்குப் புகுந்தாள்.

சு. — பளிக்கறைபுக்ககாதை.

புகுந்தவள், அச்சோலையின் வளங்களையும் ஆங்குள்ள பொய்கையின் அழகையும் சுதமதிகாட்டக் காண்பாளாயினள்.

அவள் அங்கே அப்படியிருக்க, மதவெறிகொண்டு தெருத் தோறும் சனங்களை வருத்தித் திரிந்ததான காலவேகமென்னும்

யானையின் மதத்தை யடக்கித் தேரேறிச் சேனையுடன்வரும் உதய குமரன் நாடகக் கணிகையர் வீதியில் ஒரு மாடத்தே மலரணை மேற் காதற்பரத்தை யொருத்தியோடு யாழின் கோட்டைத் தழுவிக்கொண்டு மயங்கிப் பாவை போலிருந்த எட்டிகுமரனைத் தெருப்பக்கத்திலுள்ள சாளர வழியாற் கண்டு, “நீ அடைந்த துன்பம் யாது?” என்றான். உடனே அவன் துணுக்குற்றெழுந்து விரைந்து அருகே சென்று உதயகுமரனை வணங்கித் துதித்து, “இயற்கை யழகுசெட்டு மலர்வனத்திற்கு இவ்வீதி வழியே நடந்து செல்லும் மணிமேகலையைக் கண்டேன்; கண்டவுடன் அவளது தந்தையாகிய கோவலன் மதுரையிலடைந்த கொடுந்துன்பம் நினைவிற்கு வந்து என் மனத்திண்மையை மாற்றி இந்த யாழிலுள்ள பகைநரம்பில் என் கையைச் செலுத்தியது; இதுவே நான் அடைந்த வருத்தம்” என்று சொல்ல, பலநாளாக மணிமேகலையை விரும்பிக்கொண்டேயிருந்த உதயகுமரன், அவன் சொல்லால், அவள் சோலை சென்றாளென்பதை அறிந்து மகிழ்ந்து, “அங்கே போய் மணிமேகலையை என் தேரிலேற்றிக்கொண்டு வருவேன்” என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தேரைச்செலுத்திச் சென்று உவவனத்தின் மதில்வாயிலை யடைந்தான்.

மணிமேகலை அத்தேரொலியைக் கேட்டுச் சுதமதியை நோக்கி, “உதயகுமரன் என்மேல் மிக்க விருப்பமுடையவனென்று மாதவிக்கு வயந்தமாலை சொல்லியதை முன்னங் கேட்டுள்ளேன்; இஃது அவனுடைய தேரொலிபோலும்; இத்துன்பத்திற்கு யாது செய்வேன்?” என்றான். அதைக்கேட்ட சுதமதி அவளை ஆங்குள்ள பளிக்கறையிற் புருத்தித் தாழக்கோலிட்டுக் கொண்டு உள்ளே இருக்கச் செய்துவிட்டு, தான் அப்பளிக்கறைக்கு ஐந்து வீற்றிடைத் தூரத்தே நின்றான். அங்ஙனம் நின்ற சுதமதியைச் சோலையினுள்ளேவந்த உதயகுமரன் கண்டு, “யாருமில்லாத இவ்விடத்தே நின்றாய்; நீ மணிமேகலையுடன் வந்தாயென்று அறிந்துகொண்டேன்; அவள் முதுக்குறைவுற்றனளோ? அவளுடைய செவ்வாய் நகைத்தலைப் பெற்றதோ? கண்கள் பிறழ்ந்து உலாவி வேட்கையைப் புலப்படுத்துமோ? அவள் பெளத்த சங்கத் தாரிருப்பிடத்தை நீங்கி இவ்விடம் வந்ததற்குக் காரணம் யாது? சொல்வாய்” என்று தனது வேட்கை தோன்ற வினாவினன்.

அப்பொழுது சுதமதி, வாயிலில்லாத அறையில் அகப்பட்டோர் போல மனம்வருந்தி, “இளமைப்பருவத்திலேயே முதுமை

வேடம் பூண்டு வழக்கைக்கேட்டு உண்மையை வெளிப்படுத்திய. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய வழித்தோன்றலே ! நீ ஆண்டில் இளையையாயினும் அறிவில் முதியையல்லையோ ? உனக்கு மகளிர் தெரிவித்தற்குரியனவும் உளவோ ? ஆயினும், ஒன்று தெரிவிப்பேன் ? கேட்டருளுக :

வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வாயது
புனைவன நீக்கிற் புலால்புறத் திடுவது
மூப்புவிளிவுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
புற்றடங் காவிற் செற்றச் சேக்கை
அவலக் கவலை கையா றழுங்கல்
தவலாவுள்ளந் தன்பா லுடையது
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்தது
மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்” (ககட - உக)

என்று உடம்பினியல்பைக்கூறினள். அவள் அங்கனங்கூறிய இனியவார்த்தை உதயகுமரனதுகாதை அடையுமுன்னே பளிக்கறையினுள்ளேயிருந்த மணிமேகலையினுருவம் அவன்கண்ணுக்குத் தோற்றியது.

௩. — மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றியகாதை.

தோற்றியவுடன், அவ்வடிவத்தை மணிமேகலையின் வடிவம் மென்று நிச்சயித்து அப்பளிக்கறையினுள்ளே சென்றடைதற்கு நினைந்த உதயகுமரன், அதன்வாயில் காணப்படாமையால் அஃது இன்னவிடத்திலுள்ளதென்பதை அறிந்துகொள்ளுதற்குப் பளிக் குச் சுவரைக் கையால் தடவிக்கொண்டு சூழ்ந்து வந்தான் ; வந்தவன் சுதமதியைப்பார்த்து, “மணிமேகலை எத்திறத்தினள் ? சொல்” என்றான். என்றவனுக்குச் சுதமதி, “அவள் தவவொழுக்கமுடையவன் ; குற்றஞ் செய்தாரைச் சபிக்கும்வன்மையை முடையவன் ; சிறிதும் காமவிகாரமில்லாதவன் ; ஆதலின் நீ அவளை விரும்புதல் தக்கதன்று” என்று கூறினள். கூறவே, “அவள் எத்தன்மையளாயினும் ஆகுக ; எப்படியும் எனக்கு உரியளாகக்கடவன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு செல்பவன், மீட்டும் சுதமதியைப் பார்த்து, “துறவொழுக்கம் பூண்ட சமணமாதர்களின் நடுவே ஒருவித்தியாதரால் இடப்பட்டவளென்று

டு.—மணிமேகலாதெய்வம்வந்துதோன்றியகாதை. 139

எல்லாராலுங் கூறப்படும் நீ அவரைநீங்கிப் பெளத்தசங்கத்தைச் சார்ந்த மாதவியின் மகளுடன் வந்ததற்குக் காரணம் யாது? சொல்வாய்” என்றான்.

அதுகேட்ட சுதமதி, “அரச! யான் சண்பைநகரத்துள்ள கௌசிகனென்னும் அந்தணனுடைய மகள்; என் இளமைப்பரு வத்தில் அன்னை இறந்தாள்; அவளிறந்தபின்பு தந்தையால் ஆதரிக்கப்பட்டுவந்த நான் ஒரு சோலையிற்சென்று தனியே நின்று பூக்கொய்கையில் என்னை விரும்பி ஆகாயத்தே எடுத்துச் சென்று தன்வயமாக்கிக்கொண்ட வித்தியாதரனொருவனால் இடப் பட்டு இந்நகரத்திருந்தேன்; இதனையறியாத என் தந்தை என்னைக்காணாமல் வருந்தித் தேடிக்கொண்டே கன்னியாகுமரியாற் றிற்கு நீராடச்செல்பவர்களோடு சென்றார்; செல்லுகையில் இடையிலுள்ளதான இந்நகரத்துச் சங்கமுகத்துறையில் நீராடு தற்கு அந்தணர்களோடுவந்து என்னை இந்நகரிற்கண்டு, ‘நீ இங்கே எப்படிவந்தனை?’ என்றுவினாவி வருந்தி, அந்தணர்களோடிருத் தற்கு நான் தகுதியில்லையெனும் என்னிடத்து மிக்க அன்புடையவராதலின், அவர் என்னைக் கைவிடாதவராகி மனைதோறும் பிச்சையெடுத்து உண்பித்துத் தாமும் உண்டு பொழுது கழிப்பா ராயினர். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள், அவர் பிச்சையெடுத் தற்குச் செல்லும்பொழுது இளங்கன்றையுடைய ஒருபசு அவரை முட்டி வயிற்றைக் கிழித்துவிட்டது; அதனால் சரிந்தகுடரைக் கையிலெந்திக்கொண்டு நானிருந்தவிடமென்று முன்பு அறிந்தவ ராதலாற் சமணப்பள்ளியிற்புகுந்து, ‘முனிவர்களே! யான் உங்க ளடைக்கலம்; என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும்’ என்று முறையிட டார்; அதைக்கேட்ட அவர்கள் சினந்து அவரை என்னோடும் புறத்தே தள்ளிவிட்டனர். நாங்கனிருவரும் மிக்க துக்கமுடைய வர்களாய்ப் புறவீதியிற்சென்று, ‘கதியற்ற எம்மைப் பாதுகாக் கும் அறவோர் யாரேனுமுண்டோ?’ என்று புலம்பி முறையிட டோம்; அப்பொழுது மனைதோறும் சென்று ஐயமெடுக்கும் பாத் திரத்தையேந்திய கையைபுடையவனும் முழுமதிபோன்ற முகத் தினனும் பொன்னிறமுள்ள சீவர ஆடையினனுமாகிய சங்க தருமனென்னும் முனிவன் விரைந்துவந்து, ‘என்னதுன்பம் அடைந்தீர்கள்?’ என்று எம்மை அருளுடன் பார்த்து இனிய ‘மொழிகளைக் காதுகளில் நிறைத்து எம்மனத்தைக் குளிர்

வித்து உடனே தன் கையிலுள்ள பிச்சைப்பாத்திரத்தை என் கையிற் கொடுத்துவிட்டு என் தந்தையின் துன்பம் முற்றும் நீங்கும்படி அவரைத் தழுவி எடுத்துக்கொண்டு சென்று பெளத்த சங்கத்தார் இருப்பிடத்தைக்காட்டி என் தந்தையின் மாணத்துன் பத்தையும் நீக்கினான். அம் முனிவன் எனக்குச் செவியறிவுறுத்திய,

எங்கோ னியல்குண னேதமில் குணப்பொருள்
உலக நோன்பிற் பலகதி யுணர்ந்து
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யானான்
இன்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த
அருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்சையின்
அறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன் (எச - ஏ)

பாதங்களையே என்னுடைய நாவானது இடைவிடாமற் பாராட்டுமேயல்லாமல் வேறென்றையும் சொல்ல அறியாது; அதுமுதல் பெளத்த சங்கத்தைச் சார்ந்திருந்த மாதவியிடத்தில் உறைவேறியினேன்; அதனால் இவளுடன் வந்தேன்” என்று கூறினான். அது கேட்ட உதயகுமரன், “உனதில்லை அறிந்துகொண்டேன்; மணிமேகலையைச் சித்திராபதியால் இனி அடைதலும் கூடும்” என்று சொல்லிவிட்டுக் காமபரவசனாய் அச் சோலையினின்றும் போயினன். போனவுடன் மணிமேகலை பளிக்கறையினின்றும் வெளியேவந்து சுதமதியை நோக்கி, “அன்பிலென்றும் தவவுணர்ச்சி யில்லாதவனென்றும் வருணக்காப்பிலென்றும் விலைமாதென்றும் என்னை உதயகுமரன் இகழ்ந்தானென்றுநினைபாமல் அவன் பின்னே என்னுடைய நெஞ்சமானது செல்லுதலுற்றது; இதற்குக் காரணம் யாது? காமத்தினியல்பு இதுவோ?” என்று சொல்லிக்கொண்டு நின்றாள். நின்றபொழுது, இந்திரவிழாவைக் காணுதலுற்ற மணிமேகலாதெய்வம் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவனும் மாயவித்தை செய்பவருமாகிய ஒரு மடந்தை வேடம்பூண்டு அச் சோலையையடைந்து பளிக்கறையிலுள்ள ஸ்ரீ பாதபீடிகையை வலங்கொண்டு உயர எழும்பி நின்று,

“புலவன் நீர்த்தன் புண்ணியன் புராணன்
உலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ
குற்றஞ் செடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ

காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
 தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ
 ஆயிர வாரத் தாழியந் திருந்தடி
 நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவன் !” (௧௮ - ௧0௫)

என்று துதிச்சுத் தொடங்கியது; அங்ஙனம் துதித்துக்கொண்டிருக்கையிற் பகற்காலம் நீங்க அந்திமாலை வந்தது.

௬.—சக்கரவாளக் கோட்ட முரைத்த காதை.

வந்த அந்திமாலைப் பொழுதுநீங்க, சந்திரன் உதயமாயினன், மணிமேகலா தெய்வம் மீட்டும்,

ஆதி முதல்வ னறவாழி யான்வோன்
 பாத பீடிகை பணிந்து (௧௧ - ௨)

எத்தி அங்கே வாடிநின்ற சுதமதியைப்பார்த்து, “நீங்கள் இங்கே நின்றதற்குக் காரணம் யாது? என்ன துன்பமடைந்தீர்கள்?” என்று கேட்க, சுதமதி உதயகுமரன் மணிமேகலையை விரும்பிச் சொல்லிய சொல்லையும், பின்பு சித்திராபதியால் அவளைப் பெறலாமென்று அவன் எண்ணிச் சென்றதையும் கூறினள்; கூறலும் அத்தெய்வம் அவளைப் பார்த்து, “உதயகுமரனுக்கு மணிமேகலைபாலுள்ள ஆசை சிறிதும் தணிவுற்றிலது; ‘இது முனிவர்களுடைய தவவனம்; இதில் யாம் தீங்கு செய்யலாகாது’ என்றெண்ணியே அவன் இச் சோலையை நீங்கினன்; இவள் இதனைக்கடந்து செல்வாளாயின், புறவீதியில் அவன் இவளை அகப்படுத்திக்கொள்ளுவான்; இஃது உண்மையே; நீங்கள் இச் சோலையைச் சூழ்ந்த மதிலின் மேற்றிசைக் கண்ணதாகிய சிறியவாயில் வழியேபோய் முனிவர்களுக்கு இருப்பிடமாகிய சக்கரவாளக் கோட்டத்திற் செல்லுக; சென்றால் ஒருபொழுதும் யாதொரு துன்பமும் அணுகாது” என்று சொல்லியது. சொல்லலும், சுதமதி, “மாருதவேகனும். நீயுமே அதனைச் சக்கரவாளக் கோட்டமென்று சொல்லுவீர்; மற்றையோர் யாவரும் சுகொட்டுக் கோட்டமென்றே சொல்லா நிற்பர்; சக்கரவாளக் கோட்ட மென்றதற்குக் காரணம் யாது? அதனைச் சொல்லுக” என்றாள்.

என்றலும் அத்தெய்வம், “காவிரிப்பூம்பட்டினம்தோன்றிய காலத்தே உடன்றோன்றியதான நன்காடு இச்சோலையின் பக்கத் தேயுள்ளது. அது நாற்புறத்தும் வாயில்களையுடைய மதிலாற்குழம்

பட்டது; காளிகோட்டத்தையும், அருந்தவர் அரசர் கணவனி
றக்க உடனேயிறந்தமடவார் ஆகிய இவர்களுள் இன்னரின்னார்
இன்ன இன்னவிடத்தே புதைக்கப்பட்டாரென்பதற்கு அறிகுறி
யாக அவரவர்கள் வருணம் ஆச்சிரமம் முதலியவற்றிற்கும் அவர
வர்கள் தகுதிக்கும் ஏற்பச் சிறியனவும் பெரியனவுமாகக் கட்டப்
பட்டுள்ள பற்பலகோட்டங்களையும், மயானதெய்வங்களுக்குப்
பலியிடுதற்கு உரிய தூண்களையும், கற்களை நிறுத்திச் செய்யப்பட்
டுள்ள திண்ணைகளையும், காவற்காரர் உண்பதற்கும் உறங்குவதற்
கும் அமைந்துள்ள குடிசைகளையும், தோரணங்களையும் பந்தர்
களையுமுடையது; பிணங்களைச் சுடுதற்கும் சும்மாபோடுதற்கும்
குழியிற் புதைத்தற்கும் உள்ளேவைத்து வாயிலையடைத்தற்கும்
தாழியாற் கவித்தற்குமாக இரவும் பகலும் வருபவர்களுடைய
ஓசையும், அங்கனம் வந்து செல்பவர்களுடைய ஓசையும், சாப்
பறைகளின் ஓசையும், இறந்த துறவிகளைத் தொழுபவர் ஓசையும்,
மற்றையோர்பொருட்டு அழுபவர் ஓசையும், நரியின் கூக்குர
லோசையும், செத்தோரையழைக்கும் பேரார்தைகளினோசையும்,
கோட்டாணுடையகுரலும், ஆண்டலைப்பறவைகளின் குரலும்
அம்மயானத்தில் மிகுதியாகவுண்டு; தான்றி, ஒடுவை, உழிஞ்சில்,
கான்றை, சூரை, கள்ளி முதலிய பற்பல மரவிசேடங்களும் அங்கே
ஆடர்ந்துள்ளன; பேய்கள் நெருங்கியுள்ள வாகைமரம் நிற்கும்
மன்றங்களையும், நிணத்தோடு இறைச்சிகளைத்தின்று மகிழ்ந்து
பறவைகள் தங்கியுள்ள விளாமரம் நிற்கும் மன்றங்களையும்;
காபாலிகசமயத்தோர் வாழும் வன்னிமரம்நிற்கும் மன்றங்களையும்,
விரதத்தாலினைத்த உடம்பையுடையசிலர் உடைந்த தலைகளை
மாலையாகக்கட்டும் இலந்தைமரம் நிற்கும் மன்றங்களையும், பிணங்
களைத்தின்போர் களித்துவாழும் வெளியான இடங்களையுடைய
மன்றங்களையும் அம்மயானம் உடையது; நெருப்பிருந்தபாண்டங்
களும் மண்டைகளும் பாடைகளும் அறுத்தெறிந்த மாலைகளும்
உடைந்த குடங்களும் நெற்களும் பொரிகளும் சிறுபலியாக இடப்
பட்ட அரிசிகளும் எங்கும் பரவப்பெற்றது;

தவத்துறை மாக்கண் மிகப்பெருஞ் செல்வர்

ஈற்றினம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர்

முதியோ ரென்னு னினையோ ரென்னுன்

கொடுத்தொழி லானன் கொன்றனன் குவிப்பவிவ்

வழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும்
கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் வீரும்பாது வாரும்
மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ! (கௌ - ௧0௪)

இத்தன்மைபதான அச்சடுகாட்டைப் பார்ப்பனச்சிறுவனாகிய சார்ங்கலனென்னும் ஒருவன், நகரமாக நினைந்து அதில் தனியே சென்று அங்கே களித்தாடிய பேயொன்றைக்கண்டு அஞ்சி அதனால் தாக்கப்பட்டுக் கதறிக்கொண்டு ஓடித் தன் தாயாகிய கோதமையையடைந்து, ‘சுடலையிலுள்ள பேய்க்கு என்னுயிரைக் கொடுத்தேன்’ என்று சொல்லி அவள்முன் வீழ்ந்து இறந்தான்; உடனே கோதமை, ‘முதுமைப்பருவமடைந்து தளர்ந்த பார்ப்பானும் யானும் கண்ணிழந்துள்ளேமென்பதையும் வேறு புகலில் லேமென்பதையும் நினையாமல் எங்கள் மைந்தனுடைய உயிரை யுண்டது அணங்கோ! பேயோ! அறிகிலேனே!’ என்று புலம் பிக்கொண்டு தன் அருமைப்புதல்வனுடைய உடம்பையெடுத்து மார்போடு தழுவிச்சென்று சுடுகாட்டைச்சூழ்ந்த மதில்வாயிலே யடைந்துகின்று, ‘சம்பாபதி! நீர்த்துறைகளிலும் மன்றங்களிலும் பழைய மரஅடிகளிலும் கோட்டங்களிலும் வேறிடங்களிலும் இருந்து யாருக்கும் எந்தச் சமயத்தும் யாதொருதீங்கும் அணுகா வண்ணம் பாதுகாத்தருளும் நீ என்மகனைக் காவாதொழிந்ததற் குக் காரணம் யாது? நிற்பால் நடுவு நிலைமையிலையோ? இனி யான் என்செய்வேன்!’ என்று வருந்தி முறையிட்டாள்.

“முறையிடவே சம்பாபதிவந்து, ‘இவ்விரவில் இம்மயானத் திற்பேய்கள் போக்குவரவுசெய்யும்வாயிலில் நின்று மிக்க வருத்த மடைந்து நீ என்னை அழைத்ததற்குக் காரணம் யாது? சொல் வாய்’ என்ன, கோதமை நிகழ்ந்ததைக் கூறினள். சம்பாபதி, ‘உன் மகனுயிரை அணங்கும் பேயும் கவர்ந்தில; அவனுடைய அறிபா மையையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு இழவுழே அவனுயிரைக் கவாந்து சென்றது’ என்று கூறினள். கூறலும், கோதமை, ‘என்னுயிரை வாங்கிக்கொண்டு இவனுயிரை நீ தந்தருள்வாயாயின், இவன் கண்ணற்ற தந்தையைக் காத்தளிப்பான்; ஆதலால், அங்ஙனம் செய்தருள்வாயாக’ என்று வேண்டினள். சம்பாபதி மனமிரங்கி, ‘உயிர் உடம்பைவிட்டுநீங்கின் அது வினைவழியேசென்று வேறு பிறப்பை அடையாநிற்கும்; இதில் ஏதேனும் ஐயமுண்டோ?’

போனவுயிரை மீட்டளித்தல் என்னால் இயலுங்காரியமன்று ; ஆதலால், மகன் இறந்ததுபற்றி நீ இரங்காதே;

உலக மன்னவர்க் குயிர்க்குயி ரீவோர்

இலரோ விந்த வீமப் புறங்காட்

டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம்

நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி' (௧௬௪ - ௭)

என்றலும், கோதமை, 'கேட்ட வரங்களை யெல்லாம் தேவர் தருவாரென்று நூல்கள் கூறுநிற்கும்; ஆதலால், யான் கேட்ட இவ்வரத்தை நீ தந்தருள்க; தாராயாயின் இவ்விடத்தில் இப்பொழுதே என்னுயிரைத் துறப்பேன்' என்று சொன்னான். சொல்லவே சம்பாபதி, 'நீ சொல்லியபடியே இச்சக்கரவாளத்தாள்ள தேவர்களில் யாரேனும் நீ கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்பாருளராயின் யானும் அதனைக் கொடுக்கும் உரிமையுடையேனாவேன்; என் ஆற்றலைக் காண்பாயாக' என்று சொல்லிவிட்டு, நான்கு வகை அருவப்பிரமகணங்களையும் பதினாறுவகை உருவப்பிரமகணங்களையும் இருசுடர்களையும் அறுவகைத் தெய்வகணங்களையும் பலவகை அசுரகணங்களையும் எண்வகை நரகர்களையும் பல விண்மீன் கூட்டங்களையும் அச்சவினி முதலிய இருபத்தேழு நாள்களையும் கோள்களையும் தனக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் சக்கரவாளத்திலுள்ள வரங்கொடுக்கும் வன்மையையுடைய தேவர்களை யெல்லாம் வருவித்துக் கோதமைக்கு முன்னே நிறுத்தி, 'இவளுடைய வருத்தத்தைக் கெடுத்திடுவீராக; இவளுடைந்த வருத்தம் இதுவாகும்' என்று நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்ல, அத்தேவர்கள் சம்பாபதி கூறியவாறே கூறிமுடித்தார்கள்; அதனைக்கேட்டு உண்மையறிந்த ஒருவாறு வருத்தமொழிந்த கோதமை தன் மகனைச் சுகாட்டிற் சேர்த்துவிட்டு இறந்துபோயினான்.

“அப்பால், சம்பாபதியின் வன்மையை யாவருக்கும் புலப்படுத்த வேண்டி, எல்லாத்தேவர்களும் கூடியவிடத்து அவர்கள் கூடியதற்கு அறிகுறியாக, இவ்வுலகின் நடுவேயுள்ள மேருமலைப் பகுதிக்குத் துறந்த ஏழு சிறு மலைகளும் நான்கு பெருந் தீவுகளும் இரண்டாயிரம் சிறு தீவுகளும் மற்ற இடவிசேடங்களாகிய இவற்றைப் புலப்படுத்தி ஆங்காங்கு வாழ்பவர்களுடைய உருவங்கையும் வகுத்து மயனால் நிரூபிக்கப்பட்டதாதலின், சக்கரவாளக்

கோட்டமெனப் பெயர்பெற்றது; இது சுடுகாட்டைச் சூழ்ந்த மதிலின்புறத்தேயுள்ளதாதலாற் சுடுகாட்டுக்கோட்டமென்று எல்லாராலும் கூறப்படும்; இதன் வரலாறு இதுவாகும்” என்று சொல்லக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த மணிமேகலை, “மனிதர் வாழ்க்கை இத்தன்மைத்து” என்று சொன்னாள். அவள் அங்கே அப்படியிருக்கையில், சுதமதி தூங்குதலுற்றாள்; அப்பொழுது அத் தெய்வம் தன் வித்தையால் மயக்கி மணிமேகலையைத் தழுவி யெடுத்துக் கொண்டு ஆகாயவழியே முப்பது யோசனையளவு தெற்கே சென்று கடல்சூழ்ந்த மணிபல்லவமென்னும் சிறுதீவை யடைந்து அதில் அவளை வைத்துவிட்டுச் சென்றது.

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை.

சென்ற மணிமேகலாதெய்வம், “விடிந்தால் மணிமேகலையை எப்படியும் நான் அகப்படுத்திக்கொள்வேன்” என்று எண்ணிக் கொண்டு காமபரவசனாய்த் துன்பமுற்றுத் தூங்காமலேயிருந்த உதயகுமரன்முன்னே சென்று அவன் காண நின்று,

“.....மன்னவன் மகனே
கோணிலை திரிந்திழற் கோணிலை திரியும்
கோணிலை திரிந்திழன் மாரிவறங் கூடும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லாம் மண்ணாற் வேந்தன்
தன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் ருரும்
தவத்திறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த
அவத்திற மொழிக” (எ - கச)

என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு உவவனஞ் சென்று அங்கே தூங்குகின்ற சுதமதியை யெழுப்பி, “யான் மணிமேகலாதெய்வம்; இந்நகரில் நடக்கும் இந்திரவிழாவைக்காணுதற்கு வந்தேன். நீ அஞ்சாதே; பெளத்த சமயவழியே செல்லுதற்குரிய நற்காலம் மணிமேகலைக்கு உண்டாயிற்று; ஆதலால், அலளை எடுத்துக்கொண்டு சென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன்; தன்னுடைய முற்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்தியையும் அறிந்துகொண்டு அவள் இற்றைக்கு ஏழாவது நாளில் இங்கே வந்து சேருவாள். இந்நகரில் வேறு வடிவங்கொள்வாளாயினும் அவன் உனக்கு ஒளிப்

பாளல்லன் ; அவள் இங்கே புகும் நாளில் இந்நகரின்கண்ணே பல அற்புதங்கள் நிகழும். நான் வந்ததையும் மணிமேகலை நல்ல வழியிற் சென்றதையும் மாதவிக்குச் சொல்வாயாக ; மாதவி முன்னமே என்னை யறிவாள் ; கோவலன், ‘நமது குலதெய்வத்தின் பெயரை இக்குழந்தைக்கு இடுக’ என்று சொல்லி, என் பெயரை இவளுக்கு (மணிமேகலைக்கு) வைத்த நாளின் இரவில் மாதவியின் கணவிற் சென்று, ‘காமன் செயலற்று ஏங்கும் வண்ணம் ஆசையை முற்றக்கெடுக்கும் தவமாதைப்பெற்றாய்’ என்று நனவிற்கூறுவது போல யான் கூறியதுண்டு ; இதனையும் அவளுக்கு நினைப்பூட்டுவாயாக” என்று கூறிப்போயிற்று.

அப்பாற் சுதமதியெழுந்து மணிமேகலையின் பிரிவால் வருந்தி அச்சோலையைச் சூழ்ந்த மதிலின் மேற்கேயுள்ள சிறிய வாயில் வழியே சென்று சக்கரவாளக் கோட்டத்தையடைந்து ஆங்குள்ள உலகவறவியின் ஒரு பக்கத்தேயிருந்தாள். அவள் அப்படியிருக்கும்பொழுது அவ்விடத்தே தூணிலுள்ள பாவையொன்றை அதிட்டித்திருக்குந் தெய்வமொன்று சுதமதி மயங்கி அஞ்சும்படி.

“இரவி வன்ம னொருபெரு மகளே
தூசுத் தானைத் துச்சயன் றேவி
தயங்கினர்க் கோதைத் தாரை சாவுற
மயங்கி யானைமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய்
காராளர் சண்பையிற் கௌசிகன் மகளே
மாருத வேகனோ டிந்நகர் புகுந்து
தாரை தவ்வை தன்னொடு கூடிய
வீரை யாகிய சுதமதி கேளாய் (கஅ - ௧௦௫)

உன் தங்கையாகிய இலக்குமி தன்னுடைய முற்பிறப்பையும் உன்னுடைய முற்பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டு இற்றைக்கு ஏழாம் நாளிரவில் இந்நகரத்தே வருவாள் ; அவள் பிரிந்ததுபற்றி நீ அஞ்சற்க” என்று தன்னுடைய வாக்காற் கூறிற்று. அக்நினைக்கேட்டு மனம் நடுங்கிய சுதமதி, பொழுது புலருமளவும் அவ்விடத்தேயிருந்து சூரியன் உதித்தவுடன் எழுந்து புறப்பட்டு வீதிவழியே சென்று மாதவியை அடைந்து முதலாளில் நிகழ்ந்தவற்றைச் சொன்னவுடனே அவள் மாணிக்கத்தையிழந்த நாகம்போன்று மிக்க துயரத்தோடிருந்தாள். சுதமதி மணிமேகலையின் பிரிவாற்றாமையால் உயிரிழந்த உடம்புபோலச் செயலற்றிருந்தாள்.

அ.—மணிபல்லவத்துத் துயருற்றகாதை.

சுதமதி இங்கே இப்படியிருக்க, மணிபல்லவத்திற் கடலருகே மணலிறுயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து தனக்குத் தெரிந்த பொருள் யாதொன்றும் அங்கே காணப்படாமையால், முன்பிருந்த இடத்தைத் துறந்து வேற்றிடத்துச் சென்று பிறந்த உயிர் போன்றவளாகித் திகைத்துக் கொண்டிருக்கையிற் சூரியன் உதித்தான். உதித்தவுடன் அவள், “இவ்விடம், உவவனத்தில் முன்னம் கண்டறியப்படாத ஒரு பகுதியோ !

சுதமதி யொளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை
நனவோ கனவோ வென்பதை யறியேன்
மனநடுக் குறாஉ மாற்றந் தாராய்
வல்லிருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கும்
மெல்வளை வாராய் விட்டகன் றனையோ ! (உ0 - உ௪)

இது மாயவித்தையோடு தோன்றிய அம்மடந்தை செய்த வஞ்சமோ ! ஒன்றும் தெரியவில்லைபே ! தனியே இருத்தற்கு மிகவும் அஞ்சுகின்றேன் ; நீ விரைந்து வருவாயாக ” என்று சொல்லிக் கொண்டு பல நீர்த்துறைகளிலும் பல மணற்குன்றங்களிலும் சென்று தேடித் தனக்குத்தெரிந்த ஒருவரையும் காணாதவளாகிக் கூக்குரலிட்டு அழுது வருந்துபவள், தன் தந்தையை நினைந்து,

“கோற்றொடி மாதரொடு வேற்றுநா டடைந்து
வைவா னாழந்த மணிப்பூ ணகலத்
தையா வோ ” என்று அழுவோண் முன்னர், (௪௧ - ௩)

இந்திரனாவிடப்பட்டதும் தரிசித்தோர்க்குப் பழம்பிறப்பைத் தெரிவிப்பதுமாகிய புத்த பீடிகை தோன்றியது.

௬.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை.

தோன்றலும் அதனைக்கண்ட மணிமேகலை, விம்மிதத்தால் தன்னை அறியாளாபினுள் ; அவளுடைய கைகள் தலைமேற் குவிந்தன ; பின்பு ஆனந்தக்கண்ணீரையுடுத்து அப்பீடத்தை மூன்று முறை வலம்வந்து பணிந்து எழுபவள். அப்பீடிகைக் காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்திகளையறிந்து, “மாதவ ! உறுதிப்பொருளை யுணர்ந்தோய் ! காயங்கரை பென்னும் நதிக் கரையில் நீ சொல்லியவெல்லாம் உண்மையாதலை விளங்க அறிந்தேன் : கார்தாரமென்னும் பெரியதொரு நாட்டிலுள்ள பூருவ

தேசத்தில் இடவயமென்னும் நகரை இராசதானியாகக் கொண்டு அரசுபுரிந்து வாழும் அத்திபதி யென்னும் அரசனுடையமைத் துணனாகிய பிரமதரும! நீ அவ்வரசனிடத்திற் சென்று தருமோபதேசம் புரிகையில், 'இச்சம்புத்தீவில் இற்றைக்கு ஏழாம் நாளில் பூகம்பமுண்டாகும்; உண்டாகும் பொழுது இந்நகரும் நாக நாட்டில் நானூறு யோசனைப் பரப்பும் பாதலத்தில் வீழ்ந்து கெட்டொழியும்; ஆதலால், நீ இந்நகரத்தைவிட்டு விரைவில் வேறு நகரம் புகுவாய்' என்று சொல்ல, அவன் நகரத்தார் யாவருக்கும் அச்செய்தியைப் பறையறைவித்துச் சாற்றி எல்லாருடனும் அந்நகரை நீங்கி அதற்கு வடக்கேயுள்ள அவந்திநகரம் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு இடையே யுள்ள காயங்கரையென்னும் நதிக்கரையை அடைந்து அங்கே பாடிவிட்டு செய்துகொண்டிருந்தபொழுது, ஐயா! நீ உரைத்த படியே குறித்த நாளிற் பூகம்பமுண்டாக இடவயநகரம் அழிந்து போயிற்று; அதுதெரிந்த அரசனும் மற்றையோரும் உன்பால் அன்புமிக்கு உன்னைச் சரணமடைந்து சூழ்ந்துநின்ற காலத்தில், அவர்களுக்கு முத்திவழியை உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தாய். இருந்தபொழுது, அசோதாநகரத்தாசனாகிய இரவிவன்மனென் பவனுடைய தேவியான அமுதபதியென்பவள் வயிற்றிற்பிறந்து இலக்குமியென்று பெயர் பெற்று, அத்திபதியென்னுமரசனுக்கு நீலபதி யென்பவள்பாற் பிறந்த இராகுலனுக்கு மனைவியாகப் புக்க யான் என் கணவனோடு வந்து தருமங்கேட்டற் பொருட்டு வணங்கியவுடன், நீ என்னை நோக்கி, 'இவ்விராகுலன் இற்றைக்குப் பதினாறாம்நாளில் திட்டிவிடமென்னும் பாம்பால் இறப்பான்; நீ இவனோடு தீயிற் புகுவாய்; புகுந்து, பின்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத் திற் சென்று பிறப்பாய்; அவ்விடத்தில் உனக்கு ஒரு துன்பம் வரும்; அப்பொழுது மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றி நள்ளிரவில் உன்னை யெடுத்துக்கொண்டு சென்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே கடலிலுள்ள சிறுதீவொன்றில் வைத்துவிட்டுச் செல்லும்; சென்றபின் ஆங்குள்ள புத்தபீடிகையைத் தரிசித்துத் தொழுவாய்; தொழுதவுடன் உனது முற்பிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்கிறையறிந்து இன்று நான் சொன்ன மொழிகளையும் தெரிந்துகொள்வாய்' என்று சொல்ல, 'என் கேள்வன் இன்னவாறு பிறப்பா நென்பதையும் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டேன்; கேட்ட எனக்கு, 'உன்னைக்கொண்டு சென்ற தெய்வம் மீட்டுந்

தோன்றி உனக்கு அதனைப் புலப்படுத்தும்' என்று அருளிச்செய்தாய்; அத் தெய்வம் வரவில்லையே !” என்று ஏங்கி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

க௦.—மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

மணிமேகலை இப்படியிருக்கையில், “புத்தபீடிகைக் காட்சியால் இவள் பழம்பிறப்பையறிந்தாள்; இவளுடைய இயற்கையும் அழகியது” என்றெண்ணிக்கொண்டு ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி வந்த மணிமேகலை தெய்வம், அவன் கேட்கும்படி,

“ உயிர்க் கெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோர்
இளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
நீயோ தோன்றினே நின்னடி பணிந்தேன்
நீயே யாகிரிற் கமைந்தவீவ் வாசனம்
நாயிசை வைத்தேன் நலையிசைக் கொண்டேன்
பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறுக ” (எ - கடு)

என்று புத்ததேவருடைய பீடிகையை அவராகவே மதித்துத் துதித்து வலம்வந்து பூசித்து வணங்கியது. வணங்கியதெய்வத்தை மணிமேகலை வணங்கி, “உன் திருவருளால், என்னுடைய முற்பிறப்பை அறிந்தேன்; அப்பிறப்பிற் கணவனாகவிருந்த இராகுலன் ஏங்கே பிறந்துளான்?” என்று கேட்டாள்.

கேட்டவனுக்கு அத் தெய்வம், “இலக்குமி ! கேட்பாயாக; நீ ஒருநாள் சோலை யொன்றில் இராகுலனோடு ஊடியிருந்தாய்; இருந்தபொழுது அவன் ஊடலைத்தீர்த்தற்கு உனது அடியைவணங்கினான்; வணங்குகையில், இரத்தினத்தீவஞ்சென்று அங்கே தருமசக்கரத்தைப் பிரவிருத்திக்கச் செய்துவிட்டு வருபவனாகிய சாதுசக்கரனென்னும் பெளத்தசாரண முனிவனொருவன் உச்சிப் பொழுதில் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிவர, நீ அவனைக் கண்டு மெய்நடுங்கி மயங்கிக் கலங்கி ஒல்கிப் பணிந்தாய்; அது கண்ட இராகுலன், ‘இங்கே வந்தவன்யார்?’ என்று கோபித்துச் சொல்லலும், நீ அஞ்சி நடுநடுங்கி அவன் வாயைப் பொத்தி, ‘ஆகாயத்தினின்றும்இறங்கிய இப் பெரியோனுடைய மலரடியை வணங்காமலும் இவனைத் துதியாமலும் இருந்தது எவ்வளவு பெரும்பிழை?’ என்று அவனுக்குச் சொல்லி அவனோடும்

அம்முனிவனுடைய பாதங்களை வணங்கி, 'யாங்கள் தேவரீருடைய அடியேமல்லேமாயினும்,

அந்தீர் தண்ணீர் ரமுதொடு கொணர்கேம் ; (௩௭)

அமுது செய்தருள்க ; தேவரீருடைய திருவுளப்பாங்கின் படியே நடத்தற்கு உரிமையுடையேம்' என்று தெரிவித்தலும், அம்முனிவன், 'தாயே ! உண்பேன் ; இங்கே கொண்டு வருக' என்று சொல்ல, நீ உடனே அவற்றைக் கொணர்ந்து அவனை உண்பித்தாய் ;

அந்நாளவனுன் டருளிய வவ்வறம்

நின்னாற் சொழியாது நின்பிறப் பறுத்திடும் ; (௪௦ - ௪௧)

அவ்விராகுலனே உவவனத்தில் உன்பால் வந்த உதயகுமரன். அதனாலே தான், அவனுடையமனம் உன்னை விரும்பியதன்றி உன் மனமும் அவனை மிகப்பற்றியது ; அந்தப்பற்றை மாற்றி நல்வழிப் படுத்தற்கு நினைந்து உன்னை இத்திவிற்கொணர்ந்து வைத்து இப்பிடுகையைக் காட்டினேன். இலக்குமீ ! இன்னும் கேட்பாயாக : முற்பிறப்பில் உன்னுடைய தமக்கைமாராபிருந்த தாரையையும் வீரையையும் அங்கநாட்டுள்ள கச்சயநகரத்தரசனாகிய துச்சயனென்பவன் மணஞ்செய்து கொண்டு ஒரு நாள் அவர்களோடு சென்று மலைவளங்களைக் கண்டு வந்து கங்கைக் கரையை அடைந்திருந்தபொழுது, அறவணவடிகள் அங்கே வரக்கண்டு உடனே எழுந்து வணங்கிய அவன், 'தேவரீர் யாவர் ? எங்கே எழுந்தருளியுளையது?' என்று கேட்க, அவர் 'பாதபங்கயமலையைத் தரிசித்தற்கு வந்தேன் ; ஆதிகாலத்தே புத்த தேவர் எல்லா உயிர்களும் துக்கத்தினின்றும் நீங்கி இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென்று நினைந்து அவைகள் யாவும் கேட்டு மகிழும்படி அம்மலையின் உச்சியில் நின்று கொண்டு தருமோபதேசஞ் செய்தபொழுது அவருடைய பாதச்சுவடுகள் தங்கப்பெற்றமையால், அஃது அப்பெயரையுடையதாயிற்று. குற்றமற்ற அறிவுடையீர் ! நீங்களும் அதைத் தரிசித்து வழிபடுமின்' என்று கூறினர். அவர் கூறியவாறு உடனே சென்று அம்மலையை யடைந்து தரிசித்த புண்ணிய விசேடத்தால் தாரையும் வீரையும் முறையே மாதவியாகியும் சுதமதியாகியும் வந்து உன்னோடு கூடினர். மணிமேகலை ! நீ பழம் பிறப்பையறிந்தாய் ; தருமத்தின் தோற்றத்தையும் தெரிந்துகொண்டாய் ; மற்றைச் சமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளையும் இனி ஒரு காலத்திற் கேட்

பாய் ; அங்ஙனம் கேட்கும்பொழுது உன்னை, ‘இளமைப்பருவத் தினள்’ என்று நினைந்து அவர்கள் தத்தம் சமய உண்மைகளைச் சொல்லார்கள் ; ஆதலால், அக்காலத்து நீவேற்றுவடிவங்கொள்ள வேண்டுவது இன்றியமையாதது” என்று கூறி வேற்றுவடிவைக் கொடுப்பதும் ஆகாய வழியே சஞ்சரிக்கச் செய்வதுமாகிய மந்திரங்கள் இரண்டை அவனுக்கு உபதேசித்து, “நீ புத்ததேவர் அருளிச் செய்த நல்லற வழியை நனுகுதல் ஒருதலையென்று உணர்வாயாக ; இப்பீடிகையை வணங்கித் துதித்து ஊர் செல்வாயாக” என்று சொல்லி விட்டு மேலே செல்லுதற்கு எழுந்து, “இன்னும் ஒன்றைச் சொல்ல மறந்து விட்டேனே” என்று மீட்டும் இறங்கி வந்து, ‘‘சிறந்த விரதவொழுக்கமுடையாய்! கேட்பாயாக : மக்கள் யாக்கை உணவாலாகிய தொகுதி ; இம்மந்திரமோ பசியைத் தொலைக்கும் ; இதனைக் கொள்க’’ என்று சொல்லி அம்மந்திரத்தை அவனுக்கு உபதேசித்து விட்டு எழுந்து ஆகாய வழியே சென்றது.

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

அப்பால், மணிமேகலை அத்தீவிலுள்ள மணற்குன்றுகளையும் பூஞ்சோலைகளையும் குளிர்ந்த பொய்க்கைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு மெல்ல உலாவி வருகையில் ஒருத்தி வந்து நின்று, “கப்பல் கவிழ்ப்பெற்ற மகளிர் போல இங்குத் தனியே வந்த நீ யார்?” என்று கேட்டாள்.

மணிமேகலை, “பொற்கொடிபோல்வாய்! ‘நீ யார்’ என்றது என்னுடைய எந்தப் பிறப்பின் செய்தியைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்கு? கேட்பாயாக : சென்ற பிறப்பில் இலக்குமி யென்னும் பெயரை யுடையேன் ; இராகுலனென்னும் அரசினங் குமரனுக்கு மனைவியாயிருந்தேன் ; இப்பிறப்பில் நாடகக்கணிகையாகிய மாத வியின் வயிற்றிற் பிறந்தேன் ; என் பெயர் மணிமேகலையென்பது ; மணிமேகலா தெய்வம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள உவவனத்திலிருந்து இத்தீவிற்கொண்டுவந்து வைத்தமையால் இந்தப் பீடிகையைத் தரிசித்து முற்பிறப்பை அறிந்து கொண்டேன் ; இங்கே வந்தமையால் நான் அடைந்த பயன் இது ; என்னுடைய வரலாறும் இதுவாகும் ; பூங்கொடிபோல்வாய்! உன் வரலாறு யாது?” என்று கேட்டவுடன் அவள், “இத்தீவிற்கு அயலிலுள்ளதான இரத்தினத்தீவத்திலே மிக உயர்ந்து விளங்கா நின்ற சமந்தகூட

மலையின் உச்சியிலேயுள்ள புத்த தேவரது அடியிணைப்படிமை களைத் தரிசித்து விட்டு இத்தீவிற்கு முன்னொரு காலத்தில் வந்தேன்; வந்தது முதல் இந்திரன் கட்டளையால் இந்தத் தரும பீடிகையைக் காத்துக்கொண்டு இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறேன்; என் பெயர் தீவதிலகையென்பது. புத்ததேவரருளிச் செய்த நல்லற வழியே நடப்போர் யாரேனும் இதனைத் தரிசிப்பராயின் அவர்கள் அந்தத் தரிசன விசேடத்தால் உடனே தம்முடைய பழம்பிறப்புணர்ச்சியை அடைவது திண்ணம்; அத்தன்மையின்புடையோர் உலகத்தில் மிக அரியர்; அவர்களுக்கே தருமபதம் உரித்து; இஃது உண்மை. பழம்பிறப்புணர்ச்சியை அடைந்தமையால் நீ மிகவும் பெரியை. இந்தப் பீடிகைக்கு முன்னே மாமலர்க்குவளை யும் நெய்தலும் மயங்கிய கோமுகியென்னும் கொழுநீரிலஞ்சி யொன்று உள்ளது; அப்பொய்கையினுள்ளே யிருந்து, அமுத சுரபியென்னும் அகூத்ய பாத்திரமானது ஒவ்வொருவருடத்தும் புத்ததேவர் அவதரித்த காலமாகிய வைசாக சுத்த பூர்ணிமை தோறும் மேலே வந்து தோன்றா நிற்கும்; இத்தினம் அப்பூர்ணிமையே; அது தோன்றும் வேளையும் இதுவே; இப்பொழுது அந்தப்பாத்திரம் உன்கையில் வருமென்று எண்ணுகிறேன்; அதிலிடப்பட்ட அன்னம் எடுக்க எடுக்க மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்; அதன் வரலாற்றை உன் ஊரிலுள்ள அறவணவடிகளிடத்தே இனிக் கேட்பாய்” என்று சொல்லலும், மணிமேகலை அதைப்பெறுதற்கு விரும்பிப் புத்தபீடிகையை வந்தித்து அவளோடு சேர்ந்து சென்று கோமுகிப் பொய்கையை வலஞ் செய்து வந்து நின்றவுடன், அப்பாத்திரம் அப்பொய்கையினுள்ளிருந்து மணிமேகலையின் கையை அடைந்தது, உடனே அவள் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியுற்று நின்றாள்,

“மாரணை வெல்லும் வீர நின்னடி

தீநெறிக் கடுப்பகை கடிந்தோய் நின்னடி

பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி

துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி

எண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி

கண்பிறக் களிக்குவ் கண்ணோய் நின்னடி

தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி

வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி

நாகர் துயர்க்கட நடப்போய் நின்னடி

உரகர் துயர மொழிப்போம் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாலிற்
கடங்காது” (கக - எஉ)

என்று புத்ததேவரைத் துறித்தாள் ; இங்ஙனந்துதித்த மணிமே
கலைக்கு உயிர்களுடைய பசித்துன்பத்தையும் அதனைத் தீர்ப்போரு
டைய பெருமையையும் தீவதிலைகை சொல்லப்புகுந்து,

“குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடே உம்
நாணணி களைபு மாணெழில் சிதைக்கும்
புறங்கடை நிறத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோர்
இசைச்சொ ளளவைக் கென்னா நிமிரானு; (எஉ - அக.)

முன்னொருகாலத்தில், மழையே இல்லாது போனமையால், பசி
யால் வருந்திய கௌசிகமுனிவர் அதனைத் தீர்த்துக்கொள்ளுதற்கு
எங்குந்திரிந்து சிறிதும் உணவுகிடையாததுபற்றி மெலிந்து பின்
நாயிறைச்சியைப் பெற்றுத் தின்னப்புகுந்து, முதலில் அவ்
விறைச்சியின் ஒருபகுதியைத் தெய்வங்கட்குப் பலியிடுவாராயி
னார்; அது தெரிந்த இந்திரன் உடனே எங்கும் மழைபெய்யச்
செய்தமையால், உயிர்கள் களித்துவாழும்படி விளைவுபெருகிய
தென்பர்; அதனை நீ கேட்டிருப்பாயே.

ஆற்றுநரக் களிப்போ ரறவிலை பகர்வோர்
ஆற்றா மாக்க ளரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே; (கஉ - சு)

ஆதலால், பசியைப்போக்கி உயிரைக்கொடுத்தலாகிய தருமத்தைச்
செய்வாய்” என்று கூறினன்; அதுகேட்ட மணிமேகலை, “போன
பிறப்பில் என்கணவனாகிய இராகுலன் திட்டிவிடமென்னும்பாம்பா
லிறந்தது பொறாமல், யான் தீப்பாய்ந்து உயிரோடு வேவாரிற்கை
யில் முன்னம் சாதுசக்கரமுனிவனை உண்பித்த நினைவையுடையே
னானேன்; இறக்குங்காலத்தில் எனக்கு அந்நினைப்பிருந்த புண்ணிய
விசேடத்தாலேயே இந்தப்பாத்திரம் என்கையிற் புகுந்ததென்று
எண்ணுகிறேன்; இதுநிற்க, பசியால்வாடிய குழந்தையின் முகத்
தைக்கண்டு மனமிரங்கிப் பால்சுரக்கும் தாய்போலவே வயிறுகாய்

பெரும்பசி அலைத்தற்கு இரங்கி வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராமல் எங்கும்வாடி அலைத்துதியும் ஏழைகளுடைய முகத்தைக்கண்டு இரங்கி இப்பாத்திரம் மேன்மேலும் அவர்களுக்கு அமுது சுரந்தளித்தலைக் காணும் விருப்பமுடையேன்” என்று சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்த தீவதிலகை, அவளோடு பின்னும் சில நேரம் அளவளாவிக்கொண்டிருந்து, “இனி இப்பாத்திரத்தோடு உன் ஊருக்குச் செல்வாயாக” என்று சொல்ல, மணிமேகலை அவள் பாதத்தை வணங்கிப் புத்தபீடிகையைத்தொழுது வலஞ்செய்து ஆகாயகமனமந்திரத்தை ஜபித்து மேலேயெழுந்து ஆகாயவழியே சென்று, தன்னைக்காணாது வருந்தித் திகைத்து மயங்கி வழியை நோக்கிக்கொண்டே நிற்கும் சுதமதியையும் மாதவியையும் பார்த்து வியப்படையும்வண்ணம் அவர்களுடைய முற்பிறப்பை அவர்களுக்கு அறிவித்து, “மானிடயாக்கையாற் பெறுதற்குரிய தவவழியை அறவணவடிகளிடத்தே இனிப் பெறக்கடவீர்; இஃது ஆபுத்திரனுடைய கையிலிருந்த அமுதசுரபியென்னும் அக்ஷயபாத்திரமாகும்; இதனைத் தொழுவின்” என்று சொல்லி அதனை அன்புடன் தொழுத அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அறவணவடிகளைத் தரிசித்தற்குச் சென்றாள்.

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை.

சென்றவள், “அறவணவடிகள் எங்கேயுள்ளார்?” என்று விசாரித்துக்கொண்டு போய்,

நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவின்

உரைமூ தாள னுறைவிடங் குறுகி, (ந - ச.)

அவரைத் தரிசித்து மும்முறை பணிந்து துதித்துத் தான் உவவனஞ்சென்றதும், உதயகுமரன் அங்கே வந்து சொல்லிப் போனதும், பின்பு மணிமேகலாதெய்வம் தன்னையெடுத்துச்சென்று மணி பல்லவத்தில் வைத்ததும், அத்தீவிலுள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியால் தன் பழம்பிறப்பைத் தானறிந்துகொண்டதும், ‘முற்பிறப்பிற்கணவனாயிருந்த இராகுலனே உதயகுமரனாக வந்துபிறந்தான்; அப்பிறப்பில் உனக்குத் தமக்கைகளாக இருந்த தாரையும் வீரையுமே மாதவியும் சுதமதியுமாக வந்தனர். அவர்கள் வரலாற்றை அறவணவடிகள் பால் நீ தெரிந்துகொள்’ என்று மணிமேகலாதெய்வஞ்சொல்லி மூன்றுமந்திரங்களை உபதேசித்துச் சென்ற

தும், அப்பால் தீவதிலகை வந்ததும், அவருடன் சென்று கோமுகிப் பொய்கையிலிருந்த அமுதசுரபியைப் பெற்றதும், 'ஊருக் குச்சென்று அறவணவடிகள் பால் ஆபுத்திரன் வரலாற்றைக்கேள்' என்று அத்தீவதிலகை சொல்லத் தான் வந்ததும் ஆகிய இவற்றை பெல்லாந்தெரிவிக்க, அம்முனிவர்கேட்டு மகிழ்ந்து, "முன்பு ஒரு முறை நான் பாதபங்கபமலையை வழிபட்டு மீண்டுவருகையில் துச்சயராசனை ஒரு சோலையிற்கண்டேன் ; 'அரசு! நீயும் உன்மனைவியரும் சுகமோ?' என்று யான்வினாவ, அவன் மனங்கலங்கி அரற்றிக்கொண்டு, லீரை மதுவின்மயக்கத்தால் ஒருயானைமுன் சென்று இறந்ததும் அச்செய்தியைக்கேட்டு வருந்திய தாரை ஒருமாதத்தின் மீதேறி வீழ்ந்து மரித்ததுமாகிய பெருந்துன்பத்தைக்கூறி வருந்தினன்; நான், 'இது பழவினைப்பயனாகும்; ஆதலால் நீ வருந்தாதே' என்று சொல்லிப்போந்தேன்; அங்ஙனமிருந்த நீவிர் இப்போது கூத்தரைப்போல வேறுவேடம் பூண்டுவந்தீர்கள்" என்று மாதவியையும் சுதமதியையும் பார்த்துச்சொல்லிவிட்டு, பின்னும் மணிமேகலைபயப்பார்த்து, "இவ்வுலகிற்பெளத்ததருமங்கள் குறையப் பாவங்கள் மிகுந்தன; ஆனாலும் சிறிது சிறிது தருமமுண்டாதலுங் கூடுமென்று எண்ணினான் தருமத்தை உபதேசித்துவருதலுமுண்டு; அத்தருமத்தை இவ்வுலகத்திலுள்ள மார்த்தரியார் இவ்வண்மையையறிந்த இச்சக்கரவாளத்திலுள்ள தேவர்களுடைய வேண்டு கோளால், * ஆயிரத்தறுநூற்றுப் பதினாரும் ஆண்டில் துவிதலோ கீத்திலுள்ள தேவன் இவ்வுலகத்தில் அவதரிப்பான் ; அதற்குப் பின்பு யாவருக்கும் அருளறத்தில் மனஞ்செல்லும் ;

புத்த ஞாயிறு தோன்றங் காலைத்
திங்களு ஞாயிறுந் தீங்குற விளங்கத்
தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும் ;
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படும் ;
ஊனுடை யுயிர்த றுறுதுயர் காணு ;
வளிவலங் கொட்கும் ; மாதிரம் வளம்படும் ;
நளியரு முந்ரீர் நலம்பல தருஉம் ;
சுறவைகள் றுர்த்திக் கலநிறை பொழியும் ;
பறவை பயன்றுத் துறைபதி நீங்கா ;
விலங்கு மக்களும் வெருஉப்பகை நீங்கும் ;

* இங்கே கூறப்பட்டுள்ள ஆண்டு இன்னசகாப்தத்தைச் சார்ந்த தென்று புலப்படவில்லை;

கலங்களுர் நரசரும் பேயுங் கைவிடும் ;
 கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடும்
 மாவு மருளு மன்னுயிர் பெறாஅ ;
 அந்நாட் பிறந்தவ னருளறங் கேட்டோர்
 இன்னாப் பிறவி யிகந்தோ ராதலிற்
 போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பின்
 நாதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்
 பிறவி தோறு மறவேன் மடக்கொடி ! (அசு - ௧௦௩,

“இது நிற்க, மணிமேகலை ! இந்நகரத்தில் உன்னாலே சில விசேடங்கள் நிகழ்வனவாம்; அவை நிகழ்ந்தபின்பன்றி யான் கூறும் தருமமொழி உன்மனத்திற் பொருந்தாது ; இவ்விருவரும் முற்பிறப்பிற் பாதபங்கயமலையை வழிபட்ட புண்ணிய விசேடத் தால், பிற்காலத்தில் உன்னோடுகூடிப் புத்ததேவரது திருவடியைத் தொழுது வணங்கி வினைகளினின்றும் நீங்கி முத்தியை அடைவார்கள் ; உயிர் மருந்தாகிய மிகச் சிறந்த அமுத சுரபியை நீ பெற்றனை ; எல்லா உயிர்களுடைய பசியையும் தீர்ப்பாயாக ;

மக்க டேவ ரெனவிரு சார்க்கும்
 ஒத்த முடிவி னோற முரைக்கேன்
 பசிப்பிணி தீர்த்தல் என்றே யவரும்
 தவப்பெரு நல்லறஞ் சாற்றினர். (௧௧௬ - ௧)

மணிமேகலையும், “அங்நனமே செய்வேன்” என்றாள்.

௧௩.—ஆபுத்திரன் திறமறிவித்தகாதை.

பின்பு அறவணவடிகள் மணிமேகலையை நோக்கி, “ஆபுத்திரன் வரலாற்றைக் கூறுவேன் ; கேட்பாயாக ; வாரணசி யென்னு மூரில் வேதமோதுவிப்பவனாகிய அபஞ்சிகனென்னும் அந்தணன் மனைவி சாலியென்பாள் ; அவள் நியமந்தப்பி ஒழுகினமையால் உண்டாகிய பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, தான் கர்ப்பிணியாக இருந்தும் அதைப் பாராமல் கன்னியாகுமரிக்கு நீராடச் சென்றாள் ; சென்றவள் சூலால் வருந்தி வழியிடையே ஒரு குழந்தையைப் பெற்று, அக் குழந்தையிடத்திற் சிறிதும் இரக்கம் வையாமல் அதனை ஒரு தோட்டத்தில் இட்டு நீங்கினள் ; நீங்கவே அக்குழந்தை உணவு பெறுது பசியால் வருந்தியழுதது ; அவ் வழுகை யோசையைக்கேட்டு ஒரு பசுவானது வந்து அதன் வருத்தத்திரும்படி நாவால் நக்கிப் பாலூட்டி ஏழுநாள் வரையும்

அப்புறஞ் செல்லாது பாதுகாத்து வந்தது; அப்படி யிருக்கையில் வயனங்கோடென்னும் ஊரிலுள்ளவனாகிய பூதியென்னும் அந்தண னொருவன் தன் மனைவியோடும் அவ்வழியே வருபவன், அக் குழந்தை அழுத கூக்குரலைக் கேட்டுச் சென்று தனியே கிடக்கும் அதனைக் கண்டு மிக்க துன்பத்தோடு கண்ணீர் பெருக்கி, 'இவன் பசுமகன்ல்லன்; என்மகனே' என்று கூறி அக்குழந்தையை யெடுத்து ஊர்சென்று வீட்டைந்து மகிழ்ச்சியுடன் வளர்த்து உரியகாலத்துத் தன்குலத்திற்குரிய கல்விகளை நன்கு பயிற்றிவந் தான்; வருகையில் அச் சிறுவன் ஒருநாள் அவ்வூரில் ஓர்ந்தணன் வீட்டிற் புகுந்து, யாகசாலையில் ஒருபசு மாலைபைச் சுற்றியகொம்பு களை யுடையதாய்ப் பின்பு தனக்குண்டாகும் துன்பத்திற்கு அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி வேடர்களுடைய வலையிற்பட்ட மான் போல அஞ்சிக் கதறுவதைக்கண்டு மனநடுங்கிக் கண்ணீருகுத்து, 'இவர்களறியாத வண்ணம் இப் பசுவைக் கவர்ந்துகொண்டு இர விற்போய்விடுவேன்' என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டே ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கியிருந்து அன்றிரவில் அப்பசுவைக்கையிற்பற்றி ஊருக்கு வெளியே போய்விட்டான்; பசுவைக்காணாத அந்தணர் பலர் அதனைத் தேடிச்சென்று வழியிற் பசுவையும் அதனைக் கவர்ந்து சென்ற அச் சிறுவனையுங்கண்டு அகப்படுத்திக்கொண்டு, அவன் கருத்தை யறியாராய், 'புலையா ! இப்பசுவை இரவில் ஏன் கவர்ந்து சென்றாய்?' என்று கேட்டு அவனைக் கோலாலடித்து ழுறுக்கத் தொடங்கினர். அப்பொழுது பசு அவர்களுள் மிகவும் வருத்திய உவாத்தியாயனை முட்டி வயிற்றைக்கிழித்துக் குடரைப் புறப்படச் செய்து காட்டிற்கு விரைந்தோடிவிட்டது. ஆபுத்திரன் அவர்களை நோக்கி, 'வருத்தன்மின்; யான் சொல்வனவற்றைக் கேண்மின்; நீங்கள் வருத்தும்படி இப்பசு என்ன குற்றஞ் செய்தது ?

விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லார்த்து

நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்

பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிறந்ததன் றீம்பால்

அறந்தரு நெஞ்சோ டருள்சுரந் தூட்டும்

இதனெடு வந்த செற்ற மென்னை ?' (கக - ௫)

என்கேட்க, அவர்கள், 'நீ விதியையறியாமல் வேள்வியை இகழு கின்றாய்; ஆதலால் பசுமகனென்பதற்குப் பொருத்தமுடையை என்று இகழ்ந்து கூறலும், ஆபுத்திரன்,

‘ஆன்மகனசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்றும்
நரிமகனல்லனோ கேசகம்பளன்
நங்கிவர் ஸங்குலத் திருடி கணங்கனென்
ரோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலு முண்டால்
ஆவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ’ (சுட - ௮)

என்று சொல்ல, அவர்களுள்ளே ஓரந்தணன், ‘இவனுடைய பிறப்பின் வரலாற்றை யான் அறிவேன்! முன்னொருநாள் கன்னியாகுமரியில் விதிப்படி நீராடிவிட்டு வருத்தத்தோடு வந்த சாலியென்னும் ஒரு பார்ப்பனியைக்கண்டு, ‘உன் ஊர் யாது?’ நீ எதற்காக இங்கே வந்தனை?’ என்று நான் கேட்டதற்கு அவள், ‘யான் வாரணாசியென்னுமூரிலுள்ள ஆரண உவாத்தியாயனாகிய ஓரந்தணன் மனைவி; யானொழுகிய தீய வொழுக்கத்தாற் கணவனைப்பிரிந்து கன்னியாகுமரிக்கு நீராடச் செல்லுகையில், கொற்றை நகரத்துக்கு அப்பாற் காதவழித் தூரத்திலுள்ள இடையர் சேரியில் ஆண் குழந்தை யொன்றைப் பெற்று இரக்கமின்றி அதனை அங்குள்ள ஒரு தோட்டத்தில் இட்டுப் போனேன்; இப்படிப்பட்ட தீவினையொழுகிய எனக்கு நற்கதி யுண்டோ?’ என்று மிகத் துன்புற்று அழுகாள்; அங்ஙனம் அழுதவள் பெற்ற அந்தமகனே இவன்; இதைச் சொல்லுதலால் யாது பயனென்று இதுகாறும் உங்களுக்குத் தெரிவிப்பா திருந்தேன். அசுத்த னாதலால் இவனைத் தொடாதொழிபின்’ என்று சொல்ல, ஆபுத்திரன், ‘திலோத்தமையின் புத்திரர்கள் பெரிய முனிவர்களாக இருத்தல் கேட்டிலிரோ? நீங்கள் * சாலிக் குத் தவறுகூறத் துணிந்தீர்களே’ என்று சொல்லி அவர்களைப் பார்த்து நகைத்தான்; வளர்த்த பூதியும் அவனை அசுத்தனென்று எண்ணி உடனே நீக்கிவிட்டான்; அப்பால், ஆபுத்திரன் பிச்சையெடுத்து உண்டு பொழுதுகழிக்க எண்ணினான். பசுவைத் திருடின கள்வனென்று இகழ்ந்து அந்தணர்களுடைய கிராமங்களிலெல்லாம் அவனுடைய பிச்சைப்பாத்திரத்திற் கல்லிடத் தொடங்கினார்கள்; அதனால், வேறு புகலின்றிக் தென்மதுரையை யடைந்து சிந்தாதேவியின் கோவிலாகிய கலையியமத்தின் முன்னேயுள்ள அம்பலத்தையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு கையிற் பிச்சைப் பாத்திரத்தை யேந்தி வீடுதோறும் சென்று சென்று வாங்கிவந்த உணவை,

* சாலியென்பதற்கு அருந்ததி யென்னும் ஒருபொருள் தோன்றிற்று.

காணர் கேளார் காண்முடப் பட்டோர்

பேணுக நில்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்

யாவரும் வருகவென் நிசைத்துட ணட்டி, (ககக - டு)

அவர்களுண்டு எஞ்சியதையே தானுண்டு பிச்சையோட்டைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு அவ்வம்பலத்தின்கண்ணே நான் தோறும் இரவிற கண்படைபுரிந்து காலங்கழித்து வந்தான்.

கசு.—பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

“அவன் அங்கனம் காலங்கழித்து வருகையில், அவனுக்கு ஒருநாள் அங்கே நிகழ்ந்த செய்தியைச்சொல்வேன்; கேட்பாயாக: அவன் அவ்வம்பலத்தில் ஓரிரரில் தூங்கும்பொழுது, சிலர் வந்து, ‘பெரும்பசி எங்களை வருத்தாநின்றது’ என்றார்கள். அதைக் கேட்ட அவன் அத்துன்பத்தைத் தீர்த்தற்கு ஆற்றலில்லாதவனாய் மிக்க வருத்தமடைந்தான்; அச்சமயத்திற் சிந்தாதேவி எழுந்தருளிவந்து, ‘இதனைக் கொள்வாயாக; நாடெல்லாம் வறுமைபுற்றாலும் இவ்வோடு வறுமையையடையாது; கொடுக்கக் கொடுக்க இதில் உணவு வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கும்’ என்று சொல்லி, தன்கையிலுள்ள அக்ஷப பாத்திரமொன்றை அவன் கையிற் கொடுத்தான்; உடனே அவன் அளவுகடந்த மகிழ்ச்சியடைந்து,

‘சிந்தாதேவி! செழுங்கலை நியமத்து

நந்தா விளக்கே! நாமிசைப் பாவாய்!

வானோர் தலைவி! மண்ணோர் முதல்வி!

ஏனோ குற்ற விடர்களைவாய்’ (கக - உ0)

என்று துதித்து அத்தோடியைப் பணிந்து, பசியால் மிகவருந்தி இரந்தவர்களை ஊட்டி மகிழ்வித்து, அன்றுமுதல் எல்லாவுயிர்களுக்கும் உணவளிப்பானாயினன்; உண்பதற்காக மனிதர்கள் பலர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; விலங்குகளும் பறவைகளும் அவனைப் பிரியாவாய் அன்புடன் சுற்றிக்கொண்டன; அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் அவனது புண்ணியமிசூதியைத் தனது பாண்டு கம்பள நடுக்கத்தால் அறிந்த இந்திரன், அவனுக்கு வரங்கொடுக்க நினைந்து ஒரு முதிய வேதியனது வடிவுகொண்டு வந்து நின்று, ‘நான் இந்திரன்; வரங்கொடுத்தற்கு வந்தேன்; நீ விரும்பியது யாது? உன்னுடைய பெரிய தானத்தின் பயனைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக’ என்று சொல்ல ஆபுத்திரன் விலாவெலும்பு ஒடியும் வண்ணஞ் சிரித்து,

‘அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்

நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்

யாவரு மில்லாத் தேவர் நன் னாட்டுக்

கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே! (சு0 - சந)

வருந்தி வந்தவர்களுடைய தீர்த்தற்கரிய பசியினைத் தீர்த்து அவர் களுடைய இனிய முகத்தை யான் காணும்படி செய்கின்ற எனது தெய்வப்பாத்திரம் ஒன்றே போதும்; வேறொன்றும் வேண்டற் பாலதன்று’ என்று அவனை மதியாது சொன்னான்; சொல்லவே இந்திரன் கோபித்துப் பசித்துன்பத்தால் வருந்துவோரில்லையாம் படி செய்வேனென்று மனத்தில் நினைந்து எங்கும் மழை பெய் வித்து மிக்க செல்வத்தை யுண்டாக்கினன்; அதுனால் பசித்து வரு வோர் இலராயினர். அதுகண்டு ஆபுத்திரன் முன்னிருந்த அம் பலத்தை நீங்கி ஊர்தோறும் போய், ‘உண்போர் யாரேனுமுண் டோ?’ என்று வினாவத் தொடங்கினான்; அதுகேட்டுச் செல்வக் களிப்பால் யாவரும் அவனை இகழ்ந்தார்கள்; உண்போரைப் பெறுமையால், அவன் பெருஞ் செல்வத்தையிழந்தோரைப்போல வருந்தித் தனியே செல்லுகையில், கப்பலில் வந்த சிலர் அவனைக் கண்டு, சாவகநாடு மழையில்லாமையால் மிகுந்த வறுமைபுற்ற தென்றும் அதிலுள்ள உயிர்கள் பெரும்பாலும் பசியால் இறந்தன வென்றும் கூறினர். அது கேட்டு அவன் அந்நாட்டிற்குச்செல்ல நினைந்து ஒரு கப்பலிலேறினன்; அக்கப்பல் சென்று மணிபல்ல வத்தினருகே ஒருநாள் தங்கிற்று; அவன் அத்தீவில் இறங்கினன். இறங்கிய ஆபுத்திரன் ஏறிவிட்டானென்று மிகாமன் எண்ணி இரு ளில் அக்கப்பலை வேற்றிடம் செலுத்திக்கொண்டு போயினான். அது தெரிந்து ஆபுத்திரன் மிகுந்த வருத்தமடைந்து, ‘பலர்க்கு உணவளிக்கும் இப்பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டியாருமில்லாத இத்தீவில் யான் மட்டும் இரேன்’ என்று எண்ணி அப்பாத்திரத் தைத் தொழுது, ‘வருடத்திற்கு ஒரு நாள் நீ தோன்றுவாயாக’ என்று கூறிக் கோமுகிப் பொய்கையில் அதை விடுபவன், ‘மிக்க கருணையோடு கூடித் தருமஞ் செய்தலையே மேற்கொண்டு எல்லா வுயிர்களையும் பாதுகாப்போர் யாரேனும்வரின் அவர் கையிற் புகுவாயாக’ என்று சொல்லி அப்பொய்கையில் விட்டு விட்டுத் தான் பட்டினியிருந்து உயிர் துறப்பானாயினான். அப்பொழுது அத்தீவிற்குச் சென்ற யான் அவனைக் கண்டு, ‘நீ யாது துன்ப மடைந்தாய்?’ என்று கேட்க, அவன் நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்லி

கரு.—பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை. 161

மணிபல்லவத்தில் உடம்பை வீழ்த்தி விட்டு எல்லா உயிர்களையும் பாதுகாக்குமெண்ணத்தோடு சென்று சாவக நாட்டரசனுடைய பசுவயிற்றிலுதித்தான்.

கரு.—பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை.

“மணிமேகலை ! இன்னும் கேட்பாயாக : முன்பு ஆபுத்திரனுக்கு ஏழுநாள் வரையும் பாலுட்டிய பசுவானது அப்புண்ணிய விசேடத்தால் சாவகநாட்டில் தவளமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் மண்முக முனிவனிடத்தே, பொன்மயமாகிய கொம்புகளையும் குளம்புகளையும் உடையதாய்ச் சென்று, ஈனுமுன்னமே பால் சுரந்து எல்லா உயிர்களையும் உண்ணச் செய்து கொண்டிருந்தது. அதனைக்கண்டு, முக்கால உணர்ச்சியையுமுடைய அம்முனிவன், ‘இப்பசுவயிற்றில் எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்கும் ஒரு விசேடபுருடன் பொன்மயமான முட்டையினிடம் தோன்றுவன்’ என்று கூறினன். தருமஞ் செய்தற்காகவே மணிபல்லவத்தில் இறந்த ஆபுத்திரன் தன்னைக் குழந்தைப்பருவத்தே காத்நரித்த பசுவை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தவனாதலின், மண்முக முனிவன் கூறியவாறே அப்பசுவயிற்றில் தோன்றினன்; அவன் தோன்றிய காலம் வைசாகசுத்த பூர்ணிமை; அப்பொழுது சில நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. அது தெரிந்த சக்கரவாளக்கோட்டத்துள்ள முனிவர்கள், ‘புத்தன் அவதரிக்கும் காலத்தில் தோன்றும் நிமித்தங்கள் இப்பொழுது நிகழ்வதற்குக் காரணம் என்ன?’ என்று வியப்புற்று, அதனுண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்குக் சந்திரபாவையை யடைந்து வினாவினார்கள் ; அது, ‘மணிபல்லவத்தில் இறந்த ஒரு விசேடபுருடன் உயிர்களைப் பாதுகாத்தற்காகச் சாவகநாட்டிலுதித்தான் ; அதனாலே தான் நன்னிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன. அவன் வரலாற்றை அறவணன்பாற் கேண்மின்’ என்று சொல்லி என்பால் அனுப்பி எனது நாலை வருத்தியது. மகப்பேறில்லாமல் வருந்துபவனான அந்நகரத்தரசன் பூமி சந்திரனென்பவன் மண்முக முனிவனை வணங்கி மேற்கூறிய பசுப்பெற்ற குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு சென்று வளர்த்து வந்தான் ; அச்சிறுவன் இப்பொழுது அரசுரிமை பெற்று வாழ்கின்றான். இது நிற்க. காவிரிமாதிரி மாறாது நீர் பெருகி இந்நாட்டை வளமுறச் செய்தும் பாதுகாணத்தினாலோ உயிர்கள் வறுமையால் வருந்துன்றன. ஆதலால்,

வெண்டிரை தந்த வழுதை வாடேனார்

உண்டொழி மிச்சிலை யொழித்துவைத் தாங்கு (இக - உ)

மிகப் பயன்படுகின்ற இவ்வழுதசுரபியை நீ சம்மா வைத்திருத்தல் தகுதியன்று” என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட மணிமேகலை உடனே அவரை வணங்கித் துதித்துப் பிக்குணிக்கோலம் பூண்டு அப்பாத்திரத்தைக் கையிலேந்தி வீதியையடைந்தாள். அடைய வே, உச்சயினிநகரத்தரசனாகிய பிரச்சோதனனென்பவன் உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தியபொழுது, அவனைச் சிறை மீட்டற்கு அவன் மந்திரியாகிய யௌகந்தராயனென்பவன் வேற்று வடிவங்கொண்டு வீதியையடைந்த காலத்தில், அவனைக்கண்டு துன்புற்று அநேகர் சூழ்ந்தாற் போலப் பிக்குணிக்கோலத்தை யுடைய மணிமேகலையைக் கண்ட பலரும், “உதயகுமரனுடைய உள்ளத்தில் ஒளித்திருக்கும் இவள் எல்லாருங் காணும்படி பிச்சைப் பாத்திரத்தையேந்தி வீதியையடைந்தது என்ன வியப்பு!” என்று கூறித் துன்புற்று அவளைச் சுற்றிக்கொண்டனர். அப்பொழுது மணிமேகலை, “கற்புடையமாதர் இடும் ஐயத்தையே முதலில் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் தகுதி” என்று சொல்ல, காயசண்டிகை, “மழையைத் தரும் கற்புடையமாதர்களுள் மிகமேம்பட்டவளாகிய ஆதி ரையென்பவளுடைய வீடு இது; நீ இதிற் புகவேண்டும்” என்று அவளுக்குக் கூறினர்.

கசு.—ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

அந்நனன்கூறிய காயசண்டிகை மீட்டும் மணிமேகலையை நோக்கி, “இந்த ஆதிரையின் கற்புவிசேடத்தைக் கேட்பாயாக : இவள் கணவன் சாதுவனென்பான்; அவன் ஒரு பரந்தையின் இணக்கத்தாற் கைப்பொருளிழந்து வறுமைபுற்று வேறுதேயம் போய்ப் பொருள்தேடவெண்ணிச் சில வணிகரோடு கப்பலேறிச் சென்றான். செல்லுமையிற் கடுங்காற்றால் அக்கப்பல் கவிழ்ந்தது. கவிழ்வே சாதுவன் அதிலிருந்து ஒடிந்துவிழுந்த பாய்மரத்துண்ட மொன்றைத் தெப்பமாகப்பற்றிக்கொண்டு நீந்திச்சென்று உடையிலல்லாது சஞ்சரிப்பவராகிய நாகருடைய மலைப்பக்கத்தை அடைந்தான். அஃது அந்நனமாக; அக்கப்பலினின்றும் நழுவின மரத்தைப்பற்றிக் கடலில் நீந்திப் பிழைத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்தோர்; கப்பல் உடைய இறந்தவர்களோடு சாதுவனுமிறந்தான்”

என்று ஆதிரைக்குக் கூறினர். அதுகேட்ட அவன், மிக்க வருத்தமடைந்து இறக்கத்துணிந்து மயானத்திற் குழிதோண்டி அதில் விறகுகளை அடுக்குவித்துத் தீயை மூட்டி, 'வினைப்பயனால் என்கண வண்டைந்த இடத்தை நானுமடையக்கடவேன்' என்று சொல்லி அதிற்புகுந்தான் ; புகுந்தவளை அத்தியானது சுடாதொழிந்தது ; ஒழியவே அவன், தீயுஞ்சுடாத பாவிசேன் இனியாது செய்வேன்?' என்று ஏங்குகையில் ஆகாயவாணியானது, 'ஆதிரை! உன்கணவன் இறக்கவில்லை ; அவன் பிழைத்துச்சென்று இப்பொழுது நாகர் மலையிலிருக்கிறான் ; அங்கே பலவருடம் தங்கான் ; சந்திரதத்த னென்னும் வானிகனுடைய கப்பல்வழியே வந்து உன்னையடைவான் ; நீ வருந்தாதே' என்று கூறிற்று. அதைக் கேட்ட ஆதிரை வருத்தமொழிந்து வீட்டையடைந்து கணவன் விரைந்து வருதலைக் குறித்து அதற்கேற்ற புண்ணியங்களை இடைவிடாது செய்துவந்தான்.

“அங்கே நாகர்மலையையடைந்த சாதுவன், ஒருமரநிழலைச் சார்ந்து அயர்ச்சியால் துயில்கொள்ள, அம்மலையிலுள்ள நாகர்கள் வந்து இவ்வுடம்பு நமக்கு நல்ல உணவாகுமென்றெண்ணி அவனை எழுப்பினர் ; அவன் அவர்கள் பாஷையை விளங்கக் கற்றவனாதலால், அவர்களோடுபேச, அவர்கள் அவனை வருத்துதலைத் தவிர்த்து, 'எங்களாசிரியன் ஒருவனிருக்கிறான் ; அவனிடம் நீ வரல் வேண்டும்' என்று அழைத்துச்சென்றார்கள். சாதுவன் அவர்களோடும் போய்,

கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய விருக்கையில்
எண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டெனிருந்த (கக - க)

அவர்களுடைய குருமகனைக்கண்டு அவனோடு அளவளாவி அவனை வசமாக்கிக்கொண்டான் ; கொள்ளவே அக்குருமகன், 'நீ இங்கு வந்தது எதன்பொருட்டு?' என்ன, சாதுவன் 'நிகழ்ந்ததைக் கூறினன். அவன், 'பசியால் வருந்திய இவனுக்கு வேண்டியவளவு கள்ளையும் ஊனையுங்கொடுத்துப் பின் இளையவளாகிய நங்கை ஒருத்தியையுங்கொடுமின்' என்று சொன்னான் சாதுவன் அதுகேட்டு அவனுடைய அறியாமைக்கு வருந்தி, 'எனக்கு அவைவேண்டா' என்றான். அவன், 'பெண்டிரையும்

உண்டியையுமன்றி மாந்தர்க்கு இன்பந்தருவது வேறே யாதுளது”
இருந்தாற் சொல்வாய்’ என்று கோபித்துச் சொல்ல, சாதுவன்,

‘மயக்குங் கள்ளு மன்னுயிர் கோறலும்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
பிறந்தவர் சாதலு பிறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற னுண்மையின்
நல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுல கடைதலும்
அல்லறஞ் செய்வோ ரருநர கடைதலும்
உண்டென வுணர்ந்தலி னுரவோர் களைந்தனர்’ (அச - ௧0)

என்று கூறினன். பின்பு அவன் கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாப்
தக்கவாறு விடைகூறி மறுபிறப்பும் புண்ணியபாவங்களும் அவந்
ருல் வரும் இன்பதுன்பங்களும் உண்டென்பதை அறிவுறுத்தி
இறக்கும்வரையும் நடக்கவேண்டியமுறையையும் அவனுக்கு இயை
யத் தெரிவித்து விடைபெற்று, அவன் கொடுத்த சந்தனம் அகில்
துகில் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு, அங்குவந்த சந்திரதத்த
னென்னும் வாணிகனுடைய கப்பலிலேறி இந்நகரையடைந்து இவ
ளோடு வாழ்வானாகிப் பலதானங்களும் செய்தான். அப்படிப்பட்ட
மேம்பாட்டை யுடையவளாகிய இந்த ஆதிரையின் கையால் முத
லிற் பிச்சை பெறுக’ என்று சொல்ல, மணிமேகலை அவளுடைய
மனையிற் புகுந்து வாட்பேசாமற் சித்திரம்போல நின்றாள். நின்ற
வுடன்,

தொழுதுவலங் கொண்டு துயரறு கிளவியோ
டமுத சுரபியி னகன்சுரை நிறைதரப்
பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுகென
ஆதிரை யிட்டன ளாருயிர் மருந்து. (௧௩௨ - ௧௩)

௧௩. — உலகவறவிபுக்ககாதை.

ஆதிரையளித்த பிச்சையை முதலில் மணிமேகலை ஏற்ற
பின்பு அமுதசுரபியிலுள்ள சோற்றுத்திரளை,

அறத்தி னீட்டிய வெண்பொரு ளறவோன்
திறத்துவழிப் படுஉஞ் செய்கை போல (௩ - ௪)

எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் மேன்மேலும் வளர்ச்சியையடைந்து
வந்தோருடைய பசியைப்போக்கி விளங்கிற்று. அதுசுண்ட காய
சண்டிகை வியந்து மணிமேகலையை வணங்கி, “அன்னா ! என்

ஹுடைய திராப்பசியையும் தீர்த்தருளவேண்டும்” என்று வேண்டினள். உடனே மணிமேகலை, அமுதசுரபியிலிருந்து ஒருபிடியமுதையெடுத்து அவளது கையிலிட்டாள். அதனையுண்டு அப்பசினோய் தீர்த்து மகிழ்ந்த காயசண்டிகை, “வடதிசையில் வித்தியாதரருலகிலுள்ள காஞ்சனபுரமென்பது என்னுடைய ஊர்; தென்றிசைக்கண்ணதாகிய பொதியின்மலையின் வளங்களைக் காண்பதற்குக் கணவனும் யானும் புறப்பட்டுப்போந்து இடையேயுள்ள காட்டாறொன்றின் கரையிலிருந்தோம். இருக்கையில், விருச்சிகனென்னும் முனிவனொருவன் பாரணஞ்செய்தற்குப் பணங்கனிபோன்ற பருமையையுடைய நாவற்கனியொன்றைத் தேக்கிலையில் வைத்து விட்டு நீராடச்சென்றான். அக்கனி அம்முனிக்கு உணவாகுமென்பதனை அறியாத நான் முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையால் அதனைக் காலாற் சிதைத்துக் கெடுத்தேன். நீராடி மீண்டுவந்த விருச்சிகன் அக்கனி என்னுற் சிதைந்திருத்தலையறிந்து மிகவும் கோபித்து என்னை நோக்கி, ‘தெய்வத்தன்மையுள்ளதும் பன்னிரண்டு வருடத்துக்கு ஒருமுறை ஒருகனியைத் தருவதுமாகிய நாவல்மரத்திலுண்டானது இது; இதனையுண்டோர் பன்னிரண்டுவருடம் பசியொழிந்திருப்பார்; நானே பன்னிரண்டுவருடம் பட்டினியிருந்து ஒருநாளுண்ணும் விரதமுடையேன்; உண்ணுந்தினமும் இன்றுதான்; யான் உண்ணக் கருதிய கனியும் இதுவேகாண்; இதனை நீ அழித்துவிட்டாய்; ஆதலால், ஆகாயவழியே செல்லும் மந்திரத்தை மறந்து யானைத் தீயென்னும் நோயாற் பன்னிரண்டு வருடம் திராப்பசிகொண்டு வருந்திப் பின்பு இங்கு இக்கனியை நான் உண்ணும் தினத்தில் நீ பசி யொழிவாயாக’ என்று கூறிப் பசியால் வருந்திப்போயினன். உடனே எனக்குப் பெரும் பசியுண்டாயிற்று. அதனால் மிக்க வருத்தமடைந்தேன். அதுகண்ட என்கணவன் சிறந்த கனிகள் கிழங்குகள் காய்கள் முதலியவற்றை நிரம்பக்கொணர்ந்து என்னை யுண்பிக்கவும் அப்பசி தீரவில்லை; அந்தாஞ்செல்லும் மந்திரமும் என்னினைவுக்கு வரவில்லை. அப்போது அதுகண்டு வருந்திய என்கணவன், ‘நீ நடந்துசென்று இத்தமிழ்நாட்டில் ஆற்றமாக்கட்கு அருந்துணை வர்களாகிய பெருஞ்செல்வர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையடைந்து அங்கே யிருப்பாயாக’ என்று சொல்ல நான் அவ்வண்ணமேவந்து இங்கிருக்கின்றேன். இங்கு இந்திரவிழா நடக்கும்காலத்தில் ஒவ்வொருவருடத்தும் என்கணவன் வந்து என்வருத்தத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தானும் வருந்திச்செல்வான்.

தனியில் வெம்பசி தவிர்த்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலையென் வான்பதிப் படர்கேன். (எரு - ச)

இந்நகரில் முனிவர்கள் பலர் இருக்கும் சக்கரவாளக்கோட்ட
மென்பது ஒன்றுண்டு. அதிற் பலரும் வந்து புகுதற்காகவே எப்
பொழுதும் கதவுதிறந்துள்ள உலகவறவியென்னும் பெயரை
யுடைய அம்பலம் ஒன்றுண்டு. அதில்,

ஊரூ ராங்க னூறுபசி யுழந்தோர்
ஆரூ மின்மையி னரும்பிணி யுற்றோர்
இடுவோர்த் தேர்ந்தாங் கிருப்போர் பலர்; (எரு - அக)

ஆதலால் அவ்விடத்திற்குச் செல்வாயாக” என்று சொல்லிவிட்டு,
அவள் தன்னுருக்குப்போயினள். போகவே மணிமேகலை, வீதி
யின் ஒருபக்கத்தே ஒதுங்கிச்சென்று உலகவறவியையடைந்து
மூன்றுமுறை வலம்வந்து பணிந்து அதிலேறிச் சம்பாபதியையும்
கந்திற்பாவையையும் வணங்கி,

வெயில்கூட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக்
கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
பசிதின வருந்திய பைதன் மாக்கட்
கமுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி, (கரு - ச)

“இப்பாத்திரம் ஆபுத்திரன் கையிலிருந்ததாகிய அமுதசுரபி; உண்
னுதற்கு விருப்பமுள்ள யாவரும் வருக” என்று சொல்ல, பலரும்
வந்து உண்பாராயினர்; ஆகவே அவ்வம்பலத்தில் உண்ணுமொலி
மிகுந்தது.

கஅ. — உதயகுமரன் அம்பலம்புக்கதாதை.

மணிமேகலை பிக்குணிக்கோலங்கொண்டு பாத்திரமேந்து
ஐயமேற்று உலகவறவியிற் சென்றாளென்பதைக்கேட்ட சித்திரா
பதி மனங்கொதித்து வெய்துயிர்த்துக் கலங்கி, “மணிமேகலையை
இச்செயலினின்றும் நீக்குவேன்” என்று எண்ணிக்கொண்டு
நாடகக்கணிகையரெல்லாரையும் பார்த்து, “கோவலன் இறந்தது
கேட்டு மாதவி எல்லாவற்றையுந் துறந்து முனிவர்களுடைய தவச்
சாலையையடைந்து தாபதக்கோலம் பூண்டிருத்தல் நகைக்கத்தக்க
தாக இருக்கின்றது; யாம் கணவனுடன் இறக்கும் பத்தினிப்

பெண்டிரல்லேம் ; பாணன் இறந்தபொழுது அவனுடன் இறவாத
யாழைப்போல்வேம் ; பின்னும்,

நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை

வறம்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம் ; (கக - ௨௦)

தாபதக்கோலந்தாங்குவது நம்முடைய குலவொழுக்கத்திற்கு
ஒத்ததன்று ; மாதவிமகள் மணிமேகலையின் பிக்குணிக்கோலத்தை
மாற்றி அவள் கையிலேந்திய பிச்சைப்பாத் திரத்தை ;

பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி, (௩௦)

பலநாளாக விரும்பிக்கொண்டிருக்கும் உதயகுமரனால் அவனை
அவனது தேரிலேற்றுவித்தே வருவேன். அங்ஙனஞ்செய்து வா
ரேனாயின் குடிக்குற்றப்பட்டு ஏழுசெங்கலைத் தலைமேலேற்றிக்
கொண்டு நாடகவரங்கைச் சுற்றிவந்து பழியோடிருக்கும் நாடக
மடந்தையர்போல இனி நான் நாடகக்கணிகையர் வீட்டிற்குச்
செல்லேனாகக் கடவேன்” என்று சபதஞ்செய்துவிட்டுத் தன்னைச்
சிலர் சூழ்ந்துவரச்சென்று உதயகுமரனுடைய அரண்மனையை
யடைந்து அவனைக்கண்டு துதித்து, மணிமேகலை உலகவறவியை
அடைந்திருக்கின்றாளென்பதை அவனுக்குக் குறிப்பிக்க, அவன்
உவவனத்தில் மணிமேகலையைக் கண்டதுமுதல் நிகழ்ந்தவற்றைக்
கூறி அவளிடத்துள்ள விசேடத்தன்மையைப் பாராட்டினன் ; சித்
திராபதி அவனுடைய மனத்தை வேறுபடுத்தும் வார்த்தைகள்
பலவற்றைச் சொல்லி முயல அவன் உள்ளம்பிறழ்ந்து தேரேறி
உலகவறவியை யடைந்து, பலர்க்கும் உணவளித்துக்கொண்டிருக்
கும் மணிமேகலையைக்கண்டு அருகிற்சென்று, “நீ தவக்கோலம்
பூண்டது யாது கருதி?” என்று வினவினன் ; மணிமேகலை, “பழம்
பிறப்பிற் கணவனாக இருந்த இவனை வணங்குதல் முறையாகும்”
என்று எண்ணி வணங்கி,

“பிறத்தலு மூத்தலும் பிணிப்பட்ட டிரங்கலும்

இறத்தலு முடைய திடும்பைக் கொள்கலம்

மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து

மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்” (க௩௬ - ௬)

என்கூறி, வேற்றுவடிவங்கொள்ள நினைந்து அவனை நீங்கிக்கோயிலி
னுள்ளேசென்று சம்பாபதியை வணங்கி, முன்பு மணிமேகலா
தெய்வம் உபதேசித்த மந்திரத்தை ஜபித்துக் காயசண்டிகை வடிவ

முற்று அமுதசாரியையேந்தி வெளியேவந்து நின்றாள். அவள் அவ்வாறுவந்ததையறிபாத உதயகுமரன், “சென்ற மணிமேகலை சம்பாபதிகோயிலுள்ளே ஒளித்துக்கொண்டாள்” என்று நினைந்துசென்று சம்பாபதியைவணங்கி, “பிச்சைப்பாத்திரத்தைக் காயசண்டிகையின் கையிற்கொடுத்துவிட்டு ஒளித்துச்சென்ற மணிமேகலையை இங்கேயுள்ள இவ்வளவு பாவைக்கூட்டங்களுள்ளே நான் எவ்வாறு தெரிந்துகொள்ளுவேன்? நீ எனக்கு அவளைக்காட்டாயாயின் இவ்விடத்திலேயே பாடுகிடப்பேன்; பலநாள்சென்றாலும் செல்லுக; மணிமேகலையை இங்கேவிட்டுவிட்டு நான்மட்டும்போகேன்; உன்னுடைய திருவடிபைத்தொட்டேன்” என்று சபதங்கூறினன்.

கக. — சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

உதயகுமரன் சம்பாபதியை வணங்கி இங்ஙனம் சபதங்கூறுகையில் அவன்கேட்கும்படி, “நீ எம்பெருமாட்டியின் முன்னே ஆராய்ந்து பாராமல் வஞ்சினங்கூறினே; இங்ஙனங்கூறியதில் யாதொருபயனும்இல்லை” என்று ஆங்குள்ள சித்திரங்களுள் ஒன்றை அதிட்டித்துநிற்கும் தெய்வங் கூறியது. அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அவன் மனங்கலங்கி வருந்தி, “மணிமேகலையை மறப்பாயென்று முன்னங் கூறிய தெய்வத்தின் வார்த்தையும் வியப்பைத்தருகின்றது; தெய்வத்தன்மையுள்ளதாக இருத்தலின் அவள் ஏந்திய பாதத்திரமும் வியப்பைத்தருகின்றது; இச்சித்திரம் பேசியதும் வியப்பை உண்டுபண்ணுகின்றது; இவற்றையெல்லாம் மணிமேகலையின் செய்தியை அறிந்துகொண்டின்பு அறிவோம்” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு காமபரவசனாய் வெய்துயிர்த்து மீண்டு தன் இருப்பிடத்தை அடைந்தான். மணிமேகலை, “நம்வடிவந்தோடு திரிந்தால் உதயகுமரன் விட்டுநீங்கான் ; கைப்பற்றிக்கொள்ள முயலுவன் ; ஆதலால் நாம் காயசண்டிகை வடிவங்கொள்ளுதலே நன்று” என்று எண்ணி அவ்வடிவுகொண்டு சம்பாபதியின் கோயிலிலிருந்த அமுதசாரியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு எங்கும்போய்ப் பசித்து வந்த யாவருக்கும் உணவளித்துச் செல்லுபவள் ஒருநாள் அந்நகரத்துள்ள சிறைச்சாலையிற்புகுந்து அங்கே தண்டிக்கப்பட்டிருந்து பசியால் வருந்துவோரை அருளுடன்பார்த்து மனமுருகி இனிய மொழிகளைக்கூறி உண்பிப்பாளாயினள். அதனைக்கண்ட காவலாளர், அவள் ஒரு பாத்திரத்திலிருந்தே பலருக்கும் உணவளித்

கக.—சிறைக்கோட்ட மறக்கோட்டமாக்கியகாதை. 169

தலைத் தெரிந்து வியப்புற்று, “இப்பாத்திரத்தின் விசேடத்தையும் இவள் செய்தியையும் அரசனுக்குத் தெரிவிப்போம்” என்று நினைந்து சென்று ஒரு மண்டபத்தில் மிக்க சிறப்புடன் சீர்த்தி யென்னும் இராசமாதேவியோடு வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய செவ்வியைப் பார்த்துச் சேய்மையில் வணங்கிநின்று,

“வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி
ஒளியொடு வாழி யூழிதோ றாழி
வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
கேளிது மன்னோ கெடுகின் பகைஞர்” (கஉஎ - ௩௦)

என்று வாழ்த்தி, “யானைத்தியென்னும் நோயால்வருந்தி உடல் மெலிந்து இந்நகரில் திரியும் மங்கை யொருத்தி சிறைக்கோட்டத் துள்ளே வந்து தேவரீரை வாழ்த்திக் கையின்கண் பிச்சைப்பாத்திரம் ஒன்றையே வைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்துண்டாகி வளரும் சோற்றால் அங்கேயுள்ள எல்லாருடைய பசியைபுர்த்தித்து விளங்குகின்றாள். இவ்வற்புதத்தைத் தெரிவிப்பதற்கே வந்தோம்” என்றார். அதைக்கேட்ட அரசன், “அம்மங்கையை இங்கே அழைத்து வருக” என்றான். உடனே காவலாளர்கள் வந்து அதனைச்சொல்ல அவன்சென்று அரசனைக்கண்டு, “அரச! உனது அருள் வாழ்க” என்றாள். அரசன், “மிக்க தவமுடையாய்! ரீயார்? கையிலேந்திய பாத்திரம் எங்கே கிடைத்தது?” என்றான். அவள், “அரசே! நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக; யான் விஞ்சைமகள்; இந்நகரில் வேற்று வடிவங்கொண்டு திரிந்தேன்; இது பிச்சைப்பாத்திரம்; இதனை அம்பலத்தேயுள்ள தெய்வமொன்று எனக்கு அருளியது; இது, தெய்வத்தன்மையோடு கூடியது; யானைத்தியென்னுந் தீராப்பசியைத் தீர்த்தொழித்தது; பசியால் மெலிந்தவர்களுக்கு மிருதசஞ்சிவினியாகவுள்ளது” என்று சொல்ல, அரசன், “யான் செய்யவேண்டுவது யாது?” என்றுகேட்ப அவள், “சிறைச் சாலையை அறச்சாலையாகச் செய்யவேண்டும்” என்றான். அரசன் அவள் விரும்பிய வண்ணமே சிறைச்சாலையை அழித்துத் தூய்மை செய்து அவ்விடத்தைப் பலவகையான புண்ணியங்களும் நடத்தற் குரிய இடமாகச்செய்வித்தான்.

உ௦.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை.

அரசனுடைய கட்டளையால், சிறைச்சாலை பலவகைப் புண்ணியங்களும் நிகழ்த்தற்குரிய அறச்சாலையாய் விளங்கிற்று. உதயகுமரன் இச்செய்திகளையெல்லாம் கேட்டு, “மணிமேகலை உலகவறவியை நீங்கி வெளியே வந்தபொழுது அவளைக் கைப்பற்றிக்கொணர்ந்து தேரிலேற்றி அவள் கற்ற வித்தைகளையும் அவள் கூறும் இனிய முதுமொழிகளையும் கேட்பேன்” என்று தன்னுள்ளே எண்ணிக்கொண்டு சென்று அவளிருக்கும் உலகவறவியில் ஏறினன். காஞ்சனனென்னும் வித்தியாதான், “பெரும்பசியால் வருந்தும்படி காயசண்டிகைக்குப் பொதியின்மலையைச் சார்ந்த காட்டாற்றின் கரையில் விருச்சிகமுனிவன் இட்ட சாபத்தை அவள் அனுபவித்தற்குரிய பன்னிரண்டு வருடங்களும் சென்றன; சென்றும் அவள் வாராமைக்குக் காரணம் யாதோ?” என்று மிக்க கவலைபுற்று, தனது நகரை நீங்கி ஆகாயவழியே வந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இறங்கிப் பூதசதுக்கமும் பல பூஞ்சோலைகளும் முனிவர்களுடைய தவச்சாலைகளும் மன்றங்களும் அம்பலங்களும் ஆகிய இடங்களிலெல்லாம் சென்று சென்று தேடித் தேடித் திரிந்து, காயசண்டிகைவேடம் பூண்டு உணவளித்து மாந்தர்கள் பலருடைய பசியையும் மாற்றிக்கொண்டிருக்கும் மணிமேகலையை மணிமேகலையென்று அறியானாகிக் காயசண்டிகையென்றே நிச்சயித்துக்கொண்டு அருகிற் சென்று அவளினோக்கி, “நீ ஏந்திய இப்பாத்திரம் ஒன்றாயிருந்தும் இதனால் அளிக்கப்படும் உணவை அருந்துவோர் பலராய் உள்ளார்; எனக்கு இது மிக்க வியப்பைத் தருகின்றது; உன்னை வருத்திய யானைத்தியாகிய நோயை ஒழித்தற்குத் தேவர்கள் இதனைக் கொடுத்தார்களோ?” என்று சொல்லிப் பின்பு பழைய நட்பினைப் புலப்படுத்தும் மொழிகள் பலவற்றைக் கூறிப் பாராட்டவும், அவள் அவற்றைச் சிறிதும் மதியாமல் அவளை நீங்கி உதயகுமரனையடைந்து அவனருகே நின்று இளமையின் நிலையில்லாமையை அவனுக்கு அறிவுறுத்த நினைந்து, அங்கே இயல்பாகவந்த முதுமைப்பருவத்தா ளொருத்தியைக் காட்டி, முன்பு அழகையுடையனவாயிருந்த அவளுடைய உறுப்புக்கள் வலிமைகுறைந்து அழகுசெட்டி வெறுக்கத்தக்கனவாக இருத்தலைப் பலவாற்றாலும் அந்நுக்குப் புலப்படுத்துவாளாகி,

“பூவினுஞ் சாந்தினும் புலான்மறைத் தியாத்துத்
தூசினு மணியினுந் தொல்லோர் வகுத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனே” (கௌ - க)

என்று கூறினான். அவன் அவ்வாறு கூறுதலைக்கேட்ட காஞ்சனன்,
“யான் பாராட்டிக்கூறுகின்ற சொற்களின் பொருளை இவன்
கொள்ளுகின்றிலன்; என்னை மதிக்கின்றிலன்; அயலான் பின்னே
செல்லுகின்றான்; என்னை அயலானாகக் கருதுகின்றான்; காதற்
குறிப்பைப் புலப்படுத்திக்கொண்டே நீதிமொழிகளை இவனுக்குக்
கூறுகின்றான்; இவன் ஆசைநாயகனாதலினாலேயே இவன் இவ்விடத்
தில் தங்கிவிட்டான் போலும்” என்று நினைந்து மிக்க கோபங்
கொண்டு புற்றிலடங்கும் பாம்பைப்போல அவ்வுலகவறவியி
னுள்ளே புகுந்து திதுகருதி ஒளித்து அடங்கினன். அவன் அங்
னனம் அடங்கியதை அறியாத உதயகுமரன் மிக்க வேட்கையை
யுடையவனாகி, “மணிமேகலைதான் காயசண்டிகை வேடம்பூண்டு
கையிற் பிச்சைப்பாத்திரத்தை ஏந்திக்கொண்டு வந்துநின்று
நம்மை மயக்கினள்; அறிந்தவன் போன்று பழமைகூறிப் பாராட்
டிய அயலானொருவன் இங்கே இருத்தலால் இவன் இன்றிரவில்
இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குவாளல்லன்; இவன் செய்தியை இன்றிர
வின் நடுயாமத்தே வந்து தெரிந்துகொள்வோம்” என்று தன்
னுள் எண்ணிக்கொண்டே சென்று தன்னிருப்பிடமடைந்தான்.
மணிமேகலையும் காயசண்டிகைபுருவத்தோடே சம்பாபதி
கோயிலை அடைந்து வந்தாள். அப்பால் எல்லாரும் தூங்கிய
பின்பு உதயகுமரன் முன்பு எண்ணியவாறே செல்லத்துணிந்து
தனியேயெழுந்து அரண்மனையை நீங்கி உலகவறவியை யடைந்து,

வேக வெந்தி நாகம் கிடந்த

போருயர் புற்றனை புகுவான் போல (கௌ - க)

அதனுள்ளே புகுந்தான். உடனே, அங்கே முன்னம் புகுந்து
இவன் வரவை நோக்கிக்கொண்டே கோபத்துடனிருந்த காஞ்ச
னன், “இவன் இவ்விடத்திலேயே வந்தான்” என்று நிச்சயித்து
அதிக வேகத்தோடும் எழுந்து விரைந்துபோய் அவன் தோளை
வெட்டி வீழ்த்திவிட்டு, காயசண்டிகையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு
ஆகாயவழியே செல்லுவோமென்று நினைந்து அவளருகே சென்
றான். அப்பொழுது அங்கேயுள்ள கந்திர்பாவையானது, “காஞ்சன
செல்லாதே; செல்லாதே; இவன் உன்மனைவியாகிய காயசண்

டிகை யல்லன் ; இவ்வடிவம் மணிமேகலைகொண்ட வேற்றுவடிவம் ; காயசண்டிகை கடும்பசியொழிந்து ஆகாயவழியே செல்லுகையில் அவளுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக் கேட்பாயாக : ஆகாயசாரிகள் துர்க்கை எழுந்தருளியிருக்கும் விர்தமலைக்குநேராக மேலே செல்லார் ; யாரேனும் அங்ஙனம் செல்வாராயின், அம்மலையைக்காக்கும் விர்தா கடினையென்பவள் அவர்களைச் சரையினாலே இழுத்துத் தன் வயிற்றில் அடக்கிக்கொள்வாள் ; இதனை யறியாத காயசண்டிகை அம்மலைக்கு நேராக மேற்சென்று அவள் வயிற்றில் அடங்கி விட்டாள். காஞ்சன ! இதனையுங் கேட்பாயாக : உதயகுமரன் ஊழ்வீணையினால் இறந்தானாயினும் நீ சிறிதும் ஆராயாது வெட்டினமையால், அறிவில்லாதவனேயாவாய் ; மிக்க தீவினையைச் செய்துவிட்டாய் ; அவ்வினை விடாது தொடர்ந்து உன்னை வருத்தும் ” என்று சொல்லியது. அதுகேட்டு மனம் வருந்திக் காஞ்சனன் தன்நகரத்துக்குச் சென்றான்.

உக.—கத்திற்பாவை வருவ துரைத்தகாதை.

அப்பால் சம்பாபதியின் கோயிலில் இருந்த மணிமேகலை, காஞ்சனன் செய்தியையும் உதயகுமரன் வெட்டுண்டு வீழ்ந்து இறந்ததையும் காஞ்சனனுக்குக் கத்திற்பாவை கூறிய அற்புத மொழியையும் அறிந்து உடனேயெழுந்து தான்கொண்ட வேற்று வடிவத்தைத் துறந்து உதயகுமரன் உருவத்தைநோக்கி, “ முற்பிறப்பில் திட்டிவிடத்தால் உன்னுயிர்போன காலத்தில் நிர்ப்பிரிவாற்றாது தீயிற்பாய்ந்து நானும் உயிர் துறந்தேன் ; உவவனத்திற்கண்டபொழுது உன்பாற் கருத்தைச் செலுத்தியதுபற்றி மணிமேகலாதெய்வம் என்னை எடுத்துச்சென்று மணிபல்லவத்தில் வைத்துப் புத்தபீடிகைக்காட்சியால் என்பழம்பிறப்பை எனக்குத் தெரிவித்து உன் முற்பிறப்பையும் கூற்றிற்று ; அதனால், நீ முன்பு கணவனாக இருந்ததையறிந்து யான் உன்பால் அன்புறமு,

பிறந்தோ நிறத்தலு பிறந்தோர் பிறத்தலும்
அறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்
யானினக் குரைத்துநின் னிடர்வினை யொழிக்கக்
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல ; (கக - உஉ)

வித்தியாதானுடைய வாட்படையால் வெட்டுண்டு வீழ்ந்தனையே ; அந்தோ ! ” என்று புலம்பி வெய்துயிர்த்து வருந்தி அவனுருவின்

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்த காதை. 173

அருகே செல்வாளாயினன். அப்பொழுது அங்குள்ள கந்திற்பாவைத் தெய்வம், “நீ இவனிடத்திற் செல்லாதே; செல்லாதே; உனக்கு இவன் கணவனாக இருந்ததும் இவனுக்கு நீ மனைவியாக இருந்ததும் சென்ற பிறவியிலேமட்டும் நிகழ்ந்தனவல்ல; அதற்கு முன்னமேயும் எத்தனையோ பிறவிகளில் நிகழ்ந்தன;

நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉம்

மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்

பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற்

கண்ட பிறவியே பல்ல காரிகை; (உக - ௩௨)

இங்ஙனம் தடுமாறும் பிறவித்துன்பத்தை ஒழித்துக்கொள்ளுதற்கு முயலும் அறிவினையுடையாய்! இவனிறந்ததுபற்றி நீ துன்பமடையாதே” என்று தனது தெய்வவாக்காற் சொல்லிற்று. அதுகேட்ட மணிமேகலை சென்று, “இவ்வம்பலத்தில் யாவருக்கும் மெய்ம்மையைச் சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குந் தெய்வம் ஒன்றுண்டென்பர்; அத்தெய்வம் நீதானோ? உன் திருவடியை வணங்குகின்றேன்; சென்றபிறவியில் திட்டிவிட்டதாலும் இப்பிறவியில் வித்தியாதரனுடைய வாளாலும் இவன்இறந்ததற்குள்ள காரணத்தை நீ அறிவையோ? அறிந்திருப்பாயாயின் அதனை அடிச்சிக்கு உரைத்தருளல் வேண்டும்” என்றான். என்றலும் அத்தெய்வம், “புத்தேவன் அவதரித்து வருதலைக்கூறிக் காயங்கரை யென்னும் ஆற்றங்கரையி லிருந்துகொண்டு மனிதருடைய அறிவின்மையைப் போக்கும் பிரமதருமமுனிவரை இராகுலனும் நீயும் வழிபட்டு அவருக்கு அமுது செய்விக்க நினைந்து அக்கருத்தை அவருக்கு அறிவித்து அவர் உடன்பாடுபெற்று, ‘விடியற்காலத்திலேயே அடிசில் முதலியவற்றை விரைந்து ஆக்குவாய்’ என்று மடையனுக்குக் கூறினீர்; அவன் யாது காரணத்தாலோ அக்காலத்தில் வாராமல் சிறிதுபொழுது பாணித்து வந்து, அங்ஙனம்வந்த அச்சத்தால் வழுக்குற்றுக் கால்தளர்ந்து மடைக்கலம் சிதையும்படி வீழ்ந்தான்; வீழ்ந்ததனைக்கண்டும் இரங்காமல், ‘இவன் முனிவர்க்குச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை விரைந்து வந்து செய்யாது தாழ்த்தான்’ என்று சினந்து தோளும் தலையும் துண்டமாய் வேறாகும்படி இராகுலன் அவனை வெட்டினான்; வெட்டிய அவ்வல்

வினையே அப்பிறப்பில் அவனைத் திட்டிவிடத்தால் இறக்கச் செய்த தன்றி இப்பிறப்பிலும் இங்கு வெட்டுண்டு வீழ்ச்செய்தது; உதய குமரன் இங்ஙனயிறந்ததற்குக் காரணம் இதுவே; வினை, தன் பயனை ஊட்டாமலொழியாதென்பது திண்ணம். இன்னும் கேட்பாயாக: உதயகுமரனிறந்ததற்கு மிகவும் வருத்தமுற்ற சக்கர வாளக்கோட்டத்து முனிவரால் அச்செய்தியை அறிந்த அரசன் உன்னைச் சிறையில் வைப்பான்; அதுதெரிந்த இராசமாதேவி உன்னைச் சிறைமீட்டுத் தன்காவலில் வைத்துக்கொள்வாள்; மாதவியின் வேண்டுகோளால் வந்த அறவணவடிகளுடைய சொல்லால் அக்காவலினின்றும் நீங்குவை, அப்பால் நீ சாவகநாடு போய் ஆபுத்திரனிடஞ் சென்று அவனோடு மணிபல்லவத்தை அடைவை; தன் வரலாற்றைப் புத்தபீடிகைக் காட்சியாலும் தீவதிலகையாலும் அறிந்து அவ்வரசன் தன்நாட்டை யடைந்தபின், நீ ஒரு முனிவன் வேடம் பூண்டு வஞ்சிரகரம் புகுவாய்; புகுந்து அந்நகரத்துள்ள சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையுங் கேட்பாய்;

திவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்

வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்! (கந - சு)

இது நிற்க, என் வரலாற்றையும் கேட்பாயாக; யான் தெய்வ கணங்களைச்சார்ந்த ஒருவன்; என் பெயர் துவதிகனென்பது; இந்தப் பழைய தூணில் எனக்கு ஒப்பாக மயனாற் செய்யப்பட்ட இந்தப் படிமத்தைவிட்டு ஒருபொழுதும் நீங்கேன்” என்று மிகவும் விளக்கமாகச் சொல்லியது. சொன்னவுடன் மணிமேகலை, “அப்பால் என்னுடைய மரணமியுதிபாக நிகழும் செய்திகளையெல்லாம் உரைத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள். பிரார்த்திக்கவே, “மழையில்லாததுபற்றிக் காஞ்சிரகரத்தில் உயிர்கள் பசியால் வருந்துதலையும் மாதவி சுதமதி யென்னும் இருவருடன் அறவணவடிகள் அந்நகரஞ்சென்று உன்னுடைய வரவைப் பார்த்துக்கொண்டு தங்கியிருத்தலையும் வஞ்சிரகரத்தில் நீ அறிந்து உடனே அக்காஞ்சி நகரஞ் சென்று உணவளித்து எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாப்பாய்; அந்நகரத்தே உன்னாலே பற்பல அற்புதங்கள் நிகழும். அப்பால், வஞ்சிரகரிற் கேட்ட சமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளையெல்லாம் அறவணவடிகளுக்கு நீ தெரிவிப்பாய்; அப்பொழுது அவர்,

“ தவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற் றேற்றமும்
பவமறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து
மறவிரு ளிரிய மன்னுயி ரேமுற
அறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும் (ககந - ஏ)

இந்தத் தலத்திலேயே இறந்தும் பிறந்தும் தருமோபதேசஞ் செய்துகொண்டு தங்காநிற்பேன்” என்று சொல்லுவர். அவர் செய்த உபதேசமொழிகள் பிழையாமல் நல்லறங்கள் பலவற்றையும் செய்து இறந்து மேலேவரும் பிறப்புக்களை * உத்தர மகத நாட்டிலேயே பெறுவாய்; அவைகள் யாவும் உனக்கு ஆண்பிறப்பாகவே நிகழும்; அப்பிறப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் அருளறத்தினின்றும் ஒழியாயாகி நின்று முடிவிற புத்ததேவனுக்கு முதல் மாணக்கனாகும் பெரும்பேறுற்றுப் பற்றற்று நிருவாணமடைவாய். இன்னுங்கேள்; உன் குலத்து முன்னோர்களுள் தானந் தாங்கிச் சீலத்தில் மேம்பட்ட ஒருவனைக் கடலினின்றும் முன்னம் எடுத்தளித்த மணிமேகலா தெய்வம் நீ முற்பிறப்பில் சாதுசக்கர முனிவனுக்கு உணவளித்த புண்ணியவிசேடமுடையாயென்பதையறிந்து உவவனத்தினின்றும் உன்னை யெடுத்து மணிபல்லவத்திற்கொண்டு சென்று புத்த பீடிகையைக் காணச்செய்தது” என்று அத்தெய்வம் சொல்லிற்று. கேட்ட மணிமேகலை கவலையொழிந்து மயக்கம் நீங்கியிருந்தாள். அவ்வளவிலே சூரியனுதித்தான்.

உஉ.—சிறைசெய்காதை.

சூரியனுதித்தவுடன் கந்திர்பாவையையும் சம்பாபதியையும் வழிபட்டவர்கள் அங்கே உதயகுமரன் வெட்டுண்டு கிடத்தலைக் கண்டு, அதனைச் சக்கரவாளக்கோட்டத்திலுள்ள முனிவர்களுக்குக் கூறினர். அம்முனிவர்கள், “ இவன் வெட்டுண்டதற்குக் காரணம் நீ அறிந்ததுண்டோ?” என்று மணிமேகலையைக் கேட்ப, அவள் நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்ல, அவர்கள் உதயகுமரனுடைய உடம்பையும் மணிமேகலையையும் வேறிடத்தில் ஒளித்துவைத்து விட்டு அரண்மனை சென்று தம்முடைய வரவை வாயில் காப்போ

* புத்ததேவர் அவதரித்ததும் அவருக்கு ஞானோதயமானதும் மகத நாடாதலால், அது சிறந்த புண்ணியபூமியாகப் பெளத்தரால் மிகப் பாராட்டப்படும்.

ரால் அரசனுக்குத் தெரிவித்து உள்ளேபோய் அரசனையடைந்து அவனை வாழ்த்தியபின்பு, அவர்களுள் ஒருமுனிவர், “அரசே! இன்றுமட்டுமன்று; இந்நகரில் காமவிகாரத்தால் மயங்கிப் பத்தினிப் பெண்டிரையடுத்து வன்மைசெய்தும் தவமகளிரை ஊரும்பி யொழுங்கியும் ஒறுக்கப்பட்டு இறந்தோர் முற்காலத்தும் பலருண்டு; கேட்பாயாக: அரசர்களுடைய பரம்பரையை வேரறுத்த பரசுராமன் போர்செய்தற்கு வந்தபொழுது துர்க்கை, அந்நாளில் இந்நகரையாண்ட கார்தனென்னும் அரசனைப்பார்த்து, ‘நீ இப்பொழுது பரசுராமனோடு போர்செய்தற்குச் செல்லுதல் தகுதியன்று’ என்று கூறினமையால் வேறிடஞ் செல்லுதற்கு நினைந்த அவ்வரசன் இந்நகரைப் பாதுகாத்தற்குரியோர் யாரென்று ஆராய்ந்து காவற்கணிகையின் புதல்வனும் வீரநுள்வீரனுமாகிய ககந்தனென்பவனே இதற்குத் தகுதியுள்ளானென்று நிச்சயித்து அவனை வருவித்து, ‘அரசாளுங்குலவுரிமை உனக்கின்மையால், அரசபரம்பரையோரைக் கொல்லுதலையே விரதமாகக்கொண்ட பரசுராமன் உன்னோடு போர்செய்தற்கு வாரான்; அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளைபெற்று யான் மீண்டு வருமளவும் இந்நகரை நீ பாதுகாக்கக்கடவை; உன்றாற் காக்கப்படுதலின் இந்நகர்க்குக் காகந்தியென்ற பெயருண்டாகக்கடவது’ என்று சொல்லிவிட்டு வேற்றுவடிவங் கொண்டு தான்கருதிய இடஞ் சென்றான்.

“அவன் சென்றபின் ககந்தனென்பவனால் இந்நகரம் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. அப்பொழுது ஒருநாள் ககந்தனுடைய பிள்ளைகளுள் இளையவன், காவிரியில் நீராடிவிட்டுத் தனித்து வருபவளாகிய மருதியென்னும் பார்ப்பனியை அந்நதிவாயிலிற்கண்டு காமபரவசஞ், ‘நீ வா’ என்றழைத்தான்; அவன் மனங்கலங்கி, ‘இவ்வுலகில் மழைவளத்தைத்தரும் பத்தினிப்பெண்டிராயுள்ளார் பிறருடைய நெஞ்சிற் புகார்; நானோ இவனுடைய உள்ளத்திற் புகுந்தேன்; ஆதலால், இனி அந்நண்ணுடைய முத்தியைப்பேணுந் தகுதி எனக்கு இல்லையே! இதற்குக்காரணம் யாது?’ என்று துன்பமுற்றுத் தன்னுடையவீட்டிற்குச்செல்லாமற்பூதசதுக்கம் புகுந்து மயங்கி, ‘தெய்வமே! கொண்டவனுக்கு யாதொரு குற்றமுஞ் செய்திலேன்; அப்படியிருந்தும் பிறனுடைய நெஞ்சில் எளிதாகப் புகுந்தேன்; யான் செய்த தவறு இன்னதென்று எனக்கே புலப்படவில்லை; தவமறைந்தொழுகுவோர் முதலிய

தீயவர்களைப் பாசங்கட்டிவர் நீ இங்கே அறைந்துண்பை யென்று ஆன்றோர் கூறக் கேட்டுளேன் ; இப்பொழுது என்னை அங்ஙனஞ் செய்யாமையின், நீ ஈண்டிருத்தல் பொய்யாமோ ?' என்று அவ லித்து அரற்றினான். அரற்றும்பொழுது சதுக்கப்பூதம் தோன்றி, 'மடக்கொடி ! கேட்பாயாக :

தெய்வந் தொழாஅன் கொழுநந் றெழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறும் ; (கூ - சுச)

பொய்க்கதைகளையும் நகையை விளைவிக்கும் மொழிகளையும் பிறர் வாய்க்கேட்டு நிரூபிக்கவாத்தியங்கையுடைய விழாக்களை விரும் பித் தெய்வங்களை வழிபடும் நியமத்தை மேற்கொண்டிருந்தனை ; ஆதலின், உன் ஏவலால் மேகம் மழையைப் பெய்யாது ; உத்தமப் பத்தினிப்பெண்டிரைப்போலப் பிறருடைய மனத்தைச் சுடுந்தன் மையும் உனக்கு இல்லாதுபோயிற்று. மேற்கூறிய வேற்றுச் செய்கைகளை விடுவாயாயின் மேகம் உனது மொழிவழிப்பட்டு ஒழுகாநிற்கும். மனம்போனவாறே யொழுகும் பெண்டிரைக் கட்டுவதுபோல உன்னை என் பாசம் கட்டுதல் செய்யாது. குற்றஞ் செய்தோரை ஏழு தினங்களுக்குள் தண்டித்தல் அரசனுடைய முறைமை ; அவன் அக்காலவரையறையுள் அதனைச் செய்யா தொழியின் அப்பால் தண்டிப்பது என்னுடைய முறைமையாகும் ; இவ்வேழுதினத்திற்குள்ளேதானே இச்செய்தியைக் கேட்டுக் ககந்தன் உன்னை விரும்பிய சிறுதொழிலாளனை வெட்டிவிடுவான் ' என்று எடுத்துரைத்தது. அப்பூதம் உரைத்த ஏழுநாளாக்குள்ளே அச்சிறு தொழிலாளன் தாதையின் வாளால் தடியப்பட்டான். மன்னவரேறே ! இன்னங் கேட்பாயாக :

“இந்நகரில் முன்பிருந்த பேரழகையுடைய தருமதத்த னென்னும் வாணிகனும் அவன் மாமன் மகளாகிய விசாகையென் பவரும் ஒருவர்பால் ஒருவர் மிக்க அன்புபாராட்டி உரையாடிக் கொண்டிருந்தமைபற்றி, 'இவர் காந்தருவ மணத்திற்கு உரியவராயினர்' என்று ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழி கூறுவாராயினர். அது பொறுத விசாகையானவள் சென்று உலகவறவியிலேறி, 'கந்திர்பாவாய் ! இப்பழியை ஒழிப்பாய்' என்று முறையிட டாள் ; உடனே அத்தெய்வம், 'நகருள்ளீர் ! இவள் யாதொரு குற்றமும் இல்லாதவள்' என்று தனது தெய்வ வாக்கால் அவளை

உயர்த்திக்கூறியது; அதுகேட்டு ஊரார் அவனை வியந்து புகழ்ந் தார்கள். விசாகை, 'இத்தெய்வம் தெளிவியாதாயின், இவ்வூரா ருக்கு என்பாலுண்டாகிய ஐயம் நீங்காது; மறுபிறப்பிலேதான் மைத்துனனுக்கு மனைவியாவேன்; இப்பிறப்பில் இவனை மணத்தல் செய்யேன்' என்று தன்னுடைய நற்றாய்க்குச் சொல்லிவிட்டுக் கன்னிமாடம் புகுந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தாள். அப் பால், தருமதத்தன் தன் பழியைப் போக்கிய கந்திர்பாவையைத் துதித்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடந்து தென் மதுரையை யடைந்து, 'விசாகையையன்றி வேறு மகளிரையான் விரும்பேன்; இப்பிறப்பு இங்ஙனம் ஒழிவதாக' என்று எடுத்துக்கூறி விரதம் பூண்டவனாகி வாணிகஞ்செய்து அறவழியே பொருளிட்டிப் பெருஞ் செல்வமுற்று அரசனால் எட்டிப்பூப்பெற்று மிக்க சிறப்பை யடைந்து அறுபது பிராயம் வரையும் அந்நகரிற் றங்குவானா யினன். அப்பொழுது அவனிடத்தில் ஓரந்தணன் சென்று, 'நீ விவாகமின்றி இந்நகரத்தே இருந்து என்ன காரியஞ் செய்தனை? மனைவியில்லாதவர்கள் எவ்வளவு தருமஞ் செய்வாராயினும் தெய்வ லோக மடையாரென்பதை நீ கேட்டறிந்திலையோ? இனித் தாழ்த்தலின்றி உன் நகரஞ் செல்வாயாக' என்று கூறலும், தரும தத்தன் அந்நகரைவிட்டு நீங்கிவந்து இந்நகரத்திற் புகுந்தான். அவன் வந்தது கேட்ட விசாகை சிறிதும் நாணமின்றிக் கன்னி மாடத்திலிருந்து புறத்தேவந்து அவனையடைந்து, 'இப்பொழுது நம்முள் ஒருவரையொருவர் நாம் அறிந்திலேம்; முன்பு நம்மை மயக்கிய அழகுகள் எங்கே ஒளித்துச் சென்றன? உனக்கு அறுபது பிராயம் ஆயின; எனக்கும் கூந்தல் நரைத்தது; முன் பிருந்த இளமையும் காமமும் எங்கே ஒளித்துப்போயின; உரைப் பாயாக. இப்பிறப்பில் யான் நின்னடியை அடையேன்; மறு மையில் நின்னை மணப்பது திண்ணம்.

இளமையு நில்லா யாக்கையு நில்லா
வனவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா
புத்தே ஞாலகம் புதல்வருந் தாரார்
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது ; (கூ.நி - அ)

ஆதலால், தானஞ்செய்க' என்று சொல்ல, அவன் தான் ஈட்டிய பொருள்களையெல்லாம் விசாகைக்குக் காட்டி அப்பொருள்களைக் கொண்டு அவளோடு செய்த நல்லறங்கள் மிகப்பல. இது நிற்க;

முன் இந்த விசாகை கந்திற்பாவைத் தெய்வத்தாற் பழிநீங்கிப் பலர் நடுவே வீதியில் வருகையில், முன்பு மருதியால் மடிந்தவனுடைய மூத்தோன், அவ்விசாகையைக்கண்டு அதிகமோகங்கொண்டு, தான் தலையிலணிந்த மாலையை வாங்கி அவள் கழுத்தில் இடுதற்குத் துணிந்து அம்மாலையை எடுத்தற்காகத் தன் கையைக் குடுமியிற் செலுத்த அக்கை அதனைவிட்டு நீங்காததாயிற்று. ஆகவே, 'விசாகையின் ஒழுக்க விசேடத்தால் அவன் கை கீழே இழிந்திலது' என்று பலர் கூறக்கேட்ட ககந்தன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு தன் மகனென்று பாராமல் உடனே அவனை வெட்டிவிழ்த்தினான்" என்று கூறினார்கள்.

கேட்ட அரசன், "இன்று மட்டுமன்று என்று தொடங்கிப் பலவற்றையும் கூறினீர்; முன்பு நிகழ்ந்த தாகக்கூறிய அத்தியவொழுக்கம் இந்நாளிலும் உன்தோ? இயம்புமின்" என்று கேட்டப, அம்முனிவர்களுள் ஒருவர்,

"முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகில்
கடியப்பட்டன வைந்துள் வவற்றில்
களளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையும்
தள்ளா தாகுங் காமம் தம்பால்
ஆங்குது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோரென
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்கள்
நீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போர்; (ககக - எக)

தன் கணவனாகிய கோவலன் கொலையுண்டது பொறாமல் மாதவி உலகவாழ்வை வெறுத்து முனிவர்களுடைய தவச்சாலையை அடைந்தாள். அவள் பெற்ற மணிமேகலை யென்பவள் இளம் பருவத்தே தானே தவஞ்செய்யத் துணிந்து சிற்றிலும் பேரிலுஞ் சென்று ஐயமேற்று அருந்தி ஊரம்பலமடைந்தாள். அவள் அவ்விதப்பிணளாகவும், அவளை விழைந்து நிழல்போல விட்டுநீங்காமற் காமபரவசனாய் நள்ளிருளில் உதயகுமான் அவ்வம்பலத்தை அடைந்தான். அது தெரிந்த மணிமேகலை, அவன் தன்னை நலியாதிருக்க வேண்டிக் காயசண்டிகை வடிவம் பூண்டாள். காயசண்டிகையை அழைத்துச் செல்லுதற்கு வந்து அங்கே முன்னமிருந்த அவள் கணவனாகிய வித்தியாதரன் கண்டு, அவள் மணிமேகலை யென்பதை யறியாமல், அவளைத் தன் மனைவியாகிய காயசண்டிகை யென்றும், அங்கே வந்த உதய குமர்

னைத் தன் மனைவியை விரும்பி வந்தவனென்றும், தானே தன்னுள் நிச்சயித்துக்கொண்டு முறுகிய கோபமுற்று உடனே அவனை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினன்” என்று சொன்னார். அதுகேட்ட அரசன் தன்மகன் இறந்ததற்குச் சிறிதும் வருந்தா மற் சோழிகவேனாதையைப் பார்த்து, “உதயகுமரனுக்கு யான் செய்யவேண்டிய தண்டனையைத் தான் செய்தமையால் வித்தியா தரன் தகவிலனாவான் ;

மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்பும்

. காவலன் காவ லின்றெனி னின்றால்; (உ0அ - கூ.)

தன் மகனைப் பூமியிலே கிடத்தி அவன்மீதுதேர்க்காலைச் செலுத்தி , முறைசெய்த அரசர்பிரானுடைய பாம்பரையில் ஒரு தீவினை யாளன் பிறந்தானென்பதை மற்றை அரசர்கள் கேட்குமுன்னம் அவனைப் புறங்காடடைவித்து, கணிகைமகளாகிய மணிமேகலையை யும் சிறைப்படுத்துக ” என்றனன் ; சோழிகவேனாதி அவ்வாறு செய்தான்.

உரு.—சிறைவிடுகாதை.

பின்பு, அரசன் கட்டளையால் வாசந்தவையென்னும் முதிய வளொருத்தி, புத்திரசோகத்தாற் கலங்கி வருந்தும் இராசமாதே வியை விவரந்தடைந்து தொழுது முன்னின்று வாழ்த்தி அவரு டைய வருத்தம் நீங்கும்வண்ணம் பல கட்டுரைகள் கூறி ஒருவாறு ஆற்றிவித்துப் போயினள். அவள் போனபின்பு, இராசமாதேவி தன்னுடைய வருத்தம் புறத்தே தோன்றாவண்ணம் அடக்கிக் கொண்டவளாய், “மணிமேகலையை வஞ்சித்து வருத்துவேன்” என்று எண்ணி அரசனைச் சார்ந்து, “செங்கோல் வேந்தே ! மணி மேகலையின் பிக்குணிக் கோலத்தைக்கண்டு தன்னறிவு வேறுபட்ட உதயகுமரன் அரசாட்சிக்கு உரியவனல்லன் ; அவன் அக்கொடுந் தொழிலால் இறந்தது தக்கதே; தனது இளமையைப் பயனற்ற தாகச் செய்த பேரறிவுடையவளாகிய மணிமேகலைக்குச் சிறை தகுதியன்று” என்றான். அரசன், “உன் கருத்து அப்படியாயின்” அவளைச் சிறையினின்றும் விடுவி ” என்று கூறினன். கேட்ட இராசமாதேவி சிறையினின்றும் விடுவித்து அவளை அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனையுட்சென்று, “இவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாரும் அடித்து வருத்தும்படி இவளைப் பித்துடையவளாகச் செய்வேன்”.

என்றெண்ணி மயக்கும் மருந்தை அவளுக்கு ஊட்டினள். அவள் மறு பிறப்புணர்ந்தவளாதலால் சிறிதும் அறிவு வேறுபடாதிருந்தாள். அப்பால் இராசமாதேவி அறிவிலியாகிய ஓரிளைஞனை அழைத்து, “இவளுடம்பை எப்படியேனும் வேறுபடுத்தி ‘மணிமேகலை’ என்னை விரும்பினாள்’ என்று பலர்க்கும் சொல்வாயாக” என்று சொல்லிப் பொற்காசுகள் பலவற்றைக் கைநிறைய அவனுக்குக் கொடுப்ப, அவன் அத்தீச்செயற்கு உடம்பட்டு மணிமேகலை இருந்த இடத்தை அடைந்தான். அடைதலும் அவள், “இவன் வந்தது இராசமாதேவியின் வஞ்சனையால்” என்று நிச்சயித்து வேற்றுருவெய்துவிக்கும் மந்திரத்தை ஜபித்து ஆண்வேடம்பூண்டு அங்கேயிருந்தாள். அங்குமிருந்ததனைக் கண்ட அறிவிலி, நடு நடுங்கி, “அரசருடைய அந்தப்புரத்தில் ஆடவர் அணுகார்; இராசமாதேவியின் தீய நினைப்பை யான் அறிந்திலேன்” என்று பயந்து அவ்விடத்தைவிட்டு விரைந்து புறத்தே ஓடிப்போயினன். அதன்பின் இராசமாதேவி “நம் அருமைப் புதல்வனை மயக்கி மாளச் செய்த இவனை இனி உயிரோடு வையேன்” என்று சினந்து, “நோய்மிகுதியால் இவளுக்கு உணவு செல்லவில்லை” என்று அவள் பார் பொய்நோயொன்றைக் காட்டி அவளைப் புழுக்கறையில் அடைப்ப, அவள் ஊனொழி மந்திரமுடையளாதலின் அம்மந்திரத்தை ஜபித்துச் சிறிதும் வாட்டமின்றி அவ்வறையிலேயே இருந்தாள். அதனைக்கண்ட இராசமாதேவி ஆச்சரியமுற்று நடுநடுங்கி அவனைநோக்கி, “மகனை யிழந்த பெருந்துன்பம் பொறுக்கலாற்றாது இத்தீங்குகளைச் செய்தேன்; நீ இவற்றைப் பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று பலவாறு வேண்டினள். வேண்டவே மணிமேகலை, “சென்றபிறப்பில் நீலபதியின் வயிற்றிற் றேன்றிய இராகுலனைத் திட்டிவிடமென்னும் பாம்பு உயிருண்டபொழுது, அதனைப் பொறேனுகித் தீயிற்பாய்ந்து என்னுடைய உயிரை விட்ட நாளில்,

யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
உடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ
உடற்கழு தனையே லுன்மகன் றன்னை
எடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே
உயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புக்கில்
செய்ப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர்வரிய:

தவ்வயிர்க் கன்பினை யாயி னுய்தொடி

எவ்வயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டும் ; (எக - சு)

உன்மகனை வித்தியாதரனொருவன் வெட்டிவீழ்த்தியதற்குக் காரணமான தீவினையை இன்னதென்று கூறுவேன்; கேட்பாயாக: அது முற்பிறப்பில் மடைக்கலஞ்சிதைய வீழ்ந்த மடத்தொழிலாளனை வெட்டி வீழ்த்தியதாலுண்டாகிய தீவினையே; அத்தீவினை அப்பிறப்பிலேயே நஞ்சவிழியரவால் அவனுடைய நல்லுயிரைவாங்கி இப்பிறப்பிலும் விஞ்சையன்வாளால் வெட்டுண்ணச்செய்தது. ‘இச்செய்திகளை பெல்லாம் நீ எப்படி அறிந்தாயோ?’ என்பையாயின் நடந்தது இவ்வாறாகும்” என்று தான் உவவனஞ் சென்றது முதலிய எல்லாவற்றையும், அவனுக்கு விளங்கக்கூறிப் பின்னுங் கூறுவாளாயினன்: “நீ மருந்தால் எனக்குப் பித்தேற்றினை; யான் மறுபிறப்புணர்ந்தே னாதலின் சிறிதும் அறிவுபிறழாதிருந்தேன்; உன் ஏவலால் கல்லாக்கயவன் என்பால்வர வேற்றுரு வெய்துவிக்கும் மந்திரவலியால் ஆணுருக்கொண்டிருந்தேன்; யாதொரு நோயுமில்லாத என்னைப் பொய்ந் நோய்காட்டிப் புழுக்கறையில் அடைப்பித்தாய்; ஊனொழி மந்திர முடைமையினாலேயே அத்துன்பத்தினின்றும் தப்பினேன். நீ சென்ற பிறப்பில் எனக்குக் கணவனாயிருந்த இராகுலனுக்கு இப்பிறப்பில் ஈன்றதாயாதலின், உனது துக்கத்தைக்களைந்து தீவினையைப்போக்கி உன்னை நல்வழிப்படுத்தற் பொருட்டே ஆகாயவழியே செல்லுதலையும் வேற்றுருக் கொள்ளுதலையும் யான் நினைந்திலேன்; இதுநிற்க; இவ்வுலகத்துள்ளோர்க்குத் துன்பம் தருவன யாவையெனின், காமம், கொலை, கள், பொய், களவென்னும் ஐந்துமாம். இவற்றைத் துறந்தோரே சீல முடையோராவர்.

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்

மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போர்

அல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்புநர்

திருந்தே ரெல்வனை செல்லுல கறிந்தோர்

வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தோர்

துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்

மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யார்” என

ஞான நன்னீர் நன்கனந் தெளித்துத்

தேனா ரோதி செவிமுதல் வார்த்து

மகன்றுயர் நெருப்பா மனம்விற காக

அகஞ்சுடு வெந்தி யாயிழை யவிப்ப, (கடக - சக)

இராசமாதேவி மனந்தெளிந்து மணிமேகலையை வணங்கினள் ; மணிமேகலை அதனைப்பொறுளாகி, “ நீ என் கணவனைப்பெற்ற தாயாக இருத்தலன்றி அரசனுடைய மாபெருந்தேவியாகவுமுள் ளாய் ; ஆதலால் என்னை வணங்குதல் தகுதியன்று ” என்று துதித்து அவளைத் தானும் அன்புடன் வணங்கினாள்.

உசு.—ஆபுத்திரனுடடைந்தகாதை.

மணிமேகலையை விரும்பிச்சென்ற உதயகுமாரன் விஞ்சைய னுடைய வாட்படையால் உலகவறவியில் வெட்டுண்டு இறந்ததை யும் மணிமேகலை சிறையில் வைக்கப்பட்டிருத்தலையுங் கேட்டு வருந்தி நடுங்கி அவளைச்சிறையினின்றும் நீக்கரினைந்த சித்திரா பதி, இராசமாதேவிபார் சென்று வணங்கி, “ மாபெருந்தேவி ! கோவல நிறந்தானென்று மாதவி தனது பரத்தைமைத் தொழிலை நீத்துத் தவச்சாலையை யடைந்ததும், அவள்மகளாகிய அரங்கக் கூத்தி பாத்திரமேந்தி வீடுதோறுஞ் சென்றுசென்று பிச்சையேற் றதும் யாவரும் அவமதித்துச் சிரித்தற்கு இடமாயினவேயன்றி வேறல்ல ; இதுநிற்க ; உதயகுமரனிறந்ததன்றி, மணிமேகலையால் இனி இந்நகரத்திற்கு உண்டாகும் பெருந்துன்பமுமொன்றுண்டு ; கேட்பாயாக ;

“ முன்னொருநாள் அரசன், இந்நகரிற் கடற்கரையைச் சார்ந்த புன்னைமரச்சோலையில் பேரழகினளாகிய ஒரு மங்கையைக்கண்டு விரும்பி அவளோடும் ஒருமாதம் அச்சோலையில் உறைவானாயி னன் ; அம்மங்கை அவனிடஞ் சொல்லாது தன்னிடஞ் சென் றாள் ; செல்லவே, அரசன், இளங்கொடி யாங்கொளித்தன ளென்று பலவிடத்தும் தேடிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது, அப்புத சக்தியையுடைய ஒரு சாரணன்வர, அரசன் கண்டு அவனை வணங்கி முன்னின்று, ‘ என் உயிர் போல்பவளாகிய ஒரு த்தி இங்கே ஒளித்தனன் ; அவளை அடிகள் கண்டதுண்டோ ? உண் டாயின் சொல்லுக ’ என்றுகேட்ப, அந்தச்சாரணன், ‘ அரச ! அம்மடந்தையை யான் இப்பொழுது கண்டிலேனாயினும் முன்பு அறிந்துளேன் ; கேட்பாயாக : அவள் நாகநாட்டரசனாகிய வளைவண னென்பவனுடைய தேவியான வாசமயிலையென்பவளின் வயிற்றிற் றோன்றிய பிலிவளையென்பாள் ; அவள் பிறந்தநாளிற் சோதிடங்கூற வந்த கணி, ‘ இவள் சூரியகுலத்தரச னொருவனைச் சேர்ந்து கரு

வுற்று வருவான்' என்று அரசனுக்குக் கூறினன்; இது முன்பு நடந்தது; அவனே நீ கூறியமடந்தை; இனி, அவள் வயிற்றிற் றேன்றும் மகனே வருவான்; அவள் வாராள்; நீ கவலாதிருக்கக் கடவை. இன்னும் ஒன்று கேட்பாயாக: இந்திரவிழாச் செய்யாத நாளில் மணிமேகலா தெய்வத்தின் சொல்லால் உன் நகரத்தைக் கடல்கொள்ளும்; இந்திர சாபமுமிருத்தலால் அது தப்பாது; ஆதலால், யான்கூறியதை உண்மையென்றே நினைந்து, இந்நகரைக் கடல் கொள்ளாதபடி இந்திரவிழாவை வருடந்தோறும் மறவாது செய்துவருக' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினன்; அவன்போன அந்நான் தொடங்கி, நகரத்திற்கு எப்போது கேடுவந்துவிடுமோ வென்று இந்நகரத்தாரெல்லாரும் நடுங்கிக்கொண்டே இருக்கின்றனர் தன்னுடைய பெயரைப் பெற்றமடந்தை துன்பமுறுவாளாயின் அதனைப் பரிகரித்தற்கு மணிமேகலா தெய்வம் வருதலுங் கடுமோவென்று யானும் அஞ்சா நின்றேன்" என்று சொல்லித் துதித்து, "நல்லமனமுண்டாகப் பெற்ற நாடகக் கணிகையை என்மனைக்குப் போதரும்படி கட்டளை யிடுவாய்" என்று கேட்பு, இராசமாதேவி,

“களளும் பொய்யுங் காமமூங் கொலையும்

உள்ளக் களவுமென்றுரவோர் துறந்தவை (எள - அ)

ஆகும்; அவற்றையே கைக்கொண்ட உனது பரத்தைமைத் தொழிலை அசுத்தவழியென்றெண்ணி வந்த இவள் உன்னுடன் வந்து உன்மனையிற் புகுதாள்;என்னோடுதானே இருத்தற்குரியள்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், மணிமேகலையின் நிலைமையைக்கேட்ட மாதவி அதனைச் சுதமதிக்குக்கூறி வருந்திச்சென்று அறவணவடிகளை வணங்கி அறிவித்து அவரை முன்னிட்டுக் கொண்டு அவளைச் சிறைமீட்டற்பொருட்டு இராசமாதேவியிடம் வர, இராசமாதேவி அவரைக்கண்டவுடன் மற்றை இருவரோடு மெழுந்து எதிர்சென்று அவரடியை வணங்கினாள்; அவர், “அறிவுண்டாக” என்று ஆசிகூறினார்; அப்பால் அவள் அவரைச் சிறந்த ஓராதனத்திலிருத்தி அடிவிளக்கிச் சிறப்புச் செய்து, “எமது நல்லினையே மிகப் பெரியோராகிய உம்மை இங்கே எழுந்தருளச் செய்தது;

நாத்தொலை வில்லை யாயினுந் தளர்ந்து

மூத்தவிவ் யாக்கை வாழ்கபுல் லாண்டு” (கூக - ௧00)

என்றுகூற, அவர், “யான் இந்த உடம்பிற் பொருந்தியிருந்தும் அத்தமிழ்க்குஞ் சூரியனைப் போன்றேன் ;

பிறந்தார் மூத்தார் பிணிகோ யுற்றார்

இறந்தா ரென்கை யியல்பே யிதுகேள் ” (க௦௩-ச)

என்று பன்னிரு நிதானங்களையும் அவளுக்கு உபதேசித்து, “எப் பொழுதும் நல்லறத்தையே பேணிக்கேட்டு அவ்வாறே யொழு குக ” என்று சொல்லிப் பின் மணிமேகலையை நோக்கி, “மற்றைச் சமயதருமங்களையெல்லாம் நீ கேட்டபின்பு இவற்றையும் இவற் றின் பகுதிகளையும் உனக்கு விளங்க உணர்த்துவேன் ” என்று கூறித் தம்மிடஞ் செல்லுதற்கு எழுதலும், மணிமேகலை எழு ந்து அவரை வணங்கிப் பின்பு இராசமாதேவி முதலியோரை நோக்கி, “அறவணவடிகள் கூறிய உபதேசமொழிகளை மறவன் மின்; அவர் கூறியவாறே ஒழுகுமின்; யான் இந்நகரிலிருப்பேனா யின், ‘உதயகுமரனுக்கு இவள் கூற்றாயிருந்தாள்’ என்று யாவ ருங் கூறுவர்; ஆதலால் இங்கிரேன்; இனி, ஆபுத்திராடைந்து பின்பு மணிபல்லவஞ் சார்ந்து புத்தபீடிகையைத் தரிசித்துவிட்டு, அப்பால் வஞ்சிநகரஞ் சென்று பத்தினிக் கடவுளைத் தரிசித்தபின் எங்கும்போய் நல்லறஞ் செய்துகொண்டு ஒழுகாரின்பேன்; எனக்கு இடருளதாகுமோவென்று நீர் சிறிதும் கவலற்க ” என்று சொல்லி அவர்களையும் வணங்கி, சூரியாஸ்தமயத்திற்குப் பின் அந்திமாலைப்பொழுதிலே சென்று, உலகவறவியையும் சம்பாபதி யையும் கந்திர்பாவையையும் வலங்கொண்டு துதித்து ஆகாப வழியே பறந்துசென்று, இந்திரனுடைய வழித்தோன்றலாகிய புண்ணியராசனது நகர்ப்புறத்தேயுள்ள சோலைக்குள்ளேயிறங்கி அயர்வுயிர்த்து, ஆங்குள்ள ஒரு முனிவனை வணங்கி, “இந்நகரின் பெயர் யாது? இதனையாளும் அரசன் யார் ?” என்று கேட்டாள் ; அம்முனிவன், “இதன்பெயர் நாகபுரமென்பது; இதனை யாள்பவன் பூமிசந்திரன் மகனாகிய புண்ணியராசனென்பான்; இவன் பிறந்த காலந் தொடங்கி இந்நாட்டில் மழை பிழைத்ததில்லை ; பூமியும் மூரங்களும் பிறவும் பலவளங்களையும் மிகத் தாமாநிற்கும்; உயிர் களுக்கு ஒருவகையான நோயுமில்லை” என்று அரசனுடைய பெரு மையை அவளுக்குக் கூறினான்.

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்த காதை.

அப்பொழுது புண்ணியராசன், தன்பெருந்தேவியோடு அச்சோலையிற் புருந்து ஆங்குள்ள தருமசாவகனென்னும் முனிவனை வணங்கி,

அறனு மறனு மரித்தமு ரித்தத்
திருனுந் துக்கமுஞ் செல்லுயிர்ப் புக்கிலும்
சார்பிற் றேற்றமுஞ் சார்பறுத் துய்தியும்
ஆரிய னமைதியு மமைவுறக் கேட்டு, (க - கூ)

பின்பு, “இவள் ஓப்பற்ற பேரழகினள்; கையிற் பிச்சைப் பாத்திர மொன்றை உடையவளாய்த் தருமங்கேட்கிறாள்; யார்?” என்று வினாவுகையில், அருகேநின்ற சட்டையிட்ட பிரதானி அரசனை வணங்கி, “இவளை யொப்பவர் யாருமில்லை. முன்னொருகாலத்தில் கிள்ளிவளவனோடு நட்புக்கொள்ளுதலை விரும்பிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குச் சென்றபொழுது, அங்கேயுள்ள அறவணவடிகள் இவள் வசலாறுகளை யெல்லாம் கூறினாரென்று முன்னமே நான் உரைத்ததுண்டு; அம்மடந்தையே இவள்” என்று கூறினான். கூறலும், மணிமேகலை அரசனைப் பார்த்து, “உன் கையிலிருந்த பாத்திரமே என்கையை அடைந்தது; செல்வத்தால் மயங்கினை போலும்! நீ முற்பிறப்பை அறிந்திலை யானாலும் பசுவின் வயிற்றிற் பிறந்த இந்தப் பிறப்பை யேனும் அறிந்திலையே; என்செய்தனை! மணிபல்லவஞ் சென்று புத்தபிடிகையைத் தரிசித்தாலன்றி உனது பழம்பிறப்பின் செய்தியையறியாய்; ஆதலால், அரசர் அங்கே வருவாயாக” என்று சொல்லிவிட்டு, எழுந்து ஆகாய வழியே சென்று சூரியாஸ்தமயத்திற்கு முன்னமே மணிபல்லவத்திலிறங்கி வலங்கொண்டு புத்தபிடிகையைத் தரிசித்தாள். அது பழம்பிறப்பை அவளுக்குத் தெரிவித்தது. அதனை யறிந்து வியந்து அவள் அங்கேயிருக்க, புண்ணியராசன் அச்சோலையை நீங்கி நகரிற் புருந்து, தன்னைவளர்த்த தாயாகிய அமர சுந்தரியைக் கண்டு வினவித் தன்வாலாறு முழுவதையும் அவள் கூறக் கேட்டு வருந்தி அரசாட்சியில் வெறுப்புற்றுத் துறத்தற்குத்துணிந்து தன் சுருத்தை வெளியிட்டான்; அதனைக்கேட்ட சனமித்திரனென்னும் மந்திரி, அவளை வணங்கி,

“எங்கோ வாழி யென்சொற் கேண்மதி; (கக)

உரு—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. 187

உன்னை அரசன் பெறுவதன்முன் இந்நாட்டில் பன்னிரண்டு வருடம் மழையில்லாமற் போயிற்று; வறுமைமிக்கது; அதனால் எல்லா வயிர்களும் வருந்தின; அக்காலத்தில் நீ தோன்றினே; தோன்றிய பின் இந்நாட்டில் எல்லா வளங்களும் நிரம்பின; உயிர்கள் துயரம் நீங்கி வாழ்வனவாயின; நீ நீங்குவாயாயின், எல்லா உயிர்களும் தாயைப்பிரிந்த குழந்தைகளைப்போலக் கூவாநிற்கும்; இந்த நிலைமையையுடைய உலகத்தைக் காவாமல் உனது பயனையே விரும்பிச் செல்லுதல் தகுதியன்று;

தன்னுயிர்க் கிரங்குந் பிறவுயி ரோம்பும்

மன்னுயிர் முதல்வ னறமுமீ தன்றால்” (ககச - எ)

என்கூற, அரசன் கேட்டு, “மணிபல்லவத்தை வலங்கொள்ள வேண்டுமென்று எனக்குண்டாகிய வரம்புகடந்த ஆசை தணித்தற்கு அரியது; ஆதலால், அங்கே போய்வருவேன்; ஒருமாத காலம் இந்நகரைப் பாதுகாத்தல் உனது கடன்” என்று கூறிப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு கடற்கரையைச் சார்ந்து நாவாயேறி மணிபல்லவத்தை யடைந்தான்; உடனே மணிமேகலை வந்து அழைத்துச்சென்று அவனோடு அத்தீவை வலம்வந்து, “பழம் பிறப்பை புணர்விக்கும் தருமபீடிகை இது” என்று காட்ட, அரசன் அதைத் தரிசித்து வலங்கொண்டு துதித்தான்; துதிக்கவே அப்பீடிகை பழம்பிறப்பின் செய்தியை அவனுக்கு விளங்கத் தெரிவித்தது. அதனை யறிந்து வியப்புற்று, தனக்குப் பழம்பிறப்பில் அமுதசுரபியென்னும் அக்ஷயபாத்திரத்தை யளித்த சிந்தாதேவியை நினைந்து, “தென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்! அறிவிலே விளங்கிச் சொற்பொருள்களை உணர்த்தும் மடந்தையே! நான் பிறந்த பிறவிகள் தோறும் நின்னை வழிபடுதல்லது மறந்து வாழேன்” என்று துதித்து மணிமேகலையோடுமொழந்து தென்மேற்கிற்சென்று கோமுகிக்கரையில் ஒரு புன்னைமரத்தின் நிழலிலே இருந்தான்; இருக்கையில் ஆபுத்திரனோடு மணிமேகலை வந்திருத்தலைத் தீவதிலகை அறிந்துவந்து, “அமுதசுரபியைக் கையிலேந்தி உயிர்களின் பெருந்துயரத்தைத் தீர்த்த பெரியோனே! அக்காலத்தில், மறந்து உன்னை இத்தீவில் தனியே விட்டு விட்டுக் கப்பலேறிச்சென்று, பின்பு உன்னை நினைந்து மீண்டுவந்து இங்கே நீ இறந்திருத்தலை யறிந்து உடனே தம்முயிரை நீத்த ஒன்பது செட்டிகளின் உடலென்புகள் இவை; காண்பாயாக.

அச்செட்டிகள் உண்பிக்க உண்டு உடன் வந்தோர்கள், அவர்கள் இறந்து தெரிந்து தாங்களும் இறந்தார்கள் ; அவர்களுடைய என்புகள் இவைகளாகாண். அலைகள் தொகுத்த மணலால் மூடப் பட்டுப் புன்னை நிழலின்கீழே உனது பண்டை யுடம்பு இருந்ததைப் பார்ப்பாயாக.

நின்னுயிர் கொன்றாய் நின்னுயிர்க் கிரங்கிப்

பின்னாள் வந்த பிறருயிர் கொன்றாய்

கொலைவ னல்லையோ கொற்றவ னாயின” (களஉ - ௪)

என்று அரசனை நோக்கிக்கூறி, பின்பு மணிமேகலையைப்பார்த்து, “காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டது; அதற்குக் கரணங் கேட்பாயாக: நாகநாட்டரசன் மகளாகிய பீலிவனையென்பவள் தான்பெற்ற குழந்தையுடன்வந்து இத்தீவையும் புத்தபீடிகையையும் வலம்வந்து துதிக்கும்பொழுது, கம்பளச்செட்டியின் கப்பல் வந்து தங்க, பீலிவனை அவனிடஞ் சென்று, ‘இவன் அரசன் புதல்வன் ; இவனை அவனிடஞ் சேர்ப்பாயாக’ என்று சொல்லி, குழந்தையை அவன்கையிற் கொடுக்க அவன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து வாங்கிக் கப்பலேறிச் செல்லுகையில், கப்பல் உடைந்துபோயிற்று. போகவே கப்பலிலிருந்தோரிற் சிலர் மெல்லப் பிழைத்துச் சென்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை யடைந்து புதல்வனைக் கெடுத்த செய்தியை அரசனுக்குத் தெரிவித்தார். அதுகேட்டு அவன் பொறாமற் செயலற்றுக் கடற்கரையையடைந்து மகனைத் தேடிக்கொண்டு அலைந்தமையால், நகரம் இந்திரனுக்கு விழாச் செய்தலை விட்டொழிந்தது. ஒழியவே, அதனைப்பொறுக்காமல் மணிமேகலாதெய்வம், ‘இந்நகரைக் கடல்கொள்ளுத’ என்று சபிக்கக் கடல் நகரை மூடியது ; மூடவே அரசன் வேறிடஞ்சென்றான். அறவணவடிகளோடு மாதவியும் சுதமதியும் யாதொரு வருத்தமுமின்றிப்போய் வஞ்சிநகரம் புகுந்தார்” என்று சொல்லிப் போயினள்; அவள்போனபின்பு புண்ணியராசன் அவ்விடத்தே மணலைத் தோண்டி, அங்கேதோன்றிய தன்னுடைய பழைய உடம்பின் என்னைப்பைக்கண்டு மயக்கமுற்றான். அதைக்கண்ட மணிமேகலை, “ஐ என்ன துன்பமுற்றாய் ? யான் நின் நாட்டிற்குவந்து நின்னை ஈங்கு அழைத்து வந்தது நினக்கு முற்பிறப்பையுணர்த்தி எங்கும் நின்புகழை நிலை நிறுத்தற் பொருட்டேயாகும். உலகத்தை யானும் அரசர் தாமே அருளறத்தை மேற்கொண்டால் உலகிற்

குற்றமெல்லாம் அற்றுவிடுமன்றோ? அறமெனப்படுவது யாதெனிற சொல்லுவேன்; கேட்பாயாக: உயிர்களுக்கு உணவையும் உடையையும் இருக்கையையும் வழங்குவதே; இதனையன்றி வேறு இல்லை” என்று சொல்லித் தேற்றினான் அதனைக் கேட்ட அவன், “என்னுடைய நாட்டிலும் பிறருடைய நாட்டிலும் நின்னாற் சொல்லப்பட்ட நல்லறத்தைச் செய்வேன். நீ என்பிறப்பை உணர்த்தினை; நான் நின்னிடத்தினின்றும் பிரியும் வன்மையில்லேனாக விருக்கிறேன்” என, மணிமேகலை, “நீ வருந்தற்க. நீ இங்கு வந்து விட்டதற்கு வருந்தி நின்நாடு நின்னை ஆழைக்கும்; ஆதலிற் கப்பலேறி நீ நின் நாட்டிற்குச் செல்லாக, நான் வஞ்சிகரத்துக்குச் செல்வேன்” என்று கூறி ஆகாயத்திலெழுந்தாள்.

உசு.—வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

எழுந்தவள், ஆகாயவழியே சென்று வஞ்சிகரப்பிறத்தே இறங்கி, தாய் கண்ணகியையும் தந்தை கோவலனையும் தரிசிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை தூண்டுதலாற் கோயிலிற்புருந்து கண்ணகியை வணங்கித்துதித்து, “கணவனிறந்ததுதெரிந்து உடன் இறவாமலும் கைம்மைநோன்பை நோவாமலும் சினங்கொண்டு மதுரையை அழித்ததற்குக் காரணங்கூறி யருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்கப் பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகி, “என்னுடைய தலைவனுக்குநேர்ந்த மரணத்துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமையால் மதுரையை எரித்தழிக்கத் தொடங்கினேன்; அப்பொழுது மதுராபதியென்கிற அந்நகரத்தெய்வம் எனக்கு முன்னே தோன்றி, ‘இத்துன்பத்தை நீங்களனுபவித்தல் முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையினாலேயே. அதனைக் கூறுவேன்; கேட்பாயாக:

‘முன்பு கலிங்கநாட்டிலுள்ள சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசு என்பவனும் கபிலபுரத்தரசனாகிய குமரனென்பவனும் தம்முட் பகைமை கொண்டு போர்செய்வாராயினர்; அப்பொழுது மனைவியுடன் சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியிற்சென்று பண்டம்விற்புக்கொண்டிருந்த சங்கமனென்னும் வணிகன்பாற் பொருமைபுற்று, அந்நகரத்தரசனிடம் வேலைபார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பாதனென்பவன், ‘இவன் பகைவனுடைய ஒற்றன்’ என்று அரசனுக்குச்சொல்லி, யாதொரு குற்றமுமில்லாத அச்சங்கமனை அவ்வரசனைக்கொண்டு கொலை செய்வித்தான். சங்கமன்மனைவி நீலியென்பவள் அதனைத் தெரி

ந்து ஏங்கி அழுது பெரிய மலையீதேறி வீழ்ந்து உடம்பைத்துறக்க
 நிச்சயித்து, 'எமக்குத் துன்பஞ்செய்தோர் மறுபிறப்பில் இத்துன்
 பத்தையே அடைவார்களாக' என்று சபித்துவிட்டு இறந்தாள் ;
 அப்பரதனை கோவலனாகப்பிறந்தான்; அவ்வினையால் இத்துன்ப
 மடைந்தீர்கள்; பழம்பிறப்பிற்செய்த வினையின்பயனை யாரும் துகர்
 ந்தே ஒழித்தல்வேண்டும்' என்கிற உண்மைமொழியைக் கூறியது.
 அத்தெய்வம் கூறியபின்னும் என்கோபம் அடங்காமையால், நக
 ரத்தை எரித்தழித்தேன். முன்புசெய்த நல்வினையாலே நானும்
 என்னைவனும் தேவர்களாகிச் சென்றோம். இந்நல்வினையின்
 இறுதியிற் கோபத்தாலுண்டாகிய பாவப்பயனை துகர்தல்கூடும்.
 இப்படிப் பிறந்து மிறந்தும் புண்ணியத்தின் இறுதியிற் பாவப்
 பயனையும் பாவத்தின் இறுதியிற் புண்ணியப் பயனையும் துகர்ந்து
 துகர்ந்து உழலாநிற்பேம். அப்பால் மகதநாட்டிற் கபிலையம்
 பதியிற் புத்த ஞாயிறு உதித்துப் போதிமரத்தினடியில் எழுந்
 தருவியிருந்து நாலவகைச் சத்தியங்களையும் அறிந்து பன்னி
 ரண்டு சார்புகளின் தோற்றங்களையும் அவற்றின் அழிவையும்
 விளங்கக்கூறி இச்சக்கரவாள முழுவதும் தரும வொளியை வீசங்
 காலத்தில், யாம் அவ்வுபதேச மொழிகளைக் கேட்டுத் துறந்து
 நிருவாணமடைவேம்; இப்பயனையாம் அடைதற்குக்காரணம்,
 முன்பு காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் புத்தசைத்தியத்திலுள்ள இந்திர
 விகாரமேழினையும் உன் தந்தையுடன் ஏத்திய புண்ணியமே. யாம்
 நிருவாணத்தையடைவது பலநாளைக்குப் பின்பேயாயினும், அது
 காறும் பலவகையாகிய சித்திகளையும் செய்துகொண்டிருப்பேம்.
 இதுநிற்க ; நீ இந்நகரிலுள்ள பல சமயவாதிகள் கூறும் கொள்கை
 களையெல்லாங் கேட்டு அவற்றுள் ஒன்றும் உனக்கு உண்மை
 யென்று தோன்றாமையால் பின்பு பெளத்த சமயத்தைப்பற்றி
 யொழுகுவை' என்று சொன்னாள்.

அவற்றைக்கேட்ட மணிமேகலை வணங்கி வேற்றுருவெய்து
 விக்கும் மந்திரத்தை ஜபித்து ஒரு முனிவன் வேடங்கொண்டு,

தேவ குலமூர் தெற்றியும் பன்னியும்

பூமலர்ப் பொழிலும் பொய்கையு மிடைந்து

நற்றவ முனிவருங் கற்றடங் கினரும்

நன்னெறி காணிய தொன்னூற் புலவரும் (எஉ - இ)

எங்கனும் விளங்கிய வஞ்சியம்பதியில், செங்குட்டுவனென்னும். சேரர்பெருமானது புகழ் விளங்கும்படி சென்று புகுந்தாள்.

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை.

புகுந்த மணிமேகலை, சமயவாதிகள் பலருடைய கொள்கைகளையும் அறியவிரும்பி, அவருள்ளே வைதிகவழியைச்சார்ந்த அளவையாதியை முதலிலடைந்து, 'உன் கொள்கையை உரை' என்று வினவி, அவன் கோட்பாட்டைக் கூறக்கேட்டும் அப்பாற் சைவவாதியையும், அப்பாற் பிரமவாதியையும், அப்பால் வைணவவாதியையும், அப்பால் வேதவாதியையும், அப்பால் ஆசீவகவாதியையும், அப்பால் நிகண்டவாதியையும், அப்பாற் சாங்கியவாதியையும், அப்பால் வைசேடிகவாதியையும், அப்பாற் பூதவாதியையும் சார்ந்து சார்ந்து வினவி வினவி, அவரவர் தத்தன்கொள்கைகளைக் கூறக்கேட்டு அவற்றை அறிந்துகொண்டாள்.

உஅ.—கச்சிமாநகர் புக்ககாதை.

அதன்பின், மாதவியையும் சுதமதியையும் அறவணவடிகளையும் காணவிரும்பிப் புறநகரத்தைக் கடந்துசென்று வஞ்சினகரத்தினுள்ளேபோய்ப் பலவகைச் சாதியாருமிருத்தற்குரிய வீதிகளையும் வேறுள்ளபலஇடங்களையும் முறையேகண்டு மகிழ்ச்சிபுற்றுச்செல்பவள், பௌத்ததருமங்களைச் சொல்லும் முனிவர்கள் தங்கியிருக்கும் தவச்சாலையிற் புகுந்து, அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தமாசாத்துவானைப் பணிந்து, எடுக்கெடுக்க உணவுவளரும் அமுதசுரபியின் விசேடத்தையும், அப்பாத்திரத்தைக்கொண்டு செய்த தானவிசேடத்தால் ஆபுத்திரன் புண்ணியராசனாகப்பிறந்து சாவகநாட்டை ஆண்டுவரும் பெருமையையும், தான் அவனை மணிபல்லவத்திற்கு அழைத்துவந்து புத்தபீடிகையைக் காட்டப் பழம்பிறப்புணர்ச்சியை அவன் பெற்றதையும், தீவதிலகை வெளிப்பட்டதையும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டமையால் மாதவியும் சுதமதியும் அறவணவடிகளும் சாதலின்றி அந்நகரில்வந்து புகுந்தார்களென்று தான் தீவதிலகையாற் கேட்டதையும், புண்ணியராசன் நாகபுராஞ்செல்லத் தான் மணிபல்லவத்தைவிட்டு வந்ததையும், தாயாகிய கண்ணகியைத் தரிசித்தது முதலியவற்றையும், பின் வேற்றுருக்கொண்டு பல சமயவாதிகளைச் சார்ந்து அவர்களுடைய

கொள்கைகளைக் கேட்டதையும், அக்கோட்பாடுகளெல்லாம் பொருத்தமில்லாமையால்தான் அவற்றை மனங்கொள்ளாததையும், பொளத்ததருமத்தைக் கேட்க விரும்பி அறவணவடிகளைத் தேடிக்கொண்டுவந்ததையும் சொன்னாள். இவற்றையெல்லாம் கேட்ட மாசாத்துவான், “உன்னை நான் கண்டது எனது நல்வினையாலேயே; உனதந்தை கோவலனும் தாய் கண்ணகியும் அடைந்த வருத்தங்களும் மதுரையம்பதி அழிவுற்றதும் ஆகிய இவற்றைக் கேள்வியுற்று எல்லாவற்றையுந்துறந்து பொளத்தமதத்தைச்சார்ந்து தவஞ்செய்தலை மேற்கொண்டேன். கொண்ட யான் இங்கேவந்ததற்குக் காரணம் கேட்பாயாக;

“முற்காலத்தில் இந்நகரையாண்ட இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேந்லாதனென்னும் அரசன் தன் தேவிமாரோடும் இச்சோலையைச் சார்ந்து இருந்தபொழுது இலங்காநிவத்துள்ள சமனொளி யென்னும்மலையை யடைந்து தரிசித்து வலங்கொண்டு ஆகாயவழியே மீள்வோராகிய சாரணர் இச்சோலையிலிறங்கி ஒரு சிலாதலத்திலிருந்தார். அங்கனம் இருக்கக்கண்ட அரசன் அவர்களை வணங்கி உபசரித்து அமுது செய்வித்துத் துதிக்க, அவர்கள்

பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா லின்பமும்
அறத்தகை முதல்வ னாருளிய வாய்மை
இன்ப வாரமு நிறைவன் செவிமுதல்
துன்ப நீங்கச் சொரியு மந்நாள், (ககக - உஉ.)

நின் தந்தைக்கு ஒன்பதுதலைமுறை முன்னோனாகிய கோவலனென்பவன் அவ்வரசனுக்குக் காதற்பாங்கனாதலால், இங்கே வந்திருந்து அச்சாரணர் அரசனுக்குக்கூறிய அறமொழிகளைக்கேட்டு, தான் ஈட்டிய பலகோடிதனங்களையும் முன்னோர்கள் தருமவழியேதேடிய பொருள்கள் பலவற்றையும் ஏழுதினத்துள் இரவலர்க்குக் கொடுத்தவிட்டுப் பின்பு தவஞ்செய்வானாயினன்; அவன் அக்காலத்திற்புத்ததேவனுக்குக் கட்டுவித்த சைத்தியத்தைத் தரிசித்தற்காகவே வந்தேன்; காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்விழுங்கிவிடும் என்ற செய்தியை சண்டுள்ள முனிவர்கள் துணிந்துகூறக்கேட்டு அந்நகரஞ்செல்லாமல் இவ்விடத்திலேயே இருந்துவிட்டேன். தீவினையுடைமையாற் கொடியுண்டிருந்த உனதந்தை, நல்வினையால் தெய்வயாக்கையைப் பெற்றுப் பின்னும் தீவினைப்பயனை அனுபவித்து, அப்பால் புத்ததேவன் அவதரித்துச் செய்யுந் தருமோபதேசத்தைக் கேட்டு

வீடடைவானென்று அறிந்தோர் கூறக்கேட்டேன்; நானும் அக் காலத்தில் அவ்வறமொழிகளைக் கேட்டேன்; உனது பிற்காலச் செய்திகளை நீ கந்திற்பாவையாலறிந்தாயென்று அறவணவழிகளாலறிந்தேன்; அம்முனிவர், உனக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தற்கு அமைந்தவிடம் காஞ்சிநகரமென்றெண்ணி இங்கிருந்து அங்கே சென்றார்; மாதவியும் சுதமதியும் அவருடன் அந்நகரம் போயினர், இன்னுங்கேட்பாயாக; மழையில்லாமையாற் காஞ்சிநகரத்தில் மிக்க வறுமையுண்டாயிற்று; பலவுயிர்கள் இறந்தன; அந்நகரில் ஐயமிடுவோர் இல்லாமற் போனமையால் அங்கேயிருந்த முனிவர்கள் இவ்விடம் வந்துவிட்டார்கள்; ஆதலால் அந்நகரமடைந்து எல்லாவுயிர்களுடும் பாதுகாத்தல் உனக்குக் கடனாகும்” என்றுசொன்னான்.

அதனைக்கேட்ட மணிமேகலை அவனைவணங்கி அமுதசுரபியைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வஞ்சிநகரத்தின் மேற்றிசையினின்று மேலேயெழுந்து ஆசாயவழியே வடதிசைக்கட்சென்று, மிக்க செல்வங்குன்றி வறுமையுற்று அழகுசெட்டுப் போயிருக்கும் காஞ்சிநகரத்தைக்கண்டு மனமிரங்கி வலம்வந்து அந்நகரின் நடுவேயிறங்கித் தொடுகழற்கிள்ளியின் துணைவனாகிய இளங்கிள்ளியால் அங்கே சுட்டுவிக்கப்பட்டுள்ள புத்தாலயத்தை வணங்கி அதற்குத் தென்மேற்கிற் சென்று ஒரு சோலையில் தங்கினள். அச்செய்தியைத் தெரிந்த ஒருவன் விரைந்து சென்று அரசனை வணங்கி, “அரசு! கோவலன்புதல்வி, சிறந்த தவஞ் செய்தொழுகுபவன்; இச்சம்புத்தீவில் எல்லாருள்ளுஞ் சிறந்தவன்; அவள் கையிலேந்திய அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரத்தோடு இந்நகரில் வந்து தருமதவனத்தே உறைகின்றாள்” என்றான். அது கேட்ட அரசன் கந்திற்பாவை முன்பு நமக்குக்கூறியது உண்மையே யென்று மதித்து அத்தெய்வத்தை வந்தித்து மந்திரிகளுடன் விரைந்து சென்று மணிமேகலையைடைந்து அவளை நோக்கி,

“செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ

கொங்கலிழ் குழலார் கற்புக்குறை பட்டோ

நலத்தகை நல்லாய் நன்னா டெல்லாம்

அலத்தற் காலையாகிய தறியேன் (கஅஅ - கக)

இனிச் செய்வது யாதென்று மயங்கிக் கொண்டிருந்தேன்; இருந்தபொழுது ஒரு பெரிய தெய்வம் எனக்கு முன்னேவந்து, ‘நீ

வருந்தற்கு; உனது நல்வினையால் ஒரு மடந்தை இங்கே தோன்று
வாள்; அவளுடையகையிலுள்ளதெய்வப்பாத்திரத்திலிருந்து எடுக்க
எடுக்கக் குறையாமல் மேன்மேலும் வளருகிற உணவால் இவ்வுலக
மெல்லாம் உய்யும்; அவளுடைய கருணையால் மேகமும் மழையிகப்
பொழியும்; அவள் இந்நகரத்திற்கு வந்தபின்பு உண்டாகும் விசே
டங்கள் பலவாம்; கார்வறம் கூரினும் நீர்வறம் கூராதது; அவள் வந்தி
ருத்தற்காகக் கோமுகி யென்னும் பொய்கையும் அதனையுடைய
மணிபல்லவ மென்னுந்தீவும் இங்குவந்தனவென்று சொல்லும்படி,
இந்நகர விதியில் ஒரு பொய்கையையும் அதனைச்சூழ ஒரு சோலை
யையும் உண்டுபண்ணுக' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிற்று. அத்
தெய்வம் போனபின்பு அது கட்டளையிட்டபடியே செய்துவைத்த
இடம் இஃது" என்று சொல்லி அவ்விடத்தைக்காட்ட, மணிபல்ல
வம்போன்ற அச்சோலையையடைந்து அதனையும் பொய்கையையுங்
கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற மணிமேகலை, தனது பழம்பிறப்பை அறி
வுறுத்திய புத்தபிடிக்கையை அச்சோலையில் இயற்றுவித்துத் தீவ
திலகையையும் மணிமேகலை தெய்வத்தையும் வழிபடுதற்குரிய
கோயிலையும் அங்கே உண்டாக்கி நித்திய பூசையையும் திருவிழா
வையும் அரசனைக்கொண்டு செய்வித்துத் தான் வந்தித்துத்
துதித்து மேற்கூறிய புத்தபிடிக்கையில் ஆருயிர்மருந்தெனும்
அமுதசூரியை வைத்து உண்ணுதற்கு எல்லாவுயிர்களும் வருக
வென்று அழைத்தனள்; அழைக்கவே,

மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களிற்

காணார் கேளார் காண்முட மாளோர்

பேண மாக்கன் பேசார் பிணித்தோர்

படிவ நோன்பியர் பகிகோ யுற்றோர்

மடிநல் கூர்ந்த மாக்கன் யாவரும்

பன்னூரூயிரம் விலக்கின் நெருதியும்

மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் கிண்டி (உஉக - ஏ)

உண்ணுண்ண அவ்வுணவு மேன்மேலும் பெருகிப்பசித்துன்பத்
தை அகற்றி விளங்கியது. அப்புண்ணிய விசேடத்தால் எங்கும்
மழை பெய்தது; வளங்கள் மிகுந்தன. அப்படி நிகழங்காலத்தில்
அறவணவடிகள் அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு மாதவியோடும் சாதமதி
யோடும் அறச்சாலையை அடைந்தனர். பின்பு மணிமேகலைவிரைந்து

நா. ௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. 195

சென்று அன்புடன் வணங்கி அவரடிகளை விளக்கி ஆதனத்திலிருத்தி அறுசுவைப்போனகம் அமுது செய்வித்து, “யான் செய்த புண்ணியம் தப்பாது பலித்திடுக” என்று சொல்லி மீட்டும் வணங்கினர்.

உக.—தவத்திறம் பூண்டுதருமங்கேட்டகாதை.

வணங்கிய மணிமேகலையை வாழ்த்திச் சொல்லும் அறவணவடிகள், “பீலிவளைபெற்ற குழந்தையைக் கம்பளச்செட்டி கடலிற் கெடுத்தது தெரிந்த அரசன் வருத்தமுற்று அக்குழந்தையைத் தேடியலைந்தமையாற் காணிர்ப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழாச் செய்யப்பட்டாது போயிற்று. மணிமேகலாதெய்வம் அது தெரிந்து நகரைக் கடல்கொள்ளுக என்று சபித்தது; இந்திரனும் சபித்தான். அதனால் அந்நகரம் கடலால் விழுங்கப்பட்டது. அப்பால் உன் தாயரும் யானுமாக உன்பொருட்டு இந்நகரம் அடைந்தேம்” என்று கூறினர். கூறவே மணிமேகலை அவருடைய அடியிணையை வணங்கி, “மணிபல்லவத்திற் புத்தபீடிகையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் திவதிலைகையென்பவளும் இச்செய்தியைச் செப்பினள். நான் வேற்றுருக்கொண்டு சென்று வஞ்சிக் கரமடைந்து ஆங்குள்ள பலசமயவாதிகள் கூறிய கொள்கைகள் யாவும் மனத்திற்குப் பொருந்தாமையால் அவற்றையும் முன்புகொண்டிருந்த வேற்று வடிவத்தையும் துறந்து இந்நகரமடைந்து நம்மைச் சரண்புக்கேன். தேவரீர் அடிச்சிக்கு உண்மைப்பொருளை உணர்த்தியருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அவர் பிரத்தியக்கம் அனுமான மென்னும் இரண்டு அளவைகளின் இலக்கணங்களையும் அவற்றின் போலிவகைகளையும் உண்மையறிவுண்டாவதற்குக் கருவியாக அவளுக்குக் கூறினர்.

நா. ௦.—பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை.

தானஞ்செய்தலை மேற்கொண்டு சீலத்தில் முதன்மையாக நின்று பழம்பிறப்பின் உணர்ச்சியையடைந்த மணிமேகலை, அப்பால் புத்தம்சரணங்கச்சாமி தர்மம்சரணங்கச்சாமி ஸங்கம் சரணங்கச்சாமி என்பவற்றை மூன்றுமுறை சொல்லி மும்மணிகளையும் மூன்றுமுறைவணங்கி அறவணவடிகளைச் சரணுகதியாக அடைந்தாள். அடையவே பெளத்ததருமத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கிய அவர், “இதனைக்கேட்பாயாக; உயிர்கொல்லாம் அறி

வில்லாமல் இருந்த காலத்தில் தேவர்கள் பிரார்த்திக்கத் துடிதலோ கத்தினின்றும் இவ்வுலகிலவதரித்து அரசமரத்தினடியிலேயிருந்து தத்துவத்தை ஆராய்ந்தறிந்து மாணவென்று முக்குற்றங்களையும் அறுத்து விளங்கிய புத்ததேவன் அருளிச்செய்த இன்பமயமாகிய கட்டுரையாகும் இது; பண்டைக்காலத்தில் அவதரித்த அளவற்ற புத்தர்கள் கருணைமிகுந்து திருவாய்மலர்ந்தருளியதும் இதுவே” என்றுசொல்லிப் பேதைமைமுதலிய பன்னிரு நிதானங்களின் தோற்றவொடுக்கங்களையும் பிறவற்றையும் முறையே விளங்க உப தேசித்து, “உன்மனத்திருள் நீங்குக” என்றுகூறி ஞானதீபத்தை நன்கு காட்டினர். மணிமேகலை அவ்வுபதேச மொழிகளைக்கேட்டு ஐயந்திரிபறவுணர்ந்து பிறனித்துன்பம் ஒழிவதாகவென்று அந்நகரி லேயே நோற்றுக்கொண்டிருந்தாள்.

உ
கணபதி துணை

மணிமேகலை.

பதி க ம்.

*[கதைபோதிபாட்டு.]

இளங்கதிர் ஞாயி றெள்ளந் தோற்றத்து
விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி.
பொன்றிகழ் நெடுவரை யுச்சித் தோன்றித்
தென்றிசைப் பெயர்ந்தவித் தீவத் தெய்வதந்
௫ சாகைச் சம்பு தன்கீழ் நின்று
மானில மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு
வெந்திற லரக்கர்க்கு வெம்பகை நோற்ற

க. ஞாயிறு - சூரியன், எள்ளும் - இகழும் ; உவமவுருபுமாம்.

க - உ. “பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தா டோன்ற” மணி.
கூ : கசடு.

ங. வரை - மேரு, உச்சி - உச்சியில்.

ச. இத்தீவம் - சம்புத்தீவு.

டு. சாகை - கிளை, சம்பு - நாவன்மரம்.

எ. வெம்பகைநோற்ற - வெவ்வியபகையாக நோற்ற.

(பிரதிபேதம்.) க. ‘எள்ளந்தோன்றல்’ ச. ‘தென்றிசைபெயர்ந்த’
டு. ‘சாய்கை’ எ. ‘தோற்றச்’

* இதுவும், இதுபோல் இந்நூலின் ஒவ்வொருபகுதியின் தலைப்பில் இருதலைப் பகரத்துள் உள்ள வாக்கியங்களும், கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதிகளுள் மிகப் பழையதும் இந்நூற் பரிசோதனைக்கு இன்றியமையா திருந்ததுமாகிய மீதிலைப்பீட்டி அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயரவர்கள் வீட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டன. இதனாலும், பதிகத்தினிறுதியில், “ஆறாம் பாட்டினு ளறிய வைத்தனனென்” என்றிருத்தலாலும் இந்நூற்பகுதிகளின் பெயர் பாட்டென்று வழங்கிவந்ததென்றும் தோன்று கின்றது. † முதலிலுள்ள எண் காதையையும் பின்னுள்ளது அத னடியையும் குறிப்பன.

சம்பு வென்பாள் சம்பா பதியினள்
 செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்குங்
 ௧௦ கஞ்ச வேட்கையிற் கார்தமன் வேண்ட
 வமர முனிவ னகத்தியன் றனது
 கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை
 செங்குணக் கொழுகியச் சம்பா பதியயற்
 பொங்குநீர்ப் பரப்பொடு பொருந்தித் தோன்ற
 ௧௫ வாங்கினி திருந்த வருந்தவ முதியோ
 ளொங்குநீர்ப் பாவையை யுவந்தெதிர் கொண்டாங்
 காணு விசும்பி னாகாய கங்கை
 வேணவாத் தீர்த்த விளக்கே வாவெனப்
 பின்னிலை முனியாப் பெருந்தவன் கேட்டங்
 ௨௦ கன்னை கேளில் வருந்தவ முதியோ
 னின்னால் வணங்குந் தன்மையள் வணங்கெனப்
 பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய

அ. சம்பாபதியினள் - சம்பாபதியினிடத்தேயிருந்தாள் ; சம்பா பதியென்பது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் பழைய பெயர்.

க. செங்கதிர்ச்செல்வன் திருக்குலம் - சூரியகுலம்.

௧௦. கஞ்சவேட்கையின் - நீருண்டாக்கும் விருப்பத்தையுடைய ; கம் - நீர் ; கஞ்சம் - நீருமாம் ; “கஞ்சங் கலங்குவன” (நள.சுயம். ௧௫.) கார்தமன் - கார்த்தனாகிய மன் ; கார்த்தனென்பது ஒரு சோழன்பெயர் ; “கன்னி யேவலிற் கார்த்த மன்னவன்” மணி. ௨௨ ; ௨௭.

௧௧. மு. “அமர முனிவ னகத்தியன் றனது” மணி. ௨௨ ; ௩௫.

௧௨. கரகம் - குண்டுகை ; “நீரற வறியாக் கரகத்து” (புறநா. ௧.) காவிரிப்பாவை - காவிரியாகிய மங்கை ; “நீர்ப்பாவை” மணி. பதிகம், ௧௬.

௧௩. செங்குணக்கு - செவ்விய கிழக்கு ; செம்மை - நேர்மை.

௧௪. ஆணு - நேயம் ; “ஆணுப் பைங்கிளி யாண்டுப் பறந்ததே” (சீவக. ௧௦௦௨.) ஆகாயகங்கை : பெயர்.

௧௫. வேணவா - வேட்கையாலாகிய அவா ; தோல். உயிர். சூ. அசு, பார்க்க.

௧௬. பின்னிலை முனியா - பின்சிற்றிலை வெருத. பெருந்தவன் - அகத்தியன்.

௨௦. அன்னை : விளி ; அன்னையென்றது, காவிரியை.

௨௨. மு. மணி. ௧௫ : 57. பரதத்து - பரதகண்டத்தில்.

(பி - ம்.) ௧௦. ‘கஞ்சை’ ௧௧. ‘முனிவரன்’ ௧௨. ‘கவிழ்த்த’ ௧௩. ‘ஒழுகிய சம்பாபதி’ ௧௪. ‘ஆணு’ ௧௫. ‘முனிவாய்’ ௨௦. ‘முதியோ ளினி’ ௨௧. ‘தகைமையள்’

கோடாச் செங்கோற் சோழர்தம் குலக்கொடி.

கோணிலை திரிந்து கோடை நீடினுந்

உரு தானிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை

தொழுதன ணிற்பவத் தொன்மூ தாட்டி

கழுமிய வுவகையிற் கவாற்கொண் டிருந்து

தெய்வக் கருவுந் திசைமுகக் கருவுந்

செம்மலர் முதியோன் செய்த வந்நா

உரு. சோழர்தங்குலக்கொடி - வேற்றுவேந்தரணுகாமையால் சோழர்தங் குலக்கொடியாயுள்ளாள்; இப்படியே வையைநதி, “வையை யென்ற பொய்யாக் குலக்கொடி” என்று கூறப்பட்டுள்ளது; சீலப். கரு : கரு.

உச. மணி. க : கரு - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

உரு. பாவை - காவிரி.

உசு. தொழுதனன்றிற் - தொழுது நிற்ப.

உஎ. கழுமிய - கலந்த. கவான் - துடையின்மேல்.

உஅ - க. தெய்வக்கரு - உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் மகாராஜிக் லோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆறினுமுள்ள அறுவகைத் தெய்வகண பிண்டங்கள்; தெய்வலோகம் ஆறாவன : (க) மகாராஜிக் லோகம், (உ) திரயத்திரிம்சலோகம், (ஈ) யாமலோகம், (ச) துஷிதலோகம், (ரு) நிரு மாணரதிலோகம், (சு) பரநிருமித வசவர்த்திலோகமென்பன; “இருமூ வகையிற், பெருவனப் பெய்திய தெய்வத் கணங்களும்” (மணி. சு : கஎஅ - க.) திசைமுகக்கரு - ப்ரஹ்மகாயிக் லோகம் முதலிய ப்ரஹ்ம லோகம் இருபதினுமுள்ள இருபது வகைப்பட்ட ப்ரஹ்மகணப்பிண்டங் கள்; ப்ரஹ்மலோகம் இருபதாவன : (க) ப்ரஹ்மகாயிக் லோகம், (உ) ப்ரஹ்மபுரோகிதலோகம், (ஈ) மஹாப்ரஹ்மலோகம், (ச) பரீத்தாப லோகம், (ரு) அப்பிராமணபலோகம், (சு) ஆபாஸ்வரலோகம், (எ) பரீத்த சுபலோகம், (அ) அப்பிராமணசுபலோகம், (க) சுபகிருஸ்தலோகம், (கரு) பிரகத்பலலோகம், (கசு) அஸம்ஞ்யாஸத்துலோகம், (கஉ) அப்பிரக லோகம், (கஈ) அதபலோகம், (கசு) ஸுதர்சலோகம், (கரு) ஸுதர்சி லோகம், (கசு) அக்ஷிஷ்டலோகம், (கஎ) ஆகாசானந்தியாயதனலோகம், (கஅ) விஞ்ஞானானந்தியாயதனலோகம், (கக) அகிஞ்சந்யாயதனலோகம், (உரு) ஸைவ ஸம்ஜ்ஞாயதனலோகமென்பன. இவற்றுள், பிரஹ்மகாயிக் லோகம் முதலிய பதினாறையும் உருபப் பிரஹ்மலோகமென்றும், ஆகா சானந்தியாயதன லோகம்முதலிய நான்கையும் அருபப்பிரஹ்மலோக மென்றும் கூறுவர்; “நால்வகை மரபி னருபப் பிரமரு, நானூல் வகையி னுருபப் பிரமரும்” (மணி. சு : கஎசு - எ.) மேற்கூறியவற்றுள், தெய்வ லோகங்கள் ஆறும் ஸகரம் லோகங்களென்றும், பிரஹ்மலோகங்கள் இருபதும் நிஷ்காமலோகங்களென்றும் கூறப்படும். இவை, பேளத்த நூலிற் காணப்பட்டன. செம்மலர் முதியோன் - மஹாப்ரஹ்மா. அந் நான் - அந்நாளில்.

(பி - ஈ.) உச. ‘கோணிலைதிரிந்து’ உசு. ‘தொன்மூதாட்டியைக்’

மணிமேகலை.

௩௦ என்பெயர்ப் படுத்தவிவ் விரும்பெயர் மூதூர்
 நின்பெயர்ப் படுத்தே னீவாழியவென
 விருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதூ
 ரொருநூறு வேள்வி யுரவோன் றனக்குப்
 பெருவிழா வறைந்ததும் பெருகிய தலரெனச்
 ௩௧ சிதைந்த நெஞ்சிற் சித்திரா பதிதான்
 வயந்த மாலைபான் மாதவிக் குரைத்தது
 மணிமேகலைதான் மாமலர் கொய்ய

௩௦. என்பெயர்ப்படுத்த - என்பெயர்ப்படச்செய்த; என்றதனால், சம்பாபதி யென்னும் பெயர், சம்புத்தீவத்தெய்வத்திற்கு இயல்பாகவே உண்டென்பது பெறப்பட்டது. இதனை, “தகவிலை கொல்லோ சம்பாபதி” (மணி. சு: ௧௩௮) என்று வருதலாலுணர்க. சீலப்பநிகாரத்திலும் இந்நூலிலும் தென்மதுரையையும் அதன் அதிதேவதையையும் மதுராபதியென்று வழங்கியிருத்தல் காண்க. சோழர்களின் பழைய இராசதானியாதலின், இந்நகரம் மூதூரெனப்பட்டது. இப்படியே இந்நூலிற் பலவிடத்தும் இந்நகரை மூதூரென்று வழங்குவர் (உ: ௩௪, ௪௦; ௩: ௩௪; ௪: ௨௮; ௧௮: ௧௧; ௨௦: ௨௮; ௨௧: ௧௧௧); “ஆரங் கண்ணிச் சோழன் மூதூர்” (பதிகம், ௧௨) எனவும், “வீங்குநீர் வேலி யுலகிற் கவன்குலத்தோ, டோங்கிப் பரந்தொழுதலான்” (சீலப். ௧: ௧௧ - ௨) எனவும் வருதல் காண்க.

௩௨. இருபாற் பெயரிய - சம்பாபதி, காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இருவகைப் பெயரினையுடைய. உருகெழு மூதூர் - பகைவர்க்கு அச்சத்தைச் செய்தல் பொருந்திய பழைய ஊர்; மு. மணி. ௪: ௩௧.

௧ - ௩௨. விரிசடையாட்டி, தெய்வதம், சம்புவென்பான், சம்பாபதியினன்; அக்காலத்துக் காவிரிப்பாவை ஒழுகி அச்சம்பாபதியயலில் தோன்ற, ஆங்கிருந்த முதியோள் நீர்ப்பாவையை எதிர்கொண்டு விளக்கே வாவென, அதனைப் பெருந்தவன் கேட்டு வணங்கென, குலக் கொடி தண்டமிழ்ப்பாவை அம்முதியானைத் தொழுதுநிற்ப, அம் மூதாட்டி, அவளைக் கவானிற் கொண்டிருந்து, அந்நாளில், என்பெயர்ப் படுத்த இம்மூதூரை நின்பெயர்ப் படுத்தேன், நீவாழியவென்றலால் இருபாற் பெயரியமூதூரென்க.

௩௩. நூறுவேள்வியுரவோன் - சதமகன்; இந்நிரன்.

௩௪. அலர்பெருகியதென; அலர்-பலரறியுநிகழ்த்தும் பழிமொழி.

௩௫. சித்திராபதி-மாதவியின் நற்றய்; “எற்பயந்த, சித்திரா பதிக்குஞ் செப்புநீ” (மணி. உ: ௭௦ - ௭௧) என்று மாதவி கூறுதலாலுணர்க.

௩௬. வயந்தமாலை - மாதவியின் தோழி; “தன்மக டோழி, வயந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்” (மணி. உ: ௭ - ௮); இவளைக் கூனியென்றும் வழங்குவர். மாதவி - மணிமேகலையின்தாய்; நாடகக் கணிகை.

(பி - மீ.) ௩௧. ‘பெயர்ப்படுத்தேன்’.

வ்ணிமலர்ப் பூம்பொழி லகவயிற் சென்றது
 மாங்கப் பூம்பொழி லரசிளங் குமரனைப்
 ௪௦ பாங்கிற் கண்டவன் பளிக்கறை புக்கதும்
 பளிக்கறை புக்க பாவையைக் கண்டவன்
 றுளக்குறு நெஞ்சிற் றுயரொடும் போயபின்
 மணிமே கலாதெய்வம் வந்துதோன் றியது
 மணிமே கலையைமணி பல்லவத் துய்த்தது
 ௪௫ முவவன மருங்கினவ் வுரைசா றெய்வதஞ்
 சுதமதி தன்னைத் துயிலெடுப் பியதூஉ
 மாங்கத் தீவகத் தாயிழை நல்லா
 டான்றுயி லுணர்ந்து தனித்துய ருழந்தது
 முழந்தோ ளாங்குணை ரொளிமணிப் பீடிகைப்
 ௫௦ பழம்பிறப் பெல்லாம் பான்மையி லுணர்ந்தது

௩௮. பொழில் - உபவனம். அகவயின் - உள்ளிடத்தே.
 ௩௯. பொழில் - பொழிலில். அரசிளங்குமரனை - உதயகுமரனை.
 ௪௦. பளிக்கறை - பளிங்காலாகிய அறை. ௪௧. பாவை - மணி
 மேகலை.

௪௨. துளக்குறுநெஞ்சு - நிலைகலங்குதலுற்ற நெஞ்சு; “கடிமரந்
 துளங்கிய காவும்” புறநா. ௨௩.

௪௩. மணிமேகலாதெய்வம் - அரக்கர் வாதைபண்ணாதபடி இந்தி
 ரன் ஏவலாலே சில தீவுகளைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருத்தலையுடையது;
 கோவலனுடைய குலதெய்வம்.

௪௪. மணிபல்லவம் - ஒரு சிறுதீவு; சிறுதிவை அந்தரத்தீவென்று
 வழங்குவர்.

௪௫. உவவனம் - உண்டாக்கப்பட்டவனம்; உபவனமென்னும்
 வடமொழிச் சிதைவு; இதனை ஆராமமென்றும் வழங்குவர். உரைசால் -
 புகழ்மைந்த.

௪௬. சுதமதி - மாதவியின் தோழியாகிய ஒரு பார்ப்பணி. துயில்
 எடுப்பியதூஉம் - துயில் எழுப்பியதும்; “உரவுரீர்ப் பரப்பி னூர்துயி
 லெடுப்பி” சீலப். ௪; எக.

௪௭. நல்லாள் - மணிமேகலை.

௪௮. தனித்துயருழந்ததும் - ஒப்பற்ற துயரால் வருந்தியதும்;
 “அருந்துய ருழக்குளின் றிருந்திழையரிவை” புறநா. ௧௪௬.

௪௯. ஒளிமணிப்பீடிகை - செவ்வொளியையுடைய மாணிக்கத்தா
 லாகிய புத்தலையுடைய பாதபீடிகையால்.

(பி - மீ.) ௪௯. ‘பாவை கண்டவன்’ ௪௨. ‘பெயர்ந்தபின்’ ௪௪.
 ‘மணிப் பல்லவம்’ ௪௬. ‘துயிலெழுப்பியதூஉம்’ ௪௮. ‘தான்றுயி
 லெழுந்து’ ௪௯. ‘உழந்தோண்முன்னர்’

முணர்ந்தோண் முன்ன ருயர்தெய்வந் தோன்றி
மனங்கவ லொழிகென மந்திரங் கொடுத்ததுந்
தீப திலகை செவ்வனந் தோன்றி
மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடிக் கனித்ததும்
௫௫ பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரொ
டியாப்புறு மாதவத் தறவணர்த் தொழுதது
மறவண வடிக ளாபுத் திரன்றிற
நறுமலர்க் கோதைக்கு நன்கன முரைத்தது
மங்கைப் பாத்திர மாபுத் திரன்பாற்
௬௦ சிந்தா தேவி கொடுத்த வண்ணமு

௫௧. உயர்தெய்வம் - மணிமேகலாதெய்வம்.

௫௨. கவல் - கவலுதல் ; முதனிலைத் தொழிப்பெயர். மந்திரம் - வேற்றுரு அடைவிப்பதும், அந்தரத்தில் திரியச்செய்வதும், பசியை ஒழிப் பதுமாகிய மூன்று மந்திரங்கள். கொடுத்ததும் - உபதேசித்ததும்.

௫௩. தீபதிலகை - மணிபல்லவத்திலுள்ள புத்தனுடைய பாத்திரிகையை இந்திரனேவலாற் காவல்பூண்டு ஒழுகுபவன் ; தீவுக்கு அலங்காரமாக உள்ளவளென்பது பொருள். செவ்வனம் - செவ்விதாக ; “தீவ திலகை செவ்வன முரைக்கும்” (மணி. ௧௧ : ௨௦) எனவும், “சிறந் தோர்க் கல்லது செவ்வனஞ் சுவாது” (மணி. ௧௧ : ௧௨௧) எனவும் இம்மொழி இப்பொருளில் வழங்கிவருதல் காண்க.

௫௪. மாபெரும்பாத்திரம் - அமுதசுரபியென்னும் பெயருள்ள பிச்சைப் பாத்திரத்தை. மடக்கொடிக்கு - மணிமேகலைக்கு.

௫௫. தாயரொடு - மாதவி சுதமதியென்னும் இருவரோடு ; “ஆங்கத் தாயரோ டறவணர்த் தேர்ந்து” (பதிகம், ௮௧), “பொற்றொடி தாயரு மப்பதிப் படர்ந்தனர்” (௨௮ : ௧௫௪), “நகர்கடல் கொள்ளளின் ருயரும் யானும்” (௨௬ : ௩௫) என இவ்விருவரையும் மணிமேகலையின் தாயரென இர்தாலுள்ளே வழங்கிவருதல் காண்க.

௫௬. யாப்பு - கட்டு. அறவணர் - புத்த சங்கத்தினரான ஒரு முதிய முனிவர்.

௫௭. ஆபுத்திரன் - ஓரந்தணன் ; தண்ணீர்ப்பெற்றவுடன் தாய் நீங்கி விட, ஏழுநாள் வரையில் ஒரு பசுவாற் பாலூட்டிக் காக்கப்பட்டமையின், இவன் இப்பெயர்பெற்றான். திரம் - வரலாறு.

௬௦. சிந்தாதேவி-ஸாஸ்வதீதேவி ; யாவருக்கும் சிந்தையிற் றேன் றிச் சொற்பொருளுணர்த்துபவளென்பது பொருள் ; இர்தாலுள்ளே, “நாயிசைப் பாவாய்” (௧௪ : ௧௮), “செழுங்கலைப் பாவாய்” (௨௫ : ௧௩௬),

(பி - டி.) ௫௨. ‘ஒழியென’ ௫௩. ‘தீவதிலகை’ ௫௭. ‘அறவணரடிகள்’ ௫௮. ‘நறுமணக்கோதைக்கு’ ௫௯. ‘ஆங்கப்பாத்திரம்’.

மற்றப் பாத்திர மடக்கொடி யேந்திப்
 பிச்சைக் கவ்வூர்ப் பெருந்தெரு வடைந்ததும்
 பிச்சை யேற்ற பெய்வளை கடினையிற்
 பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்து ணீத்ததுங்
 சுரு காரிகை நல்லாள் காயசண் டிகைவயிற்
 றுணைத் தீக்கெடுத் தம்பல மடைந்தது
 மம்பல மடைந்தன ளாயிழை யென்றே
 கொங்கலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றது
 மம்பல மடைந்த வரசிளங் குமரன்முன்
 எ0 வஞ்ச விஞ்சையன் மகள்வடி வாகி
 மறஞ்செய் வேலோன் வான்சிறைக் கோட்ட
 மறஞ்செய் கோட்ட மாக்கிய வண்ணமுங்
 காயசண் டிகையென விஞ்சைக் காஞ்சன

“ உணர்விற் றேன்றி யுரைப்பொரு ளுணர்த்து, மணிதிக முவிரொளி
 மடந்தை” (உரு : ௧௪௮) என வழங்குதலால் இஃது உணரப்படும்.

சு௧. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

சு௨. பிச்சைக்கு - பிச்சைக்கு. அவ்வூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

சு௩. கடினைய - பிச்சைப்பாத்திரம்; “தோமறு கடினையும்”
 சீலப். ௧0 : ௧௮.

சு௪. பத்தினிப்பெண்டிர் - ஆதிரை. பாத்துண் - பகுத்துண்ணும்
 உணவு.

சு௫. காயசண்டிகை - ஒரு வித்தியாதரமகள்.

சு௬. ஆணைத்தீ - எதனாலும் தணியாத பெரும்பசியைச் செய்வ
 தொரு வியாதி; இதனைப் பஸ்மகவியாதியென்பர் ஸ்ரீபராணமுடையார்;
 இதனியல்பை, சீவக. ௪00, ௪0௩ - ஆம் பாடல்களாலுணர்க. அம்பலம்-
 உலகவறவி.

சு௭. கோமகன் - உதயகுமரன்.

எ0. விஞ்சையன்மகள்வடிவு - காஞ்சனனென்னும் வித்தியாதர
 னுடைய மனைவியாகிய காயசண்டிகையினது உருவம்; மகள் - மனைவி;
 இந்நூலுள்ளே, “நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ, மனக்கினி
 யாற்குநீ மகளாய தூஉம்” (உ௧ : ௨௧ - ௩0) என்புழி மகளென்பது
 இப்பொருளாததலுணர்க.

௭௧. வேலோன் - சோழன், சிறைக்கோட்டம் - சிறைச்சாலையை.

(பி - டி.) சு௩. ‘பெருந்தகைக்கடினையு’ எ0. ‘மகள் வடிவாய
 உதும்’ எ௩. ‘காஞ்சயன்’

னாயிழை தன்னை யகலா தனுகலும்
 எடு வஞ்ச வஞ்சையன் மன்னவன் சிறுவனை
 மைந்துடை வாளிற் றப்பிய வண்ணமு
 மையரி யுண்க ணவன்றுயர் பொறுஅ
 டெய்வக் கிளவியிற் றெளிந்த வண்ணமு
 மறைகழல் வேந்த னாயிழை தன்னைச்
 அடு சிறைசெய் கென்றதுஞ் சிறைவீடு செய்தது
 நறுமலர்க் கோதைக்கு நல்லற முரைத்தாங்
 காய்வனோ யாபுத் திரை டடைந்தது
 மாங்கவன் றன்னோ டணியிழை போகி
 யோங்கிய மணிபல் லவத்திடை புற்றது
 அடு முற்றவ ளாங்கோ ருயர்தவன் வடிவாய்ப்
 பொற்கொடி வஞ்சியிற் பொருந்திய வண்ணமு

எசு. அனுகலும் - நெருங்குதலும்.

எசு. மைந்து - வலி. தப்பிய - வெட்டிய; “வாளிற் றப்பிய வல்
 வீனை யன்றே” மணி. உக : சுடு.

எஅ. தெய்வக்கிளவி - கந்திற்பாவையாகிய தெய்வத்தின் மொழி.

எக. வேந்தன் - மாவண்கள்ளி. அடு. வீடு - விடுதல்.

அக. நறுமலர்க் கோதைக்கு - இராசமாதேவிக்கு. நல்லறம் -
 பௌத்த தருமம்; இதனை அருளறமென்றுங் கூறுவர்.

அஉ. ஆபுத்திரன் நாடு - சாவகநாடு.

அங். ஆங்கவன்றன்னோடு - ஆபுத்திரனோடு.

அசு. புத்தனுடைய பாதபீடிகையினைபுடையதாதலின், ‘ஒங்கிய
 மணிபல்லவம்’ என்றார்.

அடு. உயர்தவன்வடிவாய் - மணிமேகலை உயர்ந்த முனிவன் வடி
 வங்கொண்டு; “மையறு சிறப்பிற் றெய்வந் தந்த, மந்திர மோதுயோர்
 மாதவன் வடிவாய்” (உசு : எடு - ஏக்) என்று பின் வருதல் காண்க.

அசு. வஞ்சி - சேரனுடைய இராசதானி.

(பி - மீ.) எஎ - அஉ. ‘நெடுநிலைக் கந்தி னின்ற பாவை, வருவ
 துரைத்து மயக்கொழி யென்றது, மகன்றுயர் பொறுஅ மன்னவன் மாத
 ரைச், சினங்கொண் டாங்கோர் சிறையிடை யிட்டதுஞ், சிறைவீடு செய்த
 விராசமா தேவி, பொறைகொண் டிராப்பச் சீலங் கொடுத்ததுந், தாழ்கழல்
 வேந்தன் சாவக மன்னனுக், காயிழை தன்னை யகற்றிய வண்ணமும்’
 அக. ‘நறுமலர்க்கோதை நல்லறம்’ அசு. ‘பொற்கொடிமூதூர்’, ‘பொற்
 நெடுவஞ்சி,’

ப தி க ம்.

நவையறு நன்பொருளுரையி னோவென்ச்
சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்டது
மாங்கத் தாயரோ டறவணர்த் தேர்ந்து

கூ0 பூங்கொடி கச்சி மாநகர் புக்கதும்.
புக்கவள் கொண்ட பொய்புருக் களைந்து
மற்றவர் பாதம் வணங்கிய வண்ணமுந்
தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
பலத்திற மறுகெனப் பாவை நோற்றது
கூரு மிளங்கோ வேந்த னருளிக் கேட்ப
வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்
மாவண் டமிழ்த்திற மணிமே கலைதுற

அஎ. நவையறு - குற்றமற்ற. நன்பொருள் - நல்லதத்துவங்களை.

அஅ. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதியர்; “சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறுது”, “மாறுகொண்டறையு மதிதூற் கடல்கிளர், சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கடந்து” கூல. கஎ, கூடு.

அக. ஆங்கு - வஞ்சிநகரத்தில். கூ0, கச்சி - காஞ்சிநகரம்.

கக. பொய்புரு - முன்னங்கொண்ட முனிவன்வடிவு.

கஉ. அவர் - அறவணவடிகளது. கூட. தருமம் - பெளத்ததருமம்.

கூடு. இளங்கோவேந்தன் - சீலப்பதிநாராடூலாசிரியராகிய இளங்கோவடிகள். அருளிக்கேட்ப - அருள்புரிந்துகேட்ப; கேட்டருள வென விசுவாசியிடுத்துக் கூட்டினும் அமையும்.

கக. கூலவாணிகன் சாத்தன் - கூலவாணிகளுள் சாத்தன்; கூலம் எண்வகைத்து, நெல்லு, புல்லு, வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, இராகியென; பதினெண் வகைத்தென்பர் கூத்தனூலார்; “பதினெண் கூலமு முழவர்க்கு மிகு” மதிவாணர்நாடகத்தமிழ்நூல்.

கஎ. தமிழ்த்திறம் - தமிழிலக்கணத்தின் பாசுபாட்டால். மணிமேகலை துறவு - மணிமேகலைதுறவென்னும் பெயருள்ள இந்துலை; இந்நூலுக்கு மணிமேகலைதுறவென்னும் பெயருண்மை, நீலகேசியுரை முதலியவற்றிற் காணப்படும்; ஆயினும் மணிமேகலையென்னும் பெயர் இருவகை வழக்கிலும் மிகுதியாக வழங்குதல்பற்றி, அப்பெயரே ஈண்டு எடுத்தாளப்பட்டது. இனி, மணிமேகலைதுறவென்பதினை துறப்பெயராகக் கொள்ளாமல் மணிமேகலை யென்பவளுடைய துறவென்று கொள்ளினும் பொருந்தும்.

(பி - ம்.) அக. ‘தொழுது’ கூ0. ‘காஞ்சிமாநகர்’ கூஉ, ‘மற்றவன்’ கஎ. ‘வண்டமிழத்தின் மணிமேகலை’ திறம்’

வாறைம் பாட்டினு ளறியவைத் தன்னென்.

பதிகம் முற்றிற்று.

க + அரியேறு.....ன்னுயர்த்த வாதியான் வண்டின்
புரியேறும் போதி நிழற்கீழ்ப் - பெரியோன்
அடித்தா மரைமலரை யன்போடுஞ் சென்று
பிடித்தார் பிறவார் பெயர்ந்து.

உ. பூத்தபுனற் பூம்பொய்கைப் பூம்புகார் மாதவிக்கு
வாய்த்த மணிமே கலைதுறவைச் - சாத்தன்
மணிமே கலை..... ,..... ,.....
..... ,..... ,.....

கஅ. ஆறைம்பாட்டினுள் - முப்பது பாட்டினுள், அறிய - தமிழ்
கத்தாரியும்படி. என்னென்னும் அசைச்சொல்லால் ஆசிரியப்பா
முடிதல் சிறப்புடைத்தென்பர்; “ருகாரை முதலா” (தோல். செய். ரு.
உசு) என்பதற்கு, ‘ருணநமனயரலவழி வென்னும் பதினொரு புள்ளி
யீற்றினுள் ஒன்றனை இறுதியாகச் செய்யுஞ்செய்யுள் பொருட்டொடராக
வும் சொற்றொடராகவும் செய்வது இயைபெனப்படும் எ - று; இயை
பென்றதனானே பொருளும் இயைந்து சொல்லும் இயைந்துவருமென்
பது கருத்து. கீத்தலைச்சாத்தனார் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும்
கொங்குவேளாற் செய்யப்பட்ட தொடர்நிலைச்செய்யுளும் போல்வன;
அவை என்கார ஈற்றான் இற்றன்’ எனப் போராசிரியரும், ‘ரு...ள் என்
னும் பதினொரு புள்ளியுள் ஒன்றனை யீரகக்கொண்டு செய்யுளைப்பொருட்
டொடராகச்செய்வது இயைபெனப்படும் எ - று; இயைபென்றதனானே
பொருளியைதல் பெற்றும். பார்த்த மொழியால் அடிநியிர்த்த தோல்
உயிர்த்தவாயேவரும். என்காரவீற்றன் இற்றுப் பொருள் தொடர்ந்தன
மணிமேகலையும் உதயணன்கதையும்’ என நச்சினுக்கீனியரும் எழுதி
யவை இங்கே அறிதற்பாலன.

உஉ - கஅ. மூதூர் விழாவறைத்துமுதற் பாவைநோற்றது ஈராக
வுள்ள மணிமேகலைதுறவை இளங்கோவேந்தன் கேட்பக் கூலவாணிகள்
சாத்தன் ஆறைம்பாட்டினுள் அறிய வைத்தனென்க.

எல்லாவடியும் நேரடியாய் வந்து முடிதலின், இப்பாட்டு நிலமண்
டில் ஆசிரியப்பா.

* (பி - ம்.) பாயிரமுற்றும்.

† இந்த இரண்டு செய்யுட்களும், இந்த வண்ணமாக மீதிலப்பட்டி
அழகிய சிற்றிப்பலக்கலிராயரவர்கள் வீட்டுப் பிரதியில் மட்டுமிருந்தன.

மணிமேகலை.

முதலாவது

விழாவறைகாலை.

[முதலாவது விழாவறைந்தபாட்டு.]

உலகந் திரியா வோங்குயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் படைஇய
வோங்குயர் மலயத் தருந்தவ னுரைப்பத்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்

க - டு. உலகம் - நன்மக்களுடைய ஒழுக்கம். திரியா - வேறு படாத. ஒங்குயர் விழுச்சீர் - மிகவுமுயர்ந்த சீரியபுகழ். திரியாமூதூர், சீரினையுடைய மூதூரென்க; “உலகம் புகழ்ந்த வோங்குயர் விழுச்சீ, ரலைவாய்” (முருகு. கடச - இ.) பலர் புகழ் மூதூர் - பல தேசத்தாரும் கொண்டாடும் பழமையாகிய நகரம்; என்றது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை; பலரும்புகழ்தலை, “பூம்புகார் போற்றுதும் பூம்புகார் போற்றுதும்” (சிலப். க : க0), “வாழியரோ.....புகழா லமைந்த புகார்” (சிலப். புகார்க்காண்டத்தினிற்றுதிச் செய்யுள்) என்பவற்றாலும் பிறவற்றாலும் உணர்க; பலர் - பல சமயத்தாருமாம். மூதூர்ப் பண்பு மேம்படஇய - மூதூரின் தன்மைகள் மிகும்பொருட்டு. மலயம் - பொதியின்மலை. அருந்தவன் - அகத்தியன். மேம்படஇய உரைப்பவென்க.

ச. தூங்கு எயில்செம்பியன் - தேவர்கட்குப் பகைவராகிய அசுரர்களுடைய, ஆகாயத்திலே அசைகின்ற மதில்களை அழித்த வீர வலையை யணிந்த தோளையுடையசோழன்; இவன் சோழருள் ஒருவன்; இவன் தூங்கெயிலழித்ததனை, “ஒன்னு ருட்குந் துன்னருங் கடுந்திறந், தூங்கெயி லெறிந்ததின் னூங்கனோர்” (புறநா. டு.க), “தூங்கெயின் மூன்றெறிந்த சோழன்கா ணம்மாளை, சோழன் புகாரநகரம் பாடேலோ ரம்மாளை” (சிலப். உ.க : “வீங்குநீர்” என்னும் செய்யுள்), “வீங்கு தோட் செம்பியன் சீற்றம் விறல்விசும்பிற், தூங்கு மெயிலுந் தொலைத்த லால்” (பழ. ச.க) என்பவற்றாலுணர்க.

(பி - மீ.) உ. ‘மேம்படுதல்’, ‘மேம்படியர்’. டு. ‘ஆங்குயர்’ மலயத் தருந்தவ னுரைப்ப’

நி வின்ணவர் தலைவனை வணங்கிமுன் னின்ற
மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னுண்
மேலோர் விழைய விழாக்கோ ளெடுத்த
நாலேழ் நாளினு நன்கினி துறைகென
வமரர் தலைவ னுங்கது நேர்ந்தது

க0 கவராக் கேள்வியோர் கடவா ராகலின்
மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடெனு
மித்திறந் தத்த மியல்பினிற் காட்டுந்
சமயக் கணக்கருந் தந்துறை போகிய
வமயக் கணக்கரு மகலா ராகிக்

டு. வின்ணவர் தலைவனை - இந்திரனை.

ந - டு. அருந்தவன் - உரைப்பச் செம்பியன் வணங்கியென்க;
உரைப்ப எறிந்தவெனவும் இயையும்.

சு. 'மண்ணகத்து' என்பதுமுதல் சோழன்வார்த்தை. வான்பதி
தன்னுள் - நன்றாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்.

எ. விழாக்கோள் எடுத்த - விழாவெடுத்தலை மேற்கொண்ட.

அ - நாலேழ்நாளினும் - இருபத்தெட்டு நாளிலும்; "நாலேழ்
நாளினும்" என்பர் மேலும்; க : சுஎ.

டு - அ. முன்னின்ற உறைகென; உறைகென - உறைகவென்று
சோழன்வேண்ட.

க. நேர்ந்தது - இந்திரன் உடன்பட்டது; இது பெயர்; விழாவை
யென்றபடி.

க0. கடவார் - பிழையார்.

கக. மெய்த்திறம் - மெய்ம்மையுணர்த்துவனவாகிய தூல்வகை
கள்; வழக்கு - உலகியல்; நன்பொருள் - தத்துவம்; வீடு - முத்தி;
"மெய்த்திறம் வழக்கென விளம்புகின்ற, வெத்திறத்தினும்" (உஎ: க0சு
- எ) என்பர்மேலும். இப்படியே, "அருமறை விதிபு முலகியல் வழக்குந்,
சுருத்துறை பொருளும் விதிப்பட நினைந்து" (சுசு) என்றார் கல்லா
டத்தும்.

கஉ. இத்திறம் - இவ்வகைகளை.

கஊ. தம் துறைபோகிய - தம்முடைய வழியிற் கைதேர்ந்த.

கச. அமயக் கணக்கரும் - காலங்களை எண்ணிச் சொல்வாராகிய
சோதிரரும்; கணக்கென்பது கணக்கொன்னும் வடமொழிச்சிதைவு.
அகலாராகி - இந்நகரை விட்டு நீங்காராகி.

(பி - ம்.) கக. 'திறம்விளக்கும்' கச. 'கவையக் கணக்கருங் கல்லென்
பேரூர்க்'

கரு கரந்தரு வெய்திய கடவு ளாள்ளும்
பரந்தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்களு
மைம்பெருங் குழுவு மெண்பே ராயமும்
வந்தொருங்கு குழீஇ வரன்பதி தன்னுட்
கொடித்தேர்த் தாணைக் கொற்றவன் துயரம்
உ0 விடுத்த பூதம் விழாக்கோண் மறப்பின்

கரு. கரந்தரு எய்திய கடவுளாளரும் - மக்கள்கண்கள் காணப் பொருவென்று தமது மிக்க ஒளியையுடைய தெய்வ யாக்கையை மறைத்து அக்கண்கள் பொறுக்குமளவின்வாகிய உருவங்களை நிருமித்துக்கொண்ட தேவரும். இதனை, “அந்தரத் துள்ளோ ரறியா மாபின், வந்து காண்குறாஉம் வானவன் விழவும்” (சிலப். சு: எஉ - ட), “அவளுக்குப், பூவந்த வுண்கண் பொறுக்கென்று மேவித்தன், மூவா விளநலங் காட்டி” (சிலப். க: டுட - இ) என வருவனவற்றாலும் அவற்றின் உரையாலும் உணர்க.

கக. ஒருங்குரண்டிய - ஒன்றுபட்டத்திரண்ட. பாடை மாக்கள் - மொழி வேறுபட்டமாக்கள்; இவர்கள், மாக்கலந்தருஞ் செல்வப் பொருட்டால் வந்த பாதேசிகள்; இவரை, “புலம்பெயர் மாக்கள்” (சிலப். இ: கக), “மொழிபெயர் தேத்தோர்” (சிலப். சு: கசட) என வுக்கூறுவர்.

கஎ. ஐம்பெருங்குழு - அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், துதுவர், சாரணரென்னுமிவர்கள்; எண்பேராயம் - கரணத்தியலவர் முதலியோர்; இவ்விலவர்களை, “அமைச்சர் புரோகிதர் சேனாபதியர், தவாத் தொழிற்புதுவர் சாரண ரென்றிவர், பார்த்திபர் கைம்பெருங் குழுவெனப்படுமே”, “கரணத் தியலவர் கரும விதிகள், கனகச் சுற்றங் கடை காப்பாளர், நகர மாந்தர் நளிபடைத் தலைவர், யானை வீர ரிவுளி மறவ, ரினைய ரெண்பே ராய மென்ப” (தீவாகரம்) என்பனவற்றாலுணர்க; “ஐம்பெருங் குழுவு மெண்பே ராயமும்” சிலப். இ: கஇஎ; பெருங். உ. இ: சு.

கஅ. ஒருங்கு குழீஇ - ஒன்றுபடக்கூடி. ‘வரன்பதிதன்னுள்’ என்றது முதலியன, சமயக்கணக்கர் முதலியோர் வார்த்தை.

கக. கொற்றவன் - முசுருந்தன். துயரம் - அவனுடைய கண்ணம் மனமும் இருளும்வண்ணம் அசுரர்விட்ட தாமதாத்கிரத்தால் அவனுக்குளதாகிய துன்பம். துயரம் - துயரத்தை.

உ0. விடுத்தபூதம் - முசுருந்தனுக்கு ஒரு மந்திரமுபதேசித்து அவ்விருளைப்போக்கிய, பட்டினப்பாக்கம் மருவூர்ப்பாக்கம் இரண்டற்கும் இடையேயுள்ள நாளங்காடியிடத்துப் பூதம்; “வெற்றிவேன் மன்னற் குற்றதை யொழிக்கென.....பீடிகை” (சிலப். இ: சுஇ - எ), “கடு விசையவுணர்.....இடனுங் காண்கும்” (சிலப். சு: எ - கந) என்பவற்றாலும் அவற்றின் உரையாலும் உணர்க. விழாக்கோன் - விழாவெடுத்தல்.

(பு - ம்.) கரு. ‘கரந்தருவெய்திய’ கஅ. ‘குழீஇய’ கக. ‘துயரம்’, ‘துயரிற்.’ உ0. ‘மறைப்பின்’

மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி நிலங்க
விடிக்குரன் முழக்கத் திடம்பை செய்திடுந்
தொடுத்த பாசத்துத் தொல்பதி நாகரைப்
புடைத்துணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடு
உரு மாயிரு ஞாலத் தாசுதலை யீண்டு
மாயிரங் கண்ணோன் விழாக்கால் கொள்கென
வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி
யேற்றுரி போர்த்த விடியுறு முழக்கிற்

உக. வல்லெயிறு - வலிய பல்.

உஉ. முழக்கத்து - முழக்கத்தோடு. இடம்பை - துன்பம்.

உ௦ - உஉ. மறப்பின், பூதம் இடம்பை செய்திடு மென்க.

உஈ - ச. தொடுத்த - கட்டிய. நாகர் - தம்மைப் பிறர்கம்புவதற்
குத் தவவேடத்தில் மறைந்துநின்று அத்தவத்திற்கிழுக்கானவற்றின்கண்
ஒழுகும் பொய்வேடத்தார் முதலிய அறுவகையோர், புடைத்து -
அறைந்து. பூதம் - மேற்கூறிய பொய்வேடத்தார் முதலிய அறுவரைத்
தன்பாசங்கட்டிவர அவரை அறைந்துணும் சதுக்கப்பூதம்; இதனை,
“மாதூய ரெவ்வமொடு மனையகம் புகாஅன்.....சேயிழை யாற்றலும்”
(மணி. உஉ: சக - ஐசு), “தவமறைத் தொழுநுந் தன்மையி லான, ரவ
மறைத் தொழுநு மலவைப் பெண்டி, ரறைபோ கமைச்சர் பிறர்மனை நயப்
போர், பொய்க்கரி யாளர் புறங்கூற் றுளரென், கைக்கொள் பாசத்துக்
கைப்படு வோரெனத், காத நான்குங் கடுங்குர லெடுப்பிப், பூதம் புடைத்
துணும் பூத சதுக்கமும்”, “பத்தினி யொருத்தி.....உயிர்முன்புடை
ப்ப” (சீலப். இ: கஉஅ - ஈசு, கஇ: எசு - அசு) என்பவற்றாலுணர்க.

உஊ. மாயிருஞாலம் - மிகப் பெரிய பூமி. ஈண்டும் - கூடும்.

உசு. ஆயிரங்கண்ணோன் - இந்திரன். கால்கொள்கென-தொடங்
குக்கென்று சொல்ல; “கால்கோள் விழவின் கடைநிலை சாற்றி” சீலப்.
இ: கசசு.

உஎ. வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிராயுதம் நிற்குங்கோயில்; சீலப்.
ச: கஉ. மணங் கெழுமுரசம் - விழாமுரசு.

உஅ. கச்சை - கீழ்வயிற்றிற் கூட்டும் கச்சை. பிடர்த்தலை - பிட
ரிடம்.

உஎ - அ. மு. “வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங், கச்சை
யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி” சீலப். இ: கசசு - உ.

உக - ஈசு. ஏற்றுரிபோர்த்தமுரசு - வென்ற ஏற்றினது உரியைப்
போர்த்தின முரசு; இக்கருத்தினைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க:
“நல்லேற்றுரிவை தைஇய.....முரசம்” (அகநா. ஈஈசு), “ஏறிரண்
டுடன் மடுத்து, வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த,.....முரசம்”
(புறநா. உஅஅ),

(பி - மீ.) உக. ‘வல்லெயிறறும்ப’ உஎ. ‘மன்கெழு’, ‘மணமுழா
வாங்கி’ உக. ‘இடியுருமுழக்கின்’

௩௦ கூற்றுக்கண் விளிக்குங் குருதி வேட்கை
முரசுகடிப் பிசுஉ முதுக்குடிப் பிறந்தோன்
றிருவிழை மூதூர் வாழ்கென் றேத்தி
வானமும் மாரி பொழிக மன்னவன்
கோணிலை திரியாக் கோலோ னாகுக
௩௫ தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்ன

“ஏற்றுரி முரசு நாண் வெறிதிரை” (சீவக, உகசஉ), “சாற்றிடக் கொண்ட வேற்றுரி முரசம்” (பெருங். க. ௩௮ : ௧௦௦), “ஏற்றுரி முரசு னிறைவன் மூதூர்க்கு” (ஐ. ஐ. சந : ௧௪௫.) இடியுறு முழக்கின் முரசு - இடியினது முழக்கம்போலும் முழக்கினையுடைய முரசு. உறு: உவமவுருபு; “தோளுந்றொந்தெய்வந் துணையாய்த்துயர் தீர்த்தவாறும்” (சீவக, ௧௦.) கூற்றுக்கண் விளிக்கும் முரசு - கூற்றை அழைக்கு முரசு; கண் : அசைநிலையுமாம்; “மீன்க ணற்றதன் சுணையே” (புறநா. ௧௦௬.) குருதிவேட்கைமுரசு - குருதிப் பலிகொள்ளும் விருப்பத்தையுடைய முரசு; “குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்” (புறநா. ௫௦.) கடிப்பு - முரசுடிக்குங் குறுந்தடி. இகஉம் - அறையும்; புறநா. ௧௫௮.

௩௨. திருவிழை மூதூர் : (மணி. ௩ : ௩௪.) வாழ்கென்று - வாழ்க வென்று.

௩௩. ‘வானமும்மாரி’ முதலியன முரசுறைவோன் கூற்று, வானம் - மேகம். மாரி - மழை.

௩௪. கோணிலை திரியாக் கோலோன் ஆகுக - கோன்கள் நிற்கும் நிலை குலையாமைக்குக் காரணமாகிய செங்கோலையுடையோனாகுக; “கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியும்” (எ : ௮) என இந்நூலுள்ளும், “கோணிலை திரிந்து.....அரசுகோல் கோடி னென்றான்” (௨௫௫) எனச் சீவகசிந்தாமனியுள்ளும் வருதல் காண்க.

௩௫. தீவகச்சாந்தி - தீபசாந்தி; என்றது இந்திரவிழாவை; சம் புத்தீவக் காவற்றெய்வம், முற்காலத்து இத்தீவிலுள்ளார்க்கு அசுரரால் வரும் திங்கைப் பரிகரித்தற்பொருட்டு இந்திரனுக்குச் செய்தமையால் இவ்விழா இப்பெயர் பெற்றது; “நாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவினுட், காவற் றெய்வதற் தேவர்கோற் கெடுத்த, தீவகச் சாந்தி” (மணி. ௨ : ௧ - ௩); இனி, நகரத்திற்கு உளவாகுந் திங்குகளைப் பரிகரித்தற் பொருட்டுச் செய்யப்படும் இவ்விழா, தீவிற்குச் செய்வதனோடொக்கு மென்பது பற்றித் தீவகச்சாந்தி யெனப்பட்டதெனினுமமையும்; இவ்வூரம்பலத்தை, “உலகவறவி” (எ : ௬௩, ௧௪ : ௭௮, ௮௬) என இந்நூலுள்ளும், இவ் வூர்வாயிலை, “உலகவிடைகழி” (௧௦ : ௨௪) எனச் சீலப்பதிகாரத்துள்ளும், இவ்வூரசுனை, “உலகமன்னவன்” (௩ : ௪௬) என இந்நூலுள்ளும் கூறியிருத்தல் காண்க.

(பி - டி.) ௩௬. ‘கடிப்பிடிஉம்’ ௩௩. ‘வானமும் மாரியும்’ ௩௫. ‘தீபசாந்தி’, ‘தீவகச்சாந்தி.’

ளாயிரங் கண்ணோன் றன்னோ டாங்குள்
நால்வேறு தேவரு நலத்தகு சிறப்பிற்
பால்வேறு தேவரு மிப்பதிப் படர்ந்து
மன்னன் கரிகால் வள்வனீங் கியநா

ச௦ ளிந்நகர் போல்வதோ ரியல்பின் தாகிப்
பொன்னகர் வறிதாப் போதுவ ரென்பது
தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் துணிபொரு ளாதலிற்
றோரண வீதியிற் தோமறு கோட்டியும்
பூரண கும்பமும் பொலம்பா லிகைகளும்
ச௬ பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்பின்
காய்க்குலைக் கழுகும் வாழையும் வஞ்சியும்
பூக்கொடி வல்லியுங் கரும்பு நடுமின்

௩௭. நால்வேறு தேவர் - முப்புத்து மூவர் ; அவர் வசக்களென்ற ம
ரும், திவாகரர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், மருத்துவ
ரிருவரும் ; முநு. 167.

௩௮. நால்வேறு தேவர் - பதினெண் கணங்கள் ; பால் - பருதி,
படர்ந்து - நினைந்து.

௩௯. கரிகால் வளவன் - புகாரையாண்ட ஒரு சோழன். நீங்கிய
நான் - பகைவரை வெல்ல வடதிசையை நோக்கி அவன் போன நாளில் ;
“இருநில மருங்கின்.....புண்ணியத் திசைமுகம் போகிய வந்நான்”
(இ : அக - ௯௪) என்று சிலப்பதிகாரத்து வருதல் காண்க.

௪௦. பொன்னகர் - தேவலோகம். வறிதா - வறுமையை யுடைய
தாக ; தேவர் பலரும் விழாக்காண இந்நகர்க்கு வந்துவிடுதல்பற்றி,
இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

௪௦ - ௪௧. ஆகி வறிதாவென்க.

௪௩. கோட்டி - சபை ; கோயில்வாயிலென்பர் சிலப்பதிகார
அநம்பதவுரையாசிரியர் ; ௩௦ : ௬௨.

௪௪. பொலம்பாலிகை - பொற்பாலிகை.

௪௬. பாவைவிளக்கு - பிரதிமை விளக்கு ; “பாவை விளக்குப்
பசும்பொற் படாகை” (சிலப். இ : ௧௬௪.) உடன்பரப்பின் - ஒருங்கு
பரப்பின்.

௪௭. வஞ்சி - மரவிசேடம் ; கொடிவிசேடமுமாம் ; வஞ்சிநக
ரத்தை, “பொற்கொடிப் பெயர்ப்படே உம் பொன்னகர்” (௨௬ : ௬௨)
எனப் பின்பு கூறுதல்காண்க.

௪௮. பூக்கொடிவல்லி யென்றார், துகிற்கொடியை மாற்றுதற்கு ;
“கதலிகைக் கொடியுங் காமுன்று விலோதமும்” மணி. க : ௬௨.

(பி - ம்.) ௩௮. ‘இப்பதியடர்ந்து’ ௪௨. ‘சொன்னிலை’ ௪௩.
‘தோட்டியும்’ ௪௭. ‘வாழைக்கதலியும் வஞ்சியும்’ ௪௮. ‘தரும்பொடு
நடுமின்’

பத்தி வேதிகைப் பசும்பொற் றாணத்து
முத்துத் தாம முறைபொடு நாற்றுமின்
௧௦ விழவுமலி மூதூர் வீதிபு மன்றமும்
பழமணன் மாற்றுமின் புதுமணற் பரப்பின்
கதலிகைக் கொடியுங் காழுன்று விலோதமு
மதலை மாடமும் வாயிலுஞ் சேர்த்துமி
ஹதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
௧௧ பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ருக
வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்வினை
யாற்றி மரபி னறிந்தோர் செய்யுமின்
றண்மணற் பந்தருந் தாழ்தரு பொதியிலும்
புண்ணிய நல்லுரை யறிவீர் பொருந்துமி

சஅ. பத்தி - வரிசை. வேதிகை - திண்ணை. றாணம் - றூண்.
சக. தாமம் - மாலை.

௧௦. மன்றம் - ஊர்க்கு நடுவாய் எல்லாருமிருக்கும் மரத்தினடி;
“மன்றமும் பொதியிலும்” முநுது. உஉசு.

௧௨. கதலிகைக்கொடியும் காழுன்று விலோதமுமென்பன துகிற்
கொடி விசேடங்கள்; காழ் - காம்பு.

௧௩. மதலை - கொடுங்கை; பற்றுக்கோடுமாம்.

௧௪. ஹதல்விழி நாட்டத்திறையோன் - இறைவி கண்புதைத்த
பொழுது நெற்றியிற் புறப்பட விட்ட கண்ணையுடைய தலைவன்; என்
றது சிவபெருமானை; விழிநாட்டம்: வினைத்தொகை. இனி, ஹதலில்
இமையா நாட்டமென்றுமாம்; “ஹதல்விழி நாட்டத் திறையோன்
கோயிலும்” சிலப். கச: எ.

௧௫. சதுக்கத்துத் தெய்வம் - சதுக்கப் பூதம்; என்றது, முன்
னர்க்குரிய அறுவகை நரகரைப் புடைத்துண்ணும் பூதத்தை; சதுக்
கம் - நாற்பெருக்கடுமிடம்.

௧௬. செய்வினை - செய்வினையை.

௧௭. ஆற்றிமரபினறிந்தோர் - நிரூபித்த முதலிய ஆறங்கங்களைப்
முணர்ந்த முறையையுடைய அந்தணர்; “ஆற்றியந்தணர்க்கு” (கலி.
கடவுள்.); ஆறு - வழியுமாம். அறிந்தோர்: முன்னிலைப்பெயர்.

௧௮. பொதியில் - அம்பலம். ௧௯. புண்ணிய நல்லுரை - தரும
பதம்.

(பி - ம்.) சக. ‘முத்தத்தாம முகையொடு’ ௧௧. ‘பழமணற்
பாற்றுமின்’ ௧௨. ‘கதலிக்கொடியும்’ ௧௩. ‘சதுக்கத்தெய்வம்’ ௧௪.
‘தண்ணிப்பந்தர்’ ௧௬. ‘அறிந்தோர் பொருந்துமின்’

௬௦ னெட்டிய சமயத் துறுபொருள் வாதுகள்
 பட்டி மண்டபத்துப் பாங்கறிந் தேறுமின்
 பற்ற மாக்க டம்முட னாயினுஞ்
 செற்றமுங் கலாழுஞ் செய்யா தகலுமின்
 வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையுந்
 ௬௧ தண்மணற் றுருத்தியுந் தாழ்ப்பூந் துறைகளுந்
 தேவரு மக்களு மொத்துடன் நிரிதரு
 நாலேழ் நாளினு நன்கறிந் தீரென
 வொளிறுவான் மறவருந் தேரு மாவுந்
 களிறுஞ் சூழ்தரக் கண்முர சியம்பிப்
 ௭௦ பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி
 வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி

௬௦. ஒட்டிய - சபதஞ்செய்த, பொருள் - தத்துவம்.

௬௧. பட்டிமண்டபம் - வித்தியாமண்டபம்; ஒலக்கமண்டபமென்
 றுங் கூறுவர்; “பட்டி மண்டப மேற்றினை யேற்றினை” (நிநுவா. சதகம்.
 ௪௧); “பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டிமண்டபமும்” (சீலப். ௩:
 ௧௦௨); “பன்னருங் கலேதெரி பட்டி மண்டபம்” (கம்ப. நகர. ௬௨.)
 பாங்கு - உரிய இடம்.

௬௨. பற்றமாக்கள் - பகைவர்.

௬௩. செற்றம் - பகைமை நெடுங்காலம் நிகழும்கோபம்; “செற்ற
 நீக்கிய மனத்தினர்” (முருகு. ௧௩௨.) கலாம் - போர்; “புலார்களுக்கு
 செய்த கலாஅத் தானையன்” புறநா. ௬௧.

௬௩. துருத்தி - ஆற்றிடைக்குறை. தாழ்ப்பூந்துறைகள் - ஆழ்ந்த
 பொலிவினையுடைய நீர்த்துறைகள்.

௬௪. ஒளிறுவான் - விளங்கும்வான்; “ஒளிறுவான் மன்னர்”
 (புறநா. ௪௭௭.) மறவர் - வீரர்.

௬௬. கண்முரசு - முகத்தையுடைய முரசம்; “கடிப்பிசு கண்முர
 சம்” (நாலடி. ௧௦௦); முரசின் முகத்தைக் கண்ணென்றல் மரபு.

௭௦. பகை - உட்பகை.

௭௧. மழையும் செல்வமும் சுரக்கவென்று வாழ்த்தி.

௭௦ - ௭௧. ௩. “பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி, வசியும் வளனுஞ்
 சுரக்கென வாழ்த்தி” சீலப். ௩: ௭௨ - ௩.

(௩ - ௩.) ௬௦. ‘ஒட்டிய துறுபொரு ளுணர்ந்த வாதுகள்’ ௬௪.
 ‘வெளிறு வாண்மன்னரும்’ ௬௬, ‘இயம்ப’

யணிவிழா வறைந்தன னகநகர் மருங்கென்,

க.—விழாவறைகாதை முற்றிற்று.

எஉ. அகநகர் - உந்நகர்; என்றது பட்டினப்பாக்கத்தை.

க - எஉ. அருந்தவன் உரைப்பச் செம்பியன் விண்ணவர்தலைவனை நாலேழ்நாளினும் வான்பதிதன்னுள் உறைகென அவனேர்ந்ததைக் கேள்வியோர் கடவாராதலின், சமயக்கணக்கர் முதலியோர் குழிஇ, 'மறப்பின் இடிம்பைசெய்திடும், பொருந்தாதாயிடும், கால்கொள்க' என, முதுக்குடிப் பிறந்தோன் முரசத்தை ஏற்றி இயம்பி ஏத்திச் சுரக்கென வாழ்த்திப் பொழிக, ஆகுக, நன்கறிந்தீர், துணிபொருளாதலின் நாலேழ் நாளினும் பரப்புவின், நடுமின், நாற்றுமின், மாற்றுமின், பரப்புவின், சேர்த்துமின், செய்யுமின், பொருந்துமின், ஏறுமின், அகலுமின் என அக நகர்மருங்கு விழாவை அறைந்தனனென்க.

(பி - ம்.) எஉ. 'அனமர் மருங்கென்'

இரண்டாவது

ஊரலருரைத்தகாதை.

[இரண்டாவது ஊரலருரைத்தபாட்டு.]

நாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவினுட்
காலற் றெய்வதந் தேவர்கோற் கெடுத்த
தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னுண்
மணிமே கலையொடு மாதவி ஷாராத்
நு தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை மேல்வரச்
சித்திரா பதிதான் செல்லலுற் றிரங்கித்
தத்தரி நெடுங்கட் டன்மக டோழி

க. நாவலோங்கிய மாபெருந்தீவு - சம்புத்தீவு; இது மகாதீபம் நான்கனுள் ஒன்றாதலின் மாபெருந்தீவெனப்பட்டது; இக்கருத்து, "நாவலகை மரபின் மாபெருந் தீவும்" (மணி. சு : ௧௬௫) என்பதனால் விளங்கும்.

உ. நான்-நாளில். மு. "தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னுள்" மணி. க : ௩௫.

(பி - ம்.) உ. 'தீபசாந்தி செய்தரு மந்நான்' ச. 'மாதவிபாரா'.

வயந்த மாலையை வருகெனக் கூஉய்ப்
 பயங்கெழு மாநக ரலரெடுத் துரையென
 க௦ வயந்த மாலைபு மாதவி துறவிக்
 கயர்ந்துமெய் வாடிய வழிவின ளாதலின்
 மணிமே கலையோடு மாதவி யிருந்த
 வணிமலர் மண்டபத் தகவயிற் செலீஇ
 யாடிய சாய லாயிழை மடந்தை
 கடு வாடிய மேனி கண்டுளம் வருந்திப்
 பொன்னே ரணையாய் புருந்தது கேளா
 யுன்னே டிவ்வூ ருற்றதொன் றுண்டுகொல்
 வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்துக்
 கூத்தும் பாட்டுந் தூக்குந் துணிவும்

அ. கூஉய் - அழைத்து.
 கூ. பயம் - பிரயோசனம். அவர் - பலரறிய நிகழ்த்தும் பழி
 மொழி. உரையென - அலரை மாதவிக்குச் சொல்லென்று சித்திரா
 பதி சொல்ல.

க௦. துறவிக்கு - துறவுக்கு.
 கக. அயர்ந்து - மனந்தளர்ந்து. அழிவினன் - வருத்தமுடையான்.
 கங. மலர்மண்டபம்-பூத்தொடுக்கும்மண்டபம். அகவயிற்செலீஇ-
 உள்ளிடத்தேசென்று.

கச. சாயல் - மென்மை. மடந்தை - மாதவியினது.
 கடு. வாடியமேனி - தவத்தால் வாடிய மேனியை.
 கசு. பொன் - திருமகள்; 'பொன்னேரணையாய்' என்பது முதலி
 யன வயந்தமாலேகற்று. புருந்தது - சம்பவித்ததை.
 கள. உற்றதொன்றுண்டுகொல் - உற்றதாகிய பகைமை ஒன்
 றுண்டோ.

கஅ. வேத்தியல் - அரசர்க்காடுங் கூத்து; பொதுவியல் - எல்
 லார்க்கும் ஒப்ப ஆடுங்கூத்து; திறம் - வகை; "வேத்தியல் பொதுவிய
 லென்றிரு திறத்து, மாத்திரை யறிந்து மயங்கா மரபி, னாடலும்" சிலப்.
 கச: கசஅ - இ௦.

கக. பாட்டு - இசை. தூக்கு - தாளங்களின் வழியே வரும் செந்
 தூக்கு முதலிய ஏழு தூக்குகள்; "ஒருசீர் செந்துக் கிருசீர் மதலை, முச்
 சீர் துணிவு நாற்சீர் கோயி, லைஞ்சீர் நிவப்பே யறுசீர் கழாலே, யெழுசீர்
 நெடுந்துக் கென்மனார் புலவர்" என்பதனாலுணர்க. துணிவு - தாள
 வறுதி.

(பி - ம்.) அ. 'வசந்த' க. 'அகன்கெழு மன்னக ரலர்படுத்
 துரையென' க௦. 'துறவிற்கு' கள. 'நின்னே டிவ்வூர் நின்றதென
 றுண்டுகொல்'

- உ௦ பண்ணியாழ்க் கரணமும் பாடைப் பாடலுந்
தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்த்தித் குழலுந்
கந்துகக் கருத்து மடைநூற் செய்தியுஞ்
சுந்தரச் சுண்ணமுந் தூநீ ராடலும்
பாயற் பன்னியும் பருவத் தொழுக்கமுந்
உரு காயக் கரணமுந் கண்ணிய துணர்தலும்
கட்டுரை வகையுந் கரந்துறை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்ந்து தொடுத்தலும்
கோலங் கோடலுந் கோவையின் கோப்புந்
காலக் கணிதமுந் கலைகளின் றுணிவு

உ௦. யாழ்க்கரணம் - யாழுக்குரிய செய்கை. பாடைப் பாடல் - அகநாடகங்களுக்கும் புறநாடகங்களுக்கும் உரிய உருக்கள்.

உக. கருவி - வாச்சியம். குழல் - புல்லாங்குழல்.

உஉ. கந்துகம் - பந்து. மடைநூல் - பாகசாத்திரம்.

உஉ. சுந்தரச்சுண்ணம் - நிறத்தையுடைய வாசனைப்பொடி; “சுந்தரச் சுண்ணத்து” சிலப். இ: கடுகு.

உச. பாயற்பள்ளி - பாயலிடம். பருவத்தொழுக்கம் - காலங்கடிகேற்ப ஒழுகும் ஒழுக்கம்; பருவம் - இருது.

உரு. காயக்கரணம் - காயத்தாற்செய்யப்படும் அறுபத்து நான்கு வகைச்செய்கை. கண்ணியதுணர்தல் - பிறர் கருதியதை அறிந்து கொள்ளுதல்.

உசு. கட்டுரைவகை - தொடுத்துக்கூறும் சொல்வன்மை. கரந்து உறை கணக்கு - மறைந்துறையும்வகை; “அடிசில் வினையும் யாழின் றுறையும், கடிமலர்ச் சிப்பமும் நூந்துறை கணக்தும், வட்டிகை வரைப் பும் வாக்கின் விகற்பமும், கற்றவை யெல்லாம் காட்டுமினமக்கென” பெருங். க. நடச: கசுச - கூ.

உஎ. வட்டிகை - எழுதுகோல்; “வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவை” என்பர் பின்னும்; ச: இஎ.

உஅ. கோலம் - அவ்வக்காலங்கட் கேற்பக்கொள்ளும் ஒப்பனை; “இரவிற்கோர், கோலங் கொடியிடையார் தாங்கொள்ள” (சிலப். கூ: கூ - ச.) கோப்பு - கோத்தல்.

உக. காலக்கணிதம் - சோதிடம்; “ஆயுள் வேதருங் காலக் கணிதரும்” (சிலப். இ: சச.) கலைகள் - பரத்தையர்க்குரியவென்று நூல்களிற் கூறப்பட்ட யாழ்வாசினமுதலிய அறுபத்துநான்கினுள் இப்பாட்டில்

(பி - ம்.) உ௦. ‘பண்ணியாழ்க்காணமும்’, ‘பண்ணியாழ்த்தாணமும்’, உக. ‘தாழ்த்திக்குழலும்’ உரு. ‘கண்ணியதுரைத்தலும்’ உஅ. ‘கோவையுந் கோப்புந்’

- ௩௦ நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த
வோவியச் செந்நூ லுரைநூற் கிடக்கையுங்
கற்றுத்துறை போகிய பொற்றொடி நங்கை
நற்றவம் புரிந்தது நாணுடைத் தென்றே
யலகின் மூதூ ரான்றவ ரல்லது
- ௩௧ பலர்தொகு புரைக்கும் பண்பில் வாய்மொழி
நயம்பா டில்லை நாணுடைத் தென்ற
வயந்த மாலைக்கு மாதவி புரைக்குங்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கேட்டுப்
போதல் செய்யா வுயிரொடு கின்றே
- ௪௦ பொற்கொடி மூதூர்ப் பொருளுரை யிழந்து

முன்னும் பின்னுங் கூறுதொழிந்த கலைகள் ; பரத்தையர்க்குரிய கலைகள் அறுபத்து நான்கென்பதைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க : “ யாழ்முதலாக வறுபத் தொருநான், கேரின் மகளிர்க் கியற்கையென் றெண்ணிக், கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வி ” (பெருங், க. ௩௫ : ௮௪ - ௮௬) ; “ கலை வலார் நெஞ்சிற் காமமே போன்றும் ” (சீவக ௨௧௦௭) ; “ பண்ணுங் கிலையும் பழித்த தீஞ்சொ, வெண்ணெண் கலையோ ரிருபெரு வீதியும் ” (சீலப். ௧௪ : ௧௪௬ - ௭) ; “ எண்ணுண் கிரட்டி யிருங்கலை பயின்ற... மடந்தையர் ” சீலப். ௨௨ : ௧௩௮ - ௧௧.

௩௦. நன்கனம்வகுத்த - நன்றாக வகுக்கப்பட்ட ; “நாணமு முடைய நன்கன நீத்து ” (௩ : ௮௮) எனவும், “நாவிடை நன்னு னன்கன நலிற்றி ” (௧௩ : ௨௪) எனவும், “நாத்தொலை வின்றி நன்கன மறிந்த பின் ” (௧௩ : ௨௬) எனவும் நன்கனமென்பது இப்பொருள்பட்டு இந்து லுள்ளே பயின்றுவருதல் காண்க.

௩௧. ஓவியச்செந்தூல் - ஓவியதூல்; இப்பெயருள்ள தூல் ஒன் றுண்டென்பது, “ஓவியநூலுள் நின்றல் இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குத லென்னும் இவற்றின் விதற்பங்கள் பலவுள ” (சீலப். ௮ : ௨௩ - ௪, ௮௮ யார்.) என்பதனாலறியலாகும்.

௩௨. துறைபோகிய - கற்றவகைகளிற் கைதேர்ந்த.

௩௩ - ௩௪. நற்றவம்புரிந்தது நாணுடைத்தென்று பலர் கூடி உரைக் கும் வாய்மொழியென்க.

௩௬. நயம்பாடில்லே - அழகுண்டாதலில்லை.

௩௮. காதலன் - கோவலன் கடுத்துயர் - மிக்க துயர் ; என்றது கொலையுண்டதை ; “கணவற் குற்ற கடுத்துயர் ” (௨ : ௩௦), “காதல னுற்ற கடுத்துயர் ” (௨ : ௬௩) என்பர் பின்னும் ; “கண்டா ளவன்றன் னைக் காணக் கடுத்துயரம் ” சீலப். ௧௧ : ௩௮.

௪௦. பொருளுரை - புகழுரை.

(பி - ம்.) ௩௪. ‘அலகைமூதூர்’ ௩௬. ‘நலம்பாடில்லே’ ௩௬, ‘போதல்’ செல்லாவுயிரோன்றே’

நற்றொடி நங்காய் நாணுத் துறந்தேன்
காதல நிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி
யூதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா
தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி

சுரு னன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர்

சக. நங்காயென்றது வயந்தமாலையை.

ருஅ - சக. கேட்டு நின்று இழந்து துறந்தேனென்க.

சஉ. கணையெரி - மிக்கநெருப்பு; “கணையெரி யுறைய மருங்கும்” (புறநா. உரு.) பொத்தி - மூட்டி; “காணவர் பொத்திய நெல்தீ விளக் கத்து” புறநா. உசஎ.

சரு. ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்த - உலையிலாதும் துருத்திமூக் கைப் போலவே அழலெழுவயிர்த்து; “காதலர்ப் பிரிந்த நோயோ டுளங்கனன், ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தன ரொடுங்கி” (சீலப். ச: நுஅ-க), “காதலந் கெடுத்த நோயோ டுளங்கனன், ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த் தனன்” ஷ. உஉ: கடுக - உ.

சச. இன்னுயிரீவர் - இனியஉயிரைக் கொடுப்பார்; என்பது, காதலநிறத்தமை கேட்டபொழுதே இறப்பொன்றபடி; பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனரிதப்ப அவன் மனைவியாகிய பெருங்கோப்பெண்டும் உடனே இறந்த சரித்திரம் இங்கே அறியத்தக்கது; அதுவருமாறு: “அரிமா டுன்றதிய வமளியிசை யிருந்த, திருவழ் மார்பிற் நென்னர் கோமான், நயங்கிணர்க் கோதை தன்றுயர் பொருஅன், மயங்கினன் கொல்லென மலரடி வருடித், தலைத்தா னெடுமொழி தன்செவி கேளான், கலக்கங் கொள்ளான் கடுந்துயர் பெருஅன், மன்னவன் செல் வழிச் செல்க யானெனத், தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர்தே டினன்போற், பெருங்கோப் பெண்டு மொருங்குடன் மாய்த்தனன்” (சீலப். உரு: எஅ - அச); இவ்வாறிறத்தலை மூதானத்தமென்பர்; “கயலேர் கண்ணி கணவனொடு முடிய, வியனெறிச் செல்வோர் வியந்துரைத் தன்று”, “ஒருயி ராக வுணர்க் வுடன்கலந்தோர்க், கீருயி ரென்ப ரிடைதெரி யார் - போரிஸ், விடனேந்தும் வேலோற்கும் வெவ்வனையி னாட்கு, முடனே யுலந்த துயிர்” பு - வே. உசஉ.

சஉ - ரு. நளியெரி-செறிந்தநெருப்பு; “நன்மா னளிய நறுத்தண் சாரல்” (புறநா. கரு.) காதலநிறப்பிற் பொய்கையிற் புகுவதுபோலச் செறிந்த நெருப்பிற் புகுவர் பத்தினிப்பெண்டிர்; “பெருந்தோட் கண வன் மாய்ந்தென வரும்பற, வள்ளித் தழிழ்ந்த தாமரை, நன்னிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே” (புறநா. உசச); கணவரை யிறந்த பத் தினிப்பெண்டிர்க்குப் பொய்கையுந் தீயும் ஒரு தன்மையின வென்றபடி.

சச - ரு. பின்வரும் வாக்கியத்தில் இவ்வடிகளின்சுருத்து அமைந் திருத்தல் காண்க: “காதலன் வீயக் கடுந்துய ரெய்திப், போதல் செய்யா வுயிரொடு புலந்து, நளியரும் பொய்கை யாடுந் போல, முளியெரி புகுஉ முதுக்குடிப் பிறந்த, பத்தினிப் பெண்டிர்” மணி. கஅ: சக - ரு.

(பு - ம்.) சரு. “பொய்கையினரி னியடு

நனியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ
 டெனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
 பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத்
 தத்திறத் தாளு மல்லவெம் மாயிழை
 ௫௦ கணவற் குற்ற கடுந்துயர் பொறுஅண்
 மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக்
 கண்ணீ ராடிய கதீரிள வனமுலை
 திண்ணிதிற் றிருகித் தீயழற் பொத்திக்
 காவலன் பேரூர் கணையெரி மூட்டிய
 ௫௫ மாபெரும் பத்தினி மகண்மணி மேகலை
 யருந்தவப் படுத்த லல்ல தியாவதுந்
 திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅ

சௌ. நோற்றுடம்படுவர் - கைம்மை நோன்பை நோற்று உடம்பை வருத்துவார். கைம்மைநோன்பு இன்னதென்பதைப் பின்வரும் மேற்கோள்களாலுணர்க: “வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட, வேளை வெந்தை வல்சியாகப், பார்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியு, முயவற் பெண்டிர்” (புறநா. ௨௪௬); “இன்புறு தங்கணவ ரிடரொரி யகமூழ்கத், துன்புறு வனநோற்றுத் துயருறு மகளிரைப்போல்” சிலப். கஅ : ௩௪ - ௫.

சஅ. பரப்புநீர் - கடல்.

சக. ஆயிழை - கண்ணகி.

௫௧. சிறுபுறம் - பிடர்; “செய்த்தரு கோவையிற் சிறுபுறமறைத்து” (சிலப். சு : ௧௦௨.) புதைப்ப - மறைப்ப. கூந்தல் அவிழ்ந்து கிடப்ப வென்றபடி.

௫௨ - ௩. முலைதிருகி - இடமுலையை வலக்கையாற்றிருகி; “இடமுலை கையாற் றிருகி” (சிலப். ௨௧ : ௪௩.) அழற்பொத்தி-அழலைமூட்டி.

௫௪. காவலன் பேரூர் - பாண்டியனது பெரிய ஊராகிய மதுரையை.

௫௫. மாபெரும்பத்தினி - கண்ணகி.

௫௬. அருந்தவப்படுத்தலல்லது - செய்தற்கரிய தவவழியிற் சேர்த்தலையன்றி. யாவதும் - சிறிதும்.

௫௭. திருந்தாச்செய்கைத் தீத்தொழில் - பரத்தைமைத்தொழில்; “கள்ளும் பொய்யும் காமமும் கொலை, முள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை, தலைமையாக் கொண்டனின் றன்மையில் வாழ்க்கை” (௨௪ : ௭௭ - ௯) என்று சித்திராபதியை நோக்கி இராசமாதேவி பரத்தைமையை இழித்துச் சொல்லியதாகப் பின்னுங் கூறுவர்.

௫௮ - ௭. மணிமேகலை தவவழியிற் சேர்க்கப்படுவாளன்றிப்பரத்தை (பே - மீ.) சௌ. ‘நோற்றுடன்படுவர்’ ௫௨. ‘கண்ணீராட்டிய’ ௫௬. ‘அருந்தவம்படுத்தலல்லது’

ளாங்கன மன்றியு மாயிழை கேளா
யீங்கிம் மாதவ ருறைவிடம் புகுந்தேன்
சு0 மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
யறவண வடிக ளடியிசை வீழ்ந்து
மாபெருந் துன்பம் கொண்டுள மயங்கிக்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் கூறப்
பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
சுரு பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றோ ருறுவ தறிகென் றருளி

மைத் தொழிலிற் சேர்க்கப்படுவாளல்லன்; “மணிமே கலையை வான்
றுய ருறுக்குங், கணிகையர் கோலங் காணு தொழிக ” சீலப். உஎ:
க0ரு - சு.

ருக. மாதவர் - பெளத்த சங்கத்தார்.

சு0. மறவணம் நீத்த - பாவத்தன்மைகளைத் துறந்த; பாவங்கள்
பத்துவகைப்படும்; காயத்திற்குரேன்றுவன மூன்றும், சொல்லிற்குரேன்று
வன நான்கும், உள்ளத்திற்கு ரேன்றுவன மூன்றுமென; இதனை,
“தீவினை யென்பதி யாதென வினவின்,.....கொலையே களவே
காமத் தீவிழை, வுலையா வுடம்பிற் ருேன்றுவ மூன்றும், பொய்யே குறளை
கஞ்சொல் பயனில், சொல்லெனச் சொல்லிற் ருேன்றுவ நான்கும்,
வெல்கல் வெருளல் பொல்லாக் காட்சியென், றுள்ளத் தன்னி னுருப்
பன மூன்றுமெனப், பத்து வகையால்” (மணி. உச: கஉ - ஈச;
ஈ0: சுச - எஉ) என்பதனுணர்க.

சுஈ. கூற - அறவணவடிகட்குக்கூற.

இனி, துக்கம், துக்கநிவாரணம், துக்கோற்பத்தி, துக்கநிவாரண
மார்க்கமென்னும் வாய்மைகள் நான்கும் முறையே கூறப்படும்.

சுச. பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம் - துக்கம்.

சுரு. பிறவாருறுவது பெரும்பேரின்பம் - துக்க நிவாரணம்.

சுக. பற்றின் வருவது முன்னது - துக்கோற்பத்தி; “பற்றெனப்
படுவது பசையி வறிவே” மணி. ஈ0: கஉ.

சுக - எ. பின்னது அற்றோர் உறுவது - துக்கநிவாரணமார்க்கம்.

சுஎ. அறிகென்றருளி - துக்கமுதலிய வாய்மை நான்கினையும்
அறிந்து கொள்வாயென்று உபதேசித்து; “துன்பத் தோற்றம் பற்றே
காரண, மின்பம் வீடே பற்றிலி காரண, மொன்றிய வுரையே வாய்மை
நான் காவது” (மணி. ஈ0: கஅச - அ.) வாய்மை, சத்தியமென்று
வழங்கப்படும்.

(பி - ம்.) ருக. ‘உறைவிடம்புகுந்து’ சுக. ‘அறவணரடிகளடியினை’

யைவகைச் சீலத் தமைதியுங் காட்டி
புய்வகை யிவைகொளென் றுரவோ னருளினன்
எஃ மைத்தடங் கண்ணார் தமக்குமெற் பயந்த
சித்திரா பதிக்குஞ் செப்பு நீயென
வாங்கவ ஞ்ரைகேட் டரும்பெறன் மாமணி
யோங்குதிரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் போன்று
மைய னெஞ்சமொடு வயந்த மாலையுங்
எஃ கையற்றுப் பெயர்ந்தனன் காரிகை திறத்தென்.

உ.—ஊரலருரைத்தகாதை முற்றிற்று.

கஅ. ஐவகைச்சீலம் - காமம், கொலை, கள், பொய், களவு என்னும் இவ்வைந்தையும் முற்றத்துறத்தல்; “கள்ளும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை” (உச: எஎ - அ). என்பர் பின்னும்; “சீல நீங்காச் செய்தவத் தோர்க்கு” (உக: இஎ), “சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று” (உச: கஉஎ), “தானந் தாங்கிச் சீலந் தலைநின்று” (உஃ: க) என இந்நூலுள்ளே சீலமென்பது பயின்றுவருதல் காண்க.

கக. உய்வகை இவைகொள்ளென்று - பிறப்பிறப்பினின்றும் தப்பும வகை நால்வகைவாய்மையும் ஐவகைச் சீலமுமாகும்; இவற்றைக் கொள்வாயாகவென்று. உரவோன் - அறவணவடிகள்; உரம் - அறிவு.

கச - க. வாய்மையும் சீலமும் இன்றியமையாதன வென்பதை, “வழுவாச் சீலம் வாய்மையிற் கொண்ட, பாண்மையின்” (மணி. உக: உஃ - உக) என்பதனானுணர்க.

எஃ. மைத்தடங்கண்ணார் - ஆயத்தார்.

எஉ - உ. பெறுதற்கரிய மாணிக்கத்தைப் பெரியகடலில் வீழ்த்தியவர்களை யொத்து; “அதுகேட்ட வரசனு நகரமு, மோங்கிய நன் மணி யுறுகடல் வீழ்த்தோர், தம்பிற்றுன்பந் தானநி யெய்த” (சீலப். உஃ: உக - உஃ) மாமணி - நீலமணியுமாம்.

எஃ. கையற்று - செயலற்று. காரிகைதிறத்து - மாதவியிடத்தினின்றும்.

க - எஃ. நன்னூலில் மாதவிவாராத்துன்பம் மேல்வரச் சித்திரா பதி இரங்கி வயந்தமாலையைக்கூவி அலரை மாதவிக்கு உரையென்று சொல்ல, வயந்த மாலை, மாதவியிருந்த மண்டபத்துச்சென்று கண்டு, வருத்தி, அனையாய், கேளாய், உண்டுகொல்! பண்பில்வாய்மொழி நாணுடைத்தென்ற வயந்தமாலைக்கு உரைக்கும் மாதவி, கேட்டி நின்று இழந்து நாணுத்துறந்தென்; மணிமேகலை தீத்தொழிற் படாஅன்; இன்னுங்கேள்: புழுந்து வீழ்ந்து மயங்கித் துயரைக்கூற, உரவோன் அறி கென்றருளிக் காட்டி இவற்றைக் கொள்ளென்றருளினன்; இத்தனைக் கண்ணாத்தமக்கும் சித்திராபதிக்கும் நீ செப்பென்றுசொல்ல, வயந்த மாலையுங்கேட்டு மணியைக் கடலில்வீழ்த்தோர்போன்று கையற்றுப் பெயர்ந்தனனென முடிக்க.

(பி - மீ.) கஅ, ‘சீலத்தமைவுங்’ எஉ, ‘ஆங்கவருரை’

மூ ன் ரு வ து

ம ல ர் வ ன ம் ப ி க் க க ா தை .

[மூன்றாவது மலர்வனம்புக்கபாட்டு.]

வயந்த மாலேக்கு மாதவி யுரைத்த
வயங்குநோய் வருத்தத் துரைமுன் றேன்றி
மாமலர் நாற்றம் போன்மணி மேகலைக்
கேது நிகழ்ச்சி யெதிர்த்துள தாதலிற்
நிறந்தையுந் தாயுந் தானினி யுழந்த
வெந்துய ரிடும்பை செவியகம் வெதுப்பக்
காத நெஞ்சங் கலங்கிக் காரிகை
மாதர் செங்கண் வரிவனப் பழித்துப்

க - உ. உரைத்த உரைமுன் தோன்றி - சொல்லிய சொல்லினிடமாக உதித்து.

ச. கன்மங்களாகிய காரணங்கள் தத்தம் பயனைக்கொடுத்தற்குத் தோற்றுதலை, 'எது நிகழ்ச்சி' என்பது பெளத்ததூல் வழக்கு; இதனை ஹேதுப்பவ தர்மமென்பர்; "எது நிகழ்ச்சி யீங்கின ருதலின்" (க : ௩௧), "எது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள" (கஉ : ௧௦௩), "எது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள" (உக : ௧௬௦) என இந்நூலுள்ளே இப்பெயர் பின்பும் வருதல் காண்க. இஃது 'எது' எனவும் வழங்கும். எதிர்த்துளதாதலின் - தோற்றியதாதலால்; "சுணங்கெதிரினமுலை" மதுரை, ௪௧௬.

உ - ச. மணிமேகலைக்கு எது நிகழ்ச்சி மலர்நாற்றம்போல் தோன்றி எதிர்த்துளதாதலினென இயைக்க.

இ. தந்தையும் தாயும் - கோவலனும் கண்ணகியும். உழந்தவருந்திய.

சு. வெதுப்ப - சுட. ஏ. காரிகை - மணிமேகலை.

அ. மாதர் - காதல்; உரிச்சொல்; "மாதர்காதல்" (தொல். உரி. சூ. ௩௦.) வரிவனப் பழித்து - மையெழுதிய அழகைச்சிதைத்து; "வரிவனப் புற்ற" புறநா. ௩௩.

(பு - ம்.) ச. 'எதுநிகழ்ச்சி செய்திரந்துளது' இ. 'தாயருந்தாந் துயருழந்த', 'தாழ்துயருழந்த.' அ. 'வனப்பழிந்து'

- புலம்புநீருருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமல
 ௧௦ ரிலங்கிதழ் மாலையை யிட்டுநீ ராட்ட
 மாதவி மணிமேகலைமுக நோக்கித்
 தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக்
 காமர் செங்கையிற் கண்ணீர் மாற்றித்
 தூநீர் மாலை தூத்தகை யிழந்தது
 ௧௫ நிகர்மலர் நீயே கொணர்வா யென்றனு
 மதுமலர்க் குழலியொடு மாமலர் தொடுக்குஞ்
 சதமதி கேட்டுத் துயரொடுங் கூறுங்
 குரவர்க் குற்ற கொடுந்துயர் கேட்டுத்
 தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை யெய்து
 ௨௦ மணிமேகலைதன் மதிமுகந் தன்னு
 ளணிதிகழ் நீலத் தாய்மல ரோட்டிய
 கடைமணி யுருநீர் கண்டன னாயிற்
 படைபிட்டு நடுங்குங் காமன் பாவையை

க. புலம்புநீருருட்டி - வருத்தத்தால் உண்டாகிய கண்ணீரை உதிர்த்து; தனித்து வீழ்கின்றகண்ணீர்த் துளிபுமாம்.

௭ - ௧௦. காரிகை அழித்து மாலையை நீராட்ட.

கஉ. தாமரை: எழுவாய். மதி - மதியை. தாமரைமலர் மாதவி கைக்கும், மதி மணிமேகலை முகத்திற்கும் உவமை.

கங. காமர் - விருப்பம்.

கச. தூய நீர்மையையுடைய மாலையானது கண்ணீரில் நனைந்து தூயதன்மையையிழந்தது.

கடு. நிகர்மலர் - ஒளியையுடைய மலர்; “நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப” (அகநா. ௧௧), “அரும்பவிழ் முல்லை, நிகர்மலர் நெல்லொடு தூஉய” சிலப், ௧ : ௧ - ௨.

கக. மதுமலர்க்குழலி - மணிமேகலை.

கஅ. குரவர்க்கு - தாய் தந்தையர்க்கு.

உஉ. கடைமணி உருநீர் - கண்மணிக் கடையினின்றும் உருகின்ற நீர்; “ஆவின் கடைமணி யுருநீர் நெஞ்சுகட” சிலப். ௨௦ : ௮௪.

உங. படையை எறிந்துவிட்டுக் காமன் நடுங்குவான்.

(பி - மீ.) க. ‘புலம்புநீருட்டி’ ௧௦. ‘இலங்குத்தண்மாலையை யிடு நீராட்ட’, ‘இந்நீராட்ட.’

யாடவர் கண்டா லகறலு முண்டோ
 உரு பேடிய ரன்றோ பெற்றியி னின்றிடி
 னுங்கன மன்றியு மணியிழை கேளா
 யீங்கிந் நகரத் தியான்வருங் காரணம்
 பாரா வாரம் பல்வளம் பழுதிய
 காராளர் சண்பையிற் கௌசிக னென்போ
 ௩௦ னிருபிறப் பாள னொருமக னுள்ளோ
 னொருதனி யஞ்சே னோரா நெஞ்சமோ
 டாரா மத்திடை யலர்கொய் வேன்றனை
 மாருத வேகனென் பானோர் விஞ்சையன்
 றிருவிழை மூதூர் தேவர்கோற் கெடுத்த
 ௩௫ பெருவிழாக் காணும் பெற்றியின் வருவோன்
 ருரன் மாலையன் றமனியப் பூணினை

உச. உண்டோ; ஓ; எதிர்மறை.

உரு. பெற்றியின் - தம் இயற்கைத்தன்மை திரியாமல். நின்றிடி - இவனை விரும்பாது நிற்பாராயின்.

உச. ஓ. மணி. உ : ருடி.

உச - எ. யான்வருங் காரணத்தைக் கேளாங்.

உஅ - கூ. பாராவாரம் - கடல். பழுதிய - முதிர்ந்த; “பெருவளம் பழுதி” (புறநா. கக௩.) காராளர் - பூவைசியர். சண்பை - ஒரு நகரம்; சீகாழியுமாம்; அங்கநாட்டிற் கங்கைக்கரையிலுள்ளதாகிய சம்பையென்னும் நகரமுமாம்; இவ்வுரைக்குக் காராளரென்பதனைக் காராளரென்பதன் விகாரமாகக் கொள்க; காராளர் - ஒரு சாதியார்.

உக. மு. மணி. எ : கருஉ.

௩க. ஒருதனி - ஒப்பில்லாததனி; மிக்க தனிமை.

௩உ. ஆராமம் - உபவனம். ௩௩. விஞ்சையன் - வித்தியாதான்.

௩ச. மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௩ச - எ. தாரன் - பூமாலையை யுடையவன். மாலையன் - மணி மாலையையுடையவன். ‘தார மாலையன்’ எனப் பாடமோதி, மந்தார மாலையையுடையவனெனினுமமையும். தமனியப் பூணினை - பொற்பூணிணையுடையவன். பாரோர் காண - மக்கள் கண்ணிற்குப்புலப்படாத. பலர் தொழுபடிமையன் - தேவர் பலருந் தொழும் தெய்வவடிவையுடையன். படிமை - தெய்வ வடிவு; மு. “தாரன் மாலையன் றமனியப் பூணினை, பாரோர் காணப் பலர்தொழு படிமையன்” சீலப். கரு : கருஎ - அ.

(பி - டி.) உஅ. ‘பாராவாரப்பல்வளம்’ உக. ‘காரானசண்பை’ ௩உ. அலர்கொய்வேனை.

பாரோர் காணப் பலர்தொழு படிமைய
னெடுத்தன நெற்கொண் டெழுந்தனன் விசம்பிற்
படுத்தன னாங்கவன் பான்மையே னாயினே

ச௦ னாங்கவ னீங்கெனை யகன்றுகண் மாறி
நீங்கினன் றன்பதி நெட்டிடை யாயினு
மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலைதான்
றனித்தலர் கொய்யுந் தகைமைய ளல்லள்
பன்மல ரடுக்கிய நன்மரப் பந்த

ச௬ நிலவந் திகையி னெயிற்புறம் போகி
னுலக மன்னவ னுழையோ ராங்குளர்

கூக - ஏ. வருவோனும் படிமையனுமாகிய விஞ்சையன்.

கூஅ. எடுத்தனன் - எடுத்து. விசம்பிலெழுந்தனனென்க.

கூக. படுத்தனன் - அகப்படுத்திக்கொண்டான். அவன் பான்மையே னாயினேன் - அவனுடைய இன்பத்தின் பகுதியையுடையே னாயினேன் ; “ பனியிரு விசம்பிற் றேவர் பான்மையிற் றென்று சொன்னான் ” சீவக. ௧௮௩.

ச௦ - சக. ஆங்கவன் - மாருதவேகன். ஈங்கு - இந்நகரத்திடத்து, கண்மாறி என அகன்று நீங்கினன் - விழித்த கண் இமைக்கும் அளவிலே மறைந்து என்னவிட்டு நீங்கினன் ; கண்மாறல் - விழித்த கண் இமைக்குமளவிலே மறைதல் ; “ கண்மா றுடவ ரொடுக்க மொற்றி ” (மதுரை. ௧௪௪௨.) தன்பதி நெட்டிடையாயினும் நீங்கினனெனக் கூட்டுக. சுதமதியை மாருதவேகன் இந்நகரத்திலிட்டு நீங்கினனென்பதை, “ அஞ்செஞ் சாய லரார்தா ணத்துளோர், விஞ்சைய னிட்ட விளங்கிழையென்றே, கல்லென் பேரூர்ப் பல்லோ ருரையினை ” (மணி. ௧௮ - ௧௯) என்று உதயகுமரன் கூறியவாற்றாறுமுணர்க.

ச௨. மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமேகலை - மாணிக்கப் பூங்கொம்பு போலும் மணிமேகலை ; எழுவாய்.

இனிப் பூக்கொய்தற்குரிய இடம்கூறுகின்றான்.

ச௪ - ௧௮. பலமலர்களை நிறைத்த நல்ல மர நிழலையுடைய இலவந்திகையினது மதிலின் புறத்தே சென்றால் ; மரப்பந்தர் - சோலையுமாம். இலவந்திகை - யந்திர வாலி ; “ நிறைக்குறி னிறைத்துப் போக்குறிப் போக்கும், பொறிப்படை யமைந்த பொங்கில வந்திகை ” (பெருங். க. ௪௦ : ௩௧ - ௨) ; “ இலவந்திகை - நீராவிையச் சூழ்ந்த வயந்தச்சோலை ; அஃது அரசனும் உரிமையுமாடும் காவந்த்சோலை ” (சீலப். ௧௦ : ௩௦-௩௧) என்பார் அடியாரீகீது நல்லார்.

ச௪. உலகமன்னவன் - சோழன். உழையோர் - பக்கத்திலுள்ளோர்.

(பி - ஸ்.) கூக, ‘ பான்மையாளானேன் ’ ச௦, ‘ ஆங்கவனென்னை ’ ச௩, ‘ கொய்யுந்தன்மையாளல்லள் ’ ச௪, ‘ நன்மலர்ப்பந்தர் ’

விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொ ணன்னுண்
மண்ணவர் விழையார் வானவ ரல்லது
பாடுவண் டிமிரா பன்மரம் யாவையும்

௧௦ வாடா மாமலர் மாலை கேக்கலிற்
கைபெய் பாசத்துப் பூதங் காக்குமென்
றுய்யா னத்திடை யுணர்ந்தோர் செல்லார்
வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை யிழந்த
சம்பாதி யிருந்த சம்பாதி வனமுந்

௧௧ தவாரீர்க் காவிரிப் பாவைதன் ருதை
கவேரனாங் கிருந்த கவேர வனமு
மூப்புடை முதுமைய தாக்கணங் குடைய

சஎ. நன்னாள் - நன்னாளில்.

சஅ. வானவரல்லது - தேவர் விரும்புதலையன்றி. அல்லது மண்ண
வர் விழையாரென இயைக்க.

சக. தேவர்கள் விரும்பினமையால் மரங்களில் வண்டுகள் இமிரா
வாயின; “சரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தன்” முருகு. சக.

சக - ௧௦. மரம் யாவையும் மாலைகளைத் தூக்கலின்; தூக்குதல் -
தொங்கவிடல். வாடாத மலர்மாலைகள் தேவர்களால் கிருமிக்கப்பட்ட
ன; “வாடாமாலை வார்தளிர்ப் பிண்டி வாம” சீவக. ௩௦௧அ.

௧௧. கைபெய்பாசம் - கையினிடத்துக் கொண்டபாசம். மரங்
கள் வாடாமாலைகளைத் தூக்குதலால் பூதங்காத்தல் உணரப்பட்டது.

௧௨. உய்யானம் - உத்தியானம்; அரசர் விளையாடுங் காவற்
சோலை; “உய்யா னத்தி னுறுதுணை மகிழ்ச்சியும்” சிலப். ௧௪ : ௧௨௭.

௧௩. வெங்கதிர் - சூரியன்.

௧௪. சம்பாதி - சடாயுவினுடன்பிறந்தவன். காவிரிப்பூம் பட்டி
னத்திற்கு அருகிலுள்ளதும் சம்பாதிபுரமென்று வழங்கப்படுவதுமாகிய
புள்ளிருக்கு வேளூரிறைவனை, ஒரு யோசனை தூரத்திலிருந்து பூக்கொ
ணர்ந்து சம்பாதி பூசித்தானென்று தெரிதலால் அவன்பூக்கொய்தவனம்
இந்தச் சம்பாதிவனமாக இருத்தல் கூடுமென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது.

௧௫ - சு. தாதையாகிய கவேரன்; “கவேர கன்னிப் பெயரொடு
விளங்கிய, தவாக்களி மூதார்” சு : ௧௨ - ௩. என்பர் பின்னும்

௧௬. மு. அகநா. எ. ச. முதுமைய - முதுமையையுடைய. தாக்
கணங்கு - தீண்டுவருத்துந் தெய்வம்; “தாக்கணங்கு, தானைக்கொண்
டன்ன துடைத்து” (குறள். ௧௦௮௨), “வெம்முது பேய்க்கென் னுயிர்
கொடுத்தேன்” என்று பின்னும் வருதல் காண்க; சு : ௧௩௦.

௧௭ - எ. சம்பாதிவனமும் கவேரவனமும் தாக்கணங்குடையன,
(பி - ம்.) ௧௨. ‘சம்பாவனமும்’

யாப்புடைத் தாக வறிந்தோ ரெய்தா
 ருளு மன்பு மாருயி ரோம்பு
 கூ0 மொருபெரும் பூட்கையு மொழியா நோன்பிற்
 பகவன தாணையிற் பன்மரம் பூக்கு
 முவவன மென்பதொன் றுண்டத னுள்ளது
 விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் தீடேம்
 பளிக்கறை மண்டப முண்டத னுள்ளது
 கூரு தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த
 தாமரைப் பீடிகை தானுண் டாங்கிடி
 னரும்பவிழ் செய்பு மலர்ந்தன வாடா

இஅ. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடைத்தாக; யாப்பு - உறுதி; “யாப்பறை மாக்க ளியல்பிற் கொள்ளார்” சீலப், கச; ௩௦.

இக. அருள் - அன்புகாணத்தால் தோன்றும் அளி, அன்பு - அருட்கு முதலாகி மனத்தின்கண் நிகழும் நேயம்.

கூ௦. பூட்கை - மேற்கோள்; “அறத்தாறு னவனும் பூட்கை” புறநா. கூ.

கக. பகவனது ஆணையின் - புத்தனது கட்டளையினாலே.

கஉ. உள்ளது - உள்ளிடத்தது.

கச. அதனுள்ளது - அம்மண்டபத்தின் உள்ளிடத்தது.

க௩ - ச. விளிப்பு அறைபோகாது - ஓசை வெளிப்போகாமல், மெய் புறத்து இடேம் - தன்னைச்சார்ந்தாருடம்பைமட்டும் புறத்தே தோன்றுவிக்கும். பளிக்கறைமண்டபம் - பளிக்குமண்டபம். தன்னுட்புருந்தவர்களுடைய ஓசையை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களுருவத்தை மட்டும் வெளிப்படுத்துவதென்று அப்பளிங்கு மண்டபத்தின் தன்மை கூறியவாறு. விளிப்பறை: இருபெயரொட்டிமாம்; அறை - ஓசை.

கஉ - ச. அதன் உள்ளதாகிய மண்டபமெனக் கூட்டுக.

க௫ - கூ. மணிச்சுடரொளியிரிந்ததாமரைப்பீடிகை - மாணிக்கச் சோதி பரந்த பதுமபீடம்; என்றது புத்தன் பாதபீடத்தை; புத்தன் பாதத்தை மணிபத்மமென்றலும், அதனை வழிபடுவோர் அதுபற்றி, ‘ஓம் மணிபத்மேஹும்’ என்ற மந்திரத்தை ஜபித்தலும் பௌத்தசமய மரபு.

கக. ஆங்கு இடின் - அப்பீடத்தே இட்டால்.

கச - கூ. உள்ளதாகிய பீடிகையென்க.

க௭. அவிழ்செய்யும் - மலர்தலைச் செய்யும்.

க௭ - அ. தொல்யாண்டு கழியினும் வாடா மூசா வென்க. காலம் தொன்மையதாதலின், ‘தொல்யாண்டு’ என்றார்.

(பி - ற்.) கூஉ. ‘அதினுள்ளது’

சுரும்பின மூசா தொல்யாண்டு கழியினு
மறந்தே னாதன்றிற் மாதவி கேளாய்
௭௦ கடம்பூண்டோர் தெய்வங் கருத்திடை வைத்தோ
ராங்கவ ரடிக்கிடி னவரடி தானுறு
நீங்கா தியாங்கணு நினைப்பில ராயிடி
னீங்கிதன் காரண மென்னை யென்றியேற்
சிந்தை யின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும்
௭௧ வெந்திற் றோன்பிகள் விழுமங் கொள்ளவுஞ்
செய்வினை சிந்தை யின்றெனின் யாவது
மெய்தா தென்போர்க் கேது வாகவும்
பயங்கெழு மாமல ரிட்டுக் காட்ட
மயன்பண் டிழைத்த மரபின த்துதா
௭௨ னவ்வன மல்ல தணியிழை நின்மகள்
செவ்வனஞ் செல்லுஞ் செம்மை தானிலண்

௭௦. கடம்பூண்டு - முறைமையால் மேற்கொண்டு ; “நிழல்வாய் நேமி, கடம்பூண் றொட்டுங் கௌரியர்” (சீலப். கடு : க - ௨.) ஓர் தெய்வம் - ஒரு தெய்வத்தை.

௭௧. அவர் - அத்தேவருடைய. அடிக்கு ஆங்கு இடின் - அடியின் பொருட்டு (மலரை) அப்பீடத்தே இட்டால். அவரடிதானுறும் - (அம் மலர்) அத்தேவருடைய அடியை அடையும்.

௭௨. நினைப்பிலராய் இடின் யாங்கணும் நீங்காது.

௭௩ - ௮. சிந்தையின்றியும் செய்வினை யுறுமெனும் வெந்திற் றோன்பிகள் - மனமில்லாதிருக்கவும் அறமும் பாவமுமுளவாகுமென்று சொல்லுகின்ற வெவ்வித திறலையுடைய விரதிகள். விழுமங்கொள்ளவும் - வருத்தங்கொள்ளவும்.

௭௪ - ௭. சிந்தை யின்றெனின் செய்வினை யாவதும் எய்தாது என் போர்க்கு ஏதுவாகவும் - மனமில்லையாயின் அறமும்பாவமும் சிறிதும் உளவாகாவென்று கூறுவோர்க்குக் கருவியாகவும்.

௭௫ - ௭. மனமுளதாயவழி வீணையுமுளதாமென்பதும், மனமில் தாய வழி வீணையுமில்லாமென்பதுமாகிய இவற்றை, ௩௧௬, ௩௧௭-ஆம் திருக்குறள்களாலும் அவற்றிற்குப் பரிமேலழகரொழுதிய உரையாலும் உணர்க.

௭௬. பயம் - பயன். ௭௭. அது - அப்பீடிகை.

௭௮. செவ்வனஞ் செல்லும் - நேராகச் செல்லும் ; வேறுகச் செல்லுமென்றுமாம் ; “திருமக ளிருக்கை செவ்வனங் கழிந்து” சீலப். ௬ : ௧௨௭.

(பி - ௩.) ௭௮. ‘சுரும்புமூசா’ ௭௯. ‘மறந்தேனிதன்றிற்மாதவி மகள் கேள்’ ௭௯. ‘ஆங்கவனடி’ ௭௮. ‘பைங்கெழுமாமலரிட்டுக் காட்டி’

மணிமேகலையொடு மாமலர் கொய்ய
வணியிழை நல்லா யானும் போவலென்
றணிப்பூங் கொம்ப ரவளொடுங் கூடி
அரு மணித்தேர் வீதியிற் றீதமதி செல்வுழிஇச்
சிமிலிக் கரண்டைய னுழைகோற் பிரம்பினன்
றவலருஞ் சிறப்பி னரந்தா ணத்துளோ
ணமு முடைய நன்கன நீத்துக்
காண வுயிர்க்குங் கையற் றேங்கி
கூடு புண்ணு நோன்போ டெவ லியானையின்
மண்ணு மேனியன் வருவோன் றன்னை
வந்தி ரடிகனும் மலரடி தொழுதே
னெந்த மடிக ளெம்முரை கேண்மோ
வழுக்குடை யாக்கையிற் புகுந்த தும்முயிர்

அச. அவளொடும் - மணிமேகலையோடும்.

அசு. சிமிலிக்கரண்டையன் - உறியிலே வைத்த குண்டிகையை
புடையன்; “கல்பொளிர் தன்ன விட்டுவாய்க் கரண்டைப், பல்புரிச்
சிமிலி நாற்றி” (மதுரை. சஅஉ - ௩.) னுழைகோற் பிரம்பினன் -
நுண்ணிதாகத் திரண்ட பிரம்பையுடையன்.

அள. தவலருஞ் சிறப்பின் அரந்தாணத்துளோன் - கேடில்லாத
மேன்மையையுடைய அரந்தாணத்தேயுள்ளான்; அரந்தாணம் - அரு
கத்தானம்; என்றது சினாலயத்தை; “அஞ்செஞ் சாய லரந்தா ணத்
துள்” மணி. இ: உரு.

அசு. காணவுயிர்க்குங் கையற்றேங்கி - நுண்ணிய உடம்பை
புடைய உயிர்க்கட்கும் நடத்தல் இருத்தல் கிடத்தல் நிறநல் முதலிய தன்
றெழில்களால் துன்பரிகமுமோவென்று செயலற்று எங்கி.

கூடு. உயவல் - வருந்துதலையுடைய; “உயவற் பாண” புறநா. கூக.

கூக. மண்ணுமேனியன் - கழுவாத மேனியையுடையன்; “கழுவா
வுடலம்” (ஆளுடைய பிள்ளையார்திருவந். கூ, உஅ); “மண்ணுவுடம்பு”
(நக்க. உக்க.) வருவோன் றன்னைநோக்கி.

கூக. கேண்மோ - கேளும்; ஓ: அசைநிலை; “முதுமறை யந்த
ணிர் முன்னிய துரைமோ”, “மாமறை மாக்கள் வருங்குலங்
கேண்மோ” (கூ: இசு, கூக) என இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதல்
காண்க.

கூச. அழுக்குடையாக்கையென்றான், மண்ணுமேனியாதலால்.

(பி - ம்.) அசு. ‘நீர்மலி கரண்டைய னுழைத்தோற் பிரம்பினன்’.
அள. ‘அரந்தாணம்’, ‘அரந்தாணம்.’ கூச. ‘புகுந்தது’, ‘புகுந்து.’

கரு புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்றுளம் வருந்தா
தம்மையு மறுமையு மிறுதியி லின்பமுந்
தன்வயிற் றுருஉமென் றலைமக னுரைத்தது
கொலையுமுண்டோ கொழுமடற் றெங்கின்
விளைபூந் தேறலின் மெய்த்தவத் திரே
க00 புண்டு தெளிந்திவ் யோகத் துறுபயன்
கண்டா லெம்மையுங் கையுதிர்க் கொண்மென
வுண்ணு நோன்பி தன்னொடுஞ் சூளுந்
றுண்மென விரக்குமோர் களிமகன் பின்னரும்

கரு. புழுக்கறைப்பட்டோர் - புழுக்கச்செய்யும் அறையில் அகப் பட்டோர்.

கச - கு. தும்முயிர் பட்டோர்போன்று உளம் வருந்தாதவண் ணம்.

கச - எ. இம்மைப்பயன் முதலிய மூன்றையும் தன்வயிற்றருஉந் (கௌ) தேறலெனவும் (கக), உரைத்ததாகிய (கௌ) தேறலெனவும் (கக) இயைக்க; தருஉந் தலைமகனென இயைப்பினுமமையும்.

க00. யோக - மருந்து; சேர்க்கையுமாம்.

க0க. எம்மையும் கையுதிர்க்கொண்மென - தேறலையன்றி எம்மை யும் அகற்றிவிடுமென்று. சீலமில்லாதவரைக்காணின், அவரோடு பேசா மல் அவரைப் போகும்படி கையசைத்துக் குறிப்பித்தல் சைனமுனி வர்க்கு இயல்பு; இப்படியே “மையறு படிவத்து மாதவர் புறத்தெமைக், கையுதிர்க் கோடலின்” (கு: குச - கு) எனப் பின்னும் வருதல் காண்க.

க0உ. உண்ணுநோன்பி - இரண்டு உவாவும் அட்டமியும் முட்டுப் பாடும் பட்டினிவிட்டுண்ணும் விரதி; என்றது சைனமுனிவனை; “பட் டினி நோன்பிகள்” (சிலப். கரு: கசச.) சூளுந் - சபதஞ்செய்து.

க0ங். உண்மென - உண்ணுமென்று. ஶ்ரீகளிமகன் பின்னரும் - ஒரு கட்டுடியன்பின்னே நிற்போரும்.

அச - க0ங். கரண்டையன், பிரம்பினன், உளோன் என்பன உண்ணு நோன்பிக்கு அடை; “துறக்கங் கூடினார் துறந்திவ னீங்கும், பிறப்போ வேண்டேன் யானெனக் கூறி, யார்த்த வாய னூர்க்களி மூர்க் கன், செவ்வழிக் கீதஞ் சிதையப் பாடி, யவ்வழி வருமோ ரந்த னானைச், செல்ல லாணை நில்லிவ னீயென, வெய்தச் சென்று வைதவண் விலக்கி, வருத்தினே முண்ணுயிவ் வடிநறுந் தேறலைப், பழித்துக் கூறுநின் பார்ப் பனக் கணமது, சொல்லா யாயிற் புல்லுவென் யானெனக், கையிலைத் தோடுமோர் களிமகந் காணமின்” பெருங். க. ச0: அஅ - கஅ.

(பி - ம்.) கரு. ‘போன்று வருந்தா’ கௌ. ‘தன்மையிற்றருஉம்’ க0க. ‘கைவிதிர்க்கொண்மென’ க0உ. ‘நோன்பியைத்’

கணவிர மாலைபிற் கட்டிய திரள்புயன்
 கடுகு குவிமுகி மெருக்கிற் கோத்த மாலையன்
 சிதவற் றுணியொடு சேணோங்கு நெடுஞ்சினைத்
 ததர்வீழ் பொடித்துக் கட்டிய வுடையினன்
 வெண்பலி சாந்த மெய்ம்முழு துரீஇப்
 பண்பில் கிளவி பலரொடு முரைத்தாங்
 ககடு சுழலும் விழுவ மரற்றுங் கூஉந்
 தொழுவ மெழுவஞ் சுழலுவஞ் சுழலு
 மோடலு மோடு மொருசிறை யொதுங்கி
 நீடலு நீடு நிழலொடு மறலு
 மைய லுற்ற மகன்பின் வருந்திக்
 ககடு கையறு துன்பங் கண்டுநிற் குருநுஞ்
 கரியற் றாடி மருள்படு பூங்குழற்
 பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாணகை
 யொள்ளரி நெடுங்கண் வெள்ளிவெண் டோட்டுக்
 கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவலை பிறைதுதற்

க௦௪. கணவிரமலை - அலரிமலை; “கணவிர மலை கைக் கொண் டென்ன” மணி, இ; சஅ.

க௦௬. சிதவற்றுணி - சிதரினசிறை.

க௦௭ - ஏ. சினைத் ததர் வீழ்பு - கிளைகளிலுள்ள செறிந்த சுள்ளி கள்; வீழ்பு - சுள்ளிகளுக்கு ஊகுபெயர்; ததர் - கொத்துமாம்; “சிதர் நனை முருக்கின் சேணோங்கு நெடுஞ்சினைத், ததர்” சிறுபாண். உருச - இ.

க௦௮. வெண்பலி - வெண்ணீறு. சாந்தம் - சந்தனம். உரீஇ - உருவி; பூசி.

க௦௯. சுழலுவஞ் சுழலும் - சுழலுதலைபுஞ் செய்வன். இவ்வாறு பின்வருவனவற்றிற்கும் இப்படியே பொருள் கொள்க; “இயங்கலு மியங்கு மயங்கலு மயங்கும்” சிலப். உஉ; கருச.

க௧௦. மையலுற்றமகன் - பித்தன். க௧௧. தாடி - மோவாய்.

க௧௨. வெள்ளிவெண்டோடு - சங்கினாற்செய்த காதணி.

க௧௩. கருங்கொடிப் புருவம் - கரிய ஒழுங்காகிய புருவம்; “கருங்கொடிப் புருவ மேரு” (சீவக. சுருஅ); இதனை, வடமொழியில் பீநூலதா என்பர்.

(பி - ம்.) க௦௪. ‘கணவிரை’, ‘கணவிரிமலை கட்டியதிரணையன்.’
 க௦௭. ‘பொழித்துக்’ க௦௮. ‘உறீஇ’ க௦௯. ‘அரற்றினுமரற்றும்’ க௧௧. ‘சுழலினுஞ்சுழலும்’ க௧௨. ‘ஒடினுமோடும்’ க௧௩. ‘நீடினுநீடும்’
 க௧௪. ‘மையலுற்று’ க௧௮. ‘வெள்ளைவெண்டோட்டுக்’

௧௨௦ காந்தளஞ் செங்கை யேந்திள் வனமுலை
யகன்ற வல்கு லந்துண் மருங்கு
லிகந்த வட்டுடை யெழுதுவரிக் கோலத்து
வாணன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
நீணில மளந்தோன் மகன்முன் னாடிய
௧௨௧ பேடிக்கோலத்துப் பேடுகாண் குநரும்
வம்ப மாக்கள் கம்பலை மூதூர்ச்
சுடும னேங்கிய நெடுநிலை மனைதொறு
மையறு படிவத்து வானவர் முதலா

௧௨௧. அ நுண் மருங்குல் - அழகிய நுண்ணிய இடை.

௧௨௨. வட்டுடை - முழந்தாளளவாக உடுக்கும் உடை விசேடம் ;
“வட்டுடைப் பொலிந்த வண்ணக் கலாபமொடு, பட்டுச்சுமந் டுசைந்த
பரவை யல்குல்...வாசவ தத்தையை” (பெருங். உ. ௪ : ௧௨௨ - ௬.)
எழுதுவரிக் கோலம் - கொங்கை முதலியவற்றில் எழுதிய பத்திக்கீற்று ;
“எழுதுவரிக் கோல முழுமெயு முநீஇ” சிலப். ௫ : ௨௨௬.

௧௨௩ - ௪. வாணன் - வாணசுரன் ; ஊர் - சோரகரம் ; நீணில
மளந்தோன் - கண்ணன் ; மகன் - காமன் ; பிரத்தியும்நன் ; “வாணன்
பேரூர் மறுகிடை நடந்து, நீணில மளந்தோ னாடிய” சிலப்.
௬ : ௫௪ - ௫.

௧௨௫. பேடு - புறநாடகம் பதினென்றனுள் ஒன்று ; அப்பதி
னென்றையும் அவற்றை நிகழ்த்தியவர்களையும் பின்வரும் வெண்பாவா
லுணர்க : “கடையமயி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன், குடைதுடிமா
லல்லியமற் கும்பஞ் - சுடர்விழியாற், பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவை
யரன் பாண்டரங்கங், கொட்டியிவை காண்பதிலோர் கூத்து.” இப்
பேடு உழை காரணமாக வாணனார் சிறைவைக்கப்பட்ட தன் மகன்
அநிருத்தனைச் சிறைமீட்டிக் காமன் சோரகரத்தாடிய ஆடல். உழை -
வாணன்மகள்.

௧௨௬ - ௨௭. “ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக், காம
னாடிய பேடி யாடலும்” (சிலப். ௬ : ௫௬ - ௭) ; “சுருளிடு தாடி மருள்
படு பூங்குழ, லரிபரந் தொழுகிய செழுங்கய நெடுங்கண், விரிவெண்
டோட்டு வெண்ணகைத் துவர்வாய்ச், சூடக வரிவளை யாடமைப் பனைத்
தோன், வளரிள வனமுலைத் தளரியன் மின்னிடைப், பாடகச் சிறடி யாரி
யப் பேடி” சிலப். ௨௭ : ௧௮௧ - ௬.

௧௨௭. வம்பமாக்கள் - புதியோர் ; “வம்ப மாக்க டம்பெயர்
பொறித்த” (சிலப். ௫ : ௧௧௧.) கம்பலை - முழக்கம். மூதூர் - மூதூரில்.

௧௨௮. சுடுமண் ஓங்கிய - செங்கலாற் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த ;
“சுடும னேங்கிய நெடுநகர் வரைப்பு” (பெரும்பாண். ௪௦௫) ; “சுடும
ணெடுமதில்” (பு - வெ. 113) ; “சுடும னேரு...கடிமனை” சிலப்.

௧௨௯ : ௧௨௬ - ௭.

௧௨௮. படிவம் - தெய்வவடிவம்.

(பு - மீ.) ௧௨௫. ‘பேடுகாண்குநரும்’

- வெவ்வகையுயிர்களு முவமங் காட்டி
 -க௩௦ வெண்கதை விளக்கத்து வித்தக ரியற்றிய
 கண்கவ ரோவியங் கண்டுநிற் குநரும்
 விழவாற்றுப் படுத்த கழிபெரு விதியிற்
 பொன்னுண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
 யையவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி
 -க௩௫ மயிர்ப்புறஞ் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்
 பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழார்
 செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறு மழலை
 சிந்துபு சின்னி ரைம்படை நனைப்ப

க௩௧ - ௩௧. சதை - சுண்ணச்சாந்து. வித்தகர் - சிற்பாசாரிகள்;
 “வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச், சித்திரச் செய்கைப்
 படாம்” (மணி: ௩: ௧௬௭ - ௮.) விளக்கத்தையுடைய சதையாலியற்றிய
 ஓவியம்; ஓவியம் - சித்திரம். “எவ்வகைச் செய்திபு முவமங் காட்டி,
 அண்ணிதி னுணர்ந்த நுழைந்த நோக்கிற், கண்ணுள் வினேருரும்”
 (மதுரை. ௧௧௬ - ௮); “மயனெனக் கொப்பா வருத்த பாவையி,
 னின்கே னியான்” மணி. ௨௧: ௧௩௨ - ௩.

க௩௨. விழவு ஆற்றுப்படுத்த - விழவை வழிப்படுத்தின; நடத்
 திய என்றபடி; “முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு வியனகர்” முருகு.
 ௨௪௪.

க௩௪. ஐயவி அப்பிய நெய்யணி முச்சி - வெண்கிறுகடுகையப்பிய
 நெய்யையணிந்த மயிர்முடி; பேய்தீண்டி வருத்தாவண்ணம் குழந்தை
 களின் மயிர்முடியில் நெய்யணிந்து வெண்கிறுகடுகை அப்புதல் மாபு.
 வெண்கிறுகடுகிற்குக் கடிப்பகையென்னும் பெயர்வந்ததற்குக் காரணம்
 இதுவே; கடி - பேய்; “குறுநடைப் புதல்வர்க்குக், காவற் பெண்டிர்
 கடிப்பகை யெறிந்து, தூபங் காட்டித் தூங்குதுயில் வதியவும்” (௭:
 ௧௭ - ௧௬) எனவும், “அரவாய்க் கடிப்பகை யையவிக்க கடிப்பகை” (௭:
 ௭௩) எனவும் பின்பு வருதல் காண்க. சந்திராபீடனென்பவனது தலை
 யில் வெண்கிறுகடுகு அப்பியிருந்ததாக, காந்தம்பரி என்னும் வடநூலி
 லும் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர். முச்சி - உச்சியில்.

க௩௫ - ௬. கயிற்கடை - கொக்குவாய்; கோக்கும் வாயுமாம்;
 (கொக்கியென்று வழங்குகின்றது); “கயிற்கடை யொழுதிய காமர்
 தாமணி, செய்த்தகு கோவை” (சிலப். ௬: ௧௦௧ - ௨.) முக்காழ் - மூன்று
 கோவையாகிய முத்துவடம். பிறைச்சென்னி - பிறை வடிவமாகிய
 ஆபரணத்தின் இரண்டு கோடுகளில். முக்காழ் தாமழவென்க.

க௩௭. ‘மெய்பெறு மழலை’ என்று ஈண்டுக்கூறியதுபோல, ‘விளை
 யாமழலை’ என்று பின்னுகூறுவர்; ௪: ௧௧.

க௩௮. ஐம்படை-ஐம்படைத்தாலி; காத்தற்கடவுளான திருமாலின்
 சங்கம் சக்கரம் கதை கட்கம் சார்ங்கம் என்னும் ஐந்து ஆபுதங்களின்வழுவ
 மாக அமைப்பது; இதனைப்பஞ்சாயுதமென்றும், ஐந்தாவது நாளில் பிள்ளை

வற்றங் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துதி
 கச0 ரெடுத்தமணிக் கோவை யுடுப்பொடு துயல்வரைத்
 தளர்நடை தாங்காக் கிளர்சூட் புதல்வரைப்
 பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்
 திலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் நேற்றி
 யாலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
 கசரு காண்மி னோவெனக் கண்டுநிற் ருநரும்
 விராடன் பேரூர் விசயனும் பேடியைக்
 காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின்

களுக்கு இதனைத் தாரணஞ் செய்தல் மரபென்றும் கீநூலியாதீநம்
 என்னும் வடநூலில் இதற்குவிதி உள்ள தென்றுங் கூறுவர். “அம
 ளித் துஞ்சு மைம்படைத் தாலிக், குதலைச் செல்வாய்க் குறுநடைப் புதல்
 வர்” (எ: ௧௪ - ௭) என்பர் பின்னும்; இது தாலியெனவும் தாலி
 யைம்படை யெனவும் வழங்கும்; “தாலி களைந்தன்று மிலனே பால்
 விட், டயினியு மின்றயின் றனனே” (புறநா. ௭௭); “எழிலார் திரு
 மார்பிற் கேற்கு மிவையென், நழுகிய வைம்படையு மாரமுங் கொண்டு,
 வழுவில் கொடையான் வயிச்சிரவணன், ரெழுதுவனாய் நின்றான்
 ருலேலோ, தாமணி வண்ணனே தாலேலோ” (பெரியாழ்வார்த்திரு.
 மொழி, க. நட: ௧௫); “தாலி யைம்படை தவழு மார்பிடை” கம்ப.
 நாடு. ௫௮.

கசக - நட. பொற்றேரின் மேலுள்ள யானையிற் புதல்வரை
 யேற்றி; “பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதக, நற்சிறு ஞர்
 தலின்” ஸீலங். அக.

கசச. ஆலமர் செல்வன் - சிவபெருமான்; மகன் - முருகக்கட
 வன்; “ஆலமர் செல்வன் புதல்வன் வரும்” (சீலங். உச: ‘செறிவனை’)
 சிறுரை முருகக்கடவுளாக எண்ணினர். விழாக் கால்கோள் - விழா
 வின் தொடக்கம்.

கசரு. என - என்று சொல்ல.

கடஉ - சரு. வீதியில் நல்லார்சிலர், கோவையையும் முச்சியையும்
 குதலையையும் மழலையையும் பூணையுமுடைய புதல்வரை வேழத்து மூக்
 காழ் தாழச் சின்னீர் நனைப்பத் துகில் துயல்வர ஏற்றிக் காண்மினோ
 வென்றுசொல்ல, அதனைக்கண்டு நிற்பவர்களும் என்க.

கசசு. பேரூர் - பேரூரில். விசயனும் பேடியை - அருச்சுனனாகிய
 பேடியை.

கசஎ. காணிய - காண. கம்பலைமாக்கள் - வேறுசிலகாட்சி
 கண்டு முழங்கித் திரியுமவர்; “கம்பலை மாக்கள் கணவனைத்தாங்
 காட்ட” சீலங். கக: உக.

(பி - ம்.) கச0. ‘எடுப்பொடு’ கசஉ. ‘தேரதன்மிசை’ கசநட.
 ‘சிலர் நன்றேற்றி’ கசசு. ‘விசயப்பேடியை’ கசஎ. ‘கம்பலமாக்களின்’

மணிமேகலைதனை வந்துபுறஞ் சுற்றி
யணியமை தோற்றத் தருந்தவப் படுத்திய
கரு0 தாயோ கொடிய டகவில் வீங்கிவண்
மாமலர் கொய்ய மலர்வனந் தான்புகி
னல்லிள வன்ன நாணு தாங்குள
வல்லூர் கொல்லோ மடந்தை தன்னடை
மாமயி லாங்குள வந்துமுன் னிற்பன
கருரு சாயல்கற் பனகொலோ தைய றன்னுடன்
பைங்கிளி தாழுள பாவைதன் கிளவிச்
கெஞ்சல கொல்லோ விசையுந வல்ல
வென்றிவை சொல்லி யாவரு மினைந்துகச்
செந்தளிர்ச் சேவடி நிலம்வடு வுறமற்
கசு0 குரவமு மரவமுங் குருந்துங் கொன்றையுந்
திலகமும் வகுளமுந் செங்கால் வெட்சியு
நரந்தமு நாகமும் பார்தலர் புன்னையும்

கசஅ. வந்து புறஞ்சுற்றி - பின்னரும் கண்டுநிற்குநரும் காண்கு
நரும் கண்டுநிற்குநரும் கண்டுநிற்குநரும் வந்துபுறத்தேகுழ்த்து.

கசக - கரு. அணி அமை தோற்றத்து - ஆபரணங்களில்லாத
தோற்றத்தைபுடைய; “உப்பமை காமத்துப்பின்” (க0௭) எனவும்,
“நிகரமைந்த முழந்தாளும்” (க௭௫) எனவும் சீவகச்சீதாமினியில்
‘அமை’ என்பது இப்பொருளில் வருதல்காண்க. அருந்தவப்
படுத்திய - அரிய தவநெறியிற் சேர்த்த. தாயோ - மாதவியோ.
“மணிமேகலை, யருந்தவப் படுத்த லல்லதி யாவதுந், திருந்தாச் செய்
கைத் தித்தொழிற் படாஅன்” (உ : ௫௫ - ௭) என்று மாதவி முன்பு
கூறியிருத்தல் காண்க.

கரு0. இவள் - மணிமேகலை.

கருஉ - க. ஆங்குள அன்னம் நாணுது மடந்தை தன்னடை வல்
லூர் கொல்லோவென இயைக்க.

கரு௭. இசையுந அல்ல - ஒப்பனவல்ல.

கருஅ. இனைந்து உக - வருந்திச்சிந்த.

கருக. சேவடியும் நிலமும் வடுவுறமல்; மெல்ல நடந்தாளென்ற
படி.

கசு0. குரவம் - குராமரம். மரவம் - வெண்கடப்பமரம்.

கசுக. திலகம் - மஞ்சாடிமரம். வகுளம் - மகிழ்.

கசுஉ. நார்தம் - சாரத்தை. நாகம் - சுரபுண்ணை; “நனைகினை
யன நகுவிரையன நலனுடையன நாகம்” நீலகேசீ, பதி. கசு.

(பி - ம்.) கரு0. ‘கொடியுணன்’ கருரு. ‘சாயல கொல்லோ’

கசு0. ‘குந்தமுங் கொன்றையும்’

பிடவமுந் தளவமு முடமுட் டாழைபுந்
குடசமும் வெதிரமுந் கொழுங்கா லசோகமுந்
செருந்தியும் வேங்கையும் பெருஞ்சண் பசமு
மெரிமல ரிலவமும் விரிமலர் பரப்பி
வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரச் செய்கைப் படாம்போர்த் ததுவே
யொப்பத் தோன்றிய வுவவனந் தன்னைத்
தொழுதனன் காட்டிய சுதமதி தன்னொடு
மலர்கொய்யப் புகுந்தனன் மணிமே கலையென்.

௩.—மலர்வனம்புக்ககாதை முற்றிற்று.

கக௩. பிடவம் - குட்டிப்பிடவமென்னுங்கொடி. தளவம் - செம்
மூல்லை (குறிஞ்சி. ௮௦, ந.); “பனிவளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்
முகை” (ஐங்குறு. ௪௪௭); “புதன்பிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்
நனை, நெருங்குலைப் பிடவமோ டொருங்குபிணி யவிழ” (அகநா.
௨௩); “குருகிக் கூரெயிறு கூத்தியர்கட் கொண்ட கொடித்தளவமே”
(கீவக. ௧௧௫௧.) முடம் - வளைவு.

கக௪. குடசம் - வெட்பாலை விசேடம்; வெதிரம் - மூங்கில்;
“குடசமும் வெதிரமுந் கொழுங்கொடிப் பகன்றையும்” சிலப். ௧௩:
௧௫௭.

கக௫. எரிமலர்இலவம்-நெருப்பைப்போலச் சிவந்த பூவையுடைய
இலவமரம்; “எரியுரு அறழ விலவ மலர” கலி. ௩௩.

கக௬. சித்திரச் செய்கைப்படாம் - சித்திரத்தொழில் அமைந்த
துகில்.

க௭௦. தொழுதனன் காட்டிய - வனதேவதையைத் தொழுது உவ
வனத்தைக் காட்டிய; புத்தனது பாதபீடிகையுள்ள வனமாதலால் அத
னைத் தொழுதனனென்றுமாம்.

க - க௭௧. மாதவியுரைத்த உரைமுன்றோன்றி மணிமேகலைக்கு
ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்த்துளதாதலின் அக்காரிகை வெதுப்பக் கலங்கி
அழித்து உருட்டி ஆட்ட மாதவி நோக்கி மாற்றிக் கொணர்வாயென்ற
லும் அதனைக்கேட்டுத் துயரொடுகூறும் சுதமதி, ‘கண்ணீரைக் கண்ட
னனாயிற் காமன் நடுங்கும்; ஆடவர் அகறலுமுண்டோ; நின்றிழிற் பேடிய
ரன்றோ; அன்றியும், யான் இந்நகரத்துவருங்காரணம் கேளாய்; கொய்
வேனை விஞ்சையன் எடுத்தனன்; எழுந்தனன், படுத்தனன், ஆயினேன்;
அவன் ஈங்கு என்னையகன்று தன்பதிரீங்கினன்; ஆதலால், மணிமேகலை
தன்மையால்லன்; போகின், உழையோராரங்குளர்; செல்லார், எய்தார்;
உவவனமென்பதொன்றுண்டு; உண்டு; உண்டு; மரபினது அதுதான்;
செம்மைதானிலன்; யானும் போவல்’ என்று கூடிச்செல்வுழி, பின்ன
ரும் நிற்குநரும் காண்குநரும் நிற்குநரும் மணிமேகலையைச்
சுற்றி இணந்துக, மணிமேகலை சுதமதிதன்னொடு மலர்கொய்யப் புகுந்
தனனென முடிக்க.

நா ன் கா வ து

ப னி க் க றை பு க் க கா னை து.

[நான்காவது மணிமேகலை உதயகுமரனைக்கண்டு
பளிக்கறைபுக்கபாட்டே,]

பரிதியஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தானைக்
கிருள்வளைப் புண்ட மருள்படு பூம்பொழிற்
சூழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட
மழலை வண்டின நல்லியாழ் செய்ய

நு வெயினுழை பறியாக் சூயினுழை பொதும்பர்
மயிலா டரங்கின் மந்திகாண் பனகாண்
மாசறத் தெளிந்த மணிரீ ரிலஞ்சிப்

க. செல்வனுடைய கதிர். கதிர்த்தானைக்கு - கிரணங்களாகிய
சேனைக்கு.

ங. தும்பி சூழலிசை கொளுத்திக் காட்ட - தும்பிகள் வேய்ங்குழ
லின் ஓசையைப் பொருத்திக்காட்ட; தும்பி - வண்டின் கிளைகளுள் ஒரு
சாதி.

ங - ச. இவ்வடிகளின் பொருள், “கொம்பர்த் தும்பி.....நல்லி
யாழ் செய்ய” (கக: டிஎ - அ) என்று இந்துலுட் பின்பு வந்திருத்தல்
காண்க.

சி. வெயில் றுழைபு அறியாப் பொதும்பர் - ஞாயிற்றின் கதிர்
தோன்றிய காலத்தும் படுகின்றகாலத்துமுட்படச் சிறிதும் செல்லுத
வறியாத இளமரக்கா; சூயில் றுழை பொதும்பர் - இலை நெருக்கத்
தாலே சூயில்கள் றுழைந்து செல்லும் இளமரக்கா. ஸ. “வெயினுழைபறி
யாக் சூயினுழை பொதும்பர்” பெரும்பாண். டஎச.

க - கூ. பொழிலிற் காட்டச் செய்யமயில் ஆடுகின்ற பொதும்ப
ராகிய அரங்கில் இருந்து காண்பனவாகிய மந்திகளைக் காண்பாயாக.

எ. மணிரீரிலஞ்சி - பளிங்குபோலும் நீரையுடைய பொய்கை;
ரீல மணிபோலும் நீரையுடைய இலஞ்சியென்றுமாம். இலஞ்சி - இலஞ்சி
யில்.

(பி - டி.) க. ‘பருதி’ உ. ‘வளைவுண்டன’, ‘வளைப்புண்டன
மருள்படும்.’ ட - ச. ‘கொழுந்திக்காட்ட மழலைவரிவண்டினம்’ கூ.
‘மந்திகாண்’

பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின்

றொருதனி யோங்கிய விரைமலர்த் தாமரை

க0 யரச வன்ன மாங்கினி திருப்பக்

கரைநின் றுறு மொருமயி றனக்குக்

கம்புட் சேவற் கணைசூரன் முழவாக்

கொம்ப ரிருங்குயில் விளிப்பது காணு

யியங்குதேர் வீதி யெழுதுகள் சேர்ந்து

கரு வயங்கொளி மழுங்கிய மாதர்நின் முகம்போல்

விரைமலர்த் தாமரை கரைநின் றோங்கிய

கோடுடை தாழைக் கொழுமட லவிழ்ந்த

வால்வெண் சுண்ண மாடிய திதுகாண்

மாதர் நின்கண் போதெனச் சேர்ந்து

உ0 தானுண் வண்டின மீதுகடி செங்கையி

க. ஒரு தனி - ஒப்பிலாததனி ; “ஒப்புடைய தானையு ளொரு தனியனாகி” (சீவக. ௨௮0) ; “ஒருதனி நின்றாய்” (ச : கக), “விரை... ஒருதனி யிருந்த திரு” (கக : ௩௩ - ச), “உலக வறவியி றொருதனி யேறி” (கக : அக), “ஒருதனி...மண்ணவன்” (உரு : ௨0௪) என, ‘ஒரு தனி’ என்பது இர்துலுள்ளே பயின்றவருதல் காண்க.

அ - க. “குளனணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்ப, னொருதனி யோங்கிய திருமலர்” மணி. கரு : ஏரு - சு.

கக. ஆலும் - ஆடும் ; ஆரவாரித்தழைக்குமென்றுமாம் ; “மால்வ ரைச் சிலம்பின் மகிழ்சிறற் தாலும், பீலி மஞ்ஞையின்” பெருட்பாண். ௩௩0 - ௩௩,

கஉ. கம்புள் - சம்பங்கோழி. சேவலினது சூரல் முழவொலி யாக.

க௩. கொம்பர் - கொம்பரில். இருங்குயில் - கரியகுயில். விளிப் பது - பாடுதல் ; “விளியாதான் கூத்தாட்டு” (நீரி. கக), “விளித்த வின்னமிர் துறழ்தீதம்” (சீவக. கக௪௧) என்புழி விளித்தல் இப்பொருள் பட்டு வருதல் காண்க.

க௪. எழுகின்ற துகள். கரு. மாதர் - அழகையுடைய.

க௫. சங்குடைந்தார் போலுந் தாழையின் ; சூளா, நாடு. கச.

கஅ. வால்வெண்கண்ணம் - தூய வெள்ளிய சுண்ணம் ; “ஊர்தி வால்வெண் ளேறே” (புறநா. க.) இது - இத்தாமரைமலரினை.

கச - அ. துகள் சேர்ந்து ஒளி மழுங்கிய நின்முகம்போற் சுண்ண மாடியதாகிய இத்தாமரைமலரினைக் காண்பாயாக.

(பி - ம்.) க. ‘இருமலர்த்’ கக. ‘கரைநின்றும்’ க௫. ‘தோடு டைத்தாழைக் கொழுமடல் வீழ்ந்த’

னஞ்சிறை விரிய வலர்ந்த தாமரைச்
 செங்கயல் பாய்ந்து பிறழ்வன கண்டாங்
 கெறிந்தது பெருஅ திரையிழந்து வருந்தி
 மறிந்து நீங்கு மணிச்சிரல் காணெனப்
 உரு பொழிலும் பொய்கையுஞ் சுதமதி காட்ட
 மணிமே கலையம் மலர்வனங் காண்புழி
 மதிமருள் வெண்குடை மன்னவன் சிறுவ
 னுதய குமர னுருகெழு மீதூர்
 நீயா னடுங்க நடுவுநின் றேறுங்கிய
 ௩௦ கூம்புமுதன் முறிய வீங்குபிணி யவிழ்ந்து
 கயிறுகால் பரிய வயிறுபாழ் பட்டாங்
 கிதைகிதைந் தார்ப்பத் திரைபொரு முந்நீ
 ரியங்குதிசை யறியா தியாங்கணு மோடி
 மயங்குகா லெடுத்த வங்கம் போலக்

உ௩. அது : சாதியொருமை. இரை - முன்பு கௌவியிருந்த உணவு.

உ௪ - ௩. அஞ்சிறைவிரிய எறிந்தென இயைக்க.

உ௪. மணிச்சிரல் - நீலமணிபோன்ற சிச்சிலிப்பறவை ; “புலவுக் கயலெடுத்த பொன்வாய் மணிச்சிரல்” கீறுபாண், கஅக.

க௬ - உ௪. நின்கண்ணைப் போதென்றெண்ணி உண்ணவருகின்ற வண்டினங்களைக் கடிபும் நின்செங்கைபோலத் தாமரைமலரிற்பாய்ந்து பிறழ்வனவாகிய செங்கயல்களைக்கண்டு எறிந்து அவற்றைப்பெருமல் இரையையுமிழ்ந்து வருந்தி மீண்டு நீங்கும் சிரலைக் காண்பாயாக.

௩௦ - உ௭. மருள் : உவமவுருபு ; “மதிமருள் வெண்குடை” (புறநா. கஎச.) மன்னவன் - சோழன்.

உ௮ - ௬. உருகெழுமீது ஊர் நீயான் - அச்சம்பொருந்திய மேலிடத்தே ஊர்ந்திருக்கின்ற மாலுமி ; நீயானென்பதற்குப்பொருள் மாலுமி யென்பதை, “ஆழ்கடற் பெளவத் தருங்கல மியக்கு, நீயான் போல” (பெருங். க. சக ; ௬ - ௧௦) என்பதனுணர்க.

௩௦. கூம்பு முதல் முறிய - பாய்மரம் அடியிலே முறியும்படி.

௩௦ - ௩௧. வீங்கு பிணி அவிழ்ந்து கயிறு கால் பரிய - இறுகின பிணிப்பவிழ்ந்து பாய்கட்டின கயிறு அறுபட்ட.

௩௧ - உ. வயிறு பாழ்பட்டு இதை சிதைத்து ஆர்ப்ப - நடுவிடம் பாழாகிப் பாய் பிறண்டு ஒலிப்ப.

௩௪. சுழல்காற்றினால் அலைக்கப்பட்ட மரக்கலம்.

(பு-மீ.) உ௧. ‘இரிய’ உ௮. ‘மூதூர்’ உ௧. ‘மீயான்’ ‘நனி தானடுங்க’ ௩௦. ‘முறிய’

௩௫ காழோர் கையற மேலோ ரின்றிப்
பாகின் பிளவையிற் பணைமுகந் துடைத்துக்
கோவியன் வீதியுந் கொடித்தேர் வீதியும்
பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலக் குறுத்தாங்
கிருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதா
௪௦ ரொருபாற் படாஅ தொருவழித் தங்காது
பாகும் பறையும் பருந்தின் பந்தரு
மாதுல மாக்களு மலவுற்று விளிப்ப
நீல மால்வரை நிலனெடு படர்ந்தெனக்
கால வேகங் களிமயக் குற்றென

௩௫. காழோர் - குத்துக்கோற்காரர்; “காழோர், கடுங்களிறு கவ
ளங் கைப்ப” (மதுரா. சுருஅ - க.) கையற - செயலற. மேலோரின்றி-
பாகரின்றி; என்பது பாகரை வீசியென்றபடி.

௩௬. பாகின் பிளவையிற் பணைமுகம் துடைத்து - பாகனுலுண்
டாகிய பிளவையினையுடைய பரியமுகத்தைக் கையாற்றுடைத்து;
பிளவை - அங்குசத்தாற் பிளக்கப்பட்ட புண்; பாகனுடைய உடற்பிள
வாலென்றுமாம்; கூர்ம. பாயிரம், ௧௦.

௩௭. கோவியன்வீதி - இராசப்பெருந்தெரு. கொடித்தேர்வீதி -
கொடியணிந்த தேரோடும் வீதி.

௩௮. பீடிகைத்தெரு - கடைத்தெரு. பெருங்கலக்கு உறுத்து -
பெரிய கலக்கத்தையுண்டாக்கி.

௩௭ - அ. மு. சீலப். ௫ : ௪௦ - ௪௧. ௩௬. மு. மணி. பதி. ௩௨.

௪௧. பாகு - பாகன். பறை - பறையடிப்போர்; யானைக்குமுன்பு
பறை அடிக்கப்படுதல் மரபு; இதனை, “நிறையழி கொல்யானை நீர்க்
குவிட் டாங்குப், பறையறநற் தல்லது செல்வந்க வென்றோ, விறையே
தவறுடை யான்” (கலி. ௫௬) என்பதனுலுணர்க.

௪௨. ஆதுல மாக்கள் - மிக்க வறுமையையுடையார். அலவுற்று -
சுழன்று; “நறையும் விரையு மோச்சியு மலவுற்று” (குறிஞ்சி. ௭.)
விளிப்ப - கூப்பிட.

௪௩. இல்பொருளுவமை. நிலனெடு - பூமியில்.

௪௪. காலவேகமென்பது அவ்யானையின் பெயர்; கட்டியங்கா
னுடைய பட்டத்துயானையை அசுனிவேகமென்றும், தடமித்தன் பட்
டத்து யானையை வரையசுந்தாமென்றும் சீவகசிந்தாமணியிற் கூறி
யிருத்தல் காண்க. களிமயக்குற்றென - மதமயக்குறுத் திரிந்ததாக;
களி : மதத்திற்கு ஆகுபெயர்.

௪௧ - ௪௪. நியான் நடுங்கக் கூம்புமுதல்முறியக் கயிறுகால்பரிய

(பி - ம்.) ௩௬. ‘பாகின விழுவிற்’ ௩௭. ‘கோவியல்’ ௪௨.
‘வாதுவமாக்களும்’ ௪௪. ‘காலமேகம்’

சடு விடுபரிக் குதிரையின் விரைந்துசென் றெய்திக்
கடுங்கண் யானையின் கடாத்திற மடக்கி
யணித்தேர்த் தானையொ டரசிளங் குமரன்
மணித்தேர்க் கொடுஞ்சி கையாற் பற்றிக்
காரலர் கடம்ப னல்ல னென்ப

௫௦ தாரங் கண்ணியிற் சாற்றினன் வருவோ

இதைகிதைத்தார்ப்ப முந்நீரில் யாங்கணும் ஓடி மயங்குகின்ற வங்கம்போலக் காலவேகம் களிமயக்குற்றென வெனவியையும். இப்படியே, “வீங்கு பிணி நோன்கயி றரீஇயிதை புடையூக், கூம்புமுதன் முருங்க வெற்றிக் காய்ந்துடன், கடுங்காற் றெடுப்பக் கல்பொரு துரைஇ, நெடுஞ்சுழிப் பட்ட நாவாய் போல, விருதலைப் பணில மார்ப்பச் சினஞ்சிறந்து, கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி, மென்பிணி வன்றெடர் பேணுது காழ்சாய்த்துக், கந்துரீத் துழிதருங் கடாஅ யானையும்” (மதுரை. ௩௭௮ - ௮௩) எனவந்திருத்தல் காண்க.

வங்கம் யானைக்கும் காற்று மதத்திற்கும் உவமை. வங்கம்போலக் காலவேகம் களிமயக்குற்றென வெனவியையும். இப்படியே, “வீங்கு பிணி நோன்கயி றரீஇயிதை புடையூக், கூம்புமுதன் முருங்க வெற்றிக் காய்ந்துடன், கடுங்காற் றெடுப்பக் கல்பொரு துரைஇ, நெடுஞ்சுழிப் பட்ட நாவாய் போல, விருதலைப் பணில மார்ப்பச் சினஞ்சிறந்து, கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி, மென்பிணி வன்றெடர் பேணுது காழ்சாய்த்துக், கந்துரீத் துழிதருங் கடாஅ யானையும்” (மதுரை. ௩௭௮ - ௮௩) எனவந்திருத்தல் காண்க.

சடு. பரிக்குதிரை; பரி - செலவு; “பைகப்புலங் கவர்த் பாய் பரிப்புரவி” மதுரை. ௬௮௬.

சசு. கடுங்கண் - தறுகண்மை; அது கடுக்கக் கொல்லுதல்; “நெடுஞ்சுழிப் பட்ட கடுங்கண் வேழச், துரவுச்சினர் தணித்து” (மலை படு. ௩௨௫ - ௬) கடாத்திறம் - மதத்தின்கூறுபாடுகள்.

சஅ. ‘கொடுஞ்சி - தாமரைப்பூவடிவமாகப்பண்ணித் தேர்த்தட் டின் முன்னே நடுவது’ என்பர் ஜசீரியர் நச்சினர்க்கினியர்; “கொடு ன்சி நெடுந்தேர்” (மதுரை. ௭௫௨); “நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி” (புறநா. ௭௭); இதுதாமரைமொட்டி வடிவமுள்ள தென்றும் கூறுவர்.

சக. காரலர் கடம்பன் அல்லனென்பதை - கார்காலத்து அலர் கின்ற கடம்பின் அலராற்றெடுக்கப்பட்ட மாலையையுடைய முருகக்கடவு ளல்லனென்பதை; “காரநறுங் கடம்பின்” (புறநா. ௨௩) என்பதனாற் கடம்பு கார்காலத்திற்கு உரியதென்பதும், “பராஅரை மராஅத், துருள் பூற் தண்டார் புரூ மார்பின்” (முருகு. ௧௦ - ௧௧) என்பதனால் முருகக் கடவுள் கடப்பமாலையையுடையரென்பதும் அறியப்படும்.

௫௦. ஆரங்கண்ணி - ஆத்திமலை; இது சோழர்களுக்குரிய அடை யாளமலை; “ஆரங் கண்ணிச் சோழன்” சீலப். பதிகம், ௧௨.

சக - ௫௦. அழகாலும் ஆண்மையாலும் உதயகுமரனை முருகக் கடவுளென்றெண்ணிக் கடப்பமாலையின்மையாலும் ஆத்திமலையுண் மையாலும் அவனைச் சோழன்மகனென்று கண்டோர்துணிக்தமையின் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

௨௭-௫௦. மன்னவன்சிறுவன், உதயகுமரன், அரசிளங்குமரன், சென்

ஊடக மடந்தையர் நலங்கெழு வீதி
 யாடகச் செய்வினை மாடத் தாங்கட்
 சாளரம் பொளித்த கால்போகு பெருவழி
 வீதிமருங் கியன்ற பூவணைப் பள்ளித்
 ௫௫ தகரக் குழலா டன்னெடு மயங்கி
 மகர யாழின் வான்கோடு தழீஇ
 வட்டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவையி
 னெட்டி குமர னிருந்தோன் றன்னை
 மாதர் தன்னெடு மயங்கினை யிருந்தோ

‘றெய்தி அடக்கிப் பற்றி அல்லனென்பதைச்சாற்றித் தானையொடு வருவோனென்க.

௫௬. நாடகமடந்தையர் - நாடகக்கணிகையரது. வீதி - வீதியில்.

௫௭. ஊடகம் - நால்வகைப் பொன்னுள் ஒன்று. செய்வினை - செய்தொழில். மாடத்தாங்கண் - மாடத்திடத்தே.

௫௮. கால்போகுபெருவழி - காற்றுச்செல்லும் பெரியவழி. கால் போகு பெருவழியாகிய பொளித்தசாளரம்.

௫௯. வீதி மருங்கு இயன்ற - வீதியின் பக்கத்தே இயற்றிய. பூ அணைப்பள்ளி - மலரணையாகிய படுக்கையில்.

௬௦. தகரம் - மயிர்ச்சாந்து. தகரக்குழலானென்றது, ஒருகணிகையை.

௬௧. மகரயாழ் - நால்வகையாழன் ஒன்று; அது பதினேழு நரம் புடையது. கோடு - யாழ்த்தண்டு; “அங்கோட்டுச் செறிந்த வவழிந்து வீங்கு திவவு” (சிறுபாண். ௨௨௨); “கருங்கோட்டுச் சிறியாழ்” (நெடு நல். ௭௦.) தழீஇ - தழுவி.

௬௨. வட்டிகை - எழுதுகோல்; “வட்டிகைச் செய்தியும்” (௨ : ௨௭) என்றார் முன்னும்.

௬௩. எட்டி - வைசியர்பெறும் பட்டப் பெயர்; “எட்டிப் பூப்பெற்றிருமுப் பதிற்றியாண், டொட்டிய செல்வத் துயர்ந்தோ னாயினன்” (௨௨ : ௧௧௩ - ௪) என்பர் பின்னும்; “எட்டி குமர னினிதி னியக்கு, மின்னெலி வீணைப் பண்ணெலி வெரீஇ” (பெருங். க. ௪௦ : ௧௧௩ - ௭); “எட்டி காவிதிப் பட்டந் தாங்கி” (ஹை. ௨. ௩ : ௧௪௪); “எட்டி சாயல னிருந்தோன் றனது” (சிலப். ௧௫ : ௧௩௩); “எட்டி காவிதி யென்பன தேய வழக்காகிய கிறப்புப் பெயர்” (தொல். தொகை. ௫. ௧௨) என்பர் ஆசிரியர் நச்சினுரீக்கிரியர்.

௬௪. மயங்கினை இருந்தோய் - மயங்கியிருந்தோய்.

(௬ - ௩.) ௬௩. ‘சாளரமொழித்த’, ‘சாளரமொழிந்த.’ ௬௫. ‘தாத விழ் குழலான்’ ௬௬. ‘மாதர்விணையின்’

சு௦ யாதாரீ யுற்ற விடுக்க னென்றலு
 மாங்குது கேட்டு வீங்கிள முலையொடு
 பாங்கிற் சென்று தான்றொழு தேத்தி
 மட்டவி ழலங்கன் மன்ன குமரற்
 செட்டி குமர னெய்திய துரைப்போன்
 சுரு வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போற்
 றகைநலம் வாடி மலர்வனம் புகூஉ
 மாதவி பயந்த மணிமே கலையொடு
 கோவல னுற்ற கொடுந்துயர் தோன்ற
 நெஞ்சிறை கொண்ட நீர்மையை நீக்கி
 எ௦ வெம்பகை நரம்பி னென்கைச் செலுத்திய

சு௦. இடுக்கண் - துன்பம்.

இ௦ - சு௦. அங்ஙனம் வருவோன் வீதியில் மாடத்துப் பள்ளியிற் குழலாடன்னொடி மயங்கித் தழீஇப் பாவையினிருந்தோன்றன்னே, இருந்தோய், நீயுற்ற இடுக்கண் யாதென்றலுமென்க.

எட்டிக்குமரன் வீதிமருங்கியன்ற சாளரச்சேக்கையிலிருந்தமையின் உதயகுமரன் அவனைக்கண்டான்.

சுஉ. பாங்கு - முறைமை; பக்கமெனலுமாம். தொழுது - பணிந்து.

சுந. மட்டு - தேன். சுச. எய்தியது - நேர்ந்ததை.

சு௦ - சுச. என்றலும் அதுகேட்டு எட்டிக்குமரன் கணிகையொடுஞ் சென்று தொழுது ஏத்தி மன்னகுமரற்கு உரைப்போன்.

சுரு. செப்பினுள் வைகியமலர் புழுக்கத்தால் வாடும்; “மடை மாண் செப்பிற் றமிய வைகிய, பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே” (குறந். கூ); “வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம்” (கலி. சுஅ : சுரு); பெருங். க. நூ. : எஅ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

சுசு. தகைநலம் - மிக்கவழகு.

சுஎ - அ. பயந்த - பெற்ற. மணிமேகலையைக் கண்டவுடன் எட்டி குமரனுக்குக் கோவலனடைந்ததுன்பம் நினைவிற்கு வந்தமையின், ‘மணிமே கலையொடு, கோவல னுற்ற கொடுந்துயர் தோன்ற’ என்றாள்; இப்படியே, “இளங்கோன் கண்ட விளம்பொற் பைங்கொடி.....உருவி லாளனொ டிருவம் பெயர்ப்ப” (இ : க - சு) என்பர் பின்னும்.

சுக. நெஞ்ச இறைகொண்ட நீர்மையை - மனம் தங்குதல் கொண்ட தன்மையை; “வண்டிறை கொண்ட கமழ்பூம் பொய்கை” மதுரை. ௨௫௩.

எ௦. பகைநரம்பு - நின்றநரம்பிற்கு ஆராவதும் மூன்றாவதுமாகிய நரம்புகள்; “நின்ற நரம்பிற் காறு மூன்றுஞ், சென்றுபெற நிற்பது கூட மாசும்” (சீலப். அ : நூ. - ச, உரை, மேற்.); கூடம் - பகை.

T
H. 100701/c 24

திதுயா னுற்ற விடும்பை பென்றலு
மதுமலர்த் தாரோன் மனமகிழ் வெய்தி
யாங்கவ டன்னையென் னணித்தே ரேற்றி
யீங்கியான் வருவே னென்றவற் குரைத்தாங்
எடு கோடுமழை கிழியு மதியம் போல
மாட வீதியின் மணித்தேர் கடைஇக்
காரணி பூம்பொழிற் கடைமுகங் குறுகவத்
தேரொலி மாதர் செவிமுத லிசைத்தலுஞ்
சித்திரா பதியோ தெய குமரனுற்
அடு நென்மேல் வைத்த வுள்ளத் தானென
வயந்த மாலை மாதவிக் கொருநாட்
கிளந்த மாற்றங் கேட்டே னாதலி
னங்கவன் நேரொலி போலு மாயிழை

சுசு - எக. உரைப்போன் மலர்போல் நலம்வாடி வனம்புகூஉம்
மணிமேகலையோடு கோவலனுற்ற துயர்தோன்ற அத்துயரம் நீர்மையை
நீக்கி என் கையைப் பகைநரம்பிற் செலுத்தியது; யானுற்ற இடும்பை
இதுவென்று மென்க.

எஉ. தாரோன் - உதயகுமரன். முனிவருடைய உறைவிடத்தை
நீங்கி மலர்வனத்திற்குச் சென்ற மணிமேகலையை இனி எனிதிற் பெறலா
மென்று மகிழ்ந்தான்.

எங. அவன்தன்னை - மணிமேகலையை.

எச. அவற்கு - எட்டிகுமரற்கு.

எடு. கிழியுமதியம் - கிழிதற்குக் காரணமாகிய மதியம். மதியம்
போல - சந்திரன்போல; கலைநிரம்பினமையின், உதயகுமரனுக்கு மதி
உவமையாயிற்று; “நான்வாய் நிறைந்த நகைவெண்மதி செல்வ தொத்
தான்” (சீவக. சடுசு.) மாடங்கட்கு மழையையும், தேருக்கு மதியத்
தையும் உவமையாக்கினும் பொருந்தும்.

எசு. கடைஇ - செலுத்தி; “காலியக் கன்ன கதழ்பரி கடைஇ”
மதுரை. சசு.

எஎ. கடைமுகம் - வாயிலிடம். குறுக - அடைய.

எஅ. மாதர் - மணிமேகலை. செவிமுதல் - செவியிடம்.

எக - அ. என்றலும் மகிழ்வெய்தி, ‘அவளை என் தேரேற்றி இங்கு
வருவேன்’ என்று அவனுக்குரைத்து மதியம்போலத் தேரைக் கடைஇப்
பொழிலின் கடைமுகங்குறுக, அத்தேரொலி செவிமுதலிசைத்தலு
மென்க.

அஉ. கிளந்த - சொல்லிய. அங். ஆயிழை : விளி.

(பி - ம்.) எடு. ‘கிழிக்கும்’

யீங்கென் செவிமுத லிசைத்ததென் செய்கென
 அரு வமுதுறு தீஞ்சொ லாயிழை புரைத்தலுள்
 சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போற்
 பளிக்கறை மண்டபம் பாவையைப் புகுகென்
 றொளித்தறை தாழ்கோத் துள்ளகத் திரீஇ
 யாங்கனா தனக்கோ ரைவிலின் கிடக்கை
 கூ0 நீங்காது நின்ற நேரிழை தன்னைக்
 கல்லென் றுளையொடு கடுந்தேர் நிறுத்திப்
 பன்மலர்ப் பூம்பொழிற் பகன்முனைத் ததுபோற்
 பூமரச் சோலையும் புடையும் பொங்கருந்
 தாமரைச் செங்கண் பரப்பினன் வருஉ
 கூரு மரசினங் குமர னாருமி லொருசிறை
 யொருதனி நின்ற யுன்றிற மறிந்தேன்

அச. என்செய்கு - யாதுசெய்வேன்.

அரு. அமுதுறு தீஞ்சொ லாயிழை - மணிமேகலை.

எசு - அரு. உதயகுமான் என்மேல் வைத்த உள்ளத்தானென்று வயந்தமாலே சித்திராபதியோடுற்று முன்னொருநாள் மாதவிக்குக் கிளந்த மாற்றத்தை நான் கேட்டேன்; ஆதலின், ஆயிழாய், என் செவிமுத லிசைத்த ஒலி, அவன் தேரொலிபோலும்; இதற்கு யான் யாதுசெய்வே னென்று மணிமேகலை புரைத்தலுமென்க.

அசு. துளக்குறுமயில் - தளர்ச்சியுற்ற மயில்.

அஎ. மண்டபத்தில். பாவையை - மணிமேகலையை, புகுக என்று.

அஅ. இரீஇ - இருக்கச்செய்து.

அசு. ஐந்துவிற்குடை நீளத்தே நின்றல் மரபு; “ஐவிவி னகல நின் றுங் கழிதொழு திறைஞ்சி னாற்கு” (கீவக. ௬௦௪), “இருந்த மன்னவற் கெழு கோ லெல்லையுட், பொருந்தல் செல்லாது புக்கவ னிறைஞ்ச” (க. ௪௭: இந் - ௪) என்று எழுகோலெல்லையுடறுவர், பெருங்கதை தூலா கிரியர்.

அசு - கூ0. கேட்டு மண்டபத்திற் புகுகவென்று பாவையையொளித் துத் தாழ்கோத்து இருத்தி அதுதனக்கு ஐந்துவிற்கிடக்கையில் மயில் போல நின்ற நேரிழையாகிய சுதமதிதன்னை.

கக. கடுந்தேர்: கடுமை - விரைவு. கூஉ. பகல் - சூரியன்.

கங. பொங்கர் - ஈண்டுக் கட்டுமலை; மரக்கிளையென்றுமாம்.

கச. பரப்பினன் - பரப்பி.

கரு. ஒருசிறை - ஒருபக்கம்; “வானவ ருறையும் பூகா றொரு சிறை” சீலப். ௧0: கருஅ.

கசு. திறம் - இயல்பு.

(பீ - ந.) அரு. ‘அமுதுறு’ அஅ. ‘தாட்கோத்து’, ‘தாட்கட் கோத்து.’

41.10.01/1024

சு.—பரிக்கறைபுக்ககாதை.

ருக

1233
(1240)

வளரிள வனமுலை மடந்தை மெல்லிய
றளரிடை யறியுந் தன்மையள் கொல்லோ
வினையா மழலை வினைந்து மெல்லியன்
க00 முனையெயி றரும்பி முத்துநிரைத் தனகொல்
செங்கய நெடுங்கண் செவிமருங் கோடி
வெங்கணை நெடுவேள் வியப்புரைக் குங்கொன்
மாதவ ருறைவிட மொரீஇமணி மேகலை
தானே தமிழளிங் கெய்திய துரையெனப்
க00 பொதியறைப் பட்டோர் போன்மௌம் வருந்தி
மதுமலர்க் கூந்தற் சுதமதி யுரைக்கு
மிளமை நாணி முதுமை பெய்தி
யுரைமுடிவு காட்டிய வுரவோன் மருகற்

- கௌ. மெல்லியல் - மணிமேகலை.
கௌ. தளரிடை - ஆடவர் காமத்தாற்றினர்ந்த சமயத்தை ; இடை-
காலம் ; “உடையோர் போல விடையின்று குறுகி” புறநா. இச.
கக. “வினையா மழலையின் விரித்துரை யெழுதி” சிலப். அ: சுள.
க00. “முனையா நிளங்கையே முழுமதி புரைமுகமே” (சிலப்.
எ: கக); “முனையிள வெண்பன் முதுக்குறை நங்கை” ஷே. கடு: ௨0௨.
க0௨. வெங்கணை - விருப்பத்தைச் செய்யும் அம்பு.
க0௩. மாதவர் - சங்கத்தார் ; அறவணவடிகளென்றுமாம். ஓரீஇ-
நிங்கி.
க0௪. தமிழன் - தனித்தவளாய்.
க0 - க0௪. தானையொடு தேரைப் புறத்தே நிறுத்திப் பொழிவிற்
பகல் முளைத்ததுபோல் வருங்குமரன், சுதமதியைக் கண்டு, ‘ஒருசிறை
தனி நின்றாய், உன்றிறமறிந்தேன் ; மணிமேகலை அறியுந்தன்மையள்
கொல்லோ ; அவள் முனையெயிறு முத்துநிரைத்தனகொல் ; அவள்கண்
கள் வேள் வியப்புரைக்குங்கொல் ; அவள் மாதவருறைவிடத்தை
யொரீஇத் தமிழளாய் இவ்வு எய்தியதற்குக் காரணமுரை’ என்று கேட்ப
வென்க.
க0௫. பொதியறைப்பட்டோர் - துவாரமில்லாத கீழறையில் அகப்
பட்டோர் ; “பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுமெய் வருந்தி” (மணி.
கக: அ); “போதார் பிறவிப் பொதியறை யோரென” சிலப். க0:
ககக.
க0௭ - அ. இளமைநாணி முதுமையெய்தி உரைமுடிவுகாட்டிய
உரவோன் - இளமைப்பருவத்தைநாணி முதுமைப்பருவத்தையடைந்து,
தம்முட் பகைமைகொண்டு வந்தாரிருவருடைய சொல்லு ஐராய்ந்து
அவற்றின் முடிவை அவர்களுக்கு விளக்கிய அறிவுடையோனாகிய கரி
காற்பெருவளத்தானென்னுஞ் சோழன் ; இவ்வரலாற்றை அடியில்வரும்
(பி - மீ.) கௌ. ‘தளரடையறியுந்தன்மையைக்கொல்லோ’ க0௫.
போன்றுமெய்வருந்தி’ க0௮. ‘மருமாற்கு’

கறிவுஞ் சால்பு மரசியல் வழக்குஞ்
 கக0 செறிவிலை மகளிர் செப்பலு முண்டோ
 வனைய தாயினும் யானென்று கிளப்பல்
 வினைவிளங்கு தடக்கை விறலோய் கேட்டி
 வினையின் வந்தது வினைக்குவினோ வாயது
 புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது
 ககரு மூப்புவினி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
 பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
 புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை

பழமொழி வெண்பாவாலும் அதன் உரையாலுமுணர்க் ; “உரைமுடிவு காண னினமையோ நென்ற, நரைமுது மக்க ளுவப்ப - நரைமுடித்துச், சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை, கல்லாமற் பாகம் படும்” (உக), என்பது — ‘தம்முள் மறதலையாயின ரிருவர் தமக்கு முறைமைசெய்யவேண்டி வந்து சில சொன்னால் அக்கொன்முடிவு கண்டே ஆராய்ந்து முறைசெய்ய அறிவு நிரம்பாத இளமைப்பருவத்தா னென்றிகழ்ந்த நரைமுதுமக்களுவக்கும் வகை நரைமுடித்து வந்து முறைவேண்டிவந்த இரு திறத்தாரும் சொல்லிய சொற்கொண்டே ஆராய்ந்தறிந்து முறைசெய்தான் கரிநாற்பெருவளத்தானென்னுஞ் சோழன் ; ஆதலால், தத்தம் குலத்துக்குத்தக்க விச்சைகள் கற்பதற்கு முன்னே செம்பாகமுளவா மென்றவாறு’ ; இவ்வரலாறு, “முதியோ, ரவைபுகு பொழுதிற்றம் பகைமுரண் செலவும்” (கஅஎ - அ) என்று பொருநராற்றுப்படையிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உரவோன் மரு கற்கு-கரிகாற்பெருவளத்தான் வழித்தோன்றலாகிய உனக்கு ; மருகன்-வழித்தோன்றல் ; “உலக மாண்ட வுயர்த்தோர் மருக” மதுரை, உரு.

க0க. சால்பு - அமைதி. அரசியல் வழக்கு - அரசநீதி.

க0க - க0. ஒப்பு : மணி. கஅ : கச0 - சக.

க0ரு - க0. அதுகேட்டு உளம்வருந்தியுரைக்குஞ் சுதமதி மரு கற்கு அறிவு முதலியவற்றை மகளிர்செப்புகளும் உளவாகுமோவென்று ளென்க.

ககக. கிளப்பல் - சொல்லுவேன். ககஉ. வினை - போரில்.

இனி, மணிமேகலையை அவன் விரும்பாமலிருத்தற்கு உடம்பின் னுய்து அன்மையைச் சொல்லுவான்.

ககஉ. வினையின்வந்தது - கன்மத்தால் வந்தது. வினைக்கு வினை வாயது - கன்மத்திற்கு வினாநிலமாகவுள்ளது.

ககச. புனைவன - சந்தனம் மலர்முதலியவை.

ககரு. மூப்புவினிவுடையது - முதுமையையும் சாதலையுமுடையது. தீப்பிணி யிருக்கை - கொடியநோய்களுக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளது.

ககஎ. அரசு அடங்கு புற்றினென இயைக்க. செற்றம் - பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வதாகிய சினம், சேக்கை - தங்குமிடம்.

(பி - ம்.) ககஉ. ‘கேணி’ ககரு. ‘மூத்து’

யவலக் கவலை கையா றழுங்க
 றவலா வுள்ளர் தன்பா லுடையது
 கஉ0 மக்கள் பாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
 மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாரா
 யென்றவ னுரைத்த விசைபடு தீஞ்சொல்
 சென்றவ னுள்ளஞ் சேரா முன்னர்ப்
 பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையி
 கஉ1 னிளங்கொடி தோன்றுமா லிளங்கோ முன்னென்.

சு.—பளிக்கறைபுக்க காதை முற்றிற்று.

ககஅ. அவலம் - வருத்தந்தோன்றி நிற்கல். கவலை - யாது செய்வ
 லென்றல். கையாறு - மூர்ச்சித்தல். அழுங்கல் - வாய்விட்டழுதல்;
 இஃது அரற்றெனப்படும்.

ககஅ - க. அவலம் முதலியவைகள் நீங்காததானிய உள்ளத்தினைத்
 தன்னிடத்தே உடையது.

கஉ0. பாக்கை இதுவென - பாக்கை இத்தன்மையதென்று; இது
 வென்றது, 'வினையின் வந்தது' என்றது முதலியவற்றை.

கஉக. இதனை - இவ்வுடம்பை. புறமறிப்பாராய் - புறமறியாகப்
 பார்ப்பாயாக; பார்ப்பின், இதன் ஆய்து அன்மை விளக்குமென்றபடி;
 "மற்றதனைப் பைமறியாப் பார்க்கப் படி" (நாலடி. சுஉ); "பைம்
 மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து" இறை. சூ. க, உரை.

கஉஉ. அவன் - சுதமதி.

கஉச. "பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவை" (மணி. கஅ:
 எஅ); "பளிக்கறைப் பவழப் பாவை பரிசெனத் திகழுஞ் சாயல்"
 கீவக. ககஉ.

கஉஊ. தோன்றும் - தோன்றாநின்றான்.

கஉஉ - ஈ. என்று அவன் உரைத்தசொல் அவனுள்ளம் சென்று
 சேராமுன்னர், இளங்கொடி பாவைபோல இளங்கோமுன் தோன்று
 மென்க.

க - கஉஊ. காண்பனகாண் காணாய் காண் காண் காவணைச் சுத
 மதி காட்ட மணிமேகலை வனங்காண்புழி, மன்னவன்சிறுவன் உதயகும
 ரன் அரசினங்குமரன் வருவேன், இருந்தோன்தன்னை, இருந்தோய்,
 யாதென்றலும், உரைப்பேன், என்றலும், மழிவெய்தி உரைத்துக்
 கடைஇக் குறுகத் தேரொலி இசைத்தலும் என் செய்கெனவுரைத்தலும்
 கேட்டு இரீஇ நின்ற நேரிழைதன்னை, சின்றுய், அறிந்தேன்; தன்மை
 யள்கொல்லோ, நிரைத்தனகொல், உரைக்குங்கொல், உரையென, சுத
 மதி, செப்பலுமுண்டோ; கிளப்பல்; கேட்டி. என்று உரைத்தசொல்
 சேராமுன்னர் இளங்கொடி தோன்றுமெனமுடிக்க.

(சு - ஈ.) ககஅ. 'கையாற்றழுங்கல்'

ஐந்தாவது

மணிமேகலாதேய்வம்

வந்துதோன்றியகாதை.

[ஐந்தாவது மணிமேகலை உதயகுமரன்பால் உள்ளத்தாளேன
மணிமேகலை தனக்கு மணிமேகலாதேய்வம்
வந்துதோன்றியபாட்டு.]

இளங்கோன் கண்ட விளம்பொற் பூங்கொடி
விளங்கொளி மேனி விண்ணவர் வியப்பப்
பொருமுகப் பளிங்கி நெழினி வீழ்த்துத்
திருவின் செய்யோ ளாடிய பாவையின்
ஓ விரைமல ரைக்கணை மீன விலோதனத்
துருவி லாளனொ ருருவம் பெயர்ப்ப

க. இளங்கோன் - உதயகுமரன். பொற்பூங்கொடி. - காமவல்லி
போன்ற மணிமேகலை.

உ. விளங்கொளி மேனி விண்ணவர் - தேவர் ; மணி. சு: சு - ௧௦.

ஈ. பொருமுகப் பளிங்கின் எழினி - பளிங்காகிய பொருமுக
வெழினியை ; எழினி - திரைச்சீலை ; பொருமுகவெழினி - மூவகைத்
திரைச்சீலைகளுள் ஒன்று ; “ ஒருமுக வெழினியும் பொருமுக வெழினி
யும், கரத்துவர வெழினியும் புரிந்துடன் வருத்து ” சீலப். ஈ: ௧௦௯-௧௦.

ச. திருவின் செய்யோன் - இலக்குமி ; இன் : சாரியை ; “செம்
மலர்த் திருவின் பாவாய் ” (சீவக. ஈ.௧௫) என்புழிப்போல. பாவை -
பதினேராடலுள் ஒன்று ; அது, போர்செய்தற்குச் சமைந்த கோலத்
தோடு அகரர் மோகித்துவிழும்படி கொல்லிப்பாவைவடிவாய்த் திரு
மகள் ஆடியது ; இதனை, “செருவெங் கோல மவுணர் நீங்கத், திருவின்
செய்யோ ளாடிய பாவையும்” (சீலப். சு : ௬௦ - ௬௧) என்பதனாலுணர்க் ;
“பாவை திருமக ளாடிற் ததற்குறுப், போவாம லொன்றுடனே
யொன்று.” பாவையின் - பாவைபோல ; பாவையாடிய திருமகன்போல
வெனிணும் பொருந்தும்.

ஓ. மலரைக்கணை-மலராகிய ஐந்துபாணம். விலோதனம்-கொடி.

சு. உருவிலாளன் - அநங்கன் ; ‘உருவி லாளனொ ருருவம் பெயர்
ப்ப’ என்பதற்கு இவளுருவத்தைக் காண்பவர்களுக்கு உடனே மன்மத
பாதை உண்டாகின்றதென்பது சுருத்தாகக்கொள்க ; மணி. ச : ௬௭-௮,
பார்க்க.

(15 - மீ.) ஓ - சு. ‘விலோதத்துருவிலாளனுருவம்’

நி.மணிமேகலாதெய்வம்பவந்துதோன்றியகாதை. ௫௫

வோவிய னுள்ளத் துள்ளியது வியப்போன்

காவியங் கண்ணி யாகுத றெளிந்து .

தாமொளி மண்டபந் தன்கையிற் றடைஇச்

௧௦ சூழ்வோன் சுதமதி தன்முக நோக்கிச்

சித்திரக் கைவினை திசைதொறுஞ் செறிந்தன

வெத்திறத் தாணின் னிளங்கொடி யுரையெனக்

குருகுபெயர்க் குன்றங் கொன்றோ னன்னநின்

முருகச் செவ்வி முகந்துதன் கண்ணாற்

௧௫ பருகா ளாயிற் பைந்தொடி நங்கை

க - சு. பூங்கொடி, பாவையின் உருவிலாளனொடு உருவம் பெயர்ப்ப வென்க.

எ. ஓவியன் - சித்திரமெழுதுவோன் ; உள்ளியது - சித்திரம் எழுதுவதற்காக நினைந்ததை ; மணிமேகலையுருவத்தைச் சித்திரமென்று கருதினென்றவாறாயிற்று ; இது, “மேலிய பளிங்கின் விருந்திற் பாவையிஃ, தோவியச் செய்தியென் றெழிவேன் முன்னர்” (கஅ : சுசு - ஏ), “நங்கிம் மண்ணீட் டியாரென வுணர்கேன்” (கஅ : கடுசு) எனப் பின் வருவனவற்றால் துணியப்படும். வியப்போன் - ஆச்சரிய மடைவோன் ; இது பெயர் ; இனி, ‘ஓவியன்’ என்பதற்கு உதயகுமான் ஆச்சரியத்தால் சித்திரம் போன்றவனாய் நின்றென்றும், ‘அது’ என் பதற்கு அவ்வடிவத்தையென்றும் பொருள் கூறினும் பொருந்தும்.

அ. காவியங்கண்ணியாகுதல் - மணிமேகலையாதலை.

எ - அ. வியப்போன் தெளிந்தென்க.

க. தாழ் ஒளி மண்டபம் - தங்கிய ஒளியையுடைய பளிங்குமண்ட பத்தை. தடைஇ - தடவிப்பார்த்து ; மண்டபத்துள்ளே செல்லக் கருதியவன் வாயில் காணுதற்கு முயலுகின்றான்.

கஉ. எத்திறத்தான் - என்ன இயல்பையுடையான் ; நின் இளங் கொடி எத்திறத்தா னென்க.

௧௦ - கஉ. சூழ்வோன் நோக்கி உரையென.

கங. குருகுபெயர்க்குன்றம் - கிரவஞ்சகிரி. கொன்றோன் - முரு கக்கடவுள் ; “குருகுபெயர்க் குன்றங் கொன்ற கெடுவேலே” (சிலப். ௨௪ : ‘சரவண’), “குருகுபெயர்க் குன்றங் கொன்றான் மடவன்” ஷை ஷை ‘ஆய்வினை’

கச. முருகச்செவ்வி - இளைமைப் பருவத்தினழகை.

கடு. ஆயின் - ஆராயுமிடத்து.

கச - நு. நங்கை நின் செவ்வியைப் பருகாளென இயைக்க.

(பி - டி.) க. ‘தாளொலி’ கக - உ. ‘சிறந்தன வொத்தாணின்’ கச. ‘முருகற்செவ்வி’ கடு. ‘பருகாளாயினிப்’

யூத்தரு தவத்தன் சாப சரத்தி
காமற் கடந்த வாய்மைய னென்றே
தூமலர்க் கூந்தற் சதமதி யுரைப்பச்
சிறையு முண்டோ செழும்புனன் மிக்குழிஇ
உ0 நிறையு முண்டோ காமங் காழ்க்கொளிற்
செவ்விய ளாயினென் செவ்விய ளாகென
வவ்விய நெஞ்சமொ டகல்வோ னாயிடை
யஞ்செஞ் சாய லரார்தா ணத்துளோர்
விஞ்சைய னிட்ட விளங்கிழை யென்றே
உரு கல்லென் பேரூர்ப் பல்லோ ருரையினை
யாங்கவ ருறையிட நீங்கி யாயிழை
யீங்கிவ டன்னே டெய்திய துரையென

கக. ஊழ் - முறை; பெளத்தர்களுக்கு ஊழ்வினை உடன்பாடாக
லின், ஊழ்வினையால் தரப்பட்ட தவத்தையுடையனென்றுமாம். சாப
சரத்தி - சாபமாகிய அம்பையுடையான்; சாபம் - சபித்தல்; வில்லையும்
அம்பையும் உடையாளென்றும் ஒருபொருள் தோன்றிற்று. தவத்தின
ரைச் சாபசரரென்பர் வடதூலார்.

கக. செழும்புனல் மிக்குழிச் சிறையுமுண்டோ - வளவியபுனல்
மிக்கவிடத்து அதனைத் தாங்கும் அரணுமுண்டோ; இல்லையென்றபடி;
“நீர்மிகிற் சிறையு டில்லைத் தீமிகின், மன்னுயிர் நிழற்று நிழலு மில்லை”
(புறநா. 10க); “நீர்மிகி னில்லை சிறை” பழ. கக0.

கக - உ0. “சிறையென்ப தில்லைச் செவ்வே செம்புனல் பெருகு
மாயி, நிறையென்ப தில்லைக் காம நோர்நின்று சிறக்கு மாயின்” துளா.
கல்யாண. கடுடு.

உ0. காமம் காழ் கொளின் நிறையும் உண்டோ - காமம் அடிப்
படி அதுனை நிறுத்துந்தன்மைபும் உளதாகுமோ; காழ் - வைரம்; நிறை
நிறுத்துந் தன்மை; “பிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே”
குறுந். கள.

உஉ. ஔவியம் - பிறர்க்கு இவன் உரியளாதல் கூடுமோவென்ப
தால் உளதாகிய பொருமை. ஆய்டை - அப்பொழுது.

உங. அஞ்செஞ்சாயல்: விளி; என்றதுசதமதியை. அரார்தா
ணம்: மணி. ட: அள; பெருங். உ. உ: கட்டி, எ: கசக, டி. ச: கடுக.

உச. விஞ்சையன் - வித்தியாதரன்; என்றது மாருதவேகனை.

உடு. உரையினை - சொல்லையுடையாய்.

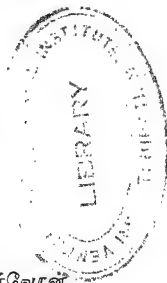
உஉ - டி. அரார்தாணத்திற் சதமதி மாருதவேகனால் இடப்
பட்டாளென்பதை, “என்மக ளிருந்த விடமென் நெண்ணித், தன்னுறு
துன்பந் தாங்காது புருந்து, சமணீர் காணுஞ் சரணென் றேனை”
(மணி. டி: டி0 - டிஉ) என்பதனுலுமுணர்க.

உஎ. உரையென - சொல்லென்று உதயருமான்சொல்ல.

(பி - ம்.) கக. ‘தவத்தர் சாபச்சாதகி’, ‘தவத்தான சாபநி சாத்தி’,
கஅ. ‘தூஉமலர்’ உ0. ‘காழ்கொளிற்’ உக. ‘ஆயினின்ன செவ்விய
ளாக்கென’ உஉ. ‘ஆயிழை’

௫. மணிமேகலாதெய்வம்வந்துதோன்றியகாதை. ௫௭

வார்கழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி
தீநெறிப் படரா நெஞ்சினை யாகுமதி
௩௦ யிங்கிவ டன்னோ டெய்திய காரணம்
வீங்குநீர் ஞால மாள்வோய் கேட்டருள்
யாப்புடை புள்ளத் தெம்மனை யிழந்தோன்
பார்ப்பன முதுமகன் படிம வுண்டியன்
மழைவளந் தருஉ மழலோம் பானன்
௩௫ பழலினைப் பயத்தாற் பிழைமண மெய்திய
வெற்கெடுத் திரங்கித் தற்றக வுடைமையிற்
குரங்கு செய்கடற் குமரியம் பெருந்துறைப்
பரந்துசென் மாக்களொடு தேடினன் பெயர்வோன்
கடன்மண்டு பெருந்துறைக் காவிரி யாடிய

உஅ. “வாழ்கநின் கண்ணி மாதோ” சீவக. கஅக௦.

உக. படரா - செல்லாத. நெஞ்சினையாகுமதி - நெஞ்சையுடையாயாக ஆக்கடவாய்; மதி; முன்னிலையசை.

௩௦ - ௩க. காரணம் கேட்டருள்.

௩௨. யாப்பு - உறுதி. எம்மனை - எம் அன்னை; “எம்மனை காணாய்” (சு: கஉக) என்பர் பின்னும்; “எம்மனை தமியையாகி” சீவக. ௩௧௫.

௩௩. படிமவுண்டி - நோற்றுப் பட்டினிலிடின்னும் உணவு; “படிம வுண்டிப் பார்ப்பன மகனை” துறுந். க௫௬.

௩௫. மாருதவேகனுக்குத் தான் சிலநாள் உரியளானதுபற்றி, ‘பிழைமண மெய்திய’ என்றான்; “ஓதலந்தணர்க் கொவ்வே றுமினும்” (௫: ச௩) என்று பின்வருதல் காண்க.

௩௬. எற் கெடுத்து இரங்கி - என்னைக் காணப்பெறுது இரங்கி; “அரசுகெடுத் தலம்வரு மல்லற் காலே” (சீலப். ச: அ.) தன் தக உடைமையின் - தன்னைத்தக்கிருக்கும்படி உடைமையினாலே.

௩௭. குமரி - கன்னியாகுமரி.

௩௭ - அ. குற்றமுற்ற குலமகளிர் அக்குற்றத்தைப் போக்குதற் பொருட்டுக் குமரியாடச் செல்லுதல் மரபாதலால், இவன் கன்னியாகுமரியாற்றிற்குச் செல்பவர்களொடு சேர்ந்து சுதமதியைத் தேடிச் சென்றான்; “பார்ப்பனி சாவி காப்புக்கடை கழிந்து, கொண்டோற் பிழைத்த தண்ட மஞ்சித், தென்றிசைக் குமரி யாடிய வருவோள்” மணி. க௩: ௫ - ௭.

௩௯. ‘கடன்மண்டு பெருந்துறைக்காவிரி - சங்கமுக்கதுறை.

(பு - ௩.) ௩௨. ‘யாப்பிடை’ ௩௭. ‘குரங்குசெய் கடந்துறை’, குரங்குகுசெய்கடற்குமரி.’ ௩௯. ‘ஆடிட’

ச௦ வடமொழி யாளரொடு வருவோன் கண்டங்
கியங்கனம் வந்தனை யென்மக னென்றே
தாங்காக் கண்ணீ ரென்றலை யுதிர்ந்தாங்
கோத லந்தணர்க் கொவ்வே னாயினுங்
காதல னாதலீற் கைவிட லீயா

ச௫ னிரந்தூண் டலைக்கொண் டிந்நகர் மருங்கிற்
பரந்துபடு மனைதொறுந் திரிவே னெருநா:..
புனிற்றூப் பாய்ந்த வயிற்றுப் புண்ணினன்
கணவிர மாலை கைக்கொண் டென்ன
நினநீடு பெருங்குடர் கையகத் தேந்தி

௫௦ யென்மக னிருந்த விடமென் றெண்ணித்
தன்னுறு துன்பர் தாங்காது புஞ்ஞ
சமணீர் கானுஞ் சரணென் றேனை
யிவணீ ரல்லவென் றென்னெழும் வெகுண்டு
மையறு படிவத்து மாதவர் புறத்தெமைக்

௫௫ கையுதிர்க் கோடலிற் கண்ணிறை நீரே

ச௦. வடமொழியான் - பார்ப்பார் ; பார்ப்பனியை, “வடமொழி யாட்டி” (கந: எந்) என்று பின்னர்க்கூறுவர்.

சக. மகள் : விளிப்பெயர்.

சச. கைவிடலீயான் - கைவிடான் ; “காவலன் மகனோ கைவிட லீயான்” (கக: ௩௨) என்பர் பின்னும் ; “காட்டிய தாதலிற் கைவிட லீயான்” சிலப், கந: ௮௫.

சஎ. புனிற்று - ஈன்ற அணிமையையுடைய பசு.

சஅ. கணவிரமாலை - அலரிமாலை ; மணி, ௩ : ௧௦ச.

௫௨. சமணீர்கள் - சமணர்களே.

௫௩. இவண் நீர் அல்ல என்று - இவ்விடத்திற்குரிய தன்மையன் றென்று.

௫௪. படிவம் - தவவேடம். மாதவர் - சைனமுனிவர்.

௫௫. கையுதிர்க்கோடலின் - கையசைத்துப் போய்விடுகவென்று குறிப்பித்தலால் ; “காண மிலியெனக் கையுதிர்க் கோடலும்” (கக: ௧௦) என்று பின்னும்வரும் ; இவ்வழக்கம் மலைநாட்டில் மிகுதி யாகவுள்ளது. கண் நிறை நீரேம் - கண்களில் நிறைந்த நீரையுடையே மாய்.

(பி - ம்.) சக. ‘கியனமவந்தனையெமகளென்றே’ ச௨. ‘உருத் தாங்கு’ சச. ‘காதலினாதலிற்’ சக. ‘திரிவேனெரு’ சஎ. ‘வயிற்றுறு’ சஅ. ‘கணவிரமாலை கைக்கொண்டன்ன’ சக. ‘அடக்கி’ ௫௩. ‘இவ னீரல்ல’ ௫௪. ‘படிமத்’ ௫௫ - ஈ. ‘கண்ணறை நீரென, மறவோ ரருளி லாருடிலோவென’

ரு. மணிமேகலா தெய்வம்வந்துதோன்றியகாதை. ருசு

மறவோ ருளீரோ வாருமி லோமெனப்
 புறவோர் வீதியிற் புலம்பொடு சாற்ற
 மங்குரேய் மாட மனைதொறும் புகூஉ
 மங்கையிற் கொண்ட பாத்திர முடையோன்
 சு0 கதிர்சுடு மமயத்துப் பனிமதி முகத்தோன்
 பொன்னிற் நிகழும் பொலம்பூ வாடைய
 னென்னுற் றனிரோ வென்றெமை நோக்கி
 யன்புட னளையு வருண்மொழி யதனா
 லஞ்செவி நிறைத்து நெஞ்சகங் குளிர்ப்பித்துத்
 சுரு தன்கைப் பாத்திர மென்கைத் தந்தாங்
 கென்கைக் குற்ற விடும்பை நீங்க
 வெடுத்தனன் றழிஇக் கடுப்பத் தலையேற்றி
 மாதவ ருறைவிடங் காட்டிய மறையோன்
 சாதயர் நீக்கிய தலைவன் றவமுனி
 எ0 சங்க தருமன் ருனெமக் கருளிய

ருசு. ஆரும் இலோம் - பாதுகாப்போர் யாரையுமில்லேம்.

ருஎ. புறவோர் - புறத்தினுள்ளோரது.

ருசு. பாத்திரம் - பிச்சைப்பாத்திரம். இதனைக் கோணை யென்பர்.

சு0. இல்லறத்தோர் எல்லாருமுண்டபின்பு, பெளத்தசந்நியாசிகள் பகலில் உச்சிப்பொழுதிற் பிச்சைக்குச்செல்ல வேண்டுவது விதியாதலின், 'கதிர்சுடு மமயத்து' என்றார். இப்படியே, "வெங்கதி ரமயத்து வியன்பொழி லகவயின், வந்து தோன்றலும்" (க0 : ௨௭ - அ), "வெயில்விளங் கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய, சாது சக்கரன் றனையா னாட்டிய" (கச : ௧0௨ - ஈ) எனப் பின்னர் வருதல் காண்க.

சுசு. மருத்துவரில் தோய்க்கப்பட்டு மஞ்சன்நிறமுள்ளதாதலால், 'பொன்னிற் நிகழும் பொலம்பூ வாடை' எனப்பட்டது; இதனைச் சீவாமென்பர்.

சுஈ. அளையு - கலந்த; "அன்புடை நன்மொழி யளையு" (முருது. ௨௧௨); "இன்சொலா லீர மளையுப் படிநிலவாஞ், செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்" துறள். கக.

எ0. சங்கதருமன் : பெயர்; புத்ததர்ம சங்கமென்னும் மூன்றனுள் சங்கத்திற்குரிய தருமத்தை அனுசரித்து நடப்பவனென்று பொருள்.

(பி - மீ.) ருஎ. 'சேர' சு0. 'கதிர்சூட்டமைத்து' சுஈ. 'அளையு வருண்மொழி' சுசு. 'நிறைத்து குளிர்ந்து' சுசு. 'இடும்பைகணீங்க' எ0. 'தானெனக் கருளிய'

வெங்கோனியல்குணனேதமில் குணப்பொரு
ஞலக நோன்பிற் பலகதி புணர்ந்து
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாள
னின் பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த

எக. எங்கோன் - எம்முடையசுவாமி. இயல் குணன் - இயல் பாகவே தோன்றின குணங்களுையுடையோன் ; “ இறைவன் சூரவ னியல்குண னென்கோன் ” சிலப். ௧0 : ௧௮௪.

எஉ. உலகநோன்பு - உலகசீலம் (மணி. 16 : ௧௧.) பலகதி உணர்ந்து - பல பிறப்புக்களிலும் பிறந்து பிறந்து உணர்ந்து ; கதி - பிறப்பு. “ புத்தன் கைவந்த முத்தியைவிட்டுக் கன்மவசத்தாலன்றிக் கருணையாற் பரிசுத்த ஞானத்துடன் பலவிவங்கிற் பிறந்தும் இறந்தும் பிணிப்பட்டும் ஸூத்தும் தர்மோபதேசம் பண்ணி ஒழியாமல் உலகயுகக் கொண்டான் ” என்றும், “ கன்மவசத்தாற்பிறந்தானெனில், விலங்காய்ப் பிறந்து பேசுதலும், யானையாய் மருப்பீதலும், முயலாய் மாம்ஸமீதலும் பிறவும் ‘உகழா’ ” (நீல. சமய.) என்றும் கூறுவர் ; புத்தன் கருணையாற் பலவகைப் பிறப்பும் எடுத்தானென்பதைப் புத்தஜாதககதைகளிற் பரச் சக்காணலாம் ; “ எனும்புகடை யயன்முதலா வெண்ணிறந்த வென் றுரைக்கப், பிறந்திறந்த யோனிடொறும் பிரியாது சூழ்போகி, யெவ் வுடம்பி வெவ்வுயிர்க்கும் யாதொன்றா லிடரெய்தி, னவ்வுடம்பி லுயிர்க் குயிரா யருள்பொழியுந் திருவுள்ளம் ”, “ மீனுருவாகி மெய்ம்மையிற் படிந்தனை, மாணுரு வாகியே வான்குண மியற்றினை ” (வீர. யாப்பு. ௧௧; உதாரணங்கள்); “வானுடும் பரியாயு மரின மாயும் வன்கேழற் களிநாயுந் மெண்காற் புண்மான், ருளையும் பணையெருமை யொருத்த லாயுந் தடக்கையிளவ் களிநாயுந் சடங்க மாபு, மீனாயு முயலாயு மன்ன மாபு மயிலாயும் பிறவாயும் வெவ்வுஞ்சிங்க, மாணாயுந் கொலைகளவு கட்பொய் காமம் உரைத்தவர்தா முறைந்தபதி மாணு லுரே ” நீல. சமய.

எஉ. தான்சீவித்திருத்தல் தனக்கென்று நினையாமல் பிறர்க்கே உரிமை பூண்டொழுபவன் ; “ முன்றான் பெருமைக்க ணின்றான்முடி வெய்தகாறு, கன்றே நினைந்தான் குணமேமொழிந் தான்றனக்கேனை, றேன்றனு ழுள்ளான் பிறர்க்கேயுறு தீய்துழந்தா, னன்றே யிறைவ னவன் றுள்ள னவக் என்றே ” (குண்டல. கடவுள்); “ இருட்பார வினைக்கி யெவ்வுயிர்க்குங் காவலென, வருட்பாரந் தனிசயந்த வன்றுமுத வின் றளவு, மதுவொன்று மலாடிக்கீழ் வந்தடைந்தோர் யாவர்க்கும், பொது வன்றி நீனக்குரித்தோ புண்ணியநின் றிருமேனி ”, “ தீதியல் புலியது பசிகெடு வகைநின் திருவுரு வருளிய திறமலி பெருமையை ” (வீர. யாப்பு. ௧௧, உதாரணங்கள்); “ பிறர்க்கே முயலும் பெரியோய் நின் னடி ” (கக : ௬௩), “ தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு, மன் னுயிர் முதல்வன் ” (உடு : ௧௧௬-௭) என்பர் பின்னும்; மு. அகநா. 16 : ௧௩௩.

எசு. நிருவாணமடைதற்குரிய பருவத்தை உயிர்ப்பன்மைகள் அடையும்படி ; மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை ; “ மன்பதை காக்குநின் புரைமை ” புறநா. ௨௧0.

(பு - ம்.) எஉ. ‘பலகதியிழந்து’ எஉ. ‘பிறர்க்குரை யாளன்’

டு. மணிமேகலாதேயவம் வந்துதோன்றியகாதை. சு.க

எடு வருளறம் பூண்ட வொருபெரும் பூட்டகையி
 னறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
 காமற் கடந்த வாமன் பாதற்
 தகைபா ராட்டுத லல்ல தியாவது

எடு. காரணியத்தைப் பூண்ட ஒப்பற்ற பெரிய மேற்கொள்ளினாலே; அருளறம், நல்லறம், காரணயம், தயாதருமம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்; இதனை, “அஹிம்ஸா பரமோதர்மம்” என்பதிற்காண்க. கீதகோவிந்தத்தில் நிருமாவின் தசாவதாரத்தை எடுத்துச் சொல்லிய, “வேதா ஹந்தாதே” என்னும் சுலோகத்திற் பெளத்தாவதாரத்தின் பெருமையைப்பற்றி, “காருணியமாதந்தவதே” என்று ஸ்ரீஸூரதேவர் பாராட்டியிருக்கின்றனர்.

எச - டு. எய்தப் பூண்டவென்க. உயிர்ப்பன்மைகள் இன்பச் செவ்வியை அடையும்படி புத்தன் அருளறம்பூண்டமையை, “உயிர்க ளெல்லாம்...நீயோ தோன்றினை நின்னடி தொழுதேன்” (கடு : எ - கஉ), “மாதூய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி, ...குன்றக மருட்கில்” (கடு : சுஉ - சு) என இஃதுவுள்ளே பின்னர் வருவனவற்றாறுமுனர்க.

எச. அறக்கதிர் ஞாழி திறப்பட உருட்டி - தருமசக்கரத்தை உலகத்திற் பலவகையாக உருளச்செய்து; தருமத்தைச் சக்கரமாகக் கூறியதற்கேற்ப, ‘உருட்டி’ என்றார். ‘திறப்பட’ என்றதனால், பல வகையாக அவன் தருமோபதேசஞ்செய்தமை கூறியவாறாயிற்று. இது பற்றியே புத்தனைத் தநுயசங்காப் பிரவர்த்தனாகாரியனென்பர்; “ஆதி முதல்வ னறவாழி யாவ்வோன்” (கடு : சுக) என்பர் பின்னும்; “அரு ளாழி நயந்தோய்ச், யறவாழி பயந்தோய்ச், மருளாழி தூரந்தோய்ச், மறையாழி புரந்தோய்ச்” வீர, யாப்பு. சுக, உதாரணம்.

எள. காமற்கடந்த - மாரணவென்ற; மாரன் - தர்மவிரோதி களான இச்சைகள மனத்தில் உண்டாக்கும் ஒருதேவன்; மகாபோதி வீருட்சத்தின்கீழே தவ்வொழுக்கம்பூண்டு நோற்றிருக்கையில் இவனார் செய்யப்பட்ட இடையூறுகளையெல்லாம் வென்றமேம்பட்டு விளங்கின மையால், புத்தனை, ‘காமற் கடந்த வாமன்’ என்றார்; “மாரண வெல்லம் வீர நின்னடி” (கக : சுக), “போதி... ..மாரண வென்று வீர னாகி” (ஈப : சுப - சுக) எனப் பின்னர் வருதல்காண்க. ‘மாரன்’ என்பதற்குப்பொருள் மன்மதனன்றென்பது பெளத்தசமய - மரபாத லால், இஃதுவீற் காமனென்று வருமிடமெல்லாம் மாரனென்று பொருள்கொள்க. வாமன் - புத்தன்; அழகுள்ளவனென்று பொருள். பாதம் - பாதத்தை.

எடு - எச. அருளிய பாதம்.

எடி. தகை பாராட்டுதல் என்பன, ஒரு சொன்னீரவாய்த் துதித்த லென்ற பொருளில்வந்தன. யாவதும் - சிறிதும்.

(பி - மீ.) எடு - சு. ‘பூட்டகை, யறக்கதிர்’ எடி. ‘அல்லகை யாவதும்’

மிகைநா வில்லென் வேந்தே வாழ்கென
 அஃ வஞ்சொ லாயிழை நின்றிற மறிந்தேன்
 வஞ்சி நுண்ணிடை மணிமே கலைதனைச்
 சித்திரா பதியாற் சேர்தலு முண்டென்
 றப்பொழி லாங்கவ னயர்ந்து போயபின்
 பளிக்கறை திறந்து பணிமதி முகத்துக்
 அஃ களிக்கயல் பிறழாக் காட்சிய ளாகிக்
 கற்புத் தானில னைற்றவ வுணர்விலள்
 வருணக் காப்பிலள் பொருள்விலை யாட்டியென்
 றிகழ்ந்தன னாகி நயந்தோ னென்னுது
 புதுவோன் பின்றைப் போனதென் னெஞ்ச
 கூஃ மிதுவோ வன்னாய் காமத் தியற்கை
 யிதுவே யாயிற் கெடுகதன் றிறமென
 மதுமலர்க் குழலாண் மணிமே கலைதான்
 சதமதி தன்னொடு நின்ற வெல்லையு
 ளிந்திர கோடணை விழாவணி விரும்பி

எக. மிகைநா - மிகைக்கின்ற நா ; மிகைத்தல் - வேறுபொருள்
 களைச் சொல்லுதல் ; “காமனை வென்றோ னாயிரத் தெட்டு, நாம மல்லது
 நவிலா தென்னு” சிலப். ௧௦ : ௧௧௬ - எ.

அஃ. நின்றிறம் - நின்வரலாறு.

அஃ. அப்பொழில் - அப்பொழிலில். அயர்ந்து - தன்னைமறந்து ;
 விரும்பியென்றமாம் ; மணி. ௫ : ௧௨௩.

அஃ. களிக்கயலென்றது கண்களை.

அஎ. வருணக்காப்பு - வருணத்திற்கேற்ற காவல் ; வருணமாகிய
 காவலென்றமாம். பொருள் விலையாட்டி - விலைமாது.

அஅ. நயந்தோன் - விரும்பினோன்.

கக. தன்னென்றது, காமத்தை.

கச. இந்திர கோடணை விழா (இந்திர கோடணையாகிய விழா) -
 இந்திரவிழா. பலவகைப்பட்ட முழக்கங்களையுமுடைமையின் விழா,
 கோடணை யெனப்பட்டது ; கோடணை - முழக்கம் ; அவங்காரமென்றுங்
 கூறுவர் ; “இந்திர கோடணை யிந்நகர்க் காண, வந்தேன்”, “இந்திர
 கோடணை விழுவணி வருநான்” மணி. எ : ௧௭ - அ, ௧௭ : ௧௬.

(பி - டி.) எக. ‘நாவில்லவென வேந்தே’ அச. ‘பகர்மதிமுகத்து’
 அச. ‘நற்றவப்புணர்விலன்’ அஎ. ‘வருளக் காப்பினம் பொருண்முலை
 யாட்டி’ அக. ‘பின்னர்ப்போன’ கக. ‘கெடுகவிதன்றிறமென’

நி. மணிமேகலாதெய்வம்வந்துதோன்றியகாதை. ௬௩

௬௫ வந்து காண்குறாஉ மணிமே கலாதெய்வம்
பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகி
மணியறைப் பீடிகை வலங்கொண் டோங்கிப்
புலவன் றீர்த்தன் புண்ணியன் புராண
னுலக நோன்பி னுயர்ந்தோ யென்கோ

௧௦௦ குற்றங் கெடுத்தோய் செற்றஞ் செறுத்தோய்
முற்ற வுணர்ந்த முதல்வா வென்கோ
காமற் கடந்தோ யேம மாயோய்
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோ யென்கோ
வாயிர வாரத் காழியந் திருந்தடி.

௧௦௫ நாவா யிரமிலே னேத்துவ தெவனென்
றெரிமணிப் பூங்கொடி யிருநில மருங்குவந்
தொருதனி திரிவதொத் தோதியி னொதுங்கி
நிலவரை யிறந்தோர் முடங்குநா நீட்டும்

௬௬. மு. மணி. ௬: ௧௩. ஓர் பைந்தொடியாகி - ஒரு பெண்வடிவு
கொண்டு.

௬௭. மணியறைப் பீடிகை - பளிக்கறையிலுள்ள பாதபீடத்தை.

௬௯. உலகநோன்பு : மணி. ௫: ௭௨.

௧௦௦. குற்றம் - காமவெகுளி மயக்கங்கள் ; “யாமே லுரைத்த
பொருள்கட் கெல்லாம், காமம் வெகுளி மயக்கங் காரணம்” (௩௦ :
௨௫௨ - ௩) என்று பின்னர்க் கூறுவர் ; “பூமகனே முதலாகப் புருந்தமர
ரெண்டிசையுந், தாமலரா லடிமலரைத் தொழுதிரந்து வினவியநாட்,
காமமூங் கடுஞ்சினமூங் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த், தீமைசால் கட்டினுக்
குத் திறற்கருவி யாய்க்கிடந்து, நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்படுமா றினி
துரைத்துச், சேமஞ்சார் நன்னெறிக்குச் செல்லுமா றருளினையே” வீர.
யாப்பு. ௧௧, மேற்.

௧௦௧. முற்றவுணர்ந்த முதல்வர் - சர்வஜ்ஞர்.

௧௦௨. எமமாயோய் - பாதுகாவலாக உள்ளோய் ; எமம் - இன்
பமுமாம்.

௧௦௩. தீநெறியாகிய கடும்பகை ; தீநெறி - கெட்டவழி.

௧௦௪. இவனுடைய பாதத்தில் ஸுகஸ்ஸாரசக்காரோகையுண்டென்
பர்.

௧௦௫. எத்துவது எவன் - துதிப்பது எத்தன்மையது ; என்னுவில்
அடங்குவதன்று என்றபடி ; மணி. ௧௧ : ௭௧ - ௨.

௧௦௭. ஒதியின் - மெய்ஞ்ஞானத்துடன்.

௧௦௮. நிலவரை இறந்து - நிலவெல்லையைக் கடந்து. ஓர் :
இடைச்சொல். நீட்டும் - நீட்டிகின்றான் ; சொல்லுகின்றனென்றபடி.

(பி - ம்.) ௬௫. ‘மணிமேகலேதான்’ ௬௬. ‘உலவாநோன்பின்’
௧௦௦. ‘குற்றங்கடிந்தோய்’ ௧௦௩. ‘கடந்தோடியென்கோ’ ௧௦௪.
‘நாமத்தாழியன் நிறுந்தபடி’ ௧௦௫. ‘நாவாயிரமிலேமத்தவனென
னென்’ ௧௦௭. ‘திரிவதொத்தியினொதுங்கி’, ‘திரிவதோதியினேதி.’
௧௦௮. ‘முடங்குணநீட்டும்’

புலவரை யிறந்த புகாரெனும் பூங்கொடி
 கக௦ பன்மலர் சிறந்த நன்னீ ரகழிப்
 புள்ளொலி சிறந்த தெள்ளரிச் சிலம்படி
 ஞாயி லிஞ்சி நகைமணி மேகலை
 வாயின்மருங் கியன்ற வான்பணைத் தோளி
 தருநிலை வச்சிர மெனவிரு கோட்ட
 கக௧ மெதிரெதி ரோங்கிய கதிரிள வனமுலை
 யார்புனை வேந்தற்குப் பேரள வியற்றி
 பூழி யெண்ணி நீடுநின் றோங்கிய
 வொருபெருங் கோயிற் றிருமுக வாட்டி
 குணதிசை மருங்கி ணண்முதிர் மதியமும்
 க௨௦ குடதிசை மருங்கிற் சென்றுவீழ் கதிரும்
 வெள்ளிவெண் டோட்டொடு பொற்றோ டாக
 வெள்ளறு திருமுகம் பொலியப் பெய்தலு

இனி, நிலவெல்லையைக் கடந்தோராகிய தேவர்தலைகுனிவதற்குக்காரணமாகிய தனது நாவை நீட்டுகின்றாளுென்றுமாம்.

க௦௧. புலவரையிறந்த - அறிவின் எல்லையைக் கடந்த; “புலவரை யிறந்தோய் போகுதல் பொறேஎன்” (சீலப், ௨௮; க௭௪.) புகார் - காலிரிப்பூம்பட்டினம்.

க௨௨. ஞாயில் - மதினுறுப்புக்களில் ஒன்று; அஃது, ஏப்புழைக்கு ஈடுவாய் எய்து மறையுஞ் சூட்டென்பர் ஆசிரியர் நச்சினுக்கினியர் (சீவக. ௧௦௫); குருவித்தலையென்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சீலப், ௧௧; ௨௧௭.) இஞ்சி - மதில்.

க௨௩. பணை - மூங்கில்; இது தோரணகம்பமெனப்படும்.

க௨௦ - க௨௩. அகழியாகிய அடியினையும், இஞ்சியாகிய மேகலையையும், பணையாகிய தோளினையுமுடையாள்.

க௨௪. தருநிலை - கற்பகதரு நிற்குங்கோயில்; வச்சிர (நிலை) - வச்சிராயுதம் நிற்குங்கோயில்.

க௨௫. வேந்தன் - சோழன். “பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து” நெடுநல், ௭௮.

க௨௬ - ௮. இருகோட்டமாகிய கொங்கைகளையும், சோழன் கோயிலாகிய திருமுகத்தையுமுடையாள்.

க௨௭. குணதிசை - கீழ்த்திசை. க௨௮. தோடு - காதணிவிசேடம்.

க௨௨. எள்ளறு - இகழ்ச்சியற்ற. பெய்தலும் - அணிந்துகொள்ளவும்.

(பி - மீ.) க௨௦. ‘நன்மலர் சிறந்த’ க௨௨. ‘மனமணிமேகலை’ க௨௪. ‘நெடுநகர்க்கு’ க௨௭. ‘நீடுகின்று’ க௨௭. குணதிசை’

நு. மணிமேகலாதெய்வம்வந்துதோன்றியகாதை. சுரு

மன்னச் சேவ லயர்ந்துவினை யாடிய
தன்னுறு பெடையைத் தாமரை யடக்கப்
கஉரு பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண்
டோங்கிருந் தெங்கி னுயர்மட லேற
வன்றிற் பேடை யரிக்குர லழைஇச்
சென்றுவிழ் பொழுது சேவற் கிசைப்பப்
பவளச் செங்காற் பறவைக் கானத்துக்
கஉ0 குவளை மேய்ந்த குடக்கட் சேதா
முலைபொழி தீட்பா லெழுதுக ளவிப்பக்
கன்றுநினை சூரல மன்றுவழிப் படர
வந்தி யந்தணர் செந்தீப் பேணப்
பைந்தொடி மகளிர் பலர்விளக் கெடுப்ப
கஉரு யாதோர் மருதத் தின்னரம் புளரக்
கோவலர் முல்லைக் குழன்மேற் கொள்ள
வமரக மருங்கிற் கணவனை யிழந்து

ககக - உஉ. மதியமும் கதிரும் முறையே வெள்ளித்தோடும்
பொற்றேடுமொகத் திருமுகத்திற்பெய்தலும்.

க0க - உஉ. பூங்கொடி தோளி முகவாட்டி அவள், திருமுகம்
பொலியப் பெய்தலும்; சூரியன் அத்தயிக்கவுமென்றபடி.

கஉந. ஆயர்ந்து - மெய்ம்மறந்து; விரும்பியென்றுமாம்.

கஉந - சு. அன்னச்சேவல் பெடைகொண்டு தெங்கின் மடலேற.

கஉஎ. அரிக்குரல் - மெல்லிய சூரலால். அழைஇ - அழைத்து.

கஉஎ - அ. பேடை, அழைஇப் பொழுதைச் சேவற்கு இசைப்ப.

கஉக. செங்காற் பறவை - அன்னப்புள். கானமென்றார் மிகுதி
பற்றி.

கஉ0. சேதா - செவ்விய பசு. கஉஉ. சூரல - சூரலவாய்.

கஉ0 - நஉ. சேதா பால் துகளையவிப்பக் சூரலவாய்ப் படர;
“ஆன்கணங், கன்றுபயிர் சூரல மன்றுநிறை புகுதர” (குறிஞ்சி: உஎஎ -
அ); “கறவைதம் பகிவயிற், கன்றமர் விரும்பொடு மன்றுநிறை புகுதர”
(கலி. ககக); “மதவுநடை நல்லான், வீங்குமாண் செருத்த நீம்பால்
பிலிற்றக், கன்றுபயிர் சூரல மன்றுநிறைபுகுதரு, மாலைபும்” அகநா. கச.

கஉசு. முல்லை - முல்லைப்பண்; “குழல்வளர் முல்லையிற் கோவ
லர் தம்மொடு. மழலைத் தும்பி வாய்வைத் தூத” சீலப். ச; கடு - சு.

கஉஎ. அமரகம் - போர்க்களம்.

(பி - ம்.) கஉரு. ‘பூம்பொறியிதையக்’ கஉசு - எ. ‘ஏறி, யன்றிற்
பேடை யரிசூரலனைஇ’ கஉஉ. ‘சூரன்மன்று’ கஉசு. ‘முல்லை குழன்
மேல்வைப்ப’

தமரகம் புகூஉ மொருமகன் போலக்
கதிராற்றுப் படுத்த முதிராத் துன்பமோ
கசு0 டந்தி யென்னும் பசலைமெய் யாட்டி.
வந்திதுத் தனளான் மாநகர் மருங்கென்.

ரு.—மணிமேகலாதேய்வம் வந்துதோன்றியகாதை முற்றிற்று.

கநஅ. தமரகம் - தம்மவர்களிடம்.

கநக. கதிராற்றுப்படுத்த - சூரியனைப்போக்கிய.

கசு0. அந்திப்பொழுதாகிய மங்கை. பசலை மெய்யாட்டியென்
றார், கணவனைப் பிரிந்தாளென்பது புலப்பட.

கசக. இறுத்தனை - தங்கினாள்.

கச0 - சக. பசலை மெய்யாட்டி மாநகர்மருங்கு வந்திறுத்தனள்.

க - கசக. இளம்பொற்பூங்கொடி உருவம் பெயர்ப்ப, சூழ்வோன்
சுதமதி முகநோக்கி உரையென, உரைப்ப, அகல்வோன் எய்தியது
உரையென, கேட்டருள்; சங்கதருமனருளிய வாமன்பாதத்தைப்
பாராட்டிதலல்லது மிகைநாவில்லேனென, அவன் பேராயபின், மணி
மேகலை சுதமதியொடு நின்ற வெல்லையுள், மணிமேகலாதேய்வம், பைந்
தொடியாகிப் பீடிக்கையை வலங்கொண்டு ஓங்கி ஒதுங்கி நாளீட்டும்; நீட்
டப் புகாரொனும் பூங்கொடி பெய்தலும், பசலைமெய்யாட்டி முதிராத்
துன்பமொடு நகர்மருங்கு வந்திறுத்தனளென்று முடிக்க.

ஆ ரு வ து

சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

[ஆருவது மணிமேகலைதனக்கு
மணிமேகலாதேய்வம் சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்து
அவளை மணிபல்லவத்துக் கொண்டுபோனபாட்டு.]

அந்தி மாலை நீங்கிய பின்னர்
வந்து தோன்றிய மலர்கதிர் மண்டிலஞ்
சான்றோர் தங்க ணெய்திய குற்றந்

உ. மலர்கதிர் மண்டிலம் - சந்திரமண்டிலம்.

ஊ. சான்றோர் - உயர்ந்த குடியிற்பிறந்த மேன்மக்கள். எய்திய -
உண்டாகிய.

(பி - டி.) கச0. 'பூட்டி' உ. 'மண்டலம்'

சு. - சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. சுஎ

தோன்றுவழி விளங்குந் தோற்றம் போல

ரு மாசறு விசம்பின் மறுநிறங் கிளர

வாசற விளங்கிய வந்தீந் தண்கதிர்

வெள்ளிவெண் குடத்துப் பால்சொரி வதுபோற்

கள்ளவிழ் பூம்பொழி லிடையிடைச் சொரிய

வுருவு கொண்ட மின்னே போலத்

க0 திருவி விட்டுத் திகழ்தரு மேனிய

ளாதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்

பாத பீடிகை பணிந்தன ளேத்திப்

பதியகத் துறையுமோர் பைந்தொடி யாகிச்

ச. தோன்றுவழி - தோன்றுமிடத்து.

ரு. மாசு - குற்றம். விசம்பு - ஆகாயம். மறு - களங்கம். நிறம் கிளர் - நிறம் விளங்கித் தோன்ற; நிறம் - மார்பிலென்றுமாம்.

ரு - ரு. சந்திரனிடத்துள்ள தாய்மையாலும், தான் அதற்குமாருக இருத்தலாலும், களங்கம், சான்றோரிடத்துண்டாகிய குற்றம்போல்விளங்கித் தோன்றியதென்பதாம்; இது, “குடிப்பிறத்தார்” (கரு௭) என்னும் குறளின் கருத்தை ஒருவாறு தழுவி, ஆண்டுள்ள பொருளையும் உவமத்தையும் முறையே உவமமாகவும் பொருளாகவும் பெற்றுவந்தமை காண்க; “ஆங்கண் விசம்பி னகனிலாப் பாரிக்குந், திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்” நாலடி. கரு௭.

சு. ஆசு - குற்றம். தண்கதிர் - நிலாவை.

எ. சந்திரனுக்கு வெள்ளிக்குடமும், நிலர்விற்குப் பாலும் உவமை.

உ - அ. மண்டிலம் மறுநிறங்கிளரப் பால்சொரிவதுபோல் தண்கதிரை இடையிடையே சொரியாநிற்க.

க. இல்பொருளுவமம்.

க0. இந்திரவில்லைப்போல ஒளிவிட்டு அழகைத்தருகின்ற திருமேனியையுடையளாய்; “திருவி விட்டுத் திகழ்தரு மேனியன்” (சிலப். கரு: கரு௭.) இந்திரவில் இன்னவாறு தோன்றுமெனப் புலப்படாமையினால், அங்மனம் தோன்றுகின்ற தெய்வங்கட்கு அஃது உவமமாயிற்று; “மற்றவன் நேவ னாகி வானிடு சிலையிற் றேன்றி” (சீவக. கரு௭); “வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையாற், கானிலந் தோயாக் கடவுளை” நாலடி. கடவுள்.

கக. மு. மணி. க0: சு. சு. அறவாழியாள்வோன் - புத்தன்.

கஉ. பாதபீடிகை - உவவனத்திற் பளிக்கறையிலுள்ள பாதபீடம். பணிந்தனளேத்தி - பணிந்தேத்தி.

கங. மு. மணி. ரு: சு. சு.

(பி - ம்.) ச. ‘விளக்கும்’ எ. ‘குடத்திற்பாக்’ அ. ‘பூம்பொழிலிடையே சொரிய’ க - க0. ‘உருவுகண்டமின்னே போன்று, திரு’

சுதமதி நல்லாண் மதிமுக் நோக்கி
 கடு யீங்கு நின் ஸீ ரென்னுற் றீரென
 வாங்கவ ளாங்கவன் கூறிய துரைத்தலு
 மாசினங் குமர னுயிழை தன்மேற்
 றணியா நோக்கந் தவிர்த்தில னாகி
 யறத்தோர் வனமென் றகன்றன னுயினும்
 ௨௦ புறத்தோர் வீதியிற் பொருந்துத லொழியான்
 பெருந்தெரு வொழித்துப் பெருவனஞ் சூழ்ந்த
 திருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
 மிக்க மாதவர் விரும்பின ருறையுஞ்
 சக்கர வாளக் கோட்டம் புக்காற்
 ௨௫ கங்குல் கழியினும் கடுநவை யெய்தா
 தங்குநீர் போமென் றருந்தெய்வ முரைப்ப

கடு. நின்றீரென்றது, மணிமேகலையையும் உளப்படுத்தி. என்னுற் றீர் - யாது துன்பமுற்றீர். என - என்று மணிமேலாடெய்வம்கேட்ப.

க௦ - கடு. மேனியன், எத்தி ஆகி நோக்கி என்னுற்றீரெனவென்ச.

கசு. அவன் - சுதமதி. அவன் - உதயகுமரன். கூறியது - "சித் திரா பதியாற் சேர்தலு முண்டு" (மணி. இ: ௮௨) என்றது.

கஎ. ஆயிழைதன்மேல் - மணிமேகலையிடத்து.

கசு. அறத்தோர் வனமென்று-முனிவர்கள் உறைகின்ற வனமென்று நினைந்து.

௨௦. புறத்தோர்வீதியில் - புறத்திலுள்ளவர்களுடைய வீதியினிடத் தே.

கஎ - ௨௦. குமரன் தவிர்த்திலனாகி அகன்றனன்; ஆயினும் வீதியிற் பொருந்துதலொழியானென்க.

கக - ௨௦. மணி. இ: இசு - எ.

௨௧. பெருந்தெருவென்றது முன்புகூறிய புறத்தோர்வீதியை.

௨௨. மு. மணி. எ: அக. எயில் - மதில். குடபாற் சிறுபுழை-மேற்றி னையினிடத்தேயுள்ள சிறியறுழைவாயில்.

௨௩ - ச. மணி. கடு: ௩௧ - ௨, கஎ: ௭௫ - சு, ௨௨: இ - சு.

௨௫. கடுநவை யென்றது உதயகுமரனாற் பற்றப்படுதலை.

௨௬. அங்கு - சக்கரவாளக்கோட்டத்திடத்தே.

கசு - ௨௬. அவன் உரைத்தலும், அருந்தெய்வம், அரசினங் குமரன் பொருந்துத லொழியான்; ஆதலாற் போகிப் புக்காற் கடுநவை யெய்தாது; நீர் அங்குப்போம் என்றுரைப்பவென்க.

(பி - ம்.) கசு. 'நல்லாடன்முகம்' கஅ. 'தவிர்த்திலனாகி', 'தணிந்தில னாகி.' கசு. 'வனமென...னுயினும்' ௨௧. 'ஒழித்துப்பெருவனஞ்' ௨௫ - சு. 'எய்தாவங்குநீர்போ மெனவருந்'

சு. — சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. சு. சு

வஞ்ச விஞ்சையன் மாருத வேகனு
 மஞ்செஞ் சாய நீயு மல்லது
 நெடுநகர் மருங்கி னுள்ளோ ரெல்லாஞ்
 ௩௦ சுமிகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையார்
 சக்கர வாளக் கோட்ட மென்தென
 மிக்கோய் கூறிய வுரைப்பொரு ளறியே
 னீங்கிதன் காரண மென்னை யோவென
 வாங்கதன் காரண மறியக் கூறுவன்
 ௩௫ மாதவி மகளொடு வல்லிருள் வரினு
 நீகே ளென்றே நேரிழை கூறுமிந்
 நாமப் பேரூர் தன்னொடு தோன்றிய
 வீமப் புறங்கா டங்கித னயல
 தூரா நற்றே ரோவியப் படுத்தித்
 ௪௦ தேவர் புருதருஉஞ் செழுங்கொடி வாயிலு
 நெல்லுங் கரும்பு நீருஞ் சோலையு
 நல்வழி யெழுதிய நலங்கிளர் வாயிலும்
 வெள்ளி வெண்குதை யிழுகிய மாடத்
 துள்ளுரு வெழுதா வெள்ளிடை வாயிலு
 ௪௫ மடித்த செவ்வாய்க் கடுத்த நோக்கிற்
 ரெடுத்த பாசத்துப் பிடித்த ரூலத்து

௩௬. அஃது சக்கரவாளக்கோட்டமென்று.

௩௭. என்னையோவென - யாதென்று சுதமதி கேட்ப.

௩௮. கூறுவல் - கூறுவேன்.

௩௯ - சு. மாதவிமகளொடு நீ கேள். நேரிழை - மணிமேகலா
 தெய்வம்.

௪௦. ஈமப்புறங்காடு - மயானம் ; ஈமம் - பிணஞ்சுடிதற்கு அடிக்
 கும் விறகடுக்கு ; “கரிபுற விறகி னீம வொள்ளழல்” (புறநா. ௨௩௬.)
 இதன் - இந்த உவவனத்தின். புறங்காடு இதன் அயலிடத்துள்ளது.

௪௧. ஊராநற்றேர் - விமானம். ஓவியப்படுத்து - சித்திரம்போல
 ஆகாயத்தே நிற்கும்படி செய்து.

௪௨. வெள்ளிவெண்குதை - மிக்க வெண்மையையுடைய சுண்ணச்
 சாந்து. இழுகிய - பூசிய.

௪௩. உரு - வடிவங்கள். வெள்ளிடை - வெளியான இடம்.

௪௪. கடுத்தோக்கு - கோபித்துப்பார்த்த பார்வை.

௪௫. தொடுத்த பாசம் - பிறரைக் கட்டிய கயிறு ; மணி. க: ௨௩.

(பி - ம்.) ௨௪. ‘சாயநீயும்’ ௩௬. ‘கோட்டமீதென’ ௩௭.
 ‘என்கொலோவென’ ௩௮. ‘ஈமப்பெருங்காடு’ ௩௯. ‘ஒலியகப்
 படுத்து’ ௪௦. ‘நல்வழி யொழுதியநலங்’ ௪௧. ‘எழுதியமாடத்’

நெடுநிலை மண்ணீடு நின்ற வாயிலு

நாற்பெரு வாயிலும் பாற்பட் டோங்கிய

காப்புடை யிஞ்சிக் கடிவழங்கு காரிடை

நெடு யுலையா வுள்ளமோ டியிர்க்கட னிறுத்தோர்

தலைதூங்கு நெடுமரந் தாழ்ந்துபுறஞ் சுற்றிப்

பீடிகை யோங்கிய பெரும்பலி முன்றிற்

சௌ. நெடுநிலை மண்ணீடு - நீண்ட தோற்றத்தைபுடைய பூத வடிவம்; என்றது மயானத்தைப் பாதுகாப்பதொரு தெய்வவிசேட வடிவமென்பர். மண்ணீடு என்பதற்குச் சதையாற் செய்யப்பட்ட பாவையென்று பொருள்; “பாங்குற மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து” (சு: ௨௦௦), “சங்கிம் மண்ணீட்டியாரென வுணர்கேள்” (கஅ: க௫௬) என இர்துலுள்ளும், “கண்ணுள் வினைஞ்ரு மண்ணீட்டாளரும்” (இ: ௩௦). எனச் சீலப்பதிக்காத்துள்ளும் வருதல் காண்க. மண் - சதை; “மண் மாண் புண்பாவையற்று” - “மண்ணோ டியையந்த மரத்தனையர்” குறள். ௪௦௪, ௩௪௬.

சஅ. நாற்பெருவாயிலும் - செழுங்கொடிவாயிலும் நலங்கிளர்வாயிலும் வெள்ளிடைவாயிலும் நின்றவாயிலுமாகிய நான்கு பெரியவாயிலும். பாற்பட்டு - பகுதிபட்டு.

சக. காப்பு - காவல். கடி வழங்கு ஆரிடை - பேய்கள் உலவுகின்ற அரிய இடம்; என்றது மயானத்தை.

சஅ - சு. ஓங்கிய ஆரிடையென்க.

இ௦. உலையாவுள்ளமோடு - தளராத உள்ளத்தோடு. உயிர்க்கட னிறுத்தோர் - உயிராகிய கடனைக்கொடுத்தோர்; உயிர்க்கட னிறுத்தலை, சீலப். இ: அஎ - அ - ஆம் அடிகளின் உரையிற்காண்க. இவர்களை, மயானவாசினியது மந்திரசாதகரான பைரவவேஷதாரிகளென்றும், காபாலிகமதத்தினரென்றும் கூறுவர்; இஃது அலிப்பலியெனப் படும்; “சிரத்தெரிந்தன வறிந்தரிந்துருவை செய்த பைரவர்கள் செந்நிலம், பரத்தெ ரிந்துபொடி செய்ய மற்றவை பரிக்க வந்தவர் சிரிப்பரே” தக்க. ௫௧.

இ௧. தலைதூங்குநெடுமரம் - உயிர்க்கட னிறுத்தோருடைய தலைகள் தொங்கப் பெற்ற நீண்ட மரங்கள். பலிகொடுப்போர் சினைவை உரத்தில் முடித்துவிட்டுத் தலையையரிந்து தூர்க்கைக்குப் பலிகொடுத்தல் மரபாதலால் இங்ஙனங்கூறினர்; “வீங்குதலை நெடுங்கழையின் யிசைதோறும் திசைதோறும் விழித்து நின்று, தூங்குதலை சிரிப்பன கண் மறங்குதலை மறந்திருக்குஞ் சுடர்க்கட ரூர்ப்பேய்” (கலிங்க. கோயில். ௨௧.) இதுபோன்ற ஒழுக்கம், வடதூலில் தசகுமார சரித்தரில் உபகாரவர்மாவின் ஈசசுவலிருத்தார்த்தத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளதென்பர்.

இ௨. பீடிகை - பீடம். பெரும்பலிபீடிகையோங்கிய முன்றி லென்க.

(பி - ம்.) சௌ. ‘நெடுநிலைநிறைமண்ணீடுநின்றவாயிலும்’ சக. ‘கடிவழங்கா’ இ௦ - இ௧. ‘உயிர்க்கடவதொர்தலைதூங்கு’

சு. — சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. எக

காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமு

மருந்தவர்க் காயினு மரசர்க் காயினு

௩௩ மொருங்குடன் மாய்ந்த பெண்டிர்க் காயினு

நால்வேறு வருணப் பால்வேறு காட்டி

யிறந்தோர் மருங்கிற் சிறந்தோர் செய்த

குறியவு நெடியவுங் குன்றுகண் டன்ன

சும மனோங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டமு

சு0 மருந்திறற் கடவுட் டிருந்துபலிக் கந்தமு

நிறைக்கற் றெற்றியு மிறைக்களச் சந்தியுந்

௩௩. காடமர்செல்வி - தூர்க்காதேவி ; சண்டிகை யென்றுங் கூறுவர் (மணி. கஅ : கக௩) ; கானநாடியென்பர் (நூ. ௩௪, ௮0.) கோட்டம் - கோயில். “கோளி யாவழங் கோழரை மரங்களுங் குழுமித், தூளி யார்த்தெழு சுடலையு முடலமுந்” துவன்றி, மீளி யாக்கைய தாக்கியுண் பேய்க்கண மிகைக்கும். கூளி தாய்க்கென வாக்கிய கோட்ட மொன் றுளதே” என்னும் நீலகேசிச் செய்யுளாலும் பாணிச் செய்யுள் களாலும் மயானத்தில் தூர்க்கையாலயம் இருத்ததாகத் தெரிகின்றது.

௩௦ - ௩௩. இறுத்தோருடைய தலைகள் தூங்குகின்ற மரங்களாற் சுற்றப்பட்டுப் பலிபீடிகை ஓங்கிய முன்றிலையுடைய கோட்டம்.

௩௩. ஒருங்குடன்மாய்ந்த பெண்டிர்-கணவனுடன் இறந்தமகளிர்.

௩௪ - ௩. ஆயினும் : ஓர் எண்ணிடைச்சொல் ; “பொதியி லாயினு மிமய மாயினும்,.....புகாரே யாயினும்” (சிலப். க : கச - சு) என்புழிப்போல.

௩௬. நால்வேறுவருணம் - அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர்.

௩௭. இறந்தோர்மருங்கில்-இறந்தவருடம்பைப் புதைத்தவிடத்தே.

௩௮. குறியவுந்நெடியவுமாகிய சிறிய மலைகளைக் கண்டாலொத்த; சிலப். ௨௭; க௩௩.

௩௯. சுமமண் - செங்கல். கோட்டம் - அறை; “ஈமப் புறங் காட், டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்டம்” (சு : கக௩ - சு) என்பர் பின்னும்.

௩௮ - சு. கண்டன்ன கோட்டம்.

சு0. பெறுதற்கரிய திறலையுடைய தெய்வங்களை யுடைய, திருந்திய பலியிடுதற்குரிய தூண்கள். கந்தம் : ஸ்கந்தமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு; “இலகொளிக் கந்தமும்” (மணி. ௨௪ : கக௨); “கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிட” புறநா. ௩௨.

சு௧. நிறைக்கற்றெற்றி - நிறுத்திய கல்லாலாகியதிண்ணை. மிறைக்களச்சந்தி - வளைந்த இடத்தினையுடைய பலவழிகளுங் கூடினசுந்து; மிறை - வளைவு; “மிறைக்கொளி திருத்தி னானே” சீவக. ௨௮௪.

(௩ - ௩.) ௩௩. ‘பெண்டிர்க்’ ௩௬. ‘சுமமனோங்கிய’ சு௭. ‘நிறைக்கற் றெற்றியு மிறைக்களச்’

தண்டு மண்டையும் பிடித்துக் காவல
ருண்டுகண் படுக்கு முறையுட் குழிகையுந்
தூமக் கொடியுஞ் சுடர்த்தோ ரணங்களு
சுடு மீமப் பந்தரு மியாங்கணும் பரந்து
சுடுவோ ரிடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வயி னடைப்போர். தாழியிற் கவிப்போ
ரிரவும் பகலு மிளிவுடன் றரியாது
வருவோர் பெயர்வோர் மாறச் சும்மையு
எடு மெஞ்சியோர் மருங்கி னீமஞ் சாற்றி

௪௨. மண்டை - உண்ணுதற்குரிய ஒருவகை மண்கலம்; ஏற்கும் பாத்திரமென்றுக்கூறுவர்; “கவிழ்த்த மண்டை மலர்க்குநர் யாரென”. “பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மாள்”, “ஏலாது கவிழ்த்தவெ னிர வன் மண்டை” (புறநா. ௧௦௩, ௧௧௫, ௧௪௬.) காவலர் - மயானங்காப் போர்.

௪௩. குழிகை - பர்ணசாலை; ‘குழிகா’ என்னும் வடமொழிச் சிதைவென்பர்; இஃது இக்காலத்துக் குழிகையென வழங்குகின்றது.

௪௪. தூமக்கொடி - புகையொழுங்கு; “மீன்சுடு புகையிற் புலவு நாறு றெடுங்கொடி” புறநா. ௫௨.

௫௩ - ௪௫. கழிபெருங்கோட்டமும், நெடுநிலைக் கோட்டமும், பலிக்கத்தமும், தெற்றியும், சந்தியும், குழிகையும், கொடியும், தோரணங் களும், பந்தரும் யாங்கணும் பரந்தென்க.

௪௬. சுடுவோர் - பிணங்களைச்சுடுவோர். இடுவோர் - கொணர்ந்து அவற்றைச் சும்மா போகடுவோர். தொடுதல் - தோண்டிதல்; மணி. ௧௬: ௨௫.

௪௭. தாழ்வயின் அடைப்போர் - பள்ளமாகிய இடங்க்ளிற் பிணங் களை அடைத்துவைப்போர்; தாழ்வயின் - தாழ்ந்த இடம். தாழியிற் கவிப்போர் - பிணங்களைத் தாழியினாலே கவிப்போர்; இதனை, “தேவ ருலக மெய்தின னாதவி, னன்னோற் கவிக்குங் கண்ணகன் ருழி” (௨௨௮), “கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த” (௨௩௮), “சமத் தாழி யகலிதாக வணமோ” (௨௫௬), “தாழிய பெருங்கா, டெய்கிய ரூன்றே” (௨௬௪) எனவரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலுணர்க; இத்தாழி, முதுமக்கட்டாழி யெனவும் வழங்கும்.

௪௮. இளிவுடன் - அருவருப்புடன். ௪௯. சும்மை - ஒலி.

௪௦. எஞ்சியோர் - சீவித்திருப்போர். சமஞ் சாற்றி - சமமுண் டென்பதைச் சொல்வி.

(பி - டி.) ௪௭. ‘காழ்வயினடப்’ ௪௮. ‘இரவும் பகலுமேயாவீழ னறிவரு’ ௪௦, ‘எஞ்சினர்மருங்கினேமஞ்சாற்றி’

௬. - சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. எ௩

நெஞ்ச நடுக்குறாஉ நெய்த லோசையுந்
துறவோ நிறந்த தொழுவினிப் பூசலும்
பிறவோ நிறந்த வருவினிப் பூசலு
நீண்முக நரியின் றீவினிக் கூவுஞ்

எடு சாவோர்ப் பயிருந் கூகையின் குரலும்
புலவூண் பொருந்திய குராலின் குரலு
மூண்டலை துற்றிய வாண்டலைக் குரலு
நன்வீர்ப் புணரி நளிகட லோதையி
னின்னா விசையொலி யென்றுநின் றறாது

எக. நெய்தலோசையும் - சாப்பறையின் ஓசையும் ; “ ஒரி னெய்
நல் கறங்க வேரி, லீர்த்தண் முழவின் பாணி ததும்ப ” (புறநா.
௧௧௬) ; “ பல்லவர்க் கிரங்கும் பாடிமிழ் நெய்தல், கல்லென வொலிக்
குங் காடு ” பு - வெ. உஎச.

எஉ. தொழுவினிப் பூசல் - துதிமுழக்கம் ; துறவோராதலால்,
தொழுதல் கூறப்பட்டது.

எ௩. பிறவோர் - இல்லறத்தோர்.

எடு. இறப்போரை அழைக்கும் பேராந்தையின் ஒலியும் ;
பேராந்தை செத்தோரை அழைக்குமென்றும் கூறுவர் ; “ போழ்வாய்க்
கூகை, சுட்டுக் குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிருந், கள்ளியம் பறந்தலை ”
புறநா. உ௪௦.

எசு. குரால் - கோட்டான்.

எஎ. உணவாகத் தலைமூளையைக் கடித்துண்ட ஆண்டலைப்பறவை
களின் குரலும் ; ஆண்டலைப் பறவை - ஆண்மகனது தலைபோன்ற வடிவ
முள்ள ஒருவகைப் பறவை ; இதனை, “ நீண்டபலி பீடத்தி லரிந்து
வைத்த நெடுக்குஞ்சிச் சிரத்தைத்த.வினமென் நெண்ணி, யாண்டலைப்
புளருகனைந்து பார்க்கு மாலோ வணைதலும்ச் சிரமச்ச முறுத்துமாலோ”
(கலிங்க. கோயில்பாடியது, ௧௬) என்பதனாலுணர்க ; “ அழகுரற்
கூகையோ டாண்டலை விளிப்பவும் ” (பட்டின. உடுஅ) ; “ ஆண்டலை
பாட ” (முத்திநீடு. ௩) ; “ ஈமத் தூமமு மெரியினு மிருளொடு விளக்கா,
வூமைக் கூகையு மோரியு முறமுறழ் கதிகும், யாமத் திண்டிவந் தூண்
டலை மாண்பில வழைக்குந், தீமைக் கேயிட னாயதோர் செம்மலை யுடை
த்தே ” (நீல. தரும. ௩) ; தக்க. உ௩௪-ஆந்தாழிசைக் குறிப்பைப்பார்க்க.

எஅ. புணரி நளி கடல் - அலைகள் செறிந்த கடல். ஓதையின் -
ஓசையைப்போல.

எக. இன்ன இசை ஒலி - துன்பத்தை இசைக்கின்ற ஒலிகள்.

௬௧ - எக. மாறாச் சும்மையும், நெய்தலோசையும், தொழுவினிப்

(பு - டி). எ௩. ‘வாழுவீனிப் பூசலும்’ எசு. ‘வீழ்முகநரியின்றி
வீளிக் குரலும்’ எசு. ‘புலாவூண்பொருந்திய குரலாண்குரலும்’ எஎ.
‘ஊன்றலைத்தறிய’ எஅ. ‘நளிக் கடல்’

அஃ தான்றியு மொடுவையு முழிஞ்சினு மோங்கிக்
காண்றையுஞ் சூரையுந் கள்ளியு மடர்ந்து
காய்பசிக் கடுப்பேய் கணங்கொண் டெண்டு
மாலமர் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும்
வெண்ணிணர் தடியொடு மாந்தி மகிழ்சிறந்து
அஃ புள்ளிறை கூடும் வெள்ளின் மன்றமுஞ்
சுடலை நோன்பிக ளொடியா வுள்ளமொடு
மடைதீ யுறுக்கும் வன்னி மன்றமும்
விரத யாக்கைய ருடைதலை தொகுத்தாந்
கிருந்தொடர்ப் படுக்கு மிரத்தி மன்றமும்

பூசலும், அழுவளிப்பூசலும், கூவும், குரலும், குரலும், குரலும் ஆகிய இன்னுலகைகள் அருதிருக்கப்பெற்று.

அஃ - அக. தான்றியு முதலிய மரவிசேடங்கள் நெருங்கப்பெற்று.

அஃ. காய்பசி - மிக்கபசி (மணி. சு: கக, ஹ. கக: நட.)
கணம் - கூட்டம்.

அஃ. மால் - மேகம். சினை - சினை. பல பேய்கள் கூட்டங் கொண்டிருத்தற்கு இடமானதுபற்றி வாகையடி, மன்றமெனப்பட்டது. பின் வருவனவற்றையும் இப்படியே கொள்க. ஊருக்கு நடுவாய் எல்லாருக்குமே மரத்தடியை மன்றமென்பர் நீச்சிலுக்கினியர்; முருகு. உஉசு.

அஃ. தடி - தசை. மாந்தி - உண்டு.

அஃ. புள் - பேராந்தை, கோட்டான், கழுகு, பருந்து, காக்கை, ஆண்டலைப்புள் முதலியவை. இறைகூடும் - தங்குதல் மிக்க. வெள்ளில் - விளாமரம்.

அஃ. சுடலை நோன்பிகள் - கரபாலிகர்; “இறைவி கோட்டத்து லீரிரு திங்கள் தசவை, யுறையு ளாகவல் வுறையருங் காட்டகத் துறை வான், பொறையு மாற்றலும் பூமியு மேருவு மனைபான், சிறைசெய் சிந்தையா னந்தமில் பொருள்களைத் தெரிந்தான்” (தரும. ஏ) என்னும் நீலநக்சிச் செய்யுளால் முனிசந்திரனென்ற ஒரு முனிவன் மயானத்திலிருந்து தவஞ்செய்தானென்று தெரிகிறது. ஓடியாவுள்ளம் - தளராத உள்ளம்.

அஃ. மடை - சோறு. வன்னி - வன்னிமரம்.

அஃ. உடைதலைகளைச் சேர்த்து.

அஃ. இருந்தொடர்ப்படுக்கும் - பெரியமாலையாகக் செய்யும். இரத்திமன்றம் - இலந்தைமரமிருக்கும்மன்றம்; “இரத்தி நீடிய வகன்றலை மன்றத்து” புறநா. நட.

(பி - ம.) அஃ. ‘ஒடுமையு முழிஞ்சினு மொடுங்கிக்’ அக. ‘கள்ளியும் படர்ந்து’ அஃ. ‘ஆலம் பெருஞ்சினை வாகை மன்றமும்’ அஃ. ‘வெண்ணிணக் குடியொடுமாந்தி’ அஃ. ‘வெள்ளிடை மன்றம்’ அஃ. ‘இருந்துபடுக்கும்’

௩௩. —சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. ௭௫

- ௯௦ பிணந்தின் மாக்க ணிணம்படு குழிசியில்
 விருந்தாட் டயரும் வெள்ளிடை மன்றமு
 மழற்பெய் குழிசியும் புழற்பெய் மண்டையும்
 வெள்ளிற் பாடையு முள்ளீட் டறுவையும்
 பரிந்த மாலைபு முடைந்த கும்பமு
 ௯௫ நெல்லும் பொரியுஞ் சில்பலி யரிசியும்
 யாங்கனும் பரந்த வோங்கிரும் பறந்தலை
 தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வ
 ரீற்றிளம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர்
 முதியோ ரென்னு னினையோ ரென்னுன்
 ௧௦௦ கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றன் குவிப்பவிவ்
 வழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டும்

௯௦. குழிசி - பாணை.

௯௧. வெள்ளிடைமன்றம் - வெளியான இடத்தையுடையமன்றம்;
 “உள்ளூர்ப் பணிக்கும் வெள்ளிடை மன்றமும்” சீலப். இ: ௧௧௭.

௯௨. புழல் - ஒருவகைச்சிற்றுண்டி.

௯௩. வெள்ளிற் பாடை: இருபெயரொட்டு. உள்ளீட்டறுவை-உள்
 னே பண்டங்கள்இடுதலைப்பெற்ற உறி; “சுவன்மே லறுவையும்” (சீலப்.
 ௧௦: ௧௮.) அறுவை - சீலையெனின், உள்ளீட்டையுடைய கிழியுமாம்.

௯௪. பரிந்த மாலை - படையிற்கட்டி அறுத்தெறியப்பட்ட மாலை;
 “வெள்ளின் மாலையும் விரிந்தவெண் டலைகளுங் கரிந்த, கொள்ளி மாலை
 யுங் கொடிபடு கூறையு மகலும், பள்ளி மாறிய பாடையு மெலும்புமே
 பரந்து, கள்ளி யாரிடைக் கரந்ததோர் தோற்றமுங் கடிதே” நீல.
 ௧௩௩. ௪.

௯௫. சில்பலி யரிசி - சிறுபலியாகிய அரிசி; “னாவென் ளரிசி, சில்
 பவிச் செய்து” முருகு. ௨௩௩ - ௪.

௯௬. பறந்தலை - பாழிடம்.

அங் - ௯௭. வாகைமன்றமும், வெள்ளின்மன்றமும், வன்னிமன்ற
 மும், இரத்திமன்றமும், வெள்ளிடை மன்றமும் ஆகிய இம்மன்றங்கள்
 யாங்கனும் அழற்பெய்குழிசி முதலியவைகள் பரந்த பறந்தலையென்க.

௯௮ - ௯௯. பரந்து அருது பரந்த பறந்தலையென்க.

௯௮. மு. மணி. ௭ : ௮௧. ௧௦௦. கொடுந்தொழிலாளன் - காலன்.

௯௯ - ௧௦௧. ஆரிடை பறந்தலை சுடலை தின்னக்கண்டும்.

(பி - ம்.) ௯௦. ‘பிணந்தின்மாக்கணணம்படுகுழிசியின்’ ௯௨. ‘பிறழ்
 பெய்மண்டையும்’, ‘புழல்.’ ௯௯. ‘இனையோரென்னு முதியோரென்னுன்’

கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
 மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழு
 மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ
 க00 வாங்குது தன்னையோ டருங்கடி நகரெனச்
 சார்ங்கல னென்போன் றனிவழிச் சென்றோ
 னென்புந் தடியு முதிரமு மியாக்கையென்
 றன்புறு மாக்கட் கறியச் சாற்றி
 வருவொடு கிடந்த புழுவுன் பிண்டத்
 கக0 தலத்தக மூட்டிய வடிநரி வாய்க்கொண்
 டுலப்பி ஸின்பமோ டிளைக்கு மோதையுங்
 கலைப்புற வல்குல் கழுக்குடைந் துண்டு
 நிலைத்தலை நெடுவிளி யெடுக்கு, மோதையுங்
 கடசுஞ் செறித்த கையைத் தீநா
 கக0 யுடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையுந்
 சார்தந் தோய்ந்த வேந்தின வனமுலை

க0உ. மிகப்பெரியசெல்வமாகிய கன்னியுண்டு விளையாடுதலைச் செய்து.

க0ச. மடவோர் - மூடர்.

க00. அதுதன்னை - அம்மயானத்தை. கடி - காவல்.

க0ச. தனிவழிச்சென்றோனாகிய சார்ங்கலன்.

க0அ. அன்புறு மாக்கட்கு - உடம்பினிடத்தே அன்புமிருந்த மனிதர்கட்கு. மாக்களென்றார், ஐம்புலவுணர்ச்சியையன்றி மனவுணர்ச்சி யில்லாதவ ரென்றற்கு; "மாவு மாக்களு மையறி வினவே" நோல், மரபு. சூ. ௩௨.

க0எ - அ. யாக்கை, என்புமுதலியனவாமென்று மாக்கட்குச்சாற்றி.

க0க. வரு - தாதுவிசேடம்; வருவொடு - வருவுதலுடனென்று மாம். பிண்டமென்றது உடம்பை.

க0அ - க. சாற்றிக் கிடந்தவென்க; இனி, சாற்றி வாய்க்கொண்டு உளைக்கும். நரியோதை யெனினுமமையும்.

கக0. அலத்தகம் - செம்பஞ்சுக்குழம்பு.

ககக. உலப்பு இல் இன்பமோடு - கேடில்லாத இன்பத்தோடு.

ககச. தீநாய் - மயானத்திற்றிரியும் ஒருவகைநாய்.

(பி - ம்.) க00. 'தன்னை யொருங்குகடிநகரென' க0எ, 'அன்புந்தடி யும்' க0க. 'வருவொடு தோன்றியபுழுவுன்பிண்டத்து' கக௩, 'நிலத்தலை' கக0. 'கதுவி'

சுா.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. ௭௭

காய்ந்தபசி யெருவை கவர்ந்து னேறையும
பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி யரங்கத்து
மண்கணை முழுவ மாக வாங்கோர்

கஉ௦ கருந்தலை வாங்கிக் கையகத் தேந்தி
யிரும்பே ருவகையி னெழுந்தோர் பேய்மகள்
புயலோ குழலோ சுயலோ கண்ணோ
குமிழோ மூக்கோ விதழோ கவிரோ
பல்லோ முத்தோ வென்னு திரங்காது
கஉ௧ கண்டொட் டெண்டு கவையடி பெயர்த்துத்
தண்டாக் களிப்பி னுடுங் கூத்துக்
கண்டனன் வெரீஇக் கடுநவை யெய்தி

கக௭. காய்ந்தபசி - மிக்க பசி (மணி. சு: அஉ, ஷ: கக; நட.).
எருவை - தலைவெளுத்து உடல் சிவந்திருக்கும் பருந்து ; கழுகுமாம் ;
“ விசம்பா டெருவை பசுந்தடி தடுப்ப ” புறநா. சுச.

ககஅ. வெண்பலி அரங்கத்து - சாம்பற்குவையாகிய அரங்கத்
திலே.

ககக. மண் கணை முழுவமாக - மார்ச்சினை யமைந்த திரண்ட
தண்ணுமையாக ; தண்ணுமை - ஆடற்சூரிய ஒருவகைத் தோற்கருவி.

கக௧ - க. உளக்குமோதையும், எடுக்குமோதையும், ஒடுங்கா
வோதையும், கவர்ந்துணேதையும் ஆகிய இவைகள் முழுவமாகவென்க.

கஉ௦. கருந்தலையென்றது, ஒரு பெண்பிணத்தின் தலையை.

கஉ௧. பேய்மகள் - பெண்பேய்.

கஉ௨. குமிழ் - குமிழம்பூ. கவிர் - முன்னுமுருக்கம்பூ.

கஉ௩. என்னுது - என்று கருதாமல்.

கஉ௫. கண் தொட்டு உண்டு - கண்ணைத் தோண்டி உண்டு ;
“ கண்டொட் டெண்ட ” (முருகு. இந்.) கவை அடி பெயர்த்து - கவைத்த
அடிகளைப்பெயர்த்து ; “ கருமறிக் காதிற் கவையடிப் பேய்மகள் ”
சிறுபாண்.கக௭.

கஉ௬. தண்டாக் களிப்பு - தணியாத களிப்பு ; “ தண்டா வீகைத்
தகைமாண் குடுமி ” புறநா. சு.

கக௧ - உசு. உளக்கு மோதை முதலியன முழுவமாக வெண்
பலியரங்கத்தில் ஒரு பேய்மகள் கவையடி பெயர்த்து ஆடுங் கூத்தை
யென்க.

கஉ௭. கண்டனன் - கண்டு. கடுநவை எய்தி - அப்பேயாற்
பிடிக்கப்பட்டு ; “ கழல்கட் கூளிக் கடுநவைப் பட்டோர் ” சீலப். இ:
உக௫.

க௦௬ - உ௭. சென்றோனாகிய சார்ங்கவனென்போன் கண்டு.

(பி- ம்.) கஉ௨. ‘ அதரோ கவிரோ ’ கஉ௫. ‘ கவையடிப் பெயர்
த்து ’, ‘ கையடிபெயர்த்து, ’ கஉ௬. ‘ களிப்பினொடுங் ’

விண்டோர் திசையின் விளித்தனன் பெயர்ந்திங்
கெம்மனை காணு வீமச் சுடலையின்
கநடு வெம்முது பேய்க்கென் னுயிர்கொடுத் தேனெனத்
தம்மனை தன்முன் வீழ்ந்துமெய் வைத்தலும்
பார்ப்பான் றன்னொடு கண்ணிழந் திருந்தவித்
தித்தொழி லாட்டியென் சிறுவன் றன்னை
யாருமி றமியே னென்பது நோக்கா
கநடு தாருயி ருண்ட தணங்கோ பேயோ
துறையு மன்றமுந் தொல்வலி மரனு
முறையுநங் கோட்டமுங் காப்பாய் காவாய்
தகவிலை கொல்லோ சம்பா பதியென

கஉஅ. விண்டு - நீங்கி. விளித்தனன் பெயர்ந்து - கூப்பிட்டுக் கொண்டு பெயர்ந்து.

கஉக. எம்மனை - எந்தாயே.

கநக. தன் தாயின்முன்னே இறக்கவும். மெய்வைத்தல் : மணி. உடு; கசௌ.

கரு - நக. சார்ங்கலனென்போன் வீழ்ந்து மெய்வைத்தலும்.

கநஉ. பார்ப்பானென்றது சார்ங்கலன் தந்தையை; “பார்ப்பான் றன்னொடு கண்ணிழந் திருந்த” என்று இங்கே சொல்லுதலாலும், “கண்ணில் கணவனை” (சு: கருடு) என்று பின்பு வருதலாலும், சார்ங்கலனுடைய தந்தை தாயரிருவரும் கண்ணையிழந்தோரென்பது பெறப்பட்டது.

கநச. மணி. சு: கசௌ.

கநடு. அணங்கோ பேயோ; மணி. சு: கசஅ, கரு. அணங்கு-காமநெறியான் உயிர்கொள்ளுந் தெய்வமகனென்பர்; துறள். ககஅ, பரிமேல்.

கநஉ - டு. சிறுவன் றன்னை ஆருயிருண்டது.

கநச. துறை - நீர்த்துறைகள். தொல்வலி மரன் - பழைய வலியையுடைய மரம்.

கநௌ. உறையுள் - தங்குமிடம். காவாய் - காவாமலிருந்தாய்.

கநச - எ. முந்து. உஉக - சு; கலி. கரு: கந - ச.

கநஅ. தகவிலை கொல்லோ - தகவின்மையை யுடையாயோ; தகவு நின்னிடமில்லையோ என்றுமாம்.

(பு - மீ.) கஉஅ. ‘விளித்தனன்’ கஉக. ‘காணுவீமச்’ கநடு. ‘பேய்க்கே முன்னுயிர்’ கநக. ‘தம்முன்வீழ்ந்து மெய்வைப்பப்’ கநஉ - ந. ‘ஒழிந்த, விதித்தொழி’ கநச. ‘யாருயிறமியோனென்பது நோக்கா’ கநச. ‘தொல்பதி மரனும்’

கூ. — சககரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. எகூ.

மகன்மெய் யாக்கையை மார்புறத் தழீஇ
 கச௦ யீமப் புறங்காட் டெயிற்புற வாயிலிற்
 கோதமை யென்பாள் கொடுந்துயர் சாற்றக்
 சுடிவழங்கு வாயிலிற் கடுந்துய ரெய்தி
 யிடையிருள் யாமத் தென்னையிங் கழைத்தனை
 யென்னுற் றினையோ வெனக்குரை யென்றே
 கச௧ பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தா டோன்ற
 வாருமி லாட்டியென் னறியாப் பாலக
 னீமப் புறங்காட் டெய்தினேன் றன்றி
 யணங்கோ பேயோ வாருயி ருண்ட
 துறங்குவான் போலக் கிடந்தான் காணான
 க௧௦ வணங்கும் பேயு மாருயி ருண்ணு
 பிணங்குநான் மார்பன் பேதுகந் தாக
 ஆழ்வினை வந்திவ னுயிருண்டு கழிந்தது
 மாபெருந் துன்பநீ யொழிவா யென்றலு
 மென்னுயிர் கொண்டிவ னுயிர்தந் தருளிலென்
 க௧௧ கண்ணில் கணவனை யிவன்காத் தோம்பிடு
 மிவனுயிர் தந்தென் னுயிர்வாங் கென்றலு
 முதுமூ தாட்டி யிரங்கினன் மொழிவோ

கசக. கோதமை யென்பது அவள்பெயர். கொடுந்துயர் - தன் மகன் இறந்தானென்பது.

கசஉ. மணி. சு : சகூ.

கசஉ. இருளையுடைய இடையாமத்தில்.

கச௧. பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்தாள் - சூரியனைப்போல் விளங் கிய நிறத்தினையுடைய சம்பாபதி ; பொன் - சூரியன் ; “இளங்கதிர் ஞாயி மென்றார் தோற்றத்து, விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி” (க - உ) என்று இஃதுற் பதிக்கத்தில் வருதல்காண்க.

கசக. மணி. சு : க௧ச. கசக. என - என்று கோதமைசொல்ல.

க௧க. மார்பு - சார்ங்கலன். பேது கந்தாக - அறியாமை காரணமாக.

க௧உ. என்றலும் - என்று சம்பாபதி சொல்லலும்.

க௧௧. கண்ணில் கணவனை : மணி. சு : க௧உ. ஒம்பிடெம் - பாதுகாப்பான்.

க௧க. என்றலும் - என்று கோதமை சொல்லலும்.

க௧௧. முதுமூதாட்டி - சம்பாபதி.

(பி - ம்.) க௧க. ‘யாக்கைமார்புற’ கசஉ. ‘அழைத்தாய்’ கசக. ‘அறியாப்பார்ப்பான்’ கச௧. ‘எய்தியோன்’ க௧க. ‘பேயனுக்கந்தாக’ க௧க. ‘துன்ப மொழிவாய்’ க௧ச. ‘உயிர்தந்தாவென்’

னைய முண்டோ வாருயிர் போனாற்
 செய்வினை மருங்கிற் சென்றுமிறப் பெய்துத
 கக௦ லாங்குது கொணர்ந்துநின் னாரிடர் நீக்குத
 லீங்கெனக் காவதொன் றன்றுநீ யிரங்கல்
 கொலையற மாமெனுங் கொடுந்தொழின் மாக்க
 ளவலப் படிற்றுரை யாங்குது மடவா
 யுலக மன்னவர்க் குயிர்க்குயி ரீவோ
 கக௧ நிலரோ விந்த வீமப் புறங்காட்
 டரசர்க் கமைந்தன வாயிரங் கோட்ட
 நிரயக் கொடுமொழி நீயொழி யென்றலுந்
 தேவர் தருவர் வாமென் றொருமுறை
 நான்மறை யந்தணர் நன்னூ லுரைக்கு
 க௭௦ மாபெருந் தெய்வ நீயரு ளாவிடின்
 யானோ காவே னென்னுயி ரீங்கென
 வழி முதல்வ னுயிர்தரி னல்ல

க௧௮ - க. பிறப்பெய்ததலில் ஐயமுண்டோ ; “செய்வினை வழித்தா யுயிர்செலு மென்பது, பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை யாதலின்” சிலப். ௨௮ : க௭௭ - ௮; புறநா. க௭௨.

க௭௦. அது - அவ்வுயிரை. ஆரிடர் - தீர்த்தந்தகரிய துன்பம்.

க௭௧. எனக்கு ஆவதொன்றன்று - எனக்கு இயலுவதான ஒரு காரியமன்று.

க௭௩. அவலப்படிற்றுரை - கேட்டைத் தருகின்ற பொய்யுரை. அது அவலப் படிற்றுரை யென்க.

க௭௫. இலரோ - உளரென்றபடி. புறங்காட்டில்.

க௭௭. ஆயிரம் கோட்டம் அமைந்தன; ஆயிரம் - அநேகம்; “இறந் தோர் மருங்கிற் சிறந்தோர் செய்த, குறியவு ரெடியவுந் குன்றுகண் டன்ன, சுமம னோங்கிய ரெடுகிலைக் கோட்டமும்” (சு : ௫௭ - ௭) என் றார் முன்னும்.

க௭௭. நிரயக் கொடுமொழி - நரகவேதனையைத்தரும் கொடிய வார்த்தை; என்றது, “இவனுயிர் தந்தென்னுயிர்வாங்கு” (மணி. ௭ : க௭௭) என்றதை. என்றலும் - என்று சம்பாபதி சொல்லலும்.

க௭௭. தூல் - வேதம். க௭௦. தெய்வமாகிய நீ.

க௭௧. யான் என்னுயிரைத் துறப்பேன் என்று கோதமை சொல்ல.

க௭௨. ஊழிமுதல்வன் - மஹாப்ராஹ்மா ; “தெய்வக் கருவுந்

(பு - ம்.) க௭௩. ‘அலவலைப்படிற்றுரை’, ‘அவலை படிற்றுரை.’ க௭௫. ‘புறங்காட்டின்’ க௭௭. ‘நிரையத்தொடு’ க௭௭. ‘சென்னா லுரைக்கு’ க௭௭. ‘என்னுயிரென்றபின்’

சு. — சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை. அக

தாழித் தாழி யகவரைத் திரிவோர்
தார்தரின் யானுந் தருருவன் மடவா
கஎரு யீங்கெ னாற்றலுங் காண்பா யென்றே
நால்வகை மரபி னரூபப் பிரமரு
நானுல் வகையி னுரூபப் பிரமரு
மிருவகைச் சுடரு மிருமூ வகையிற்
பெருவனப் பெய்திய தெய்வத கணங்களும்

திசைமுகக் கருவுஞ், செம்மலர் முதியோன் செய்த வந்நான்” (மணி. பதிக்கம், ௨௮ - ௧.) இகரத்தை அசைசிலையாக்கி ஊழ்வினையாகிய முதலவ னெனக் கூறினும் பொருந்தும்.

கஎஊ. சக்கரவாளமாகிய தாழியினுடைய உள்ளிடத்தே சுஞ்சரிப் பவர்.

கஎசு. தரினெனவே தரலின்மை பெறப்பட்டது.

கஎஊ - ச. இறந்துபோன உயிரை மீட்டிக்கொடுக்குமாற்றல் இந் தச் சக்கரவாளத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு எங்ஙனமில்லையோ அங்ஙனமே எனக்குமில்லை யென்றபடி.

கஎடு. ஆற்றல் - வலி. என்று - என்று சம்பாபதிசொல்லி.

கஎசு. நால்வகை மரபின் அரூபப் பிரமரும் - உலகம் முப்பத் தொன்றனுள் இருபத்தெட்டாவதாகிய ஆகாசாநீதியாயதன் லோகம் முதலிய நான்கு உலகங்களிலுமுள்ள அரூபப்பிரஹ்ம சாதியாராகிய நால் வகையினரும். இவர்களைத் தியானம் ஐந்தனுள் அஷ்டசேஷமென்னும் ஐந்தாவதில் தேறியவர்களென்பர்.

கஎஎ. நால் நால்வகையின் உரூபப் பிரமரும் - மேற்கூறிய உல கங்களுள் பன்னிரண்டாவதாகிய பிரஹ்மலோகமே முதலாகிய உலகம் பதினாறுமிகுந்த உரூபப்பிரஹ்ம சாதியாராகிய பதினாறு வகையினரும்; இவர்களில் க௨, க௩, க௪-ஆம் உலகங்களிலுள்ளவர்களை ஸ்ரோதாபந்தி என்னும் முதலாவது தியானத்தில் தேறியவர்களென் றும், க௬, க௭, க௮-ஆம் உலகங்களிலுள்ளவர்களை ஸ்கிருதநாகாமீ என் னும் இரண்டாவது தியானத்தில் தேறியவர்களென்றும், க௯, க௧௦, ௨௦- ஆம் உலகங்களிலுள்ளவர்களை அநாகாமீ என்னும் மூன்றாவது தியானத் தில் தேறியவர்களென்றும், ௨௧-ஆவது முதலிய எழுலகங்களிலுள்ளவர் களை அர்ஹத் என்னும் நான்காவது தியானத்தில் தேறியவர்களென்றும் பெளத்தநூல் கூறும்.

கஎசு - எ. இருவகைப் பிரஹ்மலோகங்கள் இருபதின் பெயர் களையும் இந்நூற்பதிகத்தின் ௨௮ - ௧ - ஆம் அடிகளின்உரையிற்காண்க.

கஎஅ. இருவகைச்சுடர் - சந்திர சூரியர்கள்.

கஎஅ - ௧. மேற்கூறிய உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் ஆறாவதா கிய மஹாராஜிகலோகம் முதலிய உலகம் ஆறினமுள்ள அறுவகைத் (௮ - ௩.) கஎஊ. ‘அகவயிற்றிரிவோர்’ கஎசு. ‘மடவோயிங் கெனாற்றலுங்’ கஎசு. ‘பிடமரும்.’ கஎஎ ‘உருபிதப்பிரமரு’, ‘உருபப் பிடமரு.’

கஅ௦ பல்வகையசாரும் படுதுய நுறாஉ
மெண்வகை நரகரு மிருவிசும் பியங்கும்
பன்மீ னீட்டமு நாளுங் கோளுந்
தன்னகத் தடக்கிய சக்கர வாளத்து
வரந்தரற் குரியோர் தமைமுன் னிறுத்தி
கஅ௧ யரந்தை கெடுமிவ எருந்துய ரிதுவெனச்
சம்பா பதிதா னுரைத்தவம் முறையே
யெங்குவாழ் தேவரு முரைப்பக் கேட்டே
கோதமை யுற்ற கொடுந்துயர் நீங்கி
யீமச் சுடலையின் மகனையிட் டிறந்தபின்
க௧௦ சம்பா பதித னுற்ற றேன்ற
வெங்குவாழ் தேவருங் கூடிய விடந்தனிற்

தெய்வகணங்கள். இந்த உலகங்களின் பெயரைப் பதிக்கீது உஅ - ௯-
ஆம் அடியின் உரையிற்காண்க. 'பெருவனப்பெய்திய' என்றார், விளங்
கொளி மேனியராதலின்.

கஅ௦. படுதுயர் - மிக்க துன்பம்.

கஅ௧. எண்வகை நரகர் - மேற்கூறிய உலகம் மூப்பத்தொன்ற
னுள்முதலாவதாகிய நாகலோகத்தின் பகுதிகளான மஹாநிரயம், ரௌர
வம், காலஸூத்ரம், ஸஞ்சீவனம், மஹாவீசி, தபனம், ஸம்பிரதாபனம்,
ஸம்ஹதம் என்னும் எட்டு நரகங்களிலுமுள்ளவர்கள்.

கஅ௨. ஈட்டம் - கூட்டம். நாள் - இருபத்தேழு கட்சத்திரங்கள்.

கஅ௩. மேற்கூறிய அருப்பிரஹ்மகணலோகம் முதலியவற்றைத்
தன்னுள் அடக்கிய கோளத்தைச் சக்கரவாளமென்பர்; "சக்கர வாளத்
துத் தேவ ரெல்லாம்" (மணி. கஉ: எஉ), "எண்ணருஞ் சக்கர வாள
மெங்கனும்" (ஐ. உ௬: ௫௨) என வருதல் காண்க.

கஅ௪. வரந்தரற்குரியோர் - தேவர். முன்னிறுத்தி - கோதமை
க்கு முன்னே நிறுத்தி.

கஅ௫. அரந்தை - துன்பம். கெடும் - கெடுமின். என - என்று
சம்பாபதி சொல்ல.

கஅ௬ - எ. சம்பாபதி உரைத்த முறையினை, மணி. சு: க௭௩ - ௪-
ஆம் அடிகளின் காண்க.

கஅ௭. இறக்கத் துணிந்தமையால் கோதமை கொடுந்துயர் நீங்கி
னுள். இதுபோன்ற சிக்குச்சியைச் சிலப்பதிகாரம், உ௫: ௮௨ - ஆம் அடி
முதலியவற்றிற் காண்க.

கஅ௮. ஈமம் - பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு.

க௧௦ - கூக. தோன்றக்கூடிய விடமென்க.

(பி - ம.) கஅ௨. 'பண்பினைட்டமு' கஅ௪ - ௫. 'உரந்தரற் குரி
யோர் தம்மைமுன் னிறுத்திங், காக்கை' க௧௧. 'அங்குவாழ் தேவருங்
கூட்டிய'

கா.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை.

அந்

சூழ்கடல் வளைஇய வாழியங் குன்றத்து
நடுவு நின்ற மேருக் குன்றமும்
புடையி னின்ற வெழுவகைக் குன்றமு
ககரு நால்வகை மரபின் மாபெருந் தீவு
மோரீ ராயிரஞ் சிற்றிடைத் தீவும்
பிறவு மாங்கத னிடவகை யுரியன்
பெறுமுறை மரபி னறிவுவரக் காட்டி
யாங்குவா ஸுயிர்களு மவ்வுயி ரிடங்களும்
உ00 பாங்குற மண்ணீட்டிற் பண்புற வகுத்து

ககஉ. சூழ்கடல் - பெரும்புறக்கடல். ஆழியங்குன்றத்து - சக்கரவாளகிரியின் உட்பட்ட இடத்தில்.

ககங. நடுவிடத்தே நின்றதாகிய, எண்பத்திராயிரம் யோசனை உயரமும் அவ்வுயரத்திற்குத் தக்க டருமையும் அமைந்துள்ள மேருமலையும்.

ககச. அம்மேருவின் பக்கத்தே அதிலிருந்து உயரத்தில் ஒன்றற்கொன்று வரவரப் பாதிப் பாதியளவு குறைந்து குறைந்து ஒன்றைச்சுற்றி யொன்றாகச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு குலகிரிகளும்.

ககடு. மேற்கூறிய மேருவும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழுகுலகிரிகளும் அக்குலகிரிகளுள் ஒவ்வொன்றினையும் சூழ்ந்து அவ்வக்கிரியின் உயர அளவுள்ள ஆழமும் அகலமுமமைந்த ஏழு கடல்களும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் சூழ்ந்து கிடக்கும் பெரும்புறக்கடலிலுள்ள சம்புத்தீவு முதலிய நான்கு மகாதீபங்களும், இந்த நான்கினுள் தெற்கேயுள்ளது சம்புத்தீவு; இது நாவலத்தீவு என்றுங் கூறப்படும்; இதனை, “நாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவு” (மணி. உ: க), “நாவலொடு பெரிய மாபெருந் தீவத்து” (ஐங். கக: க0௭) என்பவற்றாலுணர்க.

ககசு. மஹாதீபம் நான்கினுள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே ஐந்துறு ஐந்துறாகச் சூழ்ந்துள்ள இரண்டாயிரம் சிறு தீவுகளும்; இச்சிறு தீவுகள் அந்தரத்தீவுகளென்றொரு சொல்லப்படும்.

ககடு - சு. “அந்தரத் தீவினு மகன்பெருந் தீவினு” (உரு: உஉச) என்று பின்வருதல் காண்க.

ககங - சு. இவ்வழிகளிலுள்ள வரலாறுகள் பரிமாதேசத்துப் புத்த நூலிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளப்பட்டன.

கக௭ - அ. உரியனவற்றைக்காட்டி.

ககக. உயிர்களென்றது அவ்வவ்வுயிர்கள் வாழுகின்ற உடம்புகளை.

உ00. பாங்கு - பகுத்திரள்; “அடியோர் பாங்கு மாயமு நீங்கி” (சிலப். கசு: அ00); அழகுமாம். மண்ணீட்டின் - சுதையாற் செய்யப்பட்ட இள்ள பாணவழிவமாக.

(பி - டி.) ககஉ. ‘ஆழிக்குன்றத்து’ உ00. ‘மண்ணிடிற்’

மிக்க மயனா லிழைக்கப் பட்ட
சக்கர வாளக் கோட்டமீந் கிதுகா
ணிடுபிணக் கோட்டத் தெயிற்புற மாதலிற்
சடுகாட்டுக் கோட்ட மென்றல துரையா

௨௦௫ ரிதன்வர விதுவென் றிருந்தெய்வ முரைக்க
மதனி நெஞ்சமொடு வானறுய ரெய்திப்
பிறந்தோர் வாழ்க்கை சிறந்தோ ளுரைப்ப
விறந்திருள் கூர்ந்த விடையிருள் யாமத்துத்
தூங்குதுயி லெய்திய சுதமதி யொழியப்

௨௧௦ பூங்கொடி தன்னைப் பொருந்தித் தழீஇ
யந்தர மாறா வாறைந் தீயோசனைத்
தென்றிசை மருங்கிற் சென்றுதிரை யுடுத்த
மணிபல் லவத்திடை மணிமேகலா தெய்வ
மணியிழை தன்னைவைத் தகன்றது தானென்.

சு.—சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை முற்றிற்று.

௨௦௧. மயன் - தெய்வத்தச்சன்; அசுரத்தச்சனென்றுங் கூறுவர்.
௨௦௩. இடுதல் - போகடுதல். பிணக்கோட்டம் - மயானம்.
௨௦௪. மு. மணி. சு: ௩௦. சடுகாட்டுக் கோட்டம்: சீலப். சு: ௨௦.
௨௦௫. இருந்தெய்வம் - மணிமேகலாதெய்வம்.
௨௦௬. மதனிற் நெஞ்சமொடு - செருக்கற்ற மனத்துடனே; மதன்-
வலியுமாம்.

௨௦௭. சிறந்தோன்-மணிமேகலை. வாழ்க்கையென்றது நிலையாமையை.
வாழ்க்கையைச் சிறந்தோன் உரைப்ப.

௨௦௮. இடையிருள் யாமத்து - நியாமத்தில்; மணி. சு: ௧௪௩.

௨௧௦. பூங்கொடிதன்னை - மணிமேகலையை.

௨௧௧. அந்தரம் ஆறா - ஆகாயமே வழியாக.

௨௧௧-௨. முப்பதுயோசனை நூரம் தென்றிசைக்கண்ணே சென்று.

௨௧௦ - ௧௪. மணி. சு: ௫௫ - ௭.

சு - ௨௧௪. கதிர்மண்டிலம் சொரிய, மேனியன் ஏத்தி நோக்கி என்
னுற்றீரென, அவன் உரைத்தலும், அருந்தெய்வமுரைப்ப, சுதமதி என்
னையோவென, நேரிழை கூறும்; அங்ஙனங்கூறுகின்ற தெய்வம், இதன்
வரவு இது வென்றுரைக்க, சிறந்தோளுரைப்ப, தெய்வம் இடையிருள்
யாமத்துச் சுதமதியொழியப் பூங்கொடிதன்னைத் தழீஇச் சென்று மணி
பல்லவத்தில் வைத்து அகன்றதென முடிக்க.

(பி - மீ.) ௨௦௪. 'என்பவரறியார்' ௨௦௫. 'இதுவெனவிருந்' ௨௧௦.
'பொருந்தினதழீஇ'

ஏழாவது

துயிலெழுப்பியகாதை.

[ஏழாவது மணிமேகலாதேயவம் உவவனம்புதுந்து
சுதமதியைத் துயிலெழுப்பியபாட்டு.]

மணிமே கலைதனை மணிபல் லவத்திடை
மணிமே கலாதெய்வம் வைத்து நீங்கி
மணிமே கலைதனை மலர்ப்பொழிற் கண்ட
வுதய குமர னுறுதாய ரெய்திக்
ரு கங்குல் கழியிலென் கையகத் தானொன்ப்
பொங்குமெல் லமனியிற் பொருந்தா திருந்தோன்
முன்னர்த் தோன்றி மன்னவன் மகனே
கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுந்
கோணிலை திரிந்திடிந் மாரிவறங் கூரு
க0 மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன
றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் ருருந்
தவத்திறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த

ந. மலர்ப்பொழிற் கண்ட - உவவனத்திற்கண்ட.

ச. உறுதுயர் - மிக்க துன்பம்.

டு. கையகத்தான் - கையினிடத்தே யுள்ளான்.

சு. பொருந்தாது - துயிலாது. கூ. வறம் - வறுமை.

அ - கஉ. இந்துநற் பதிகம், உச - ஆம் அடியைப் பார்க்க;
“கோணிலை திரிந்து நாழி குறைபடப் பகல்கண் மிஞ்சி, நீணில மாரி
யின்றி விளைவல்கிப் பசியு நீடிப், பூண்முலை மகளிர் பொற்பிற் கற்பழிந்
தறங்கண் மாறி, யாணையிவ் வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடி னென்
றான்” கீவக. ௨௫௫.

கக - உ. புறநா. கஅசு.

கந. தவத்திறம் - தவத்தின் கூறுபாடு.

(பு - ம்.) ச. ‘துயிலெய்தி’ அ. ‘திரிந்திடக் கோணிலை’ கஉ.
‘தகுவையாயின்’, ‘தகுதியையாயிற்.’ கந. ‘தவத்திற்பூண்டோ’

வவத்திற மொழிகென் றவன்வயி னுரைத்தபி
 கடு னுவவனம் புகுந்தாந் குறுதுயில் கொள்ளுஞ்
 சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி
 பிந்திர கோடணை யிந்நகர்க் காண
 வந்தே னஞ்சன் மணிமே கலையா
 னாசான் முனிவ னறவழிப் படுஉ
 ௨௦ மேது முதிர்ந்த திளங்கொடிக் காதலின்
 விஞ்சையிற் பெயர்த்துநின் விளங்கிழை தன்னையோர்
 வஞ்சமின் மணிபல் லவத்திடை வைத்தேன்
 பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற வுணர்ந்தீந்
 கின்றேழ் நாளி லிந்நகர் மருங்கே
 ௨௫ வந்து தோன்று மடக்கொடி நல்லாள்
 களிப்புமாண் செல்வக் காவற் பேரூ
 ரொளித்துரு வெய்தினு முன்றிற மொளியா
 ளாங்கவ ளிந்நகர் புகுந்த வந்நா

கசு. அவத்திறம் - கேடுசெய்யுங்காரியம்; “தவஞ்செய்வார்....
 அவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டி” (குறள், ௨௬௬) என்பதில், ‘அவம்’ என்
 பது இப்பொருளில் வருதல் காண்க.

சு - கசு. மணி. கஅ : ௮௦ - அந்.

க - கசு. மணிமேகலாதெய்வம் மணிமேகலையை மணிபல்லவத்
 திடை வைத்து நீங்கிப் பொருந்தாதிருந்தோனாகிய உதயகுமான் முன்
 னர்த் தோன்றி அவத்திறம் ஒழிகவென்று உரைத்தபின்னாக.

கள. இந்திரகோடணை - இந்திரவிழா.

கஅ. மு. சிலப். கடு : நந. அஞ்சல் - அஞ்சாதே.

கக. ஆதிசால்முனிவன் - புத்தன்.

௨௦. ஏது முதிர்ந்தது - ஏதுநிகழ்ச்சி முற்றியது.

௨௧. விஞ்சையின் - வித்தையினாலே.

௨௨. இன்றேழ்நாளில் - இற்றைக்கு ஏழாவதுநாளில்; ‘மணி’
 கக : க௨க.

௨௩. தோன்றும் - தோன்றுவாள். நல்லாள் - மணிமேகலை.

௨௪. பேரூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்.

௨௫. உருவை மறைத்து வருவாளாயினும்.

(பி - ஸ்.) கசு. ‘அவ்வயினுரைத்தபின்’ கடு. ‘நவவனம்’ ௨௧.
 ‘குணர்ந்துநின்’ ௨௩. ‘வந்துகாண்குறும்’ ௨௪. ‘பெயரூர்’ ௨௫. ‘உன்
 நிறமொழியான்’, ‘ஊன்றிறமொழியான்.’

எ.— துயிலெழுப்பியகாதை.

ளீங்கு நிகழ்வன வேதுப் பலவுள
 ௩௦ யாதவி தனக்கியான் வந்த வண்ணமு
 மேதமி நெறிமக ளெய்திய வண்ணமு
 முரையாய் நீயவ ளென்றிற முணருந்
 திரையிரும் பௌவத்துத் தெய்வமொன் றுண்டெனக்
 கோவலன் கூறியிக் கொடியிடை தன்னையென்
 ௩௫ னுமஞ் செய்த நன்னா ணள்ளிருட்
 காமன் கையறக் கடுகவை யறுக்கு
 மாபெருந் தவக்கொடி யீன்றனை யென்றே
 நனவே போலக் கனவகத் துறைத்தே
 னீங்கிவ் வண்ண மாங்கவட் குரையென்
 ௪௦ றந்தரத் தெழுந்தாங் கருந்தெய்வம் போயபின்
 வெந்துய ரெய்திச் சுதமதி யெழுந்தாங்
 ககன்மனை யரங்கத் தாகிரியர் தம்மொடு

உக. நிகழ்வனவாகிய ஏதுக்கள்.

உக. ஏதமில் நெறி - குற்றமில்லாதவழி; அஃதாவது விசத்தி
 மார்க்கம்.

உஉ. அவள் - மாதவி. என் திறம் உனரும்-என்வரலாற்றை உணர்
 வான்.

உஉ. பௌவத்து - கடலினிடத்து. தெய்வம் ஒன்று உண்டென-
 எனது குலமுதல்வனை விபத்தினின்று நீக்கிப் பாளகாத்த தெய்வ
 மொன்று உள்ளதென்று.

உ௫. நன்னாளிற் செறிந்த இரவிடத்தே.

உ௫ - ௫. சிலப். கடு : உஅ - ஆம் அடி முதலியவற்றின்
 பொருளை இவற்றுடன் ஒப்பிக.

உ௬ - ௭. சிலப். உ௦ : உ௫ - ௬.

கடு - ௪௦. மணிமேகலாதெய்வம் புருந்து நீக்கி, 'இந்நகரில் இந்
 திர விழாக்காண வந்தேன்; யான் மணிமேகலாதெய்வம்; இனங்
 கொடிக்கு ஏது முதிர்ந்ததாதலால் அவளை மணிபல்லவத்தில் வைத்
 தேன்; அவள் இந்நகரில் இற்றைக்கு ஏழாநாளில் தோன்றுவள்; ஏதுப்
 பலவுள; மாதவிக்குரை; அவள் என்றிறமுணரும்; இவ்வண்ணம்
 அவட்கு உரை' என்று போயபினென்க.

௪௨. அகல் மனை அரங்கத்து - விசாலித்த வீடாகிய நடனசாலை
 யில். ஆசிரியர் தம்மொடு-இயலாசிரியனும், ஆடலாசிரியனும், யாழாசிரி
 யனும், இசையாசிரியனும், குழலோனும், தன்னுமையோனுமாகிய
 இவர்களோடு நின்று.

(பி - ம்.) உக. 'ஏதமினின்மக', 'ஏதமுனிமைக.' உஉ. 'உரைப்
 பொருளுணரும்' உஉ. 'பவ்வத் தெய்வ முண்டென' உ௫. 'நல்லிருள்'
 உ௬. 'கையாற் கடுகவை' ௪௧. 'எய்தியசுதமதி' ௪௨. 'தாகியர் தம்
 மொடு'

வகைதெரி மாக்கட்கு வட்டனை காட்டி
யாடல் புணர்க்கு மரங்கியன் மகளிரிற்
சடு கூடிய ருயிலுவக் கருவிகண் டியின்று
பண்ணுக்கிளை பயிரும் பண்ணியாழ்த் தீந்தொடை
கொளாவல் லாயமோ டிசைகூட் டெண்டு
வளைசேர் செங்கை மெல்வி லுதைத்த
வெம்மைவெய் துறாது தன்மையிற் றிரியவும்
ரு0 பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோனா
துண்கண் சிவந்தாங் கொல்குகொடி போன்று
தெருட்டவுந் தெருளா தூடலொடு துயில்வோர்
விரைப்பூம் பள்ளி வீழ்துனை தழுவவுந்

சுட. வகைதெரிமாக்கட்கு - அவிநயம் முதலிய கூறுபாடுகளைத் தெரிகின்ற மாந்தர்களுக்கு. வட்டனை காட்டி - கமல வர்த்தனையைக் காட்டி; கமலவர்த்தனையாவது கைத்தலங்காட்டல்; சீவக. ௬௭௭.

சச. அரங்கியல் மகளிரின் - நாடகமளிகூரப்போல; நாடக மகளி ருடனென்றுமாம்.

சடு. கூடியருயிலுவக்கருவி - சேர்ந்த குழல் யாழ் மத்தளம் குட முழா இடக்கையென்பவை; 'கூடிய ருயிலுவக் கருவிக் கெல்லாங், குழல்வழி நின்ற தியாழே யாழ்வழித், தண்ணுமை நின்றது தகவே. தண்ணுமைப், பின்வழி நின்றது முழுவே முழுவொடு, கூடிநின் றிசைத்த தாமந் திரிகை' (சீலப். ௩: ௧௩௮ - ௪௨, உரை.) கண்டியின்று - ஒலியா தடங்கி. 'மகளிரின்' (சச) என்றதனால் அவர்கள் துயின்றமையும் பெறப்பட்டது.

சசு. சீலப். ௨௨: ௧௪௧.

சசு - சு. பண்ணுக்கிளை - பண்ணின் வகைகளை, பயிரும் - இசைக் கும். தீந்தொடை - இனிய நரம்புகள். கொளாவல் ஆயமோடு - பாட் டில் வல்லமகளிர் கூட்டத்துடனே; கொளை - ஒற்றறுத்தலுமாம். கூட் டெண்டு - சேர்ந்தனுபவித்து. உதைத்த - தெறித்த. உறாது - உறாமை யால். தொடை திரியவுமென்க; நெடுநல். ௬௮.

ரு0 - ருட. பரத்தமை-பரத்தன் தன்மை; பரத்தையை நுகர்வான் பரத்தன்; 'பெண்ணியலா ரெல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவுண்பர், நண்ணென் பரத்தநின் மார்பு' (துறள். ௧௩௧௧); 'வறுமொழி யாள ரொடு வம்பப் பரத்தரொடு' (சீலப். ௧௧: ௬௩.) நோனாது - பொறு மல். துயில்வோர் - ஊடியமகளிர். வீழ்துனை - விரும்பியகணவன். துயில்வோர் தழுவவும்.

(பி - டி.) சசு. 'பண்ணுக்கிழமைபிறமண்ணியாழ்' சள. 'கொளவல் லாய' ச௮. 'வளையார் செங்கை' சசு. 'வேதுறாது' ரு0. 'காதல் பார்த்தமை நோனாது' ரு௧. 'துண்கண்' ரு௨. 'துயில்வோன்'

தளர்நடை யாயமொடு தங்கா தோடி.
 ௫௫ விளையாடு சிறுதே ரீர்த்துமெப் வருந்தி
 யமளித் துஞ்சு மைம்படைத் தாலிக்
 குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்
 காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை யெறிந்து
 தூபங் காட்டித் தூங்குதாயில் வதியவு
 ௬௦ மிறைபுறை புறவு; நிறைநீர்ப் புள்ளுந்
 காவுறை பறவையு நாவுள் ளழுந்தி
 விழவுக்களி யடங்கி முழவுக்கண் டெயின் று
 பழவிறன் மூதூர் பாயல்கொ ணடுநாட்
 கோமகன் கோயிற் குறுநீர்க் கன்னலின்
 ௬௫ யாமங் கொள்பவ ரேத்தொலி யரவமு
 முறைபுணின் றெடுங்கிய வுண்ண வுயக்கத்து
 நிறையழி யாணை நெடுங்கு விரியுந்
 தேர்வழங்கு தெருவுஞ் சிற்றிடை முடுக்கரு
 மூர்காப் பாள ரெறிதுடி யோதைபு
 ௭௦ முழங்குநீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர்

௫௪. தளர்நடையாயம் - சிறுக்கட்டம்.
 ௫௬. ஐம்படைத்தாலி : மணி. ௩ : கடிவு, உரையைப்பார்க்க.
 ௫௮ - ௬. காவற் பெண்டிர் - செவிலித்தாயர். கடிப்பகை : மணி.
 ௭ : எஃ. காவற்பெண்டிர் துயில்வதியவும்.
 ௬௦. இறை - வீட்டின் இறப்பு. ௬௧. கா - சோலை.
 ௬௨. களி - களிப்பு; கூத்துமாம். ௬௩. நடுநான் - நடு இரவில்.
 ௬௪ - ௬௩. தன்மையிற் றிரியவும், வீழ்துணை தழுவவும், துயில்
 வதியவும், கருவி கண்டியின்று நா உள்ளமுந்தி முழவுக்கண்டியின்று ஊர்
 பாயல்கொள் நடுநாளிலென்க.
 ௬௪. கன்னலின் - நாழிகை வட்டிலால் ; முல்லை. ௫௮.
 ௬௫. யாமங்கொள்பவர் - நாழிகைக்கணக்கர் ; சிலப. ௫ : ௬௧.
 ௬௬. உண்ணு உயக்கம் - உண்ணுமையாலுண்டாகிய வருத்தம்.
 ௬௭. நெடுங்குவிளி - நெடியகூப்பிடுதலின் முழக்கம் ; மணி. ௭ :
 ௬௫.
 ௬௮. சிற்றிடைமுடுக்கர் - சிறிய இடங்களை யுடைய முடுக்குத்
 தெருக்கள்.
 ௬௯. துடி - ஒருவகைத் தோற்கருவி.
 ௭௦. கலம்புணர் கம்மியர் - கப்பலிற் சேர்ந்து தொழில் செய்
 வோர்.

(பி - ம்.) ௫௪. 'தாங்காதோடி' ௬௨. 'களிப்படங்கி' ௬௪ - ௫.
 'குறிநீர்க் கன்னல், யாமங்கொள்வோர்' ௬௬. 'ஒங்கிய'

துழந்தடு கள்ளின் றேப்பியுண் டயர்ந்து
பழஞ்செருக் குற்ற வனந்தர்ப் பாணியு
மரவாய்க் கடிப்பகை யையவிக் கடிப்பகை
விரவிய மகளி ரேந்திய தூமத்துப்
எடு புதல்வரைப் பயந்த புனிறுதீர் கயக்கர்
தீர்வினை மகளிர் குளனு டாவமும்
வலித்த நெஞ்சி னுடவ ரின்றியும்

எக. துழந்து அடு கள்ளின் தோப்பி உண்டு அயர்ந்து - துழாவிச் சமைத்த கள்வகைகளில் நெல்லாற் சமைத்த கள்ளையுண்டு தம்மை மறந்து ; “ இல்லடு கள்ளின் றேப்பி பருகி ” பெரும்பாண். கசஉ.

எஉ. அனந்தர் - கள்ளை உண்டமையாலுண்டாகிய செருக் கு ; “ அனந்தர் நடுக்க மல்ல தியாவதும் ” பொருந. கச.

எங. கடிப்பகை - பேய்க்குப் பகையாகவுள்ளதென்று பொருள் ; அரவாய்க்கடிப்பகை - அரம்போன்ற வாயினைபுடைய வேப்பிலை, ஐய விக் கடிப்பகை - வெண் சிறுகடுகு ; இவை பேய்க்குப்பகை யென்பதை, புறநா. உஅக - ஆம் செய்யுளாலும் உணர்க. பேய்முதலியவைகள் அணுகாதிருத்தற்கு இருவகைக் கடிப்பகையும் கூறப்பட்டன ; மணி. ந. : கநச, உரையைப் பார்க்க.

எச. தூமத்து - புகையுடன்.

எங - ச. மகளிரேந்திய அரவாய்க்கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை விரவிய தூமம் ஆகிய இந்த இரண்டெண் சென்று என ஒருசொல் வரு விக்க.

எடு - சு. புனிறுதீர்மகளிர் ; கயக்கந்தீர்மகளிரென்க ; கயக்கம் - கயங்குதல். புதல்வரைப்பெற்றுப் புனிறுதீர்ந்த மகளிர் இரவிற்கென்று குளத்தில் நீராடுதலை, “ கணவ ருவப்பப் புதல்வர்ப் பயந்து, பனைத்தேர் தினமுலை யமுத மூறப், புலவுப்புனிறு தீர்ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு, வளமனை மகளிர் குளநீ ரயர ” (மதுரை. கூ00 - கூ0௩) என்பதனு லுமுணர்க. புதல்வரைப்பெற்றமகளிர் எழுந்துசென்று பத்தாவது இர வில் நீராடவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பநீருவியத்தின் கடு-ஆம் கண்டத் துள்ள அ - ஆம் ஸூத்திரத்தாலும், அந்தூலை அதுஸரித்துத் தோழிப் பென்று வழங்குகிற வைதிகஸாஹபேஸமரியற்றிய க்ருஷ்யாத்நத்தில் சு - ஆம் கண்டத்தில் நாமகரணப் பிரகரணத்திலுள்ள, “ தசமேஹி ” என்னும் ஸூத்திரத்தாலும் தெரிகின்றதென்பர்.

எஎ. வலித்த நெஞ்சின் ஆடவர் இன்றியும் - பகைமையைக் கரு திய நெஞ்சினைபுடைய வீரர் இல்லாதிருக்கவும்.

(13 - ம்.) எக. ‘ துழந்தகள்ளின் தொப்பிரண்டயந்து ’ எங. ‘ மரவாய்க் கடிப்பகை ’ எச. ‘ இரவியன்மகளிர் ’ எடு - சு. ‘ புதல் வர்ப்பயந்தபுனிறுதீருகத்து ’, ‘ விரிவியன்மகளிர்குளநாளாவமும் ’, ‘ புனிறுதீருயக்கந், தீர்வியன். ’

புலிக்கணத் தன்னோர் பூத சதுக்கத்துக்
கொடித்தேர் வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென
விடிஞ்சூன் முழக்கத் திடும்பலி யோதையு
மீற்றினம் பெண்டி ராற்றப் பாலகர்
கடுஞ்சூன் மகளிர் நெடும்பு ணுற்றோர்
தந்துயர் கெடுக்கு மந்திர மாக்கண்
மன்றப் பேய்மகள் வந்துகைக் கொள்கென
அரு நின்றெறி பலியி னெடுங்குர லோதையும்
பல்வே றோதையும் பரந்தொருங் கிசைப்பக்
கேட்டுளங் கலங்கி யூட்டிரு ளமுவுத்து
முருந்தே ரினகை நீங்கிப் பூம்பொழிற்
றிருந்தெயிற் குடபாற் றுறுபுழை போகி
கூடு மிக்கமா தெய்வம் வியந்தெடுத் துரைத்த
சக்கர வாளக் கோட்டத் தாங்கட்
பலர்புகத் திறந்த பருவாய் வாயி
லுலக வறவியி னொருபுடை யிருத்தலுங்

௭௮. புலிக்கணத் தன்னோர் - வீரர். பூத சதுக்கத்து - பூதத்தை
யுடைய சதுக்கத்திலே; சதுக்கம் - நாற்சந்தி.

௮௯. மு. மணி. சு: ௯௮.

௮௨. கடுஞ்சூன்மகளிர் - முதற்கூலியுடைய மகளிர்; “கடுஞ்சூன்
முண்டகங் கதிர்மணி கழாஅலவும்” சிறுபாண். ௧௪௮.

௮௭. ஊட்டிருளமுவுத்து - ஊட்டிணற்போன்ற இருட்பரப்பில்.

௮௯. மு. மணி. சு: ௨௨.

௯௨ - ௩. மு. மணி. ௧௭: ௭௭ - ௮. ‘உலக அறவி - ஊரம்பலம்;
எல்லாச்சாதியாரும் வந்து தங்குதற்குரிய தருமசாலை; இதனை, ‘லோ
கோபகாரிகா’ என்பர் வடநூலார்.

௯௩ - ௧௩. சுதமதியெழுந்து நடுநாளில் எத்தொலியரவமும்,
நெடுங்கடவியும், துடியோதையும், அணந்தர்ப்பாணியும், குளனூரவ
மும், பலியோதையும், நெடுங்குரலோதையும் ஆகிய பல ஓசைகளையும்
கேட்டு உளம்கலங்கி நீங்கிப் போகிச் சக்கரவாளக்கோட்டத்திடத்தே
உலகவறவியின் ஒரு புடையிருத்தலுமென்க.

(பி - ம்.) ௭௮. ‘பூதச்சதுக்கத்து’ ௮௮. ‘புலியின்’ ௮௭. ‘பூட்
திரு ளமுவுத்து’ ௮௮. ‘நீங்கிய பூம்பொழில்’ ௯௩. ‘உலகவிறைவி
யொருபுடை’

கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய
கூடு வந்தி லெழுதிய வற்புதப் பாவை
மைத்தடங் கண்ணாண் மயங்கினள் வெருவத்
திப்பிய முரைக்குந் தெய்வக் கிளவியி

கச - ௫. நெடுநிலை உடைக்கந்து அந்தில் - நெடிய தோற்றத்தை புடைய தூண்கிய அவ்விடத்தே. காரணம் காட்டிய - பழவினையாகிய காரணத்தை யாவருக்கும் காட்டுதற்பொருட்டு. எழுதிய - மயனென்னும் தெய்வத்தச்சுறால் நிரூபிக்கப்பட்ட. அற்புதப்பாவை - யாவருக்கும் ஆச்சரியத்தை உண்டெண்ணுகின்ற பாவை; இது, மேற்கூறிய உலக வறவியிற் சம்பாபதி கோயிலின் கிழக்கேயுள்ள தூணென்றில் தெய்வ கணத்தோணுகிய துவதிகனென்பவனுடைய வடிவம்போல மயனூல் நிரூபிக்கப்பட்ட பாவை; முக்காலச்செய்தியையும், கேட்போர்க்குச் சொல்லும் இயல்பையுடையது; பேசுதல்பற்றி இது நாவுடைப்பாவையென்றஞ் சொல்லப்படும். இவற்றை, “கந்துடை நெடுநிலைக் கடவு ளெழுதிய, வந்திற் பாவை யருளு மாயிடின” (கடு : ௩௩ - ச), “கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய, தந்துளைப் பாவையை” (கஎ : ௮௬ - ௯௦), “நெடுநிலைக் கந்தி னிடவயின் விளங்கக், கடவு ளெழுதிய பாவையாய் குரைக்கும்” (உ௦ : ௧௧௦ - ௧௧), “கடவு ளெழுதிய நெடுநிலைக் கந்தின், குடவயி னமைத்த நெடுநிலை வரயின், முதியாள் கோட்டம்” (உ௧ : ௧ - ௩), “என்றிவை சொல்லி யிருந்தெய்வ முரைத்தலும்” (உ௧ : ௩௫), “மன்பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன், துவதிக நென்பென் றென்றுமுதிர் கந்தின், மயனெனைக் கொப்பா வருத்த பாவையி, னிங் கேன்” (உ௧ : ௧௩௦ - ௩௩), “நெடுநிலைக் கந்தி னின்ற பாவை” (உ௨ : ௨), “இலகொளித் கந்தி னெழுதிய பாவாய்” (உ௨ : ௧௧), “நாவுடைப் பாவை நக்கையை யெடுத்தலும்” (உ௨ : ௧௪), “நாவுடைப் பாவையை நலம்பல வேத்தி” (உ௨ : ௧௦௪) என இரத்தாவில் வருவனவற்றுலுணர்க. எழுதிய - பண்ணிய; “கடவு ளெழுதவோர் கற்று ராரெனின்” (உ௩ : ௧௩௦), “கடவு ளெழுதவோர் கற்கே யாதவின்” (உ௪ : ௧௩௧), “கடவு ளெழுதவோர் கற்கொண் டல்லது” (உ௪ : ௧௪) எனச் சீலப்பதிகா ரத்து வருதல்காண்க.

கச. மைத்தடங்கண்ணாண் - சுதமதி.

கஎ. திப்பியம் : இது, திவ்யமென்னும் வடமொழிச்சிறைவு; தேவலோகத்திலிருப்பதென்று பொருள். இவ்வாறு இறந்தகால எதிர் காலச் செய்திகளைக் கூறுதல். பெரும்பாலும் இவ்வுலகவழக்கமன்றையின் இதனை, ‘திப்பியம்’ என்றார். “செங்கோல் காட்டிய தெய்வமுந் திப்பியம், ஐயர வல்குல் பலர்பகி களையக், கையி லேந்திய பாத்திரந் திப்பிய, முத்தை முதல்வி யடிபிழைத் தாயெனச், சித்திர முரைத்த விதுஉந் திப்பியம்” (கச : ௧௦ - ௧௪) என்று இரத்தாவிலே, ‘திப்பியம்’ என்பது இப்பொருளில் வருதல் காண்க. தெய்வக் கிளவியினால் திப்பிய முரைக்கும்; தெய்வக்கிளவி - தெய்வத்தன்மையுள்ள சொல்; வடசொல் லாலெனினுமையும்.

னிரவி வன்ம னொருபெரு மகளே
 துரகத் தாணைத் துச்சயன் றேவி
 ௧௦௦ தயங்கிணர்க் கோதைத் தாரை சாவுற
 மயங்கி யாணைமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய்
 காராளர் சண்பையிற் கௌசிகன் மகளே
 மாருத வேகனோ டிந்நகர் புகுந்து
 தாரை தவ்வை தன்னொடு கூடிய
 ௧௦௧ வீரை யாகிய சுதமதி கேளா
 யின்றேழ் நாளி லிடையிருள் யாமத்துத்
 தன்பிறப் பதனொடு நின்றிறப் புணர்ந்தீங்
 கிலக்குமி யாகிய நினக்கினை யாள்வரு
 மஞ்சலென் றுரைத்த தவ்வுரை கேட்டி

கௌ. இரவிவன்மன் - அசோதாநகரத்தரசன் ; சுதமதியென்பவளு
 டைய முற்பிறப்பில் தந்தையா யிருந்தவன்.

கௌ - கூ. மு. மணி. கக: கந௩-௪. துச்சயன்=துர்ஜயன் - பகை
 வர்களால் வருத்தமுற்று வெல்லப்படுபவனென்று பொருள்; இவன் அங்க
 நாட்டிலுள்ள கச்சயமென்னும் நகரத்தரசன்; சுதமதியென்பவளுடைய
 முற்பிறப்பிற் கணவனாக விருந்தவன்; மணி. ௧௦: ௧௦ - ௧௪.

௧௦௦. தாரை - இவன் வீரைக்கு முன்னே பிறந்தவன்; வீரை யாணை
 யால் இறந்தது கேட்டு இவன் இறந்தமையால், 'சாவுற' என்றார்; மணி.
 ௧௨: ௪௦ - ௮

௧௦௧. மயங்கி - மதுவைக் குடித்தமையால் மயங்கி.

௧௦௨. காராளர்சண்பை - அங்கநாட்டிற் கங்கைக்கரையிலுள்ள தா
 கிய சம்பாநகரம்; இப்பொருளில், 'காராளரென்பது காராளரென்பதன்
 விகார மென்றும், கொடுமையென்று பொருள்படுகின்ற காராளர்வம் அல்
 லது காராளையென்பது இச்சொற்குப் பகுதியென்றும், இக்காராளர்கள்
 துர்க்காபூணை செய் துறப்பலிகொடுப்போரென்றும், இப்பெயர் இக்கா
 லத்து மஹாராஷ்டிர தேசத்திற் கராடிகளென்று வழங்குகிறதென்றுங்
 கூறுவர்; மணி. ௩: ௨௧.

௧௦௪. தாரை தவ்வை - தாரையாகிய தவ்வை; தவ்வை - முன்பிறந்த
 வன். தாரை யென்பது மாதவியென்பவளுடைய முற்பிறப்புப் பெயர்.

௧௦௫. வீரையென்பது சுதமதியென்பவளுடைய முற்பிறப்புப்பெயர்.

௧௦௮. இலக்குமியென்பது மணிமேகலையின் முற்பிறப்பின் பெயர்;
 தாரை, வீரை, இலக்குமி இம்மூவரும் சகோதரிகள்.

௧௦௯. அஞ்சல் - அஞ்சாதே. தெய்வம் உரைத்தது.

(பி - மீ.) கூஎ - ௮. 'கிளவி யிரவிவன்மகனொரு' ௧௦௧. 'மயங்கி யல்
 யாணை' ௧௦௨. 'காராளகசண்பை' ௧௦௪. 'தாரைதனவ்வை' ௧௦௫.
 'சுதமதி' ௧௦௬. 'இன்றேளாளிடையிடை' ௧௦௭ - ௮. 'உன்பிறப்
 புணர்ந்தீங், கலக்குமியாகிய'

கக௦ நெஞ்ச நடுக்குறுஉ நேரிழை நல்லாள்
காவ லாளர் கண்டியில் கொள்ளத்
துமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப
வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந் தார்ப்பப்
புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்கப்
கக௧ புசர்முக வாரண நெடுங்கு விளிப்பப்
பொறிமயிர் வாரணங் குறுங்கு விளிப்பப்
பணைநிலைப் புரவி பலவெழுந் தாலப்
பணைநிலைப் புள்ளும் பலவெழுந் தாலப்
பூம்பொழி லார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பப்
க௧௨ பூங்கொடி யார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பக்
கடவுட் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்
கலம்பகர் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்

-
- கக௦. நல்லாள் - சுதமதி.
கக௧. சேக்கைத் துயில் கண் - படுக்கையில் தூங்குகின்ற ஆடவர்.
மகளிரென்னும் இருபாலாருடைய கண்கள்.
கக௨. வறிதெழுந்தார்ப்ப - பொருளின்றி முழங்க.
கக௩. புலம் - அறிவு. சங்கம் - புலவர் கூட்டம்.
கக௪. வாரணம் - யானை. நெடுங்கு விளிப்ப - நெடியகூட்டீட்டைச்
செய்ய; மணி. எ. ஈள. கூ - கூட்டிடு; “வினைபுனை நல்லி வினைகூடக்
கேட்பவும்” புறநா. ௪௪.
கக௫. வாரணம் - கோழி.
கக௬. பணை - குதிரைப்பந்தி. ஆல - ஆட.
கக௭. பணை - கிளை. ஆல - முழங்க.
கக௮. பூம்பொழில் ஆர்கைப் புள் ஒலி சிறப்ப - பொலிவு பொருந்
திய சோலையினிடத்தே நிறைதலையுடைய பறவைகளின் முழக்கம் அந்
தரிக்க.
க௧௯. பூங்கொடியார் - மகளிர். புள் - கைவளை; “புட்னை போகிய
புன்றலை மகார்” மலைபடு. ௨௫௩.
க௨௦. தெய்வங்களுக்குரிய பீடங்களிற் கொடுக்கப்படும் பொலிவு
பெற்ற பலிகளானவை முடிவுகொள்ள.
க௨௧. அணிகலங்கள் விற்கப்படுகின்ற அங்காடிவீதியில் மலராத்
செய்யப்படும் அர்ச்சனைகளைக் கடையிடங்கள் கொள்ள; “பூப்பலி செய்து
காப்புக்கடை நிறுத்தி” (சீலப். ௨௮ : ௨௩௧.) வாயில்களில் இல்லுறை
தெய்வங்களின் பொருட்டுக் காணியிற் பூவிடுதல் மரபு.
(பி - டி.) கக௨. ‘வலம்புரிசங்கம்’ கக௩. ‘புலம்புரிசங்கம்’, ‘பொலம்
புரிச்சங்கம்’ கக௬. ‘ஆர்ப்ப’ கக௭. ‘கணைநிலைப்புள்ளும்...ஆர்ப்ப’ க௨௧.
‘கடிகொள’ க௨௨. ‘பூப்பொலிகடிகொள’

சூயிலுவர் கடைதொறும் பண்ணியம் பரந்தெழக்
கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம் பரந்தெழ
கஉரு வூர்துயி லெடுப்ப வுரவுரீ ரழுவத்துக்
காரிருள் சீத்துக் கதிரவன் முளைத்தலு
மேவுறு மஞ்ஞையி னினைந்தடி வருந்த
மாநகர் வீதி மருங்கிற் போகிப்
போய கங்குலிற் புகுந்ததை யெல்லா
கஉரு மாதவி தனக்கு வழுவின் றுரைத்தலு
நன்மணி யிழந்த நாகம் போன்றவ
டன்மகள் வாராத் தனித்துய ருழப்ப
வின்னுயி ரிழந்த யாக்கையி னிருந்தன
மன்னிய துரைத்த சுதமதி தானென்.

1233
(1240)

T
41.100+01/c
24

எ.—துயிலெழுப்பியகாதை முற்றிற்று.

கஉரு. தோற்கருவி வாசிப்பாருடைய இடங்களிலெல்லாம் செல்-
வை செய்யப்பட்ட வாத்தியங்கள் பரவியெழு; பண் - இசையென்று
மாம்.

கஉச. உபகாரிகளுடைய வாயில்கள்தோறும் கொடுத்தற்குரிய
பல பண்டங்களும் பரவுதலுற்றுமிக.

கஉரு. எடுப்ப - எழுப்ப. உரவுரீரழுவத்து - கடற்பரப்பில்.

கஉசு. சீத்து - அழித்து.

கஉஎ. ஏ - அம்பு; “சுதமதி கேட்டுத் துளக்குறு மயில்போல்”

(ச : அசு) என்றார் முன்னும்; மு. முல்லை. அச.

கஉக. போயகங்குலில் - சென்ற இரவில்.

கஉக. “மன்னவன் மகனுக் குற்றது பொருஅ; னன்மணியிழந்த
நாகம் போன்று” (உரு : ககச - ரு) என்று இவ்வுவமையே பின்னும்
வரும்; “இருந்திக் கிழவனும் பெருமனைக் கிழத்தியு, மருமணி யிழந்த
நாகம் போன்றதும்” (சிலப். கஉ : ருஎ - அ.) அவன் - மாதவி.

கஉரு. “இன்னுயி ரிழந்த யாக்கை யென்னத், துன்னிய சுற்றத்
துயர்க்கடல் வீழ்ந்ததும்” (சிலப். கஉ : ருக - சு0) என்புழியும் இவ்-
வுவமை வருதல் காண்க.

க-கஉச. மணிமேகலாதேயவம் நீங்கித் தோன்றி உரைத்தபின்
புகுந்து நீக்கி உரையென்று போயபின், சுதமதி எழுந்து கேட்டு உளங்
கலங்கி நீங்கிப் போகி ஒருபுடையிருத்தலும், பாவை உரைக்கும்; அது,
‘வரும், அஞ்சல்’ என்று உரைத்தது; அதனைக்கேட்டு நடுக்குறுநல்
லான், கதிரவன் முளைத்தலும் போகி மாதவிக்குரைத்தலும், அவன் துய
ருழப்பத் தான் உயிரிழந்த யாக்கை போல இருந்தனளென முடிக்க.

(பி - டி.) கஉரு. ‘எடுப்பிய’, ‘எழுப்பிய.’ கஉக. ‘போகியகங்-
குல்’ கஉஉ. ‘மகவாரா’

எட்டாவது

மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை.

[எட்டாவது மணிமேகலை

மணிபல்லவத்துத்துயிலெழுந்து துயருற்றபாட்டு.]

ஈங்கிவ ளின்னண மாக விருங்கடல்
வாங்குதிரை யுடுத்த மணிபல் லவத்திடைத்
தத்துநீ ரடைகரைச் சங்குமு தொடுப்பின்
முத்துவினை கழனி முரிசெம் பவளமொடு
நு விரைமர முருட்டுந் திரையுலாப் பரப்பின்
ஞாழ லோங்கிய தாழ்கண் ணசும்பி
னும்பலுங் குவளையுந் தாம்புணர்ந்து மயங்கி
வண்டுண மலர்ந்த குண்டுநீ ரிலஞ்சி
முடக்காற் புண்ணையு மடம்பூந் தாழையும்
க0 வெயில்வர வெழுந்த பயில்பூம் பந்த

க. இவன் - சுதமதி.

ங. அடைகரையில், தொடுப்பு - விளக்கொண்டு உழுதல்;
“தொடுப்பே ருழவ ரோதைப் பாணியும்” சிலப், உள்: உருபு.

ந - ச. அடைகரையாகிய கழனியிலென்றுமாம்.

டு. விரைமரம் - சந்தனம் அகில் முதலியன; “விரைமர மென்
றுகில்” (கசு: கஉஉ) என்பர்மேலும். “வீங்குதுரை கொணர்ந்த விரை
மர விறகின்” சிறுபாண், கடுடு.

சு. ஞாழல் - புலங்கக்கொன்றை; “பொன்னு ஞாழற் புழுடன்
கடுக்கும், பேழ்வாய்ப் புலியுகிர்” (கல், டுஉ.) அசும்பு - சேறு; “வார
சும் பொழுது முன்றில்” புறநா. கசச.

எ. மயங்கி - கலந்து.

அ. குண்டுநீர் இலஞ்சி - ஆழமான நீரையுடைய பொய்கைக்கரை;
இலஞ்சி: ஆகுபெயர்.

க. முடம் - வளைவு. க0. பந்தர் - நிழல்.

க - க0. புண்ணையும் தாழையும் வெயிலின் வரவையொழித்த
பந்தர்.

(பி - டி.) க. ‘ஈங்கிவரிங்வனம்’, ‘ஈங்கிவரிஞ்ஞனம்,’ ச. ‘முத்து
வினைகழனி’ டி, ‘வரைமாமுருட்டு’ சு. ‘தாழ்கண்ணசுரும்பி’

அ. — மணிபல்லவத்துத் துயருற்றகாதை. ௯௭

ரறல்விளங்கு நிலாமண னறுமலர்ப் பள்ளித்
துஞ்ச துயிலெழுந மஞ்சி லோதி
காதற் சுற்ற மறந்து கடைகொள
வேறிடத்துப் பிறந்த வுயிரே போன்று
௧௫ பண்டறி கிளைபொடு பதியுங் காணுள்
கண்டறி யாதன கண்ணிற் காணு
நீல மாக்கட னெட்டிடை யன்றியுங்
காலை ஞாயிறு கதிர்விரித்து முளைப்ப
வுவவன மருங்கினி லோரிடங் கொல்லிது
௨௦ சுதமதி யொளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை
நனவோ கனவோ வென்பதை யறியேன்
மனநடுக் குறாஉ மாற்றந் தாராய்
வல்லிருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கு
மெல்வளை வாராய் விட்டகன் றனையோ
௨௫ விஞ்சையிற் றேன்றிய விளங்கிழை மடவாள்
வஞ்சஞ் செய்தனள் கொல்லோ வறியே

கக. அறல் - நீர் அரித்து ஒழுகுதலால் உண்டாவது; “மட்டற னல்யாற்று” (புறநா. ௧௭௭). நிலாமணல் - நிலாவைப் போன்ற வெள் றிய மணல், மலர்ப்பள்ளி - உதிர்ந்து கிடக்கும் மலராகிய படுக்கையில்.

கஉ. அஞ்சிலோதி-அழகிய சிலவானமயிரினையுடையான்; “அஞ்சி லோதி யரசனுக் கொருநான்” (உரு. ௨௪) என்பர்மேலும்; “அஞ்சி லோதி” குறிஞ்சி. ௧௮௦.

க - கஉ. மணிபல்லவத்திற் கரையிற் கழனியிற் பரப்பில் இலஞ் சிக் கரையில் மணவிற் பள்ளியில் துயிலெழுந்த மணிமேகலை யென்க.

கங. கடைகொள - முடிவுகொள்ள. கடு. காணுள் - காணுளாகி.

கசு. கண்டறியாதனவற்றைக் கண்ணிற் கண்டு.

க௭. நெட்டிடை - நெடிய இடம்.

கக. ‘உவவனம்’ என்பது முதல் மணிமேகலை கூற்று.

௨௦. சுதமதி : விளி. உக. இந்தநிலை நனவோ கனவோ.

௨௩. மயங்கும் - மயங்குவான்.

௨௪. மெல்லிய வளையினையுடையாய்; எவ்வளவுமாம்.

௨௫. விஞ்சையிற் றேன்றிய - வித்தையினாலே தோன்றிய.

(பு - ம்.) கக. ‘துறல்விடங்கு ங்லாமணற்றாமலர்’ கசு. ‘ஓதி டத்து’ கடு. ‘பதியங்காணுள்’ கசு - ஏ. ‘காணு, நீலமாகடல்’ கஅ. ‘காலஞாயிறு’ ௨௦. ‘ஒழித்தாய்’

னெருதனி யஞ்சுவென் றிருவே வாவெனத்
திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையு
மெழுந்துவீழ் சில்லைபு மொடுங்குசிறை முழுவது

௩௦ மன்னச் சேவ லரசு னாகப்

பன்னிறப் புள்ளினம் பரந்தொருங் கீண்டிப்

பாசறை மன்னர் பாடி போல

வீசநீர்ப் பரப்பி நெதிரெதி ரிருக்குந்

துறையுந் துறைசூழ் நெடுமணற் குன்றமும்

௩௧ யாங்கணுந் திரிவோள் பாங்கினங் காணுள்

குரற்றலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் வீழ்

வாற்றினள் கூஉ யழுதன னோங்கி

வீழ்துய ரெய்திய விழுமக் கிளவியிற்

௨௭. ஒருதனி - ஒப்பற்றதனிமையை. வாவென - வாவெனது சொல்லிக்கொண்டு.

௨௮ - ௩. அலையில் தவழ்ந்துசெல்லும் பறவைமுதலிய நீர்வாழ் பறவைச்சாதிகள் நான்கும்.

௨௮ - ௩௧. திரைதவழ் பறவைமுதலியனவாகிய பன்னிறப் புள்ளினம்.

௩௨. போர்குறித்துவந்து படைவீடுகளில் விட்ட பகையரசரிருவருடைய படைகளிரண்டும் எதிரெதிரிருத்தல்போல, பாடி - படைவீடு.

௨௮ - ௩௪. திரைதவழ்பறவை முதலியன, அன்னச்சேவல் அரசு னாக நீர்ப்பரப்பில் எதிரெதிரிருக்குந் துறையென்க. இப்படியே, “கம்புட் கோழியுங் கண்குர னாரையுஞ், செங்கா லன்னமும் பைங்காற் கொக்குங், கானக் கோழியு நீர்நிறக் காக்கையு, முள்ளு மூரலும் புள்ளும் புதாவும், வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போலப், பல்வேறு குழுமடற் குரல் பரந்த வோதையும்” (௧௦ : ௧௧௪-௧௬) என்றார் சிலப்பதிகாரமும்.

௩௪ - ௩௬. துறையும் குன்றமூமாகிய யாங்கணும், திரிவோள் - மணிமேகலை, பாங்கினம் - பக்கத்திலுள்ள இனங்களை.

௨௭ - ௩௬. திருவே வாவெனத் திரிவோள்.

௩௬. குரற்றலைக் கூந்தல் - பூங்கொத்தை இடத்தேயுடைய கூந்தல்; “குரற்றலைக் கூந்தல் குடசம் பொருந்தி” (சிலப். ௧௪ : ௮௭); “குரற்றலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் வீழ்” ஷே. ௩௦ : ௩௮.

௩௭. கூஉய் - கூவி.

௩௮. விழுமக்கிளவியின் - துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் சொற்களால்.

(15 - 16). ௨௭. ‘அஞ்சுவானறிவேவாவெனத்’ ௨௬. ‘சிலாலைபு மொடுங்கு சிறைமுழுவதும்’, ‘ஒடுங்குசிறைமூயும்.’ ௩௬. ‘புள்ளும் பரந்து’ ௩௩. ‘நெறி யெதிரிற்றிருந்’, ‘எதிரெதிரிற்றிரும்.’ ௩௬. ‘குரற்றலை கூந்தல்’ ௩௮ - ௩௯. ‘விழுக்கிளவியற்றழந்து’

அ. - மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை. ௯௯

ரூழ்துய ருறுவோ டந்தையை யுள்ளி
 ௪௦ பெய்மிதிற் படுத்தும் வெவ்வினை யுருப்பக்
 கோற்றொடி மாதரொடு வேற்றுநா டடைந்து
 வைவா னுழந்த மணிப்பூ ணகலத்
 தையா வோவென் றமுனோண் முன்னர்
 விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
 [௪௫ யுரைபெறு மும்முழ நிலமிசை யோங்கித்
 திசைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
 விதிமா னாடியின் வட்டங் குயின்று
 பதும சதுர மீமிசை விளங்கி
 யறவோற் கமைந்த வாசன மென்றே
 ௫௦ நறுமல ரல்லது பிறமரஞ் சொரியாது
 பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் றதிராது
 தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை

௩௯. தந்தையையுள்ளி - கோவலனை நினைந்து.
 ௪௦. எய்மிதிற்படுத்தும் வெவ்வினை - எம்மை இத்துன்பத்தினிடத்
 தே அகப்படுத்தும் வெவ்வின வினை; “என்னிதிற் படுத்த வேந்தல்”
 (சீவக, எக௩.) உருப்ப - முதிர்; “ஊழ்வினை யுருத்தென்” (சீலப். ௧௬;
 ௨௧௭); கோபிக்கவென்றுமாம்.
 ௪௧. கோற்றொடிமாதர் - கண்ணகி. வேற்றுநாடு - பாண்டிநாடு.
 ௪௨. வைவா னுழந்த - கூரியவாளால் வெட்டுண்டு வருந்திய. அக
 லம் - மார்பு.
 ௪௩. நிலமிசை மும்முழமோங்கி.
 ௪௪. ஒன்பான் முழம் - ஒன்பது முழம்.
 ௪௫. விதிமாண்-விதி மாட்சிமைப்பட்ட. ஆடியின் வட்டங்குயின்று-
 பளிக்கினால் வட்டஞ் செய்யப்பட்டு.
 ௪௬. பதுமத்தையுடைய சதுரம்; பதுமமென்றதற்குப் புத்தனுடைய
 பாதங்களெனினும் பொருந்தும். மீமிசை - மேற்பட்ட இடம்.
 ௪௭. அறவோற்கு - புத்தனுக்கு.
 ௪௮-௯. சிறந்து பரப்பி ஓங்கி அகன்று குயின்று விளங்கி அமைந்த
 ஆசனமென்க.
 ௫௦. பிற - பிறவற்றை. மரம் நறு மலரையே சொரியும்.
 ௫௧. பறவையும் அப்பீடிகையின் பக்கத்திற்சென்று சிறையொலி
 யைச் செய்யாது.

(பு - நு.) ௪௦. ‘மெய்விதறபடுத்து’, ‘எய்மிகற்படுத்தும்.’ ௪௩. ‘ஐயா
 கோவென்றமுனோன்’ ௪௫. ‘விதிமாண்டாடியின் விட்டனை குயின்று’
 ௪௬-௭. ‘விளங்கியச், சிறவோர்’ ௫௦. ‘பிறமணஞ்’ ௫௧. ‘உதிராது’

பிறப்புவிளங் கவிரொளி யறத்தகை யாசனங்
 கீழ்நில மருங்கி னாகநா டானு
 ௩௩ பிருவர் மன்னவ ரொருவழித் தோன்றி
 யெமதீ தென்றே யெடுக்க லாற்றார்
 தம்பெரும் பற்று நீங்கலு நீங்கார்
 செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை யுயிர்த்துத்
 தம்பெருஞ் சேனையொடு வெஞ்சமம் புரிநா
 ௪௦ ளிருஞ்செரு வொழிமி னெமதீ தென்றே
 பெருந்தவ முனிவ னிருந்தற முரைக்கும்

௩௩. பிறப்புவிளங்கு ஆசனம் - காண்போருடைய பழம்பிறப்புக்கள் அவர்களுக்கு விளங்குதற்குக் காரணமாகிய ஆசனம்.

௩௪. கீழ்நிலம் - கீழ்த்திசையிலுள்ள இடம். நாகரென்னும் ஒருவகை மனிதர் வாழும் நாடு நாகநாடென்பர்; இந்நாட்டின் பெயர், “நாகநன் னாட்டு நானா றியோசனை” (க: உக), “நாகநாடு நடுக்கின் றுளபவன்” (உ: ச: ௩௪), “நாக நன்னா டானவோன்” (உ: ௧௭௮), “நாகநா டான் வோன்” (உ: ௩) என இந்நூலிலுள்ளே பின்பும் வருதல் காண்க. நாக இலச்சினையை (பாம்பின் அடையாளத்தை) உடைமையின், இவர்களுக்கு இப்பெயரும் தங்கரென்ற பெயரும் வந்தனவென்று ஊகிக்கின்றனர்.

௩௬. எடுக்கல் ஆற்றார் - எடுக்கும் வன்மை இலராய்.

௩௭. தம பெரும்பற்று - தம்முடைய பெரிய விருப்பம். நீங்கலும் நீங்கார் - நீங்குதலையும் செய்யார்; “சுழலலுஞ் சுழலு, மோடலு மோடு மொருசிறை யொதுங்கி, நீடலு நீடும்” (உ: ௧௧௧ - ௩) என்றார் முன்னும்; “சுறையிட றணியலு மணிந்தன்று” புறநா. ௧.

௩௮. நெஞ்சு புகையுயிர்த்து - மனங்கொதித்து; “வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ்சுபுகை யுயிர்த்து” (க: ௩௭) என்பர் மேலும்; “நாதுலை தோற்க வுயிர்க்குமென் னெஞ்சன்றே” (க: ௧௩) என்றார் சிலப்பதிகாரத்திலும்.

௪௧. பெருந்தவ முனிவன் - புத்தன்; பொறிகளை யடக்கி நெடுநாள் மிக்க நியமத்தோடிருந்து அரியதவஞ்செய்தது பற்றி இவனைப் பெருந்தவ முனிவனென்றார்; “ஆதிரான் முனிவ னறவழி” (எ: ௧௬), “பொது வறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்” (க: ௮௪), “போதி மாதவன் பூமியிற் றேன்றும்” (க: ௩௧), “பிணிப்பறு மாதவன் பீழை” (உ: ௩௪) என இந்நூலுள்ளே வருதல் காண்க; “பொருந்து போதியி, லிருந்த மாதவர், திருந்து சேவடி; மருந்து மாகுமே” (௩), “பூதலத்து னெவ்வுயிர்க்கும் பொதுவாய திருமெனி, மாதவனீ” (௧௧), “மாதவரின் மாதவனீ வானவருள் வானவனீ” (௧௧) “மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டில்மால்” (௧௩) என்பன வீரசோழியும் யாப்புப்படல உதாரணங்கள்.

(பி - மீ.) ௩௭. ‘பற்றி’ ௪௦. ‘ஒளிமினெம்’ ௪௧. ‘பெருந்தகை. முதல் வனந்தற முரைக்கும்.’

கூ.—பீடிகைகண்டுபிற்றப்புணர்ந்தகாதை. ௧௦௧

பொருவறு சிறப்பிற் புரையோ ரேத்துந்
தரும பீடிகை தோன்றிய தாங்கென்.

அ.—மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை முற்றிற்று.

கூஉ. புரையோர் - ஈண்டு, பெளத்தரில் உயர்ந்தோர்; “புரையோர்ப் பேணிப் போகலும் போகுவை” (மணி. உக : அங்), “அரசவீழ் நிரூந்து புரையோர்ப் பேணி” (ஷே. உடு : அக), “புரையோர் தாழுமிப் பூம்பொழி விழிந்து” ஷே. உஅ : ககஉ.

கூஉ - கூங். மாமணிப் பீடிகை, அறத்தகையாசனம், தருமபீடிகை அங்கே தோன்றியது.

கூங் - கூங். அழுவோள்முன்னர்த் தோன்றியதென்க.

கூச - கூங். இவ்வடிகளிற்கூறிய வண்ணமே, “வேக வெந்திற னாகநாட்டரசர்.....திருந்தொளி யாசனம்” (க : கஅ - கூஉ) என்று பின்னுகூறுவர்.

க - கூங். இவன் இன்னணமாக, மணிபல்லவத்திடைத் தூயிலெழும் அஞ்சிலோதி, போன்று காணுளாய்க் கண்டு, திருவேவாவென்று அழுவோள் முன்னர்த் தருமபீடிகை ஆங்குத்தோன்றியதென்க.

ஒன்பதாவது

பீடிகைகண்டுபிற்றப்புணர்ந்தகாதை.

[ஒன்பதாவது மணிமேகலை மணிபல்லவத்திடைப்
பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தபாட்டு.]

ஆங்குது கண்ட வாயிழை யறியாள்
சாந்தளஞ் செங்கை தலைமேற் குவிந்தன

க. அதுகண்ட - புத்தபீடிகையைக்கண்ட. ஆயிழை - மணிமேகலையானவள். அறியாள் - தன்னை அறியாளாயினாள். இது பதமைபற்றி வந்த மருட்கையென்னும் மெய்ப்பாடு.

(பி - ம்.) உ. ‘குவிந்த’

தலைமேற் குவிந்த கையள் செங்கண்
 முலைமேற் கலுழந்துமுத் தத்திர னுருத்ததி
 னிடமுறை மும்முறை வலமுறை வாராக்
 கொடியின் முகிலொடு நிலஞ்சேர்ந் தென்ன
 விறுதுசுப் பலச வெறுநிலஞ் சேர்ந்தாங்
 கெழுவோள் பிறப்பு வழுவின றுணர்ந்து
 தொழுதகை மாதவ துணிபொரு ளுணர்ந்தோய்
 கூ0 காயங் கரையினீ யுரைத்ததை யெல்லாம்
 வாயே யாகுதன் மயக்கற வுணர்ந்தேன்
 கார்தார மென்னுங் கழிபெரு நாட்டுப்
 பூருவ தேயம் பொறைகெட வாழு
 மத்தி பதியெனு மரசாள் வேந்தன்
 கரு மைத்துன னுகிய பிரம தரும

ந - ஸ. செங்கண் கலுழந்து - சிவந்த கண்கள் கலங்கி. முலைமேல் முத்தத்திரன் உருத்து - கொங்கைகளின்மேலே நீர்த்துளிகளைச் சொரிந்து. அதின் - அப்பீடிகையினது.

சு. மின்கொடி மணிமேகலையினுடைய உருவத்திற்கும், முகில் அவள் கூந்தலுக்கும் உவமை.

எ. அலச - வருந்த; (தக்க. ஸஉ.) நிலஞ்சேர்ந்து - வணங்கி.

அ. எழுவோள் தனது முற்பிறப்பின் செய்தியை நன்றாக அறிந்து.

க. 'தொழுதகை மாதவ' என்பதுமுதல், 'என்றெடுத்தோதினை, (சுகு) என்பதுஇறுதியாகவுள்ளவை, பிரமதருமனென்னுமுனிவன் முற்பிறப்பில் தனக்குக் கூறியவற்றைப் புத்தபீடிகைக் காட்சியாலறிந்து, அம்முனிவனை எதிர்பெய்து மணிமேகலை கொண்டுகூறுகின்றவை 'யெனக்கொள்க'.

க0. காயங்கரை யென்பது ஒரு நதியின்பெயர். உரைத்ததை; பி: சாரியை. எல்லாம் - முழுவதும்.

கக. வாயேயாகுதல் - உண்மையாதலை; வாய் - உண்மை; "பொய்யறியா வாழ்மொழியால்" மதுரை. கக.

கஉ. பலதேயங்களைத் தன்னுள்ளே பெற்றதென்பார், 'கார்தார மென்னுங் கழிபெரு நாடு' என்றார்.

கங. பொறை - பாரம்; என்றது பாவத்தை.

கஇ. பிரமதருமன்: விளி.

(பி - மீ.) ந. 'கையினன்' ச - னு. 'கலிழந்துமுத்தத்திரனுருத்த தத்முறை' சு - எ. 'நிலஞ்சேர்ந்ததென்ன, விறுதுசுப்பலய' அ. 'உணர்ந்தே' கஉ - ந. 'கழிபெருநன்னாட்டுப், பூறுவதேசம்'

கூ.—பீடிகைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை. ௧௦௩

ஊங்கவன் றன்பா லணைந்தற னுரைப்போய்
திங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவிடை
யின்றேழ் நாளி லிருநில மாக்க
ணின் றுநடுக் கெய்த நீணில வேந்தே

௨௦ பூமி நடுக்குறாஉம் போழ்தத் திந்கர்
நாகநன் னாட்டு நானா றியோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே டெய்து
மிதன்பா லொழிகென விருநில வேந்தனு
மாபெரும் பேரூர் மக்கட் கெல்லா

௨௫ மாவு மாவுங் கொண்டுசுழி கென்றே
பறையிற் சாற்றி நிறையருந் தானையோ
டிடவய மென்னு மிரும்பதி நீங்கி
வடவயி னவந்தி மாநகர்ச் செல்வோன்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரைச்

௩௦ சேயுயர் பூம்பொழிற் பாடிசெய் திருப்ப
வெங்கோ னீயாங் குரைத்தவந் நாளிடைத்

கக. அவனென்றது அத்திபதியென்னும் அரசனை.

கஎ. சம்புத்தீவில்.

கஅ. மணி. எ : உச.

கஅ - ௨௦. இன்றேழ்நாளில் பூமி நடுக்குறும்பொழுதில்.

௨௦ - ௨௨. இந்த நகரும் நாகநாட்டில் நானாறு யோசனைப் பரப்
பும் பாதலத்தில் விழுந்து கெடுதலுறும்.

௨௩. இதன்பால் ஒழிக என - இந்நகரினின்றும் புறத்தே செல்வா
யாக வென்றுசொல்ல.

௨௫. ஆ - பசு. மா - மற்றை விலங்குகள். சிறிதும் தீங்குசெய்
யத் தகாத சாதியாதலின் பசு முற்கூறப்பட்டது ; புறநா. கூ.

௨௬. நிறை அருந் தானையொடு - பகைமேற் செல்பொழுது நிறுத்
துதலரியசேனையொடு ; “ நிறையருந் தானை வேந்தனு கேர்ந்து ” கீலப்.

௨௫ : கஎஅ.

௨எ. இடவயம் - அத்திபதியின் நகரம்.

௩௦. பொழிவில்.

௨அ - ௩௦. செல்வோன் இருப்ப.

௩௧. எங்கோனென்றது பிரமதருமனை.

(பி - ன்.) கக. ‘தன்பாணந்தறமுரை’ கஎ. ‘ஓங்குமத்தீவிடை’
கஅ. ‘யின்றேழ்’, ‘யின்றேழ்’ ௨௬ - எ. ‘நிறையிருந்தானை யிடிவயம்’

௨அ. ‘விடவயினவந்தி மாநகர்’, ‘வசந்த மாநகர்.’ ௨க. ‘பெயாற்
றடைகரை’ ௩௦ - ௩௧. ‘இருதோமுனங் கோவீயங்’

தங்கா தந்நகர் வீழ்ந்துகே டெய்தலு

மருளறு புலவரின் மலரடி யதனை

யரசொடு மக்க ளெல்லா மீண்டிச்

நடு சூழ்ந்தனர் வணங்கித் தாழ்ந்துபல வேத்திய

வருளறம் பூண்ட வொருபே ரின்பத்

துலகுதுயர் கெடுப்ப வருளிய வந்நா

ளரவக் கடலொலி யசோதர மாளு

மிரவி வன்ம னொருபெருந் தேவி

ச௦ யலத்தகச் சீறடி யமுத பதிவயிற்

றிலக்குமி யென்னும் பெயர்பெற்றுப் பிறந்தே

னத்தி பதியெனு மரசன் பெருந்தேவி

சித்திபுர மாளுஞ் சீதரன் றிருமக

ணில பதியெனு நேரிழை வயிற்றிற்

ச௧ காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்போற் றேன்றிய

விராகுலன் றனக்குப் புக்கே னவனெடு

நஉ. நகர்க்கெய்தியது கூறவே நாகநாட்டில் நானாறு யோசனைப் பரப்பினதுகேடும் கூறியதாயிற்று.

நடு. ஏத்திய - ஏத்த. நஉ - இ. நின்மலரடியதனை ஏத்த.

நஎ. அருளிய - உபதேசித்த.

நசு - எ. இன்பத்தை அருளிய அந்நாளில்.

நஅ. கடலரவம்போன்ற ஒலியையுடைய அசோதர நகரம் ; “மலி தேரான் கச்சியு மாகடலுந் தம்மு, ளொலியும் பெருமைபு மொக்கும்” என்று வருதல் காண்க.

ச௦. அலத்தகம் = அலத்தம் - செவ்வரக்கு.

நக - ச௦. தேவியாகிய அமுதபதி.

சக. பிறந்து இலக்குமியென்னும் பெயர்பெற்றேனென விரூபி பிரித்துக் கூட்டுக.

சஉ - ச. பெருந்தேவியும் மகளுமாகிய நீலபதி.

சசு. இராகுலனென்பது புத்தனுடைய புத்திரன்பெயர் ; அஃது புத்தனிடத்துள்ள பத்தியினால் இவனுக்கு இடப்பட்டதுபோலும்.

சடு - சு. மனிதர்களுடைய பிறப்பிறப்புக்களுக்கு முறையேசூரியனுடைய தோற்றம்மறைவுகளை உவமை கூறுதல் பௌத்த சமயமரபாதலால், ‘காலை ஞாயிற்றுக் கதிர்போற் றேன்றிய விராகுலன்’ என்றான் ; இதனை, “குணதிசைத் தோன்றி.....ஆங்கவன் றுனென்”

(பி - இ.) நஉ. ‘மலரடிவணங்கி’ நசு. ‘எல்லாம் வீழ்ந்து’

நடு - சு. ‘ஏத்தி, யருளறம்’ நக. ‘ஒருபெருமகளேன்’ எ.க.

‘பெயர் பெறப்பிறந்தேன்’ சந. ‘சித்தபுரம்’ சந - ச. ‘சித்திரபுர

மாளுஞ் சீதாருகன்கம, ணிலமதி’

கூ.—பீடிக்கண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை. ௧௦௫

பராவரு மரபினின் பாதம் பணிதலு
மெட்டிரு நாளிலிவ் விராகுலன் றன்னைத்
திட்டி விடமுனுஞ் செல்லுயிர் போனாற்

௫௦ நியழ லவனெடு சேயிழை மூழ்குவை
யேது நிகழ்ச்சி யீங்கின் ருதலிற்
கவேர கண்ணிப் பெயரொடு விளங்கிய
தவாக்கனி மூதூர்ச் சென்றுபிறப் பெய்துதி
யணியிழை நினக்கோ ரநந்துயர் வருநான்

(கச : கூக - ௧௦௪), “தேவி கேளாய்...வீழ்க்திர் போன்றேன்”
(உச : ௧௦௧ - உ), “சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி
ரெனமறைந் திதிதல்” (௩௦ : ௧௦௨ - ௩) என இந்நூலுள் வருவன
வற்றுலுணர்க.

௩௭ - ௪௭. அந்நாளில்யான்இராகுலனெடு நின் பாதம் பணிதலும்.

௪௮. எட்டிருநாளில் - பதினாறுநாளில்.

௪௯. திட்டிவிடம் - கண்ணில் விடமுடையதொரு பாம்பு ; இதன்
விழிக்கு எதிர்ப்பட்டோர் இறப்பர் ; இதனை, “திட்டி விடமுணச் செல்
லுயிர் போவுழி” (கக : ௧௦௦), “திட்டி விடமுண நின்னுயிர் போநான்”
(உக : ௧௧), “திட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போயதும்” (உக : ௪௦),
“அழற்க ணை மாருயி ருண்ண” (உ௩ : ௬௬), “நஞ்சுவிழி யரவி னல்லு
யிர் வாங்கி” (உ௩ : ௮௪) என இந்நூலுள்ளே வருவனவற்றுலும், “புத்
தன் திருஷ்டி விஷமாய்ப் பிறந்த ஜாதகத்து.....கண்விழிப்பிற்
பிராணிகள் சாமென்றறிந்து தன் கண்விழியாதேகிடந்தமையின்” என
வும், “நீ திருஷ்டிவிஷமானகாலத்து நினக்குக் கொலையுள்ளமில்ல
யெனினும் கண்விழிக்கிற் பிராணிகள் சாமென்றறிந்து அதற்கஞ்சி விழி
யாது கிடந்தது என்னே” எனவும் வரும் நீலகேசரிநூத்தி சுமயதிவாக
ரத்தாலும் உணர்க ; “கண்கிழித் துமிழ்விடக் கனலர வரசு”, “திட்டி
யின் விடமன்ன கற்பின் செல்வியை” (கம்ப. தாடகை. ௧௦, கும்ப
கர்ண. ௮௦) ; “திட்டி விஷத்தை”, “திட்டி விஷமாகிய ஒரு மகாநாகம்”
தங்க. ௫௫௪, ௬௪௫, உரை.

௫௨. இராசரிஷியும் யோகிகளிற் சிறந்தவருமாகிய கவேரரென்ப
வர் முத்திபெறுதலிலுரும்பிப் பிரமதேவரைக்குறித்து அரிய தவம்
செய்து அவரருளால் விஷ்ணுமாயையைத் தம் புத்திரியாக அடைந்து
முத்தி பெற்றனரென்றும், பின்பு அக்கண்ணி பிரமதேவர் கட்டளை
யின்படி நதிவடிவுகொண்டு சென்றமையால் அந்நதி கவேரகன்னி
யென்றும் காவேரியென்றும் பெயர்பெற்றதென்றும் ஆக்நேயபுராணத்
தின் இரண்டாம்பாகத்துள்ள காவேரி மாகாத்மியத்தின் உரு-ஆம் அத்தி
யாயத்தால் தெரிகின்றதென்பர் ; மணி. ௩ : ௫௫ - ௬, பார்க்க.

௫௩. மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். எய்துதி - அடைவாய்.

௫௪. அருந்துயரென்றது, உதயகுமரனால் மணிமேகலைக்கு உண்
டாகும் மனவேறுபாட்டை.

(பி - ௩.) ௪௭. ‘பாராவருமரபிற்பாதம்’ ௪௯. ‘விடமுண்டு :
‘விடமுணச்.’

௩௩ மணிமே கலாதெய்வம் வந்து தோன்றி
யன்றப் பதியி லாரிரு ளெடுத்துத்
தென்றிசை மருங்கிலோர் தீவிடை வைத்தலும்
வேக வெந்திற னாகநாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்
௬௦ கறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்குந்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
யன்றைப் பகலே யுன்பிறப் புணர்ந்திங்
கின்றியா னுரைத்த வுரைதெளி வாயெனச்
௬௩ சாதுயர் கேட்டுத் தளர்ந்துரு மனத்தேன்
காதலன் பிறப்புங் காட்டா யோவென
வாங்குனைக் கொணர்ந்த வரும்பெருந் தெய்வம்
பாங்கிற் றேன்றிப் பைந்தொடி கணவனை
யீங்கிவ னென்னு மென்றெடுத் தோதினை

௩௩. சினமாசு - கோபமாகிய குற்றம். மனமாசு - காமமும் மயக் கமும்.

௬௦. அறச்செவி - அறத்தைக் கேட்டற்குரிய காது; திறந்தென் றார், கேட்பினும் கேளாத் தகையவாதலின் (குறள். ௪௧௮); “அறவுரை கேட்டுணர்ந் தஞ்ஞான நீக்கி, மறவுரை விட்ட செவி” (அறநெறி. ௧௩௪.) மறம் - பாவம்.

௬௧. பிறவிப்பிணி மருத்துவன் - புத்தன்; மருத்துவன் - வைத் தியன்.

௩௮ - ௬௨. மணி. ௮ : ௩௪ - ௬௩.

௩௪ - ௬௨. வைத்தலும் சென்று ஆசனத்தைக் கைதொழுவாய்.

௬௪. என - என்று நீ சொல்ல.

௬௩. சாதுயர் கேட்டு - இராகுலன் இறப்பானென்னும் துன்ப மொழியைக் கேட்டு.

௬௬. காதலன் - கணவன். பிறப்பும்; உம்மை : இறந்ததுதழீஇய எச்சப்பொருளது.

௬௬. என்னும் - என்று சொல்லும்.

(பி - ௩.) ௩௮ - ௬௦. ‘வேக வெந்தி நாகநன் னோடர், காய்வின மொழி தனுமாசு தீர்த்தாங், கறச்செவி துறந்து மறச்செவி யடைப்ப’ ௬௨ - ௬. ‘தொழு, தன்றைப் பகலே லின்பிறப் புணர்த்தி, யின்னுநா னுரைத்த வுரை தெளி வருகென’ ௬௪ - ௮. ‘வீங்கனைக் கொணர்ந்தவிரும்பெருந் தெய் வம், பாங்கினெருன்றி’

எ௦ யாங்கத் தெய்வதம் வாரா தோவென
வேங்கின எழுஉ மிளங்கொடி தானென்.

க௧.—பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை முற்றிற்று.

எக. இளங்கொடி-மணிமேகலை. அழுஉம் - அழுவான். இளங்கொடி அழுஉம்.

க - எக. அதுகண்ட ஆயிழை தன்னை அறியாளாயினான்; அப் பொழுது அவள் கைகள் தலைமேற்குவிர்தன; அங்ஙனம் குவிந்த கைய ளாய் உருத்து வந்து சேர்ந்து எழுவோன் பிறப்பையுணர்ந்து, “மாதவ, உணர்ந்தோய், நீ உரைத்ததையெல்லாம் மயக்கறவுணர்ந்தேன், பிரம தருமன், உரைப்போய், ‘இத்தீவிடை இன்றேழ்நாளில் பூமி நடுக்குறாஉம் போழ்தத்து இந்நகரும் நாகநாட்டு நாணாறு யோசனைப் பரப்பும் வீழ்ந்து கேடெய்தும், இதன்பாலொழிக்’ என்று சொல்ல, வேந்தனும் சாற்றி நீங்கிச் செல்வோன் இருப்ப,எங்கோன்,நீ உரைத்தநாளில் நகர் கேடெய் தலும், நின்மலரடியை எல்லாம் ஏத்த அருளிய அந்நாளில், புக்கேன் அவனொடு நிற்பாதம் பணிதலும், ‘மூழ்குவை, எய்துகி, வருநாளில் வைத்தலும், கைதொழுதி, தெளிவாய்’ என்று நீசொல்ல, காட்டாயோ வென்று யான் கேட்ப ஓதினை; அத்தெய்வம் வாராதோ” என்று இளங் கொடி எங்கி அழுமென்க.

(பி - ம்.) எ௦, ‘ஆங்கத்தெய்வம்’

பத்தாவது

மந்திரங்கொடுத்தகாதை.

[பத்தாவது மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன்றி
மந்திரங்கொடுத்தபாட்டு.]

அறவோ னுசனத் தாயிழை யறிந்த
பிறவிய ளாயினன் பெற்றியு மைதென

க. அறவோன் - புத்தனது. ஐசனத்து - ஐசனத்தால்.

க - உ. அறிந்த பிறவியன் ஆயினன் - அறியப்பட்ட பிறவியை உடை யளாயினான்; என்றது முற்பிறப்பை அறிந்தாளென்றபடி. பெற்றியு மஐது - இவன் பெற்ற பேறும் அழகியது; பெற்றி - பேறு; “பிணிப்பறுத் (பி - ம்.) உ. ‘பிறவியாயினன் பெற்றியமஃதென’

வினாமல ரேந்தி விசம்பூ டிழிந்து
 பொருவறு பூங்கொடி பூயிழிற் பொலிந்தென
 ௫ வந்து தோன்றிய மணிமேகலாதெய்வ
 முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோள் கேட்ப
 வுயிர்க ளெல்லா முணர்வுபாழாகிப்
 பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
 வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
 ௧௦ சுடர்வழக்க் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
 ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன
 றீயோ தோன்றினை நின்னடி பணிந்தே
 னீயே யாகிநிற் கமைந்தவிவ் வாசன
 நாமிகை வைத்தேன் றலைமிகைக் கொண்டேன்

தோர்தம் பெற்றி யெய்தவும்” (கிலப், கடு; ௧௦௦.) என - என்று மணிமேகலாதெய்வம் நினைந்து.

௩ - ௫. பூங்கொடி எந்தி இழிந்து பூயியில் விளங்கினும் போலத் தோன்றிய தெய்வமென்க.

௬. முந்தைப் பிறப்பு - முற்பிறப்பு. நின்றோள் கேட்ப - நின்ற மணிமேகலை கேட்கும்படி. “அறிபிறப் புற்றனை” (க௦; ௭௫) என்பர் பின்னும்.

௭. ‘உயிர்க ளெல்லாம்’ என்பது முதல் புத்தனுடைய பாதபிழகையை வணங்கும் மணிமேகலா தெய்வத்தின் கூற்று. உணர்வு பாழாகி - அறிவின்றி.

௮. பொருள் - தருமம்; “பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தார்” (குறுள், ௨௪௬) என்பதிற் காண்க. தூர்ந்தென்றார், அறத்தைக் கேளாதொழிதலின்; முன்பு, “அறச்செவி திறந்து” (கூ; ௬௦) என்றதும் இது பற்றிப் போலும்.

௯. வறந்தலை உலகத்து - வறுமையைத் தன்னிடத்தேயுடைய உலகத்தில். அறம் பாடு சிறக்க - அறத்தின்றோற்றம் மிக; பாடு - படுதல்; உண்டாதல்; “அறம்பா டறிந்தனை” (க௦; ௭௫) என்று பின்னும்வரும்; பாடு சிறக்க - பெருமை சிறக்கவென்றுமாம்.

௧௦. சுடர் - சூரியன். வழக்கு - வழங்குதல். காலே - காலத்தில்.

௧௧. இளவள ஞாயிறு - பால சூரியன்.

௧௨. பீடிகையைப் புத்தனாகவே பாவித்தமையால், ‘நீயோ தோன்றின’ என்றான்; “நீயேயாகி” என்று பின்னர்க் கூறுவதும் இக்கருத்துப் பற்றியே; பின்வருவனவற்றிற்கும் இஃது ஒக்கும்.

(பி - ம்.) ௮. ‘அறிவழிந்து’ ௧௦. ‘சுடர்வழகறுத்தடுமாறுகாலே’ ௧௨. ‘நீயே தோன்றுதி நின்னடி தொழுதோன்’ ௧௩ - ௪. ‘வாச, ஞாமிகைவைத் தேன்றலைமிகைகொண்டேன்’

கடு பூமிசை யேற்றினேன் புலம்பறு கென்றே
வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோண் மூன்னர்ப்
பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்தெனப் பொருந்தி
யுன்றிரு வருளா லென்பிறப் புணர்ந்தே
னென்பெருங் கணவன் யாங்குள் னென்றது
உ0 மிலக்குமி கேளா யிராகுலன் றன்னொடு
புலத்தகை யெய்தினை பூம்பொழி லகவயி
னிடங்கழி காமமொ டடங்கா னாயவன்
மடந்தை மெல்லியன் மலரடி வணங்குழிச்

கடு. புலம்பு - வருத்தம் ; ‘புலம்புசே ணகலப் புதுவி ராகுவிர்’
(மலைபடு. சகஉ.) என்று - என்று சொல்லி.

கசு. மானிடமகளாய் நின்றலின், ‘வணங்குவோன்’ எனத் தெய்
வத்தை உயர்திணையாற் கூறினார் ; ‘யான் செய்த பாவமென்றான்’
(சீவக. டுகடு) என்புழிப்போல.

கஎ. பொலங்கொடி - பொற்கொடி ; என்றது காமவல்லியை.
பொருந்தி - வணங்கி.

க - கஎ. கேட்பப் புலம்பறுகவென்று ஆசனத்தை வலங்கொண்டு
வணங்குவோண் மூன்னர்ப் பொருந்தியென்க.

கஅ. அவனைத் தெய்வமாகவறிந்தே மணிமேகலை, ‘உன்றிருவரு
ளால்’ என்றான்.

கக. என்றலும் - என்று மணிமேகலை கேட்பவும்.

உ0. ‘இலக்குமி’ என்பதுமுதல் மணிமேகலா தெய்வத்தின்
கூற்று. மூந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றேளுளாதலின், மணிமேகலையை
அத்தெய்வம் இலக்குமியென்றழைத்தது.

உக. புலத்தகையெய்தினை - ஊடானாய் ; புலத்தல் - ஊடுதல். அக
வயின் - உள்ளிடத்தே.

உஉ. இடங்கழி காமமொடு - வரம்பு கடந்து எழுதற்குக் காரண
மாகிய காமமொடு ; இப்படியே, உதயகுமாரிணப்பற்றிச் சொல்லும்
பொழுது, ‘இடங்கழி காமமொ டடங்கா னாகி’ (கஅ : ககக) என்பர்
பின்னும் ; ‘இடங்கழி மர்ன்மாலை’ என்பதற்கு, ‘இராகவேகத்தை
யுண்டாக்கும் மயக்கமுடைய மாலேக்காலம்’ (பு-பே. டுக0, உரை)
என்று பொருள் கூறுவர். ‘வம்பப்பாத்தை’ என்பதற்கு, ‘இடங்கழி
காமத்தளாகிய குண்டக்கணிகை’ (சிலப். க0 : உகக) என்று பொருள்
கூறுவர் அடியார்க்கு நல்லார்.

உஊ. நின்னடியை வணங்கும்பொழுது.

(பி-மீ.) கடு. ‘புலம்பறச்சென்று’ உ0. ‘கேளிவ்விராகுலன்’
உக. ‘எய்திப்பூம்பொழிலகவையின்’ உஉ. ‘இடங்கடழிகாமமொட
டடங்காணாயவன்’ உஊ. ‘வணங்குழிஇச்’

சாது சக்கரன் மீவிசம்பு திரிவோன்
உரு நெருமர லொழித்தாங் கிரத்தின தீவத்துத்
தரும சக்கர முருட்டினன் வருவோன்

உச. சாதுசக்கரன்: காரணப்பெயர்; பெரியோர் கூட்டத்திலுள்ளவனென்றவாறு; சக்கரம் - மண்டலம்; இனி, 'ஓம்மணிபத்மேஹம்' என்ற மந்திரம் சுற்றுப்பக்கத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள உலோகத்தாலாகிய சக்கரமொன்றை வலக்கையில் வைத்து மேற்கூறிய மந்திரத்தை உருவேற ஜபித்துக்கொண்டேனும் ஜபியாமலேனும் அச்சக்கரத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டிருத்தல் பெளத்தர்களிற் சிலருடைய வழக்கமாதலால், இவன் அங்ஙனம் செய்யப்பட்டுள்ள சல்ல சக்கரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டிருத்தலையுடையனென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். இஃது இக்காலத்து, 'தீபேதீ' என்னும் தேசத்துப் புத்தர்களுடைய வழக்கமாகக் காணப்படுகின்றதென்றும், இம்மந்திரத்தை இங்ஙனம் ஜபித்தலால் வரும்பயன், நாகலோகமுதலியவற்றில் முறையே பிறவாமல் தாண்டிச் சென்று நிருவாணமடைதலென்றுங் கூறுவர், மீ விசம்பு திரிவோன் - மேலேயுள்ள ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பவன்; பெளத்தரில் துருத்தி (வரித்தி) பெற்றோர் ஆகாய வழியேசென்று அவ்வவ்விடங்களில் இறங்கிப் புத்தனுடைய பாதபீடிகை முதலியவற்றைத் தரிசித்தலும், பக்குவி களுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்தலும், ஏனையோர்க்கு எண்ணிய வற்றையளித்தலும் மரபு; இத்தன்மையையுடையோர் சாரணரென்றும் சொல்லப்படுவர். இதனை, "நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும் பேறிச், சலத்திற் நிரியுமோர் சாரணன் றேனன்" (உச: சுச - எ), "தரும சாரணர் தங்கிய குணத்தோர், கருமுகிற் படலத்துக் ககனத் தியங்குவோ, ரரசன்கேது வவ்வழி நிகழ்தலிற், புரையோர் தாமும் பூம்பொழி லிழிந்து" (உஅ: கரு - கட) எனப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க. இப்படியே சமணரில் இருத்தி பெற்றோரும் சாரணரென்று சொல்லப்படுவர்; "நீரினிற் பூவில் வானி னினைத்துழி யொதுங்கு கின்ற, சாரண ரெண்ம ராவர் சமணரி லிருத்தி பெற்றோர்" (சூடாமணி. உ: ச) என்று வருதல் காண்க.

உரு. நெருமரல் - மனக்கவற்சி; "செய்யார் தேளர் நெருமரல் கலிப்ப" (பொருந. கருச.). இரத்தின தீவத்து - இரத்தினத்தீவில்; இது மணிபல்லவமென்னுந் தீவிற்கு அயலிலுள்ள சிறுதீவு. இதற் புத்தனுடைய பாதக்குறிகள் பொருந்திய உச்சியையுடைய மலையொன்று உண்டு. இதன் பெயர் சமந்தமென்பது; "நங்கித னாயலகத் திரத்தின தீவத், தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீயிசை, யறவியக் கிழவோ னடியினை யாகிய, பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடே, மறவி நாவா யாங்குளது" மணி. சுச: உக - இ.

உசு. உருட்டினன்: வினையெச்சமுற்று. தருமம் முதலும் முடிவு மில்லாத சித்தியப்பொருளென்பார் தருமசக்கரமென்றும், அதனைத் தடையின்றிச் செலுத்துகின்றனென்பார் உருட்டினன் வருவோனென்றுங் கூறினர்; இப்படியே, "அறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டி" (இ: எசு) என்றார் முன்னும்; தருமத்தை ஸநாதனமென்று வடநூலார் கூறு (பி - டி.) உரு - சு. 'தீபத்துத்.....முருட்டிய வருவோன்'

வெங்கதி ரமயத்து வியன்பொழி லகவயின்
வந்து தோன்றலு மயங்கினை கலங்கி
மெல்லியல் கண்டனை மெய்நடுக் குற்றனை
௩௦ நல்கூர் துசுப்பினை நாணினை யிறைஞ்ச
விராகுலன் வந்தோன் யாரென வெகுள லும்
விராமலர்க் கூந்த லவன்வாய் புதையா
வானூ டிழிந்தோன் மலரடி வணங்கா து
நாநல் கூர்ந்தனை யென்றவன் றன்னெடு
௩௧ பகையறு பாத்தியன் பாதம் பணிந்தான்
கமர கேணின் றமரல மாயினு
மந்திர தண்ணி ரமுதொடு கொணர்கே

தல் காண்க. தருமத்தைச் சக்கரமாகவும், அதன் அங்கங்களைச் சக்கரத் திற்குரிய அங்கங்களாகவும் உருவகஞ்செய்து தூல்கள் கூறும்; இதனை, அக்ஷகோஷப்போதி ஸத்துவரென்பவரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட் டென்ற புத்தகரீதகாவியமென்னும் தூலில் நீர்மசக்கரப்பிரவீர்த்தனுத்தீ யேஷுஷ மென்னும் பதினைந்தாம் வர்க்கத்தினிதுதியிற் காண்க. இனி, முன்னர்க்கூறிய உலோகசக்கரத்தைக் கையில் வைத்துச் சுழற்றி வருவோனென்னும் பொருள்தும்; இப்பொருள் சாதுசக்கரனென்னும் பெயருக்குப் பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க.

உஎ. வெங்கதிரமயத்து - உச்சிப்பொழுதில்; மணி. இ: ௯௦, கக: ௧௦௨.

உச - ௮. சாதுசக்கரன் திரிவோன் வருவோன் வந்துதோன்றலு மென்க.

உக - ௩௦. மெய்நடுக்குறுதல் முதலியன இறைபொருளாகப் பிறந்த அச்சமென்னும் மெய்ப்பாடி.

௩௧. சாதுசக்கரனைத் தன் மனைவி இறைஞ்சக்கண்டு வெகுண் டமை குடிசுகோன்பற்றிவந்த வெகுளியென்னும் மெய்ப்பாடி.

௩௨. நா நல்கூர்ந்தனை - நா வறுமையுற்றாய்; என்றது, சாரண னைத் துதியாது வினையிருந்தாயென்று இகழ்ந்தபடி; “நாடாது னுணிந்து நாநல் கூர்ந்தனை” (கக: ௪) என்பர் பின்னும்.

௩௩. பாத்தியன் - (புத்தனுடைய) பாதத்திற்கு அன்பன்; “திரு வாந ஷர்ச்சிவ பாத்தியன்” என்பதில், ‘பாத்தியன்’ என்பது இப் பொருளில் வருதல் காண்க; இது நம்பியாண்டாரீநம்பிகள் திருவாக்கு.

௩௪. நின் தமரலம் ஆயினும் - யாம் நினக்குச் சிறந்த அன்பரல் லேமாயினும்.

௩௫. அமுது - அன்னம்; அமிர்தமென்னும் வடமொழிச்சொதவு. இதனை ஆருயிர் மருந்தென்று இர்தூலுள்ளே பலவிடத்துக்கூறுவர்.

(பி - ௩.) ௩௦. ‘நல்கூர்’ ௩௧. ‘இராகுலன்வந்தீர்’, ‘இராகுல வந்தோய்.’ ௩௨ - உ. ‘வெகுளலு, மமலா’ ௩௩. ‘நாநல்கூர்ந்தனை’ ௩௪ - க. ‘பணிந்துநீங்கமாகேள்’

முண்டி யாமுன் குறிப்பின மென்றலு
மெம்மனை யுண்டே னீங்குக் கொணர்கென

சு௦ வந்நா எவனுண் டருளிய வவ்வற
நின்னாங் கொழியாது நின்றிறப் பறுத்திடு
முவவன மருங்கி லுன்பாற் றேன்றிய
வுதய குமர னவனுன் னிராகுல
னாகவ னன்றியு மவன்பா லுள்ள

சுரு நீங்காத் தன்மை நினக்குமுண் டாகலிற்
கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்தோர்
வெந்துரு வெண்களர் வீழ்வது போன்மென

ந.அ. உண்டி - உண்பாய். என்றலும் - என்று நீ சொல்லலும்.

ந.க. எம்மனை - தாயே. கொணர்க் என - கொண்டுவருகவென்று
சாதுசக்கரன் சொல்லி.

சு௦. அவன் உண்டருளிய அவ்வறம் - சாதுசக்கரன் அமுதுசெய்த
மையாலுண்டாகிய அந்தப்புண்ணியம்.

சுசு. நின்னாங்கொழியாது - நின்னைவிட்டு நீங்காது. நின்னாங்கு :
மணி. கக : சஎ.

சு௦ - சுசு. அவ்வறம் நின்றிறப்பை அறுத்திடும்.

சுந. உதயகுமரனாகிய அவன்.

சுசு. அவனன்றியும் - அவன் உன்பால் நீங்காத விருப்பத்தைச்
செலுத்துவதல்லாமலும்.

சுசு - டு. உதயகுமரனை மணிமேகலை இடைவிடாது நினைத்
திருந்தாளென்பதை, உதயகுமரன் வெட்டுண்டு இறந்தபொழுது,
“உவவன மருங்கி னின்பா லுள்ளந், தவிர்விலே னாதலின்” (மணி. உக :
கந - சு) என்று அவன் அவனைக்குறித்துக் கூறியவாற்றாலும் உணர்க.

சுசு. கந்தசாலி - சிறந்தவாசனையுள்ள ஒருவகை நெல் ; இப்பெய
ரினதாகிய நெல்லொன்று உண்டென்பது, நச்சுமாராசரிநீநீர் உத்த
ரார்த்தத்தில் ஆறாவது உச்சவாசத்திலுள்ள கோமினிகதையால் புலப்படு
மென்பர். இக்காலத்து இந்நெல் கன்னடதேசத்துள்ள மங்கலாபுரத்
தில் (மங்களுரில்) மிகுதியாகவுள்ளது. மணிமேகலையின் உயர்வுபற்றி
அவளுக்குக் கந்தசாலி உவமை கூறப்பட்டது. கழிபெருவித்து - மிகச்
சிறந்தவிதை.

சஎ. களர் - உப்புநிலம். வீழ்வது போன் - விதைக்கப்படுவதை
யொக்கும் ; என்றது, தருமத்துக்கு மூலமாகிய நீ உதயகுமரனை விரும்
புவாயின் உனதிறல்பு களர்நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட கந்தசாலியின்
விதையைப்போன்று பயனற்றுப்போமென்றபடி. என - என்று நினைந்து.

(பி - மீ). ந.அ. ‘உண்டியான்’ ந.க. ‘உண்டிகேளியீங்குக் குணர்
கென’ சு௦. ‘அருளியவறமுது’, ‘அருளியவவ்வுமுது.’ சஎ. ‘வெங்
களர்’

வறத்தின் வித்தாங் காகிய வுன்னையோர்
திறப்படற் கேதுவாச் சேயிழை செய்தே

௫௦ னின்னுங் கேளா யிலக்குமி நீரின்
றவ்வைய ராவோர் தாரையும் வீரையு
மாங்கவர் தம்மை யங்கநாட் டகவயிற்
கச்சய மாளுங் கழற்கால் வேந்தன்
றுச்சய னென்போ னொருவன் கொண்டன

௫௫ னவருட னுங்கவ னகண்மலை யாழிக்
கங்கைப் பேரியாற் றடைகரை யிருந்துழி
மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
யறவண னுங்கவன் பாற்சென் றோனை
யீங்கு வந்தீர் யாரென் றெழுந்தவன்

௬௦ பாங்குளி மாதவன் பாதம் பணிதலு
மாதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
மாதய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி

சஅ. தருமத்திற்கு மூலமாகிய உன்னை.

சஅ - கூ. ஓர் திறப் படற்கு ஏதுவாச்செய்தேன் - நின்மனம் ஒரு
வழிப்படுத்தற்குக் காரணமாகச் செய்தேன்; ஒருவழி - வைராக்கியமார்ச்
கம்; “ஒருமன மெய்தி யிருவினைப் பிணிவிட, மூப்பகை கடந்து நால்
வகைப் பொருளுணர்ந்து” (வீர. யாப்பு, கக, உதாரணம்) என்று வரு
தல்காண்க. செய்தேனென்றது, மணிமேகலையை உவவனத்திலிருந்து
மணிபல்லவத்திற்குக் கொண்டிபேராய்ப் புத்தனது பாதபீடிகையைக்
காட்டி முற்பிறப்பின் செய்தியை அவன் அறிந்து உய்யும்படி செய்ததனை;
மணி. உக: கந - எ.

கூ. தவ்வையராவோர் - முன்பு பிறந்தோராவோர்.

கூ. மு. மணி. கஉ: கூ. கூ. - ச. அவர்தம்மைத் துச்சயன்
மணஞ்செய்து கொண்டான்.

கூ. அவருடன் - தாரை வீரையென்பவருடன். ஆடி - விளையாடி.

கூ. அவன் - துச்சயன். சென்றோனை - சென்ற அறவணவழிகளை.

கூ. - அ. மணி. உ: கூ. - கூ.

கூ. - கூ. அவன் பாங்கு உள்ளி - அவனுடைய இயல்பை நினைந்து.
பணிதலும் - துச்சயன் வணங்குதலும்.

கூ. மணி. கூ: கக. ஆதிமுதல்வனென்பது முதலியவை அறவண
வழிகள் துச்சயனை லோக்கிக் கூறும் சொல்.

கூ. மாதயர் எவ்வம் - மிக்கதுன்பம்; என்றது பிறப்பிறப்புக்களை;
துயரெவ்வம்: ஒருபொருட் பன்மொழி. நீக்கி - நீங்கச்செய்து.

[பி - ன்.] சக. ‘சேயிழைவந்தேன்’ ௫௦. ‘உன்றன்’ ௫௧. ‘தவ்வையரா
கிய’, ‘தவ்வையனாகிய.’ ௫௨. ‘அங்கநாடகவையிற்’ ௫௩. ‘அவனுடனாக்
கவரகண்மலை’ ௫௪. ‘பெயராற்றிடைகரை’

விலங்குந் தம்முள் வெருடம்பகை நீக்கி
 யுடங்குயிர் வாழ்கவென் னுள்ளங் கசிந்துகத்
 சுரு தொன்று காலத்து நின்றற முரைத்த
 குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
 பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
 பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த் தாயது
 தொழுதுவலங் கொள்ள வந்தே னீங்கிப்
 எஃ பழுதில் காட்சியீர் நீயிருந் தொழுமென
 வன்றவ னுரைத்த வவ்வுரை பிழையாது
 சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செய்தலின்
 மாதவி யாகியுந் சுதமதி யாகியுந்

கங. வெருடம்பகை - அஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய பகை.

கச. உயிர் உடங்கு வாழ்க என்று - எல்லாவுயிர்களும் தம்முள் மன வேறுபாடின்றி ஒத்து வாழ்வனவாக வென்று கருதி; எல்லாவுயிர்களும் ஒருபடியாக நிருவாணமடைந்து வாழ்கவென்று கருதியென்று கூறினும் பொருந்தும். உள்ளம் கசிந்து உக - மனம் கருணை மிகுதியால் இரங்கிக்கரைய.

கரு. தொன்று காலத்து - பழையகாலத்தில்.

கஉ - ரு. மணி. கஉ: அஎ - கூக.

கரு - சு. நின்று அறம் உரைத்த குன்ற மருங்கில் - எல்லா உயிர்களும் காணும்படி நின்று தருமோபதேசஞ்செய்த மலையினிடத்தே; அம் மலையாவது கிருந்திராட்டம்; அது மகததேசத்தின் இராசநானியாகிய இராசஞ்சுநகரத்தின் அருகே உள்ளது. குற்றம் - காமவெகுளி மயக்கங்கள்.

கக - சு. முதல்வன் ஆன்வான் உயிர் வாழ்கவென்று நின்று அறம் உரைத்த குன்றம்.

கஎ. பாதபங்கயம் - புத்தனுடைய பாததாமரைக் குறிகள்.

கஅ. பெயர்த்தாயது - பெயரையுடையதாயிற்று.

எஃ. பழுது இல் காட்சியீர் - குற்றமில்லாத அறிவினையுடையீர். தொழுமென - தொழுமினென்று துச்சயன் முதலியோரை நோக்கி அறவணவடிகள் சொல்ல.

எக. பிழையாது - தப்பாது.

எஉ. சிறப்பு - விழா; "சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது" (குறள், கஅ); பூசையெனினும் பொருந்தும்.

(பி - ம்.) கங - சு. 'விலங்கு தம்முளா ருட்பகை நீக்கி யுடன்பயிர் வாங்க.....கசிந்து' கஎ - அ. 'கிடைத்தலணங்கிது, பாதபங்கயமெனும்' எஃ - எக. 'காட்சியீரே நீருந்தொழுமினென், நன்றவனுரைத்த வறவுரை'

கேசுதையஞ் சாய நின்னொடு கூடின
எடு ரறிபிறப் புற்றனை யறம்பா டறிந்தனை
பிறவற முரைப்போர் பெற்றியுங் கேட்குவை
பல்வேறு சமயப் படிற்றுரை யெல்லா
மல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நா
வினையன் வனையோ னென்றுனக் கியாவரும்
அஃ வினையொரு னுரையார் வேற்றுரு வெய்தவு
மந்தரந் திரியவு மாக்குமில் வருந்திறன்
மந்திரங் கொள்கென வாய்மையி னோதி
மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்

எசு. கோதையஞ்சாயலென்றது மணிமேகலையை,

எங - ச, மு. மணி. கட : கஎ - அ.

எடு. அறிபிறப்புற்றனை - முற்பிறப்பை யறிந்தாய்; “முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோன்” (க) என்று இக்காதையில் முன்னுங் கூறியிருத்தல் காண்க. அறம் பாடு அறிந்தனை - தருமோற்பத்தியை யறிந்தாய்; “அறம்பாடு சிறக்க” (கஃ க) என்றார் முன்னும்.

எக. பிற அறம் உரைப்போர் - மற்றைச் சமயதருமங்களைச் சொல்லுவோர்.

எஎ. படிற்றுரை - பொய்வார்த்தை.

எஅ. அல்லியங்கோதை : முன்னிலப்பெயர்.

எக. இனையன் - இளமையையுடையான். வனையோன் - வளைகளை யுடையான்.

அஃ. வினையொருள் உரையார் - விளைகின்ற தத்தம் சமயத்தவங்களைச் சொல்லார்; இயல்பன்றென்பார் வினையொருளென்றார். ஆதலால் ஒருசொல் வருவிக்க. வேற்றுரு - வேறுவடிவம்.

எக - அஃ. மு. மணி. உசு : சுஅ - க. அக. அந்தரம் - ஆகாயம்.

அஉ. வாய்மையின் ஒதி - நால்வகை வாய்மையுடன் அம்மந்திரங்களை உபதேசித்து; வாய்மையின் - உண்மையுடனென்றமாம்.

அங். மதிநாண் முற்றிய - சந்திரன் நாள்தோறும் ஒவ்வொரு சூரியாக வளர்ந்து முற்றுப்பெற்ற. மங்கலத்திருநாள் - பெளர்ணிமையில். புத்தன் ஞானம் பெற்றதினம் வைசாகசுத்த பெளர்ணிமையாதலால், அதனை விளக்குதற்பொருட்டு, ‘மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாள்’ என்றார். புத்தன் பிறந்த தினமும் அதுவே. இதனால், வைசாகசுத்த பெளர்ணிமையைச் சிறந்த திருநாளாகப் பெளத்தர் இக்காலத்துங் கொண்டாடுவர்.

(பி - ம்.) எசு. ‘நின்னொடுகூடினர்’ எடு. ‘அயப்பாடிற்றனை’ எஅ - க. ‘நாளி, னினையவன் வனையோரென்றுனக்கு’ அக. ‘அந்தரஞ் சேறலும்’, ‘அந்திரந் திரியவும்.’

பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்
அரு நிருவற மெய்துதல் சித்தமென் றுணர்நீ
மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவா யென்றெழுந் தோங்கி
மறந்தது முண்டென மறித்தாங் கிழிந்து
சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை கேளாய்

கூ0 மக்கள் யாக்கை புணவின் பிண்ட
மிப்பெரு மந்திர மிரும்பசி யறுக்குமென்
றாங்கது கொடுத்தாங் கந்தர மெழுந்து
நீங்கிய தாங்கு நெடுந்தெய்வந் தானென்.

க0.—மந்திரங்கோத்தகாதை முற்றிற்று.

அச. பொதுவறிவு இகழ்ந்து - சாமானிய ஞானத்தைவெறுத்து, புலம் உறும் மாதவன் - நான்கு வகையாகிய சத்தியங்களை அறிதற்குரிய ஞானத்தை யடைந்த புத்தனுடைய, புலம் - மெய்ஞ்ஞானம் ; முநு. கூட.

அடு. சித்தம் = வித்தம் - நிச்சயம். அசு. வணங்கினை - வணங்கி.

அஅ. ஓ. மணி. டு : கூக. மறித்து ஆங்கு இழிந்து - மீட்டும் அவ்விடத்தே இறங்கி.

அக. கொள்கை - விரதம் ; “சான்ற கொள்கை” மதுரை. ௪௮0.

க0. மனிதருடைய உடம்பு உணவாலாகியதொருது ; “உண்டி முதற்றே புணவின் பிண்டம்” புறநா. ௧௮.

கக. எல்லாமந்திரத்திலும் சிறந்ததென்பார் பசியொழிக்கும் மந்திரத்தைப் பெருமந்திரமென்றார். கூட. நெடுந்தெய்வம் நீங்கியது.

க - கூட. ஆயிழை ஆசனத்தால் அறிந்தபிறவியளாயினன் ; இவன் பெற்றியும் ஐதென்று வந்துதோன்றிய தெய்வம், நின்றோன்றேட்டப, ‘நீயோ தோன்றினே ; நின்னடிபணிந்தேன் ; வைத்தேன் ; கொண்டேன் ; ஏற்றினேன் ; புலம்பு அறுக’ என்று ஆசனத்தைவலங்கொண்டு வணங்காநிற்ப, அப்பொழுது அத்தெய்வத்தின் முன்னர்ப் பொருந்தி, ‘உன்றிரு வருளால் என்பிறப்புணர்ந்தேன், என்கணவன் யாங்குளன்’ என்று மணிமேகலைகேட்டலும், அத்தெய்வம், “இலக்குமி ! கேள், பொழிவில் இராகுலேறோ நீ புலந்தாய் ; அப்புலவியை மாற்றவேண்டி அவன் உன் னடியை வணங்கும்பொழுது, சாதுசக்கரன் துரிவோன் வருவோன் வெங்கதிரமயத்துப் பொழிவினுள்ளே வந்து தோன்றலும், நீ கண்டு மயங்கிக் கலங்கி நடுக்குற்று நாணி இறைஞ்ச, இராகுலன், ‘வந்தோன் யார்’ என்று வெகுளலும், நீ அவன் வாயைப்புதைத்து, ‘இழிந்தோ னுடைய அடியை வணங்காது நாநல்கூர்ந்தனை’ என்று சொல்லி அவ

(பி - டி.), அச. ‘பொதுவறிவுழிந்து புலம்பறு மாதவன்’ அள. ‘நின்றன்பதிப்புருவாயென’ கூட. ‘நீங்கியதாங்க’

னோடு பாத்தியன் பாதம்பணிந்து, ‘அமர, கேள்; கொணர்கேம்; உண்டி; யாம் உன்குறிப்பினம்’ என்றலும், அவன், ‘கொணர்க’ என்று உண்டருளிய அவ்வறம் நினை யொழியாது நின்றிறப்பை யறுத்திடும்; உவவனத்தில்தோன்றிய உதயகுமரனரூன் இராகுலன்; அவனுக்கு உன் பாலன்றி அவன்பால் உள்ளம் நீங்காததன்மை நினக்கு முண்டாதலின், நினது இயல்பு வீழ்வது போலுமென்றெண்ணி உன்னை ஒருதிறப் படற்கு ஏதுவாச் செய்தேன்; இலக்குமி! இன்னுங்கேள்; தாரையும் வீரையும் நின்தவ்வையராவோர்; அவர் தம்மைத் துச்சயன்கொண்ட னன்; அவன் அவருடன் மலையாடி அடைகரையிலிருந்துழிச் சென்ற அறவண்ணை அவன், ‘வந்தீர்பார்?’ என்று எழுந்து பாதத்தைப்பணித லும், அவன், ‘பாதபங்கயத்தைத் தொழுது வலங்கொள்ளவந்தேன்; நீருந்தொழும்’ என்ற உரைபிழையாது சென்று தொழுது சிறப்புச் செய்தலின், தாரையும் வீரையும் நின்னொடு கூடினர்; உற்றனை; அறிந் தனை; பெற்றியும் கேட்குவை; அந்நான், யாவரும் உனக்கு உரையார்; ஆதலால், இம்மந்திரங்கொள்க” என்று அவற்றை உபதேசித்து, “உணர்நீ; நிற்பதிப்புருவாய்” என்று எழுந்தோங்கி, “யான் மறந்தது மொன்றுண்டு” என்று மறித்தும் இழிந்து, “கேளாய்; யாக்கை உண வின்விண்டம்; இப்பெருமந்திரம் இரும்பசியுறக்கும்” என்று அம்மந் திரத்தைக்கொடுத்தது எழுந்து நீங்கியதென வினைமுடிவு செய்க.

ப தி னெ ன் ற வ து

பா த்தி ர ம் பெ ற் ற கா தை.

[பதினென்றவது மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை
கோமுகியென்னும் பொய்கையிலெழுந்த பாத்திரங்கோத்தபாட்டு.]

மணிமே கலாதெய்வ நீங்கிய பின்னர்
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலேதான்
வெண்மறை ருன்றமும் விரிபூஞ் சோலையுந்
தண்மலர்ப் பொய்கையுந் தாழ்ந்தன னோக்கி
நு காவதந் திரியச் கடவுட் கோலத்துத்

- ம. ருன்றமுதலியவற்றிற்கு இரண்டனுருபு விரிக்க.
௪. தாழ்ந்தனள் நோக்கி - தாழ்ந்து நோக்கி; மெல்ல நோக்கி.
௫. காவதம் - காதம்; ‘வ’ பகுதிப்பொருள் விருதி யென்பர்;
(சிலப். ௧௦: ௩௩, ௮௮, ௮௯.) கடவுட்கோலம் - தெய்வவேடம்.
க - ௫. நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை நோக்கித் திரியவென்க.
(௮ - ௩.) ௪. ‘தண்புனற்பொய்கை’

திவ் திலகை செவ்வனற் தோன்றிக்
 கலங்கவீழ் மகளிரின் வந்தீங் கெய்திய
 விலங்குதொடி நல்லா யார்நீ யென்றது
 மெப்பிறப் பகத்துள் யார்நீ யென்றது
 க0 பொற்கொடி யன்னாய் பொருந்திக் கேளாய்
 போய பிறவியிற் பூமியங் கிழவ
 னிராகுலன் மனையா னிலக்குமி யென்பே
 ராய பிறவியி லாடலங் கணிகை
 மாதனி யீன்ற மணிமே கலையா
 கரு னென்பெயர்த் தெய்வ மீங்கெனைக் கொணரவிம்
 மன்பெரும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தே
 னீங்கென் வரவிதிங் கெய்திய பயனிது

சு. திவ் திலகை - இத்திரனேவலாற் புத்தனுடைய பாதபீடிகை யைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு மணிபல்லவத்திலிருப்பவன் ; (மணி. பத்ர கம், ௫௩, சு : ௨௭ - ௮.) செவ்வனம் - செவ்விதாக ; வேறுகவெனினும் பொருந்தும் ; “ திருமக ளிருக்கை செவ்வனங் கழிந்து ” (சீலப். சு : ௧௨௭) என்பதிற்காண்க.

ஏ. கலம் - கப்பல். மகளிரின் - மகளிரைப்போல.
 ஈ. தொடி - வளை. என்றலும் - என்று திவ் திலகை கேட்கவும்.
 சு - ௮. திவ் திலகை தோன்றி யார்நீ யென்றதும்.
 கூ. ‘ எப்பிறப்பகத்துள் ’ என்பது முதலியன மணிமேகலையின் கூற்று.

க0. பொற்கொடி யன்னாய் - காமவல்லியையொப்பாய்.
 கக. போய பிறவி - சென்ற பிறப்பு. கிழவன் - உரியவன்.
 க௨. மனை யான் - யான் மனைவி. இலக்குமி என்பேர் - இலக் குமி யென்பது எனது பெயர்.
 க௩. ஆய பிறவியில் - இப்பிறப்பில்.

க௩ - ௪. பலவகையினராகிய கணிகையர்களுள் மாதவி நாடகக் கணிகையாதலின் அதனை விளக்குதற்பொருட்டு, ‘ ஆடலங்கணிகை மாதவி ’ என்றான். கணிகையர்களின் வகையினைச் சீலப்பதிகாரம்,
 ௫ - ஆம் காதையிலும், ௧௪ - ஆம் காதையிலும் காண்க.

க௫. என்பெயர்த்தெய்வமென்றது மணிமேகலாதெய்வத்தை.
 கக. பீடிகை - பீடிகையால்.
 க௭. பயனிதுவென்றது, பழம்பிறப்புணர்ந்ததனை.
 (பி - டி.) ஈ. ‘ இலங்குகொடி யன்னா யார்நீ ’ க௨. ‘ என்பேன் ’

பூங்கொடி யன்ன யார்நீ யென்றலு
மாயிழை தன்பிறப் பறிந்தமை யறிந்த

உ.0 தீவ திலகை செவ்வன முரைக்கு
மீங்கித் தையலகத் திரத்தின தீவத்
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை

கஅ. என்றலும் - என்று மணிமேகலை கேட்கவும்.

கக. ஆயிழை - மணிமேகலை. அறிந்தமை - அறிந்த தன்மையை.

உ.0. உரைக்கும் - சொல்லுவான்.

மேல் வருவன தீவதிலகையின் கூற்று.

உக. இதன் அயலகத்து - இந்த மணிபல்லவத்தின் அயலிடத்
துள்ள.

உஉ. ஓங்குயர் சமந்தத்து - மிகவுழுயர்ந்த சமந்தமென்னும் மலையி
னது. உச்சிமீமிசை - உச்சியின்மேலே; மீமிசை - மேல்; “கொல்
களிற்று மீமிசைக் கொடி” (புறநா. கூ) இம்மலைக்குச் சமனொளி யென்
றும் ஒரு பெயருண்டு; “இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ்,
சிலம்பினை யெய்தி” (உஅ: ௧0௭ - அ) என்று பின்வருதலாலுணர்க.
“ஆறைந்தி யோசனை.....பணிபல் லவத்திடை” (மணி. சு: ௨௧௧ -
௩) என்றதனால் மணிபல்லவம் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே
முப்பதுயோசனை தூரத்திலுள்ளதென்றும், “ஈங்கிதன்.....யாங்குள
தாதலின்” (உக - இ) என இங்கே கூறியவதனால் இரத்தினதீவம் மணி
பல்லவத்திற்கு அயலிடத்துள்ளதென்றும், அதிற் புத்தனுடைய பாதக்
குறிகளுள்ள உச்சியையுடைய சமந்தமென்னும் மலையொன்றுண்டென்
றும் தெரிதலாலும், “இலங்கா தீவத்து.....எய்தி” (மணி. உஅ:
௧0௭ - அ) என்பதனால் இலங்காதீவத்திற் சமனொளி யென்று பெய
ருள்ள புத்தன் தலமாகிய மலையொன்றுண்டென்று தெரிதலாலும் முன்
னுள்ள சமந்தமென்பதும், பின்னுள்ள சமனொளியென்பதும், இலங்
கையிலுள்ள ‘ஆடங்ஸ்பீக்’ என்று ஆங்கில பாஷையில் வழங்கும் மலை
யையே குறிக்கின்றனவென்று எண்ணுவதற்கு இடமுண்டு. இலங்
கைத்தீவின் மேல்மாகாணத்தில் தென்கீழ்ப்பிரிவில் இரத்தினபுரி
யென்ற ஓரிடமும், சிலராற் சமந்தகூடமென்றும் சிலராற்சமனொலை
யென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள மலையொன்றும் உள்ளனவென்று யாழ்ப்
பாணம் வட்டுக்கோட்டை, வே. சதாசிவப்பிள்ளையென்பவரால், கி. பி.
1884 - ஆம் ஆஸ்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள இலங்கைப்பழிசாஸ்திர
சங்கிரகமென்னும் புத்தகத்தால் தெரிகின்றது. மணிபல்லவம் காவிரிப்
பூம்பட்டினத்திற்குத்தெற்கே ஆறைந்து யோசனை தூரத்துள்ளதென்
றும் அதன் அயலிலுள்ளது இரத்தின தீவமென்றும் முன்பு கூறியதற்கு
‘ஆடங்ஸ்பீக்’ காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே சற்றேறக்குறைய
முப்பது காததூரத்திலிருத்தலும், அம்மலை பண்டைக்காலத்துச் சமந்த
மென்றும் சமனொளியென்றும் கூறப்பட்டு வந்ததென்பதற்கு, இக்கா
லத்து அது, ‘சமந்தகூடம்’ என்றும், ‘சமனொலை’ என்றும் பெயர்
(பி - ம்.) உஉ. ‘சமயத்துச்சி’

யறவியங் கிழவோ னடியினை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடே

உரு மறவி நாவா யாங்குள தாதலிற்
ரொழுதுவலங் கொண்டு வந்தே னீங்குப்
பழுதில் காட்சியிற் நன்மணிப் பீடிகை
தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்
மீவ திலகை யென்பெய ரிதுகே

கூ௦ உரும தலைவன் றலைமையி னுரைத்த

பெற்றிருத்தலும், சமனென இலங்காநீவத்துள்ளதென்பதற்கு அலகு:
இலங்கைத்தீவிலிருத்தலும் சான்றதலறிக.

உங். அறவியங் கிழவோன் - அறத்திலே நிற்கின்ற உரிமையை
யுடையோனாகிய புத்தன்; “அறவியாற் காறு மூன்றும்”, “அறவிய
மனத்த ராகி” (கீவக. ககஉரு, உஅஎஎ); “அறவிய மனத்தினை யாகி”,
“அறவியான் ருனு மறவமிர்த மீந்தான்” (நீல. தரும. சஅ, கபக.)
இனை - இரண்டு.

உச. பிறவி காரணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருந்
தவின், ‘பிறவியென்னும் பெருங்கடல்’ என்றார். விடேஉம் - கடத்தும்.

உரு. அறவிநாவாய் - அறத்திலே நிற்பதாகிய நாவாய்; நாவாய் -
கப்பல்.

உஉ - ரு. உச்சிமீமிசை அடியிணையாகிய நாவாய் உள்ளது.

உங் - ரு. பிறவியாகிய பெருங்கடலைக்கடத்தும் அடியிணையாகிய
நாவாயென்க; “பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, நிறைவ னடி
சேரா தார்” குறள். க௦.

உசு. ஈங்கு வந்தேன்.

உக - சு. இம்மணிபல்லவத்தின் அயலிடத்தேயுள்ளதாகிய இரத்
தினதீவத்துள்ள சமந்தமென்னும் மலையினது உச்சியிற் புத்தனது பாத
மாகிய அறவிநாவாய் உள்ளதாதலால் அதனைத் தொழுது வலங்
கொண்டு ஈங்குவந்தேனென்றானென்க.

உஎ. பழுது இல் காட்சி - குற்றமற்ற தோற்றத்தையுடைய.
பீடிகை - பீடத்தை.

உஅ. காவல் பூண்டேன் - காத்தலை மேற்கொண்டேன்.

உக. என்பெயர் தீவதிலகையென்பது.

கூ௦. தருமாசனென்பது புத்தன்பெயர்களுள் ஒன்றாதலின்.
தரும தலைவனென்றான்.

(பி - மீ.) உசு. ‘வந்தேனிந்தப்’ உஅ. ‘காவற் பூண்ட’.

பெருமைசா னல்லறம் பிறழா நோன்பினர்
கண்டுகை தொழுதோர் கண்டதற் பின்னர்ப்
பண்டைப் பிறவிய ராகுவர் பைந்தொடி
யரிய ருலகத் தாங்கவர்க் கறமொழி

நடு யுரிய துலகத் தொருதலையாக
வாங்கன மாகிய வணியிழை யிதுகே
ளீங்கிப் பெரும்பெயர்ப் பிழை முன்னது
மாமலர்க் குவளையு நெய்தலு மயங்கிய
கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சி
சு0 யிருத்தள வேனிலி லெரிகதி ரிடபத்

நக - ந. நோன்பினரே இப்பிழையைத் தரிசித்துக் கைதொழு
தற்கு உரியராவார்; அங்ஙனந்தரிசித்தபின்பு அவர் பழைய பிறப்பின்
செய்தியையறியும் அறிவையுடையராவார்.

நச - இ. அரியர் உலகத்து - அத்தன்மையையுடையோர் உலகத்
திற்பெறுதற்கரியர். அவர்க்கு அறமொழி உரியது - அவர்க்குத் தரும
பதம் உரிமையையுடையது. ஒருதலையாக - ஈச்சயமாக.

நச. ஆங்கனமாகிய அணியிழை - அத்தன்மையையுடையாயாகிய
அணியிழாய்; என்றது, நீ தருமபதங்கேட்டற்கு உரிமையையுடையா
யென்றபடி.

நள. பெயர் - புகழ்; பெரும்பெயர் - வீடுமாம்; “ மிக்குப்புக்
மெய்திய பெரும்பெயர் மதுரை ” மதுரை. சுக்க.

நஅ. மயங்கிய - கலந்த.

நக. கோமுகி - மணிபல்லவத்துள்ள ஒரு பொய்கை; காரணப்
பெயர்; பசுவின் முகம்போன்ற வடிவமுடையதென்பது பொருள்.
இலஞ்சி - பொய்கையில்.

நள - க. முன்னிடத்ததாகிய இலஞ்சியில்.

ஆபுத்திரன் வேண்டுகோளின்படி கோமுகியென்னும் பொய்கையி
னுள்ளேயிருந்து அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரம் ஒவ்வொருவருடத்தும்
மேலேவந்து தோன்றுத்தினம் புத்தனுடைய ஜனனகாலமாகிய விசர்க
நட்சத்திரத்தோடு கூடிய வைசாகசுத்த பெளர்ணிமையாதலின், அத்
தினத்தை மேலேவரும் நான்கடிஞாற் சிறப்பித்துக் கூறுவார்.

ச0. இருது இளவேனிலில் - இளவேனிற் பருவத்தில்; பன்னி
ரண்டு மாநங்களுள் ஆவணிமுதலிய இரண்டிரண்டுமாதங்கள் இருது
வெனவும் பெரும்பொழுதெனவும் பருவமெனவும் கூறப்படும். அவை
முறையே கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனி
லென ஆறுவகையாம். அவற்றுள், ஈண்டு இளவேனிலென்றது சித்

(பி - மீ.) நடு. ‘ ஒருதலையாங்கனம் ’ நச. ‘ ஆயிழை ’ நக. ‘ என்
னுமிக் கொழுநீரிலஞ்சி. ’ ச0. ‘ இருத்திள ’

தொருபதின் மேலு மொருமூன்று சென்றபின்
மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவையிற்
போதித் தலைவனொடு பொருந்தித் தோன்று

திரை வைகாசி மாதங்களை. கதிர் எரி இடபத்து - சூரியன் மிக்க வெம்மையைச் செய்கின்ற வைகாசி மாதத்தில்.

சக. ஒருபதின் மேலும் ஒரு மூன்று சென்றபின் - இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் கார்த்திகை முதலாகிய பதின்மூன்று நட்சத்திரங்கள் சென்றபின்பு.

சஉ. நட்சத்திரங்களுள் நடுவில் நிற்கையுடையதான விசாகநட்சத்திரத்தில்; “போதித் தலைவனொடு பொருந்திய போழ்த்து” (கரு : உசு) என்று பின்பு வருதலின், ஈண்டு விசாகம் கொள்ளப்பட்டது. அசுவினிமுதலிய இருபத்தேழுபதின் பதினான்காவதும் நடுவிலுள்ளது மாகிய நட்சத்திரம் சித்திரையாக இருக்க அதனை நடுவிலுள்ளதாகக் கூறாமல் இவ்விடத்தில் விசாகத்தைக்கூறியது என்னையோவெனின் ஒவ்வொருவருடத்தும் பகலையும் இரவையும் சமனாக முப்பது முப்பது நாழிகையாகவே பெற்ற இரண்டு விஷுவத்தினங்களுள் ஒன்றாகிய மேஷாயனத்திற் சூரியனுக்கு எந்த நட்சத்திரத்திற் பிரவேசமுண்டாகின்றதோ அதை நட்சத்திரங்களில் முதலாவதாகக் கூறுவது சோதிட நூற்றுண்பாதலாலும், முன்னொருகாலத்திற் சூரியனுக்குக் கிருத்திகாப்பிரவேச மிருந்தபொழுது மேஷாயனம் நேரிட்டிருந்ததென்றும் அதுபற்றிக்கார்த்திகையை முதலாகக்கொண்டு நட்சத்திரங்களை எண்ணி வந்தார்களென்றும் பழைய சோதிடநூல்களால் தெரிகின்றமையாலும் நட்சத்திரங்களின் நடுவிலுள்ளதை விசாகமென்று கூறியது குற்றமன்றென்க. இப்படியே முன்னொருகாலத்தில் நட்சத்திரங்களைக் கார்த்திகை முதலாக எண்ணிவந்தார்களென்பது, கிருஷ்ணயஜுர்வேத ஸம் ஹிதையாலும் கிருஷ்ணயஜுர்வேத பிரபஹ்மணத்தாலும் தெரிகின்றதென்பர். உச்சயினி நகரத்தில் விக்ரமாரக்கணுடைய அமைக்களத்திலிருந்த நவரத்தினங்களுள் ஒருவரென்று சொல்லப்படுகிற வராகமிகிர ரென்ற பிரவீத்த ஜ்யெளதிஷிகர், தமதுகாலத்தில் மேஷாயனத்திற் சூரியனுக்கு அச்வினீ நட்சத்திரப் பிரவேசமுண்டாயிருத்தலையறிந்து பழையவழக்கத்திற்கு மாறாக நட்சத்திரங்களை அச்வினீ முதலாக எண்ணும் வழக்கத்தை வற்புறுத்தினமையின், இக்காலத்தில் நட்சத்திரங்கள் இவ்வனம் எண்ணப்பட்டு வருகின்றனவென்பர்.

சக - உ. இங்கே விசாகநட்சத்திரத்தைப் பதினான்காவதாகக் கூறியிருத்தல் அறிஞரால் ஆராய்ச்சி செய்தற்குரியது.

சஉ. போதி - அரசமரம்; இதற்குப் போதத்தைபுடையதென்பது பொருள்; போதம் - ஞானம்; இதனடியிலிருந்தபொழுது நால்வகைச் சத்தியங்களையும் அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய ஞானத்தைப் புத்தன் அடைந்தமையால், இஃது இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; புத்தன்

(பி - ம்.) சக - உ. ‘சென்ற, மீனத்’ சஉ. ‘போகத்தெருவொடு’

மாபுத் திரன்கை யமுத சுரபியெனு
சடு மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி கேளா
யந்நா ளிந்நா ளப்பொழு திப்பொழுது
நின்னாங்கு வருவது போலு நேரிழை
யாங்கதிற் பெய்த வாருயிர் மருந்து
வாங்குநர் கையகம் வருத்துத லல்லது

இதனடியிலிருந்தானென்பதை, “போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்று, நாதன்” (கக : எஃ - ச), “போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பி, னாதன்” (கஉ : க0க - உ), “ஒங்குயர் போதி யுரவோன்” (கஉ : ககக), “போதித் தலைவனெடு” (கடு : உசு), “போதி மாதவன்” (கடு : உக), “முன்னவன் போதியி னல்லறம்” (உஅ : கசக), “பைம்பூம் போதிப் பகவற்கு” (உஅ : கஎச), “போதி மூலத்து, நாதன்” (உக : உஃ - ச) என இர்தாலுள்ளே பின்வருவனவற்றாலுணர்க; இது மகாபோதியென வங் கூறப்படும். தலைவன் - புத்தன். இனி, போதியென்பதற்கு ஞான மென்று பொருள்செய்தல் பௌத்தர் சைனர்களுடைய வழக்கமாக விருத்தலின், போதித்தலைவனென்றதற்கு ஞானத்திற்குத் தலைவ னென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும்; “போதிசீ சேல்வம் பூண்டவ ரேத்தும் பொலிவின்னா, லாதிக் காலத் தந்தனை காத்தன் மகனெத் தான்” (சீவக. ௩௬௬.) தோன்றும் : முற்று.

ச0 - சஃ. மு. மணி, கடு : உஃ - ச.

சச. அமுதசுரபி - அமுதத்தினது மணம்போன்ற மணமுடைய தென்றும், அமுதத்தைக்கொடுக்கும் காமதேனுவைப் போன்றதென் றும் பொருள் கூறுவர்; அமுதம் - அமிர்தம், உணவு; சுரபி - மணம், காமதேனு.

ச0 - சச. அமுதசுரபி, புத்தன் பிறந்தகாலத்தே ஒவ்வொரு வரு டத்தும் கோமுகியென்னும் பொய்கையிலிருந்து தோன்றுதலின், ‘போதித் தலைவனெடு பொருந்தித் தோன்றும்’ என்றார்.

சஃ - இ. பாத்திரம் தோன்றும்.

சஎ. நின்னாங்கு வருவது போலும் - அப்பாத்திரம் நின்கையிடத்து வருவதுபோலும்; நின்னாங்கு : (மணி. க0 : சக); “நின்னாங்கு வருஉ மென் னெஞ்சினே, யென்னாங்கு வாரா தோம்பினே கொண்மே” கலி. உஃ.

சஅ. அதில் - அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரத்தில். ஆருயிர் மருந்து - அன்னம்; பசினோயால் வருந்தாவண்ணம் உயிர்களைப் பாது காத்தலின், இஃது இங்ஙனங் கூறப்பட்டது; “அகன்சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்து” (கக : கக௭) என்பர் பின்னும்; சோறும் தண்ணீரும் இருமருந்தென்னப்படும்; புறநா. ௭0.

சக. கையகம் - கையிடத்தை.

(பி - ம்.) சச. ‘மாபுத்திரிகை’ சஎ. ‘நின்னாங்கருவது’ சக. ‘வருத்துதலல்லது’

௫௦ தான்றொலை வில்லாத் தகைமைய தாகு
நறுமலர்க் கோதை நின்னூ ராங்க
ணறவணன் றன்பாற் கேட்குவை யிதன்றிற
மென்றவ ஞரரைத்தலு மிளங்கொடி விரும்பி
மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கித்

௫௫ தீவ திலகை தன்னொடுங் கூடிக்
கோமுகி வலஞ்செய்து கொள்கையி னிற்றலு
மெழுந்துவலம் புரிந்த விளங்கொடி செங்கையிற்
றொழுந்தகை மரபிற் பாத்திரம் புகுதலும்
பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாண்

௬௦ மாத்திரை யின்றி மனமகிழ் வெய்தி
மாரணை வெல்லும் வீர நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி

௫௦. தானென்றது அன்னத்தை. ௫௧. கோதை : விளி.

௫௨. 'இதன்றிறம் - இப்பாத்திரத்தின் வரலாறு. இதன்றிறத்தை
அறவணன்பாற்கேட்குவை.

௫௩. அவள் - தீவதிலகை. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

௫௪. தொழுதனள் வணங்கி - கைகுவித்து வந்தித்து.

௫௬. கொள்கையின் நின்றலும் - நியமத்தோடு மணிமேகலை நின்ற
லும்.

௫௭. எழுந்து - கோமுகியிலிருந்து எழுந்து. இளங்கொடி - மணி
மேகலை.

௫௭ - அ. பாத்திரம் எழுந்து இளங்கொடியினுடைய செங்கையிற்
புகுதலும்.

௬௦. மாத்திரையின்றி - அளவின்றி.

௬௧. 'மாரணை' என்பது முதலியன பாத்திரம்பெற்ற மகிழ்ச்சி
யால் மணிமேகலை புத்தனைக் குறித்துச் செய்யுந் துதிகள். 'மாரணை'
என்பதன் பொருளை, மணி. ௫ : எஎ - ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

௬௨. தீநெறிக் கடும்பகை - கொடிய வழிகளாகிய கடுக்கபகையை ;
காமமுதலியவற்றை, 'அரிஷ்டவர்க்கம்' என்றும், 'வைரி' என்றும்
வடதூலார் கூறுதல்போலத் தீநெறியைக் கடும்பகையென்றார் ; மணி.
௫ : ௧௦௩.

௬௩. பிறர்க்கு அறம் முயலும் பெரியோய் - மற்றையோர்க்குப்
புண்ணிய முண்டாதற்கு முயலுகின்ற பெரியோனே ; இப்படியே,

(பி - ம்.) ௫௦. 'தான்றொலைவறியா' ௫௧. 'நறைமலர்க்கோதை'
௫௬. 'கொழுதிலவன்' ௫௮. 'தொழுதகை' ௬௦. 'எய்த' ௬௨. 'கடப்
போய்', 'பகைப்போய்'.

துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
 சுரு யெண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
 கண்பிறர்க் களிக்கும் கண்ணோய் நின்னடி

“பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன்” (உக : ௧௭௮) என்பர் பின்னும்; போதிவிருட்சத்தினடியிற் புத்தனுக்கு ஞானோதயமானபொழுது மாரன் அவனைநோக்கி, ‘நீ இப்பொழுதே நிருவாணமடை’ என்று சொல்ல, புத்தன் மயங்குகையில், பிரமதேவர்வந்து, ‘நீ இப்பொழுது அடைய வேண்டாம்; நீ அறிந்த தருமத்தை உபதேசித்து நிருவாணமடைதற் குரிய வழியை எல்லோர்க்குங் காட்டிவிட்டு அப்பாற் செல்க’ என்ற வின், புத்தன் தருமோபதேசஞ் செய்யத்தொடங்கினுனென்று புத்த சரித்தர்தால் தெரிகின்றது.

௬௪. துறக்கம் - சுவர்க்கம். அழிவற்ற நிருவாணமே அவனால் விரும்பப்பட்டமையின், அழிதன் மாலையதாய துறக்கம் வேண்டப்படாத தாயிற்று.

௬௫. எண் பிறக்கு ஒழிய இறந்தோய் - மாந்தர்களுடைய எண்ணங்கள் எட்டாமற் பின்னே கிடக்கும்படி மேற்பட்ட நிலையிற் சென்றோனே; பிறக்கு - பின்; “துறைபிறக் கொழியப் போகி” (பெருங் பாண். ௩௫௧); “முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழிய” (முல்லை. ௧௦௧.) இறத்தல் - கடத்தல்.

௬௬. பிறர்க்குக் கண் அளிக்கும் கண்ணோய் - உயிர்களுக்கு ஞானத்தை யருளிச்செய்த ஞானியே; கண் - ஈண்டு ஞானம். புத்தன் பலர்க்குத் தருமோபதேசஞ்செய்த ஆசிரியனாதலின், இங்ஙனங்கூறினார். இனி, உலோகோபகாரத்திற்காகப் புத்தனெடுத்த அநேக ஜாதகங்களுள், ஒன்றில் இவன் கொடையைப் பரிசோதிக்கவெண்ணி, இந்திரன்வந்து இரண்டு கண்களையுங் கேட்டபொழுது இவன் அவற்றைக் கொடுத்தா னென்பராகலின், இதற்கு இந்திரனுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்தோ யென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும். இதனை, “விண்ணவர் நாய கன் வேண்டக், கண்ணினி தளித்த காதற், புண்ணிய னிருந்த போதி, நண்ணிட நோய்நலி யாவே” (விா. யாப்பு. ௩, உதாரணம்); “கண் கொடுத்தான் நடிக்கொடுத்தான் கயப்புலிக்குத் தற்கொடுத்தான், பெண் கொடுத்தா னுடம்பினையும் பிளந்திட்டுப் பிறர்க்கீந்தான், மண்கொடுத்தான் மகக்கொடுத்தான் மன்னுந்தற் சேரந்தார்க்கு, விண்கொடுத்தா னவன்கொடுத்த விரித்துரைப்பன் கேளென்றான்”, “மிக்கதனங் களை மாரி மூன்றும் பெய்யும் வெங்களிற்றை மிகுசிந்தா மணியை மேனி, யொக்கவளிற் தொருகூற்றை யிரண்டு கண்ணை யொளிகிகழூர் திரு முடியை யுடம்பி லுனை, யெக்கிவிழுவ் குருதிதனை யரசு தன்னையின் னுயிர்போற் தேவியையின் நெடுத்த செல்வ, மக்களைவற் திரந்தவர்க்கு மகிழ்ந்தே யீயும் வானவர்தா முறைந்தபதி மாலை யுரே” (நீல. சமய.) என்னும் பாடல்களால் உணர்க.

(பி - டி.) ௬௫. ‘என்பிறகொழியவிறைபோயநின்னடி’, ‘இருந் தோய் நின்னடி.’

திமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நாகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
எ0 யுகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னுவிற்
கடங்கா தென்ற வாயிழை முன்னர்ப்
போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்று
நாதன் பாத நலவகெட வேத்தித்
எடு தீவ திலகை சேயிழைக் குரைக்குங்

சு.எ. திமொழி - பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல்
என்பன ; மொழிக்கு - சொல்லைக் கேளாதிருத்தற்கு.

சு.அ. வாய்மொழி - சத்தியம்.

சு.க. நாகர்களிற்சிலர்க்குக் கிலேசசாந்து செய்வித்தற்பொருட்டு
மனமிரங்கி ஒருஜாதகத்திற் புத்தன் நாகலோகத்திற்குச் சென்று
'எனெப்பராதலின், இவ்வனங்கூறினார் ; "அருவினை சிலர்கெட வொரு
பெரு நாகிடை, யொரிசுடர் மரைமல ரெனவிடு மடியினை" வீர. யாப்பு.
கக, உதாரணம்.

எ0. உரகர் - நாகர் ; நாகர்களுக்குக் கருடனாண்டாகிய துன்பம்
நீங்கும் பொருட்டு அவனுக்குத் தயாதருமத்தை உபதேசஞ்செய்து அவ
னால் அவர்களுக்கு அமிர்தங்கிடைக்கும்படி புத்தன் செய்தானென்பது
ஒரு ஜாதகத்தை. இதனைப் பின்னுள்ள செய்யுட்களாலறிக ; "மீதியல்
கருடனை விடவர வொடுபகை விதிமுறை கெடவறம் வெளியுற வரு
ளினே", "பொற்புடை நாகர்தந் துயரம் போக்கினே", "பைந்நாகர்
குலமும்ய வரயமிழ்தம் பகர்ந்தனையே", "ஆரமிழ்த மணினாகர் குல
மும்ய வருளினையே", "வாரசிறைப்புள் ளரையற்கும் வரய்மைநெறி
பகர்ந்தனையே" (வீர. யாப்பு. கக, உதாரணங்கள்.) தலையையப்
புலப்படுத்துதலையே பயனாக நினைந்து ஸ்ரீஹ்ருஷ்யநாநி யென்பவ
ரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டுள்ளதாகிய ஜீமூதவாகனன் சரிதமா
யுள்ள நாகநாந்நிமென்னும் நாடகத்தை உற்றுகோக்கின், அஃகை நன்
டுக்கூறிய புத்தஜாதகத்தையின் வழிப்பட்டதாக யாவருக்கும் விளங்கு
மென்பர்.

எக - உ. வாழ்த்தல் அடங்காது ; இப்படியே "ஆயிர வாரத்
தாழியத் திருந்தடி, நாவா யிரயிலே நேத்துவ தெவன்" (இ. சுபா -
டு) என்று முன்னும் வந்திருத்தல்காண்க.

எச. புத்தனை நாதனென்றல் மரபு ; இதனை, "நவையறு நாத
னல்லறம் பகர்வோர்" (உ.அ. எக), "நாத னல்லறங் கேட்டலை
விரும்பி" (உ.அ. அக) என இந்நூலுள்ளே பின்வருவனவற்றா ளுணர்க.
புத்தர்களிற் சிலர் தேவர்களையும் நாதரென்பதுண்டு. நவை - குற்றம்.

எடு. சேயிழைக்கு உரைக்கும் - மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை
சொல்லுவான்.

குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடே
நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்
அ0 பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ ளளவைக் சென்னு நிமிராத
புன்மரம் புகையப் புகையழற் பொங்கி
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி

இனிப் பசியின் கொடுமை கூறப்படுகின்றது.

“பசிப்பிணி யென்னும் பாவி” (அ0) என்பதனை ‘அழிக்கும்’ (எ௭) என்பது முதலிய முற்றுவினைகளோடு தனித்தனியே கூட்டுக.

எ௭. குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் - பசி, தன்னுற்பற்றப்பட்டாருடைய உயர்குடிப்பிறப்பைக் கெடுக்கும்; அக்குடியிலிருந்த முன்னோர்களுக் கில்லாத இழிந்தசெயல்களை அவர்களிடத்து உளவாக்கலான் இவ்வாறு கூறப்பட்டது; “தொல்வரவுந் தோலுங் கெடுக்குந் தொகையாக, நல் குர வென்னு நசை” (குறள், ௧0௪௩.) விழுப்பங்கொல்லும் - சிறப்பினைக் கெடுக்கும்.

௭௭. கல்விப் பெரும்புணை விடேஉம் - கல்வியாகிய பெரிய தெப் பத்தை நீக்கும்; “நற்பொரு ணன்குணர்ந்து சொல்லினு நல்குந்தார், சொற்பொருள் சேர்வு பசிம்” (குறள், ௧0௪௭), “பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயுஞ், சிறந்ததங் கல்வியு மாயும்” (நாலடி, ௨௮௫) என வருதல் காண்க.

௭௮. நாண் அணி களையும் - நாணுகிய ஆபரணத்தை நீக்கும்; அழகுசெய்தலின், நாண் அணியெனப்பட்டது; “அணியன்றோ நாணு டைமை சான்றோர்க்கு” குறள், ௧0௧௪.

௮0. பண்பிற்குப் பண்பி இல்லையேனும் தன்னுற் சாரப்பட்டா ரிடத்துள்ள எல்லா நன்மைகளையும் அழித்தற்கொடுமைபற்றிப் பசியைப் பாவியென்றார்; இப்படியே, “இன்மை யெனவொரு பாவி” (குறள், ௧0௪௨) என்று வருதல் காண்க. அது - அப்பசியை.

௮௧. இசை - புகழ். அளவைக்கு - அளத்தற்கு. என் நா நிமி ராது - எனது நா எழமாட்டாது; நிமிர்தல் - பேசுதற்கு முயற்ல்; உப-காரிகளின் புகழ் அளவுபடாதென்றபடி.

பசி யாரையும் வருத்தி வேறுபாடுறுவிக்கு மென்பதற்கு உதாரண மாக விசுவாயித்திரமுனிவர் வறட்காலமொன்றில் நாயூன் தின்பதற்கு முயன்றதைத் தீவதின்கை இனிச்சொல்லுவான்.

௮௨. மழை வளம் கரத்தலின் - மழையாகிய செல்வம் மறைந்து போனமையால். மு. மணி. ௨௮ : ௧௫௭.

(பி - ம்.) ௭௮. ‘நாணினைக்களையும்’ அந், ‘மழைவளங்கரப்ப’

னரசுதலை நீங்கிய வருமறை யந்தனை
அரு னிருநில மருங்கின் யாங்கணுந் திரிவோ
னரும்பசி களைய வாற்றுவது காணான்
றிருந்தா நாயுன் றின்னுத லுறுவோ
னிந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
கூ0 மழைவளர் தருதலின் மன்னுயி ரோங்கிப்
பிழையா வினையுளும் பெருகிய தன்றோ
வாற்றுநர்க் களிப்போ ரறவிலை பகர்வோ
ராற்று மாக்க ளரும்பசி களேவோர்
மேற்றே யுலகன் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை

அச. அந்தனை - விசுவாயித்திர முனிவர்.

அசு. அரும்பசி - தீர்த்தற்கரிய பசியை, ஆற்றுவது காணான் - தணித்தற்குரிய உணவு யாதொன்றையும் காணாது.

அஎ. விசுவாயித்திரமுனிவர் பசியின் கொடுமையால் நாயுன் தின்பதற்கு முயன்றான்பதை மனுஸ்மீருந், க0 - ஆம் அத்தியாயம், க0அ - ஆம் சுலோகத்திற்காண்க.

அஅ. இத்திரசிதப்பு - பலியிடுதல் (வைச்வதேவம்); இஹமந்தைத் தேவர்களுக்கும் உரித்தெனினும் தலைமைபற்றி 'இத்திரசிதப்பு' எனப் பட்டது; உண்பதற்குமுன்பு இதனைச் செய்தல் வேண்டுமென்பது விதி.

அக. வானவர் பெருந்தகை - இத்திரன்.

கக. பிழையா வினையுள் - தப்பாதவினையுள்; "வேலி, யாயிரம் வினையுட் டாக" (பொருந். உசக - எ); "வெள்ளமா ருளு வினையுள் பெருக" மதுரை. க0க.

அங் - கக. மழைவளங் கரத்தலின், அந்தனை திரிவோன் காணான் உறுவோன் செய்வோன் முன்னர் வந்துதோன்றிய பெருந் தகை தருதலின், ஒங்கிப் பெருகியதன்றோ.

கஉ. ஆற்றுநர்க்கு - பொறுக்கும் வன்மையையுடையோராகிய செல்வர்க்கு; ஆற்றுநர்க்களிப்போர் பயன்கருதிச் செய்வோராகின்ற மையின், 'அறவிலைபகர்வோர்' என்றார். "இம்மைச் செய்து மறு மைக் காடுமெனு, மறவிலை வாணிக னா யல்லன்" புறநா. க0உச.

கங். ஆற்றாமாக்கள் - தரித்திரர்; "ஏற்றகை மாற்றாமை பென்றோ னுந் தாம்வரையா, தாற்றாதார்க் கீவதா மாண்கடன்" நாலடி. க0அ.

கசு. மேற்று - மேலது.

கங் - ச. வாழ்க்கை களேவோர் மேற்று.

கஉ - ச. இவ்வுடிகளின் கருத்து, "எமக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர், (பி - மீ.) அச. 'அரசு நீங்கிய' அஅ. 'இத்திரசிதப்பு' க0. 'ஓம்பி' கசு. 'நெறிவழக்க'

கூடு மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா
முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே
யுயிர்க்கொடை பூண்ட வுரவோ யாகிக்
கயக்கறு நல்லறங் கண்டனை யென்றலும்
விட்ட பிறப்பில்பான் விரும்பிய காதலன்
க00 நிட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போவுழி
யுயிரொடு வேவே னுணர்வொழி காலத்து
வெயில்விளங் கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய
சாது சக்கரன் றணையா னாட்டிய
காலம் போல்வதோர் கனாமயக் குற்றே

பிறர்க்கீவோர் தமக்கீடுவென, வனைத்துரைத்தனன் யானாக” (புறநா. க10க) என்பதில் வந்திருத்தல்காண்க.

கூடு. மண்டிணி ஞாலத்து - அணுக்கள் செறிந்த நிலவுலகத்தில் ;
“மண்டிணிந்த நிலனும்” புறநா. உ.

கக. மு. புறநா. கஅ.

கஎ. உயிர்க்கொடை - உயிரைக்கொடுத்தல், உரவோயாகி - வலிய
அறிவினையுடையோயாகி.

கஅ. கயக்கு - கலங்குதல் ; “கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர்
கேளாய்” (கக : அடு) என்பர் பின்னும். ‘கண்டனை’ என்றது தெளிவு
பற்றி, என்றலும் - என்று தீவதிலகை சொல்லலும்.

கக. விட்டபிறப்பு - போனபிறப்பு. காதலன் - கணவனாகிய இரா
குலன்.

க00. திட்டிவிடமுண - திருஷ்டிவிஷமென்னும் பாம்புதிண்ட ;
மணி. க : சக - ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க. உயிர்போவுழி - உயிர்
போன விடத்து.

கக - க00. காதலன் உயிர்போவுழி.

க0க. உயிரொடு வேவேன் - அவன் பிரிவாற்றாது தீயிற்பாய்ந்து
உயிரொடு வேவாரிற்பேன். வேவேன் : பெயர்.

க00 - க0க. மணி. க : சக - இ0.

க0உ. மணி. இ : கூ0, க0 : உஎ.

க0ங. ஊட்டிய - உண்ணச்செய்த.

க0ச. கனாமயக்குற்றேன் - கனாவாகிய மயக்கத்தை அடைந்தேன்.

கக - க0ச. காதலன் உயிர்போவுழி வேவேன் உணர்வொழி
காலத்துக் கனாமயக்குற்றேன்.

(பி - ம.) கக. ‘பிறப்பின’

க௦௫ னுக்கதன் பயனே யாருயிர் மருந்தர்
யீங்கிப் பாத்திர மென்கைப் புகுந்தது .
நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து
வித்தி நல்லறம் விளைந்த வதன்பயன்
றுய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சித ருடுத்து
கக௦ வயிறுகாய் பெரும்பசி யலைத்தற் கிரங்கி
வெயிலென முனியாது புயலென மடியாது
புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்துமுன்
னறங்கடை நில்லா தயர்வோர் பலரா
லீன்ற சூழவி முகங்கண் டிரங்கித்
கக௫ தீம்பால் சுரப்போ டன்முலை போன்றே

க௦௫. அதன் - அக்களுவின்.

க௦௫ - சு. உயிர் உடம்பினீங்கும் பொழுதுள்ள நினைப்பின்பயனை
மறுபிறப்பில் அவ்வுயிர் அடையுமென்பது தொன்னூற்றுணிபாதலின்
இங்ஙனங் கூறினான் ; (மணி. கச : க௦க - ச.) இக்கருத்தை, “பிறப்
பென்னும் பேதைமை” (௩௫௮) என்கிற குறளுக்குப் பரிமேலழகரேழு
திய விசேடவுரையாலுமுணர்க. க௦௭. சம்புத்தீவில்.

க௦௮. நல்லறத்தை வித்தி. பயன் - பயனை ; என்றது பலவகைத்
தாகிய செல்வத்தை.

க௦௯. துய்ப்போர் தம்மனை - அனுபவிக்கும் செல்வருடைய வீட்
டில், துணிச் சிதருடுத்து - கிழிந்த சீரைகளை உடுத்திக்கொண்டு. சிதர்,
சிதாரெனவும் வழங்கும்.

கக௦. வயிறுகாய் பெரும்பசி : மணி. கச : சு.

கக௧. முனியாது - வெறுக்காமல். புயலென மடியாது - மழை
யென்று ஓரிடத்தில் தங்காமல் ; மடிதல் - தங்குதல் ; “மல்லற் பேரூர்
மடியின்” பெரும்பாண். ௨௫ச.

கக௨. புறங்கடையின்று - தலைவாயிலில் நின்றுகொண்டு. புன்கண்
கூர்ந்து - துன்பமிகுந்து ; “அகத்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணுந்து
நோக்கிப், புகத்தாம் பெருஅர் புறங்கடை பற்றி, மிகத்தாம் வருந்தி
யிருப்பேரே மேலைத், தவத்தாற் றவஞ்செய்யா தார்” நூலடி. ௩௧.

கக௩ - ௩. முன் அறங்கடை - முற்பிறப்பிற் செய்தபாவத்தால்.
நில்லாது - ஓரிடத்தில் நில்லாது. அறத்தினீக்கப்பட்டமையின், பாவம்
அறங்கடை யெனப்பட்டது ; “அறன்கடை நின்றரு ளெல்லாம்”
குறள், கச௨.

கக௫. சுரப்போன் - தாய்.

(பி - ம்.) க௦௮. ‘வித்தியநல’ கக௨. ‘நின்றுபுனகூர்ந திரந்தது
முனறங்’.

நெஞ்சுவழிப் படுஉம் விஞ்சைப் பாத்திரத்
தகன்சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்தவர்
முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையே நென
மறந்தே நதன்றிற நீயெடுத் துரைத்தனை

கஉ0 யறங்கரி யாக வருள்சுரர் தூட்டுஞ்
சிறந்தோர்க் கல்லது செவ்வனஞ் சுரவா
தாங்கன மாயினை யதன்பய நறிந்தனை
யிங்குநின் றெழுவா யென்றவ னுரைப்பத்
தீவ திலகை தன்னடி வணங்கி

கஉ1 மாபெரும் பாத்திர மலர்க்கையி னேந்திக்
கோமகன் பீடிகை தொழுதுவலங் கொண்டு
வானூ டெழுந்து மணிமே கல்தான்
வழுவறு தெய்வம் வாய்மையி னுரைத்த
வெழுநாள் வந்த தென்மகள் வாராள்

கக௭. நெஞ்சுவழிப் படுஉம் - மனத்தின்வழியே ஒழுகும். விஞ்சை-
வித்தை.

கக௭. சுரை - ஈண்டுப்பாத்திரத்தில் உள்ளீட்டில்லாது குழிந்த
பாகம்.

கக௭ - அ. அவர் முகங்கண்டு - மேற்கூறிய பசியாளர்களுடைய
வாடிய முகங்கண்டு. வேட்கை - விருப்பம். என - என்று மணிமேகலை
சொல்ல.

கக௭. அதன்றிறம் - அப்பாத்திரத்தின் வரலாற்றை. அதன்றிறம்
மறந்தேன்.

கஉ0. அறங்கரியாக - தருமமேசான்றாக. அருளாவது, “ஒன்றின்
றுயர்கண்டாற் காரணமின்றித் தோன்றும் இரக்கம்” என்பர் (இ) புறநா
லூற்று உரையாசிரியர்; “தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயர்கண்
மேலுஞ் செல்வது” என்பர் பரிமேலழகர்; நுறள், உடு - ஆம், அதி. அவ.

கஉ௧. (பாத்திரம்) சுரவாது.

கஉ௨. ஆங்கனமாயினை - அறங்கரியாக அருள்சுரந்தூட்டும் அத்
தன்மையை யுடையாயினை. ‘அவர்முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல்
வேட்கையேன்’ (கக௭) என்று முன்பு கூறியதனால், ‘அதன்பயனறிந்
தனை’ என்றான்.

கஉ௩. அவள் - தீவதிலகை.

கஉ௪. கோமகன் பீடிகை - புத்தனுடைய பாதபீடிகை.

கஉ௫. தெய்வம் - மணிமேகலாதெய்வம்.

(பி - ம.) கக௭. ‘பாத்திரமகன்’ கக௫. ‘சுரத்தில்வேட்கையே’

கஉ௧. ‘அல்லதீவனஞ்சுரவாது’ கஉ௨. ‘ஆங்கன மாயிழையதன்பய’

கந்௦ வழுவா யுண்டென மயங்குவோண் முன்னர்
வந்து தோன்றி யவர்மயக் கங்களைந்
தந்தி லவர்க்கோ ரற்புதங் கூறு
மிரவி வன்ம னொருபெரு மகளே
தூரகத் தாணைத் துச்சயன் றேவி
கந்௫ யமுத பதிவயிற் றரிதிற் றோன்றித்
தவ்வைய ராகிய தாரையும் வீரையு
மவ்வைய ராயினீர் நும்மடி தொழுதேன
வாய்வ தாக மானிட யாக்கையிற்
றிவினை யறுக்குஞ் செய்தவ நுமக்கிங்
கச௦ கறவண வடிக டம்பாற் பெறுமின்
செறிதொடி நல்லீ ரும்பிறப் பிங்கிஃ
தாபுத் திரன்கை யமுத சுரபியெனு
மாபெரும் பாத்திர நீயிருந் தொழுமெனத்

கந்௦. வழுவாய் - தப்புதல். என - என்று நினைத்து. மயங்கு
வோள் - சுதமதி.

கந்௧. சுதமதியோடு மாதவியையும் உடப்படுத்தி 'அவர்' என்றார்.

கந்௨. அந்தில் - அவ்விடத்து. அற்புதம் - ஆச்சரியம். கூறும் -
மணிமேகலை சொல்லுவான்.

கந்௩ - ந்௨. மணிமேகலைதான், மயங்குவோண் முன்னர் வந்து
தோன்றிக் களைந்து அவர்க்கு ஓர் அற்புதங்கூறும்.

கந்௪. தேவியென்றது சுதமதியை.

கந்௫ - ச, மு. மணி. எ : கூஅ - கூ.

கந்௬. தவ்வையர் - தமக்கைமார். கந்௭. அவ்வையர் - தாய்மார்.

கந்௮ - கூ. வாய்வதாக - வாய்ப்புடைத்தாகுக. செய்தவம் நுமக்கு
வாய்வதாகவென்க; "வாய்வ தாகநின் மனப்பாட்டறம்" (உக : கஎக)
என்பர் பின்னும்; "வாய்வதின் வந்த குரவை" (சிலப். கஅ : சஎ);
"வாய்வதிற், றந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழுக" ஜகர. இ.

கச௦ - சக. உம்பிறப்பின்வரலாற்றை அறவணவடிகளிடம் அறி
ந்து கொள்ளுமின்.

கச௧ - ந். இஃது, ஆபுத்திரன் கையிலிருந்த அமுதசுரபியெனப்
படுகின்ற மிசச்சிறந்துள்ள பாத்திரம்; இதனை நீருந் தொழுமினென்று
மணிமேகலை சொல்ல.

(பி - டி.) கந்௦. 'வழுவரலுண்டென மயங்குவோள்' கந்௪. 'தூர
கதத்' கந்௫ - கூ. 'அமுதவதிவயிற் றோன்றியென், றவ்வையராகிய'
கச௦. 'அறவண வடிகள்'

கக—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

கந.ந.

தொழுதன ரேத்திய தூமொழி யாரொடும்
கசடு பழுதறு மாதவன் பாதம் படர்கே
மெழுகென வெழுந்தன ளிளங்கொடி தானென்.

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை முற்றிற்று.

கசச. தூமொழியார் - சுதமதியும் மாதவியும்.

கசடு. பழுது - குற்றம். இனி, “பழுதொழிந் தெழுந்திருந் தான்” (சீலப். கக: சுசு) என்பதில் ‘பழுது’ என்பதற்கு உடம் பென்று அடியாரிக்குநல்லாரி பொருள்செய்திருத்தலால், பழுதறுமாதவ னென்பதற்கு உடற்பற்றொழிந்த அறவணவடிகளென்று பொருள்கூறி னும் பொருள்தம்; “செய்தவ யாக்கையின், மேவினே னாயினும் வீழ் கதிர் போன்றேன்” (உச: கடுக - உ) என்று அறவணவடிகள் கூறிய தாகப் பின்பு கூறுதல்காண்க, படர்கேம் - செல்லுவேம்.

கசசு. இளங்கொடி - மணிமேகலை. இளங்கொடி, நீர் எழுக வென்று சொல்லி எழுந்தனனென்க.

க - கசசு. மணிபல்லவத்தில் தெய்வம் நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை தாழ்ந்து நோக்குத் திரிய, தீவதிலகை தோன்றி, ‘யார்நீ’ என்றலும், ‘கேளாய் என்வரவு ஈது; பயன் இது; அன்றாய், நீயார்’ என்றலும் தீவ திலகை உரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவன், என்றுரைத்தலும், மணி மேகலை விரும்பிப் பீடிகையைத் தொழுது வணங்கிக் கூடி வலஞ்செய்து நின்றலும், அவள்கையிற் பாத்திரம் புருந்தது; புருதலும் மகிழ்வெய்தி, ‘வாழ்த்தல் என்னாவிட்கடங்காது’ என்றாள்; என்ற மணிமேகலையின் முன்னர் தீவதிலகை உரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவன், ‘கண்டனை’ என்றலும், மணிமேகலை, ‘காண்டல் வேட்கையேன்’ என, அவளுரைப்ப மணிமேகலை வணங்கி எந்தி வலங்கொண்டு எழுந்து மயங்குவோன் முன் னர் வந்துதோன்றிக் களைந்து கூறும்; அங்ஙனங் கூறுகின்றவன், தொழுமென, தொழுதேத்திய அவரொடும், இளங்கொடி எழுந்தன னென வினைமுடிவுசெய்க.

பன்னிரண்டாவது

அறவணர்தீதொழுதகாதை.

[பன்னிரண்டாவது மணிமேகலை பாத்திரங்கோண்டு
தன்னார் அறவணர்தீதொழுதபாட்டு.]

ஆங்கவர் தம்முட னறவண வடிகள்
யாங்குள ரென்றே யிளங்கொடி வினாய்
நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி
ஊரைமு தாள னுறைவிடங் குறுகி
ரு மைம்மலர்க் குழலி மாதவன் றிருந்தடி
மும்முறை வணங்கி முறையுளி யேத்திப்
புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமு
முதய குமரனாந் குற்றுரை செய்தது
மணிமே கலாதெய்வ மணிபல் லவத்திடை
க0 யணியிழை தன்னை யகற்றிய வண்ணமு
மாங்கத் தீவகத் தறவோ னுசன
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்தது
மளித்த பிறப்பி னாகிய கணவனைக்
களிக்கய னெடுங்கட் கடவுளின் பெற்றதுந்
கரு தவ்வைய ராகிய தாரையும் வீரையும்

க. அவர் - சுதமதி, மாதவி.

உ. இளங்கொடி - மணிமேகலை. வினாய் = வினாவி - கேட்டுக்
கொண்டு.

சு. உரைமுதானன் - அறவணவடிகள். குறுகி - அடைந்து.

ங - சு. மணி. உச : கக - க00 ; “நரைமு தாளர்” புறநா. ௮௨.

டு. குழலி - மணிமேகலை. சு. முறையுளி - விதிப்படி.

எ. சோலை - உவவனம்.

கக - உ. ஆசனம் பிறப்பை அளித்ததும்.

கச. கடவுளின் - மணிமேகலாதெய்வத்தால்.

கடு - சு. வீரை மதுமயக்கத்தால் யானைக்குமுன்னே சென்றும்,

(பி - மீ.) டி. ‘குழலியர் மாதவன்’ எ. ‘சோலைப்பொருந்திய’ கஃ.

‘பிறப்பினுயிழை கணவனை’

வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்துகே டெய்தி
மாதவி யாகியுஞ் சுதமதி யாகியுந்
கோதையஞ் சாய வின்னெடுங் கூடின
ராங்கவர் தந்திற மறவணன் றன்பாற்

உ௦ பூங்கொடி நல்லாய் கேளென் றுரைத்தது
முரைத்த பூங்கொடி யொருமூன்று மந்திரந்
தனக்குரை செய்துதா னேகிய வண்ணமுந்
தெய்வம் போயபின் றீவ திலகையு
மையெனத் தோன்றி யருளொடு மடைந்தது

உரு மடைந்த தெய்வ மாபுத் திரன்கை
வணங்குறு பாத்திரம் வாய்மையி னளித்தது
மாபுத் திரன்றிற மறவணன் றன்பாற்
கேளென் றுரைத்துக் கிளரொளி மாதெய்வம்
போகென மடந்தை போந்த வண்ணமு

ங௦ மாதவன் றன்னை வணங்கின ஞுரைத்தது
மணிமே கலையுரை மாதவன் கேட்டுத்
தணியா விற்பந் தலைத்தலை மேல்வரப்
பொற்றொடி மாதர் நற்றிறஞ் சிறக்க
வுற்றுணர் வாய்நீ யிவர்திற முரைக்கே

ஙரு விண்ணெடுந் தெய்வ நினைக்கெடுத் துரைத்த

தாரை நிலாமுற்றத்தின்மேல் ஏறி வீழ்ந்தும் இறந்தமையால், 'தாரையும்
வீரையும், வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்து' என்றார்; மணி. கஉ: சுரு - அ.

கஎ - அ. மு. மணி. க௦ : எங - ச. கக, திறம் - வரலாறு.

உக. பூங்கொடி - மணிமேகலாதெய்வம். மூன்றுமந்திரம்; மணி.
க௦ : அ௦ - கக.

உச. ஐயெனத் தோன்றி - விரைவாகத்தோன்றி.

உரு. தெய்வம் - தீவதிலகை. உஎ - அ. மணி. கக : ருஉ.

உக. போக என - போவாயென்று சொல்ல.

மேல்வருவன அறவணவடிகளுடைய கூற்று.

ஙஉ. தலைத்தலை மேல்வர : மணி. உ : ரு.

ஙங. மாதர் : விளி. நற்றிறம் - நல்லகூறுபாடுகள்.

ஙச. உரைக்கேன் - உரைப்பேன்.

(பி - டி.) உசு. 'வணங்குபாத்திர' உஅ, 'கேளென்றுரைத்த' நங.
'பொற்றொடிமாதவா'

வந்நா ளன்றியு மருவினை கழுஉ
 மாதிரி முதல்வ னடியினை யாகிய
 பாதபங் கயமலை பரவிச் செல்வேன்
 சுச்சய மாளுங் கழற்கால் வேந்தன்
 ௪௦ றுச்சயன் றன்னையோர் சூழ்பொழிற் கண்டேன்
 மாபெருந் தானை மன்ன நின்னெடுந்
 தேவியர் தமக்குந் தீதின் றேருவென
 வழிதக வுள்ளமொ டரற்றின னாகி
 யொளியிழை மாதர்க் குற்றதை யுரைப்போன்
 ௪௫ புதுக்கோள் யானைமுன் போற்றாது சென்று
 மதுக்களி மயக்கத்து வீரை மாய்ந்ததூஉ
 மாங்குது கேட்டோ ரரமிய மேறித்
 தாங்காது வீழ்ந்து தாரைசா வுற்றதூஉங்
 கழிபெருந் துன்பங் காவல னுரைப்பப்
 ௫௦ பழவினைப் பயனீ பரியலென் றெழுந்தே
 னெடுங் கூத்திய ரணியே போல
 வேற்றே ரணியொடு வந்தீ ரோவென
 மணிமே கலைமுன் மடக்கொடி யார்திறந்
 துணிபொருண் மாதவன் சொல்லியு மமையான்

௩௪. அந்நான் அன்றியும் - அந்தநாளிற் சென்றதல்லாமலும்.
 ௩௫. பாதபங்கயமலை : மணி. ௧௦ : சு.க - ௫.
 ௩௬ - ௪௦. செல்வேன் துச்சயனை ஓர் பொழிவிற் கண்டேன்.
 ௪௧. உற்றதை - உற்றதுன்பத்தை.
 ௪௨. புதுக்கோள் யானை - புதிதாகப் பிடித்துக்கொண்டுவரப்பட்ட
 டயானை ; நுறுந். ௧௨௬.
 ௪௩. அது - வீரைமாய்ந்தது. அரமியம் - நிலாமுற்றம்.
 ௪௪. கழிபெருந் துன்பம் - மிகப்பெரியதுன்பம் ; அவ்வீருவரும்
 இறந்தபெரியதுன்பமுமாம் ; கழிதல் - நீங்குதல்.
 ௪௫ - ௬. மாய்ந்ததும் சாவுற்றதுமாகிய துன்பத்தைக் காவலனு
 ரைப்ப.
 ௫௦. பரியல் - வருந்தாதே.
 ௫௧ - ௨. “ஆடுங் கூத்தர்போ லாருயி ரொருவழிக், கூடிய கோலத்
 தொருங்குநின் றியலாது” சீலப். ௨௫ : ௧௬௫ - ௬.
 ௫௩. அமையான் - தணியானாகி.
 (௫ - ௫.) ௩௭. ‘மாதவமுதல்வனடி’ ௩௮. ‘பங்கயமலர்பரவிச்’
 ௪௨. ‘நீங்கின்றேவென’ ௪௩. ‘ஆற்றானாகி’ ௪௫. ‘யானையைப் போற்றாச்’
 ௪௭. ‘கேட்டாளரமிய’ ௫௧. ‘ஆடுகூத்தரணியே’ ௫௨. ‘வேற்றேரணி’

௫௫ பிறவியு மறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கேளாய்
தரும தலைவன் றலைமையி னுரைத்த
பெருமைசா னல்லறம் பெருகா தாகி
யிறுதியி னற்கதி செல்லும் பெருவழி

௬௦ யறுகையு நெருஞ்சியு மடர்ந்துகண் ணடைத்தாங்குச்
செயிர்வழங்கு தீக்கதி திறந்து கல்லென்
றுயிர்வழங்கு பெருநெறி யொருதிறம் பட்டது
தன்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டில
முண்டென வுணர்த லல்ல தியாவதுங்

௬௫ கண்டினிது விளங்காக் காட்சி போன்றது
சலாகை துழைந்த மணித்துளை யகவையி
னுலாநீர்ப் பெருங்கட லோடா தாயினு
மாங்கத் துளைவழி யுருநீர் போல
வீங்கு நல்லற மெய்தலு முண்டெனச்

௭௦ சொல்லலு முண்டியான் சொல்லுத நேற்றார்

௫௫. அறவி - புண்ணியத்தோடு கூடியவழி.

௫௬. நல்கினை கேளாய் - உவந்து கேளாய்; நல்குதல் - உவத்தல்;
“நல்கினு நல்கா னுயினும்” புறநா. ௮௦.

௫௭ - ௬. மணி, ௨க; ௬௦௫ - ௬.

௫௮. தருமதலைவன் - புத்தன்; மணி, ௧க; ௩௦.

௫௯. இறுதியில் நற்கதி - நிருவாணம். பெருவழி - தருமம்.

௬௦. அறுகை - அறுகம்புல். கண்ணடைத்தாங்கு - இடம் அடைக்
கப்பட்டாற்போல.

௬௧. செயிர் - குற்றம்.

௬௨. உயிர்வழங்கு பெருநெறி - பிறந்திறக்கும் உயிர்களெல்லாம்
போகும்வழி (சீலப், ௨௮; ௧௭௩ - ௪.) ஒருதிறம்பட்டது - ஒருவழிப்
பட்டது.

௬௩. செங்கதிர்மண்டிலம் - சூரியமண்டலம்.

௬௪. யாவதும் - சிறிதும். ௫௧ - ௬௫. பெருவழி போன்றது.

௬௬. சலாகை - சிறிய நாராசம். அகவையின் - உள்ளிடத்தே.

௭௦. யான்சொல்லலும் உண்டு. தேற்றார் - தெளியார்.

௭௦ - ௭௧. மக்கள் தேற்றாராதலின்.

(௫ - ௫.) ௫௧. ‘இறுதிறக்கதி’ ௬௦. ‘படர்ந்து கண்ணடைத்’
௬௧ - ௨. ‘நல்லென்றயிர்’ ௬௩. ‘தன்மணிவிழுங்கிய’ ௭௦. ‘சொல்லு
முண்டியான்’

மல்லன்மா ஞாலத்து மக்களே யாதலிற்
சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லார்
தொக்கொருங் கீண்டித் துடிதலோ கத்து
மிக்கோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப
எடு விருள்பாந்து கிடந்த மலர்தலை யுலகத்து
விரிகதிரச் செல்வன் றேன்றின னென்ன
வீரெண் ணூற்றோ டெரட் டாண்டிற்
பேரறி வாளன் றேன்றுமதற் பிற்பாடு
பெருங்குள மருங்கிற் சுருங்கைச் சிறுவழி
அஃ யிரும்பெரு நீத்தம் புகுவது போல
வளவாச் சிறுசெவி யளப்பரு நல்லற
முளமலி யுவகையோ டுயிர்கொளப் புகூடங்
கதிரோன் றேன்றுங் காலை யாங்கவ
னவிரொளி காட்டு மணியே போன்று

எங். தொக்கு - கூடி. துடிதலோகம் - துடிதலோகம்; இஃது உலகம் முப்பத்தொன்றனுள் ஒன்பதாவது; மஹாராஜிகலோக முதலிய தெய்வலோகம் ஆறனுள் நான்காவது.

எசு. மிக்கோன் - சிறந்ததேவன்; இவன் பெயர் பிரபாபால னென்றதிலு புத்தனாலால் தெரிகின்றது.

எஉ - ச, மணி, கஃ: எ - கூ, ஈசு. செல்வன் - சூரியன்.

எடு - சு. புத்தன் தோற்றத்துக்குச் சூரியோதயத்தை உவமை கூறியிருத்தலை, (கஃ: கஃ - கக, கஉ: அடு - சு, உக: ககடு - எ, உசு: சசு) இந்நூலிற் பலவிடத்தும் காண்க.

எஅ. பேரறிவாளன் - புத்தன். பிற்பாடு - பின்னாக; இஃது ஒரு சொல்; “பெண்ணணி கோலம் பெயர்ந்தபிற்பாடு” சீலப். கஃ: க.

எச - அ. இரப்பத் தோன்றும்.

எசு - அ. தோன்றினனென்னப் பேரறிவாளன் தோன்றுவான்.

எக. சுருங்கை - மதகு. சிறுவழி - சிறுவழியில்.

அஃ. நீத்தம் - வெள்ளம். அக. செவி - செவியில்.

அஉ. உயிர் உவகையோடு கொள்ள.

எக - அஉ. சிறுவழியில் நீத்தம்புகுவதுபோலச் சிறுசெவியில் நல் லறம்புகும்.

அங். காலை - காலத்தில். அசு. மணி - சூரியகாந்தம்.

(பி - மி.) எக. ‘மக்களைத்திரசசெல்வன்றேன்றினி யாதலிற்’ எங். ‘துடிதலோகத்து’ எடு. ‘விண்பாந்துகிடந்த’ எசு. ‘விசித்திரச் செல்வன்’ எக. ‘சுருங்கிற் சிறுநெறி’ அஉ. ‘உளமலையுவகை’ அங். ‘காலையாங்கணவி’

அடு மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு திரப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்
திங்களு ஞாயிறுத் திங்குறு விளங்கத்
தங்கா நாண்மீன் றகைமையி னடக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படு

கஃ முனுடை யுயிர்க ளுறுதுயர் காணு
வளிவலங் கொட்கு மாதிரம் வளம்படு
நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தருஉங்
கறவைகள் றூர்த்திக் கலநிறை பொழியும்
பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா

கடு விலங்கு மக்களும் வெருஉப்பகை நீங்குங்
கலங்களுர் நரகரும் பேயுங் கைவிடுங்

அடு. மைத்து - கறுத்து.

மேல்வருவன, புத்தன் அவதரிக்குங் காலத்து உளவாகும் நற்குறிகள்.

அஎ. திங்கு உருவிளங்க - திமைகள் உருமல் விளங்க; விரோதமில்
லாம லிருக்கவென்றபடி.

அஅ. நாண்மீன் - நட்சத்திரங்கள். அக. வானம் - மேகம்.

கஃ. உடம்புமெலிந்த உயிர்கள் துயரைக்காணு; உடையுயிர்:
வினைத்தொகை. ஊனுடையுயிர் - மக்கள்முதலிய உயிர்களுமாம்.

கக. வளிவலம் கொட்கும் - காற்று வலமாகச் சுழலும்; “வல
மாதிரத்தான் வளிகொட்ப” (மதுரை. டி) மாதிரம் - திசை; மலையு
மாம்; “மாதிரங் கொழுக்க” மதுரை. கஃ.

கஉ. நளி இரு முந்நீர் - நீர்செறிந்த பெரியகடல்; “நளியிரு முந்
நீர் நாவா யோட்டி” (புறநா. சுசு); முந்நீர்: எழுவாய். நலம்: “ஓர்க்
கோலை சங்க மொளிப்பவளம் வெண்முத்த, நீர்ப்படு முப்பிணை டைந்து”
(சிலப். கஃ: கஃ, மேற்.) என்னும் வளங்கள்.

கங. கறவை - கறத்தலையுடைய பசுக்கள். கன்று ஆர்த்தி -
கன்றை உண்ணச்செய்து. கலம் நிறை பொழியும் - கறவைக்கலமும்
அதனினின்றும் பால்சொரியும் சாலும் வழியும்படி பாலைப்பொழியும்;
நிறை - சால்; “பிரிவர்பு பரந்த நீரறு நிறைமுதல்” (பதிற். கடு);
“கன்றருத்தி மங்கையர் கலநிறை பொழிதர, நின்றமேதி” (சீவக.
கக.) கறவைகள் பொழியும்.

கச. பறவைகள் நீங்கா; புறநா. உஃ. துய்த்து - அனுபவித்து;
புகித்தென்றுமாம்.

கடு. மிருகசாதியும் மனிதச்சாதியும் தம்முள் அஞ்சுதற்குக் காரண
மாகிய பகைமையை ஒழியும்.

கக. அஞர் - துன்பம். அஞரை நரகச்சாதியும் பேய்ச்சாதியும்
விட்டொழியும்.

(பி - ம்.) அடு. ‘மனமானகழுஉம்’ அக. ‘வளம்படும்’ கஃ. ‘உயிர்
கள் விறுவ துயர்’ கக. ‘வலங்கொள்ளும்’ கடு. ‘பெரும்பகைநீக்கும்’

கூணுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு
 மாவு மருளு மன்னுயிர் பெருஅ
 வந்நாட் பிறந்தவ னருளறங் கேட்டோ
 க00 ரின்னாப் பிறவி யிகந்தோ ராதலிற்
 போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பி
 னாதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்
 பிறவி தோறு மறவேன் மடக்கொடி
 மாதர் நின்னா ல் வருவன விவ்வு
 க00 ரோது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
 வாங்கவை நிகழ்ந்த பின்ன ரல்லது
 பூங்கொடி மாதர் பொருளுரை பொருந்தா

கௌ. மு. சீலப். இ : ககஅ. கூன் - வளைவு ; ஈண்டு வளைவை
 யுடைய வடிவத்திற்கு ஆகுபெயர். குறள் - குறுகியவடிவம் ; மக்களுள்
 தீரக் குறியானைக் குறளன்னென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானைச் சிந்த
 னென்றும் கூறுவர் ஆசிரியர் நடுசீனாக்கியார் (தொல். செய். கு. ௪0.)
 ஊம் - ஊமை.

கஅ. மா - விலங்குவடிவாகப் பிறப்பது. மருள் - அறிவின்றி
 மயங்கி யிருப்பது. உயிர் - ஈண்டு மக்களுயிர்.

கௌ - அ. கூன்முதலிய வடிவங்களை உயிர்கள் பெறமாட்டா. கூன்
 முதலிய ஆறனோடு குருட்டையும் மனைபோற் பிறப்பதாகிய பிண்டத்தை
 யுங் கூட்டி எணவகையெச்சமென்பர் ; இதனை, “சிறப்பில் சிதடு முறுப்
 பில் பிண்டமுங், கூணங் குறளு மூமுஞ் செவிடு, மாவு மருளு முளப்பட
 வாழ்நர்க், கெண்பே ரெச்ச மென்றிவை யெல்லாம், பேதைமை யல்ல
 னாதிய மில்லென” (புறநா. உஅ) என்பதனாலும், “குறளொடு செவிடு
 மூங்கை கூன்மருள் குருடு மாவே, யுறுமுறுப் பில்லாப் பிண்ட மோதிய
 வெண்மெய் யெச்சம்” (நுடாமணி. கஉ ; க௪) என்பதனாலும் உணர்க.

கக. அருளறம் : வினைத்தொகை ; தயாதருமமுமாம்.

க00. இன்னா - துன்பம். இகந்தோர் - கடந்தோர்.

க0௨. பாதம் - பாதத்தை. நவை - குற்றம்.

க0௨ - ட. எத்துதலை மறவேன் ; மறவேலென்றுமாம்.

க0௪. மாதர் : விளி. இவ்வூர் - இவ்வூரில்.

க00. மு. மணி. உக : க௬0. ஏதுநிகழ்ச்சியென்பதன் பொருளை,
 மணி. டு : ச - ஆம் அடியின் குறிப்பிற்காண்க.

க0௪ - இ. வருவனவாகிய ஏது நிகழ்ச்சி.

க0௭. பொருளுரை - மெய்வார்த்தை ; என்றது தருமோபதேச
 மொழிகளை ; “பொய்யில் புலவன் பொருளுரை” (மணி. உஉ. : க௬) ;
 “பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரை யாதலின்” சீலப். உஅ : க௬அ.

(பி - மீ.) கக. ‘பிறந்தவருளறம்’ க00. ‘இகழ்வோராதலிற்’
 க0௩ - ச. ‘மறவேன்யானு மடக்கொடியாதலினமாதா மாதர்நின்னா ல்’

யாதி முதல்வ னருந்துயர் கெடுக்கும்

பாதபங் கயமலை பரசின ராதலி

கக0 னீங்கிவ ரிருவரு மிளங்கொடி நின்னே

டோங்குயர் போதி யுரவோன் றிருந்தடி

தொழுதுவலங் கொண்டு தொடர்வினை நீங்கிப்

பழுதி னன்னெறிப் படர்குவர் காணு

யாருயிர் மருந்தா மழுத சாபியெனு

ககரு மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி பெற்றனை

மக்க டேவ ரெனவிரு சார்க்கு

மொத்த முடிவி னேரற முரைக்கேன்

பசிப்பிணி தீர்த்த லென்றே யவருந்

தவப்பெரு நல்லறஞ் சாற்றின ராதலின்

கஉ0 மடுத்ததிக் கொளிய மன்னுயிர்ப் பசிகெட

வெடுத்தென் பாத்திர மிளங்கொடி தானென்.

கஉ.—அறவணர்த்தொழுதகாதை முற்றிற்று.

க0அ. ஆதிமுதல்வன் - புத்தன். க0க. பரசினர் - துதித்தார்.

க0அ - க. ஆதிமுதல்வனது பாதபங்கயமலை.

கக0. இருவர் - மாதவி சுதமதியென்பவர். இளங்கொடி: விளி.

ககக. உரவோன் - புத்தன்; உரம் - அறிவு.

ககஉ. பழுது இல் நன்னெறி - குற்றமில்லாத நல்லவழி; இதனை விசத்திமார்க்கமென்பர். நெறி - நெறியில். படர்குவர் - செல்குவர்.

க0க - கஉ. பரசினராதலின், இவரிருவரும் நின்னோடு உரவோனடியைத்தொழுது வலங்கொண்டு நீங்கிப்படர்குவர்.

ககக. இருசார்க்கும் - இரண்டு பருகிக்கும்.

ககஅ. அவ்வறம், தீர்த்தல் ஆகும். அவரும் - அறவணவடிகளும்.

ககக. தவப்பெரு நல்லறம் - மிகப்பெரிய நல்லதரும்.

கஉ0. கொளிய - கொளுத்தினாற்போன்ற.

கஉக. இளங்கொடி பாத்திரத்தை எடுத்தென்.

க - கஉக. இளங்கொடி அவர்தம்முடன் அடிகள் யாங்குளரென்று வினாஅய்க் குறுகி மாதவனடியை வணங்கி ஏத்தி உரைத்தலும் கேட்டு, அவரும் தவப்பெரு நல்லறம் சாற்றினராதலின், இளங்கொடி பாத்திரமெடுத்தெனென முடிக்க.

(பி - டி.) க0க. 'பங்கயமலர்' ககஅ. 'அன்றையாவரும்' கஉ0. 'மடுத்த தீக்கதிமன்னுயிர்' கஉக. 'எடுத்த பாத்திரம்'

பதின்மூன்றாவது

ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை.

[பதின்மூன்றாவது மணிமேகலைக்கு அறவணர்
ஆபுத்திரன்றிறங்கடறியபாட்டு.]

மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடிச் சுருளிய
வாபுத் திரன்றிற மணியிழை கேளாய்
வாரணாசியோர் மறையோம் பாள
ஔண வுவாத்தி யபஞ்சிக னென்போன்
நு பார்ப்பனி சாலி காப்புக்கடை கழிந்து
கொண்டோற் பிழைத்த தண்ட மஞ்சித்
தென்றிசைக் குமரி யாடிய வருவோள்

உ. திறம் - வரலாற்றை.

நட. வாரணாசி - காசி, மறையோம்பாளன் - வேதத்தைப் பாது
காத்தலையுடையான் ; அந்தணனென்றபடி ; “வயனங் கோட்டிலோர்
ம்றையோம் பாளன்” (கரு) என்பர் பின்னும்.

சு. ஆரண உவாத்தி - வேதம் ஒதுலிப்பவன் ; உவாத்தி : உபாத்தி
யாயனென்னும் வடமொழிச் சிதைவு. வேதத்திற் சில பாகத்தையே
னும் வேதாங்கங்களையேனும் சீவனத்தின் பொருட்டு ஒதுலிப்பவன்
உபாத்தியாயன் ; இதனை மனுஸ்மிருதி, உ-ஆம் அத்தியாயம், ௧௪௧ - ஆம்
சுலோகத்திற் காண்க. இப்பெயர் தமிழ் நூல்களில் உவாத்தியன்,
உவாத்தியான், உவாத்தியெனவும் வழங்கும். அபஞ்சிகன் : காரணப்
பெயர் ; பங்கமில்லாதவனென்பது பொருள்.

நட - சு. மணி, கட : எடி - கூ.

ரு. பார்ப்பனி சாலி - அவன்மனைவி சாலியென்பாள் ; அந்தணர்
களிற் கணவனைப் பார்ப்பானென்றும், மனைவியைப் பார்ப்பனியென்றும்
கூறுதல் மரபு ; “பார்ப்பான் நன்னொடு கண்ணிழந் திருந்தலிற், தீத்
தொழி லாட்டி” (சு : கடஉ - நட) என்றமூன்று வந்திருத்தல் காண்க.
காப்புக் கடை கழிந்து - காவலின் எல்லையைக்கடந்து ; கற்பொழுக்கம்
நீங்கி யென்றபடி.

சு. கணவனுக்குப் பிழை செய்தமையானுண்டாகும் தண்டத்திற்
குப் பயந்து ; தண்டம் - தண்டனை ; “கொண்டோற் பிழைத்த தண்டந்
னாக்கி” பெருங். க. நடசு : கருசு.

ரு - எ. மணி, ரு : நட - அ. ஆடிய - ஆடுதற்பொருட்டு.

(பி - ம்.) உ. ‘இழாய் கேளாய்’ நட - கூ. ‘வாரணாசி யோர் மறை
மேம்படுகின்றான அகத்துத் தஞ்சிருள் யாமத்தீன்ற’ சு. ‘ஆரணவது
வாத்திகன்’

கந.—ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை. கசுந

சூன்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சிரு னியவிடை
யீன்ற குழவிக் கிரங்கா ளாகித்

க0 தோன்றாத் துடவையி னிட்டன ணீங்கத்
தாயி றாவாக் குழவித்துயர் கேட்டோ
ராவந் தணைந்தாங் கதன்றுயர் தீர
நாவா னக்கி நன்பா லூட்டிப்

போகா தெழுநாட் புறங்காத் தோம்ப
கடு வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பான
னியவிடை வருவோ னிளம்பூதி யென்போன்
குழவி யேங்கிய கூஉக்குரல் கேட்டுக்
கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீ ருருத்தாங்

அ. துஞ்சிருந் - யாவருந் னங்குதற்குக் காரணமாகிய இருளில் ;
செறிந்த இருளுமாம், இயவு இடை - வழியினிடத்தே.

க. குழவிக்கு - குழந்தைக்கு.

க0. துடவை - தோட்டம் ; “தொடுப்பெறிந் துழுத துளர்படு
துடவை” (பெரும்பாண். ௨0௧) ; “தொய்யாது வித்திய துளர்படு
துடவை” மலைபடு. ௧௨௨.

க - க0. மணி. கந : அக - எ.

கக. தாவாக்குழவி - உண்ணாத குழந்தை. துயர் - பசித்துயரத்
தால் ஒழியாமல் அழுது கூப்பிடும் ஒலி ; ஆகுபெயர் ; “தாயி றாவாக்
குழவி போல, வேராவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே” புறநா. ௪.

க௨. ஆ - பசு. அதன்றுயர்-அக்குழந்தையின் பசித்துன்பம்.

கசு. புறங்காத்து ஓம்ப - பாதுகாக்க ; இவை ஒருபொருட்டென்ப
மொழி ; புறங்காத்தல் - பாதுகாத்தல் ; “வழிபடு தெய்வ நிற்புறங்
காப்ப” (தோல். செய். கு. ௧௧0) ; “மெலிவில் செங்கோ னீபுறங்
காப்ப” (புறநா. ௪௨.) இதனால் ஆபுத்திரனென்பது இவனுக்குப்
பெயராயிற்று.

கடு. வயனங்கோடு - ஓரூர். மறையோம்பாளன் ; மணி. கந : ந.

கசு. வருவோன் - மனைவியுடன் வருவோன் ; பின், “காதலி தன்
னொடு கைதொழு தெடுத்த” (௨0) என்பதனால், ‘மனைவியுடன்’ என்
பது கொள்ளப்பட்டது. பூதி என்பது அவன் பெயர் ; “தாதை பூதியுந்
தன்மனை கடிதர” (௧0௧) என்று இக்காதையிலேயே பின்பு வருதல்
காண்க.

கஅ. கழுமிய - கலந்த ; புறநா. ௨0௮. கண்ணீர் - உவகைக்
கண்ணீர்.

(பி - ம்.) அ. ‘சூன்முதிருயக்கத்துத் துஞ்சிருந்யாமத்து’ க.
‘இரங்கினளாகி’ க0. ‘இட்டனணீங்கித்’ க௨. ‘அணைதாங்காகுங்கதன்
றுயர்கெட’ கடு. ‘வயவனங் கோட்டில்’, ‘வனயனங்கோட்டி.’

சாமக னல்ல னென்மக னென்றே

உ௦ காதலி தன்னொடு கைதொழு தெடுத்து
நம்பி பிறந்தான் பொலிகநங் கிளையெனத்
தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடுங் கூடி-
மார்பிடை முத்துல் வளையா முன்னர்
நாவிடை நன்னூ னன்கன நவிற்பி

உ௧ யோத்துடை யந்தணர்க் கொப்பவை யெல்லா
நாத்தொலை வின்றி நன்கன மறிந்தபி
னப்பதி தன்னுளோ ரந்தணன் மனைவியிற்
புக்கோ னாங்குப் புலகுழ் வேள்வியிற்
சூருஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி

௩௦ வெருஉப்பகை யஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிச்

கக. ஆ மகன் அல்லன் - பசவினுடைய மகனால்லன் ; பசப் பாது
காத்ததனைக் கண்டோளுதவின் இங்ஙனங்கூறினான்.

உ௦. காதலி - மனைவி. கைதொழுது - அக்குழந்தையைத் தனக்
குத்தந்தது தெய்வமென்றெண்ணி அத்தெய்வத்திற்கு அஞ்சலிசெய்து ;
“பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத், தொழுதனன் வாங்கி”
(உ௧: ௧௮௮-௧) என்று இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதல் காண்க.

உ௧. நம் கிளை பொலிகவென்று. உஉ. பதி - ஊர்.

உ௩. முத்துல் - பூணூதல். வளையா முன்னரென்பது விரையக்
கற்பித்தமை விளக்கி நின்றது.

உ௪. நன்னூல் - வேதம் வேதாங்கங்கள், நவிற்பி - நவிற்ப் ; நவி
லுதல் - கூறி அடிப்படுதல் ; “நல்லோர் குழிஇய நாவலி லவையத்து”
(மலைபடு. எங்); “மறைநவி லந்தணர் னாவலவும் படுமே” புறநா. ௧.

உ௫. ஒத்து - வேதம்.

உ௬. நாத்தொலைவு: மணி. உ௭: கூக; சீலப். ௩: சச.

உ௮. புல குழ் வேள்வியில் - அசுத்தமாகிய ஊன்றின்றிலைச்செய்
கின்ற யாகசாலையில் ; சூழ்தல் - செய்தல் (தங்க. உளக, உரை); கருத
லுமாம், புலையும் வேள்வியும் ஆகுபெயர்.

உ௯. நிறம்பொருந்திய தொடுக்கப்பட்ட. மாலை கொம்பின்கண்ணே
சுற்றப்பட்டு.

௩௦. வெருஉப்பகை - அச்சத்தைத்தரும்பகை; வெருஉ - அச்சம்;
“வெருஉப்பறை னுவலும் பருஉப்பெருந் தடக்கை” (பொருந. ௧௭௧).
புலம்பி - வருத்தமுற்று; புலம்பு - வருத்தம்; “புலம்புவிட் டிருந்த
புனியில் காட்சி” மலைபடு. ௪௯.

(பி - மீ.) உ௭. ‘நன்கினிநவிற்பி’ உ௫. ‘ஒப்புமை யெல்லாம்’ உ௭.
‘மனைவியிற் புக்கோ னாங்குப்புலகுழ்வேள்வியில்’ உ௯. ‘சூருஉக்கொடி’

கந.—ஆபுத்திரன்றிறமறிவித்தகாதை. கசுரு

கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமர மஞ்சி
வலையிடைப் பட்ட மானே போன்றான்
கஞ்சினின் றழைக்கு மாத்துயர் கண்டு
நெஞ்சநடுக் குற்று நெடுங்கணி ருகுத்துக்
கரு கள்ள வினையிற் கடுந்துயர் பாழ்பட
நள்ளிருட் கொண்டு நடக்குவ நென்னு
முள்ளங் கரந்தாங் கொருபுடை யொதுங்கி
யல்லிடை யாக்கொண் டப்பதி யகன்றோன்
கல்லத ரத்தங் கடவா நின்றழி
சு0 யடர்க்குறு மார்க்களொ டந்தண ரெல்லாங்
கடத்திடை யாவொடு கையகப் படுத்தி
யாகொண் டிந்த வாரிடைக் கழிய
நீசமக னல்லாய் நிகழ்ந்ததை யுரையாய்
புலைச்சிறு மகனே போக்கப் படுதியென்

கக. கொலை நவில் வேட்டுவர் - கொல்லுதலைச்செய்கின்ற வேட
ருடைய. கொடுமரம் - வில்.

கக. அழைக்கும் ஆ துயர் - கூப்பிடுகின்ற பசுவின் துயரத்தை.

கஉ - கக. புலம்பிப் போன்று அஞ்சி நின்று அழைக்கும் ஆ.

உஅ - கக. புக்கோன் ஆவினது துயரத்தைக் கண்டென்க.

கரு - சு. திருட்டுத் தொழிலால், பசுவினதுமிக்கதுன்பம் இல்லை
யாம்படி; கடுந்துயர் - மரணத்துன்பமுமாம். பாழ்படக் கொண்டென்க.

கசு. நள்ளிருள் - செறிந்தஇருட்டி; “வெள்ளி முளைத்த நள்
ளிருள் விடியல்” பொருந. எஉ.

கஎ. உள்ளம் கரந்து - தன்னெண்ணத்தை மறைத்து.

கக. கல்லதரத்தம் - பருக்கைக்கற்கள் பொருந்திய சின்னெறியை
புடைய அருநெறி; “கல்லத ரத்தங் கடக்க” சிலப், கசு; கரு.

சு0. அடர்க் குறுமாக்களொடு - நெருக்குதலைச்செய்யும் அறிவில்
லாதாரோடு; “ஒலித்தொருங் கீண்டிய ஆர்க்குறு மாக்களும்” (கரு:
கக) என்பர் பின்னும். குறுமாக்கள்; கலி. அஉ.

சக. கடம் - அருநெறி.

சஉ. ஆ கொண்டு - பசுவைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, ஆரிடை -
அரியவழி.

சச. ஊனைவிரும்பிப் பசுவைக்கவர்ந்தானென்று நினைந்து, ‘புலைச்
சிறுமகனே’ என்றார். போக்கப்படுதி - விலக்கப்படுவாய்.

(பி - ம்.) கக. ‘கொடுவரமஞ்சி’ கரு. ‘கள்ளினையாகியித் கடுவினை
பாழ்பட’ கஅ. ‘ஆகொண்டப்பதி’ சஉ. ‘ஆகொணந்த’ சக. ‘நீம
கனல்லாய்’ சச. ‘புலைச்சிரககனே போகப்படுதி’

சரு றலைக்கோ லதன லறைந்தனர் கேட்ப
வாட்டினி றலைக்கு மந்தன ருவாத்தியைக்
கோட்டினிற் குத்திக் குடர்புய்த் துறுத்துக்
காட்டிடை நல்லாக் கதழ்ந்துகிளர்ந்தோட
வாபுத் திரன்ற னைக்கவர்க் குரைப்போ

ரு0 னேவன செய்யன்மி னொடிவன கேண்மின்
விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லாரந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிறந்ததன் தீம்பா
லறந்தரு நெஞ்சோ டருள்கரந் தூட்டு

ருரு மிதனெடு வந்த செற்ற மென்னை
முதுமறை யந்தணிர் முன்னிய துரைமோ

சரு. அலைக்கோல் - வருத்துலைச்செய்யும் கோல், அறைந்தனர் - அடித்தனராய்.

சசு. ஆட்டி அலைக்கும் - மிகவும் வருத்துகின்ற. இவை ஒரு பொருட் பன்மொழி.

சஎ. கோடு - கொம்பு, குடர் புய்த்துறுத்து - குடரைப்பிடுங்கி; “கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேன்” (கலி, ௩௮); “புய்த்தெறி கரும்பின் விடுகழை” புறநா. ௨௮.

சஅ. கதழ்ந்து கிளர்ந்தோட - விரைந்தெழுந்தோட; கதழ்தல் - விரைதல்; “கதழ்வுந் துனையும் விரைவின் பொருள” (தொல். உரி. ௫, கஎ.) கிளர்தல் - எழுதல்; “கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம்” முருகு. ௮௨.

மேல் வருவன ஆபுத்திரன் கூற்று.

ரு0. நொடிவன - சொல்லுவனவற்றை.

ருக. மேய்தற்கு அரசனல் விடப்பட்ட நிலத்தினிடத்தே தானே உண்டாகிய புல்லைமேய்த்து; பசுக்கள் கவலையின்றி மேய்தற்கு அரசனல் விடப்பட்டநிலம் கோஸஞ்சாரபூமியெனப்படும்.

ருக. பிறத்தல், மக்கள்வினை. தீம்பால் - இனியபால்.

ருரு. இதனெடு - இப்பசுவினிடத்து; உருபுமயக்கம், செற்றம் - பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது; முருகு. க௩௨, ௩.

ருசு. முன்னியது - எண்ணியது. உரைமோ: உரையுமென்னும் எவற்பன்மை உயிர்மெய்கெட்டு ஓகாரம்பெற்று வந்தது. எனவென்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

(பி - ம்.) சரு. ‘கேட்புழி’ சஅ. ‘கழிந்துகிளர்ந்தோட’ ரு0. ‘நோவன செய்யே னொடியாது கேண்மோ’, ‘நோவல்செய்யல்,’ ருசு. ‘விடுபுலமருங்கு’ ருக. ‘தொட்டுச்சிறந்த தீம்பூல்’ ருசு. ‘முதுமொழி மாக்கண்முன்யாதுரைமோ’

கந்.—ஆபுத்திரன் நிறமறிவித்தகாதை. கசுஎ

பொன்னணி நேமி வலங்கொள்சக் கரக்கை
மன்னுயிர் முதல்வன் மகனெமக் கருளிய
வருமறை நன்னா லறியா திகழ்த்தனை
சு௦ தெருமர லுள்ளத்துச் சிறியை நீயவ்
வாமக னாதற் கொத்தனை யறியா
நீமக னல்லாய் கேளென விகழ்தலு
மான்மக னசலன் மான்மகன் சிருங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புரையோர் போற்று
சுரு நரிமக னல்லனோ கேச கம்பள
வீங்கிவர் தாங்குலத் திருடி கணங்கென்
ரோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புரைத்தலு முண்டா
லாவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ
நான்மறை மாக்கா ணன்னா லகத்தென
எ௦ வாங்கவர் தம்முளோ ரத்தனை னுரைக்கு
மீங்கிவன் நன்பிறப் பியானறி குவனென

இஎ. நேமி - சக்கரத்தின் சூடு ; வட்டமுமாம். வலம் - வெற்றி ; வலப்பக்கமுமாம். நேமியையுடைய சக்கராயுதம்.

இஅ. மன்னுயிர்முதல்வன் - திருமால். மகன் - பிரமன்.

சு௦. தெருமரல் - சுழற்சி. சிறியை - சிறுமையையுடையாய்.

சுக. தூற்பொருளையறியும் அறிவிலானென்பார், 'ஆமக னாதற் கொத்தனை' என்றார் ; " விலங்கொடு மக்க ளுளைய நிலங்குதூல், கற் றுரோ டேனை யவர் " (குறள். சுக௦) என்று வருதல் காண்க.

சஉ. இகழ்தலும் - அவ்வந்தணர் இகழ்ந்து பேசுதலும்.

மேல் வருவன ஆபுத்திரன் கூற்று.

சந். அசலனென்பவன் ஆனரின்மகன் ; ஆன் - பசு. சிருங்கியென் பவன் மானின் மகன் ; சமீக முனிவருக்குப் பசுவினிடம் பிறந்தவனென் னும் பாரதம் ; பூதீ. இ௦ - ஆம் அத்.

சச. விரிஞ்சியென்பவன் புலியின்மகன். புரையோர் - மேலோர்.

சடு. கேசகம்பளனென்பவன் நரியின் மகன் ; அசுதகேசகம்பள ரென்று ஒரு முனிவர்பெயர் பெளத்த தூல்களிற் காணப்படுகின்றது.

சஅ - சு. ஆவொடு - ஆவால். நன்னாலகத்து ஆவொடு வந்த அழிகுலமுண்டோ ? இல்லையென்றபடி. முன்னம், 'ஆமக னாதற் கொத் தனை' (சுக) என்று அந்தணர் இகழ்ந்ததற்குப் பரிகாரங் கூறுகின்றவனா தலின், 'ஆவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ' என்றான்.

எ௦ - எக. இவன் பிறப்பை யான் அறிகுவென்று ஓரந்தணன் உரைப்பான்.

(பி - ன்.) இஎ. 'வலங்கொளசதற்கை' இஅ. 'எமக்களித்த' சு௦. 'சிறியோய்நீயவ்' சுந். - ச. 'சிருங்கிப், புலிமகன்விரிஞ்சி' சுடு. 'தேசிகம்பலின்' சுசு. 'மாக்கணன்னாலக'

நடவை வருத்தமொடு நல்குர் மேனியள
வடமொழி யாட்டி மறைமுறை யெய்திக்
குமரி பாதங் கொள்கையின் வணங்கித்
எடு தமரிற் தீர்ந்த சாலியென் போடனை
யாது நின்னு ரீங்கென் வரவென
மாமறை யாட்டி வருதிற முரைக்கும்
வாரணசியோர் மாமறை முதல்வ
னாண வுவாத்தி யரும்பெறன் மனைவியாள்
அஃ பார்ப்பார்க் கொவ்வாப் பண்பி னொழுக்கி
காப்புக்கடை சுழிந்து கணவனை யிழந்தே
னெறிபய முடைமையி னிரியன் மாக்களொடு .
தெற்குட் குமரி யாடிய வருவேன்

எஉ. நடவை - வழி. நல்குர் மேனியள் - இளைத்த உடம்பை புடையாள்.

எங். வடமொழி யாட்டி - பார்ப்பணி ; இந்நூலில், ஓ: ௪௦ - ஆம் அடியிற் பார்ப்பாறை வடமொழியாளரென்று கூறியிருத்தல் காண்க. மறைமுறை யெய்தி - வேதவிதிப்படியே சென்று,

எசு. குமரியாடப்போந்தோர், ஆங்குள்ள குமரித்தெய்வப் படிமத்தை வணங்குதல் மரபு.

எடு. தமரிற்றீர்ந்த - தனக்குச் சிறந்தோரினின்றும் நீங்கிய.

எச - ஓ. வணங்கித் தீர்ந்த சாலி. எசு. ஈங்கு வரவு என்னென.

எள. உரைக்கும் - உரைப்பாள்.

எஅ. வாரணசி=வாராணஸீ - காசி ; வடமொழியில் ஸிந்தூரந்த் கேளழிதி என்னும் தூலின் அவ்யயிப்பாவப் பிரகரணத்தில், “யஸ்யசா யாமஃ” என்னும் ஸூத்ரவியாக்கியானத்தில் ‘வாராணஸீ’ என்பதற்கு, ‘நல்ல ஜலத்துக்குத் தூரத்திலில்லாத நகரீ’ என்று தந்துவபோதினி யுரையின் ஆசிரியர் பொருள்செய்திருப்பதாகக் கூறுவர்.

எக. ‘உவாத்தி’ என்பது, “தவாஅக் காதலொடு தகையாழ் காட்டு, முவாத்தி யாதலின்” (க. ௪௪ : ௧௩௦ - ௩௧) எனப் பெருங்கதையிலும் வந்திருத்தல் காண்க.

அஃ. ஒழுக்கி - நடந்து.

அக. காப்புக்கடை சுழிந்து : மணி. ௧௩ : ௫.

அஉ. எறிபயம் - அடித்தலாலுண்டாகும் அச்சம். இரியல் மாக்கள் - கெடுதலுற்ற மாக்கள் ; விரைந்துசெல்லுமாக்களென்றுமாம்.

அங். ஆடிய - நீராடும்பொருட்டு.

(பி - ம்.) அக. ‘கவவனை யிழந்தேன’ அஉ. ‘எற்பயமுனை மையின்’, ‘நெறிபயமுடைமையின்’ அங். ‘தெக்ககட்குமரி’, ‘தக்களை குமரி.’

கங. — ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை. கசுக்

பொற்றேர்ச் செழியன் கொற்கையம் பேரூர்ச்
அடு காவதங் கடந்து கோவல ரிருக்கையி
னீன்ற குழவிக் கிரங்கே னுகித்
தோன்றாத் துடவையி னிட்டனன் போந்தேன்
செல்கதி புண்டோ தீவினை யேற்கென்
றல்லலுற் றமுத வவண்மக னீங்கிவன்
க௦ சொல்லுத றேற்றேன் சொற்பய மின்மையிற்
புல்ல லோம்பன்மின் புலைமக னிவனென
வாபுத் திரன்பின் பமர்நகை செய்து
மாமறை மாக்கள் வருங்குலங் கேண்மோ
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கூடு கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவ
ரருமறை முதல்வ ரந்தண ரிருவரும்
புரிநான் மார்பிர் பொய்யுரை யாமோ

அச. செழியன் - பாண்டியன். கொற்கை - பாண்டியர்களின் பழைய இராசதானி.

அடு. கோவலர் - இடையர்.

அஎ. துடவை - தோட்டம். அசு - எ. மணி. கங : க - க௦.

அஅ. தீவினையேற்குச் செல்கதிபுண்டோ.

க௦. பயம் - பிரயோசனம் ; இன்மையிற் சொல்லுதறேற்றேன்.

கக. புல்லலோம்பன்மின் - தீண்டலைச் செய்யாதொழிக. இவன் புலைமகன் - இவன் அசுத்தமுடைய மகன். புலை - வியபிசாரமுமாம் ; இது மலைநாட்டுவழக்கென்பர்.

கஉ. அமர்நகை - விரும்புஞ்சிறிப்பு.

கங. கேண்மோ : கேளுமென்னும் ஏவற்பன்மை உயிர்கெட்டு ஓகாரம் பெற்றுவந்தது ; நன். வி. சூ. டசக.

கச. முதுமறைமுதல்வன் - பிரமன்.

கடு. கடவுட்கணிகை - திலோத்தமை யென்பான். சிறுவர் - பிள்ளைகள்.

கசு. முதல்வராகிய அந்தணரிருவரும். இருவர் - வலிவிட்டர், அகஸ்தியர்.

கடு - சு. அந்தணரிருவரும் காதலஞ்சிறுவரென்க.

கச - சு. வலிவிட்டரும் அகஸ்தியரும் திலோத்தமையின் பிள்ளை களென்பதைப் பின்வரும் வாக்கியத்தாலுணர்க ; “வலிவிட்டனும் அகஸ்தியனும், பிரஹ்மா திலோத்தமையென்னும் அபஸ்ரஸைக்கண்டகாலத் துக் கலசத்து ஐனித்தனர்” நீல. மமய.

(பி - டி.) கஉ. ‘ஆபுத்திரன் றுனமாநகை’

சாலிக் குண்டோ தவறென வுரைத்து

நான்மறை மாக்களை நருவன னிற்ப

க00 வோத ஸந்தணர்க் கொவ்வா னென்றே

தாதை பூதியுந் தன்மனை கடிதர

வாகவர் கள்வனென் றந்தண ருறைதருங்

கிராம மெங்கணுங் கடினையிற் கல்லிட

மிக்க செல்வத்து விளங்கியோர் வாழந்

க01 தக்கண மதுரை தான்சென் றெய்திச்

சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்

தந்தின் முன்றி லம்பலப் பீடிகைத்

தங்கினன் வதிந்தத் தக்கணப் பேரூ

க01. தவறு - குற்றம். க00. நருவனன் - சிறிப்பவனாகி.

க00. ஒவ்வான் - பொருந்தான் ; என்றது ஆபுத்திரனை.

க00. தாதை - தகப்பன். கடிதர - நீக்க.

க00. கடினையு - பிச்சைப்பாத்திரம். கல் இட - கல்லைப் போகட; உலகத்திற் கடினையிற் கல்லிடுவார் எக்காலத்தும் இலராகவும் இவனுக்கும் இங்ஙனம் சிகழ்ந்ததேயென்று இரங்கிக் கூறினார்; 'கடினையிற் கல்லிடுவாரில்' என்பது ஒரு பழமொழி; இதனைப் பின்வரும் வெண்பாவாணர்க: 'இனைத்த திதுவென்றந் தீர்மையை நோக்கி, மனந்ததறிந்தீவர் மாண்டார் - புனத்த, குடினையு யிரட்டுங் குளிர்வரை நாட, கடினையிற் கல்லிடுவா ரில்' பழ. உசுசு.

க01. தக்கணமதுரை - தென்றிசைக்கணுள்ள மதுரை ; என்றது கூடற்பதியை ; தக்கணம் : வடசொற்றிரிபு ; சீலப். சுச : அக, பிடி யா நீக்குநல்லா நுரையைப்பார்க்க.

க00. சிந்தாவினக்கு - ஸாஸ்வதிதேவி ; மணி. பதிகத்தின் 100 - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. நியமம் - கோயில் ; ஸாஸ்வதிதேவியின் கோயிலாதலின், அதற்குக் கலையியமமென்பது பெயராயிற்று ; மணி. சுச : க0 - கக, கஎ - அ.

க00. முன்றில் அம்பலப்பீடிகை - சிந்தாதேவியின் கோயில் வாயிற் கண்ணுள்ள மன்றினிடத்தில். அம்பலப்பீடிகை - அம்பலமாகிய பீடிகை ; அஃது உயர்த்திக்கட்டப்பட்டிருத்தலின், பீடிகையெனப்பட்டது ; பீடிகையென்பதற்குக் கோயில்வாயிற்கணுள்ள பவியீடமெனினும் பொருத்தம் ; இங்ஙனங் கொள்ளுங்காற் பீடிகையையுடைய அம்பலமெனமாறுக.

க01. தங்கினன் வதிந்த - தங்கி ; ஒருபொருட் பன்மொழி. தக்கணப் பேரூர் - மதுரையில்.

(பி - ம்.) க00. 'ஒவ்வாயென்றே' க00. 'ஆங்கவர்களவ' க00. கடினையிற் கல்லிட'

கந. — ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை. கடுக

ரையக் கடிஞை கையி னேந்தி
கக0 மையறு சிறப்பின் மனைதொறு மறுகிக்
காணர் கேளார் காண்முடப் பட்டோர்
பேணுந ரில்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்
யாவரும் வருகவென் றிசைத்துட னாட்டி
யுண்டொழி மிச்சிலுண் டோடுதலை மடுத்துக்
ககடு கண்படை கொள்ளுங் காவலன் றுனென்,

கந. — ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை முற்றிற்று.

கக0. மை - குற்றம். மறுகி - சழன்று.

கக௧. காணர் - குருடர். கேளார் - செவிடர்.

கக௨. பேணுநரில்லோர் - அகதிகள். பிணி - நோய்.

கக௧ - ௨. மணி. உஅ; ௨௨௨ - ௩.

கக௩. யாவரும் - மேற்கூறப்பட்ட காணர்முதலிய யாவரும்.
உடன் ஊட்டி - ஒருங்குண்ணச்செய்து; உடன் - உடனேயென்றுமாம்.

கக௪. உண்டொழி மிச்சில் உண்டு - அவர்கள் உண்டொழிந்த
மிகுதியை யுண்டு; இது, “விருந்தோம்பி, மிச்சின் மிசைவான்” (அரு)
என்ற குறளின் பொருளைத் தழுவி வந்தவாறு காண்க. ஓடு - பிச்சைப்
பாத்திரம். தலைமடுத்து - தலையணையாகக்கொண்டு.

ககடு. கண்படை - உறக்கம். காவலன் - காத்தலையுடையவன்;
என்றது ஆபுத்திரனை. காவலன் கண்படை கொள்ளுமென்க.

க - ககடு. அணியிழை, ஆபுத்திரன் றிறங்கேளாய்; பார்ப்பனி
சாலி, கழிந்து அஞ்சி வருவோன் இரங்காளாகிக் குழலியை இட்டு
நீங்க, ஆகேட்டு அணைந்து நக்கி ஊட்டிப் போகாது ஒம்ப, பூதியென்
போன் கேட்டு உருத்து என்மகனென்று எடுத்துப் பெயர்ந்து கூடி
நலிற்ற, அறிந்தபின் புக்கோன் ஆ துயர் கண்டு உற்று உருத்து உள்
ளங்கரந்து ஒதுங்கி அகன்றோளாய்க் கடவாரின்றுழி அந்தணரெல்லாம்
குறுமார்களோடு சென்று கையகப்படுத்திக் கேட்ப, நல்லா குத்திப்
புய்த்துறுத்து ஓட, ஆபுத்திரன் உரைப்போன், ‘உரைமோ’ என, அந்
தணரிகழ்தலும், ஆபுத்திரன், ‘நன்னூலகத்து ஆவோடு வந்த அழிகுல
முண்டோ’ என ஓரந்தணனுரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவன், ‘புல்ல
லோம்பன்மின்; புலமகனரிவன்’ என, ஆபுத்திரன் நகைசெய்து, ‘சாலிக்
குத்தவறுண்டோ’ என்றுரைத்து நகுவன்னிற்ப, பூதி ஒவ்வானென்று
கடிதர, கிராமமெங்கணும் கல்லிட, காவலன் மதுரை சென்றெய்தி
வநிந்து எந்தி மறுகி இசைத்து ஊட்டி மிச்சிலுண்டு மடுத்துக் கண்
படை கொள்ளுமென வீணமுடிவுசெய்க.

(பு - ம்.) கக௨. ‘பேணிநரில்லோர்’ கக௪. ‘தலையடுத்து’,
‘தலையெடுத்துக்’ ககடு. ‘கரவேன்றுனென்’

பதினா ன் கா வ து
பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

[பதினா ன் காவது மணிமேகலைக்கு அறவணர் அமிர்தசுரபியேன்னும்
பாத்திரம் சிந்தாதேவி ஆபுத்திரற்குக் கோத்தவண்ணம்
கூறிய பாட்டு.]

ஆங்கவற் கொருநா ளம்பலப் பீடிகைப்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்தது கேளாய்
மாரி நடுநாள் வல்லிருண் மயக்கத்
தாரிடை புழந்தோ ரம்பல மரீஇத்
டு துயில்வோன் றன்னைத் தொழுதன ரேத்தி
வயிறுகாய் பெரும்பசி மலைக்கு மென்றலு

க. ஆங்கவற்கு - ஆபுத்திரனுக்கு ; ஆங்கவன் : ஒருசொல் ; “நங்
கிவன்” (நீஞ்சீசிற். கக) என்புழிப்போல. அம்பலப்பீடிகை - அம்பலத்
தில். அம்பலம் - பலருஞ்சென்று தங்குதற்குரிய பொதுவிடம். இது
மன்றமெனவுங் கூறப்படும். அம்பலப் பீடிகை : மணி. கஃ ; கௌ,
கச : இக.

உ. நல்லாயென்று மணிமேகலையை, புகுந்தது - நேர்ந்தது.

க - உ. அவற்குப் புகுந்ததைக்கேள்.

ஊ. மாரிநடுநாள் - மழைத்துளிகளையுடைய இடையாமத்தில், வல்
லிருண்மயக்கத்து - வலிய இருட்கலப்பில் ; ‘இருண்மயக்கத்து’ என்
றதனால், நடுநாள் இடையாமமாயிற்று ; “புதையிருள்கூர், நெறியா
ரருள்பெற நாநடு நாளிடை நீந்துதுமே” (நஞ்சை. உகஃ) என வருதல்
காண்க.

ச. அரியவழியில் வருந்தி வந்தோராகிய கூத்தர்முதலியோர் அம்
பலத்தை யடைந்து ; கூத்தர்முதலியோர்வந்து தங்குமிடம் அம்பலமென்
பதை, “மன்றில் வதியுநர் சேட்புலப் பரிசிலர்” (மலைபடு. சகஉ) என்
பதனாலுணர்க.

டு. துயில்வோன்றன்னை - ஆபுத்திரனை.

சு. மலைக்கும் - மாறுபடுத்தும் ; வருத்துமென்றபடி ; “மலைத்தல்
போகிய சிலைத்தார் மார்ப” (புறநா. கௌ) வயிறுகாய் பெரும்பசி ; மணி.
கக : ககௌ, கள : இள.

ச - சு. உழந்தோர் மரீஇத் தொழுது ஏத்திப் பசி மலைக்குமென்
றலு மென்க.

(பி - மீ.) ச. ‘அம்பலம் வினாஅய்’ சு. ‘மலையுமென்றலும்’
‘அலைக்கு மென்றலும்,’

மேற்றா ணல்லது வேற்றா ணில்லோ
 னைறுவது காண னாளு ரெய்தக்
 கேளிது மாதோ கெடுகநின் றீதென
 க0 யாவரு மேத்து மிருங்கலை நியமத்துத்
 தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி
 யேடா வழிய லெழுந்திது கொள்ளாப்
 நாடுவறங் கூரினுமில் வோடுவறங் கூராது
 வாங்குநர் கையகம் வருந்துத லல்லது
 கரு தான்றொலை வில்லாத் தகைமைய தென்றே
 தன்கைப் பாத்திர மவன்கைக் கொடுத்தலுஞ்
 சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து

எ. ஏற்றான் - இர்த்தண்ணுமுணவு. வேற்றான் இல்லோன் - வேறு உணவில்லாத ஆபத்திரன்.

அ. ஆற்றுவது காணன் - உதவும்வழியைக் காணனாகி, ஆற்றுதல் - உதவுதல்; “ஒருவீ ரொருவீர்க் காற்றுதிர்” (புறநா. 104.) ஆர் அஞர் - தீர்த்தற்கரிய வருத்தம்.

இனி ஆபத்திரன் வருத்தம் தீரும்படி அவனுக்குச் சிந்தாதேவி அமுதசரபியென்னும் பாத்திரங்கொடுத்தமை கூறுவார்.

க. இதுகேள். நின் தீதுகெடுக.

க0. யாவரும் ஏத்தும் - எச்சமயத்தினரும் துதிக்கும். நியமம் - கோயில். கலைநியமம் : மணி. கந : க0க.

கக. தேவியாகிய சிந்தாலிளக்கு.

கஉ. அழியல் - வருந்தாதே. இது கொள்ளாய் - இப்பாத்திரத்தைக் கொள்.

கந. வறங்கூரினும் - வற்கடம் மிகினும், வறம் - வற்கடம்; பஞ்சம்; “ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யக் குணக்கேர்பு, காலத்திற் றேன்றிய கொண்மூப்போல்” (கலி. அஉ.) வறங்கூராது-வறுமையுறமல். மு. மணி. உரு : கசச.

கரு. தான் என்றது பாத்திரத்தை. என்று - என்றுசொல்லி.

கச - ரு. மணி. கக : சக - ரு, கஎ : ரு - க.

எ - கச. இல்லோன் ஆரொருய்தச் சிந்தாலிளக்கு, ‘நின்தீது கெடுக’ எனத்தோன்றி, ‘கொள்வாய், கூராது, தகைமையது’ என்று பாத்திரத்தைக் கொடுத்தலும்.

மேல்வருவன, பாத்திரம்பெற்ற மகிழ்ச்சியால் ஆபத்திரன் சிந்தா தேவியைத் துதிக்குந்துதிகள்.

(பி - மீ.) க. ‘நின்றீய்மை’ கஉ. ‘எடாபரியலெழுந்திதுகளாய்’ கந. ‘இவரோடுவறங்’ கரு. ‘தான்றொலைவறியாத்தகைமையது’

நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்
வானோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
உரு யேனோ ருற்ற விடர்களை வாயெனத்
தான்றொழு தேத்தித் தலைவியை வணங்கி
யாங்கவர் பசிதீர்த் தந்நா டொட்டு
வாங்குகை வருந்த மன்னுயி ரோம்பலின்
மக்களு மாவு மாஞ்சேர் பறவையுந்
உரு தொக்குட னீண்டிச் சூழ்ந்தன விடாஅ
பழுமரத் திண்டிய பறவையி னெழுஉ
மிழுமென் சும்மையிடையின் றெலிப்ப

கஅ. நந்தாவிளக்கே - கெடாததீபமே; மைவிளக்கு அழிதன் மாலைத்தாதலின், 'நந்தாவிளக்கே' என்றான்; இது தெரிதருதேற்ற வுமையென்னு மலங்காரம். இவன் வாக்கின் மடந்தையாதலின், 'நாமிசைப் பாவாய்' என்றான்.

கஎ - உரு. அடுக்கிய விளிகளாற் சிந்தாதேவிபால் ஆபுத்திரனுக் குள்ள அன்பு மிகுதி விளங்கும்.

உக. தொழுது - அஞ்சலிசெய்து. தலைவி - சிந்தாதேவி.

உட - உக. மணி. உரு: கஉக - உரு.

உஉ. வாங்குகை வருந்த: (மணி. கக: சக.) மன்னுயிர் என்றார், விலங்கு முதலியனவும் உண்பிக்கப்படுதல் நோக்கி. ஓம்பலின் - பாதுகாத்தலினாலே.

உச. மாவும் - விலங்குகளும்.

உரு. உடன் தொக்கு ஈண்டி - ஒருமிக்கச்சேர்ந்து திரண்டு. விடா - விடாவாய்.

உக. பழுமரத்து ஈண்டிய - பழுத்தமரத்தின்கண்ணே வந்து கூடிய. பழுமரம், ஆலமரமுமாம். பறவையின்-பறவைபோல; (பொருந. சுச; பேரூம்பாண். உரு; புறநா. கஎஉ; நாலடி. உருஉ; கீவக. அஉஅ.) எழுஉம் - எழுப்புகின்ற.

உஎ. சும்மை - ஒலி. இடையின்று - இடையீட்டில்லாமல். இடை - இடையீடு; "எய்த்த லறியா திடையின்றி" பு - வெ. உஅரு.

உச - எ. மணி. உஅ: உஉஉ - உஉ.

உரு - உஎ. ஆபுத்திரன் களாவாயெனத் தொழுது எத்தி வணங்கி அந்நாள் தொட்டு அவர் பசிதீர்த்து ஓம்பலின் விடாவாய் எழுஉஞ் சும்மை இடையின்றெலிப்பவென்க.

மேலே, ஆபுத்திரனுடைய புண்ணியமிகுதியைத் தனது பாண்டு கம்பள நடுக்கத்தாலறிந்த இந்நிரன் அவனுக்கு வரங்கொடுத்தற் பொருட்டு விருத்தவேதியன் வடிவுகொண்டு வருதலைக் கூறுவார்.

(பு - ம்.) உச. 'அருஞ்சிறைப்பறவையும்'

வீண்டுநீர் ஞாலத் திவன்செய லிந்திரன்
பாண்டு கம்பளந் துளக்கிய தாதலிற்
௩௦ தளர்ந்த நடையிற் தண்டுகா லுன்றி
வளைந்த யாக்கையோர் மறையோ னாகி
மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயி ரோம்பு
மாருயிர் முதல்வன் தன்முன் றேன்றி

௨௯. பாண்டு கம்பளம் - வெள்ளைக்கம்பளமாகிய ஆசனம். துளக்கியது - நடுங்கச்செய்தது.

௨௮ - ௧. ஆபுத்திரன் அறச்செயல் இத்திரனுடைய பாண்டுகம்பளத்தை நடுங்கச்செய்தது. இப்பூவுலகில் தானம் சீலம் முதலியவற்றிற் சிறந்த பௌத்தருளரானாலும், அவர்களுக்கு எதேனுந் துன்பமுளதானாலும் இத்திரனுடைய பாண்டுகம்பளம் நடுங்குமென்றும், அக்குறிப்பால் அவற்றையறிந்தவர்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்தலும் தீங்குகளை ஒழித்தலும் இத்திரனுடைய கடப்பாடென்றும் தெரிகின்றது. புத்த தருமவொழுக்கினனாகிய வணிகனொருவன் கப்பல்கவிழப்பெற்றுக் கடலில்வருந்தியதைத் தனது பாண்டுகம்பளத்தின் நடுக்கத்தாலறிந்த இத்திரன் அவ்வணிகளை அத்துன்பத்தினின்று நீக்கிப் பாதுகாத்தனனென்று இந்நூல் ௨௯-ஆம் காதையில் (கந - ௨௪) வருதல்காண்க; “நயி விநயி என்பாரிருவர் குமாரர் தபச்சரணம் பண்ணியருளாரின்ற பகவானை யடைந்து நமஸ்கரித்துக் கந்தபூஷ்பாதிகளாற் பூசித்து ஞானவித் ஸ்தோத்திரங்களை அகிமதுரமாகப் பாடிநின்று விண்ணப்பம் செய்வார்; பகவானே தம்மார் புத்திரபௌத்திராதி பந்து ஜனங்களுக்கு வேறு வேறு இராச்சியம் கொடுக்கப்பட்டன; யாங்கள் அப்பொழுது சந்திகிதமாயினமல்லேம்; இப்பொழுது எங்களுக்கு விபவங்களைப் பிரஸாதித்தருளவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்துநின்று துதிப்ப, இதனைத் தூணேந்திரன் தனது பூசனங்கம்பித்தலில் அறிந்த கடிதுவந்து மனுஷ்யருபத்தைக்கொண்டு பருவதம்போலச் சலியாது எழுந்தருளிரின்ற பகவானது தைரியாதிசயத்தினைக்கண்டு விஸயிதனாகிப் பிரதக்ஷிணம்பண்ணித் துதித்துக் குமாரர்களை நோக்கிச் சொல்லுவான்” என்று ஸ்ரீ பூராணத்துள்ள முதலாவது விருஷபதீர்த்தங்கரர் புராணத்தில் வருதலால், இப்படியே தனது ஆசன நடுக்கத்தால் அறியவேண்டவனவற்றையறிந்து மனுஷயிர்களுக்குச் செய்யவேண்டவனவற்றை இத்திரன் செய்வானென்று கூறுதல் சைனசம்பிரதாயமென்றும் தெரிகின்றது.

௩௦ - ௩௧. தளர்ந்த நடையின் - நடைதளர்தலால்; தண்டுகால் ஊன்றி - தான்பிடித்ததண்டினையே காலாகாலுன்றி; (நாலடி, ௧௪) வளைந்த யாக்கை மறையோன் ஆகி - கூனிய உடம்பையுடைய வேதியனாகி; “தளர்ந்த நடையிற் தண்டுகா லுன்றி, வளைந்த யாக்கை மறையோன்” (சிலப். கரு: ௪௪ - ௫.) ஆகி ஊன்றியென்க.

௩௩. ஆருயிர்முதல்வன் - ஆபுத்திரன்; “ஆருயி ரோம்புகன்”;

(பு - மீ.) ௨௯. ‘பாணதென பவனந் துளக்கிய’ ௩௧. ‘யாக்கை மறையோனாகி’

மிந்திரன் வந்தே நியாது நின்கருத்
 கடரு துன்பெருந் தானத் துறுபயன் கொள்கென
 வெள்ளை மகன்போல் விலாவிற நக்கீந்
 கெள்ளினன் போமென் றெடுத்தரை செய்வோ
 னீண்டுச் செய்வினை யாண்டுநகர் திருத்தல்
 காண்டரு சிறப்பினுங் கடவுள ரல்ல
 ௪௦ தறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத்தோம்புநர்
 நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
 யாவரு மில்லாத் தேவநன் னாட்டுக்

“அருந்தே மாந்த வாருயிர் முதல்வனை” (ருக, கூஅ) என இவனை இக்காதையிலேயே பின்பு கூறுதல் காண்க.

கூச. யாதுநின்கருத்து - உன்னுடைய எண்ணம் என்ன?

கூரு. தானங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்தமையின், அன்னதானம் பெருந்தானமென்னப்பட்டது. உறுபயன் - மிக்க பிரயோசனம். கொள்க என - கொள்கவென்று இந்திரன் சொல்ல.

இனி, இவ்வனங்கூறிய இந்திரனுக்கு ஆபுத்திரன் விடைபகர்ந்தது கூறுவார்.

கூச. வெள்ளைமகன் போல் - பயனில்லாத சொல்லையுடையவன் போல; “வெள்ளைக் கோட்டி” (சிலப். ௩௦; ககஅ) என்பதற்கு, ‘பயனில் உரைக்கோட்டி’ என்று பொருள்கூறுவர் அரும்பதவுரையாசிரியர்.

கூஎ. எள்ளுதல் - இகழுதல். போம் : ஏவற்பன்மை. செய்வோன் : பெயர்.

கூஅ. ஈண்டுச்செய்வினை - இவ்வகத்துச்செய்யும் புண்ணியங்களின் பயனை. ஆண்டு - அவ்விடத்தில்.

கூஅ - கூ. நுகர்ந்திருத்தல் காண்டரு - அனுபவித்திருத்தலைச் செய்கின்ற. துங்கடவுளரென்றான், தனக்கு அவர் அயலென்னுங்கருத்தால்; “நின்றநின் கார்மயி றன்னையும்” (நிருச்சிற். ௭௬) என்புழிப்போல.

௪௦. புறங்காத்தோம்பல்: மணி. கக: கச.

௪௨. யாவருமில்லா - அறஞ்செய் மாக்கள் முதலியோர்களில் ஒருவருமில்லாத.

கூஅ - ௪௨. தேவருலகம் வினைப்பயனுறுபவிப்போர்க்கேயன்றி அறஞ்செய் மாக்கள் முதலியோர்க்கு இடமன்றென்பதை, “பொலம்பூங்காவி னன்னாட் டோருஞ், செய்வினை மருங்கி னெய்த வல்லதை, யுலா-யோ ரீதனு மில்லோ ரிரத்தலுங், கடவ தன்மையிற் கையற வுடைத்து” (புறநா. ௩௮) எனவும், “ஈவாருங் கொள்வாரு மில்லாத வானத்து, வாழ்வாரே வன்க ணவர்” (குறள், ௧௦௮௮, பரி. மேற்.), எனவும்,

(பி - ம்.) கூச. ‘வெள்ளைகள் போல விலாவிற’ கூஎ. ‘போன் மென’

கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே
வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தவர்
சுரு திருந்துமுகங் காட்டுமென் றெய்வக் கடிஞளு
புண்டி கொல்லோ வுடுப்பன கொல்லோ
பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
யாவையிங் களிப்பன தேவர்கோ நென்றலும்
புரப்போன் பாத்திரம் பொருந்தூண் சுரந்திங்
ரு0 கிரப்போர்க் காணு தேமார் திருப்ப
நிரப்பின் றெய்திய நீணில மடங்கலும்

‘ஈவாரும் ஏற்பாருமின்றி எல்லாரும் ஒரு தன்மையராதலின் ஒப்புரவு புத்தேளுகத்து அரிதாயிற்று’ (குறள், உகந், பரிமேல்.) எனவும் வரு வற்றலுணர்க.

சஉ - நு. ‘யாவரும்.....பெருவிறல் வேந்தே’ என்பது இகழ்ச்சி.

சசு. மு. மணி. உந் : கந்ரு.

சசு - ரு. வந்தோரரும்பசி - வந்தோருடைய பொறுத்தற்கரிய பசியை. களைந்து - நீக்கி. அவர் திருந்துமுகங்காட்டும் - அவருடைய இனிய முகத்தை யான் காணக்காட்டும்; என்றது அவர் திருந்துமுகங் காட்டும் என் தெய்வக் கடிஞளுயேயமையும்; உன்னாற் கொடுக்கப்படு வன எனக்கு இன்பஞ்செய்யாவாகலின், அவை வேண்டாவென்றவாறு; “ஈத்துவக்கு மின்பம்” (குறள். உஉஅ) என்று வருதல்காண்க. காட் டும்; முற்று. தெய்வக்கடிஞளுயென்றான், வாங்குநர் கையகம் வருத் துதலல்லது தான் தொலைவில்லாத் தன்மைத்தாதலின்.

சஅ. ஈங்கு அளிப்பன - எனக்கு அளிப்பன; ஈங்கு, தன்மையை யுணர்த்திற்று, “ஒழிக காம மீங்கென” (சீவக. எஉ) என்புழிப்போல, தேவர்கோன்: வளி.

சக - அ. உன்னாலளிக்கப்படுவன உண்டிமுதலியவற்றுள் யாவை யென்று ஆபுத்திரன் இந்திரனை இகழ்த்துகூறலும்.

நஉ - சஅ. எடுத்துரைசெய்வோன் என்றலுமென்க.

இனி, தன்னை ஆபுத்திரன் அவமதித்தானென்று இந்திரன் சினந்து அவன் அன்னதானஞ்செய்தற்கு இடமில்லையாகும்படி மழைபெய்வித்து நாட்டை வளப்படுத்தி இரப்பாரை இல்லையாக்கினமை கூறுவார்.

சக. புரப்போன்பாத்திரம் - உயிர்களைப் பாதுகாப்பவனுடைய பிச் சைப் பாத்திரம்.

ரு0. ஏமாந்திருப்ப - ஆபுத்திரன் உண்பித்தற்கு ஆசையடைந் திருக்கும்படி; “அருந்தே மாந்த நெஞ்சம்” (புறநா. கருக); துன்பமுற் றிருப்ப வெனினுமமையும்.

ருக. நிரப்பு - வறுமை.

(பி - ம்.) சசு. ‘அருந்துபசிகளைந்து’ சக. ‘பொழிந்துண்குரபுபு

பரப்பு நீராத் பல்வளஞ் சுரக்கென
வாங்கவன் பொருட்டா லாயிரங் கண்ணோ
னோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புலகோர்க் களித்தலும்

ருரு பன்னீ ராண்டு பாண்டிநன் னாடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவள மிழந்தது
வசித்தொழி லுதவ மாநிலங் கொழுப்பப்
பசிப்புயி ரறியாப் பான்மைத் தாகலி
னாருயி ரோம்புந னம்பலப் பீடிகை

சுரு பூனொலி யரவ மொடுங்கிய தாகி
விடருந் தூர்த்தரும் விட்டேற் றாளரு

இரு. ஆங்கவன் பொருட்டு - ஆபுத்திரன்பொருட்டு; ஆங்கவன்: ஒருசொல்.

இசு. அளித்தலும் - இந்திரன் கொடுத்தலும்.

இரு - இசு. ஏமாந்திருப்பச் சிறப்பை இந்திரன் அளித்தலும்.

இசு. மணி. உஅ: கருஎ.

இரு - சு. பன்னிரண்டுவருடம் மழை வளத்தை இழந்ததாகிய பாண்டிநாடு; மணி. உரு: கருக - உ.

இஎ. வசி - மழை; (மணி. க: எக); வசித்தொழிலுதவ: மணி. உஅ: உருஉ. இஅ. பசிப்பு - பசித்தல்.

இரு - அ. பாண்டிநன்னாடு பான்மைத்தாகலின்.

இசு. ஆபுத்திரன் பலநாளிருந்து. அறஞ்செய்தற்கிடையையுபற்றி அம்பலம் அவனதாகக்கூறப்பட்டது. அம்பலப் பீடிகை: மணி. கரு: கருஎ, கச: க. .

சுரு. ஊனொலி அரவம் - மக்களும் மாவும் பறவையும் ஒருங்கு வந்து சோற்றை உண்ணுதலால் ஒலிக்கும் ஒலி; ஒலியரவம்: வினைத் தொகை.

சுசு. விடர் - தீயநடையையுடைய காழகர்; ஒரு வித்தையை புடையவரென்று கூறுவர் பிரதாபநுதீநீய வடதூலாகிரிய ரென்பர். தூர்த்தர் - பரத்தையை நுகரும் காழகர். விட்டேற்றாளர் - இகழ்ந்து கடுஞ்சொற் சொல்லுவோர். விடருந் தூர்த்தரும்: (மணி. கரு: சுரு); "விடருந் தூர்த்தரும் விட்டே றுரைப்ப" (பெருங். க: கரு: உருசு); "சிறிநிமாவது விடரும் தூர்த்தரும் நடருமு ள்ளிட்டுருகு" (நாள். சசு, அவ.) என்றும், "நகைவகையராகிய நட்பினராவார் விடரும் தூர்த்தரும் வேழம்பரும்போன்று பலவகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன் கொண்டு ஒழிவார்" (நாள். அகஎ) என்றும் பரிமேலழகரொழுதியிருக்கின்றனர். இவ்வழியிலுள்ள விடர்முதலிய மூன்று பெயர்களுள் மூன்றாவதாகிய விட்டேற்றாளரென்பதற்குச் சரியாக முறையே 'நடர்', 'வேழம்பர்' என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் அமைத்திருத்தலை நோக்குமிடத்து விட்டேற்றாளரென்பதற்கு நடரென்றேனும் வேழம்பரென்றே (பி - மீ.) இசு. 'வளங்கர்த்து' இரு - அ. 'வசித்தொழிலுதவமானிலங் கொழுதிப்பசியுயிர்' இரு - சுரு. 'பான்மையதாக, வட்டம்'

நடவை மாக்களு நகையொடு வைகி
வட்டுஞ் சூதும் வம்பக் கோட்டியு
முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக
சுரு வாபுத் திரன்றா னம்பல நீங்கி
யூரூர் தோறு முண்போர் வினாஅ
யாரிவ னென்றே யாவரு மிகழ்ந்தாந்
சுருந்தே மாந்த வாருயிர் முதல்வனை
யிருந்தாய் நீயோ வென்பா ரின்மையிற்
எ0 நிருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள
வொருதனி வருஉம் பெருமகன் போலத்
தானே தமிழன் வருவோன் நன்முன்

னும் பொருள்கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்தெனத் தோற்றுகின்றது. இனிச் சுற்றத்தினின்றும், நட்பினின்றும் நீங்கிப் பிறரையும் அவ்வண்ணம் செய்விப்போனை விட்டேற்றியென்றல் வழக்கின்கண் உண்மையின், விட்டேற்றா ரென்பதற்கு அத்தன்மையையுடையோரென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்.

சுஉ. நடவை - வழி. வைகி - விடர் முதலியோர் தங்குதலால்.
சுங். வட்டு - உண்டையுருட்டுதல்; “அரங்கின்றி வட்டாடியற்றே” (குறள். ௪௦௧); “கல்லாச் சிறுஅர் நெல்லிவட்டாடும்” (நற்றிணை, ௩.) வம்பக்கோட்டி - பயனில் சொற்களைச் சொல்லுவோர் கூட்டம்; “புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி” (நாலடி. ௧௮௮); “வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி லொழியின்” சிலப். ௩௦: ௧௯௮.

சுச. முட்டா வாழ்க்கை - குறையாத வாழ்க்கை; “முட்டா வின் பத்து முடிவுல செய்தினர்” சிலப். ௧௮: ௧௯௭.

சுக - சுச. பீடிகை ஒடுங்கியதாகி முறைமையதாகவென்க.

சுக. உண்போர் வினாஅய் - உண்போரைவினாவி.

சுஎ. இகழ்ந்து - இகழ்தலால்.

சுஅ. அருந்தேமாந்த - பிறர் உண்ண ஆசைப்பட்ட; (மணி. ௧௮: ௭௨; புறநா. ௧௦௧.) ஆருயிர்முதல்வனை - ஆபுத்திரனை.

சுக. நீ இருந்தாயோவென்று வினாவுவோரில்லாமையால்.

சுஎ - சு. இகழ்தலால் இன்மையின்.

எ0. செல்வத்தைக்கடல் கொள்ள.

எக. பெருமகன் - அரசன்; “பெருநில முழுதானும் பெருமகன்” சிலப். ௧: ௩௧.

எஉ. உண்போர்பலரிடையே யிருந்தோன் இப்போது மிகத் தனிமை யுற்றனென்பார், ‘தானே தமிழன் வருவோன்’ என்று ஆகிரி

(பி - ன்.) சுச. ‘உண்போர்வினாவ’ சுஅ. ‘அருந்தேமாந்த’ எ0. செல்வமொருகடல்’ எஉ. ‘தமியேவருவோன்’

மாரீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கிச்
சாவக நன்னாட்டுத் தண்பெயன் மறுத்தலி
எரு னானுயிர் மடிந்த தூரவோ யென்றலு
மமரர்கோ னுணையி னருந்துவோர்ப் பெருது
குமரி மூத்தவென் பாத்திர மேந்தி
யங்கந் நாட்டுப் புகுவதென் கருத்தென
வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுட னேறிக்
அஃ கால்விசை கடுகக் கடல்கலக் குறுதலின்
மாலிதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத்

யர் இரங்கிக் கூறினர் ; இப்படியே, “காடேந்து பூஞ்சாரல் கடந்தான்
காலிற் கழலானே”, “கானம் வழங்கன் மேவிக் காலின்னேகி னானே”
(சீவக. கஉஉக, கசகஉ) எனத் திருந்தக்கேதேவரீ நடந்துசென்ற சீவ
களைப்பற்றி இரங்கிக் கூறியிருத்தல் காண்க.

எ௦ - எஉ. “நயனுடையா னல்கூர்ந்தா னுதல் செயுநீர், செய்யா
தமைகலா வாறு” (உகக) என்னும் குறளை இவ்வடிகளின் பொருளோடு
ஒப்பிடுக.

எஉ. மாரீர் - கடல். வங்கம் - கப்பல்.

எச. தண்பெயல் மறுத்தலின் - தண்ணியமழை இல்லாது போன
மையால்.

எடு. ஊன் உயிர்மடிந்தது - உடம்போடு கூடியவயிர் அவ்வுடம்பி
யினின்றும் நீங்கிற்று. என்றலும் - என்று வங்கம்வந்தோர் கூறலும்.

எசு. இத்திரன் கட்டளையினால் உண்போரைப்பெருமல் ; ஆணை
யிற் பெருதென்க ; ஆணை - கட்டளை. வரங்கொடுத்தற்குவந்த இந்
திரன் ஆபுத்திரன் தன்னை மதியாததுபற்றிக் கோபங்கொண்டு இரப்
போர் இலராகும் வண்ணம் நாடுவளஞ்சூரக்கும்படி மழைபெய்வித்தமை
யின், இவ்வணங்கூறினர் ; இதனை இக்காதையில் ஈசு - ஆம் அடிமுதலிய
வற்றாலுணர்க.

எஎ. குமரிமூத்த என்பாத்திரம் - ஒருகன்னிப்பெண் வறிதேமூத்
தாற்போன்ற எனதுபாத்திரம் ; கொடுப்போருங் கொழுநனுமேயன்றித்
தானும் பயனிழந்து கழிந்த குமரியை ஈண்டு உவமைகூறினமையின்
தானும் ஏற்பாருமேயன்றிப் பாத்திரமும் பயனிழந்து கழிந்ததே
யென்று ஆபுத்திரன் இரங்கியவாறாயிற்று, “அற்றார்க்கொன் றற்றா
தான் செல்வ மிகநலம், பெற்றா டமியண்மூத் தற்று” (குறள். ௧௦௦௭);
குமரிமூத்த ; (மணி. உஉ : கசஉ.) பாத்திரம் - பாத்திரத்தை.

எஅ. அங்கநாடு : இவை ஒருசொன்னீர்மைய. என் கருத்தென-
என தெண்ணமென்று ஆபுத்திரனினின்று.

அ௦. கால் - காற்று. அக. இதை - கப்பற்பாய்.

(பு - ம்.) எச - அ. ‘சாவகநன்னாட்டுப் புகுவது பொருளென,
வங்க’ அ௦. ‘கால்விசைநடுக்கிக்கடல்’

தங்கிய தொருநாட் டானும் கிழிந்தன
 னிழிந்தோ னேறின னென்றிதை யெடுத்து
 வழங்குநீர் வங்கம் வல்லிருட் போதலும்
 அந் வங்கம் போயபின் வருந்துதுய ரெய்தி
 பங்கு வாழ்வோர் யாவரு மின்மையின்
 மன்னுயி ரோம்புமும் மாபெரும் பாத்திர
 மென்னுயி ரோம்புதல் யானோ பொறேளன்
 றவந்தீர் மருங்கிற் றனித்துய ருழந்தேன்
 கூ0 சுமந்தென் பாத்திர மென்றனன் றெழுது
 கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சியி
 னோரியான் டொருநாட் டோன்றென விடுவோ
 னருளறம் பூண்டாங் காருயி ரோம்புந
 ருளரென லவர்வைப் புகுவா யென்றாங்
 கூரு குண்ணு நோன்போ டியிர்பதிப் பெயர்ப்புழி
 யந்நா ளாங்கவன் றன்பாற் சென்றே
 னென்னுற் றனையோ வென்றியான் கேட்பத்

அஉ. ஒருநாள் கப்பல் தங்கியது.

எக - அஉ. ஏறி ஆங்கு இழிந்தனன்.

அங். அங்கு - மணிபல்லவத்தில்.

அஎ. ஒம்பும்; முற்று. பாத்திரம் மன்னுயிரோம்புமென்க.

அக. இப்பாத்திரமடைவதற்கு முற்பிறப்பில் மிக்க நல்வினைசெய்த
 நான் அதனையொழிந்து பின்னர்ச் சிறிது தீவினையுஞ்செய்தபக்கத்
 தானே தனித்துத் துயர்த்தையுழந்தேன்; சீலப். கசு; உக.

க0. பாத்திரம் சுமந்து என் - ஏற்போரில்லாத இவ்விடத்தில்
 இப்பாத்திரத்தை யான்சுமத்தலால் வரும்பயன் யாது.

கஉ. ஓர்யாண்டொரு நாளென்றது, வைசாகசுத்தபௌர்ணி
 மையை.

கஊ. அருளறம் - தயாதருமம்; மணி. இ: எடு - ஆம் அடியின்
 குறிப்பிற் காண்க.

கசு. புகுவாயென்று - புகுவாயென்று சொல்லிப் பாத்திரத்தைக்
 கோமுகியில் விடுத்து.

கஊ. பட்டினிவிட்டிருத்தலாகிய விரதத்தால் உயிரை விடுகையில்;
 “உண்ணு நோன்போ டியிர்பதிப் பெயர்த்தனம்” சீலப். உஎ; அஊ.

கஎ. யானென்றது அறவணவடிகள். என் உற்றனையோ - யாது
 துன்பமடைந்தாயோ.

(பி - ற்.) அஉ. ‘தயங்கியதொருநாள்’ அஅ. ‘யானோபோற்றேன்’
 கக. ‘என்னுமிக்கொழுநீர்’ கசு. ‘வைச்செல்வாயென்றாங்கு’

தன்னுற் றனபல தானெடுத் துரைத்தனன்
குணதிசைத் தோன்றிக் காரிருள் சீத்துக்
க00 குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல
மணிபல் லவத்திடை மன்னுடம் பிட்டுத்
தணியா மன்னுயிர் தாங்கும் கருத்தொடு
சாவக மாளுந் தலைத்தாள் வேந்த
னாவயிற் றுதித்தன னுங்கவன் றுனென்.

கசு.—*பாத்திரமரபுகூறியகாதை முற்றிற்று.

கஅ. தன்னுற்றனபல - தன்னையடைந்த பலனுள் பங்கோ,

கக. சீத்து - நீக்கி.

க0௧. உடம்பிட்டு : “தம்முடம் பிடாஅது” பொருந். கக.

க0௨. தன்னுற் பசுதணிக்கப்படாத நிலைபெற்ற உயிரைப்பாது காக்கும் எண்ணத்துடன்.

க0௩. தான் - முயற்சி. வேந்தன் - பூமிசந்திரன்.

க0௪. ஆங்கவன் - ஆபுத்திரன்.

க0௩ - ச. ஆபுத்திரனைப்பெற்ற பசு மண்முகனென்னும் முனிவ னிடத்ததாயினும் பூமிசந்திரனுடைய நாட்டகத்ததாதலின், ‘வேந்தனா’ எனப்பட்டது.

க0௨ - ச. உயிர் உடம்பினிங்குங் காலத்து அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது அஃது அதுவாய்த்தோன்றுமென்பது எல்லா நூல் களுக்கும் ஒத்த துணிபாகலின், ‘மன்னுயிர் தாங்கும் கருத்தொடு, ஆவ யிற் றுதித்தனன்’ என்றார்; குறள், ௩௮௮, பரிமேல்.

க - க0௪. உழந்தோர் மலைக்குமென்றலும், இல்லோன் அந்ந ரெய்த, சிந்தாவினக்குத் தோன்றிப் பாத்திரங்கொடுத்தலும், ஆபுத்திரன் ஓம்பலின், விடாவாய் ஒலிப்ப, இந்திரன்கொள்ளென, உரைசெய்யவோன், ‘யாவையிங்களிப்பன தேவர்கோன்’ என்றலும், ஆயிரங்கண்ணோன் உலகோர்க்களித்தலும், பாண்டிநன்ருடி பான்மைத்தாகலின், பீடிகை முறைமையதாக, ஆபுத்திரன்நீங்கி உண்போரைவினாவி, என்பாரின்மையின் வருவோன்றன்முன் வந்தோர் மடிந்ததென்றலும், வங்கமேறி இழிந்தனன்; வங்கம் வல்லிருட்போதலும் துயரெய்தி விடுவோன் புருவா யென்று உயிர்பதிப்பெயர்ப்புழிச்சென்றேன்; கேட்ப உரைத்தனன்; அவன் ஆவயிற்றுதித்தனனென வினாமுடிவு செய்க.

(பி - மீ.) கஅ. ‘தன்னுறுதுன்பம்’ கக. ‘காரிருள்தீத்து’ க0௩. ‘தலைத்தார்வேந்தன்’ * ‘அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரமரபு கூறிய காதை முற்றும்’

பதினேந்தாவது

பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை.

[பதினேந்தாவது மணிமேகலை பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைக்குப்
பெருந்தெருப்போய் பாட்டு.]

இன்னுங் கேளா யினங்கொடி மாதே
யந்நா ளவனை யோம்பிய நல்லாத்
தண்ணென் சாவகத் தவள மால்வரை
மண்முக நென்னு மாமுனி யிடவயிற்
௫ பொன்னின் கோட்டது பொற்குளம் புடையது
தன்னலம் பிறர்தொழத் தான்சென் றெய்தி
யீனா முன்ன மின்னுயிர்க் கெல்லாந்
தான்முலை சுரந்து தன்பா லூட்டலு
மூன்று காலமுந் தோன்றநன் குணர்ந்த
௧௦ வரன்ற முனிவ நதன்வயிற் றகத்து
மழைவளஞ் சுரப்பவு மன்னுயி ரோம்பவு
முயிர்கா வலன்வந் தொருவன் றேன்றுந்
குடர்த்தொடர் மாலை பூண்பா னல்ல
னடர்ப்பொன் முட்டை யகவையி னுனெனப்

உ. அந்நான் - சாலியென்பவன் ஈன்றுபோகட்டுப்போனநாளில் ;
மணி. ௧௩ : ௧௦. ஆவனை - ஆபுத்திரனை.

௩. சாவகம் - சாவகநாடு. ௫. கோட்டது - கொம்பையுடையது.

உ - ௮. நல்லா, மாமுனியிடத்திற் கோட்டதாய்க் குளம்புடைய
தாய்ச் சென்றெய்தி உயிர்க்கெல்லாம் தன் பாலூட்டலுமென்க.

௧௦. முனிவன் - மண்முகன். அதன் வயிற்றகத்து - அப்பசு
வயிற்றில்.

௧௨. உயிர்காவலனாகிய ஒருவன் வந்து தோன்றுவான்.

௧௦ - ௧௨. அதன்வயிற்றகத்துத் தோன்றுமென்க.

௧௪. பொன் அடர்முட்டை அகவையினுன் - பொற்றகட்டாலாகிய
முட்டையின் உள்ளிடத்துள்ளான். என - என்று மண்முகமுனிவன்
சொல்ல.

௧௩ - ௪. அங்ஙனந்தோன்றுவோன்குடர்மாலை பூண்பானல்லன் ;

(பி - மி.) ௪. 'மண்முகனென்னு' ௮. 'நான்முலை சுரந்துதன்பா
லூட்டலும்' ௧௦. 'ஆன்வயிற்றகத்து' ௧௪. 'ஆவயிற்றான்', 'அகவை
யிற்றான்'?

கடு பிணினோ யின்றியும் பிறந்தறஞ் செய்ய
மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
றற்காத் தனித்த தகையா வதனை
யொற்கா வுள்ளத் தொழியா னாதலி
னங்கல் வாவயிற் றமர்கண் மூவப்பத்
உ0 திங்கனி நாவ லோங்குமித் திவினுக்
கொருதா னாக யுலகுதொழத் தோன்றினன்
பெரியோன் பிறந்த பெற்றியைக் கேணீ
யிருதின வேனிலி லெரிகதி ரிடபத்
தொருபதின் மேலு மொருமூன்று சென்றபின்
உரு மீனத் திடைநிலை மீனத் த்கவையிற்
போதித் தலைவனோடு பொருந்திய போழ்த்துத்
மண்ணக மெல்லா மாரி யின்றியும்
புண்ணிய நன்னீர் போதொடு சொரிந்தது
போதி மாதவன் பூமியிற் றேன்றுங்
ந0 கால மன்றியுங் கண்டன சிறப்பெனச்

முட்டை அகவையினானை ; “ குடர்த்தொடர் மாலை சூழா தாங்கோ,
ரடர்ப்பொன் முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமும் ” (உரு : எஉ - டு)
என்பர் பின்னும்.

கடு. பிணினோயின்றியும் - பிணியாலுளதாகும் வருத்தம் இல்லா
திருக்கவும்.

கசு. உயிர் நீத்தோன் - உயிரைத்தறந்தவனாகிய ஆபுத்திரன்.

கடு - சு. நோயின்றியும் அறஞ்செய்தற்பொருட்டு உயிர் நீத்தோ
னென்க ; “ உண்ண நோன்போ டுயிர்பதிப் பெயர்ப்புழி ” (கசு : கடு)
என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

கஎ. தகை : அழகு ; தகுதியுமாம்.

கஅ. ஒற்கா - தளராத ; இஃது ஒல்காவென்பதன் விகாரம் ;
“ஒல்க ளுள்ளமொ டொருபுடைத தழீஇ ” புறநா. கநடு.

கசு - உச. நீத்தோன் அவ்வாவயிற்றுத் தோன்றினன்.

உஉ. பெற்றி - பேறு. உந - சு. மு. மணி. கசு : சு0.

உச - சு. போழ்த்துத்த தோன்றினனென வியையும்.

உக. போதிமாதவன் - புத்தன்.

ந0. சிறப்புக்கள் காணப்பட்டன.

உச - ந0. புத்தன் தோன்றுங்காலத்து உளவாகுஞ் சிறப்புக்களை,
மணி, கஉ : அசு - ஆம் அடி முதலியவற்றிற் காண்க.

(பி - ம்.) கஎ, ‘தகையாத்தகுதி’ உஉ. ‘பெற்றியாகுகள்’ உந.
‘எரிகதிரிடபத்’ உக. ‘போதி நாதன்’

௧௫.—பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை. ௧௬௫

சக்கர வாளக் கோட்டம் வாழு
மிக்க மாதவர் விரும்பினர் வியந்து
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவு ளெழுதிய
வந்திற் பாவை யருளு மாயிடி

௩௫ னறிகுவ மென்றே செறியிருட் சேறலு
மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
றணியா வுயிருயச் சாவகத் துதித்தன
னாங்கவன் றன்றி மறவண னறியுமென்
றீங்கென் னாவை வருத்திய திதுகேண்

௪௦ மண்ணுள் வேந்தன் மண்முக னென்னும்
புண்ணிய முதல்வன் றிருந்தடி வணங்கி
மக்களை யில்லென் மாதவ னருளாற்
பெற்றேன் புதல்வனை யென்றவன் வளர்ப்ப
வரைசாள் செல்வ மவன்பா லுண்மையி

௪௫ னிரைதார் வேந்த னாயின னவன்றான்
றுறக்க வேந்தன் றுய்ப்பிலன் கொல்லோ
வறக்கோல் வேந்த னருளிலன் கொல்லோ
சுரந்து காவின புரந்துநீர் பரக்கவு
நலத்தகை யின்றி நல்லுயிர்க் கெல்லா

௩௪. அந்தில் - அவ்விடத்து ; “ அந்தி லாங்கத் தகன்பொழி லக வயின் ” சீலப். ௧௧ : ௬.

௨௮ - ௩௫. நீர் சொரிந்தது, சிறப்புக்கண்டனவென்று மாதவர் வியந்து அறிகுவமென்று பாவைபாற் செறியிருளிற் செல்லுதலுமென்க.

௩௬. என்னாவை வருத்தியதென்றது, முனிவர்களுக்கு ஆபத்தி ரன் வரலாற்றை யான் சொல்லும்படி அப்பாவை செய்ததென்றவாறு.

௪௦. வேந்தன் - பூமிசந்திரன்.

௪௫. னிரைதார் : வினேத்தொகை. அவன்றான் - ஆபத்திரன்றான்.

இதுகாறும் ஆபத்திரன்றிறங் கூறப்பட்டது.

௪௬. றுறக்கவேந்தன் - இந்திரன். துய்ப்பு இலன்கொல்லோ - அவ்நுகர்ச்சி இலனாயினதே;

(பி - ம்.) ௩௬, ‘கோட்டகவாழு’ ௩௭, ‘தணியாதுயருறு சாவ கத்து’ ௪௧, ‘திருந்தடிபொருந்தி’ ௪௪, ‘அவன்வயினுண்மையி’ ௪௬, ‘துப்பிலன் கொல்லோ’ ௪௮, ‘புரிந்து நீர்க்காக்கவும்’

௧௦ மலத்தற் காலையாகிய தாயிழை
வெண்டிரை தந்த வழுதை வானே
ருண்டொழி மிச்சிலை யொழித்துவைத் தாங்கு
வறனே லெகின் வான்றுயர் கெடுக்கு
மறனே டொழித்த லாயிழை தகாதென

௧௧ மாதவ னுரைத்தலு மணிமே கலையான்
றுயர் தம்மொடு தாழ்ந்துபல வேத்திக்
கைக்கொண் டெடுத்த கடவுட் கடினையொடு
பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு வடைதலு
மொலித்தொருங் கிண்டிய லூர்க்குறு மாக்களு

௧௨ மெலித்து நெஞ்சின் விடருந் தூர்த்தரும்

௧௩. அவத்தற்கால ஆகியது - வறுமைக்காலம் உண்டாயிற்று.
ஆயிழை: விளி.

௧௪ - ௧௦. இப்படியே, “செங்கோல் கோடியோ... ..அறியேன்”
(௨௮ : ௧௮௮ - ௧௯) என்று பின்வருதல் காண்க.

௧௫. மிச்சில் - மிகுதி. ஒழித்து வைத்தாங்கு - பயன்படுத்தாது
வைத்தாற்போல.

௧௬. வறன் ஓடு உலகு - வறக்கடமானகாலம் பரந்தவுலகம்; “வற
னேமுன் வையகத்து வான்றருங் கற்பினான்” கலி. ௧௬.

௧௭. அறன் ஓடு ஒழித்தல் - அமுதசரபியைப் பயன்படுத்தாது
வைத்தல்.

௧௮ - ௧. மணி, உக : க௮௭ - ௮.

௧௯. மாதவன் - அறவணவடிகள்.

௨௦. தாயர் - மாதவி, சுதமதி. ௧௧. கடினா - பிச்சைப்பாத், ளிரம்.

௨௨. பிக்குணிக்கோலத்து - பிக்குணிக்கோலத்துடன்; “தறந்
தோர்களில் ஆண்பாலாரைப் பிஷுக்களென்றும், பெண்பாலாரைப்
பிஷுணிகளென்றுங்கூறுதல் பெளத்தசமயமரபு. கோலம் - வேடம்.

௨௩ - ௮. மணிமேகலை ஏத்திக் கடினையொடு கோலத்தோடு
பெருந்தெருவடைதலுமென்க.

இனிப் பெருந்தெருவிற்பிச்சைக்குப் போந்த மணிமேகலையின் பிக்குணிக் கோலத்தைக் கண்டோருடைய மனவருத்தத்தைக் கூறுவார்.

௨௪. குறுமாக்கள் - அறிவில்லாத சிறியர்; “அடர்க்குறு மாக்கள்” (௧௮ : ௪௦) என்றார் முன்னும்; “ஊர்க்குறு மாக்கள்” புறநா. ௧௪.

௨௫. மெலித்து, மெலித்தென்றாயதுவிகாரம். விடருந் தூர்த்தரும் : மணி. ௧௪ : ௬.

(௧௬ - ௧௭) ௨௬. ‘ஒளித்துவைத்தாங்கு’ ௨௭. ‘ஒளித்தொருங்கிண்டிய’ ௨௮. ‘விடமருந்தூர்த்தரும்’

கரு.—பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை. ௧௬௭

கொடிக்கோ சம்பிக் கோமகனாகிய
வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் றன்னை
வஞ்சஞ் செய்துழி வான்றனை விடலுய
வுஞ்சையிற் றேன்றிய யுகி யந்தனை
௬௫ னுருவுக் கொவ்வா வுறுநோய் கண்டு
பரிவுறு மாக்களிற் றும்பரி வெய்தி
யுதய குமர னுளங்கொண் டொளித்த
மதுமலர்க் குழலாள் வந்து தோன்றிப்
பிச்சைப் பாத்திரங் கையி னேந்தியது
௭௦ திப்பிய மென்றே சிந்தைநோய் கூர
மணமலை மறுகின் மாதவி ஸீன்ற

௬௧. கோசம்பி - கொசாம்பிநகரம்; இது, முதலிற் குசாம்ப
னென்பவனாற் றியுவப்பட்டதாதலின் இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; இது
பாகதம்; “கொடியணி நெடுமதிற் கொடிக்கோ சம்பி” (பெருங். க.
௧௪: ௭௬.) கோமகனாகிய - அரசனாகிய.

௬௨. வடி - திருத்தம்; “வானுட்கும் வடிநீண்மதில்” (புறநா. ௧௮.).
வத்தவன் - வத்ஸதேசத்தரனாகிய உதயணன்; “வயந்தக குமான் வத்த
வற் குரைப்ப” பெருங். க. ௪௩: ௮௩.

௬௩ - ௩. வத்தவன் றன்னை வஞ்சஞ் செய்துழி - (தனக்குத் திறை
கொடாதுபற்றிச் சினந்து சாலங்காயனனென்னுந் தன்மந்திரியால் யந்
திரயானையைக்காட்டி வஞ்சமாகப்பிடிப்பித்துப் பிரச்சோதனனென்னு
மரசன்) உதயணனைச் சிறைப்படுத்தியபொழுது.

௬௪. உஞ்சையில் - உச்சயினிநகரத்தில்; இஃது அவந்திநாட்டி
லுள்ளது; பிரச்சோதனனுடைய இராசதானி; இதையே அவந்தியென்
றும் வழங்குவர். தோன்றிய - வேற்றுருவங்கொண்டு தோன்றிய, யுகி
யந்தனை - பிரமசந்தர யோகியென்பவருடைய குமாரன்; உதயண
னுடைய மந்திரிகள் நால்வருனொருவன்.

௬௬. பரிவுறுமாக்களில் - துன்பமுற்ற சனங்களைப்போல.

௬௭ - ௬. பிரச்சோதனை உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தி
ய பொழுது அவனைச் சிறைமீட்டற்கு யுகியென்பவன் மாறுவடிவங்
கொண்டு உச்சயினிநகரப்பெருந்தெருவையடைந்ததும், அதனைக்கண்
டோர் பலரும் பரிவுற்றுச் சூழ்த்தமாகியவிவற்றை உதயணகுமாரகாலி
யத்துள்ள உஞ்சைக்காண்டத்தாலுணர்க.

௭௦. திப்பியம், ஈண்டு ஆச்சரியமென்னும் பொருளைத்தந்து நின்
றது. சிந்தைநோய்கூர - மனவருத்தம் மிகு; சிந்தை - சிந்தாசூலம்; “என்
றுண்டாய் கொல்லினிச் கட்டிடு நானெனுஞ் சிந்தையே” கீவக. ௧௧௫௧.

௭௧ - ௭௦. குறுமாக்களும் விடரும் துர்த்தரும், மாக்களிற் பரி
வெய்தி, குழலாள் தோன்றி எந்தியது திப்பியமென்று நோய்கூர
வென்க.

வணிமலர்ப் பூங்கொம் பகமலி யுவகையிற்
பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புட னிடேம்
பிச்சையேற்றல் பெருந்தக வுடைத்தெனக்
எடு குளனணி தாமரைக் கொழுமலர் நார்ப்
னெருதணி யோங்கிய திருமலர் போன்று
வான்றரு கற்பின் மனையுறை மகளிரிற்
ரூன்றனி யோங்கிய தகைமைய ளன்றோ
வாதிரை நல்லா ளவண்மனை யிம்மனை
அஃ நீபுகல் வேண்டு நேரிழை யென்றனள்
வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றித்
தென்றிசைப் பொதியிலோர் சிற்றியாற் றடைகரை
மாதவன் றன்னால் வல்வினை யுருப்பச்
சாவம் பட்டுத் தனித்துய ருறாடம்

எஉ. பூங்கொம்பு - மணிமேகலை.

எஉ - ச. பூங்கொம்பு பத்தினிப்பெண்டிர் இடம் பிச்சையேற்றல் பெருந்தகவுடைத்தெனக் கூற.

எடு - சு. மணி. ச : அ - க ; பெருங், க. ஈசு : கக.

எஎ. வான்றருகற்பு - மழையைப் பெய்விக்குங்கற்பு ; (மணி. கசு : சக - இ), “ஆங்கவை யொழிஞவை யாயி னுயிழை, யோங்கி ரு வானத்து மழையுநின் மொழியது” (உஉ : ஈஅ - கூ) என்று பின்வருதல் காண்க ; “தெய்வந் தொழாஅன் கொழுநந் ரொழுதெழுவான், பெய் யெனப் பெய்யு மழை” (துறள், இடு); “வறனோடிண் வையகத்து வான் ற ருங் கற்பினன்” கலி. கசு.

எசு - கூ. திருமலர்போன்று ஆதிரைநல்லான் தான் தனியோங்கிய தகைமையன் என்றோவென்க.

அக. வடதிசை விஞ்சைமாநகர் - வடதிசையிலுள்ள வித்தியாதர நகரமாகிய காஞ்சனபுரத்தில்.

அஉ. பொதியில் - பொதியின்மேல்.

அஃ. வல்வினையுருப்ப - வலியதீவினையழல் ; உருப்ப - தோன்ற வென்றுமாம்.

அங் - ச. மாதவன் றன்னால் சாவம்பட்டு.

(பி - டி.) எஉ. ‘பூங்கொடியகமலி’ எஎ. ‘வான்றருசிறப்பின்’ எஅ. ‘தனியோங்கியதகைமை’ எக. ‘நல்லாளகண்மனை’ அஉ. ‘தென்றிசை மருங்கினோர்’ அங். ‘மாதவன் றன்முன்’

ககா. — ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

ககா கக

அரு வீவில் வெம்பசி வேட்கையொடு திரிதருங்
காயசண் டிகையெனுங் காரிகை தானென்.

கரு. — பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை முற்றிற்று.

அசு. காரிகை - பெண்.

அக - சு. தோன்றி அடைகரையில் மாதவனாற் சாப்பப்பட்டுத்திரி
தருங் காயசண்டிகையெனுங் காரிகையென்க; மணி. கக : உக - எங்,
உஃ : உஉ - சு.

அஃ - அசு. என்றனன் காயசண்டிகையெனுங் காரிகையென்க.

க - அசு. ‘‘மாதே, கேளாய்; நல்லா சென்றெய்தி ஊட்டலும்,
முனிவன், ‘ஒருவன்றேனும்; அவன் பூண்பானல்லன்; அகவையி
னான்’ என, நீத்தோன் ஒழியாளுதலின், ஒருதாளுகிப் போழ்த்துத்
தோன்றினன்; அப்போழ்த்து நன்னீர் போதொடு சொரிந்தது; மாத
வர் வியந்து அறிகுவமென்று பாவைபாற்சேறலும் அஃது, ‘அறவண
னறியும்’ என்று என்னாவை வருத்திற்று; இதுகேள்: மண்ணைவேந்
தன் வணங்கிப் பெற்றேனென்று வளர்ப்ப, உண்மையின், அவன் வேந்த
னாயினன்; அலத்தற்காலை ஆகியது; ஒழித்தல் தகாது’’ என மாதவ
னுரைத்தலும், மணிமேகலை தாயரொடு தாழ்ந்தேத்திக் கடினையொடு
கோலத்தோடு பெருந்தெருவடைதலும், மாக்களும் விடரும் தூர்த்
தரும் பரிவெய்தித் திப்பியமென்று நோய்கூர, பூங்கொம்பு, ‘பெருந்
தகவுடைத்து’ என அதுகேட்டுக் காரிகை, ‘நீ புகல்வேண்டிம்’ என்
றனனென வினை முடிவுசெய்க.

ப தி ன ரு வ து

ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை.

[பதினாறுவது மணிமேகலைக்கு ஆதிரையென்னும்
பத்தினிப்பெண்டிர் பாத்துணீத்தபாட்டு.]

ஈங்குவள் செய்தி கேளென விஞ்சையர்

பூங்கொடி மாதர்க்குப் புகுந்ததை யுரைப்போ

க. ஈங்குவள் : ஒருசொல்; (நீநூச்சிற். கக.) இவள் - ஆதிரை.

க - உ. விஞ்சையர்பூங்கொடி - காயசண்டிகை. மாதர்க்கு -
மணிமேகலைக்கு : ஆதிரைக்கென்றுமாம். மாதர்க்கு உரைப்போனென்க.
புகுந்ததை - ஆதிரைக்குச் சம்பவித்ததை.

(பி - ம்.) க. ‘ஈங்கென்செய்தி’

ளாதினா கணவ னுயிழை கேளாய்
சாதுவ னென்போன் நகவில் னாகி
ரு யணியிழை தன்னை யகன்றனன் போகிக்
கணிகை பொருத்தி சைத்தூ ணல்க
வட்டினுஞ் சூதினும் வான்பொருள் வழங்கிக்
கெட்ட பொருளின் கிளைகே டுறுதலிற்
பேணிய கணிகையும் பிறர்நலங் காட்டிக்
க0 காண மிலியெனக் கையுதிர்க் கோடலும்
வங்கம் போகும் வாணிகர் தம்முடன்
றங்கா வேட்கையிற் றுனுஞ் செல்வுழி
நனியிரு முந்நீர் வனிகலன் வெளவ
வொடிமரம் பற்றி யூர்திரை யுதைப்ப
கரு நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்

ந. - ச. கணவன் சாதுவனென்போன்.
ரு. ஆதிரையைப் பிரிந்துசென்று.
சு. கணிகை - வேசை, கைத்தூண் - தீய ஒழுக்கத்தால் வந்த
உணவு; கை - ஒழுக்கம்; “கடவ தன்னுநின் கைத்தூண் வாழ்க்கை”
(சீலப். சுரு. ௫௭.) நல்கவென்பதன்பின், ‘உண்டு’ என்று ஒருசொல்
வருவிக்க.
எ. வட்டினும் சூதினும் - வட்டாடலிலும் சூதாடலிலும்; (மணி.
கச : சுந.) வழங்கி - கொடுத்த.
அ. கணிகைக்கும் வட்டிற்கும் சூதிற்கும் கொடுக்கப்படுதல்பற்றி,
‘கெட்டபொருள்’ என்றார். பொருளின்கிளை - பொருளின்பகுதிகள்.
க0. காணமிலி - பொன்னில்லாதவன், கையுதிர்க்கோடலும்;
உம் : உடனிகழ்ச்சி, “நீயெனப் பேச வேண்டும்.....மயங்கி யீழ்ந்
தான்” (சீவக. ந.அக.) என்புழிப்போல, கையுதிர்க்கோடல் : மணி.
ந. : க0க, ரு : ௫௫.
அ - க0. கேடுறுதலிற் கையுதிர்க்கோடலுமென்க.
கக. வாணிகர் - வியாபாரிகள்.
கஉ. தங்கா வேட்கை - பலவிடத்தும் செல்லவேண்டுமென்ற
விருப்பம். தானென்றது சாதுவனை.
கந. வளி - காற்று. கலன் - கப்பல், காற்றற் கப்பல் கவிழ.
கச. ஒடிமரம் - பாய்மரத்தின் ஒடிந்ததுண்டம்; “கடம்பிற்ற
துண்டர் தழுவிக்கிடந்தான்” (சீவக. ௫௧௩.) உதைப்ப - செலுத்த;
“ஒடிந் திரைக ஞ்நதைப்ப வருண்டுருண்டு” சீவக. ௫௧௪.
க௫. மு. மணி. கச : நக, நாகரென்பதன் பொருளை, மணி. அ :
செ - ஆம் அடியின் குறிப்பிற் பார்க்க. உடையில்லாமற் சஞ்சரிப்பவ
ராதலின் நாகர், ‘நக்கசாரணர்’ எனப்பட்டார்; நக்கம்=நகம் - நிரு
வாணம். சாரணராகிய நாகர்.

பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மைய னுயின
 னுவாய் கேடுற நன்மரம் பற்றிப்
 போயினன் றன்கே னுயிருயப் போந்தோ
 ரிடையிருள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கட
 ௨௦ லுடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்
 சாதுவன் றானுஞ் சாவுற் றுனென
 வாதிரை நல்லா ளாங்குது தான்கேட்
 டீரீ ரேயோ வெள்ளழ லீமந்
 தாரீ ரோவெனச் சாற்றினன் கழறிச்
 ௨௫ சுடலைக் கானிற் றொடுகுழிப் படுத்து
 முடலை விறகின் முனியெரி பொத்தி
 மிக்கவென் கணவன் வினைப்பய னுய்ப்பப்
 புக்குழிப் புகுவே னென்றவள் புகுதலும்

கசு. பான்மை - பகுத்ததன்மை; மணி. நட; நடக.

நட - கசு. கணவன் சாதுவனென்போன், ஆகிப் போகி உண்டு வழங்கிச் செல்வழி செவ்வதலாற் பற்றிச் சார்ந்து அவர்பான்மைய னுயின னென்க.

சாதுவன் கடலில் இறந்தானென்று கேட்ட ஆதிரையின்செய்தியை இனிக் கூறுவார்.

கஅ. போயினன் - சாதுவன். உய்ய - பிழைக்க.

கக. இடையிருள்யாமத்து - இரண்டையுடைய இடையாமத்தில்; யாமம் - இரவு; “யாம மும்பக லும்மறி யாமையால்” சீவக. கநடு.

௨௦. மணி, கஅ: சுச; சீலப். கரு: ௨அ - க. உடை கலப்பட்டு-உடைந்தகப்பலில் அகப்பட்டு. ஒழிந்தோர் - இறந்தோர்.

௨௧. என் - என்றுசொல்ல.

கஅ - ௨௧. போந்தோர் சாவுற்றனென.

௨௩. ஈமம் - பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு; மயானமு மாம். ௨௪. தாரீர் - தருவீர்.

௨௫. சுடலைக்கான் - மயானம், படுத்து - செய்து, தொடுகுழிப் படுத்தல்; மணி. சு: சுசு.

௨௬. முடலைவிறகு - முறுக்குண்ட விறகு; “முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்” (பெரும்பாண். சுசு.) பொத்தி - மூட்டி; “தீயழற் பொத்தி” (௨: ௫௩) என்றார் முன்னும்

௨௭. உய்ப்ப - செலுத்த.

௨அ. புக்குழி - புக்கவிடத்து. அவள் - ஆதிரை.

கஅ - ௨அ. போந்தோர், ஒழிந்தோர் தம்முடன் சாதுவனும் சாவுற்றனென, நல்லாள் அதுகேட்டுக் கழறிப் படுத்துப் பொத்தி அதிற் புகுதலு மென்க.

- படுத்துடன் வைத்த பாயற் பள்ளியு
 ௩௦ முடுத்த கூறையு மொள்ளொரி யுறஅ
 தாடிய சார்தமு மசைந்த கூந்தலிற்
 ஞாய மாலைபுந் தொன்னிறம் வழாது
 னிரைமலர்த் தாமரை யொருதனி யிருந்த
 திருவிண் செய்யோள் போன்றினி திருப்பத்
 ௩௫ தீயுங் கொல்லாத் திவினை யாட்டியேன்
 யாது செய்கே னென்றவ னேங்கலு
 மாதிரை கேளுன் னரும்பெறற் கணவனை
 யூர்திரை கொண்டாங் குய்ப்பப் போகி
 நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
 ௪௦ பக்கஞ் சேர்ந்தனன் பல்லியாண் டிராஅன்
 சந்திர தத்த னெனுமோர் வாணிகள்
 வங்கந் தன்னொடும் வந்தனன் றோன்று
 நின்பெருந் துன்ப மொழிவாய் நீயென
 வந்தந் தோன்றி யசரீரி யறைதலு
 ௪௫ மையரி யுண்க ணமுதுயர் நீங்கிப்
 பொய்கைபுக் காடிப் போதுவாள் போன்று
 மனங்கவல் வின்றி மனையகம் புகுந்தென்
 கண்மணி யனையான் கடிதீங் குறுகெனப்
 புண்ணிய முட்டாள் பொழிமழை தருஉ

- உக. பாயற்பள்ளி - படுக்கையிடம்.
 ௩௦. உறாது - உறாமல். ௩௧. ஆடிய - பூசிய.
 ௩௨. வழாது - வருவாமல். ௩௩. தாமரை - தாமரைமலரில்.
 ௩௪. திருவிண்செய்யோள் - திருமகள் ; மணி. ௫ : ச.
 ௩௬. யாதுசெய்கேன் - என்னசெய்வேன். அவன் - ஆதிரை.
 ௩௭. அரும்பெறற்கணவன் - பெறுதற்கரியகணவன்.
 ௪௪. அந்தரம் - ஆகாயம். அசரீரி - அருவமாய் எங்கும் நிறைந்
 துள்ள முதற்றெய்வம். ௪௬. போதுவாள் - வருவாள்.
 ௪௭. கவல்வு - கவலையடைதல். மனையகம் - மனையிடம்.
 ௪௮. கண்மணியனையான் - கணவன் ; சிலிப். ௧௩ : எடு. உறுக
 என்று.
 ௪௯. முட்டாள் - வருவாளாய் ; 'புண்ணிய முட்டா' பட்டினப்.
 ௨௦௪.
 (பி - மீ.) உக. 'படுத்துடனமைத்தபாவனைப்பள்ளியும்' ௩௮.
 'கொண்டாங்குயிருயப்போகி' ௪௪. 'அந்தரத்தொன்றி' ௪௫. 'அழி
 துயர்நீங்கி', 'அழியாதுநீங்கி.'

௫௦ மரும்பெறன் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிரும்
விரும்பினர் தொழுஉம் வியப்பின ளாயின
ளாங்கவுள் கணவனு மலை நீ ரடைகரை
யோங்குயர் பிறங்க லொருமர நீழன்
மஞ்சடை மால்கட லுழந்தநோய் கூர்ந்து

௫௫ துஞ்சுதுயில் கொள்ளவச் சூர்மலை வாழு
நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றிப்
பக்கஞ் சேர்ந்து பரிபுலம் பினனிவன்
ரூனே தமியன் வந்தன னளிய
னானுடை யிவ்வுடம் புணவென் றெழுப்பலு

௬௦ மற்றவர் பாடை மயக்கறு மரபிற்
கற்றன னாதலிற் கடுந்தொழின் மாக்கள்
சுற்று நீங்கித் தொழுதுரை யாடி
யாங்கவ ருரைப்போ ரருந்திறல் கேளா
யிங்கெங் குருமக னிருந்தோ னவன்பார்

௬௫ போந்தரு ணீயென வவருடன் போகித்

௫௦. பெண்டிரும் ; உம்மை : உயர்வு சிறப்பு.

௬௧ - ௫௦. மணி. ௧௫ ; எள.

௫௧. வியப்பு - ஆச்சரியம். ஆதிரை வியப்பினளாயினள்,
மேலே சாதுவன் செய்துகூறுவார்.

௫௨. கணவனும் - சாதுவனும்.

௫௩. பிறங்கல் - மலை, நீழல் - நிழலில்.

௫௪. நோய் கூர்ந்து - வருத்தம்மிகுந்து.

௫௫. துஞ்சுதுயில்கொள்ள - (சாதுவன்) மிக்க நித்திரை
கொள்ள, சூர் - அச்சம். ௫௬. நயமிலர் - இனிமையில்லாதவர்.

௫௭. பரிபுலம்பினன் - இவன் மிகவும் வருந்தினன் ; “ பக்க நீங்கு
மின் பரிபுலம் பினரென ” (சிலப். ௧௦ : ௨௨௬) ; “ பரிபுலம் பலத்ததும்
வருத்தம் வீட ” மலைபடு. ௪௯௭.

௫௯. எழுப்பலும் - சாதுவனை எழுப்பலும்.

௬௦. அவர்பாடை - நாகர்களுக்குரிய பாடைஷயை.

௬௧. கடுந்தொழின்மாக்கள் - நாகர்.

௬௩. அருந்திறல் - பெறுதற்கரிய திறலையுடையாய்.

௬௪. இருந்தோன் : முற்று. ௬௫. என் - என்று நாகர்சொல்ல.

(பி - டி) ௫௩. ‘ ஓங்கியபிறங்கல் ’ ௫௪. ‘ மாக்கடலிழந்த ’ ௬௦.
‘ பாடையின்மயக்கற ’, ‘ மயக்குவி. ’ ௬௨. ‘ தொழுதுரையாடலும் ’

கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய விருக்கையி
லெண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
பெண்டிட னிருந்த பெற்றி நோக்கிப்

எஃ பாதையிற் பிணித்தவன் பான்மைய னாகிக்

கோடியர் மரநிழல் குளிர்த் த பின்னவ
னீங்குநீ வந்த காரண மென்னென
வாங்கவற் கலைகட லுற்றதை யுரைத்தலு
மருந்தாத வின்றி யலைகட லுழந்தோன்

எஃ வருந்தின னனியன் வம்மின் மாக்கா
ணம்பிக் கினையோரர் நங்கையைக் கொடுத்து
வெங்களு மூனும் வேண்டுவ கொடுமென
வவ்வுரை கேட்ட சாதுவ னயர்ந்து
வவ்வுரை கேட்டேன் வேண்டே னென்றலும்

அஃ பெண்டிரு முண்டியு மின்றெனின் மாக்கட

சுசு. குழிசி - பாணை. கழிமுடைநாற்றமும் - மிக்க புலால்நாற்
றமும்.

சுஎ. உணங்கல் - வற்றல்.

சுஅ. எண்கு - கரடி. பிணவு - பெண்கரடி; “பன்றி புல்வாய்”
(தோல். மாபு. ௫அ) என்னும் சூத்திரத்தில், ‘ஒன்றிய’ என்றதனால்,
பிணவென்பது கரடிக்குங் கொள்ளப்பட்டது.

சுக. பெண்டு - மனைவி.

எஃ. பாதையிற் பிணித்து - பாவையினாலே வயமாக்கி.

எக. கோடு - கிளை. நிழல் - நிழலில். அவன் - நாகர்களுடைய குரு
மகன்.

எஉ. வந்தகாரணமென்னென - வந்தது யாதுகருதியென்று
கேட்ப. வந்தகாரணம் : சிலப். கஃ : சுசு.

எஃ. அவற்கு - குருமகனுக்கு.

எஃ. அளியன் - அளிக்கத்தக்கான்; “அளியன் றானே முதுவா
யிரவன்” முருகு. உஅச.

எஎ. என - என்று குருமகன் சொல்ல

எஃ - எ. மாக்கான், நம்பிக்கு வேண்டுவகொடுமென.

எஅ. அயர்ந்து - சவலையுற்று.

அஃ. உண்டி - உணவு. இன்றெனின் - இல்லையாயின்.

(பி - ிஃ) எக. ‘குளிர்த்தவன்பின்’ எஃ, ‘ஆங்கவனலைகட்’
எசு. ‘நங்கையைக்கொடுமின்’ எக. ‘கெட்டேன்’

குண்டோ ஞாலத் துறுபய னுண்டெனீற்
காண்குவம் யாங்களுங் காட்டுவா யாகெனத்
தூண்டிய சினத்தினன் சொல்லெனச் சொல்லு
மயக்குங் கள்ள மன்னுயிர் கோறலுங்
அந் கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்
பிறந்தவர் சாதலு பிறந்தவர் பிறத்தலு
முறங்கலும் வீழித்தலும் போன்ற துண்மையி
னல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுல கடைதலு
மல்லறஞ் செய்வோ ரருநர கடைதலு
க௭ முண்டென வுணர்தலி னுரவோர் களைந்தனர்
கண்டனை யாகெனக் கடுகை யெய்தி
புடம்புவிட் டோடு முயிருருக் கொண்டோ
ரிடம்புகு மென்றே யெமக்கிங் குரைத்தா
யவ்வுயி ரெவ்வனம் போய்ப்புகு மவ்வகை
க௭ செவ்வன முரையெனச் சினவா திதுகே
ளுற்றதை யுணரு முடலுயிர் வாழ்வுழி

அக. உறுபயனுண்டோ. அஉ. காண்குவம் - அறிவேம்.

அங. சினத்தினன் சொல்லென-கோபமுடையவனுய்ச் சொல்வா
யென்று நாகருடைய குருமகன்கேட்ப. சொல்லும் - சாதுவன்
சொல்லுவான்.

அடு. கயக்கு - கலங்குதல்; 'கயக்கறு நல்லறம்' (கக: கஅ)
என்றார் முன்னும்; பு. வே. சஅஅ, உஉஉ.

அச - டி. கள்ளையும் கொலையையும் அறிவுடையோர் நீக்கினர்.

அசு - எ. இவ்வடிகள், "உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா நெக்கி,
வீழிப்பது போலும் பிறப்பு" (ஙகக) என்னும் துறவின் பொருளைத்
தழுவி வந்திருத்தல் காண்க.

அக. அல்லறம் - பாவம்; அறமல்லாததென்றபடி.

க௭. உரவோர் - அறிவுடையோர்.

அஎ - க௭. உண்மையின், உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர்.

கக. கண்டனையாக - அறிந்தாயாகுக. என - என்று சாதுவன்
சொல்ல. கடுகை - பெருஞ்சிரிப்பு.

கடு. செவ்வனம் - நேரே; "திருவிரி பூம்பொழிற் செவ்வனஞ்
சேர்ந்து" (சீவக. டுகடு.) என - என்று குருமகன்சொல்ல.

கக. உயிர்வாழ்வுழி உடல் உற்றதையுணரும்.

(பி - டி.) அக. 'உண்டோமாக்கட்டுறுபய' அங - ச. 'சொல்
லலு மயக்கும்'

மற்றைய வுடம்பே மன்னுயிர் நீங்கிடிந்
றடிந்தெரி யூட்டினுந் தானுண ராதெனி
னுடம்பிடைப் போனதொன் றுண்டென வுணர்நீ

க00 போனார் தமக்கோர் புக்கிலுண் டென்ப
தியானே வல்லே னியாவரு முணர்குவ
ருடம்பின் டொழிய வுயிர்பல காவதங்
கடந்துசேட் சேறல் கனவினுங் காண்குவை
யாங்கனம் போகி யவ்வுயிர் செய்வினை

க00 பூண்ட யாக்கையிற் புருவது தெளிநீ
யென்றவ னுரைத்தலு மெரிவிழி நாகனு
நன்றறி செட்டி நல்லடி வீழ்ந்து
கள்ளு மூனுங் கைவிடி னிவ்வுடம்
புள்ளறை லாமுயி ரோம்புத லாற்றேன்

கக0 றமக்கொழி மரபிற் சாவுறு காறு
மெமக்கா நல்லற மெடுத்துரை யென்றலு
நன்று சொன்னாய் நன்னெறிப் படர்குவை
புன்றனக் கொல்லு நெறியற முரைக்கே
னுடைகல மாக்க றுயிருய்ந் திக்குறி

கக0 னடுதொழி லொழிந்தவ ராருயி ரோம்பி

கௌ. தமிழ்து - வெட்டி. க00, புக்கில் - புருமிடம்.

க0௨. காவதம் - காதம். க0௩. சேண் - நெடுநூரம்.

க0௨ - ௩. உயிர்சேறல் கனவினுங் காண்குவை.

க0௪ - ௫. உயிர் புருவது.

க0௬. அவன் - சாதுவன். க0௭. நன்று - தருமம்.

கக0. தமக்கொழிமரபின் - தமக்கென்றே தீர்ந்த முறைமையினை
புடைய,

கக0 - கக. மரபினைபுடைய நல்லறமென்க.

க௧௧ - கக. நாகனும் எடுத்துரையென்றலும்.

கக௨. படர்குவை - செல்வாய்.

கக௩. ஒல்லும் நெறி-இயலும் வழி; இவ்வடி, “ஒல்லும் வகையா
னறவினை யோவாதே, செல்லும்வா யெல்லாந் செயல்” (௩௩) என்ற
குறளினீ கருத்தைத் தழுவி வந்தவாறு காண்க.

கக௫. அடுதொழில் - கொல்லுந்தொழில்.

(13 - ம்.) க0௭. ‘நன்னெறிச்செட்டி தன்னடி’ கக0 - கக.
‘என்றனைக் கொழிய தேமுறு மேககரநன்றிநல்லற’ கக௨. ‘நன்றிது
சொன்னாய்’

மூத்துவிளி மாவொழித் தெவ்வுயிர் மாட்டுந்
 தீத்திற மொழிகெனச் சிறுமக னுரைப்போ
 னீங்கெமக் காகு மிவ்வறஞ் செய்கே
 மாங்குனக் காகு மருட்பொருள் கொள்கெனப்
 கஉ௦ பண்டும் பண்டுங் கலங்கவிழ் மாக்களை
 யுண்டே மவர்த முறுபொரு ளீங்கிவை
 விரைமர மென்றுகில் விழுநிதிக் சூப்பையோ
 டிவையிவை கொள்கென வெடுத்தனன் கொணர்ந்து
 சந்திர தத்த நென்னும் வாணிகன்
 கஉ௫ வங்கஞ் சேர்ந்ததில் வந்துட னேறி
 யிந்நகர் புகுந்திங் கிவளொடு வாழ்ந்து
 தன்மனை நன்பல தானமுஞ் செய்தன
 னைகன மாகிய வாதினை கையாற்
 பூங்கொடி நல்லாய் பிச்சை பெறுகென
 க௩௦ மனையகம் புகுந்து மணிமே கலைதான்
 புனையா வோவியம் போல நின்றலுந்
 தொழுதுவலங் கொண்டு துயரறு கிளவியோ
 டமுத சுரபியி னகன்சுரை நிறைதரப்

கக௬. மூத்துவிளிமா - முதுமையுற்று இறக்கும் விலங்குகள்.

கக௭. தீத்திறம் - கொலை. என - என்று சாதுவன் சொல்ல.

கஉ௨. விரைமரம் - சந்தனம் அகில் முதலியன.

கஉ௩. என - என்று நாகன் சொல்ல.

கக௭ - உ௩. உரைப்போன் இவையிவை கொள்கெனவென்க.

கஉ௫. வங்கஞ்சேர்ந்ததில் - சேர்ந்த கப்பலில்.

கஉ௬. ஆங்கனமாகிய - அத்தன்மையை உடையளாகிய.

உ - கஉ௬. உரைப்போன், பிச்சை பெறுகெனவென்க.

க௩௬. பிச்சைவாரங்கும்பொழுது துறவறத்தினர் மௌனமாக நிற்க வேண்டுமென்பது விதியாதலின், 'புனையா வோவியம் போல நின்றலும்' என்றார்; புனையா வோவியம் - வண்ணங்களைக் கொண்டெழுதாத வடிவைக்கோட்டின சித்திரம்; மணி. உ௨: அஅ; நெடுநல். கச௭, ந.

க௩௩. அகன்சுரை: மணி. கக; கக௭.

(பி - ம்.) கஉ௦. 'பண்டுபண்டிக்குக்கலங்' கஉ௬. 'ஆயிழை கையாற்' க௩௩. 'சுரபியினகன்சுனை'

பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணியறுகென
கநடு வாதிரை யிட்டன ளாருயிர் மருந்தென்.

கக. — ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை முற்றிற்று.

கநடு. ஆருயிர்மருந்து - அன்னம்.

கநட - டு. நிறைதர இட்டனளென்க.

உ - கநடு, உரைப்போள், 'ஆங்கனமாகிய ஆதிரைகையாற் பிச்சை பெறுக' என்று சொல்ல, மணிமேகலை மனையகம் புகுந்து நின்றனும், ஆதிரை தொழுது வலங்கொண்டி ஆருயிர் மருந்திட்டனளென முடிக்க.

பதினேழாவது

உலகவறவிபுக்ககாதை.

[பதினேழாவது மணிமேகலை
காயசண்டிகையென்னும் விச்சாதரிவயிற்று யானைத்தீயவித்து
அம்பலம்புக்கபாட்டு.]

பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்தூணேற்ற
பிச்சைப் பாத்திரப் பெருஞ்சோற் றமலை
யறத்தி னீட்டிய வொண்பொரு ளறவோன்
நிறத்து வழிப்பேருஞ் செய்கை போல

க. பத்தினிப்பெண்டிர் - ஆதிரை. பாத்தூண் - (இயல்புடைய மூலர் முதலாயினார்க்கும் தென்புலத்தார்முதலிய நால்வர்க்கும்) பகுத்துக்கொடுத்து உண்ணப்படும் உணவு; பாத்தல் - பகுத்தல். இதனால், ஆதிரையின் இவ்வாழ்க்கைநலம் கூறப்பட்டது; "பழியஞ்சிப் பாத்தூணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை, வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்" (3௩௭, ௪௪.) பெண்டிரது பாத்தூணை.

உ. அமுதசுரபியிலுள்ள பெரிய சோற்றுத்திரளை; அமலை - சோற்றுத்திரளை; "அமலைக் கொழுஞ்சோறு" புறநா. ௩௪.

க - உ. ஏற்ற பாத்திரம்.

ஊ. அறத்தின் ஈட்டிய - நல்வழியே சம்பாதித்த. ஒண்பொருள்: குறள், ௭௯0.

ஈ - ச. அறவோன் திறத்து வழிப்பேரும் செய்கைபோல - அறவோனிடத்துப் பெருகுதலுஞ் செய்கையைப்போல; அறவோன் - சற்பாத்தி (பி - ம்.) க. 'பாத்தூணிய்த்த'

டு வாங்குகை வருந்த மன்னுயிர்க் களித்துத்
தான்றொலை வில்லாத் தகைமை நோக்கி
யானைத் தினோ யகவயிற் றடக்கிய
காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வணங்கி
நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி

க௦ யடலரு முந்ரீ ரடைத்த ஞானறு
ஞரங்குகொணர்ந் தெறிந்த நெடுமலை யெல்லா
மணங்குடை யளக்கர் வயிறு புக்காங்
கிட்ட தாற்றுக் கட்டழற் கடும்பசிப்
பட்டே னென்றன் பழவினைப் பயத்தா

ரம். தானப்பொருள், பாதுகிரதின் பெருமைக்குத் தக்கபடி பெருகுத
லுறு மென்பதை, “வீருந் தின், றுனைத்துனை தேவன்விப் பயன்”
(குறள், அள), “அறப்பயனுந், தான்கிறி தாயினுந் தக்காரகைப் பட்டக்
கால், வான்கிறிதாப் போர்த்து விடும்” (நாலடி, ௩௮) எனவருவனவற்றா
லுணர்க.

சு. தகைமையை (காயசண்டிகை) நோக்கி.

உ - சு. ஒன்பொருள் வழிப்படுஞ்செய்கைபோலப் பெருஞ்
சோற்றமலைதான் தெராலில்லாத் தகைமையை நோக்கியென்க.

எ. யானைத்தினோய் - பஸ்மகவியாதி.

அ. காரிகை மணிமேகலையைவணங்கி.

க. நெடியோன் - திருமால். மயங்கி - பருவதமுனிவரும் நாரத
முனிவரும் அம்பரிடனுக்கிட்டசாபமாகிய அந்தகாரத்துதைத் தான் ஏற்
றுக் கொண்டமையால் மயக்கமுற்று. தோன்றி - இராமனாக அவத
ரித்து. நெடியோன் நிலமிசைத் தோன்றியமயங்கியெனமாற்றுக. திரு
மால் இராமனாக அவதரித்தபொழுது, முற்கூறிய சாபார்த்தகாரத்தால்
மயக்கமுற்றிருந்தா ரென்பதைப் பின்வருஞ் செய்யுனாலுணர்க : “கன்னி
யந்துழாய்க் கமலலோ சனன்றய ரதற்கு, மன்னு நன்மக ளாகியே வந்
தன னுதித்து, முன்னே யந்தகா ரத்தினுன் மூடிடப் பட்டுத், தன்னே
மாயனென் றறிந்திடா துறைந்தனை சார்ந்தே” இலங்க. உத்தர. அம்ப
ரிடனை ஆழிகாத்த. அடு.

க௦. முந்ரீர் - ஆக்கல் முதலிய முன்றுநீர்மையையுடைய கடல்.
அடைத்த ஞானறு - இலங்காநகரஞ்செல்ல அடைத்தநாளில்.

கஉ. அணங்கு - வருத்தம்; தெய்வத்தன்மையுமாம். அளக்கர் -
கடல். புக்காங்கு - புருந்தாற்போல.

கக - உ. மலையெல்லாம் அளக்கர் வயிறுபுக்காங்கென்க.

கக. இட்டது ஆற்றா - இட்டபொருளால் தணியாத.

கச. பட்டேன் - அடைந்தேன். வினைப்பயத்தாற் பட்டேன்
என்க.

(பி. மீ.) இ - சு. ‘அளிக்கத்தான’ க. ‘நெடுமான்மயங்கி’

கடு லன்னை கேணீ யாருயிர் மருத்துவி
 துன்னிய வென்னோய் துடைப்பா யென்றது
 மெடுத்த பாத்திரத் தேந்திய வழுதம்
 பிடித்தவள் கையிற் பேணிநள் பெய்தலும்
 வயிறுகாய் பெரும்பசி நீங்கி மற்றவ

உ0 மியர நீங்கித் தொழுதன னுரைக்கு
 மாசில் வாலொளி வடகிசைச் சேடிக்
 காசில்காஞ் சண்புரக் கடிநக ருள்ளேன்
 விஞ்சையன் றன்னொடென் வெவ்வினை யுருப்பத்
 தென்றிசைப் பொதியில் காணிய வந்தேன்
 உரு கடுவர வருவிக் கடும்புனல் கொழித்த
 விடுமணற் கானியாற் றியைந்தொருந் கிருந்தேன்

கடு. ஆருயிர் மருத்துவி - அடிய உயிரைப் பாதுகாக்கும் மருந்தை யுடையாய்; ஆருயிர்மருந்து - அன்னம்.

கசு. துன்னிய - நெருங்கிய. என்னோய் - எனது பஸ்மக வியா தியை. என்றலும் - என்று காயசண்டிகை சொல்லலும்.

சு - கசு. காரிகை, நோக்கி வணங்கி, 'என்னோய் துடைப்பாய்' என்றலு மென்க.

கஎ அழுதம் - அன்னத்தை.

கஅ. அவன்சையில் - காயசண்டிகையின்கையில். பிடித்துப்பெய்த லும்.

கக. அவன் - காயசண்டிகை. உ0. தொழுது உரைப்பான்.

கக - உ0, அவன் நீங்கி நீங்கித் தொழுது உரைக்கும்.

உக. வாலொளி - வெள்ளிய ஒளி. சேடிக் - வித்தியாதாருலகு. சேடி வெள்ளிமலைக்கண் உள்ளதாதலின், அதற்கு வாலொளி கூறப்பட்டது; "வெள்ளி மால்வரை வியன்பெருஞ் சேடி" திலப். சு: க.

உஉ. காசு - குற்றம். காஞ்சணபுரமாகிய காவலையுடைய நகரம்.

உங். விஞ்சையன் - கணவனாகிய வித்தியாதான். உருப்ப - தோற்ற; அழலவென்றுமாம்.

உசு. பொதியில் - பொதியின்மலை. காணிய - காணுதற்கு.

உங் - ச. விஞ்சையனொடு வந்தேன்.

உடு. கடுவரல் - விரைந்துவருதல். கொழித்த - தெள்ளிய.

உசு. கான்யாறு - காட்டாறு. ஒருங்கிருந்தேன் - கணவனுட னிருந்தேன்.

உசு - சு. வந்தேன் கான்யாற்றிருந்தேனென்க.

(பி - ம்.) கசு. 'துன்னியவெந்தோய்' உஉ. 'காஞ்சனக்கடிநகர்', 'காஞ்சணபுநகர்' உசு, 'காணியவருவேன்'

புரிநூன் மார்பிற் றிரிபுரி வார்சடை
 மரவுரி யுடையன் விருச்சிக னென்போன்
 பெருங்குலைப் பெண்ணைக் கருங்கனி யனைபதோ
 ௩௦ ரிருங்கனி நாவற் பழமொன் றேந்தித்
 தேக்கிலை வைத்துச் சேனாறு பரப்பிற்
 பூக்கமழ் பொய்கை யாடச் சென்றோன்
 றிவினை யுருத்தலிற் செருக்கொடு சென்றேன்
 காலா லந்தக் கருங்கனி சிதைத்தே
 ௩௧ னுண்டல் வேட்கையின் வருடம் விருச்சிகன்
 கண்டன னென்னைக் கருங்கனிச் சிதைவுடன்
 சீர்திகழ் நாவலிற் றிப்பிய மான
 தீரா றாண்டி லொருகனி தருவ
 தக்கனி யுண்டோ ராழி ராண்டு
 ௪௦ மக்க னியாக்கையின் வரும்பசி நீங்குவர்
 பன்னீ ராண்டி லொருநா ளல்ல

௨௭. புரிநூல் - முறுக்கிய பூணூதல். திரிபுரிவார்சடை - திரித்து
 முறுக்கிய நீண்டசடை.

௨௮. மரவுரியுடையன் - வற்கலையாகிய ஆடையையுடையன்.
 உடையானாகிய விருச்சிகனென்போன்.

௨௯. பெண்ணை - பனை. கருங்கனி - கரியகனி; பெரியகனி
 யென்றுமாம்.

௩௦. இருமை - பெருமை. நாவல் - சம்புமரம்.

௩௧ - ௨. சேணாறுபூ; சேண் - நெடுநூரம். பரப்பினையுடைய
 பொய்கை, ஆட - நீராட.

௨௮ - ௩௨. விருச்சிகனென்போன், நாவற்பழமொன்றையேந்தி
 வைத்துப் பொய்கையாடச் சென்றோனாகவென்க.

௩௩. உருத்தலின் - பயன்கொடுப்பத்தோற்றுதலினால். செருக்கு-
 களிப்பு.

௩௪ - ௪. உருத்தலிற் சென்று காலால் அந்தக்கனியைச்
 சிதைத்தேன்.

௩௫. வேட்கை - விருப்பம்.

௩௬. கருங்கனிச்சிதைவுடன் என்னைக் கண்டனன்.

மேல்வருவன விருச்சிகன்கூற்று.

௩௭. திப்பியம் - தெய்வலோகத்திலிருந்து உண்டாயது; இச்
 சொல் திவ்யமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு; திவ் - தெய்வலோகம்;
 மணி. ௭; ௯௭.

௩௮. ஆண்டு - வருடம். ௩௯ - ௪௦. உண்டோர் பசியை நீங்குவர்.

(பி - ம்.) ௩௯. 'வைத்துச்சென்றாற்றுப்பரப்பிற்' ௩௭ - ௮. 'திப்
 பியமாகிய வீராறு'

துண்ணு நோன்பினே னுண்கனி சிதைத்தா
யந்தரஞ் செல்லு மந்திர மிழந்து
தந்தித் தீயாற் றனித்துய ருழந்து
சடு முந்நா லாண்டின் முதிர்கனி நானீம்
குண்ணு நாளுன் னுறுபசி களைகென
வந்நா ளாங்கவ னிட்ட சாப
மிந்நாள் போலு மிளங்கொடி கெடுத்தனை
வாபெசி யுழந்து மாமுனி போயபின்
௧௦ பாடிமி முருவிப் பயமலை யொழிந்தே
னலவலைச் செய்திக் கஞ்சின னகன்ற
விலகொளி விஞ்சையன் விழுமமோ டெய்தி
யாரணங் காகிய வருந்தவன் றன்னாற்
காரண மின்றியுங் கடுநோ யுழந்தனை
௧௧ வாணா டெழுக்கென மந்திர மறந்தே

- சஉ. நோன்பு - விரதம். சிதைத்தாய் - அழித்தாய்.
சங. மந்திரத்தை இழந்து.
சச. தந்தித்தீ - பஸ்மகவியாதியென்று வழங்குகிற யானைத்தீ
யென்னும் நோய்; சீவக. ௩௯௬. தனித்துயர் - ஒப்பற்றதுன்பம்.
சடு. முந்நாலாண்டு - பன்னிரண்டு வருடம்.
சசு. உறுபசி - மிக்க பசியை. களைகென - நீங்குவென்று.
சஎ. அவன் - விருச்சிகன். சாபம் - சாபத்தை; சாபத்தின் முடி
வெல்லையாகிய நாளென்றுமாம்; ஆகுபெயர்.
சஎ - அ. இளங்கொடி, சாபத்தைக் கெடுத்தனை.
சக. உழந்து - வருந்தி. முனி - விருச்சிகன்.
௧௦. ஒலி முழங்குகின்ற அருவியாலுண்டாகிய பிரயோசனத்தை
புடைய பொதியின்மலையை. பாடிமிழ்: புறநா. சக.
௧௧. அலவலைச்செய்திக்கு - மனத்திற்குற்றற்றியதை ஆராயாத
செய்த என் செய்கைக்கு; "அலவலைவந் தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்"
(உ. க: உ), "பலபல காழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன் றன்னை,
யலவலைமைதவிர்த்த வழகன்" (ச. ௩: ௧) எனப் பேரியாழ்வார்திரு
மொழியில் வருதல்காண்க. இஃது அலவலைமையென்றும் வழங்கும்.
௧௨. விழுமம் - துன்பம்.
௧௩. ஆரணங்கு - அரியதெய்வத்தன்மை.
௧௩ - ச. அருந்தவன் றன்னாற் கடுநோயுழந்தனை.
௧௪. வாணாடு எழுக என - வானிடத்து எழுவாயென்று வித்தியா
தரன் சொல்ல.
(பி - ம்.) சசு. 'உறுதுயர்' சக. 'உழந்தமாமுனி' ௧௦ - ௧௨.
'ஒழித்தே, னவலக்கவலை செய்வினையஞ்சி, யிலகொளி'

னானுயிர் நீங்கு முருப்பொடு தோன்றி
வயிறுகாய் பெரும்பசி வருத்துமென் நேற்குத்
தீங்கனி கிழங்கு செழுங்காய் நல்லன
வாங்கவன் கொணரவு மாற்றே னாக
௬௦ நீங்க லாற்றா நெடுந்துய ரெய்தி
யாங்கவ னுங்கெனக் கருளொடு முரைப்போன்
சம்புத் தீவினுட் டமிழக மருங்கிற்
கம்ப மில்லாக் கழிபெருஞ் செல்வ
ராற்றா மாக்கட் காற்றுந்துணை யாகி
௬௧ நோற்றோ ருறைவதோர் நோனாக ருண்டாற்
பலநா ளாயினு நிலனொடு போகி
யப்பதிப் புகுகென் றவனருள் செய்ய
விப்பதிப் புகுந்தீங் கியானுறை கின்றே
னிந்திர கோடணை விழவணி வருநான்

௬௨. உடம்பினின்றும் உயிரீங்குதற்குக் காரணமாகிய வெப்பத் தோடு.

௬௩. வயிறுகாய் பெரும்பசி: மணி. ௧௪: ௬. வருத்துமென் நேற்கு - வருத்துமென்ற என்பொருட்டு.

௬௪. தீங்கனி - இனியபழம். நல்லனவென்பதை ஒவ்வொன்றோடு கூட்டிக்.

௬௫. ஆற்றேனாக - பசிதணியேனாக.

௬௬. அவன் - வித்தியாதரன்.

௬௭. தமிழகமருங்கில் - தமிழ்நாட்டில்; “இமிழ்கடல் வரைப்பிற் றமிழக மறிய” சிலப். ௩: ௩௭.

௬௮. கம்பம் - நடுக்கம். கழிபெருஞ்செல்வர் - மிகப்பெரிய செல்வத்தையுடையார்.

௬௯. ௩. மணி. ௧௬: ௩௦. ஆற்றாமாக்கன் - வறிஞர்.

௭௦. நோற்றோர் - முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்தோர். நோன் நகர் - வலிமையையுடையநகர்; நோன்மை-வலி; “சாப நோன்ஞாண்” (புறநா. ௧௪.) நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௭௧ - ௮. செல்வர் நோற்றார், ஆகி உறைவதோர் நகரென்க.

௭௨. பலநான் ஆயினும் - ஆகாயவழியே செல்லக்கூடாமையாற் பலநான் ஆகுமாயினும். நிலனொடுபோகி - பூமியில் நடந்துசென்று.

௭௩. அவன் - வித்தியாதரன்.

(பி - ம்.) ௮௭. ‘என்றேற்கவன்’ ௬௪. ‘அருந்துணையாகிய’ ௬௬. ‘நிலைநாடுபோகி’

௪௦ வந்து தோன்றியும் மாநகர் மருங்கே
யென்னுறு பெரும்பசி கண்டன னிரங்கிப்
பின்வரும் யாண்டவ நெண்ணினன் கழியுந்
தணிவில் வெம்பசி தவிர்த்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலையென் வரன்பதிப் படர்கேன்

௪௧ றுக்கந் துடைக்குந் துகளறு மாதவர்
சக்கர வாளக் கோட்டமுண்டாங்கதிற்
பலர்புகத் திறந்த பருவாய் வாயி
லுலக வறவி யொன்றுண் டதனிடை
யூந் தாங்க னுறுபசி யுழந்தோ

௪௨ ராரு மின்மையி னரும்பிணி யுற்றோ
ரிடுவோர்த் தேர்த்தாங் கிருப்போர் பலரால்
வடுவாழ் கூந்த லதன்பாற் போகென்
ருங்கவள் போகிய பின்ன ராயிழை
யோங்கிய வீதியி னொருபுடை யொதுங்கி

௪௩ வலமுறை மும்முறை வந்தனை செய்தவ்
வுலக வறவியி னொருதனி யேறிப்
பதியோர் தம்மொடு பலர்தொழு தேத்து
முதியோள் கோட்ட மும்மையின் வணங்கி

௪௦. இம்மாநகர் மருங்கே வந்துதோன்றியென்க.

௪௨. கழியும் - நீங்குவான்.

௪௪. மணிமேகலை: விளி. வரன்பதிப்படர்கேன் - சிறந்த ஊராகிய காஞ்சனபுரத்திற்குச் செல்வேன்.

௪௬. துக்கம் - பிறப்புமுதலியன; நால்வகைச் சத்தியங்களுள் துக்கம் முதலாவது.

௪௭ - ௮. மு. மணி. ௪: கூட-நட, அதனிடையிலுலகவறவியில்.

௪௯ - ௮. ஆங்கதில் ஒன்றுண்டு.

௮௦. ஆருமின்மையின் - பாதுகாப்போர் ஒருவரும் இல்லாமையினாலே.

௪௮ - ௮௯. அதனிடையிருப்போர் பலர்.

௮௨. வடு - வகிர்; 'வடுவாழ் கூந்தல்' என்றது மணிமேகலையை.

௮௩. ஆயிழை - மணிமேகலை.

௮௬. வலமுறையாக மூன்றுமுறை வந்து பணிந்து; 'வந்து' என்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

௮௮. முதியோள்கோட்டம் - சம்பாபதிக்கோயில். மும்மையின் வணங்கி - மனம் வாக்குக் காயங்களால் வணங்கி; மூன்றுமுறைவணங்கியென்றுமாம்.

(பி - ம்.) ௮௪. 'ஒருபடைபோகி' ௮௮. 'முறைமையின் வணங்கி'

கௌ.—உலகவறவிபுக்ககாதை.

கஅரு

கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய
கூ0 தந்துணைப் பாவையைத் தான்றொழு தேத்தி
வெயில்கட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக்
கருவி மாமழை தோன்றிய தென்னப்
பசிதின வருந்திய பைதன் மாக்கட்
கமுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி
கரு யாபுத் திரன்கை யமுத சுரபியிஃ
தியாவரும் வருக வேற்போர் தாமென
வூணூலி யரவத் தொலியெழுந் தன்றே
யாணர்ப் பேரூ ரம்பல மருங்கென்.

கௌ.—உலகவறவிபுக்ககாதை முற்றிற்று.

கூ0. மணிமேகலையொடு மற்றையோரையும் உளப்படுத்தி, 'தந்துணைப்பாவை' என்றார், பாவையை - கந்திர்பாவையை.

கக. வேய்கரிகானம் - மூங்கில்கரிந்தகாடு.

கங. பைதல் - துன்பம்.

கசு. ஏற்போராகிய யாவரும் வருகவென்று மணிமேகலையொல்ல.

கௌ. எழுந்தன்று - எழுந்தது. கஅ. யாணர் - புதுவருவாய்.

கௌ - அ. அம்பலமருங்கு ஒலியெழுந்தன்றென்க.

க - கஅ. காயசண்டிகையென்னுங்காரிகை, நோக்கி வணங்கி, 'என்னேய் துடைப்பாய்' என்றலும், மணிமேகலை பெய்தலும், அவள் பசிரீங்கித் தொழுது உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவன், 'அதன்பாற்போக' என்று கூறிப் போகியபின்னர், ஆயிழை ஒதுங்கி வந்து வந்தனை செய்த ஏறி வணங்கித் தொழுது எத்தித் தோன்றி, 'ஏற்போர்யாவரும் வருக' என, அம்பலமருங்கு ஒலியெழுந்தன்றென வினேமுடிவுசெய்க.

(பி - மீ.) கூ0. 'தந்துணைப்பாவை' கசு. 'இரப்போர் தாமென'

ப தி னே ட் ட ா வ து

உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை.

[பதினேட்டாவது மணிமேகலை அம்பலமடைந்தமை சித்திராபதி உதயகுமரனுக்குச்சொல்ல அவன் அம்பலம்புக்கபாட்டு.]

ஆங்கது கேட்டாங் கரும்புண் ணகவயிற்
றீத்துறு செங்கோல் சென்றுசுட் டாங்குக்
கொதித்த வுள்ளமொடு குரம்புகொண் டேறி
விதுப்புறு நெஞ்சினள் வெய்துயிர்த்துக் கலங்கித்
நு தீர்ப்பலிவ் வறமெனச் சித்திரா பதிதான்
கூத்தியன் மடந்தையர்க் கெல்லாங் கூறுங்
கோவல னிறந்தபின் கொடுந்துய ரெய்தி
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தது

க. ஆங்கதுகேட்டு - மணிமேகலை பிக்குணிக்கோலம் பூண்டு
பிச்சையேற்று யாவருக்கும் உணவு கொடுத்தலைக்கேட்டு. ஆங்கு - அப்
பொழுதே.

உ. தீத்துறுசெங்கோல் - தியின்கண் பழுக்கக் காய்தலுற்ற செந்
நிறத்தையுடைய நாராசம். சுட்டாங்கு - சுட்டாற்போல்

ஈ. குரம்பு கொண்டு ஏறி - வரம்பை த்தாண்டியெழுந்து; என்
றது வரம்பு கடந்தென்றபடி; “குரம்பெழுந்து குற்றங்கொண்டேறார்”
நாலடி. கடுந்.

ச. விதுப்புறு - நடுக்கமுற்ற; விரைதலுற்றவென்றுமாம்.

டு. தீர்ப்பல் இவ்வறமென - மணிமேகலைகொண்ட இவ்வறத்
தைத் தீர்த்து விடுவேனென்று எண்ணி. சித்திராபதி - மாதவியின்தாய்.

க. எல்லா நாடகக்கணிகைகளுக்கும் சொல்லுவாள்.

க - சு. அதுகேட்டு ஏறி நெஞ்சினளாய் வெய்துயிர்த்துக் கலங்கி
இவ்வறத்தைத் தீர்ப்பலென்று எண்ணிக் கூத்தியன் மடந்தையர் எல்லா
ருக்கும் சித்திராபதி கூறுவாள்.

மேல்வருவன சித்திராபதி கூற்று.

அ. மாதவர் பள்ளியுள் - சங்கத்தாரான அறவணவடிகளுடைய
உறைவிடத்து; பள்ளி - முனிவருறைவிடம்; சிலப். டு; களக.

எ - அ. கோவலன் இறந்தமைகேட்டு மாதவி அறவணவடிகளிடம்
புகுந்து துறவுபூண்டமையை, “சங்கம் மாதவ ருறைவிடம் புகுந்தேன், மற
(பி - ம்.) க. ‘புண்ணக்கையிற்’ ஈ. ‘குரங்கொண்டெழுந்து’;
‘குரம்பு கொண்டெழுந்து.’ எ. ‘நிறைந்தபின்’

கஅ.—உதயகுமான் அம்பலம்புக்ககாதை. கஅ௮

நருதக் கன்றே நன்னெடும் பேரு
க0 ரிதுதக் கென்போர்க் கெள்ளுரை யாயது
காதலன் வியக் கடுந்துய ரெய்திப்
போதல் செய்யா வுயிரொடு புலந்து
நளியிரும் பொய்கை யானெர் போல
முனியெரிப் புகூஉ முதுகுடிப் பிறந்த
கடு பத்தினிப் பெண்டி ரல்லேம் பலர்தங்
கைத்தூண் வாழ்க்கை கடவிய மன்றே
பாண்மகன் பட்டுழிப் படுஉம் பான்மையில்
யாழினம் போலு மியல்பின மன்றிபு

1233
(1240)
T. 100+01/c24
#1

வண நீத்த மாசறு கேள்வி, யறவண வடிக ளடிமிசை வீழ்ந்து.....உர
வோ னருளிணன்” (உ : நிக - கூக) என வயந்தமாலுக்கு மாதவி கூறிய
தாக இந்துலிலும், “மற்றது கேட்டு மாதவி மடங்கை,.....கோதைத்
தாமல் குழுவொடு களைந்து, போதித் தானம் புரிந்தறங் கொள்ளவும்”
(உஎ : க0௩-அ), “போதியின்கீழ் மாதவர்துன் புண்ணியதா னம்புரிந்த,
மாதவி தன்றுறவுங் கேட்டாயோ தோழி” (உக : ‘காதலன்றன்’)
எனச் சீலப்பத்திரத்தும் வருவனவற்றாலுணர்க.

க. நருதக்கன்று - சிரிக்கத்தக்கது. பேரூர் - பேரூரில்.

அ - கூ. அடைந்தது நருதக்கன்று.

க0. இது தக்கு என்போர்க்கு - இச்செய்கை தகுதியுள்ளதென்று
சொல்லும் அறிஞர்க்கு ; தக்கது : விகாரம். எள்ளுரை - இகழ்ச்சியுரை.

கஉ. போதல்செய்யா - நீங்காத. புலந்து - வெறுத்து.

கக - உ. மணி. உ : ௩௮ - கூ.

க௩. நளி இரும்பொய்கை - குளிர்ந்த பெரிய குளம். ஆடுகர் - ஆடு
வோர்.

க௩ - ச. மணி. உ : ௪௮.

கக - டி. காதலன்வியத் துயரெய்திப் புலந்து எரிபுகும் பத்தினிப்
பெண்டிரல்லேம் யாம்.

கடு - சு. பலருடைய கையதாசிய உணவை உண்டவாழ்தலில் உரி
மையையுடையம்.

க௭. பாண்மகன் - பாணன். பட்டுழி - இறந்தவிடத்து.

கஅ. இயல்பினம் - இயல்பையுடையம்.

க௭ - அ. பாண்மகளையும் யாழையும் உவமை கூறினான், நாடகக்
கணிகையாதலின்.

(பி - மீ.) க0. ‘தக்கென்றவர்க்கெள்ளுரை’ கஉ. ‘போதல்செல்லா
வுயிரொடுபுலந்து’ க௭. ‘பான்மையின்’

நறுந்தா துண்டு நயனில் காலே

உ௦ வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம்

வினையொழி காலேத் திருவின் செல்வி

யனையே மாகி யாடவர்த் துறப்பேந்

தாபதக் கோலந் தாங்கின மென்ப

தியாவரு நகஉ மியல்பின தன்றே

உரு மாதவி யீன்ற மணிமே கலைவல்லி

போதவிழ் செவ்வி பொருந்துதல் விரும்பிய

வுதைய குமரனா முலகாள் வண்டின்

சுதையா வுள்ளஞ் செவ்விதி னருந்தக்

கைக்கொண் டாங்கவ னேந்திய கடினானையப்

நு. பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி

மற்றவன் நன்னான் மணிமே கலைதனைப்

பொற்றேர்க் கொண்டு போதே னுகிற்

௧௧. நயன் - பசை; என்றது செல்வத்தை.

உ௦. வறும்பூ - தேனில்லாதபூ. பரத்தையர்க்கு வண்டு உவமையா தல்; “வண்டிற் துறக்குங் கொண்டி. மகளிரை” (மணி. ௧௮ : ௧௦௬); மதுரை. ௮௭௨ - ௪. உக. வினை - நல்வினை.

உ௧ - உ. “தவந்தீர் மருங்கிற் நிருமகள் போலப், பயந்தீர் மருங் கிற் பற்றுவிட். டொரீஇ, யிட்டதை யுண்ணு நீலம் போல, வொட்டிடத் தொட்டு முறுதி வாழ்க்கையுட், பத்திமை கொள்ளார்” (பெருங். ௧. ௩௮: ௧௩௭-௪௧); “புண்ணிய முலந்தபின் பொருளி லார்களைக், கண்ணிலர் துறந்திடும்....., வண்ணமே” துளா. முத்தி. ௧௮.

உ௩. தாபதக்கோலம் - விதவைக் கோலம்; பிக்குணிக் கோலமு மாம்.

உ௪. நகஉம் இயல்பினது - பழிக்கும் இயல்பையுடையது.

உ௬. செவ்வி - சமயம்.

உ௭. உதயகுமரனை இங்கே வண்டாகக் கூறியதுபோல, “உதய குமரனெனு மொருவண் டெனீஇய, விரைவொடு வந்தேன்” (௬௦ - ௬௧) என்று சித்திராபதி கூறியதாக இக்காதையிலேயே பின்னும் கூறுவர்; “பெண்டிர் நலம்பெளவித் தன்சாரற் றுதுண்ணும், வண்டிற் துறப்பான் மலை” (கலி. ௪௦) என்று தலைமகனை வண்டாகக் கூறியிருத்தல் காண்க.

உ௮. சுதையாவுள்ளம் - வேறொன்றால் அழியாதவுள்ளம்.

உ௯. கடினானை - பிச்சைப்பாத்திரம். நக. அவன் - உதயகுமரன்.

௩௨. போதேனுகின் - வாரேனுகின்.

(பி - ம்.) உக. ‘வினையொழிகாலே’ உ௬. ‘செவ்வின்பொருத்தல்’

கஅ].—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. கஅ]க

சுமம ணேற்றி யரங்குசூழ் போகி
வடுவொடு வாழு மடந்தையர் தம்மோ
௩௫ ரணையே னாகி யரங்கக் கூத்தியர்
மணையகம் புகாஅ மரபின னென்றே
வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ்சபுகை யுயிர்த்து
வஞ்சக் கிளவி மாண்பொடு தேர்ந்து
செறிவனே நல்லார் சிலர்புறஞ் சூழக்
௪௦ குறுவியர் பொடித்த கோலவாண் முகத்தள்
கடுந்தேர் வீதி காலிற் போகி
யிளங்கோ வேந்த னிருப்பிடங் குறுகி
யரவ வண்டொடு தேனின மார்க்குந்
தருமணன் னொமிரிய திருநா ரொருசிறைப்

௩௩. சுமமண் - செங்கல். ௩௪. வடு - குற்றம்.

௩௪ - ௫. மடந்தையர் தம்மோரணையேனாகி - மடந்தையரை ஒப்
பேனாகி; ஓர்: இடைச்சொல்.

௩௩ - ௫. பதியிலாரிற் குடிக்குற்றப்பட்டாரை ஏழு செங்கற்சுமத்தி
அரங்குசூழ்வித்துப் புறத்துவிடுதல் மரபாதலின் சித்திராபதி இங்ஙனம்
சபதஞ்செய்வாளாயினள்; இதனை, “சுமம ணேற வடுநீங்கு சிறப்பின்”
(சிலப். கச: கச௬) என்பதனாலும், அதன் விசேடவுரைகளாலும்
உணர்க.

௩௪. வஞ்சினம் - சபதம், நெஞ்சபுகை யுயிர்த்து - மனங்
கொதித்து; “செங்கண் சிவந்து நெஞ்சபுகை யுயிர்த்து” (அ: ௫அ)
என்றார் முன்னும்.

௫ - ௩௪. சித்திராபதி கூறும்: ‘மாதவி பள்ளியுளடைந்தது
நகுதக்கன்று; அஃது எள்ளுரையாயது; யாம் பத்தினிப் பெண்டிரால்
லேம்; வாழ்க்கை கடலியமன்றே; இயல்பினம்; அன்றியும் வண்டுபோல்
சுவம்; துறப்பேம்; தாங்கினமென்பது நகுமியல்பினது; ஆதலால்,
மணிமேகலையைப் பொற்றேர்க்கொண்டு போதுவேன்; அங்ஙனம்
போதேனாயின் மரபினன்’ என்று வஞ்சினஞ் சாற்றியென்க.

௩௫. கிளவியைத் தேர்ந்து.

௪௦. வியர் - வேர்வை, பொடித்த - தோன்றிய.

௪௨. இளங்கோ வேந்தன் - உதயகுமரன்.

௪௩. வண்டும் தேனும் நல்லமணத்தே செல்வனவாதலின், இங்கே
சேர்த்துக் கூறப்பட்டன; இதனை, “மங்கைநல்லவர்” (சீவக. அக௨)
என்னும் செய்யுளுரையாலுணர்க.

௪௪. தருமணன் னொமிரிய - கொண்டுவந்திட்ட மணல்பாரந்த; “தரு

(பி - ௩.) ௩௪. ‘மடந்தையர் தம்மோடு’ ௩௫. ‘ஆடற்கூத்தியர்’

௩௬. ‘மரபினனன்றென’ ௪௪. ‘திருமணன்னொமிரிய’

சுரு பவழத் தூணத்துப் பசும்பொற் செஞ்சுவர்த்
 திகழொளி நித்திலச் சித்திர விதானத்து
 விளங்கொளி பரந்த பளிங்குசெய் மண்டபத்துத்
 துளங்குமா னூர்தித் தூமலர்ப் பள்ளி
 வெண்டிறை விரிந்த வெண்ணிறச் சாமரை
 ரு0 கொண்டிரு மருங்குங் கோதையர் வீச
 விருந்தோன் றிருந்தடி பொருந்திரின் நேத்தித்
 திருந்தெயி றிலங்கச் செவ்வியி னக்கவன்
 மாதவி மணிமே கலையுடனெய்திய
 தாபதக் கோலர் தவறின் றோவென
 ருடு வரிதுபெறு சிறப்பிற் குருகுசுரு வுயிர்ப்ப

மணன் ஞெயிரிய திருநகர் முற்றத்து” (நெடுநல். சு0 ; பெருங். க. சஎ ; கக௭.) ஒருசிறை - ஒருபக்கம்.

சடு. பவழத்துணம் - பவளத்தாலாகிய தூண் ; சிலப். டு : கசஅ.

சக. நித்திலம் - முத்து ; என்றது, முத்தாலாகிய சல்லியையும் தூக்கினையும். சித்திர விதானம் - சித்திரங்களையுடைய மேற்கட்டி ; (மணி. கக : ககஉ - டு) ; “ஒவிய விதானத் துரைபெறு நித்திலத்து, மாலைத் தாமம் வளையுட னாற்றி” சிலப். டு : ககக - உ.

சடு - எ. தூணத்தினையும் சுவரினையும் விதானத்தினையுமுடைய மண்டபமென்க.

சஅ. துளங்கும் மான் ஊர்தி - ஒளி அசைதலையுடைய சிங்கா தனம். ஊர்தி - ஏறுதற்கிடமாகவுள்ள ஆசனமென்னும்பொருளது. பள்ளி - இடம்.

சக. தெண்டிறை விரிந்த - வெள்ளிய அலைகள் போலே விரிந்த.

டுக. இருந்தோன் - உதயகுமரன். ஏத்தி - ஏத்த.

சஎ - டுக. மண்டபத்துப் பள்ளியில் இருந்தோனென்க.

டுஉ. நக்கு - சிரித்து. அவன் - உதயகுமரன்.

டுச. தாபதக்கோலம் - தவவேடம் ; என்றது பிக்குணிக் கோலத்தை. தாபதர் - தவமுடையவர். என - என்று உதயகுமரன் கேட்ப.

டுஉ - ச. அவன் நக்குத் தாபதக்கோலம் தவறின்றோவென.

மேல்வருவன சித்திராபதிகூற்று ; உதயகுமரன் இருந்தவிடம் அவைக்களமாதலின் மணிமேகலைசெய்தியைச் சிலேடையாற் கூறுவான்.

டுடு. குருகு கருவுயிர்ப்ப - குருக்கத்திபெற, மாதவிபெற ; குருகு - குருக்கத்தி ; குருக்கத்தி மாதவியென வழங்கப்பெறும். பின் னர்க் காஞ்சி கூறப்படுதலின் பறவைகள் ஈனவெனவும் ஒருபொருள் கொள்ளலாம்.

க௭.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. ௧௯௩

வொருதனி யோங்கிய திருமணிக் காஞ்சி
பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய
நாடகம் விரும்ப நன்னலக் கவினிக்
காமர் செவ்விக்கடிமல ரவிழ்ந்த

௬௦ துதைய குமரனெனு மொருவண் டுணீஇய
விரைவொடு வந்தேன் வியன்பெரு மூதூர்ப்
பாழ்மம் பறந்தலை யம்பலத் தாயது
வாழ்கநின் கண்ணி வாய்வாள் வேந்தென
வோங்கிய பெளவத் துடைகலப் பட்டோன்

௧௬. திருமணிக்காஞ்சியென்பதற்கு அழகிய கரியகாஞ்சிமரமென்
றும், அழகிய மணிமேகலையென்றும் பொருள்கொள்க. மேகலைக்குக்
காஞ்சியென்று பெயருளாதால், “எதிருன் றுதலு நிலையின் மையுமா,
மணிமே கலையு மொருமரப் பெயருங், கருதுங் காஞ்சி யென்னுங் கட
டுரை” என்னும் தீவாகரக்குத்திரத்தாலும், “ஒருமரப் பெயரு மோரி
சைப் பெயருங், கச்சிப் பதியுமே கலையுங் காஞ்சி” என்னும் பிங்கலக்
குத்திரத்தாலும் துணியப்படும்.

௧௭. பரதமென்பதற்குப் பரதகண்டமென்றும் நாடகநூலென்
றும் பொருள்கொள்க. ௩. பதிகம், ௨௨.

௧௮. நாடகம் - நாடிகளின் இடமும், ஆடலும். நாடகம் இவளாற்
சிறப்பெய்துமாகலின், “நாடகம் விரும்ப” என்றார்; “நாடக மேத்து
நாடகக் கணிகை” (சிலப். பதி. ௧௮) என்றுவருதல் காண்க.

௬௦. ‘உதயகுமரனெனு மொருவண்டு’ என்றது முன்னிலைப்
புறம்; அல்தாவது முன்னே நிற்கின்றவரை நோக்கிப் பிறரைக் கூறு
மாறு போலக் கூறுதல். உணீஇய - உண்ணும் பொருட்டு; உண்ணு
தல் - பிசைதலும் அனுபவித்தலும்.

௬௨. பாழ்ம் பறந்தலை அம்பலத்து - பாழிடமாகிய புறங்காட்
டைச் சார்ந்த உலகவறவியினிடத்து; பறந்தலை - புறங்காடு; “கள்ளி
யம் பறந்தலை யொருசிறை யல்கி” புறநா. ௨௪௦.

௧௮ - ௬௨. குருகுருவுயிர்ப்ப ஓங்கிய காஞ்சி, நலங்கவினிக் கடி
மலரவிழ்ந்தது; அதனை உதயகுமரனாகிய வண்டு உண்ணும்பொருட்டு
வந்தேன்; அக்காஞ்சி அம்பலத்தாயதென்க.

௬௩. கண்ணி - தலைமால; “கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை”
(புறநா. ௧.) நின்கண்ணி வாழ்கவென்றல் மரபு; (புறநா. ௧௯௮);
“தாமரை யுறையுஞ் செய்யான், வழுவினார் தம்மைப் புல்லாள் வாழ்க
நுங் கண்ணி மாதோ” (சீவக. ௧௮௧௦.) என - என்று சித்திராபதி
சொல்ல.

௬௪. பெளவம் - கடல். உடைகலப் பட்டோன் - கப்பல் உடை
யப்பட்டோன்; “உடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்”
(௧௬ : ௨௦) என்றார் முன்னும்; “உடைகலப் பட்ட வெங்கோன்”
சிலப். ௧௮ : ௨௧.

(பி - டி.) ௧௮. ‘நன்னயம்’ ௬௨. ‘பாஅழ்ம்’

௬௫ வான்புணை பெற்றென மற்றவட் குரைப்போன்
மேவிய பளிங்கின் விருந்திற் பாவையிஃ
தோவியச் செய்தியென் றொழிவேன் முன்னர்க்
காந்தளஞ் செங்கை தலைபிணி விடாஅ
வேந்திள வனமுலை யிறைநெரித் ததூஉ
எ௦ மொத்தொளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த
முத்துக்கூர்த் தன்ன முள்ளெயிற் றமுத
மருந்தே மாந்த வாருயிர் தளிர்ப்ப
விருந்தின் மூர லரும்பிய தூஉ
மாயிதழ்க் குவளை மலர்புறத் தோட்டிக்
எ௫ காய்வேல் வென்ற கருங்கய நெடுங்க

௬௫. வான்புணை - சிறந்ததெப்பம். அவட்கு - சித்திராபதிக்கு.
மேல்வருவன உதயகுமான் கூற்று.
௬௬. பளிங்கின் - பளிக்கறையின்கணுள்ள. விருந்திற் பாவை
இஃது - புதுமையினைபுடைய பாவையாகிய இது.
௬௭. ஓவியச்செய்தியென்று - சித்திரச் செய்கையென்று.
௬௮ - ௭. மணிமேகலை தன்னைக்கண்டு அஞ்சிப் பளிக்கறையிற்
புகுந்தபொழுது அவளைச் சித்திரமென்று தான் எண்ணியிருந்ததாக உத்
யகுமான் கூறினான்; “தாமொளி மண்டபம்.....எத்திறத் தாணின்
ளிளக்கொடி யுரையென” (௫: ௬ - ௧௨) என்று முன்பு வந்திருத்தல்
காண்க.
௬௮. தலைபிணி - கட்டியகட்டி; தலைத்தல் - கட்டிதல். விடா -
விடாவாய்.
௬௮ - ௯. செங்கைகள் பிணிவிடாவாய் முலையை இறையளவு
நெரித்தசெய்கையும்; இறை - சிறிது.
௭௦. பவளமென்றது வாயை.
௭௧. முத்துக்கூர்த்தன்ன - முத்துக்கள் கூர்மையுற்றலொத்த.
எயிறு - பல்.
௭௨. அருந்த ஏமாந்த - உண்ணுதற்கு ஆசைப்பட்ட; “அருந்தே
மாந்த வாருயிர் முதல்வனை” (௧௪: ௬௮) என்றார் முன்னும்.
௭௧ - ௨. “முன்வா யெயிற்றா றமுதம் முனியாது மாந்திக்,
கொள்ளாத வின்பக் கடற்பட்டனன்” சீவக. ௪௯௧.
௭௩. விருந்தின்மூரல் - புதிய இளநகை. அரும்புதல் - தோற்று
தல்.
௭௪ - ௩. எயிற்றமுதத்தைபுண்ணை ஆசையுற்ற எனதுயிர் செழிப்
புறம் வண்ணம் புன்முறுவல் செய்ததும்.
௭௪. மாயிதழ் - கரிய இதழ்.
(பி - ம்.) ௬௯. ‘முலையிறநெறித்ததூஉ’

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலப்புக்ககாதை. ககூங்

ணறிவுபிறி தாகிய தாயிழை தனக்கெனச்
செவியகம் புகூஉச் சென்ற செவ்வியும்
பளிங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையென்
னுளங்கொண் டொளித்தா ளுயிர்க்காப் பிட்டென்
அ0 நிடையிருள் யாமத் திருந்தேன் முன்னர்ப்
பொன்றிகழ் மேனி யொருத்தி தோன்றிச்
செங்கோல் காட்டிச் செய்தவம் புரிந்த
வங்கவ டன்றிற மயர்ப்பா யென்றன
டெய்வங் கொல்லோ திப்பியங் கொல்லோ
அரு வெய்யா மையலேன் யானென் றவன்சொலச்
சித்திரா பதிதான் சிறுநகை யெய்தி
யத்திறம் விடுவா யரசினங் குருசில்

எசு. பிறிதாகியது - வேறுபட்டது. ஆயிழை தனக்கு - மணிமே
கலைக்கு.

எசு. புகூஉ - புகுந்து. செவ்வி - அழகு.

எசு - எ. ஓட்டி வென்ற கண்கள் ஆயிழைக்கு அறிவு பிறிதாகிய
தென்று குறிப்பித்துச் செவிக்கண்ணே சென்ற செவ்வியும்.

எஅ. மணி. ச : கஉசு. பளிங்கு - உவவனத்திலுள்ள பளிக்கறை,
பாவை - மணிமேகலை.

எக. கொண்டு - நெரித்தனும் அரும்பியதும் செவ்வியும் ஆகிய
இவற்றைக்கொண்டு. உயிர்க்காப்பிட்டு - உயிரைக் காத்தல்செய்து.

எஅ - க. பாவை கொண்டு உயிர்க்காப்பிட்டு என்னுளத்து ஒளித்தா
னென்க.

அ0. இருந்தேன் முன்னர் - துயிலாதிருந்தேனுடைய முன்பு;
“பொங்குமெல் லமளியிற் பொருந்தா திருந்தோன், முன்னர்த் தோன்றி”
(எ : சு-எ) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

அக. ஒருத்தியென்றது, மணிமேகலாதெய்வத்தை.

அங. அயர்ப்பாய் - மறப்பாய். அஉ - டு. மணி. எ : அ - கசு.

அ0 - அங. இருந்தேன்முன்னர் ஒருத்தி தோன்றிக் காட்டி அவள்
திறம் அயர்ப்பாயென்றனளென்க.

அங - ச. என்றனன், தெய்வமோ? தெய்வலோகத்திற்கேற்றிய
பொருளோ?

அசி. எய்யா மையலேன் - குறையாத மயக்கமுடையேன்.

அஎ. அத்திறம்விடுவாய் - ‘அங்கவ டன்றிற மயர்ப்பாய்’ என்று
கின்கனவிற் றேற்றிய ஒருத்தி கூறிய அதனை விடுவாயாக.

(பி - டி.) எஎ - அ. ‘செவிகுறுக் குறூஉச் சென்ற செவ்வியும், பசும்
பொற்’

காமக் கள்ளாட்டிடைமயக் குற்றன்
தேவர்க் காயினுஞ் சிலவோ செப்பின்

௯௦ மாதவன் மடந்தைக்கு வருந்துதுய ரெய்தி
யாயிரஞ் செங்க ணமரர்கோன் பெற்றது
மேருக் குன்றத் தூருநீர்ச் சரவணத்
தருந்திறன் முனிவர்க் காரணங் காகிய
பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர் பின்புளம் போக்கிய

௯௧ வங்கி மனையா ளவரவர் வடிவாய்த்
தங்கா வேட்கை தனையவட் டணித்ததூஉம்
கேட்டு மந்தியோ வாட்டிற் குருசில்

அஅ. மயக்குற்றன் - மயங்கிச்செய்த செய்திகள்.

அக. செப்பிற் சிலவோ? ; பலவுள்ளனவென்றபடி.

உதயகுமரனுக்குத் துணிவு. பிறத்தற்பொருட்டு இந்திரன் அகல்யை
யை விரும்பியது முதலியவற்றைச் சித்திராபதி கூறுவான்.

௯௦. மாதவன் மடந்தை - கௌதமன் மனைவியாகிய அகல்யை.

௯௦ - ௯௧. இந்திரன் கௌதமமுனிவர் மனைவியாகிய அகல்யையை
விரும்பிச் சேர்ந்து அம்முனிவர் சாபத்தால் ஆயிரங்கண் பெற்றானென்
பது புராணகதை.

௯௨. மேருக்குன்றத்து - இமயமலையினிடத்து ; “இமையவில் வாங்
கிய” (௧௮. ௩௮.) ஊரும் நீர்ச் சரவணத்து - பரந்த நீரையுடைய சர
வணத்தில் ; சரவணம் - தருப்பைக் காட்டினையுடையதொரு பொய்கை.

௯௩. முனிவர் - ஸப்தரிஷிகள்.

௯௪. பெரும்பெயர்ப்பெண்டிர் - பெரிய புகழையுடைய மனைவியர்.

௯௫. அங்கி மனையாள் - அக்கினிதேவன் மனைவியாகிய ஸ்வாஹா
தேவி. அவரவர்வடிவாய் - அவ்வம்முனி பத்தினிகளின் வடிவமாய்.

௯௬. வேட்கை - விருப்பம். அவண் - அவ்விடத்து.

௯௭ - ௯. முன்னொரு காலத்தில் அக்கினிதேவன் ஸப்தரிஷிகளு
டைய மனைவிகளை விரும்பி அந்தச் சந்தாபம் பொறுக்கமாட்டாமற் காட்
டுக்குப் போனபொழுது அவன் எண்ணத்தையறிந்த ஸ்வாஹாதேவி அம்
முனிவரெழுவர் மனைவிகளுள் அருந்ததி யொழிந்தோருடைய வடிவத்
தை முறையே யெடுத்து வேறுவேறு காலங்களிற் சேர்ந்து அவன் வேட்
கையைத் தணித்தாளென்று ஸ்ரீ வியாஸபாந்தந்தன் ன ஆரணிய பர்வத்
தில், ௨௨௪ - ௯ - ஆம் அத்தியாயங்களால் தெரிகின்றது.

(௮ - ௩.) அஅ. ‘உற்றென்’ அக. ‘செப்புவனன்’ ௯௨. ‘குன்றத்
தொரு நீர்ச்சரவணத்’ ௯௬. ‘வேட்கையவன்றணித்ததூஉம்’

கன்னிக் காவலுங் கடியிற் காவலுந்
தன்னுறு கணவன் சாவுநிற் காவலு
க00 நிறையிற் காத்துப் பிறர்பிறர்க் காணாது
கொண்டோ னல்லது தெய்வமும் பேணுப்
பெண்டிர் தங் குடியிற் பிறந்தா ளல்ல
னுடவர் காண நல்லரங் கேறி
யாடலும் பாடலு மழகுந் காட்டிச்
க00 சுருப்புநாண் சுருப்புவி லுருப்புக்கணை தூவச்
செருக்கய னெடுங்கட் சுருக்குவலைப் படுத்துக்
கண்டோர் நெஞ்சங் கொண்டகம் புக்குப்
பண்டோர் மொழியிற் பயன்பல வாங்கி

கஅ. கன்னி - கன்னிப்பருவம். கடி - கல்யாணம்.

க00. நிறை - நெஞ்சைக்கற்புநெறியில் நிறுத்தல்; “சிறைகாக்
குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர், நிறைகாக்குங் காப்பே தலை” (துறள்,
திரு) என்று வருதல்காண்க, பிறர்க்காணாது - அயலாரைப் பாராமல்.

க0க. கொண்டோன் - கணவன்; மணி. கஊ : கூ.

க0உ. பெண்டிர் - குலமகளிர்.

க0க - உ. “தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் நெழுமுதெழுவாள்”
துறள், திரு.

க0ஊ. நல்லரங்கு - எழுகோலகலத்தினையும் எண்கோலநீளத்தினையும்
ஒருகோல்குறட்டுயரத்தினையும் வாய்தலிரண்டினையுமுடைய அரங்கு;
சிலப். ஊ : க0க - து.

க0ச. கூத்தும் பாட்டும் அழகும் ஆகியவிவற்றைப் புலப்படுத்தி;
“ஆடலும் பாடலு மழகு மென்றிக், கூறிய மூன்றி நென்றுகுறை
படாமல்” (சிலப். ஊ : அ - கூ); “அழகிகூத் தாடு கின்றாள்”
சீவக. கஉருச.

க0ஊ. சுரும்பு - வண்டு; விகாரம். அருப்புக்கணை - மொட்டாறு
மலராகிய அம்பு; அரும்பு; விகாரம்; “சுருப்பு வில்லியை யருப்புக்கணை
மைந்தனை” (உ0 : கூஉ), “சுருப்பு வில்லி யருப்புக்கணை தூவ”
(உ0 : க0) என இந்நூலுள்ளே பின்பும் வருதல் காண்க.

க0ச. சுருக்குவலை - ஒருவகைவலை. படுத்து - அகப்படுத்திக்
கொண்டு.

க0௪. அகம் - வீடு

க0அ. பயன்பல - பொருள் அணிகலம் ஆடை முதலியன.

(பி - டி.) க0ஊ - கூ. ‘கணைதூஉயச் செருக்கி’ க0அ. ‘பண்டொடா
மொழியின்’

வண்டிற் றுறக்குங் கொண்டி மகளிரைப்
 கக0 பான்மையிற் பிணித்துப் படிற்றுகை யடக்குதல்
 கோன்முறை யன்றோ குமரற் கென்றலு
 முதைய குமர னுள்ளம் பிறழ்ந்து
 விரைபரி நெடுந்தேர் மேற்சென் றேறி
 யாயிழை யிருந்த வம்பல மெய்திக்
 ககரு காடமர் செல்வி கடிப்பசி களைய
 வோடுகைக் கொண்டுநின் றாட்டுநள் போலத்
 தீப்பசி மாக்கட்குச் செழுஞ்சோ றீத்துப்
 பாத்திர மேந்திய பாவையைக் காண்டலு
 மிடங்கழி காமமொ டடங்கா னகி

க0க. வண்டின் - தேனைக்கொண்டு மலரைத்துறக்கும் வண்டு போல ; வண்டு, பாத்தையர்க்குவமை : “நறுந்தா துண்டு நயனில் காலே, வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குவம்” (கக - ௨0) என்று இக்காதையிலும், “பருகு வாரிற் புல்லிப் பயங்கண் மாறத் துறக்கு, முருகு விம்மு குழலார் போல மொய்கொ டும்பி, யுருவப் பூங்கொம் பொசியப் புல்லத் தீந்தேன் பருகி, யருகு வாய்விட் டார்ப்ப வண்ணன் மெல்லச் சென்றான்” (கசக6) என்று கீவகசிந்தாமணியிலும் வந்திருத்தல் காண்க. கொண்டி மகளிர் - பொருள் கொள்ளுதலையுடைய பாத்தையர் ; கொண்டி - கொள்ளையுமாம் ; “நெஞ்ச நடுக்குறுஉக் கொண்டி மகளிர்” மதுரை. ௮௮௩.

கக0. படிற்றுகை - பொய்வார்த்தை.

ககக. கோன்முறை - செங்கோன்முறை. என்றலும் - என்று சித்திராபதி கூறலும்.

கக௨. உள்ளம் பிறழ்ந்து - மனம் வேறுபட்டு.

கக௩. விரைபரி : வினைத்தொகை.

கக௪. ஆயிழை - மணிமேகலை. அம்பலம் - உலகவறவி.

கக௬. காடமர்செல்வி - தூர்க்கை ; “காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்டமும்” (சு : ௮௩) என்றார் முன்னும் ; அமர்தல் - விரும்பியுறைதல். கடிப்பசி களைய - பேய்களின் பசியைத் தணிவித்தற்பொருட்டு.

கக௮ - சு. ஊட்டுநளாகிய காடமர் செல்விபோலவென இயைக்க.

கக௭ - அ. பாத்திரமேந்தி மாக்கட்குச் செழுஞ்சோ றீத்தபாவை - மணிமேகலை. காண்டலும் - உதயகுமரன் கண்டவுடன்.

கக௯. இடங்கழிகாமம் - வரம்பின்றிப் பெருகியகாமம் ; இராகவேக மென்பாரா முளர் (மணி. க0 : ௨௨) ; “இடங்கழி நெஞ்சத்தினமை யானை” சிலப். ௨௩ : ௩௭.

(பி - ம்.) கக௨. ‘உள்ளகம் பிறழ்ந்து’ கக௮. ‘களைய’ கக௭ - எ. ‘ஊட்டுவன்போல...தீப்பலிமாக்கட்டு’

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலப்புக்ககாதை. ககௌ

கஉ௦ புடம்போ டென்ற னுள்ளகம் புகுந்தென்
 நெஞ்சங் கவர்ந்த வஞ்சக் கள்வி
 நோற்றாண் வாழ்க்கையி னெசிதவந் தாங்கி
 யேற்றாண் விரும்பிய காரண் மென்னெனத்
 தானே தமிழ ணின்றோண் முன்னர்
 கஉ௧ யானே கேட்ட லியல்பெனச் சென்று
 நல்லா யென்கொ னற்றவம் புரிந்தது
 சொல்லா யென்று துணிந்துடன் கேட்ப
 வென்னமர் காதல னிராகுல னீங்கிவன்
 றன்னடி தொழுதலுந் தகவென வணங்கி
 கஉ௨ யறைபோய் நெஞ்ச மவன்பா லணுகினு
 மிறைவனை முன்கை யீங்கிவன் பற்றினுந்
 தொன்று காதலன் சொல்லெதிர் மறுத்த
 னன்றி யன்றென நடுங்கினன் மயங்கிக்
 கேட்டது மொழிவேன் கேள்வி யாளரிற்

கஉ௧. கள்வி - மணிமேகலை.

கஉ௨. நோற்றாண் வாழ்க்கை - விரதங்களாற் பட்டினி விட்டு
 உண்ணாதலையுடைய வாழ்க்கை; வாழ்க்கை : தவத்திற்கு அடை, நொசி
 தவம் - துண்ணிய தவம்; “நோற்குணல் யாக்கை நொசிதவத்தீர்”
 சீலப். க௦: ௨௨௩.

கஉ௩. ஏற்றாண்-இரந்துண்ணுமுணவு.

கஉ௩ - ௧. என்னெனக் கேட்டல் இயல்பென்று உதயகுமரன்
 சென்று.

கஉ௪. நற்றவம் புரிந்தது என்கொல்.

கஉ௪. கேட்ப - உதயகுமரன் கேட்ப.

கஉ௫. என்னமர் காதலன் இராகுலன் - இவன் என்னை விரும்பிய
 கணவனாகிய இராகுலனாவான்; என்றது பழம்பிறப்பின் செய்தி
 கூறியபடி.

கஉ௬. வணங்கி - மணிமேகலை வணங்கி.

கஉ௭. அறைபோய் - ஓட்டைபோய். நெஞ்சம்அறைபோய் அவன்
 பால் அணுகினுமென்க.

கஉ௮. தொன்று - பழமை.

கஉ௯. நன்றியன்று - நன்மையன்று.

கஉ௯. கேட்டது மொழிவேன் - நீ கேட்டதற்கு விடை கூறு

(பி - மீ.) கஉ௧. ‘வஞ்சக்கிளவி’ கஉ௩. ‘காரணம்யாதென’ கஉ௪.
 ‘நல்லா யெனக்கோ நற்றவம்புரிந்தது’ கஉ௪. ‘துனைந்துடன் கேட்ப’

கநடு ரேட்ட செவியை நீ யாகுவை யாமென்றிற்
 பிறத்தலு மூத்தலும் பிணிப்பப் டிரங்கலு
 பிறத்தலு முடைய திடம்பைக் கொள்கல
 மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
 மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்
 கச௦ மண்டமர் முருக்குங் களிறனை யார்க்குப்
 பெண்டிர் கூறும் பேரறி வுண்டோ
 கேட்டனை யாயின் வேட்டது செய்கென
 வாட்டிற் குருசிலை மடக்கொடி நீங்கி
 முத்தை முதல்வி முதியா ளிருந்த

வேன். அவன் கேட்டது, முன்பு, 'நல்லா யென்கொ ன்றவம் புரிந்தது'
 (கஅ: கஉக) என்பதனாலுணரப்படும். கேள்வியாளரின் - கேள்வி
 யாளர்களால்.

கநடு. நீ துளைக்கப்பட்ட செவியையுடையாயாயின்.

கநச - டி. எனின்மொழிவேனென இயையும். இதில், "கேட்டி
 னுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியாற், ரேட்கப் படாத செவி"
 (சகஅ) என்னும் சூறவின் பொருள் அமைந்திருத்தல் காண்க.

மேல்வருவன மணிமேகலை கூற்று.

கநஎ. இடிம்பை - துன்பம், கநஅ. யாக்கையாகிய இது.

கநச - அ. இஃது உடையது கொள்கலமென்க. இவ்வடிகளின்
 போலவே, "வினையின் வந்தது வினைக்குவினா வாயது,.....மிக்கோ
 யிதனைப் புறமறிப் பாராய்" (ச: கநஉ - உக) என்று இந்நூலுள்ளே
 முன்னும் மக்கள் யாக்கையை இழித்துக் கூறியிருத்தல் காண்க.

கநக. நல்லறம் - தயாதருமம்.

கச௦. மண்டு அமர் முருக்கும் களிறு - மிக்குச் செல்லுகின்ற
 போரை அழிக்கும் யானை.

கசக. உண்டோ - இல்லை யென்றபடி.

கச௦ - சக. 'களிறனை யார்க்குப், பெண்டிர் கூறும் பேரறி
 வுண்டோ' என்றது முன்னினைப்புறம்; இப்படியே, "இளமை நாணி
 முதுமை யெய்தி,.....செறிவனை மகளிர் செப்பலு முண்டோ"
 (ச; க௮ - க௦) என்று உதயகுமரனாரோக்கிச் சுதமதி கூறியதாக இந்
 நூலில் முன்பு நீதி கூறியிருத்தல் காண்க.

கசஉ. வேட்டது - விரும்பியது.

கசந. குருசிலை - உதயகுமரனை. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

கசச. முதியான் - சம்பாபதி.

(பி - ம்.) கச௦. 'மண்டலமாடுகளிறு', 'மண்டமரேடங்களிறு.'

க௮.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. ௧௧௧௧

க௪௫ குச்சரக் குழிகை தன்னகம் புக்காங்
காடவர் செய்தி யறிகுநர் யாரெனத்
தோடலர் கோதையைத் தொழுதன னேத்தி
மாய விஞ்சை மந்திர மோதிக்
காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வடிவாய்

க௫௦ மணிமே கலைதான் வந்து தோன்ற
வணிமலர்த் தாரோ நவன்பாற் புக்குக்
குச்சரக் குழிகைக் குமரியை மரீஇப்
பிச்சைப் பாத்திரம் பெரும்பசி யுழந்த
காயசண் டிகைதன் கையிற் காட்டி.

க௫௫ மாயையி னொளித்த மணிமே கலைதனை
யீங்கிம் மண்ணீட் டியாரென வுணர்கே
னங்கவ ளிவனென் றருளா யாயிடிற்
பன்னு ளாயினும் பாடு கிடப்பே

க௪௫. குச்சரக்குழிகை = கூர்ச்சாருடிகா - கூர்ச்சாதேசத்துப்
பணியமைந்த சிறிய கோயில். கூர்ச்சாதேசம் சிற்பத்திற் பெயர் பெற்ற
தென்பர்; “குச்சரக் குழிகைக் குமரியை மரீஇ” (க௫௨) என்று இக்
காதையிலேயே பின்னும் வரும்; கூர்ச்சாமென்பது குஜ்ஜரமென்று
கன்னட பாஷையில் வழங்கப்படுகின்றது.

க௪௬. அறிகுநர் - அறிவோர். க௪௭. கோதை - சம்பாபதி.

க௪௮. மந்திரம் - மணிமேகலாதெய்வம் உபதேசித்த வேற்றுரு
எய்துவிக்கும் மந்திரம்; மணி. ௧௦ : ௮௦.

க௪௯. காரிகை - பெண்.

க௵௦ - ௫௦. மணிமேகலை காரிகைவடிவாய் வந்து தோன்ற
வென்க.

க௫௧. தாரோன் - உதயகுமரன். அவனென்றது, காயசண்டிகை
வடிவுகொண்டு நின்ற மணிமேகலையை.

க௫௨. குமரி - சம்பாபதி.

மேல்வருவன உதயகுமரன் கூற்று.

க௫௩ - ௪. பாத்திரத்தைக் கையிற் காட்டியென்க.

க௫௬. மண்ணீடு - சதையாற் செய்யப்பட்ட பாலை; மணி. ௬ :
௪௭. மண்ணீடுகளுளென ஏழனுருபுவிரிக்க.

க௫௮. பாடு - படுக்கை; பாடுகிடப்பேன் - வரங்கிடப்பேனென்று
பொருள் கூறுவர் அடியார்க்குநல்லாரீ; “பாசண்டச் சாத்தற்குப் பாடு
கிடந்தாருக்கு”, “பாசண்டன்பாற் பாடு கிடந்தாட்கு” சிலப். ௧ :
௧௫, ௩௦ : ௭௮.

(19 - ம்.) க௵௫, ‘குஞ்சக்குண்டிகை’ க௵௬, ‘காயசண்டிகை வடி
வாய்க் காரிகை’

னின்னுங் கேளா யிமையோர் பாவாய்
 கசு0 பவளச் செவ்வாய்த் தவளவா ணகையு
 மஞ்சனஞ் சேராச் செங்கய நெடுங்கணு
 முரிந்துகடை நெரிய வரிந்தசிலைப் புருவமுங்
 குவிமுட் கருவியுங் கோணமுங் கூற்றுனைக்
 கவைமுட் கருவியு மாகிக் கடிக்கொள்க்
 கசு0 கல்விப் பாகரிற் காப்புலையோட்டி
 வல்வா யாழின் மெல்லிதின் விளங்க
 முதுக்குறை முதுமொழி யெடுத்துக் காட்டிப்

கசு0. இமையோர் பாவாய் - தேவர்களுடைய தலை; "பவ
 மறு வித்த வாறோர் பாவாய்" (உரு: கசுஎ) என்று இந்துவிற் சிந்தா
 தேவியைப் பின்பு கூறுதல் காண்க.

இனி, உதயகுமான் மணிமேகலையின் நகைமுதலியவற்றால் தான்
 வலியுழிந்து அவளுக்கு வயமாயினமை கூறுவான், தன்னை யானையாக
 வும் அவளது நகைமுதலியவற்றை யானையையடக்கி வயமாக்குங்கருவி
 களாகவும் உருவகஞ்செய்து கூறுகின்றான்.

கசு0. 'அஞ்சனஞ் சேரா' என்றதனார் கண்ணுக்கு மையெழு
 தாமை துணியப்படும்.

கசு0. கோணம் - தோட்டியென்னுங்கருவி; "கோணர் தின்ற
 விவொழ் முகத்த" மதுரை, டுகஉ.

கசு0. கவைமுட்கருவி - கவைத்த முள்ளையுடைய பரிக்கோல்;
 "கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக், கல்லா வினோரார் கவளங்
 கைப்ப" (முல்லை, டுக - சு.) கடிக்கொள - காவல்கொள்ள.

கசு0 - 0. குவிமுட் கருவி முதலிய மூன்றும் யானையையடக்கும்
 கருவி விசேடங்கள்; "அரைமதி யிரும்பொடு கவைமுட் கரிஇ, பீலி சுற்
 றிய வேணு வெண்காழ், யானை" பெருங். க. டஉ: சு0 - 0.

கசு0 - 0. நகை குவிமுட்கருவியும், கண் கோணமும், புருவம்
 கவைமுட் கருவியுமாகிக் கடிக்கொளவென இயைக்க; இது நிரனிறை.

கசு0. கல்வியாகிய பாகர்க்குந் காத்தலாகிய வலையைப்போக்கி;
 "மடங்கெழு நோக்கின் மதிமுகந் திறப்புண், டிடங்கழி நெஞ்சத்
 திளமை யானை, கல்விப் பாகன் கையகப் படாஅ, தொல்கா வுள்ளத்
 தோடு மாயினும்" (சிலப். உரு: டுக - சு) என்றதற் கல்வியைப் பாக
 னை உருவகஞ்செய்திருத்தல்காண்க.

கசு0. முதுக்குறை முதுமொழி - பேரறிவைப் புலப்படுத்திய
 மொழி; என்பது, 'பிறத்தனா முத்தனும்' என்றது முதலியவற்றை.

கசு0 - 0. யாதோசைபோல இனிமையாக மொழிகளை எடுத்
 துக்காட்டி; யானை யாழிற்கு வயமாகுமாதலின், இங்ஙனம் கூறினான்;
 இதனை, "காழ்வரை நில்லாக் கடுங்கனிற் நெருந்தல், யாழ்வரைத் தங்கி

கஅ.—உதயகுமான் அம்பலம்புக்ககாதை. ௨௦௧

புதுக்கோள் யானை வேட்டம் வாய்த்தென

முதியா ஞுன்றன் கோட்டம் புகுந்த

கஎ௦ மதிவாண் முகத்து மணிமே கலைதனை

யொழியப் போகே னுன்னடி தொட்டே

னிதுகுறை யென்றன னிறைமகன் றுறென்.

கஅ.—உதயகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை முற்றிற்று.

யாங்கு ” (கலி. ௨), “ அணியிழை மகளிரும் யானையும் வணக்கு, மணி யொலி வீணை ” (பெருங். க. நடு: ௧௦௦ - ௧௦௧), “ இசையினி லிவட்குத் தோற்றும் யானையால் வேறு மென்னி, னிசைவதொன் றன்று கண்டிர் ” (சீவக. எசஅ), “ ஐம்புல வேழத்தின் வெந்தொழில் வீயக், கருணை வீணை காமுறத் தழீஇ ” (நாலாயிரம், ச), “ மகரயாழ் வல்ல மைந்த னொருவனைக் கண்ட மத்தப், புகர்முகக் களிற்றின் ” (மேரு மந்திர. வச்சிராயுத. நடு) என்பனவற்றாலறிக.

கசஅ. புதிதாகக் கொள்ளப்படும் யானை வேட்டையில் அகப்பட்ட தென்று கருதி. புதுக்கோள்யானை : மணி. கஉ : சடு.

கசக. முதியான் : விளி.

கஎக. அடிதொடுதல், குறையுருள் ஒன்று ; இதனைப் பின் வரு வனற்றாலுணர்க : “ நம்மு, னாமுசாஅங் கோனடி தொட்டேன் ” (கலி. ௧௪); “ அடல்வலி யெயினாந் னடிதொடு கடனினு ”, “ அடிதொடு படு கடனினு ” சீலப். கஉ : ‘ சுடரொடு ’, ‘ துடியொடு. ’

கஎஉ. இதுகுறை - இஃது எனக்கு வேண்டுகாரியம் ; குறை-காரி யம் ; “ முறைவேண்டு நர்க்குங் குறைவேண்டு நர்க்கும், வேண்டிப வேண் டிப வேண்டினர்க் கருளி ” (பெருப்பாண். சசந-ச.) இறைமகன்-உதய குமரன்.

க - கஎஉ. சித்திராபதி, அதுகேட்டு ஏறி வெய்துயிர்த்துக்கலங்கித் தீர்ப்பலென்று கூத்தியன் மடந்தையரெல்லார்க்கும் கூறும் ; அவ்வன்ங் கூறுகின்றவன், வஞ்சினஞ்சாற்றி உயிர்த்துத் தேர்ந்து போகிக்குறுகிப் பொருந்தி நின்று எத்த அவன், ‘ தவறின்றே ’ என, அவன், ‘ வேந்தே, நின் கண்ணி வாழ்க ; காஞ்சி அம்பலத்தாயது ’ என, அதுகேட்டு அவட்கு உரைப்போன், ‘ எய்யா மையலேன் ’ என்று சொல்ல, சித்திராபதி சிறு நகை யெய்தி, ‘ படிற்றுரை யடக்குதல் கோன்முறையன்றே குமாற்கு ’ என்றலும், உதயகுமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து ஏறி எய்திக் காண்டலும் அடங்காணுகிச்சென்று துணிந்து கேட்ப, அவன் வணங்கி நடுங்கி மயங்கி, ‘ வேட்டதுசெய்க ’ என்று கூறி நீங்கிப் புக்குத் தொழுது எத்தி ஒதிக் காயசண்டிகை வடிவாய் வந்து தோன்ற, தாரோன் புக்கு மரீஇ, ‘ இது குறை ’ என்றனனென வினை முடிவு செய்க.

(பி - ம்.) ‘ புதுக்கோட்டியானை ’

பத்தோன்பதாவது
சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கிய
காதை.

[பத்தோன்பதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகை வடிவாய்ச்
சிறைக்கோட்டம்புக்குச் சிறைவீடு செய்து சிறைக்
கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கிய பாட்டு.]

முதியா டிருந்தடி மும்மையின் வணங்கி
மதுமலர்த் தாரோன் வஞ்சினங் கூற
வேடவிற்த் தாரோ யெங்கோ மகண்மு
னாடாது துணிந்து நாநல்கூர்ந் தனையென
நி வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திர மொன்று தெய்வங் கூறலு
முதய குமர னுள்ளங் கலங்கிப்
பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுமெய் வருந்தி

க. முதியான் - சம்பாபதி. மும்மை - மனம் வாக்குக் காயங்கள்;
மூன்றுமுறை யென்றுமாம்.

உ. தாரோன் - உதயகுமரன். வஞ்சினம் - ருளுறவு; அஃது, “உன்
னடி தொடட்டேன்” (மணி. ௧௮ : ௧௭௧) என்றது.

மேல்வருவன தெய்வத்தின் கூற்று.

ச. நாடாது துணிந்து - ஆராயாது துணிவுற்று. நாநல்கூர்ந்தனை -
நாவறுமையுற்றாய்; என்றது, “எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபி,
னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு” (சுகௌ) என்னும் துறளின் பொருளைத்
தழுவி வந்தவாறு காண்க; மணி. ௧௦ : ௩௪.

இ. வித்தகர் - சிற்பாசாரிகள்; “வித்தக ரியற்றிய, கண்கவ ரோவி
யம்” (நு : ௧௩௦ - ௩௧), “வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச், சித்
திரச் செய்கை” (நு : ௧௬௭ - ௮) என முன்பு வந்திருத்தல் காண்க;
“வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கோலத்து” சீலப். ௨௮ : ௨௨௧.

கூ. ஒன்றுதெய்வம் - பொருந்திய தெய்வம்.

ச - கூ. நல்கூர்ந்தனையெனக் கூறலுமென்க.

அ. பொதியறை - துவாரமில்லாத கீழறை; (மணி. ௪ : ௧௦௫);
“போதார் பிறவிப் பொதியறையோர்” சீலப். ௧௦ : ௧௧௧.

(பி - மீ.) க. ‘முறைமையின் வணங்கி’

கக.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. ௨௦௩

யங்கவ டன்றிற மயர்ப்பா யென்றே
 ௧௦ செங்கோல் காட்டிய தெய்வமுந் திப்பியம்
 பையர வல்குல் பலர்பசி களையக்
 கையி லேந்திய பாத்திரந் திப்பிய
 முத்தை முதல்வி யடிபிழைத் தாயெனச்
 சித்திர முரைத்த விதூஉந் திப்பிய
 ௧௫ பிர்நிலை யெல்லா யிளங்கொடி செய்தியிற்
 பின்னறி வாமெனப் பெயர்வோன் றன்னை
 யகல்வாய் ஞால மாரிரு ஞண்ணப்
 பகலர சோட்டிப் பணையெழுந் தார்ப்ப
 மாலை நெற்றி வான்பிறைக் கோட்டு

க. அவன் - மணிமேகலை. அயர்ப்பாய் - மறப்பாய்.

௧௦. செங்கோல் காட்டிய - செங்கோன்முறையை எடுத்துக் காட்டிய. தெய்வமுமென்றது, மணிமேகலாதெய்வத்தை; உம்மை எதிரது தழீஇயது. திப்பியம்: மணி. எ: கௌ.

க - ௧௦. உதயகுமரனுக்கு மணிமேகலாதெய்வம் செங்கோன் முறையை எடுத்துக்காட்டி, மணிமேகலை திறத்தை நீ மறப்பாயென்று கூறியதனை, “கோணிலை திரிந்திடிந் கோணிலை திரியும்.....அவன்வயி னுரைத்தபின்” (எ: அ - ௧௪), “பொன்றிகழ் மேனி யொருத்தி தோன்றி.....அங்கவ டன்றிற மயர்ப்பா யென்றன” (௧௮: அக - ௩) என இந்நூலுள்ளே முன்பு வந்தவாற்றாணுணர்க.

௧௧ - ௨. களைய எந்திய பாத்திரம்.

௧௩. முத்தைமுதல்வி: மணி. ௧௮: ௧௪௪. பிழைத்தாய் - தவறு செய்தாய்.

௧௪. இதுஉம் - இதுவும்.

௧௫. இந்நிலையெல்லாம் - செங்கோல்காட்டிய தெய்வமுதலிய மூன்றன் வரலாற்றையும். இளங்கொடி - மணிமேகலை.

௧௬. பெயர்வோன்றனை - பெயர்ந்துசெல்லும் உதயகுமானை. இனி இராத்திரியை யானையாக உருவகித்துக் கூறுவார்.

௧௮. பகல் அரசு - சூரியனாகிய அரசனை. பனை - பறை; யானை செல்லுங்கால் அதன்வரவை எல்லார்க்கும் தெரிவித்தற்குப் பனை முழங்கும்; “வெழுஉப்பறை றுவனும் பழுஉப்பெருந் தடக்கை, வெரு வரு செலவின் வெகுளி வேழம்” பொருந். ௧௭௧ - ௨.

௧௯. மாலை நெற்றி - அந்திக்காலமாகிய நெற்றி. பிறைக்கோடு - பிறையாகிய தந்தம்.

(பி - ம்). ௧௧. ‘பசிகெடுப்ப’ ௧௫. ‘உன்னிலை யெல்லாமிளங் கொடி செய்தியாயிற்’

௨௦ நீல யானை மேலோ ரின்றிக்

காமர் செங்கை நீட்டி வண்டுபடு

பூநாறு கடாஅஞ் செருக்கிக் கால்கிளர்ந்து

நிறையழி தோற்றமொடு தொடர முறைமையி

னகர நம்பியர் வளையோர் தம்முடன்

௨௧ மகர வீணையின் கிளைநரம்பு வடித்த

விளிபுண ரின்சீ ரொஞ்ஞங் கிழிப்பப்

பொருஅ ரெஞ்சிற் புகையெரி பொத்திப்

௨௦. நீலயானை - சுரியநிறத்தையுடைய இராத்திரியாகிய யானை. மேலோர் - பாகர்; “மேலோ ரின்றி” (ச : ௩௫) என்றார் முன்னும்; “மேலோர் வீசி” மதுரை. ௩௮௧.

௨௧. காமர்செங்கை - விருப்பமாகிய துதிக்கை.

௨௨. பூநாறுகடாம் - எழிலப்பாலை மலரினது மணம்நாறுகின்ற மதம்; இதனை, “பாத்த யானையிற் பதங்களிற் படுமத நாகக், காத்த வங்குசு நியிர்த்திடக் கால்பிடித் தோடிப், பூத்த வேழிலைப் பாலையைப் பொடிப்பொடி யாகக், காத்தி ரங்களாற் றலத்தொடுந் தேய்த்ததோர் களிறு” (கம்ப. வரை. ௬) என்னுஞ் செய்யுளாணுணர்க; வேங்கை மலரின் மணமென்றுமாம்; “விலக்கருங் கரிமதம் வேங்கை நாறுவ” (கம்ப. நகர. ௫௮.) செருக்கி - களித்து. கால்கிளர்ந்து - காற்றைப் போல எழுந்து; “கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம்” முருகு. ௮௨.

௨௩ - ௩. பெயர்வோன்றன்னை நீலயானை தொடரவெனவியைக்க; இரவுவரவென்றபடி.

௨௪. நம்பியர் - காதலஞ்செல்வர்; “நறுஞ்சார் தகலத்து நம்பியர்” (சிலப். ௧௪ : ௧௦௦.) வளையோர் - மகளிர்.

௨௫. மகரவீணை - மகரயாழ்; இது நால்வகையாழ்களுள் ஒன்று; பதினேழுநரம்புகளையுடையது. கிளைநரம்பு - குரல், இளி, துத்தம், விளரி, கைக்கிளையென்னும் ஐந்துமாம்; இதனை, “கிளையெனப் படுவ கிளக்குங் காலக், குரலே யிளியே துத்தம் விளரி, கைக்கிளையெனவைத் தாரு மென்ப” (சிலப். ௮ : ௩௩ - ௪, மேற்.) என்பதனாணுணர்க. வடித்தல் - ‘சுட்டு விரலும் பெருவிரலும் சுட்டி நரம்பை அகழும்புறமும் ஆராய்தல்’ (சிலப். ப. ௨௦௪) என்பர் அந்நபதஉரையாசிரியர்; ‘நரம்பை உருவதல்’ (பொருந். ௨௩) என்பர் ஆசிரியர் நிச்சிநூல்க்கணியர்.

௨௬. இளி - இசை; ஏழுநரம்பினுள் ஒன்றன் பெயராயிருந்தும் எல்லாப்பண்ணிற்கும் இஃது அடிமணையாதலின், ஈண்டு இப்பொருளைத் தந்து நின்றது. சீர் - தாளவறுதி. எஃகு - வேல். சீராகிய எஃகு உனத்தைக் கிழிப்ப. ௨௭. எரிபொத்தி - (காமமாகிய) தீ மூட்டப்பட்டு.

(பி - ம்.); ௨௪. ‘நகரம்பிரியாவளையோர்’

கக.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. ௨௦௫

பறஅக் குருகி னுயிர்த்தவன் போயபி
 னுறையுட் குடிகை யுள்வரிக் கொண்ட
 ௩௦ மறுவில் செய்கை மணிமே கலைதான்
 மாதவி மகளாய் மன்றந் திரிதரிற்
 காவலன் மகனோ கைவிட லீயான்
 காய்பசி யாட்டி காயசண் டிகையென
 ஆர்முழு தறியு முருவங் கொண்டே
 ௩௫ யாற்றா மாக்கட் காற்றுந் துணையாகி
 யேற்றலு மிடுதலு மிரப்போர் கடனவர்
 மேற்சென் றளித்தல் விழுத்தகைத் தென்றே
 நூற்பொரு ளுணர்ந்தோர் நுனித்தன ராமென
 முதியான் கோட்டத் தகவயி னிருந்த
 ௪௦ வழுத சரபியை யங்கையின் வாங்கிப்
 பதியகந் திரிதரும் பைந்தொடி நங்கை

௨௮. பறஅக்குருகின் உயிர்த்து - கொல்லன் உலையுக்குப்போலே யுயிர்த்து ; பறஅக்குருகு : வெளிப்படை; வஞ்சிககரைப் பூவாவஞ்சியென் றும், குதிராமலையை ஊராக்குதிரையென்றும், குறிஞ்சிப் பண்ணைக் கொய்யாக் குறிஞ்சியென்றும், நாஞ்சின்மலையை உழாநாஞ்சியென்றும் நூல்களில் வழங்குதல் சாண்க. “ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்து” (உ: ௪௩) என்றார் முன்னும்.

௧௬ - ௨௮. பெயர்வோன்றன்னை நீலயானை தொடரச் சீராகிய எஃகு உளங்கிழிப்ப எரிபொத்தி உயிர்த்து அவன் போயபிடுனென்க.

இனி, மணிமேகலை உதயகுமரனுக்கு அஞ்சிக் காயசண்டிகை வடி வத்துடன் பிச்சையிடுதற்கு வெளிப்பட்டு வந்தமை கூறுவார்.

௨௧. உறையுட் குடிகை - இருப்பிடமாகிய சிறிய கோயிலில், உள் வரிக் கொண்ட - வேற்றுருவங்கொண்ட; உள்வரியாவது பாண்டவர் விராடகரத்துப்பிறிதுருவங்கொண்டாற்போல்வது என்பர் அடியாரீக்து நல்லாரீ (சிலப். ௮: ௮௪ - ௯); கிருத்திரிமவேடம் என்றும், வடிவு மறைத் தலென்றும் கூறுவர் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர்; இ: ௨௧௬, ௮: ௮௫ - ௯.

௩௧. ‘மாதவிமகளாய்’ என்பது முதலியன மணிமேகலையின் உட் கோள், மன்றம் - உலகவறவி.

௩௨. காவலன்மகன் - உதயகுமரன். கைவிடலீயான் - கைவிடான்.

௩௫. மு. மணி. ௧௭ : ௧௪.

௩௬ - ௮. வாங்குதலும் கொடுத்தலும் இரப்போர் கடனாதலின், அவர் எவ்விடத்திலும் வலிந்து சென்று கொடுத்தல் சிறப்புடைத்தென்று நூற்பொருளுணர்ந்தோர் ஆராய்ந்து சொன்னொரென்று கருதி.

௪௦. வாங்கி - கொண்டு. ௪௧. நங்கை - மணிமேகலை.

(பி - மீ.) ௪௧. ‘பைந்தொடி மடத்தை’

யதிர்கழல் வேந்த னடிபிழைத் தாரை
 யொறுக்குந் தண்டத் துறுசிறைக் கோட்டம்
 விருப்பொடும் புகுந்து வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி
 சடு யாங்குப் பசியுறு மாருயிர் மாக்களை
 வாங்கு கையகம் வருந்தின் றாட்டலு
 மூட்டிய பாத்திர மொன்றென வியந்து
 கோட்டங் காவலர் கோமகன் றனக்கிப்
 பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும்
 ௫0 யாப்புடைத் தாக விசைத்துமென் றேகி
 நெடியோன் குறளுரு வாகி நிமிர்ந்துதன்
 னடியிற் படியை யடக்கிய வந்நா
 ணீரிற் பெய்த மூரி வார்சிலை
 மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள்

சஉ. பிழைத்தாரை - பிழை செய்தாரை.

சங். தண்டத்து - தண்டத்தினையுடைய. சிறைக்கோட்டம்-சிறைச் சாலை.

௩௦ - சக. மணிமேகலை, றுனித்தனராமென வாங்கிப் புகுந்து நின்று மாக்களை ஊட்டலுமென்க.

இவன் பலரையும் உண்டித்தலைக் கண்ட கோட்டங்காவலர் வியப்பிற் றுச்சென்று அரசனுக்குத் தெரிவித்தல் இனிக் கூறப்படும்.

௫0. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடைத்தாக. இசைத்தும் - சொல்லு வேம்.

சஎ - ௫0. கோட்டங்காவலர் வியந்து தானமும் செய்தியும் கோமக னுக்கு இசைத்துமென்றேகியென்க.

௫௧. திருமால் வாமனனாகிப்பேருருவங்கொண்டு.

௫௨. அடக்கிய - அடக்க. அந்நாளில்; அடக்கிய அந்நாளென இயைத்துப் பெயரெச்சத் தொடராக்கினுமமையும்.

௫௩. நீரிற் பெய்த - நீருடன் பூயியைக்கொடுத்த; பூயியைத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தவென்றபடி.

௫௪ - ௩. அடக்கிய நீரிற் பெய்தவெனவியைக்க.

௫௫. மாவலி மருமான் மகள் - மகாபலியின் வழித்தோன்றலாகிய அரசனுடைய மகள்; அரசன் பெயர் புலப்படவில்லை.*

* மகாபலியின் பரம்பரையரசர் யாரென்று வினாவியபொழுது இரா சாங்கத்துச் சிலாசாதன பரிசோதகர்களுள் ஒருவராக இருந்த, ஸ்ரீ வி.

(பி - மீ.) ௫௨ - ௩. 'அன்னாளுங்குதுபெய்தி'

கக. — சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. ௨௦௭

௫௫ சீர்த்தி யென்னுந் திருத்தகு தேவியொடு
போதவிழ் பூம்பொழில் புருந்தனன் புக்குச்
கொம்பர்த் தும்பி குழலிசை காட்டப்
பொங்கர் வண்டின நல்லியாழ் செய்ய
வரிக்குயில் பாட மாமயி லாடும்

௫௬. சீர்த்தியென்று பெயர் கூறப்படும் செல்வமிக்க தேவியுடன்.

௫௭. போது - மலரும் பருவமுள்ள அரும்பு.

௫௮. குழல் - வேய்க்குழல். ௫௮. பொங்கர் - சோலை.

௫௯ - அ. இவ்வடிகளிற்போலவே, “குழலிசை தும்பி கொளுத்திக்
காட்ட, மழலை வண்டின நல்லியாழ் செய்ய” (ச : ஈ - ச) என்று முன்பு
வந்திருத்தல் காண்க.

௬௦. வரி - வரிப்பாட்டு ; கீற்றுமாம்.

வேங்கையாடிகள் அன்புடன் எழுதியனுப்பியவிடை வருமாறு: “பாண
வம்சத்து அரசர்கள் மகாபலியின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் ; அவர்க
ளின்கல்வெட்டுக்கள், வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வேலூருக்கடுத்த திருவல்ல
மென்கிற் கிராமத்திலும், மைசூர் எம்ஸ்தானத்தில் நூல்கான்போடே
என்கிற ஊரிலும் கிடைத்திருக்கின்றன ; ‘மூவ்வுலகிலும் தோழப்பட்ட
வனையும் தேவர்களுக்கும் அகாரிகளுக்கும் தலைவனுயிருக்கின்ற பாமே
சுவானுகித் வாயில்காக்கும்படியாக நியமிக்கப்பட்ட மகாபலிதலத்
தைச்சேர்ந்தவன்’ என்று சிலபாணவரசர்கள், தங்களுக்குரிய கல்வெட்
டுக்களின் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பாணகுலத்தைச் சேர்ந்த செப்
புப் பட்டயங்கள் இரண்டிண்டு. அவற்றில் ஒன்று, சீதம்பரம் கனக
ஸபையின் முகட்டைப் போன்வேய்ந்த பரார்த்தகனென்று சொல்லப்
பட்ட வீரநாராயணச்சோழன் பாணவம்சத்தை நிழலுத்தேய்து அவர்
களின் நாட்டைக் கங்கவம்சத்தைச்சேர்ந்த அந்திமல்லெனன்ற அரச
னுக்குக் கொடுத்ததாகச் சொல்லுகின்றது. இந்த வீரநாராயணன் கி.
பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியின் சீவித்திருந்தான். மற்றொருசெப்
புப்பட்டயத்தின் கீழே எழுதப்பட்டிருக்கும் வம்சாவலி கிடைத்தது : பலி,
அவன்மகன்பாணன், அவன் குலத்திற்பிறந்தவன் பாணதிராசன், இவ்வம்
சத்தைச்சேர்ந்த அநேக அரசர்கள் மரித்தபிறகு இருந்தோன் ஜயநந்தி
வர்மன் (இவன் ஆந்திரதேசத்திற்கு மேற்கிலிருந்தநாட்டை ஆண்டவன்) ;
அவன் மகன் முதலாம் விசயாதீதீதன், அவன்மகன் ஜகதேகமல்ல
னென்கிற மல்லதேவன், அவன்மகன் பாணவித்தியாதான், அவன்மகன்
பிரபு மேருதேவன், அவன் மகன் முதலாம் விக்கிரமாதீதீதன், அவன்
மகன் புகழ்விப்பவர்கண்டென்கிற இரண்டாம் விசயாதீதன், அவன்
மகன் விசயபாதுவென்று கூறப்பட்ட இரண்டாம் விக்கிரமாதீதன்
(இவன் கிருஷ்ணராஜனென்ற அரசனுக்கு நேசன்.) இந்த அரசர்களின்
காலம் தெரியவில்லை.”

(பி - ம்.) ௫௫. ‘சீதாதகையெனார்’, ‘சீதாதிகையெனார்.’ ௫௭.
‘பொருந்தினன்புக்கு’, ‘புருந்தனன்புக்கு.’ ௫௮. ‘கொம்பலாததுகுழ
லிசைகாட்ட’

சு0 விரைப்பும் பந்தர் கண்டுளஞ் சிறந்தும்
புணர்துணை நீங்கிய பொய்கை யன்னமொடு
மடமயிற் பேடையுந் தோகையுங் கூடி
யிருகிறை விரித்தாங் கெழுந்துடன் கொட்பன
வொருகிறைக் கண்டாங் குண்மகிழ் வெய்தி
சுரு மாமணி வண்ணனுந் தம்முனும் பிஞ்ஞையு
மாடிய குரவையிஃ தாமென நோக்கியுந்
கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப்
பாங்குற விருந்த பல்பொறி மஞ்ஞையைச்
செம்பொற் றட்டிற் றிப்பா லேந்திப்
எ0 பைங்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா மென்று

இள - சு0. காட்டச் செய்யப் பாட ஆடும்பந்தர் கண்டு உளஞ்சிறந்து
மென்க.

சுசு. துணை - பெண்ணன்னம். சுஉ. தோகை - ஆண்மயில்.

சுஊ. கொட்பன - சுழலுவனவற்றை.

சுசு. ஒருகிறை - ஒரு பக்கம்.

சுஊ. மாமணி வண்ணன் - கண்ணன். தம் முன் - பலதேவர். பிஞ்
ஞை - நப்பின்னை;

சுசு. ஆடிய - (துவராபதியில் எருமன்றத்தே அக்காலத்து) ஆடிய.
குரவை - கைகோத்தாடுங்கூத்து ; இதனை, வரிக்கூத்தின் ஒருறுப்பென்
றும், வினோதக்கூத்து ஆறிலுள்ளென்றென்றும் கூறுவர் அடியார்க்கு
நல்லார் ; சிலப் ஊ ; சுஉ.

சுஊ - சு. கண்ணனும் பலதேவரும் நப்பின்னையுமாகிய மூவரும்
துவராபதியில் எருமன்றத்தே குரவைக்கூத்து ஆடியதனை, “மாயவன்
றம் முன்னினொடும் வரிவளைக்கைப் பின்னையொடுங் கோவலர்தஞ் சிறு
மியர்கன் குழற்கோதை புறஞ்சோர, வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்துட்
டசோதையார் தொழுதேத்தத், தாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ தக
வுடைத்தே” (சிலப், சுஎ) என்பதனாலுணர்க.

சுசு - சு. அன்னத்திற்குப் பலதேவரும், மயிற்பேடைக்கு நப்
பின்னையும், தோகைக்குக் கண்ணனும் உவமைகள். கொட்பனவற்றைக்
கண்டு மகிழ்வெய்திக் குரவையிஃதாமென நோக்கியுமென்க.

சுஎ. கோங்கலர் - கோங்கம்பூ. சுஅ. மஞ்ஞை - மயில்.

எ0. பாவை - பெண். என்றும் - என்று கருதியும்.

சுஎ - எ0. கோங்கலர்க்குப் பாலையுடைய பொற்றட்டும், மாங்க
னிக்குக் கிளியும், மயிலுக்குப் பெண்ணும் உவமைகள்.

(19 - மீ.) சு0. ‘சிறந்து’ சுசு. ‘அனமொடும்’ சுஉ. ‘பேடையுஞ்
சேவலுங்கூடி’ சுசு. ‘சிறை கண்டா.....வெய்திய’ சுஊ. ‘பின்னையும்
சுசு. ‘குரவையதாமென’ எ0. ஊட்டுமோபாவை’

கக. — சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாலை. ௨௦௯

மணிமலர்ப் பூம்பொழி லகவயி னிருந்த
பிணவுக்குரங் கேற்றிப் பெருமதர் மழைக்கண்
மடவோர்க் கியற்றிய மாமணி யூசல்
கடுவ னூக்குவது கண்டுநகை யெய்தியும்
எடு பாகிலை செறிந்த பசங்காற் கழையொடு
வால்வீ செறிந்த மராஅங் கண்டு
நெடியோன் முன்னொடு நின்றன னுமெனத்
தொடிசேர் செங்கையிற் றொழுதுநின் றேத்தியு
மாடற் கூத்தினோ டவிரயந் தெரிவோர்
அ0 நாடகக் காப்பிய நன்னூ னுனிப்போர்
பண்ணியாழ் நரம்பிற் பண்ணுமுறை நிறுப்போர்

எஉ. பிணவுக்குரங்கு - பெண்குரங்கு ; “ பன்றி புல்வாய் நாயென
மூன்று, மொன்றிய வென்ப பிணவென் பெயர்க்கொடை ” (தொல்.
மரபு. ௫அ) என்னும் சூத்திரத்தில், ‘ ஒன்றிய ’ என்றதனாற், ‘ பிணவு ’
என்பது குரங்குக்கும் கொள்ளப்பட்டது.

எஉ. மடவோர்க்கு - மகளிர்க்கு.

எசு. கடுவன் - ஆண்குரங்கு ; “ குரங்கி னேற்றினக் கடுவ னென்
றலும் ” (தொல். மரபு. கு. ௬அ.) ஊக்குவது - செலுத்துதலை.

எஉ - ச. கடுவன், பிணவுக்குரங்கை யேற்றி ஊசலை ஊக்குவது
கண்டு நகையெய்தியுமென்க. எடு. கழை - மூங்கில்.

எசு. வால்வீ - வெள்ளியமலர். மராம் - வெண்கடம்பு.

எஎ. நெடியோன் - கண்ணன். முன் - தமையன் ; என்றது பல
தேவரை.

எடு - எ. கழைக்குக் கண்ணனும் வெண்கடம்பிற்குப் பலதேவ
ரும் உவமைகள். மராத்திற்குப் பலதேவர் : கலி, உசு ; க ; கார். கக.

எஅ. தொடி - வீரவளை ; “ தொடித்தோட்கை ” மதுஸூ. ௩௪.

எக. அவிரயம் - கதைதழுவாதே பாட்டுக்களின் பொருள்தோன்
றக் கைகாட்டி அபிரயிப்பது.

அ0. நாடகம் - கதைதழுவியிருக்கூத்து. காப்பியம் - காவ்யம்.
நாடகக்காப்பியமாகிய நன்னூலென்க. னுனிப்போர் - கூர்ந்து ஆராய்
வோர் ; “ நூற்பொரு ளுணர்ந்தோர் னுனித்தனர் ” (௩அ) என இக்
காதையிலேயே முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

அக. பண்களையுடைய வீணைநரம்புகளிற் பண்களை முறையே
நிறுத்துவோர்.

(பி - ii.) எஉ. ‘ பெருந்தாமரைக்கண் ’ எசு. ‘ கண்டுமகிழ்வெய்தி
யும் ’ எடு. ‘ காலிக்களையொடு ’

தண்ணுமைக் கருவிக் கண்ணெறி தெரிவோர்
 குழலொடு கண்டங் கொளச்சீர் நிறுப்போர்
 பழநிய பாடல் பலரொடு மகிழ்வோர்
 அடு ராரம் பரிந்த முத்தங் கோப்போ
 ரீரம் புலர்ந்த சார்தங் திமிர்வோர்
 குங்கும வருணங் கொங்கையி னிழைப்போ
 ரஞ்செங் கழுநீ ராயிதழ் பிணைப்போர்
 நன்னெடுங் கூந்த னறுவிரை குடைவோர்
 கூ0 பொன்னி னாடியிற் பொருந்துபு நிற்போ
 ராங்கவர் தம்மோ டகலிரு வானத்து
 வேந்தனிற் சென்று வினையாட் டயர்ந்து

அஉ. தண்ணுமைக்கருவி. - மத்தளம்; இதனை உத்தமத்தோற் கருவியென்பர். கண்ணெறி தெரிவோர் - அதன் முகத்தில் அடித்தலை ஆராய்வோர்; கண் - வாத்தியங்களின் முகம்; “பண்ணமை முழவின் கண்ணெறி யறிந்து” சிலப். நட: அச.

அங். குழலொடு கண்டம் கொள் - வேயங்குழலோடு மிடற்றுப் பாடல் பொருந்தும் வண்ணம். சீர் - தாளவறுதி.

அச. பழநிய பாடல் - முற்றுப்பெற்ற இசைப்பாடல். மகிழ் வோர் - மகிழ்ந்துபாடுவோர்.

அடு. ஆரம் பரிந்தமுத்தம் - ஆரம் அறுபடுதலாற் சிந்தியமுத்துக் கள்.

அசு. புலர்ந்த சார்தம் - உலர்ந்த சந்தனம்.

அஎ. குங்குமவருணம் - சிவந்ததொய்யிற்குழம்பு. இழைப்போர் - எழுதுவோர்.

அஅ. ஆயிதழ்பிணைப்போர் - அழகிய இதழைத் தொடுப்போர்.

க௦. ஆடி - கண்ணாடி.

எக - கக. தெரிவோரும், ஹனிப்போரும், நிறுப்போரும், தெரி வோரும், நிறுப்போரும், மகிழ்வோரும், கோப்போரும், திமிர்வோரும், இழைப்போரும், பிணைப்போரும், குடைவோரும், நிற்போருமாகிய அவர்களோடென்க.

கக - உ. வானத்து வேந்தனில் - இந்திரன்போல; “வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்” (தோல். அகத். கு. இ), “வேந்தனும் வேந்து கெடும்” (குறள், அகக) என வருதலால், வேந்தனென்றதற்கே இந்திரனென்று பொருள்கூறினும் இழுக்காது. வினையாட்டு அயர்ந்து - வினையாட்டை விரும்பிச்செய்து.

(பு - ற்.) அச. ‘பழனிப்பாடல்பலவொடுமகிழ்வோர்’ அடு - அ. ‘கோப்போர், செங்கழுநீராற் சேயிதழ் பிணிப்போர்’ அக. ‘கூந்தனாறு விரை’ க௦. ‘பொன்னணியாடி’, ‘பொன்னணி யாடியின்.’

சுசு.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. ௨௧௧

குருந்துந் தளவுந் திருந்துமலர்ச் செருந்தியு
முருகுவிநி முல்லைபுங் கருவிளம் பொங்கரும்
கரு பொருந்துபு நின்று திருந்துநகை செய்து
குறுங்கா னகுலமு நெடுஞ்செவி முயலும்
பிறழ்ந்துபாய் மானு மிறும்பகலா வெறியும்
வம்மெனக் கூடய் மகிழ்துணை யொடுதன்
செம்மலர்ச் செங்கை காட்டுபு நின்று
க00 மன்னவன் றூனு மலர்க்கணை மைந்தனு
மின்னிள வேனிலு மிளங்காற் செல்வனு
மெந்திரக் கிணறு மிடுங்கற் குன்றமும்
வந்துவீ முருவியு மலர்ப்பூம் பந்தரும்
பரப்புநீர்ப் பொய்கையுங் கரப்புநீர்க் கேணியு
க00 மொளித்துறை யிடங்களுந் பளிக்கறைப் பள்ளியும்
யாங்கணுந் திரிந்து தாழ்ந்துவினா யாடி.

கூட. தளவு - செம்முல்லை, செருந்தி - ஒருமரம்; இது செருந்தென வும் வழங்கும்.

கூசு. முருகு - வாசனை. கருவினா - ஒருமரம்; “அந்தண் ணகிலுஞ் சந்தனக் குழையுங், கருவிளங் கோடும்” (பெருங். க.சுக;௩௨-௩.) பொங் சர் - சோலை; கிளையுமாம்.

கூசு. நகுலம் - கீரி. கூள. இறும்பு - குறுங்காடு, வெறி - ஆடு.

காடி. வம்மெனக்கூடய் - வாருமென்று கூலி; வாருமென்றது வம் என நின்றது; “கதுமெனந் கரைந்து வம்மெனக் கூடய்” (பொருந். க0க.) மகிழ்துணை - இராசமாதேவி.

கூசு. காட்டுபு - காட்டி. க00. மலர்க்கணை மைந்தன் - மன்மதன்.

க0க. இன்னிள வேனில் - இனிய இளவேனிற்பருவம்; அஃதாவது சித்திரை வைகாசி மாதங்கள்; (சிலப். அ: ௫௭.) இளங்காற் செல்வன் - தென்றற்காற்றுகிய செல்வன்; “சிறுகாற் செல்வன் மறுகிற் றாற்ற” சிலப். ச: கஅ.

க0௨. எந்திரக்கிணறு - நீரை நிறைக்க வேண்டியாயின் நிறைத்துப் போக்கவேண்டியாயிற் போக்குதற்குரிய கிணறு. இடுங்கற்குன்றம் - செய்குன்று.

க0சு. கரப்புநீர்க்கேணி - மறைதலையுடைய நீரையுடைய கிணறு; இதனை அந்தக்கேணி யென்பர்.

க0௫. பளிக்கறை - பளிங்கறை. பள்ளி - இடம்.

க0கூ. யாங்கணும் - கிணறும் குன்றமும் அருவியும் பந்தரும் பொய்

(பி - ம்.) கூட. ‘குருகுந்தளவு திருமலர் சொரிந்து’, ‘குருகுந்தளவுந் திருமலர்ச் செருந்தியும்.’ கூள. ‘விரும்புகயாவெறியும்’, ‘இரும்பகலா வெறி.’ க0௨. ‘இடுதற்குன்றமும்’ க0சு. ‘கரப்புநீர்க்கணியு’

மகத வினைஞரு மராட்டக் கம்மரு
மவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சருந்
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிக்
கக0 கொண்டினி தியற்றிய சண்கவர் செய்வினைப்
பவளத் திரள்காற் பன்மணிப் போதிகைத்
தவள நித்திலத் தாமர் தாழ்ந்த
கோணச் சந்தி மாண்வினை விதானத்துத்
தமனியம் வேய்ந்த வகைபெறு வனப்பிற்
ககடு பைஞ்சேறு மெழுகாப் பசும்பொன் மண்டபத்

கையும் கேணியும் இடங்களுந் பள்ளியுமாகிய எவ்விடத்தும். திரிந்து
மன்னவன்றானும் மைந்தனும் வேனிலும் செல்வனும் திரிந்து.

க0உ - சு. இவ்வடிகளிற் போலவே, “அந்தக் கேணியு மெந்திரக்
கிணைந், தண்பூங் காவற் தலைத்தோன் றருவிய, வெண்கதைக் குன்றொடு
வேண்டுவ பிறவு, மினையோர்க் கியற்றிய வினையாட்டிடத்த, சித்திரப்
பூமி வித்தக நோக்கி” (பெருங். க. ௩௩ : ௩-௭), “பளிக்கறைப் பூமியும்
பந்தெறி களத்து, மணிக்கயிற் றாசன் மறலிய விடத்துங், கொய்ம்மலர்க்
காவும் பொய்கைக் கரையு, மந்தக் கேணியும் வந்துபெயர் கூவி”
(பெருங். க. ௩௪ : ககடு - அ) என வருதல்காண்க.

க0௭. மகதவினைஞர் - மகதநாட்டுப்பிறந்த இரத்தினவேலைக்காரர்.
மராட்டம் - மகாராஷ்டிர தேசம்.

க0அ. அவந்தி - அவந்திதேசம். யவனம் - யவனதேசம்.

க0௭ - அ. மகததேசத்துப் பிறந்த இரத்தின வேலைக்காரர் முதலி
யோர் தொழிலிற் பெயர்பெற்றவரென்பதை, “யவனத் தச்சரு மவந்திக்
கொல்லரு, மகதத்துப் பிறந்த மணிவினைக் காரரும், பாடலிப் பிறந்த
பசும்பொன் வினைஞருங், கோசலத் தியன்ற வோவியத் தொழிலரும்,
வத்த நாட்டு வண்ணக் கம்மரும்” (பெருங். க. ௩௮ : ௪0 - ௪௪) என்ப
தனனுமுணர்க.

க0௭ - சு. மேற்கூறிய மகதவினைஞர் முதலியோர் தண்ணிய தமிழ்
நாட்டிற்பிறந்த தொழில் செய்வாருடனேகூடி.

ககஉ. நித்திலத்தாமம் - முத்துமலை.

கக௩. கோணச்சந்தி - கோணமாகிய சந்தி; “சந்திக் கோணமு
மந்திர வாணியும்” (பெருங். க. ௩௮ : ௩௯) விதானம் - மேற்கட்டி.

கக௪. தமனியம் - பொன்.

ககடு. பைஞ்சேறு மெழுகா - ஆப்பியால் மெழுகப்படாத; “பைஞ்
சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்” (பெரும்பாண். உகஅ); சந்தனத்தால்
மெழுகியவென்றபடி; “மங்கல வெள்ளை வழித்துமுத் தீர்த்தபின்”
(கீவக. ௧௪௭) எனவருதல் காண்க.

(பி - மீ.) க0௭. ‘மாட்டக்கம்மரும்’ ககடு. ‘செம்பொன் மண்ட
பத்து’

கக௯.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. உகந்.

திந்திர திருவன் சென்றினி தேறலும்
வாயிலுக் கிசைத்து மன்னவ னருளாற்
சேய்நிலத் தன்றியுஞ் செவ்வியின் வணங்கி
யெஞ்சா மண்ணசைஇ யிகலுளந் தூரப்ப

கஉ௦ வஞ்சியி னிருந்து வஞ்சி சூடி

முறஞ்செவி யானையுந் தேரு மாவு
மறங்கெழு நெடுவாள் வயவரு மிடைந்த
தலைத்தாரச் சேனையொடு மலைத்துத்தலை வந்தோர்

கக௯. இந்திரதிருவன் - இந்திரச்செல்வமுடைய அரசன்.

௩௧-கக௯. இந்திரதிருவன், தேவியொடுபுக்குக் கண்டு உளஞ்சிறந்
தும் நோக்கியும் பாவையாமென்றும் நகையெய்தியும் ஏத்தியும் அவர்தம்
மோடுசென்று அயர்ந்து பொருந்துபுரின்று நகைசெய்து கூடய்க் காட்
டுபு நின்று யாங்கணுந் திரிந்து விளையாடி மண்டபத்து அவன் சென்று
இனிது ஏறலுமென்க.

கக௯. வாயிலுக்கு இசைத்து - வாயில் காவலர்க்குத் தெரிவித்து.
அருளால் - கட்டளையால்.

ககஅ. சேய்நிலத்தன்றியும் - தூரமான இடத்தே தாம் நின்ற
தல்லாமலும், செவ்வியின் - சமயத்தில்.

சஅ - ககஅ. கோட்டங்காவலர் இசைத்துமென்று எகி இசைத்து
வணங்கியெனக் கூட்டுக.

கக௧. குறையாத மண்ணைவிரும்பி, மாறுபாடு உள்ளத்தைச்
செலுத்த.

கஉ௦. வஞ்சியின் இருந்து - கருவூரிலிருந்து. வஞ்சி சூடி - வஞ்
சிப்பூ மாலையைச்சூடி; “பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி, வாய்வா னெடுந்
தகை மணிமுடிக்கணிந்து” (உ௬ : ௩௦ - ௩௧) என்று சிலப்பதிகாரத்
தும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

கக௧ - உ௦. இதனை, “எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்த,
னஞ்சாதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே” (நொல். புறத். சூ. ஏ),
“வாடா வஞ்சி தலைமலைந்து, கூடார்மண் கொளல்குறித் தன்று”,
“வஞ்சி வணங்கார் வணக்கிய வண்டார்ப்பக், குஞ்சி மலைந்தா
னென்கோ” (பு - வெ. ௩௬.) என வருவனவற்றாலுணர்க.

கஉ௧. முறஞ்செவி யானை - முறம் போலும் காதுகளையுடைய
யானை; “முறஞ்செவி வாரணம்” சிலப். ௧௦ : உ௪௭.

கஉஉ. மறம் - ஆண்மை. வயவர் - வீரர்.

கஉ௩. தலைத்தாரச்சேனையொடு - முதன்மையாகிய தூசிப்படை
யொடு; (சிலப். உ௬ : ௮௦.) மலைத்து - மாறுபட்டு. தலைவந்தோரென்

(பு - ௩.) கக௯. ‘சிறுவனேறின னென்றலும்’ கக௧. ‘எஞ்சார்
மண்ணசைமேலுலந்தூரப்ப’ கஉ௧ - உ. ‘மாவு, மறங் கெழுநெடுவான்
மறவரும்’

சிலைக்கய நெடுங்கொடி செருவேற் றடக்கை
 ௧௨௫ யார்புனை தெரிய லிளங்கோன் றன்னுற்
 காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வெண்குடை
 வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி
 யொளியொடு வாழி யூழிதோ றாழி
 வாழி பெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை
 ௧௨௬ கேளிது மன்னோ கெடுகரின் பகைஞர்
 யானைத் தீநோய்க் கயர்ந்துமேய் வாடியிம்
 மாநகர்த் திரியுமோர் வம்ப மாத
 மருஞ்சிறைக் கோட்டத் தகவயிற் புகுந்து
 பெரும்பெயர் மன்ன நின்பெயர் வாழ்த்தி
 ௧௨௭ யையப் பரத்திர மொன்றுகொண் டாங்கு

றது, சேர பாண்டியர்களை; பின், “சிலைக்கய நெடுங்கொடி” என்று வருதலால் இங்ஙனங் கொள்ளப்பட்டது.

௧௨௪. சிலைக் கயல் நெடுங்கொடி - சேரனுடைய விற் கொடியையும், பாண்டியனுடைய கயற்கொடியையும்.

௧௨௫. ஆர் - ஆத்தி; இது சோழர்களுக்கு உரிய அடையாள மால. இளங்கோன் - தம்பி; இவன் யுவராசாவாக இருத்தலின், “இளங்கோன்” என்றார் போலும்.

௧௨௬. காரியாறு - ஒருநதியின்பெயர். இதனை, ‘காரியாற்றுத் தஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி’ (புறநா. ௪௭), “செல்கதிமுன் னளிப்பார்தந் திருக்காரிக் கரைபணிந்து” (பெரிய. திருநா. ௩௪௩) என வருவன வற்றுலுணர்க. பெரும் போர்புரிவோர் ஆற்றிடையே அது செய்தல் இயல்பு; “உடன்றுமேல் வந்த வாரிய மன்னரைக், கடுப்புனர் கங்கைப் பேர்யாற்று வென்றோம்” சீலப். ௨௮; ௧௨௭ - ௨௧.

௧௨௭. மாவண்கிள்ளி: வளி; இஃது அரசன் பெயர்.

௧௨௩ - ௭. வந்தோருடைய கொடிகளை இளங்கோனும் காரியாற் றுக்கொண்ட மாவண்கிள்ளியென்க.

௧௨௮. ஒளி - உறங்காநிற்கவும் உலகங்காக்கின்ற அரசரிடத் துள்ள கடவுட்டன்மை; “இனைய ரினமுறைய ரென்றிகழார் நின்ற, வொளியோ டொழுக்கப் படும்” (குறள், ௬௬௮); “உறங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி, கறங்கு தெண்டினை வையகக் காக்குமால்” சீலக. ௨௪௮.

௧௨௧. அயர்ந்து - கவலைபுற்று.

௧௨௨. வம்பமாதர் - காயசண்டிகை; வம்பு - புதுமை.

௧௨௪. பெரும்பெயர் - மிக்கபுகழ்; “பெரும்பெயர்மன்னவன்” சீலப். ௩௩; ௧௨௮.

(பி - மீ.) ௧௨௮. ‘ஒலியொடுவழாஅதுழி’ ௧௨௬. ‘வாழியெங்கோ வாழிய பெருந்தகை’

கக.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை. உகரு

மொய்கொண் மாக்கண் மொசிக்கவுண் சுரந்தன
 னாழிதோ ஹாழி யுலகங் காத்து
 வாழி யெங்கோ மன்னவ வென்றலும்
 வருக வருக மடக்கொடி தானென்
 கசு0 றருள் புரி நெஞ்சமொ டரசன் கூறலின்
 வாயி லாளரின் மடக்கொடி தான்சென்
 றாய்கழல் வேந்த னருள்வா ழியவெனத்
 தாங்கருந் தன்மைத் தவத்தோய் நீயார்
 யாங்கா கியதிவ் வேந்திய கடினையென்
 கசுரு றரசன் கூறலு மாயிழை யுரைக்கும்
 விரைத்தார் வேந்தே நீநீடு வாழி
 விஞ்சை மகளயான் விழவணி மூதூர்
 வஞ்சந் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தகை
 வானம் வாய்க்க மண்வளம் பெருகுக
 கரு0 தீதின் றுக கோமகற் கீங்கி
 தையக் கடினையு யம்பல மருங்கோர்

கநக. மொய் - நெருக்கம். மொசிக்க - உண்ண; 'மையூன் மொசித்த வொக்கலொடு' புறநா. கக.

கநஉ - சு. மாதர் புகுந்து வாழ்த்திக் கொண்டு ஊண்சுரந்தனர்.

கநஅ. என்றலும் - என்று கோட்டங்காவலர் கூறலும்.

கநஎ - அ. சீலப். கக : கடு - சு, உடு : கஅக - உ, உஎ : கநக - ச0, உஅ : கஅடு - சு.

கநக. மடக்கொடி வருக வருகவென்று.

கசக. வாயிலாளரின் - வாயிலாளர்களால்.

கசஉ. வாழியவென - வாழ்கவென்று மணிமேகலைசொல்ல.

மேல்வருவது அரசன் கூற்று.

கசச. நீ ஏந்திய இப்பாத்திரம் என்கே கிடைத்தது.

மேல்வருவன மணிமேகலகூற்று.

கசஎ. விஞ்சைமகளென்பதற்கு மந்திரத்தால் உருமாயிய மகளென் றும் வித்தியாதாமகளென்றும் இருபொருள்கொள்க; விஞ்சை - மந்தி ரம். பின்வருவனவும் இப்படியே ஏற்பப்பொருள்கொள்ளுதற்குரியவை.

கசக. வானம் - மழை. கரு0. கோமகற்குத் தீதின் றுகுக.

கரு0 - கடு. ஈது ஐயக்கடினையை - இது பிச்சைப்பாத்திரம்.

(பி - ம்.) கநக. 'முசிக்க', 'பொசிக்க.' கசஉ. 'தாள்வாழிய' கசந. 'தவத்தீர்நீர்' கசடு. 'அரசுகூறலும்' கசக. 'விரைதார் வேந் தேநீநீழி' கரு0 - கடு. 'கோமகன் றனக்கிங், கைய கடினையை'

தெய்வந் தந்தது திப்பிய மாயது
யாணைத் தீநோ யரும்பசி கெடுத்த
தூனுடை மாக்கட் குயிர்மருந் திதுவென
௧௫௫ யான்செயற் பாலதென் னிளங்கொடிக் கென்று
வேந்தன் கூற மெல்லிய லுரைக்குஞ்
சிறையோர் கோட்டஞ் சித்தரு ணெஞ்சத்
தறவோர்க் காக்கு மதுவா ழியரென
வருஞ்சிறை விட்டாங் காயிழை யுரைத்த
௧௬௦ பெருந்தவர் தம்மாற் பெரும்பொரு ளெய்தக்
கறையோ ரில்லாச் சிறையோர் கோட்ட
மறவோர்க் காக்கின னரசாள் வேந்தென்.

௧௬௧.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை முற்றிற்று.

௧௫௨. திப்பியமாயது - தெய்வலோகத்திருந்து உண்டாகிய பொருளாகவுள்ளது.

௧௫௪. உடம்பு மெலிந்தவர்களுக்கு உயிரைக்கொடுக்கும்ருந்து, ஏன - என்று மணிமேகலை சொல்ல. ௧௫௭. மு. மணி. ௨௦ : ௧௧.

௧௫௭ - ௮. சிறைச்சாலையை இடித்துத் தூய்மைசெய்து அவ் விடத்தை அருள்பொருந்திய மனத்தையுடைய முனிவர்களுக்கு உரிய இடமாகச் செய்யுமதுவே நீ செயற்பாலதென்று மணிமேகலை சொல்ல.

௧௬௦. பெரும்பொருள் - அறம் ; ஞானமுமாம்.

௧௬௧. கறையோர் - கடமை கொடுப்போர். இல்லாக்கோட்ட மென்க ; என்றதனால், அரசன் கறைவீடுசெய்த செங்கோன்முறையை யுடையனென்றவாறாயிற்று ; இதனை, “ சிறைப்படு கோட்டஞ் சீமின் யாவதுங், கறைப்படு மாக்கன் கறைவீடு செய்ம்மி, னிடுபொரு ளாயினும் படுபொரு ளாயினும், முற்றவர்க் குறுதி பெற்றவர்க் காமென, யாணையெருத்தத் தணிமுர சிநீஇக், கோன்முறை யறைந்த கொற்ற வேந்தன்”, “ சிறையோர் கோட்டஞ் சீமின் யாங்கணுங், கறைகெழு நாடு கறைவீடு செய்ம்மென ” (சீலப். ௨௩ : ௧௨௬ - ௩௧, ௨௮ : ௨௦௩ - ௪), “ தம் பியை முகத்து னோக்கி, யூர்பிணி கோட்டஞ் சீப்பித் துறாதவ ணைட நாட்டைப், பார்பிணி கறையி னீங்கப் படாமுர சறைவி யென்றான் ” (சீவக. ௨௩௭௨) என்பனவற்றாலறிக.

௧ - ௧௬௨. தாரோன் வணங்கிக் கூறத்தெய்வங் கூறலும், உள்ளங் கலங்கி வருத்தி அறிவாமெனப் பெயர்வோன்றன்னை நீலயானை தொடர

(பி - மீ.) ௧௫௨. ‘ தெய்வந்தந்து திபையியமாயது ’ ௧௫௪. ‘ மாணிடமாக்க ளுயிர்மருந்திது ’ ௧௫௬. ‘ வேந்தன் கூறி ’ ௧௫௭. ‘ கோட்டஞ் சிதைத்து ’ ௧௫௮. ‘ அறவோர் காக்குமதிவாழிய ’ ௧௫௯. ‘ அருஞ்சிறைவீடுத்ததாயிழை தானென ’ ௧௬௨. ‘ மறவோர் நகரகனை ளாசாள் ’

உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை உகள்

எஃகு உளங்கிழிப்ப அவன் பொத்தி உயிர்த்துப் போயபின், மணிமேகலை துணித்தனரென்று கருதி வாங்கிக் கோட்டம்புஞ்ந்து மாக்களை ஊட்டலும், காவலர் வியந்து கோமகனுக்கு இசைத்துமென்றேகி, திருவன் சென்று ஏறலும், வாயிலுக்கிசைத்து வணங்கி, 'மன்னவ, வம்பமாதர் ஊண் சுரத்தனன்' என்றலும், 'வருகவருக' என்று அரசன் கூறலின், மடக்கொடி வாயிலாளரிற் சென்று, 'நின் அருள்வாழிய' என, 'யாங்காகியது' என்று அரசன் கூறலும், ஆயிழைபுரைக்கும் : அங்ஙனமுரைப்பவன், 'உயிர்மருந்து இது' என, 'யான் செய்தற்பாலது என்' என்று வேந்தன்கூற, மெல்லியல் உரைக்கும் ; அங்ஙனம் உரைப்பவன், 'நீ செயற்பாலது அறவோர்க்கு ஆக்குமது' என, வேந்து பெரும் பொருளெய்துதற்குக் கோட்டத்தை அறவோர்க்கு ஆக்கினனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபதாவது

உதயகுமரனைக் காஞ்சனன்
வாளாலெறிந்தகாதை.

[இருபதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகைவடிவேய்தக் காயசண்டிகை கணவனாகிய காஞ்சனனென்னும் விச்சாதரன் வந்து காயசண்டிகையாமெனக்கருதி அவள் பின்னிலைவிடா உதயகுமரனைப் புதையிருட்கண் உலகவறவியில் வாளாலெறிந்துபோன பாட்டு.]

அரசனானையி னாயிழை யருளா
னிரயக் கொடுஞ்சிறை நீக்கிய கோட்டன்
தீப்பிறப் புழந்தோர் செய்வினைப் பயத்தான்
யாப்புடை நற்பிறப் பெய்தினர் போலப்
நு பொருள்புரி நெஞ்சிற் புலவோன் கோயிலு

உ. நிரயக் கொடுஞ்சிறை - நரகவேதனையைச்செய்யும் கொடிய சிறை. கோட்டம் - அறை.

ஊ. தீப்பிறப்புழந்தோர் - கொடிய பிறவியிற்றிற்று வருந்தினோர்.

ச. யாப்பு - பொருத்தம்.

டு. பொருள்புரிநெஞ்சிற் புலவோன் - சத்தியம் நான்கினையும் விரும்பிய நெஞ்சினையுடைய புத்தன் ; பொருள் - சத்தியம்.

(டி - ன்.) ஊ. 'செய்தவம் பயத்ததால்', 'செய்ததவப்பயத்தால்'?

ச. 'எய்தினபோல'

மருள்புரி நெஞ்சத் தறவோர் பள்ளியு
மட்டிற் சாலையு மருந்துநர் சாலையுந்
கட்டுடைச் செல்வக் காப்புடைத் தாக
வாயிழை சென்றதூஉ மாங்கவ டனக்கு
க0 வீயா விழுச்சீர் வேந்தன் பணித்ததூஉஞ்
சிறையோர் கோட்டஞ் சீத்தரு ணெஞ்சத்
தறவோர் கோட்ட மாக்கிய வண்ணமுந்
கேட்டன னுகியத் தோட்டார் குழலியை
மதியோ ரெள்ளினு மன்னவன் காயினும்
கரு பொதியி னீங்கிய பொழுதிற் சென்று
பற்றினன் கொண்டென் பொற்றே ரேற்றிக்
கற்றறி விச்சையுந் கேட்டவ னுரைக்கு
முதுக்குறை முதுமொழி கேட்குவ னென்றே

சு. அறவோர் - பௌத்தமுனிவர் ; “ அறவோர் பள்ளியு மற
னும் படையும் ” (சீலப். ௫ : கஎக); “ அருணெஞ்சத், தறவோர்
கோட்டம் ” (கக - உ) என்று இக்காதையிற் பின்பு கூறுதல் காண்க.

எ. அட்டிற்சாலை - மடைப்பள்ளி. அருந்துநர்சாலை - போசன
சாலை.

அ. கட்டு - உறுதி. காப்பு உடைத்தாக - காவலையுடையதாக.

உ - அ. கோட்டம் காப்புடைத்தாகவென இயைக்க.

க. ஆயிழை - மணிமேகலை.

க0. வீயாவிழுச்சீர் - மாறாத சிறந்த கீர்த்தி. பணித்தது - சொல்லி
யது; அது, “ யான்செயற் பாலதெ னினங்கொடிக்கு ” (மணி. கக :
க௫௫) என்றது.

கக - உ. அருணெஞ்சத் தறவோர் : மணி. உ0 : சு.

க௩. கேட்டனனாகி - (உதயகுமரன்) கேட்ட. தோடார்குழலி,
தோட்டார்குழலியென விகாரம் ; சீலப். ப. ௪0க.

கச. மதியோர் எள்ளினும் - அறிவுடையோர் இகழ்வாராயினும்.
காயினும் - கோபித்தாலும்.

க௫. பொதியில் = பொது இல் - அம்பலம்.

கக. பற்றினன்கொண்டு - பிடித்துக் கொண்டு.

கஎ. விச்சை - வித்தை ; உம்மை, இறந்தது தழீஇயது.

கஅ. முதுக்குறை முதுமொழி : மணி. கஅ : ககஎ, உ0 : எச.

(பி - ம்.) எ. ‘ அருந்தினர் ’ க. ‘ சென்றதுமாந் ’ கக - உ. ‘ சிறை
யோர் நீங்கிச் சிறையோர்கோட்ட, மறவோர் கோட்ட ’ கங. ‘ தோட்ட
லர் குழலியை ’ க௫. ‘ நீங்கிப் பொழுதிற் ’ கஎ. ‘ கற்றறி விஞ்சையும் ’
கஅ. ‘ முதுக்குறை மொழியுந் கேட்குவன் ’

உ௦.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை. உகக

மதுக்கமழ் தாரோன் மனங்கொண் டெழுந்து
 உ௦ பலர்பசி களையப் பாவைதா னொதுங்கிய
 வுலக வறவியி னூடுசென் றேறலு
 மழைசூழ் குடுமிப் பொதியிற் சூன்றத்துக்
 கழைவளர் கான்யாற்றுப் பழவினைப் பயத்தான்
 மாதவன் மாதர்க் கிட்ட சாப
 உ௧ மீரா றுண்டு வந்தது வாராள்
 காயசண் டிகையெனக் கையற வெய்திக்
 காஞ்சன னென்னு மவடன் கணவ
 னோங்கிய மூதூ ருள்வந் திழிந்து
 பூத சதுக்கமும் பூமலர்ச் சோலைபு
 உ௨ மாதவ ரிடங்களு மன்றமும் பொதியிலுந்

கக. தாரோன் - உதயகுமரன். உ௦. ஒதுங்கிய - சென்ற.

உக. ஊடு - உள்ளே.

க - உக. சென்றதூஉம் பணித்ததூஉம் வண்ணமும் கேட்டு எள்ளி
 னும் காயினும் சென்று குழலியைப்பற்றிக்கொண்டு ஏற்றிக் கேட்டுக்
 கேட்டுவனென்று மனங்கொண்டு தாரோன் எழுந்து சென்று ஏறலு
 மென்க.

மேலே, காஞ்சனன் காயசண்டிகையைத் தேடிப்போந்ததும், உதய
 குமரனைக் கொன்றதும் கூறப்படும்.

உஉ. பொதியிருன்றம் - பொதியின் மீல.

உங். கழை - மூங்கில். யாற்று - ஆற்றில்.

உச. மாதவன் - விருக்கிகன். மாதர்க்கு - காயசண்டிகைக்கு.

உடு. ஈராறுண்டு - பன்னிரண்டாவது வருடம்.

உஈ. கையறவு - செயலறுதல். உடு - ஈ. காயசண்டிகை வாராள்.

உஅ. மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். இழிந்து - இறங்கி; என்றத
 னால், காஞ்சனன் ஆகாய கமனமுடையனென்பது பெறப்பட்டது; “விஞ்
 சையன் பேயினன் விலங்குவின் படர்ந்தென்” (கஉக) என்று இக்
 காதையிற் பின்வருதல் காண்க.

உக. பூதசதுக்கம் - தவவேடத்தில் மறைந்துரின்று அத்தவத்திற்கு
 இழுக்கானவற்றின்கனொழுகும் பொய்வேடத்தார் முதலிய அறுவகை
 யோரையும் பாசத்தாற் கட்டி அடித்துண்ணும் பூதம் நின்றற்கிடமாகிய
 சதுக்கம்; சதுக்கம் - நாற்சந்தி; “தவமறைந் தொழுகும்.....பூதம்
 புடைத்துணும் பூத சதுக்கமும்” (இ:கஉஅ - உச) என்று சிலப்பதி
 காரத்து வருதல் காண்க. பூ - பொலிவு.

உ௦. மன்றம் - ஊருக்குருடுவாய் எல்லாருமிருக்கும், மரத்தடி; “மன்ற
 மும் பொதியினும்” முருகு. உஉஈ.

(டி - டீ.) உ௦. ‘களைஇயபாவைதாநெடுங்கிய’ உச. ‘மாதவனமாற்
 கிட்ட’ உஅ. ‘வந்துபுகுந்து’ உக. ‘பூதச்சதுக்கமும் பூமரச் சோலையும்’

தேர்தனன் றிரிவோ னேந்திள வனமுலை
 மாந்தர் பசினோய் மாற்றக் கண்டாங்
 கின்றுநின் கையி னேந்திய பாத்திர
 மொன்றே யாயினு முண்போர் பலரா
 ௩௫ லாணைத் தீநோ யரும்பசி களைய
 வான வாழ்க்கைய ரருளினர் கொல்லெனப்
 பழைமைக் கட்டுரை பலபா ராட்டவும்
 விழையா வுள்ளமொ டவன்பா னீங்கி
 புதைய குமரன் றன்பாற் சென்று
 ௪௦ நரைமூ தாட்டி யொருத்தியைக் காட்டித்
 தண்ணறல் வண்ணந் திரிந்துவே ருகி
 வெண்மண லாகிய கூந்தல் காணாய்
 பிறைநுதல் வண்ணந் காணு யோரீ
 நரைமையிற் றிரைதோற் றகையின் ருயது
 ௪௫ விறல்விற் புருவ மிவையுங் காணு
 யிறவி னுணங்கல் போன்றுவே ருயின
 கழுநீர்க் கண்காண் வழுநீர் சுமந்தன
 குமிழ்முக் கிவைகா னுமிழ்சீ யொழுக்குவ
 நிரைமுத் தனைய நகையுங் காணாய்

-
௩௬. திரிவோன் - காஞ்சனன்,
 ௩௭. கண்டு - காஞ்சனன் கண்டு.
 மேல்வருவன காஞ்சனன் கூற்று.
 ௩௮. நோய் - பஸ்மகவியாதி. ௩௯. வானவாழ்க்கையர் - தேவர்.
 ௪௦. கூ. களைய அருளினர்கொல்.
 ௪௧. பலபாராட்ட - பலவற்றைக்கூறிப் பாராட்ட.
 ௪௨. அவன் - காஞ்சனன்.
 ௪௩. நரைமூதாட்டி - நரையையும் முதுமையையுமுடையவள்.
 ௪௪. 'தண்ணறல் வண்ணம்' என்பது முதலியன மணிமேகலை
 கூற்று. அறல் - கருமணல்.
 ௪௫. நரைமை - வெண்மை.
 ௪௬. இறவின் உணங்கல் - இரூல்மீனின்வற்றல்.
 ௪௭. நகை - பல்.
 (பி - மீ.) ௪௮. 'தண்ணலவண்ணந்திரிந்து வேராகிய' ௪௯. 'கூந்த
 லுங் காணாய்' ௫௦. 'நரைமயிற்றினர் தோற்றேகையின்' ௫௧. 'ஒழுருவ',
 'ஒழுருவன.' ௫௨. 'பல்லுங்காணாய்'

உ.உ. — உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை, உ.உ.க

- ௧௦ சரைவித் தேய்ப்பப் பிறழ்ந்துவே ருயின
விலவிதழ்ச் செவ்வாய் காணு யோரீ
புலவுப் புண்போற் புலால்புறத் திடுவது
வள்ளைத் தாள்போல் வடிகா திவைகா
ஹுள்ளுன் வாடிய வுணங்கல் போன்றன
- ௧௧ விழும்புது சான்ற முலையுங் காணாய்
வெறும்பை போல வீழ்ந்துவே ருயின
தாழ்த்தொசி தென்கின் மடல்போற் றிரங்கி
வீழ்ந்தன விளவேய்த் தோளுங் காணாய்
நரம்பொடு விடுதோ லுகிர்த்தொடர் கழன்று
- ௧௨ திரங்கிய விரல்க ளிவைபுங் காணாய்
வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்கினை
தாழைத் தண்டி னுணங்கல் காணு
யாவக் கணைக்கால் காணு யோரீ
மேவிய நரம்போ டென்புபுறங் காட்டுவ
- ௧௩ தளிரடி வண்ணங் காணு யோரீ
முளிமுதிர் தெங்கி னுதிர்கா யுணங்கல்
பூவினுஞ் சார்தினும் புலான்மறைத் தியாத்துத்
துகினு மணியினுந் தொல்லோர் வருத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனென

௧௦. சரைப்பழத்தின்விதை பல்லுக்கு உவமையாதலை, “சரை வித்துப் போலுந்தம் பல்” (நாலடி, ௩௧௫) என்பதனாலுமுணர்க.

௧௨. புலவு - புலால்நாற்றம்.

௧௩. வள்ளைத்தான் - வள்ளைத்தண்டு. வடிகாது - வடிந்தகாது.

௧௪. இழும்புது - அதிசயம்; “இழும்புது போலுமலி தறிந்தரு ணீயென” சிலப், பதி, ௧.

௧௫. திரங்கி - திரைந்து.

௧௬. உகிர்த்தொடர் - நகத்தின்தொடர்ச்சி.

௧௭. குறங்கு - துடை, இணை - இரண்டு, சுரு. ஆவம் - அம்புக்கூடு.

௧௮. முளிமுதிர்ந்தெங்கு - உலர்ந்த முதிர்ந்த தென்னை.

௧௯. “புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது” (சு: ௧௧௬) என் றார் முன்னும்.

௨௦. தெரியாய் - தெரிந்துகொள்வாய்.

(பி - டி.) ௧௩. ‘வடிந்தகாது’ ௧௪. ‘சான்றனமுலையிவைகாணாய்’ ௧௫. ‘தோளிலைகாணாய்’ ௧௬. ‘உகிரொடு கழன்று’ ௧௭. ‘காலி வைபுங் காணாய்’ ௧௮. ‘புலான்மறுத்தியார்த்து’

எ0 விஞ்சை மகளாய் மெல்லிய லுரைத்தலுந்
தற்பா ராட்டுமென் சொற்பயன் கொள்ளாள்
பிறன்பின் செல்லும் பிறன்போ னோக்கு
மதுக்கம மூலங்கள் மன்னவன் மகற்கு
முதுக்குறை முதுமொழி யெடுத்துக் காட்டிப்
எரு பவளக் கழிகையிற் றவளவா ணகையுந்
குவளைச் செங்கணுங் குறிப்பொடு வழாஅ
ளீங்கிவன் காதல னாதலி னேந்திழை
யீங்கொழிந் தனளென விகலெரி பொத்தி
மற்றவ ளிருந்த மன்றப் பொதியிலுட்
அ0 புற்றிடங் கரவிற் புக்கொளித் தடங்கினன்

எ0. விஞ்சைமகளாய் - காயசண்டிகையாய். மெல்லியல் - மணிமேகலை.

மேல்வருவது காஞ்சனன்செய்தி.

எஉ. பிறனென்றது உதயகுமரனை. இங்கே பிறன்பின் செல்லுமென்றதுபோல, “எண்ணிப்பத் தங்கை யிட்டா லிந்திரன் மகளுமாங்கே, வெண்ணெய்க்குன் றெரியுந் றற்போன் மெலிந்துபின் னிற்கு மன்றே” (கடுகௌ) என்று சீவகசிந்தாமணியிலும் வந்திருத்தல்காண்க.

எச. மு. மணி. கஅ: கசௌ.

எடு. பவளக்கழிகை - பவளத்துண்டம்; என்றது உதட்டினை.

எ௯. குறிப்பு - இங்கிதம்.

எ௯ - சு. இவ்வழிகளின் பொருளோடு, “ஒத்தொளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த.....உளங்கொண் டொளித்தா னுயிர்க்காப் பிட்டி” (கஅ: எ0 - எக) என்று உதயகுமரன் கூறியவாக்கியம் ஒப்பு நோக்கற்பாலது.

எ௭. இவனென்றது, உதயகுமரனை. காதலன் - ஆசைநாயகன்.

எஅ. ஈங்கு ஒழிந்தனன் - இவ்விடத்திலேயே தங்கிவிட்டான்; என்னைத் தவிர்த்தானென்றுமாம்; ஈங்கு, தன்மையையுணர்த்துதலை, “ஈங்களிப்பன” (மணி. கச: சஅ) என்பதிற்காண்க. இகல் - மாறுபாடு.

எக. மன்றப்பொதியில் - மன்றமாகிய பொதியில்; இருபெயரொட்டி; இப்படியே, “மன்றப் பொதியிற், கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுட் பாவை” (உக: சு - ஏ) என்று பின்னும்வரும்.

அ0. இங்கே காஞ்சனனுக்குப் பாம்பை உவமை கூறியதற்கேற்ப, “வேக வெந்தி நாகுக் கிடந்த, போருயர் புற்றனை புருவான் போல”, “வெஞ்சின் வரவ நஞ்செயி. நரும்பத், தன்பெரு வெகுளியி னெழுந்துப

(பி - ம்.) எ0. ‘மெல்லியலுரைக்கத்’ எஉ. ‘பிற்பின்செல்லினும் பிற்போல்’ எச. ‘எடுத்துக்காட்டப்’ எடு. ‘பவளக் கழிகையும்’ எஅ. ‘ஆங்கொழிந்தனளென லுண்கையெரி’ எக. ‘பெந்தியிற்’.

௨௦.—உதயகுமரனை வாளாலெறிந்தகாதை. ௨௨௩

காஞ்சன நென்னுங் கதிர்வாள் விஞ்சைய
 னுங்கவ ஞுரைத்த வரசினங் குமரனுங்
 களையா வேட்கை கையுதிர்க் கொள்ளான
 வளைசேர் செங்கை மணிமே கலையே

அரு காயசண் டிகையாய்க் கடிஞஞ் சேந்தி

மாய விஞ்சையின் மனமயக் குறுத்தன
 ளம்பல மருங்கி லயர்ந்தறி வுரைத்தவிவ்
 வம்பலன் றன்னொடிவ் வைகிரு ளொழியா
 ளிங்கிவள் செய்தி யிடையிருள் யாமத்து

கூ0 வந்தறி குவனென மனங்கொண் டெழுந்து
 வான்தேர்ப் பாகனை மீன்றிகழ் கொடியனைக்
 கருப்பு வில்லியை யருப்புக்கனை மைந்தனை
 யுயாவுத் துணையாக வயாவொடும் போகி
 யூந்துஞ் சியாமத் தொருதனி யெழுந்து
 கூரு வேழம் வேட்டெழும் வெம்புலி போலக்
 கோயில் கழிந்து வாயி னீங்கி
 யாயிழை யிருந்த வம்பல மனைந்து

விரித்தென, விருந்தோ னெழுந்து” (கஅ - கூ, ௧0௪-௬) என இக்காதை யிலேயே கூறுதல் காண்க.

அஉ. அவன் - மணிமேகலை, அந், கையுதிர்க்கொள்ளான்-நீக்கான். மேல்வருவன உதயகுமரனுட்கோள்.

அசு. மாயவிஞ்சையின் - மாயவித்தையினால்.

அஎ. அயர்ந்து - வருந்தி; மறந்தென்றமாம். அறிவுரைத்த - பழமைக்கட்டுரை பல பாராட்டிய.

அஅ. வம்பலன் - அயலான். வைகிருள் - வைகறைப்பொழுது.

கக. வான்தேர் - ஆகாயத்திலுலவும் தென்றற்காற்றாகிய தேர்.

கஉ. மணி. கஅ : ௧0௫, உரு : ௧0 ; “மைதுழா நெடுங்குணர் மனத்துட் காமஞ், ரைதுலாவ் கவர்களை யரும்பு வைத்தவே” சூலா. குமார. இ.

கந. உயாவுத் துணையாக - வினாவுத்துணையாக; கொண்டென்று ஒருசொல் வருவிக்க; தனியே சென்றனென்றபடி. வயா - வேட்கை மிகுதி; “வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்” தோல். உரி. கு. எந்.

கச. போயவன் நடுஇரவில் மீட்டும் எழுந்து வந்தான்.

(பி - டி.) அஉ - ந. ‘உரைத்த வலர்தார் வேந்தனுங், களையாவேட்கையிற் கைவிதிற் கொள்ளா’ அஅ. ‘வம்பலன்றனனோட்டவை கிரு ளொளியான்’ அக. ‘ஈங்கிவைசெய்தி’ கக. ‘பாகன்மீன்’ கூந. ‘உயிர் துணையாக வயர்ப்பொடும்’, ‘உற்றனையாகவயாவொடும்.’

வேக வெந்தி நாகங் கிடந்த

போகியர் புற்றனை புகுவான் போல

௧௦௦ வாகந் தோய்ந்த சாந்தல ருறுத்த

வூழடி யிட்டத னுள்ளகம் புகுதலு

மாங்குமுன் னிருந்த வலர்தார் விஞ்சைய

னீங்கிவன் வந்தன னிவள்பா லென்றே

வெஞ்சின வரவ நஞ்செயி றரும்பத்

௧௦௫ தன்பெரு வெகுளியி னெழுந்துபை விரித்தென

விருந்தோ னெழுந்து பெரும்பின் சென்றவன்

சுரும்பறை மணித்தோ ணெரிய வீசிக்

காயசண் டிகையைக் கைக்கொண் டந்தரம்

போகுவ லென்றே யவள்பாற் புகுதலு

௧௧௦ நெடுநிலைக் கந்தி னிடவயின் விளங்கக்

கடவு ளெழுதிய பாவையாற் குரைக்கு

௧௮. தீ - விடம்

௧௧. போகியர் புற்றனை - மிகவுயர்ந்த புற்றின்துவாரம்.

௧௮ - ௧. மணி, ௨௦: ௮௦, ௧௦௪ - ௫.

௧௦௦. சாந்து - சந்தனம். அலருறுத்த - பலாறியச்செய்ய.

௧௦௧. ஊழ் அடியிட்டு - முறையே அடிவைத்து; “ஊழடிமுட்டம்” (குறிஞ்சி. ௨௫௮.) அதன் உள்ளகம் - அம்பலத்தின் உள்ளிடம்

௧௦௩. என்று - என்றுகருதி.

௧௦௪. நஞ்சு எயிறு அரும்ப - விடத்தைப் பல் வெளிப்படுத்த; விடத்தையுடைய பல்தோன்றவென்றுமாம்.

௧௦௫. பை - படம். ௧௦௪ - ௫. மணி. ௨௦: ௮௦, ௧௮ - ௧.

௧௦௬. இருந்தோன் - காஞ்சனன்.

௧௦௭. சுரும்பு அறை மணித் தோள் - மலையை யொத்த அழகிய தோள்; சுரும்பு - மலை; அறை: உவமவுருபு.

௧௦௯. போகுவல் - போவேன்.

௧௦௮ - ௧. விஞ்சையன் இருந்தோன், இவன் இவள்பால் வந்தன னென்று எழுந்து சென்று வீசிப் போகுவலென்று புகுதலுமென்க.

௧௧௦. கந்து - தூண்.

௧௧௧. கடவுள் எழுதிய - மயனாற் பண்ணப்பட்ட; “மயனெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையி, னீங்கேன்” (மணி. ௨௧: ௧௩௨ - ௩) என்று பின்வருதல் காண்க.

(பி - டி.) ௧௧. ‘போயபுற்’ ௧௦௩. ‘நங்குவந்தனன்’ ௧௦௭. ‘தோள் வீச’ ௧௧௦. ‘கந்தனிடவயின்’ ௧௧௧. ‘பாவயர்க்குரை’

உ.உ. — உதயகுமரனைவாளாலெறிந்தகாதை. உ.உ.நி

மணுக லணுகல் விஞ்சைக் காஞ்சன
மணிமே கலையவண் மறைந்துரு வெய்தினள்
காயசண் டிகைதன் கடும்பசி நீங்கி
ககநு வானம் போவுழி வந்தது கேளா
யந்தரஞ் செல்வோ ரந்தரி யிருந்த
விந்த மால்வரை மீமிசைப் போகார்
போவா ருள ரெனிற் பொங்கிய சினத்தள்
சாயையின் வாங்கித் தன்வயிற் றிடுமம்
கஉ௦ விந்தங் காக்கும் விந்தா கடினை
யம்மலை மிசைப்போ யவள்வயிற் றடங்கினள்
கைம்மை கொள்ளேல் காஞ்சன விதுகே
ஒழிவீண வந்திங் குதய குமரனை
யாருயி ருண்ட தாயினு மறியாய்

மேல்வருவன கந்திர்பாவை காஞ்சனனை கோக்கிக் கூறும் கூற்று.
ககஉ. அணுகல் அணுகல் - அணுகாதே அணுகாதே.

ககச - டி. தன்பசி நீங்கிக் காயசண்டிகை வானம்போவுழி அவ
ருக்கு வந்த துன்பத்தைக்கேள்.

ககசு. அந்தரஞ் செல்வோர் - தேவர். அந்தரி - துர்க்கை.

ககஎ. விந்தமால்வரை - விந்தியமலை.

ககசு - ஏ. விந்திய மலையிலிருத்தல் பற்றித் துர்க்கைக்கு விந்தா
வனி யென்றும் ஒரு பெயருண்டு; “விந்தா சனிகொண்கன்” வங்கி
கோவை.

ககஅ - உ. விந்தமலையைப் பாதுகாக்கும் விந்தாகடிகை யென்
பவள், யாரேனும் அம்மலைமேற்போனால் மிக்க கோபத்தையுடையளாய்ச்
சாயையினால் அவர்களை இழுத்துத் தன்வயிற்றிலிடுவள்; பிரமதேவ
ரிடம் வரம்பெற்ற ஸிஷ்யமிகை யென்னுமாக்கி இலங்கைக்குச் சென்ற
அதுமானை நிழலாலிழுத்துத் தடைப்படுத்தியதாக ஸ்ரீமத் வாண்மீகராமா
யணம், சுந்தரகாண்டத்தால் தெரிகின்றது.

ககச - உக. காயசண்டிகை விந்தா டிகையின் வயிற்றிலடங்கினள்.

கஉஉ. கைம்மை கொள்ளேல் - சிறுமையக்கொள்ளாதே;
சிறுமையென்றது ஆராயாது செய்தலை. இனி, உதயகுமரன் மணி
மேகலையுடைய பழம்பிறப்பின் நாயகனென்பதனை ஞானத்தால் அறிந்த
கந்திர்பாவை அவன் இறந்தது பற்றி, மணிமேகலையை அமங்கலமாக
நினைந்து அவளாக் கொள்ளாதேயென்று கூறிற்றென்னலுமாம்;
கைம்மை - அமங்கலை.

கஉஉ - ச. மடைத்தொழில் செய்வோனை முற்பிறப்பில் வெட

(பி - ம்.) ககஉ. ‘விஞ்சையர் காஞ்ச’ ககஉ. ‘மற்றுருவெய்தினள்’

ககஎ. ‘மீமிசைச்செல்லார்’ ககஅ. ‘சினத்தான்’ ககசு - உ. ‘சாளை
யின...தகைவையிற்றழுஉ, மந்தங்’

கஉரு வெவ்வினை செய்தாய் விஞ்சைக் காஞ்சன
வவ்வினை நின்னையு மகலா தாங்குறு
மென்றிவை தெய்வங் கூறலு மெழுந்து
கன்றிய நெஞ்சிற் கடுவினை யுருத்தெழ
விஞ்சையன் போயினன் விலங்குவின் படர்ந்தென்.

உஉ.—உதயகுமரனைக்காஞ்சனன் வாளாலெறிந்தகாதை முற்றிற்று.

டியபாவம் உதயகுமரன் வெட்டுண்ணச் செய்தது; ஆனாலும் ஆராயாது செய்தலின் நீ அறியாய், இவ்வரலாற்றை, மணி. உக - ஆம் காதை, சஎ - ஆம் அடிமுதலியவற்றாலும், உங - ஆம் காதை, அஉ - ஆம் அடிமுதலியவற்றாலும் உணர்க.

கஉஅ. கடுவினை - உதயகுமரனைக் கொன்றபாவம்.

கஉக. விலங்கு - குறுக்காக.

க - கஉக. கோட்டம் காப்புடைத்தாக, தாரோன் கேட்டு மனங் கொண்டு எழுந்து சென்று ஏறலும், கணவன், கையறவெய்தி வந்து இழிந்து தோந்து திரிவோனாக் கண்டு பலபாராட்டவும், நீங்கிச் சென்று காட்டி மெல்லியல் உரைத்தலும், விஞ்சையன் புக்கு ஒளித்து அடங்கினன்; அரசிளங்குமரனும் கொள்ளான் மனங்கொண்டு எழுந்து போகி எழுந்து கழிந்து நீங்கி அணைந்து புகுதலும், விஞ்சையன், எழுந்து சென்று வீசிப் புகுதலும், பாவை உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பது கூறலும், விஞ்சையன் எழுந்து படர்ந்து போயினனென வினைமுடிவு செய்க.

(பி - ம்.) கஉக. 'விலங்குவின்'

இருபத்தொன்றாவது

கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை

[இருபத்தொன்றாவது மணிமேகலை உதயகுமரன்மடிந்ததுகண்டு உறுதுயரேய்த, நெடுநிலைக்கந்தின் நின்றபாவை வருவதுரைத்து அவள் மயக்கொழித்தபாட்டு.]

கடவு னெழுதிய நெடுநிலைக் கந்தின்

குடவயி னமைத்த நெடுநிலை வாயின்

க. கடவுள் எழுதிய - துவதிகளையொத்த பாவையை மயன் பண்ணின; "கடவுட் பாவை" (எ) என்பர் பின்னும்.

உ. குடவயின் - மேற்றிசை யிடத்தே.

(பி - ம்.) உ. 'அமைந்த நெடுநிலை'

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. ௨௨௭

முதியாள் கோட்டத் தகவயிற் கிடந்த
மதுமலர்க் குழலி மயங்கின ளெழுந்து
ரு விஞ்சையன் செய்தியும் வென்வேல் வேந்தன்
மைந்தற் குற்றது மன்றப் பொதியிற்
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுட் பாவை
யங்கவற் குரைத்த வற்புதக் கிளவியுங்
கேட்டன ளெழுந்து கெடுகலிவ் வருவெனத்
க0 தோட்டலர்க் குழலி யுள்வரி நீங்கித்
திட்டி விடமுண ரின்னுயிர் போநாட்
கட்டழ லீமத் தென்னுயிர் சுட்டே
னுவவன மருங்கி னின்பா லுள்ளந்
தவிர்விலே னாதலிற் றலேமக டோன்றி
கரு மணிப்பல் லவத்திடை யென்னையாங் குய்த்துப்

௩. முதியாள் கோட்டம் - சம்பாபதி கோயில்.
க - ௩. இவ்வடிகளால் சம்பாபதி கோயில், கந்திற்பாவைக்கு மேற்
றிசையிலுள்ளதென்று தெரிகின்றது.
ச. குழலி - மணிமேகலை.
ரு. விஞ்சையன் - காஞ்சனன். வென் - வெற்றி; “வென்வே
லாடவன்” பு - வெ. ரு.
சு. மைந்தற்கு - உதயகுமரனுக்கு. மன்றப்பொதியில் : மணி.
௨0 : எக.
எ. சந்திற்பாவை.
அ. அங்கவற்கு - காஞ்சனனுக்கு. அற்புதம் - ஆச்சரியம்.
க. இவ்வுருக் கெடுகவென்று.
க0. குழலி : சுட்டு. உள்வரிநீங்கி - மறைந்தவேடமொழிந்து ;
என்றது, காயசண்டிகையின் வடிவமொழிந்தென்றபடி.
இனி, உதயகுமரனைக்குறித்து மணிமேகலை புலம்புதல் கூறப்படும்.
கக. திட்டிலிடம் - கண்ணில் விடமுடையதொரு பாம்பு ; மணி.
க : சக ; இதனைப் பாம்புகளுக்கு அரசென்றுக் கூறுவர்.
க௨. கட்டழல் - மிக்கநெருப்பு. ஈமம் - மயானம்.
கக - ௨. இவ்வடிகளாற் போனபிறப்பின்செய்தி கூறினான்.
கச. தலைமகள் - மணிமேகலாதெய்வம்.
க௩ - ச. உவவனத்திற் கண்டபொழுது உதயகுமரன்பால் மணி
மேகலைக்குக் காதலிருந்ததென்பதை, “புதுவோன் பின்றைப் போன
தென் னெஞ்சு, மிதுவோ வன்றாய் காமத் தியற்கை” (ரு : அக - க0),
“அவன்பா லுள்ள, நீங்காத் தன்மை நினக்குமுண் டாகலின்” (க0 : சச -
ரு) என முன்வந்திருத்தலாலுணர்க.
(பு - ம்.) ரு. ‘வென்வேல்’ க0. ‘தோட்டக்குழலி’, ‘தோட்டலர்
குழலி’ கக. ‘விடமுண்டு’

பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
யென்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றேன்றி
யுன்பிறப் பெல்லா மொழியின் றுரைத்தலிற்
பிறந்தோ ரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலு

௨௦ மறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்
யானினக் குரைத்துநின் னிடர்வினை யொழிக்கக்
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல
வைவாள் விஞ்சையன் மயக்குறு வெகுளியின்
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்தனை யோவென

௨௧ விழுமக் கிளவியின் வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி
யழுதன ளேங்கி யயாவுயிர்த் தெழுத்துஞ்
செல்லல் செல்லல் சேயரி நெடுங்க
ணல்லியந் தாரோன் றன்பாற் செல்ல
னினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ

௩௦ மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்

௧௬. பிணிப்பறு மாதவன் - புத்தன் ; பிணிப்பு - பற்று ; “பிணிப் பறுத் தோர்தம் பெற்றி யெய்தவும்” சீலப். ௧௮ ; ௧௦௦.

௧௭ - ௮. தலைமகள் தோன்றி உய்த்துக் காட்டித் தோன்றி உரைத்தலினென்க.

௨௦. சால்பு - அமைதி ; இன்பமுமாம். மறம் - பாவம்.

௧௧ - ௨௦. மணி. ௨௧ ; ௧௧௩ ; சீலப். ௩௦ ; ௧௩௮ - ௧௬.

௨௨. உருப்ப - கோபிக்க. விளிந்தனையோ - இறந்தாயோ.

௨௩ - ௪. உருப்ப வெகுளியின் விளிந்தனையோ.

௨௪. விழுமக்கிளவி - துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் சொற்கள்.

௨௬. அயாவுயிர்த்து - நெட்டுயிர்ப்புக்கொண்டு. எழுதலும் - மணி மேகலை எழுதலும்

மேல், மணிமேகலையை நோக்கிக் கந்திற்பாவை கூறுதலைச் சொல்லு வார்.

௨௭. செல்லல் செல்லல் - போகாதே போகாதே. சேயரிநெடுங் கண் : விளி

௨௮. அல்லி - அகவிதழ். தாரோன் - உதயகுமான்.

௨௯. மகனா - கணவனாக ; “நோக்க வுண்டோ தும்மக னார்க்கு” (சீலப். ௧௬ ; ௧௭) எனக் கணவனை மகனாரென்று கூறியிருத்தல் காண்க.

௩௦. மனக்கினியாற்கு - உதயகுமானுக்கு. மகளாயதூஉம் - மனைவியானதும்.

(பி - ம்.) ௧௬. ‘பிணிப்புமாதவன்’ ௨௨. ‘காதலன்’ ௨௬. ‘தலை மகனாய்த்தோன்றியதூஉம்’

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதத. உஉக

பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற்
கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை
தடுமாறு பிறவித் தாழ்தரு தோற்றம்
விடுமாறு முயல்வோய் விழுமங் கொள்ளே
நுரு லென்றிவை சொல்லி யிருந்தெய்வ முரைத்தலும்
பொன்றிகழ் மேனிப் பூங்கொடி பொருந்திப்
பொய்யா நாவொடிப் பொதியிலிற் பொருந்திய
தெய்வ நீயோ திருவடி தொழுதேன்
விட்ட பிறப்பின் வெய்துயிர்த் திங்கிவன்
சு0 நிட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போயது
நெஞ்சு நடுங்கி நெடுந்துயர் கூடியான்
விஞ்சையன் வாளி நிவன்விளிந் ததூஉ
மறிதலு மறிதியோ வறிந்தனை யாயிற்
பெறுவேன் நிலநின் பேரரு ளீங்கென

நஉ. நீ அறிந்துகொண்ட முற்பிறப்பில் மட்டுமல்ல; காணாதல் - அறிதல்.

உக - நஉ. தோன்றியதூஉம் ஆயதூஉம் கண்ட பிறவியேயல்ல; பண்டும் பண்டும் பல்பிறப்புளவாலென இயைக்க.

நந. தாழ்தரு - தங்குகின்ற; அழுந்துகின்றவென்றுமாம்.

நச. விழுமம் - துன்பம்.

நரு. சொல்லியுரைத்தல் - கூறிவிளக்குதல், “அரைந்தனர் சாற்றும்” (சிலப், சு0: கந) என்புழிப்போல.

நசு. பூங்கொடி - மணிமேகலை.

மேல், மணிமேகலையின் வினாவும், கந்திற்பாவை கூறும் விடையும் கூறப்படும்.

நக. விட்டபிறப்பு - போனபிறப்பு. இவன் - உதயகுமரன்.

நக - சு0. இவன் உயிர்போதற்குக் காரணமாகிய தீவினையையும்.

சக. யான் நெடுந்துயர் கூர; கூர - மிக.

சஉ. விளிந்ததூஉம் - இறந்ததற்குக்காரணமாகிய தீவினையையும்.

சந. அறிதலுமறிதியோ - அறிதலும் செய்தியோ; இஃது, “உண்ணலு முண்ணென் வாழலும் வாழேன்” (கலி, உந) என்பனபோல நின்றது.

சச. நினைது பெருங்கருணையை யான் இவ்விடத்துப் பெறுவேன்; என்றது, நீ கூறும் விடையைக்கேட்கும் விருப்பமுடையெனன்றவாறு. என - என்று மணிமேகலை சொல்ல.

(பி - மீ.) நஉ. ‘பிறவை யெல்லாக் காரிகை’ நஉ. ‘பொதியிற் றேன்றிய’ சச. ‘பெறுவேனல்லநின்’, ‘பெறுவனென்’.

சடு வையரி நெடுங்க ணுயிழை கேளெனத்
தெய்வக் கிளவியிற் றெய்வங் கூறும்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயமின் மாதவன் வருபொரு ளுரைத்து
மருளுடை மாக்கண் மனமாசு கழுஉம்

இடு பிரம தருமனைப் பேணினி ராகி
யடிசிற் சிறப்பியா மடிகளுக் காக்குதல்
விடியல் வேலை வேண்டின மென்றலு
மாலை நீங்க மனமகிழ் வெய்திக்
காலை தோன்ற வேலையின் வருஉ

சடு. ஆயிழை : விளி. சசு. தெய்வம் - கந்திற்பாவை.

சஎ. அடைகரை - அடைகரையில்.

சஅ. மாதவன் வருபொருள் - புத்தன் அவதரித்தலை. உலகத்திற் பாவங்கள் அதிகரிக்கும் காலத்தோறும் அப்பாவங்களைப் போக்கி அரு ளறத்தை நிலைநிறுத்தி உயிர்களை நிருவாணமடைவித்தற் பொருட்டுப் புத் தாவதாரமுண்டென்பது 'பொளத்தனாற்றுணிபு ; "சுரெண் ணாற்றோ டிரெட்டாண்டிற், பேரறி வானன் றோன்றும்" (கஉ : எஎ - அ), "மற விரு ளிரிய மன்னுயி ரோமுற, வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தி யொடு, புத்த ஞாயிறு தோன்றங் காறும்" (உக : கசு - எ), "புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோ, னுலகுயக் கோடற் கொருவன் றோன்று, மந்தா ளவனறங் கேட்டோ ரல்ல, தின்னாப் பிறவி யிழுக்குந ரில்லை" (உரு : சரு - அ), "கரவரும் பெருமைக் கபிலையம் பதியி, னளப்பரும் பாரமிதை யளவின்று னிறைத்துத், துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றி" (உசு : சசு - சு) என இந்நூலுள்ளே பலவிடத்தும் வருதல் காண்க.

சக. மருளுடை மாக்கள் - மயக்கத்தைடிடைய மனிதர். மனமாசு-காம வெகுளி மயக்கங்கள் ; "வெல்கல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சி யென், துள்ளந் தன்னி லுருப்பன மூன்றும்" (௩௦ : எ௦ - எக) என்பதனா லுணர்க. கழுஉம் - கழுவும்.

இசு. அடிகளுக்கு அடிசிறிற்சிறப்பு ஆக்குதலென்க.

இஉ. விடியல் வேலை - நாளவெயிற்காலம் ; வைகறைப்பொழு தெனினும் பொருந்தும்.

இச - உ. அடிகளுக்கு அடிசிறிற்சிறப்பு விடியல் வேலையாக்குதல் வேண்டினமென்று மடையனை நோக்கிக் கூறுதலும்.

சஎ - இஉ. அடைகரையில் உரைத்துக் கழுஉம் பிரமதருமனைப் பேணி விடியல்வேலையில் ஆக்குதலை வேண்டினமென்றலுமென்க.

இந. மாலை - இரவு.

இச. காலை - நாளவெயிற்காலம். வருஉ - வந்து.

(ப - மீ.) சஅ. 'ஆம்மனமாதவன்' இசு. 'அடிசிறிற் சிறப்பியாடுத லுக்காக் குதல்' இந. 'மாலைநீங்கி'

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. உருக

ருரு நடைத்திறத் திழுக்கி நல்லடி தளர்ந்து
மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனைச்
சீல நீங்காச் செய்தவத் தோர்க்கு
வேலை பிழைத்த வெகுளி தோன்றத்
தோளுந் தலைபுந் துணிந்துவே ருக
சு0 வாளிற் றப்பிய வல்வினை யன்றே
விராமலர்க் கூந்தன் மெல்லிய னின்னே
டிராகுலன் றன்னை யிட்டக லாதது
தலைவன் காக்குந் தம்பொருட் டாகிய

ருரு. நடைத்திறத்து இழுக்கி - நடைவகையால் வழுக்கி.

ருசு. மடைக் கலம் - சேற்றுப்பாத்திரம். மடையன் - சமையற் காரன்.

ருசு. சீலம் - பஞ்சசீலம்; தச்சீலமுமாம்; கொல்லாமை (அஹிம்ஸை), பொய்சொல்லாமை (ஸத்தியம்), களவின்மை (அஸ்தேயம்), காமமின்மை (பிரமசரியம்), இரவாமை (அஸங்கிரஹம்) என்னும் இவை பஞ்சசீலம்; இவ்வைந்தனோடு உயர்ந்த ஆசனத்து இருத்தல் கிடத்தலின்மை, சந்தனம் மாலை முதலியன தரியாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தீண்டாமை, பாடலாடல் விரும்பாமை, உதயத்திற்கு முன்பு புசியாமை என்னும் ஐந்துமேசேரத் தச்சீலமாம். பஞ்சசீலத்துள், இரவாமை நின்ற நிலைக்களத்தின்கண் கள்ளுண்ணுமையைச் சேர்த்துக் கூறுவாருமுளர்; (நீல சமய.) கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியாமை, பொய்கூறுமை, கள்ளுண்ணுமையென்னுமிவை பஞ்சசீல மென்றும், இவை இல்லறத்தார் எல்லோர்க்கும் உரியனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில் தாய்மையில்லாத உணவைப்புசியாமை, சந்தனம் முதலிய மணமுள்ள பொருள்களை உபயோகியாமை, தரையிற் பாய்மேலே படுத்தல் என்னும் மூன்றுஞ்சேர அஷ்டாங்கசீலமென்றும், இவை இல்லறத்தாரில் நிஷ்டாபாரச்ருக்கே உரியனவென்றும், இவ்வெட்டனோடு நாட்டியம் கானம் முதலியவற்றை விரும்பாமை, பொன் வெள்ளிகளைத் தொடாமை யென்னும் இவ்விரண்டிமேசேரத் தச்சீலமென்றும், இப்பத்தும் துறவிகளுக்கே உரியனவென்றும், இப்பத்தில் வியபிசரியாமை நின்றவிடத்திற் பிரமசரியம் கூறப்படுமென்றும் தாழீக நூத்திரமென்னும் பெளத்ததூல் கூறும்.

ருசு. பிழைத்தவெகுளி - தவறினமையால் வந்த கோபம்.

சு0. தப்பிய - வெட்டிய. சுக. மெல்லியல் : விளி.

ருசு - சுஉ. இப்படியே, “மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை, யுடற்றுணி செய்தாங் குருத்தெழும் வல்வினை, நஞ்சுவிழி யரவி னல்லுயிர் வாங்கி, விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே” (உக : அஉ - ரு) என்று இராசமாதேவியை நோக்கி மணிமேகலை கூறியதாகப் பின்பு வருதல் காண்க.

சுஉ. தலைவன் - கடவுள். காக்கும்-காப்பான்; தடுப்பானென்றபடி, (பி - டு.) ருசு. ‘நீங்காத் தேசத்தோர்க்கு’ சுக. ‘விராக்கூந்தல்’

வவல வெவ்வினை யென்போ ரறியா
 சுரு ரறஞ்செய் காத லன்பினி னுயினு
 மறஞ்செய் துளதெனின் வல்வினை யொழியா
 தாங்கவ் வினைவர் தனுருங் காலைத்
 திங்குறு முயிரே செய்வினை மருங்கின்
 மீண்டுவரு பிறப்பின் மீளினு மீளு
 எ0 மாங்கவ் வினைகா னுயிழை கணவனை
 யிங்கு வந்திவ் விடர்செய் தொழிந்த
 தின்னுங் கேளா யிளங்கொடி நல்லாய்
 மன்னவன் மகற்கு வருந்துதுய ரெய்தி
 மாதவ ருணர்த்திய வாய்மொழி கேட்டுக்
 எரு காவல னின்னையுங் காவல்செய் தாங்கிடு
 மீடுசிறை நீக்கி யிராசமா தேவி
 கூட வைக்கும் கொட்பின் ளாகி
 மாதவி மாதவன் மலரடி வணங்கித்

சுரு - ச. வினையைத் தலைவன் காக்குமென்போர் அறியாரென இயைக்க; செய்தவன் நுகர்ந்தாலன்றி வினை தொலையாதென்றவாறு.

சுசு. மறம் செய்துளதெனின் - பாவம் செய்யப்பட்டிருப்பின். வல்வினை; சுட்டு. சுஅ. தீங்கு - துன்பம்.

எ0. அவ்வினை - மடையனை வெட்டியபாவம். கணவனை - உதய குமரனை.

எ0 - எக. அவ்வினை ஈங்குவந்து உன் கணவனை இவ்விடர் செய் தொழிந்ததென்க.

இனி, மணிமேகலைக்குப் பின் வருவனவற்றைக் கந்திற்பாவைத் தெய்வம் கூறுதல் கூறப்படும்.

எங. மகற்கு - உதயகுமரன் இறந்ததற்காக.

எச. உணர்த்தியவன் ஒருவனாயினும் உரைக்க வந்தோர் பலராதலின், 'மாதவருணர்த்திய' என்றார். வாய் - உண்மை.

எடு. காவல்செய்தாங்கிடும் - சிறையில் வைப்பான்.

எசு. இராசமாதேவி - பட்டத்துத்தேவி.

எஎ. கொட்பு - கொள்கை. எஅ. மாதவன் - அறவணவடிகள்.

(பி - மீ.) சுரு. 'அறஞ்செய்த காதலனன்பின்' சுஎ. 'ஆங்கவெவ் வினை வந்தென நுகரத்' எங. 'வருதுயரெய்தி' எச. 'மாதவருரைத்த', 'மாதவருணர்த்த.' எடு. 'காதலினின்னையுங் காவல்செய்திங்கிடும்'

உக.—கந்திற் பாவை வருவதுரைத்தகாதை. உங்ங.

திது கூறவவ டன்னெடுஞ் சேர்ந்து
அ0 மாதவ னுரைத்த வாய்மொழி கேட்டுக்
காதலி நின்னைபுங் காவ நீக்குவ
ளரசாள் செல்வத் தாபுத் திரன்பாற்
புரையோர்ப் பேணிப் போகலும் போகுவை
போன லவனெடும் பொருளுரை பொருந்தி
அரு மாரீர் வங்கத் தவனெடு மெழுந்து
மாயமில் செய்தி மணிபல் லவமெனுந்
திவகத் தின்னுஞ் சேறனு முண்டாற்
மீவ திலகையிற் றன்றிறங் கேட்டுச்
சாவக மன்னன் றன்னு டடைந்தபின்

எக. தீது - மணிமேகலை சிறையில் வைக்கப்பட்டிருத்தல்.

அ0. வாய்மொழி - உண்மைமொழி; சீலப். க0 : ககஉ.

எசு - அக. இராசமாதேவி நீக்கி வைக்குங்கொட்பினளாகிக்
கேட்டு நின்னைக் காவல் நீக்குவனென்க.

அஉ. ஆபுத்திரனென்றது புண்ணியராசனை; இது, “நாக புர
மிது நன்னகராவ்வான், பூமிசந் திரன்மகன் புண்ணிய ராசன்” (உச :
ககக - எ0) என்று தருமசாவகன் மணிமேகலைக்குக் கூறியவாற்றா
லுணரப்படும்; புண்ணியராசனை ஆபுத்திரனென்றே இந்நூலிற் பெரும்
பாலும் வழங்குவார்.

அங். புரையோர் - சங்கத்தார்; புரை - உயர்ச்சி. போகலும்
போகுவை - போதலையுஞ்செய்வை.

அசு. பொருளுரை - தருமபதம்; “பொய்யில் புலவன் பொரு
ளுரை” (மணி. உஉ : சுச); என்றது, நாகபுரத்தின் பக்கத்ததாகிய
சோலையிலுள்ள தருமசாவகன் ஆபுத்திரனுக்குக்கூறும் உபதேசமொழி
களைக் குறித்து நின்றது. பொருந்தி - கேட்டு. அம்மொழிகளாவன,
“அறனு மறனு மனித்தமு நித்தத், திறனுந் துக்கமுஞ் செல்லுயிர்ப் புக்கி
லுஞ், சார்பிற் றேற்றமுஞ் சார்பறுத் துய்தியு, மாரிய னமைதியும்”
(உரு : ட - சு) என்பவைகள்.

அரு - ஏ. மணிமேகலை நாகபுரத்திலிருந்து ஆகாயவழியேபோந்து
மணிபல்லவத்தையடைந்தாளென்றும், ஆபுத்திரன் கப்பல்வழியேவந்து
அத்தீவத்தை அடைந்தாளென்றும், இந்நூல், உரு : உக - ஆம் அடி
முதலியவற்றாலும், கஉச - ஆம் அடிமுதலியவற்றாலும் விளங்குதலால்,
‘வங்கத்தவனெடு மெழுந்து’ என்பதற்குப் பின்பு கப்பலேறி மணிபல்ல
வத்தையடைவோனாகிய ஆபுத்திரனிடத்தினின்று நீங்கி ஆகாயவழியே
யெழுந்தெனப் பொருள்கொண்டு எழுந்து சேறனுமுண்டென வியைக்க.
வங்கத்தவனெடு மென்பது, ஐந்தாவதன்மயக்கம்.

அக. சாவகமன்னன் - சாவகநாட்டரசனாகிய ஆபுத்திரன்.

(பி - ம்.) அங். ‘போக்கலும்போக்கும்’, ‘போகினும் போகுவை’
அரு. ‘அவனெடுமேறி’

- கூ0 னாகத் தீவம்விட் டருந்தவன் வடிவாய்ப்
பூங்கொடி வஞ்சி மாநகர் புகுவை
யாங்கந் நகரத் தறிபொருள் வினாவு
மோங்கிய கேள்வி யுயர்ந்தோர் பலரா
விறைவ னெங்கோ னெவ்வயி ரணைத்து
கூரு முறைமையிற் படைத்த முதல்வனென் போர்களுந்
தன்னுரு வில்லோன் பிறவுருப் படைப்போ
னன்னோ னிறைவ னாகுமென் போர்களுந்
துன்ப நோன்பித் தொடர்ப்பா டறுத்தாங்
கின்ப வுலகுச்சி யிருத்துமென் போர்களுந்
க00 பூத விகாரப் புணர்ப்பென் போர்களுந்
பல்வேறு சமயப் படிற்றுரை யெல்லா
மல்லியங் கோதை கேட்டுறு மந்நா
ளிறைவனு மில்லை யிறந்தோர் பிறவா
ரறனோ டென்ணையென் றறைந்தோன் றன்னைப்
க0ரு பிறவியு மறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதை யெள்ளினை நகுதி

க0. தீவம் - மணிபல்லவம்.

கக. வஞ்சிமாநகர் - சேரர்களுடைய இராசதானி; மலைநாட்டி-
லுள்ளது.

கச - டி. படைத்த முதல்வனே இறைவன் என்கோன் என்போர்
கருமென்க; இவர்கள் பிரஹ்மவாதிகள்; “பேருல கெல்லாம் பிரம
வாதியோர், தேவ னிட்ட முட்டை யென்றனன்” (உஎ: கூச - எ)
என்று வருதல்காண்க. இவர்களை இரணியகருப்பவாதிகளென்றங்
கூறுவர். கூச - எ. என்போர்கள் - அத்துவைத வாதிகள்.

கஅ. நோன்பு - கன்மங்கள். இத்தொடர்ப்பாடி-இந்தப்பந்தங்கள்.

கஅ - கூ. நோன்பு அறுத்து இருத்துமென்போர்கள் - கர்ம
ப்ரஹ்ம வாதிகள்.

க00. புணர்ப்பென்போர்கள் - பூதவாதிகள்.

கச - க00. இவ்வடிகளிற்கூறிய சமய இலக்கணங்களுட் சிலவும்,
இன்னும் பலவும் இந்நூல் உஎ - ஆம் காதையால் விளங்கவுணரப்படும்.

க0க. படிற்றுரை - பொய்ம்மொழி.

க0ச. அறனோடு என்னை - தருமத்தால்தவரும் பயன்யாது?
அறைந்தோன் - பூதவாதி.

க0டி. அறவி - தருமத்தோடு பொருந்தியவழி.

க0க. எள்ளினை நகுதி - இகழ்ந்து சிரிப்பாய்.

(பி - மி.) கூச. ‘தானுருவில்லோன்’ கஅ. ‘நோன்பிற்றொடர்ப்-
பாடி’ க0க. ‘இல்லைபிறவிருந்தோர் பிறவார்’

உக.—கந்திர்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. உருந்

- யெள்ளினை போலு மிவ்வுரை கேட்டிங்
கொள்ளிய துரையென வுன்பிறப் புணர்த்துவை
யாங்குநிற் கொணர்ந்த வருந்தெய்வ மயக்கக்
கக0 காம்பன தோளி கனாமயக் குற்றனை
யென்றவ னுரைக்கு மிளங்கொடி நல்லா
யன்றென் றவன்முன் னயர்ந்தொழி வாயலை
தீவ்னை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்
வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்
ககரு வருவறு மரனு மண்ணுங் கல்லு
மெழுதிய பாவையும் பேசா வென்ப
தறிதலு மறிதியோ வறியாய் கொல்லோ
வறியா யாயி னுங்கது கேளாய்
முடித்துவரு சிறப்பின் மூதூர் யாங்கணுங்
கஉ0 கொடித்தேர் வீதியுந் தேவர் கோட்டமு
முதுமர விடங்களு முதுரீர்த் துறைகளும்
பொதியிலு மன்றமும் பொருந்துபு நாடிக்
காப்புடை மாநகர்க் காவலுங் கண்ணி
யாப்புடைத் தாக வறிந்தோர் வலித்து
கஉரு மண்ணினுங் கல்லினு மரத்தினுஞ் சுவரினுங்
கண்ணிய தெய்வதங் காட்டுநர் வருக்க
வாங்கத் தெய்வத மவ்விட நீங்கா

க0ச - எ. அறைந்தோன்றனை இவ்வுரைகேட்டு எள்ளினைநகுதி போலும்.

ககஉ. அயர்ந்தொழிவாயலை - மறந்தொழியாய்.

ககரு. மணி, உக; கக - உ0.

ககச. வாயே - உண்மையே, ககரு - சு. மணி, உக; கஉரு - சு.

ககஎ. அறிதலுமறிதியோ - அறிதலும் செய்தியோ.

கஉ0. தேவர் கோட்டம் - தேவர் கோயில்.

கஉக. முதுமரம் - பழையமரம்.

கஉரு. காவலுங்கண்ணி - சாவலையுங் கருதி.

கஉச. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடைத்தாக, வலித்து - எண்ணி.

கஉக. தெய்வதங்காட்டுநர் - தெய்வத்தை நிறுத்துவோர்.

(பி. ம்.) க0எ. 'போலுமென்னுரை கேட்டிக்கு' க0அ. 'பிறப் புரைக்குவை' கக0. 'காம்பிணத்தோளி' ககஉ. 'அன்றவன்றன்முன்' ககரு. 'சென்றோர்' ககச. 'மடக்கொடி மடவாய்' ககக. 'வரும்பிறப் பின்' கஉச. 'அறிந்தோரியற்றி' கஉசு. 'கண்ணியவருவங் காட்டுநர் வகுத்த'

ஆன்கணி ஞர்கட் குற்றதை யுரைக்கு
மென்றிறங் கேட்டியோ விளங்கொடி நல்லாய்

கநட௦ மன்பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன்
துவதிக னென்பேன் றென்றுமுதிர் கந்தின்
மயனெனக் கொப்பா வகுத்த பாவையி
னீங்கேன் யானென் னிலையது கேளாய்
மாந்த ரறிவது வானவ ரறியா

கநட௧ ரோவியச் சேனனென் னுறுதுணைத் தோழ
னுவதை யிந்நகர்க் காருரைத் தனரோ
வவனுடன் யான்சென் றுடிட மெல்லா
முடனுறைந் தார்போ லொழியா தெழுதிப்
பூவும் புகையும் பொருந்துபு புணர்ந்து

கச௦ நானனி வருந்தவென் னலம்பா ராட்டலின்
மணிமே கலையான் வருபொரு ளெல்லாந்
துணிவுட னுரைத்தே னென்சொற் றேறெனத்
தேறே னல்லேன் றெய்வக் கிளவிக
ளீறுகடை போக வெனக்கரு ளென்றலுந்

கடஅ. ஊன்கணிஞர்கட்டு - மானிடர்களுக்கு ; கீலக, டிச.
மேல்வருவன, மணிமேகலைக்குத் தனதுவரலாற்றைக் கந்திற்பாவை
கூறுங் கூற்று.

கநக. துவதிகனென்பேன் - துவதிகனென்று பெயர் கூறப்படு
வேன். தொன்று முதிர்கந்து - பழமை முதிர்ந்த தூண்.

கநஉ. மயன் - தெய்வத்தச்சன் ; அசுரத்தச்சனென்றுங் கூறுவர் ;
கந்திற்பாவை இருத்தற்கிடமாகிய சக்கரவராகக் கோட்டமும் மயனாற்
செய்யப்பட்டதென்று இந்நூல், சு : ககஉ - ஆம் அடி முதலியவற்றால்
தெரிகின்றது. கநட௧. ஓவியச்சேனன் - சித்திரசேனன்.

கநஎ. அவனுடன் - சித்திரசேனனுடன். ஆடிடம் - விளையாடு
மிடம். கசஉ. தேறென - தெளிவாயென்று கந்திற்பாவை சொல்ல.
மேல்வருவன மணிமேகலை கூற்று.

கசஉ. தெய்வக்கிளவிகளைத் தேறேனல்லேன் ; தெளிவேனென்ற
படி.

கசச. ஈறு கடைபோக - மரணம் இறுதியாக ; “கடைபோகச்
செல்வமுய்த் தார்” (நாலடி. ககக.) என்றலும் - என்று மணிமேகலை
சொல்லலும்.

மேல் வருவன கந்திற்பாவை கூற்று.

(பி - டி.) கநஉ. ‘பாவையை’ கநட௧. ‘ஓவிய சேனன்’ கநக.
‘பொருந்துவகொணர்ந்து’ கச௦. ‘நானலம் வருந்தவென்னலம்’ கசக.
‘மணிமேகலைக்கு வரு’ கசச. ‘ஈறுயிர் கடைகொனெனக் குறை
யென்றலும்’

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. உருள

கசடு துவதிக னுரைக்குஞ் சொல்லலுஞ் சொல்லுவேன்
வருவது கேளாய் மடக்கொடி நல்லாய்
மன்னுயிர் நீங்க மழைவளம் கரந்து
பொன்னெயிற் காஞ்சி நகர்கனி னழிய
வாங்கது கேட்டே யாருயிர் மருந்தா

கடு0 யீங்கிம் முதியா ளிடவயின் வைத்த
தெய்வப் பாத்திரஞ் செவ்விதின் வாங்கித்
தையணிற் பயந்தோர் தம்மொடு போகி
யறவணன் றுனு மாங்குள னாதலிற்
செறிதொடி காஞ்சி மாநகர் சேர்குவை

கடுரு யறவண னருளா லாய்தொடி யவ்வூர்ப்
பிறவண மொழிந்துநின் பெற்றியை யாகி
வறனோ டிலகின் மழைவளந் தருஉ
மறனோ டேந்தி யாருயி ரோம்புவை
யாய்தொடிக் கவ்வூ ரறனோடு தோன்று

கசு0 மேது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
பிறவற முரைத்தோர் பெற்றிமை யெல்லா
மறவணன் றனக்குநீ யுரைத்த வந்நாட்
டவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற் றேற்றமும்

கசடு. உரைக்கும் : முற்று. சொல்லலுஞ் சொல்லுவேன் - யான் சொல்லுதலையுஞ் செய்வேன்.

கசுஎ. மணி. கக : அந், உரு : க0உ. நீங்கக் கரந்து - நீங்கும்படி உரைந்து.

கசுஎ - அ. மணி. உஅ : கடுசு - எ. கடு0. முதியான் - சம்பாபதி.

கடுஉ. நிற்பயந்தோர் - மாதவியும் சுதமதியும்.

கடுந. ஆங்கு - காஞ்சிநகரில். கடுசு. செறிதொடி : விளி.

கடுந - ச. ஆங்கு உளனாதலிற் சேர்குவை.

கசுசு - ருசு. அதுகேட்டு வாங்கிக் காஞ்சிமாநகர்சேர்குவை யென்க.

கடுசு. பிறவணமொழிந்து - வேற்றுமதப்பற்றொழிந்து.

கடுஎ. வறன் ஓடு உலகில் - வறட்காலம் பரந்த உலகத்தில்.

கடுஅ. அறனோடு - அமுதசுரபி. கடுஎ - அ. மணி. கடு : கடுந - ச.

கசுசு. பிறவறமுரைத்தோர் - வஞ்சி நகரத்தில் மற்றைச் சமய தருமங்களைச் சொன்னோருடைய.

கசுந. சார்பு - துவாதசநிதானம் ; அவை, “பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு, வாயி னுறே றுகர்வே வேட்கை, பற்றே பவமே (பு - ம்.) கடுடு. ‘அருளவாய்கொடி’ கடுஎ. ‘மறனோடுலகின்’ கசு0. ‘ஏதுக்கு நிகழ்ச்சி’

பவமறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து
 கசுரு மறவிரு னிரிய மன்னுயி ரேமுற
 வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லீருத்தியொடு
 புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறுஞ்
 செத்தும் பிறந்துஞ் செம்பொருள் காவா
 வித்தல நீங்கே னிளங்கொடி யானுந்
 கஎ௦ தாயரு நீயுந் தவறின் ருக
 வாய்வ தாகநின் மனப்பாட் டறமென
 வாங்கவ னுரைத்தலு மவன்மொழி பிழையாய்
 பாங்கிய னல்லறம் பலவுஞ் செய்தபின்
 கச்சி முற்றத்து நின்னுயிர் கடைகொள
 கஎரு வுத்தர மகதத் துறுபிறப் பெல்லா
 மாண்பிறப் பாகி யருளற மொழியாய்

தோற்றம் வினைப்பய, நிற்கென வருத்த வியல்பீ ராறும்” (மணி.
 உச : ௧௦௫ - ௮, ௩௦ : ௪௫ - ௮) என்பன.

கசுச. பவம் - கருமங்களின் கூட்டம்; “பவமெனப் படுவது கரும
 வீட்டம்” (௩௦ : ௬௩) என வருதல் காண்க.

கசுரு. மறவிருள் - பாவமாகிய இருட்டு. ஏமுற - நிருவாணமாகிய
 இன்பத்தை அடையும்படி; ஏமம் - இன்பம்.

கசுசு. இருத்தி - அணிமாதியோகசித்திகளெட்டும்; “எத்திறத்
 தார்க்கு மிருத்தியுஞ் செய்குவம்” (உசு : ௬௧) என்று பின்னும் வருதல்
 காண்க; சித்தி என்பதொன்பதென்று கூறுதலுமுண்டு; “என்பத்
 தொன் பதுசித்தி யியல்பினு னுளவென்று, பண்பொத்த னுண்பொரு
 னைப் பாரறியப் பகர்ந்தனையே” என்பது வீர. யாப்பு. கசு, உதாரணம்.

கசுஎ. தோன்றுங்காறும் - தோன்றுமளவும்.

கசுஅ. செம்பொருள் - தருமம்; மெய்யுணர்ந்தார் நெஞ்சிற்கெல்
 லாம் செம்மையுடைத்தாய்த் தோன்றலின், இப்பெயர்பெற்றது; “செம்
 பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்” (குறள், ௬௬.) காவா - காத்து.

கசுக. இத்தலம் - இக்காஞ்சி நகரத்தை. கஎக. அறம் வாய்வதாக.

கஎஉ. அவன் - அறவணன். பிழையாய் - தப்பாயாய்.

கசுசு - எஉ. அவன் உரைத்து நின் மனப்பாட்டறம் வாய்வதாக
 வென வுரைத்தலும். கஎ௩. நல்லறம் - கருணியம்.

கஎசு. கச்சிமுற்றம் - காஞ்சிநகரிடம்; “வஞ்சிமுற்றம்” (சீலப்.
 ௨௫ : ௬, ௩௪.) கடை - முடிவு.

கஎ௫. உத்தரமகதம் - வடமகதநாடு.

கஎசு. ஒழியாய் - நீங்காயாய்.

(பி - ம்.) கசுசு. ‘வேமறுமார்க்கமும்’ கசுஅ. ‘செம்பொருளிக
 வாய்’ கசுக. ‘இத்திற நீங்கேன்’ கஎ௩. ‘வாங்கிய நல்லறம் பலவுஞ்’
 கஎ௫. ‘புத்தமலலகததுறுபிறப்’

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. உருக.

மாண்பொடு தோன்றி மயக்கங் களைந்து
பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன் நனக்குத்
தலைச்சா வகனாய்ச் சார்பறுத் துய்தி
கஅ0 யின்னுங் கேட்டியோ நன்னுதன் மடந்தை
பூங்க ணைங்கிய வரவோன் நன்னை
வாங்குதிரை யெடுத்த மணிமே கலாதெய்வஞ்
சாது சக்கரற் காரமு தீத்தோ
யீது நிற்பிறப் பென்பது தெளிந்தே
கஅ1 யுவவன மருங்கி னிற்பாற் றேன்றி
மணிபல் லவத்திடைக் கொணர்ந்தது கேளெனத்
துவதிக னுரைத்தலுந் துயர்க்கட னீங்கி
யவதி யறிந்த வணியிழை நல்லாள்
வலையொழி மஞ்ஞையின் மனமயக் கொழிதலு
கக0 முலகுதுயி லெழுப்பினன் மலர்கதி ரோனென்.

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை முற்றிற்று.

கஎக. தலைச்சாவகனாய் - முதல்மாணக்கனாய்; சாவகன் = ஸ்ராவ கன்-கேட்பவன்; “தரும சாவகன் நன்னடி வணங்கி” (உரு : உ) என்பர் பின்னும். சார்பு - பன்னிருநிதானம்; மணி. ௩௦; சரு - அ. உய்தி - பிழைப்பாய்.

கஅக. உன் குலத்தில் முன்பு அறத்தால் உயர்ச்சியுற்றிருந்த அறிவு டையோனாகிய ஒருவனை. ஊங்கண் - முன்பு; “தூங்கெய் லெறிந்த நின் னூங்கேணர் நினைப்பின்” (புறநா. ௩௧); “போந்தைக் கண்ணிநின் னூங் கணோர் மருங்கிற், கடற்கடம் பெறிந்த காவலன்” சிலப். உஅ; க௩ச-௩.

கஅஉ. திரை எடுத்த - அழுங்கி இறவாவண்ணம் கடலினின்றும் எடுத்த; எடுத்த கதையை, சிலப்பதிகாரம், கரு: உஅ - ஆம் அடி முதலிய வற்றிற் காண்க.

கஅ௩. சாதுசக்கரற்கு - சாதுசக்கரனென்னும் முனிவனுக்கு.

கஅச. ஈது - இத்தன்மையையுடையது.

கஅஅ. அவதி - எல்லை. கக0. மலர்கதிரோன்: வினைத்தொகை.

க - கக0. குழலி எழுந்து கேட்டு எழுந்து நீங்கி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி அழுதேங்கி அயாவயிர்த்தெழுதலும், இருந்தெய்வம் உரைத்த லும், பூங்கொடி பொருந்தி, ‘நின்பேரருள் பெறுவேன்’ என, தெய்வங் கூறும்; அங்கனங்கூறற் தெய்வம், ‘என்சொற்றேறு’ என, மணிமேகலை, ‘எனக்கு அருள்’ என்றலும் துவதிகணுரைக்கும்; அவ்வகைமுரைக்குந் துவதிகன் உரைத்தலும், நல்லாள் நீங்கி மயக்கொழிதலும், கதிரோன் துயிலெழுப்பினனென வினைமுடிவு செய்க.

(பி - ம்.) கஎஅ. ‘அறமொழியும் பெரியோன்’ கஎக. ‘சாவறுத் துய்தி’

இருபத்திரண்டாவது

சிறைசெய்காதை.

[இருபத்திரண்டாவது மணிமேகலை பொருட்டால் மடிந்தான்
உதயகுமரனென்பது மாதவர்வாய்க்கேட்ட மன்னவன்
மணிமேகலையை மந்திரியாகிய சோழிகவேனாதிபாற்
காவல்கொண்ட பாட்டு.]

கடவுண் மண்டிலங் காரிருள் சீப்ப
நெடுநிலைக் கந்தி னின்ற பாவையொடு
முதியோள் கோட்டம் வழிபடல் புரிந்தோ
ருதய குமரற் குற்றதை யுரைப்பச்
ரு சாதயர் கேட்டுச் சக்கர வாளத்து
மாதவ ரெல்லா மணிமே கலைநீனை
யிளங்கொடி யறிவது முண்டோ விதுவெனத்
துளங்கா தாங்கவ ளுற்றதை யுரைத்தது
மாங்கவ டன்னை யாருயிர் நீங்கிய
க0 வேந்தன் சிறுவனொடு வேறிடத் தொளித்து
மாபெருங் கோயில் வாயிலுக் கிசைத்துக்
கோயின் மன்னனைக் குறுகினர் சென்றிங்
குயர்ந்தோங் குச்சி யுவாமதி போல

க. கடவுண்மண்டிலம் - சூரியன். ந. முதியோள் - சம்பாபதி.
உ - ச. பாவையொடு கோட்டத்தை வழிபடல் புரிந்தோர் உற்ற
தை முனிவர்க்கு உரைப்ப.

ரு. சாதயர் - உதயகுமரனிறந்த துன்பம்; மணி. க : கரு.

சு. மணிமேகலையை நோக்கி.

எ. இளங்கொடி - மணிமேகலை; விளி. இது - உதயகுமரனிறந்
தது. என - என்று முனிவர் கேட்ட.

சு - ஏ. மாதவரெல்லாம் மணிமேகலையை நோக்கி இதனை நீ அறி
வது முண்டோவென.

அ. துளங்காது - நடுங்காது.

இனி, சக்கரவாளக் கோட்டத்துள்ள முனிவர் அரசனையடைந்து
உதயகுமரன் காஞ்சனனால் இறந்து மொழிதல் கூறப்படும்.

கக. வாயில் - வாயில்காப்போர். கஉ. சீலப். உ0 : சஎ.

கந. உவாமதி - பூர்ணசந்திரன்.

- நிவந்தோங்கு வெண்குடை மண்ணை நிழற்செய
 கடு வேலுங் கோலு மருட்கண் விழிக்க
 தீதின் றுருள்கநீ யேந்திய திகிரி
 நினக்கென வரைந்த வாண்டு களெல்லா
 மனக்கினி தாக வாழிய வேந்தே
 யின்றே யல்ல விப்பதி மருங்கிற்
 உடு கன்றிய காமக் கள்ளாட் டயர்ந்து
 பத்தினிப் பெண்டிர் பாற்சென் றணுகியு
 நற்றவப் பெண்டிர் பின்னுளம் போக்கியுந்
 தீவினை யுருப்ப வுயிரீறு செய்தோர்
 பாராள் வேந்தே பண்டும் பலரான்
 உடு மன்மருங் கறுத்த மழுவா ணையோன்
 றன்முன் றோன்ற றகாதொளி நீயெனக்
 கன்னி யேவலிற் காந்த மன்னவ
 னிந்ககர் காப்போர் யாரென நினைஇ

கசு. செய: வியங்கோள்.

கசு. திகிரி தீதின் றுருள்க; தீது - இடையூறு.

கஎ. மதுரை, எயுஉ. வரைந்த - எல்லையிட்ட.

கஅ. இனிது: பன்மையொருமை மயக்கம்.

காமமிகுதியாற் கொலையுண்ட உதயகுமரன் பொருட்டு வருந்தா வண்ணம், முற்காலத்து அந்நகரத்திற் காமமிகுதியால் தீங்கிழைத்துக் கொலையுண்ட இருவருடைய சரித்திரங்களை அம்முனிவர்களுள் ஒருவர் அரசனுக்குக் கூறுதல் மேற்கூறப்படும்.

உடு. கன்றிய - அடிப்பட்ட; “காமமே கன்றி நின்ற” (சீவக, உக௦.) அயர்ந்து - செய்து, காமக்கள்ளாட்டு: மணி. கஅ: அஅ, உடு: கக.

உஉ. நற்றவப் பெண்டிர் - நல்ல தவஞ்செய்யும்களிர்; நற்றவம் - வீடு பெறுதற்குச் செய்யுந் தவமுமாம்; “நற்றவஞ்செய் வார்க்கிடந் தவஞ் செய்வார்க்கு மஃதிடம்” சீவக, எஎ.

உச. பண்டும்: உம்மை எதிரதுதழீஇய எச்சப்பொருளது.

உடு. மன்மருங்குறுத்த - இராசகுலத்தை இல்லையாக்கின; “சூர் மருங் கறுத்த மொய்ப்பின் மதவலி” (முருகு, உஎடு.) மழுவாணையோன் - பரசுராமன்; மதுரை, சுடுடு.

உஎ. கன்னி - தூர்க்கை; சம்பாபதியுமாம். காந்தமன்னவன் - காந்தனென்னும் பெயரையுடைய அரசன்.

உஅ. இந்நகரென்றது, காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை. நினைஇ - நினைந்து.

(பி - டி.) உசு. ‘தகாதொழி’

நாவலந் தண்பொழி னண்ணார் நடுக்குறக்

௩௦ காவற் கணிகை தனக்காங் காதல
னிகழ்ந்தோர் காயினு மெஞ்சுத லில்லோன்
ககந்த னுமெனக் காதலிற் கூஉ
யரசா ஞ்ரிமை நின்பா லின்மையிற்
பரசு ராமனின் பால்வந் தணுகா

௩௫ னமர முனிவ னகத்தியன் றனது
துயர்நீங்கு கிளவியின் யான்றோன் றளவுங்
ககந்தன் காத்தல் காகந்தி யென்றே
யியைந்த நாம மிப்பதிக் கிட்டும்
குள்வரிக் கொண்டவ் வரவோன் பெயர்நாட்
௪௦ டெள்ளுநீர்க் காவிரி யாடினள் வருஉம்
பார்ப்பனி மருதியைப் பாங்கோ ரின்மையின்

உக. சீலப். உடு: கௌ. நாவலந்தண்பொழில் - சம்புத்தீவில்.
நண்ணார் - பணைவர்.

௩௦. காவற்கணிகை - களத்தாடுங் கூத்தி; இராக்கடை வேசை
யென்பர் அநும்பதவுடையாசிரியர் (சீலப். டு: ௫௦); இவள் அரசன்
காமக்கிழத்திபோலும். காதலன் - மகன்.

௩௧. எஞ்சுதல் - குறைதல்.

உக - ௩௧. நண்ணார் இகழ்ந்தோராய் நடுக்குறக்காயினும் எஞ்சு
தலில்லோன்.

௩௨. ககந்தனுமென - ககந்தன் காத்தற்குரியனாவானென்று
நனைந்து. கூஉய் - அழைத்து.

௩௦ - ௩௨. காதலனும் எஞ்சுதலில்லோனுமாகிய ககந்தனென்க.
மேல்வருவது, ககந்தனை நோக்கி அரசன் கூறும் கூற்று.

௩௩. ககந்தன் கணிகைமகனாதலின், அவன்பால் அரசவரிமை
இலதாயிற்று.

௩௫. அமரமுனிவனாகிய அகத்தியன்.

௩௫ - சு. இம்மன்னவன் அகத்திய முனிவர்பாற் பத்திமையுடைய
னாதலை, 'கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட, வமர முனிவ னகத்
தியன் றனது, கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை' (மணி. பதி. ௧௦ - ௧௨)
என்பதனாலுணர்க.

௩௭. ககந்தன்: அண்மைவிளி. காத்தல்; வியங்கோள். 'என்று
கூறி' என வருவிக்க.

௩௧. உள்வரிக்கொண்டு - வேற்றுருவங்கொண்டு. நான் - நாளில்.
இனிக்குறப்படுவது, பத்தினிப்பெண்டிர்பாற் சென்றனாகித் தீங்
குற்றேன் கதை.

(பி - ம்.) ௩௧. 'இகந்தோர்க்காயினும்' ௩௭. 'ககந்தன் காத்த
லின்'

- யாப்பறை யென்றே யெண்ணின னாகிக்
காவிரி வாயிலிற் ககந்தன் சிறுவ
னீவா வென்ன நேரிழை கலங்கி
- சடு மண்டிணி ஞாலத்து மழைவளர் தருஉம்
பெண்டி ராயிற் பிறர்நெஞ்சு புகாஅர்
புக்கேன் பிறனுளம் புரிநூன் மார்பன்
முத்திப் பேணு முறையெனக் கில்லென
மாதா யரெவ்வொடு மனையகம் புகாஅள்
- டு பூத சதுக்கம் புக்கனண் மயங்கிக்
கொண்டோற் பிழைத்த குற்றந் தானிலேன்
கண்டோ னெஞ்சிற் கரப்பெளி தாயினேன்
வான்றரு கற்பின் மனையறம் பட்டேன்
யான்செய் குற்றம் யானறி கில்லேன்
- டு பொய்யினை கொல்லோ பூத சதுக்கத்துத்
தெய்வ நீயெனச் சேயிழை யரற்றலு
மாபெரும் பூதந் தோன்றி மடக்கொடி.

சஉ. யாப்பறை - உறுதியற்றவன்.

சங். காவிரி வாயிலில் - காவிரிக்கரையில் திருமுகத்துறைகழி
கின்ற வாயிலில்; “காவிரி வாயிற் கடைமுகங் கழிந்து” சிலப். ௧௦ :
௩௩.

சச. என்ன - என்றுகூற. நேரிழை - மருதி. சடு. புறநா. உ.

சஎ. பிறனுளம்புக்கேனென்க. இக்கருத்தைத்தழுவி, “தீதிலா
வடமீன்” (சிலப். ௧ : ௨௪) என்பதில், ‘திது’ என்பதற்கு, ‘பிறர்
நெஞ்சு புகுதல்’ என்று அடியார்க்குநல்லார் பொருள்செய்திருத்தல்
காண்க. புரிநூன் மார்பனென்றது; தன் கணவனாகிய அந்தணனை.

சக. மாதா யரெவ்வம் - மிக்க துன்பம்; மணி. ௧௦ : ௬௨. புகாஅள் -
புகாளாய்.

டு. பூதசதுக்கம் - தவமறைந்தொழுகும் தன்மையிலாளர் முத
லிய அதுவகையினரைப் பாசத்தாற்கட்டிப் புடைத்துண்ணும் பூதம் நிற்
றலையுடைய சதுக்கம்; சதுக்கம் - நாற்சந்தி; பூதசதுக்கத்தின் வரலாற்
றைச் சிலப்பதிகாரர், டு : ௧௨௮ - ஆம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

டுக. கொண்டோன் - கணவன். டுஉ. கரப்பு - ஒளித்தல்.

டுங். வான்றருகற்பு - மழையைத்தரும் கற்பு. மனையறம் பட்
டேன் - இல்லறத்திற்குத் துணையாக நின்றலை ஒழிந்தேன்.

டுச. யானறிகில்லேன் - யானறியேன்.

டுடி. பொய்யினைகொல்லோ - பொய்மையைபுடையாயோ.

டுரு - சு. நீ இல்லையாயினையோ. டுஎ. பூதம் - சதுக்கப்பூதம்.

(பி - ம்.) சஉ. ‘எள்ளினனாகி’ டுஎ. ‘மாபெருந்தெய்வம்’.

- நீகே னென்றே நேரிழைக் குரைக்குந்
தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் றொழுதெழுவாள்
௬௦ பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை பென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்
பிசியு நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு
விசிபிணி முழுவின் விழாக்கோள் விரும்பிக்
கடவுட் பேணல் கடவியை யாகலின்
௬௧ மடவர லேவ மழையும் பெய்யாது
நிறையுடைப் பெண்டிர் தம்மே போலப்
பிறர்நெஞ்சு சுடேம் பெற்றியு மில்லை
யாங்கவை யொழிகுவை யாயி னாயிழை
யோங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது
௭௦ பெட்டாங் கொழுகும் பெண்டிரைப் போலக்
கட்டா துன்னையென் கடுந்தொழிற் பாச
மன்முறை யெழுநாள் னாத்தவன் வழுஉம்
பின்முறை யல்ல தென்முறை யில்லை

இக - ௬௦. துறள், இடு.

௬௧. பொய்யில்புலவன் - திருவள்ளுவர், பொருளுரை - பொருளை யுடைய சொல் ; தருமவார்த்தையுமாம். தேறாய் - தெளியாயாய் ; சிலப். ௨௮ : ௧௧௮.

௬௨. பிசி - பிதிர் (புதிர்); பொய்யுமாம். நொடி - விடுகதை.

௬௩. விசிபிணிமுழுவின் விழா - கட்டப்பட்ட கட்டிணையுடைய முழவினையுடைய விழா.

௬௪. கடவியையாகலின் - கடப்பாடாக வுடையையாகலின்.

௬௫. மடவரல் ; முன்னிலைப்பெயர்.

௬௬. நிறை - நிறுத்தல். பெண்டிர் தம்மேபோல - பெண்டிரைப் போல.

௬௭. பெற்றியுமில்லை - தன்மையுமில்லை.

௬௮ - ௭. மணி. ௨௨ : ௪௮ - ௬.

௬௮. அவை - பிசியையும் நொடியையும் கேட்டலும், விழாக்கோள் விரும்பலும், கடவுட்பேணலும்.

௭௦. பெட்டாங்கு - விரும்பியவண்ணம், பெண்டிரைப்போல - பெண்டிரைக் கட்டுவதுபோல.

௭௨. ஏழுநாள் - ஏழுநாளாம். வைத்து ; சொன்னடை ; ஆர சன் முறையாக ஏழுநாள் பொறுத்துவைத்திருந்து என்றலுமாம். வழு உம் - தவறும்.

(பி - ம்.) இக, 'தொழும்வன்' ௬௨, 'கேட்டும்' ௬௩, 'விரும்பியும்'

யிங்கெழு நாளி விளங்கொடி நின்பால்
எரு வாங்கா நெஞ்சின் மயரியை வாளாற்
சுசந்தன் கேட்டுக் கடிதனு முண்டென
விகந்த பூத மெடுத்தாரை செய்ததப்
பூத முரைத்த நாளா லாங்கவன்
முறை வாளாற் றடியவும் பட்டன
அ0 னின்னுங் கேளா யிருங்கட லுடுத்த
மண்ணுள் செல்வத்து மன்னவ ரேறே
தரும தத்தனுந் தன்மா மன்மகள்
பெருமதர் மழைக்கண் விசாகையும் பேணித்
தெய்வங் காட்டுந் திப்பிய வோவியக்
அரு கைவினை கடந்த கண்கவர் வனப்பினர்
மைத்துனன் முறைமையால் யாழோர் மணவினைக்
கொத்தன ளென்றே பூர்முழு தலரெழப்
புனையா வோவியம் புறம்போந் தென்ன
மனையக நீங்கி வாணுதல் விசாகை
கூ0 புலக வறவியி னூடுசென் றேறி
யிலகொளிக் கந்தி னெழுதிய பாவா
புலகர் பெரும்பழி யொழிப்பாய் நீயென
மாநக ருள்ளீர் மழைதரு மிவளென

எரு. மயரி - மயக்கமுடையான்.

எச - சு. எழுநாளிற்கடிதலுமுண்டு.

எள. இகந்தபூதம் - தீமையைக் கடந்தபூதம்.

எஅ. நாளால் - நாளில். அ0 - அக. புறநா. டசுந.

இனிக்கூறப்படுவது, நற்றவப்பெண்டிர் பின்னுளம்போக்கித் தீங்
குற்றேன் கதை.

அஉ - டு. தருமதத்தனும் விசாகையும் வனப்பினர்.

அசு. யாழோர்மணவினைக்கு - காந்தருவவிவாகத்திற்கு.

அஎ. ஒத்தனர் - இயைந்தனர்.

அஅ. புனையாவோவியம்-வண்ணங்களைக்கொண்டெழுதாமல் வடி
வைமாத்திரம் கோட்டினசுத்திரம்; மணி. சுச : கநக; செயற்கையழகு
யாதொன்றும் இன்மையின், இங்ஙனங்கூறினார்.

கூ0. ஊடு - உள்ளே. கூஉ. என - என்று விசாகைவேண்ட.

கூஊ. இவள் மழையைத் தருவாளென்று.

(பி - ம.) அஎ. 'ஒத்தனரென்றே' கூ0. 'ஊடுவந்தேறி'

நாவுடைப் பாவை நங்கையை யெடுத்தலுந்
 கூடு தெய்வங் காட்டித் தெளித்திலே னாயின்
 மைய லுரோ மனமா சொழியாது
 மைத்துனன் மனையாண் மறுபிறப் பாருவே
 னிப்பிறப் பிவனெடுங் கூடே னென்றே
 நற்றாய் தனக்கு நற்றிறஞ் சாற்றி
 ௧௦௦ மற்றவள் கன்னி மாடத் தடைந்தபின்
 றரும தத்தனுந் தந்தையுந் தாயரும்
 பெருநகர் தன்னைப் பிறகிட் டேகித்
 தாழ்தரு துன்பந் தலையெடுத்த தாயென
 நாவுடைப் பாவையை நலம்பல வேத்தி
 ௧௦௫ மிக்கோ ருறையும் விழுப்பெருஞ் செல்வத்துத்
 தக்கண மதுரை தான்சென் றடைந்தபின்
 றரும தத்தனுந் தன்மா மன்மகள்
 விரிதரு பூங்குழல் விசாகையை யல்லது
 பெண்டிரைப் பேணே னிப்பிறப் பொழிகெனக்
 ௧௧௦ கொண்ட விரதந் தன்னுட் கூறி
 வாணிக மரபின் வருபொரு ளீட்டி
 நீணிதிச் செல்வனாய் நீணில வேந்தனி
 னெட்டிப் பூப்பெற் றிருமுப் பதிறியாண்

கூசு. நாவுடைப்பாவை - கந்திற்பாவை ; மணி. ௨௧ : ௩௭ - அ. எடுத்தல் - உயர்த்தல்.

க௭. மறுபிறப்பில் மைத்துனன் மனைவியாவேன். மைத்துனனென்றது தருமத்தனை.

கூக. நற்றிறம் - விரதம். ௧௦௦. அவன் - விசாகை.

௧௦௨. பெருநகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம், பிறகிட்டு - பின்வைத்து.

௧௦௩. தலையெடுத்தாய் - நீக்கினாய்.

௧௦௪. தக்கணமதுரை - கூடல் ; மணி. ௨௨ : ௧௨௧ ; தக்கணம் : பாகதச்சிதைவு.

௧௦௭. தருமத்தனும் : உம்மை, இறந்ததுதழீஇயது.

௧௧௦. கொண்ட - மேற்கொண்ட.

௧௧௧. வாணிகமரபு - கொள்வது மிகையும் கொடுப்பது குறையுமாகாமல் ஒப்பநாடிச் செய்தல்.

௧௧௩. எட்டிப்பூப்பெற்று - அரசனாற் கொடுக்கப்படும் எட்டிப் பட்டத்திற்குரிய பூவைப்பெற்று ; இதன்வரலாற்றை இந்நூல், ௪ : ௫௮ - ஆம் அடியின்குறிப்பிற் பார்க்க. இருமுப்பதிறியாண்டு - அறுபதுவருடம் ; என்றது அவன்பிராயத்தை ; “ஆறைந் திரட்டி யாண்டினக் காயது” (௧௨௧) என்று பின்பு விசாகை கூறுதல் காண்க.

டொட்டிய செல்வத் துயர்ந்தோ னுயின
ககடு னந்த னா னொருவன் சென்றிங்
கென்செய் தணையோ விருநிதிச் செல்வ
பத்தினி யில்லோர் பலவறஞ் செய்யினும்
புத்தே னுலகம் புகாஅ ரென்பது
கேட்டு மறிதியோ கேட்டனை யாயி
கஉ0 னீட்டித் திராது நின்னக ரடைகெனத்
தக்கண மதுரை தான்வறி தாக
விப்பதிப் புகுந்தன னிருநில வேந்தே
மற்றவ னிவ்வூர் வந்தமை கேட்டுப்
பொற்றொடி விசாகையு மனைப்புறம் போந்து
கஉடு நல்லா னாணை பல்லோர் நாப்ப
ணல்லவை கடிந்த வவன்பாற் சென்று
நம்முண மறிந்தில நம்மை முன்னுண்
மம்மர் செய்த வனப்பியாந் கொளித்தன
வாறைந் திரட்டி யாண்டுனக் காடதென்
கஉ0 னாறைந் கூந்தலு நரைவிரா வுற்றன
விளமையுந் காமமும் யாங்கொளித் தனவோ
வுளனில் லாள் வெனக்கீந் குரையா
யிப்பிறப் பாயினியா னின்னடி யடையே
னப்பிறப் பியானின் னடித்தொழில் கேட்குவ

ககசு. ஓட்டிய - திராத.

க0௭ - கசு. தருமத்தனும் கூறி ஈட்டிப் பெற்று உயர்ந்தோனா
யினனென்க.

கஉ0. அடைக என - அடைவாயென்று அந்தணுளன் கூற.

கஉஉ. புகுந்தனன் - தருமத்தன் புகுந்தனன்.

கஉ௬. அல்லவை - பொய்முதலியன.

மேல்வருவது விசாகைகூற்று.

கஉஅ. மம்மர் - மயக்கம். வனப்பென்பது இருவருடைய அழ
கையும்.

கஉ0. நாறைந்கூந்தல்: சிலப். க0 : சஉ.

கஉ௬ - ஈ0. என் கூந்தலும் - எனது கூந்தலும். கூந்தல் - மயிர்
மாத்திரையாய் ஐவகையுமுணர்த்தலின், 'நரைவிரா வுற்றன' என்று
பன்மை கூறினார்; "வண்ணப்போ தருச்சித்து மகிழ்வானாத் தகைய
வே" சீவக, க௬ச.

கஉசு. அப்பிறப்பு - மறுபிறப்பு.

(பி - டு.) கஉக. 'யாங்குத்தனவோ'

கநடு இளமைபு நில்லா யாக்கைபு நிலையா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா
புத்தே ஞாலகம் புதல்வருந் தாரார்
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது
தானஞ் செய்யெனத் தரும தத்தனு
கச0 மாமன் மகள்பால் வான்பொருள் காட்டி
யாங்கவ னவளுடன் செய்த நல்லற
மோங்கிரு வானத்து மீனினும் பலவாற்
குமரி மூத்தவக் கொடுங்குழை நல்லா
ளமர னருளா லகனக ரிடுஉம்

கசடு படுபழி நீங்கிப் பல்லோர் நாப்பட்
கொடிமிடை வீதியின் வருவோள் குழன்மேன்
மருதி பொருட்டான் மடிந்தோன் றிர்முன்
கருகிய நெஞ்சினன் காமம் காழ்கொளச்
சுரியிரும் பித்தை சூழ்ந்துபுறந் தாழ்ந்த
கடு0 விரிபு மாலே விரும்பினன் வாங்கித்

கநடு - சு. “இளமைபுஞ் செல்வமும் யாக்கைபு நில்லா” சிலப்.
ந0: ககக. கநஎ. புத்தேஞாலகம் - தேவருலகம்.

கநடு - அ. மணி. உஅ : கஅ - க00.

கநக. தானஞ்செய்யென-தானஞ்செய்யென்று விசாகைசொல்ல.

கச0. மாமன்மகள் - விசாகை ; மணி. உஉ : கஅக.

கசந. குமரிமூத்த - கன்னிப்பெண்ணைகவிருந்து வறிதே மூப்
புற்ற ; “குமரி மூத்தவென் பாத்திரம்” (கச : எஎ) என ஆபுத்திரன்
கூறியதாக முன்னும் கூறியிருத்தல் காண்க. நல்லாள் - விசாகை.

கசச. அமரன் அருளால் - கந்திப்பாவையிலுள்ள துவதிகனென்
னும் தேவனுடைய கருணையால்.

கசடு. படுபழி - மைத்துனன் முறையால் யாழோர் மணவினைக்கு
ஒத்தனரென்று ஊர்கூறிய பொய்ப்பழி.

கசடு - சு. நாப்பணவருவோள் - விசாகை.

கசஎ. மருதி - முற்கூறிய பார்ப்பனி மருதி. தம்முன்-தமையன்.

கசஅ. கருகிய நெஞ்சு - இருண்ட நெஞ்சு. காழ்கொள - வயிரங்
கொள்ள ; மணி. தி : உ0. காழ்கொளக் கருகிய நெஞ்சினனென்க.

கசக. சுரியிரும்பித்தை - சுரிந்த சுரிய தன் குடுமியில் ; “சுரி
யிரும்பித்தை பொலியச் சூட்டி” பெருந். கச0.

கடு0. மாலையை விரும்பி வாங்கி.

(13 - மீ.) கநடு. ‘நில்லாது’

தொல்லோர் கூறிய மணம் தாமென
வெல்லவிழ் தாரோ னிடுவான் வேண்டி
மாலை வாங்க வேறிய செங்கை
நீலக் குஞ்சி நீங்கா தாகலி
கருடு நேறிய செங்கை யிழிந்தில திந்தக்
காரிகை பொருட்டெனக் ககந்தன் கேட்டுக்
கடுஞ்சினந் திருகி மகன்றுயர் நோக்கான்
மைந்தன் றன்றை வாளா லெறிந்தன
ஹாழிதொ ஹாழி யுலகங் காத்து
கசு0 வாழிய வெங்கோ மன்னவ வென்று
மாதவர் தம்முளோர் மாதவன் கூறலும்
வீயா விழுச்சீர் வேந்தன் கேட்டன
னின்றே யல்ல வென்றெடுத் துரைத்து
நன்றறி மாதவிர் நலம்பல காட்டினி
கசுரு ரின்று முளதோ விவ்வினை யுரைமென
வென்றி நெடுவேல் வேந்தன் கேட்பத்
தீதின ருக செங்கோல் வேந்தென
மாதவர் தம்முளோர் மாதவ னுரைக்கு
முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்
கஎ0 கடியப் பட்டன வைந்துள் வவற்றிற்

கடுஉ. எல் - விளக்கம். இடுவான் வேண்டி - இடவிரும்பி.
கடுந. வாங்க - கொள்ளுதற்பொருட்டு.
கடுச. நீலக்குஞ்சி - கருமையையுடைய குடியி; நீலம் - கருமை;
“நீல யாணை மன்னவன்” சீவக. கசுஅ.
கடுந - ச. கை நீங்காதாகலின்.
கடுஇ - சு. விசாகைக்குச் சூட்டுதற்பொருட்டு மாலைவாங்குதற்கு
ஏறிய கை குஞ்சியினின்றும் இழிந்திலதென்று ககந்தன் கேட்டு.
கடுஎ. சினந்திருகி - கோபம்முறுகி; “காய்சினந் திருகிய கடுந்
திறல் வேனில்” (பெரும்பாண. ந.) நோக்கான் - நோக்கானும்; இது
நோக்கல் நோக்கம்.
கடுக - சு0. மு. மணி. கக; கடுஎ - அ. கசுஉ. வீயா - மாறாத.
கசுந. ‘இன்றேயல்ல’ என்பதனை இக்காதையில் கக - ஆம் அடி
யிற்காண்க.
கசுடு. உரைமென=உரையுமென - சொல்லுமென்று.
கசுஎ. வேந்தே, செங்கோல் தீ தின்றாகவென்று.
கசுஅ. உரைக்கும் - உரைப்பான்.
கசுக. முடிபொருள் உணர்ந்தோர் - பரமார்த்த தத்துவஞானிகள்.
கஎ0. கடியப்பட்டன - விலக்கப்பட்டன, ஐந்தாவன; கள், பொய்,
நஉ.

களும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
தள்ளா தாகுங் காமந் தம்பா
லாங்குது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோ ரென
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்க
களு ணீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போர்
சேயரி நெடுங்கட் சித்திரா பதிமகள்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் பொறுஅண்
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தனன்
கஅ0 மற்றவள் பெற்ற மணிமே கலையான்
முற்ற முலையினன் முதிராக் கிளவியள்
செய்குவன் நவமெனச் சிற்றிலும் பேரிலு
மையங் கொண்டுண் டம்பல மடைந்தன
ளாங்கவ எவ்னியல் பினளே யாயினு
கஅ0 நீங்கா னவனை நிறல்போல் யாங்கணுங்
காரிகை பொருட்டாற் காமந் காழ்கொள்

களவு, கொலை, காமமென்பன ; “ கள்ளும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையு
முள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை ” (உச : எஎ - அ) என்பர்
பின்னும். அவற்றில் - அவ்வைந்தனுள்ளே.

கஎக - உ. காமம், கன்முதலிய கான்கினையும் நீக்காது ; என்றது,
காமமுடையோர் மற்றை நான்கு குற்றத்தையும் உடையராவரென்றபடி.

கஎங. ஆங்குது - அத்தன்மையதாகிய காமத்தை, அல்லவை கடிந்
தோர் - அல்லாத கன்முதலியவற்றையுங் கடிந்தோராவர்.

கஎச. நீங்கினரன்றே - அக்காமத்தை நீங்கினாரே.

கஎசு. உழப்போர் - வருந்துவோர்.

கஎடு - சு. நீங்காரே நரகத்தில் துன்பமனுபவிப்போராவார்.

மேல் உதயகுமரன் செய்தி கூறப்படும்.

கஎஅ. காதலனுற்ற கடுந்துயர் - கோவலன் கொலையுண்டிருந்தது.

கஎக. மாதவர்பள்ளியுள் - பெளத்த சங்கத்தாரான அறவணவழக
னுடைய உறைவிடத்தில்.

கஎஅ - க. மணி. உ : ஓக - கூக, கஅ : எ - அ.

கஎஎ - க. மகளாகிய மாதவி. பள்ளியுள் அடைந்தனன்.

கஅ0. அவன் - மாதவி. கஅஉ. தவம் செய்குவனென்று.

கஅங. ஐயம் - பிச்சை. அம்பலம் - உலகவறவி.

கஅஇ. அவனை நிறல்போல் யாங்கணும் நீங்காணும்.

கஅசு. காரிகைபொருட்டு - மணிமேகலைபொருட்டு. காழ்கொள் -
முற்ற ; மணி. உஉ : கசஅ.

(பி - மீ.) கஎங. ‘அவைகடிந்தோரென’ கஎக. ‘அடைதலும்’

வாரிரு ளஞ்சா னம்பல மடைந்தனன்
காயசண் டிகைவடி வாயினள் காரிகை
காயசண் டிகையு மாங்குள ளாதலிற்
௧௯௦ காயசண் டிகைதன் கணவ னாகிய
வாய்வாள் விஞ்சைய னெருவன் றேன்றி
யீங்கிவன் பொருட்டால் வந்தன னிவனென
வாங்கவன் றீவினை யுருத்த தாகலின்
மதிமருள் வெண்குடை மன்ன நின்மக
௧௯௫ னுதய குமர னெழியா னாக
வாங்கவ டன்னை யம்பலத் தேற்றி
யோங்கிருள் யாமத் திவனையாங் குய்த்துக்
காயசண் டிகைதன் கணவ னாகிய
வாய்வாள் விஞ்சையன் றன்னையுங் கூஉய்
௨௦௦ விஞ்சை மகள்பா லிவன்வந் தனென
வஞ்ச விஞ்சையன் மனத்தையுங் கலக்கி
யாங்கவன் றன்கை வாளா லம்பலத்
தீங்கிவன் றன்னை யெறிந்ததென் றேத்தி
மாதவர் தம்முளோர் மாதவ னுரைத்தலுஞ்
௨௦௫ சோழிக வேனாதி தன்முக நோக்கி

௧௮௭. அஞ்சானாகி அம்பலமடைந்தனன்.
௧௮௮. காரிகை - மணிமேகலை. ௧௮௯. உளன் - உள்ளான்.
௧௯௧. வாய்வாள் - தப்பாத வான்.
௧௯௨. இவள்பொருட்டு - காயசண்டிகையின் பொருட்டு.
௧௯௩. அவன் - உதயகுமரன்; காஞ்சனனுமாம்.
௧௯௪. மருள் - உவமவுருபு; மணி, ச; உள.
௧௯௫. அவன் தன்னை - மணிமேகலையை.
௧௯௬. இவனை - உதயகுமரனை.
௨௦௦. விஞ்சைமகள் - காயசண்டிகை.
௨௦௩. எறிந்தது - அத்தீவினை வெட்டியது.
௨௦௫. எழுதியென்பது வேந்தனாற் கொடுக்கப்படும் பட்டப்பெயர்
களுளொன்று; இதனை, “மாராயம் பெற்ற கெடுமொழியானும்” (தேவல்.
புறத். கு. ௮) என்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் எழுதியவுரையா
லும், அதில், “போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக், காரக்
கடல் பெற்ற கரையன்றோ - போர்க்கெல்லாந், தானுதியாகிய தார்வேந்
தன் மோதிரஞ்சே, ரோனாதிப் பட்டத் திவன்” என்று அவர் எடுத்துக்
காட்டிய பழம்பாட்டாலுமுணர்க; பெரியபுராணத்துக் கூறப்பட்டுள்ள
திருத்தொண்டர்களுள் ஒருவர்க்கு எழுந்தநாயனானுரென்ற திருநாமம்.
(பி - டி.) ௧௯௪. ‘மதிமருனெடுங்குடை’

யான்செயற் பால திளங்கோன் றன்னைத்
தான்செய் ததனாற் றகவிலன் விஞ்சையன்
மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங்
காவலன் காவ லின்றெனி னின்றான்

௨௬௦ மகளை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோர்
துயர்வினை யாளன் றேன்றின னென்பது
வேந்தர் தஞ்செவி யுறுவதன் முன்ன
மீங்குவன் றன்னைபு மீமத் தேற்றிக்

சணிகை மகளாயுங் காவல்செய் கென்றன

௨௬௫ னணிகிளர் நெடுமுடி யரசாள் வேந்தென்.

௨௨.—சிறைசெய்காலை முற்றிற்று.

இதுபற்றியேவந்த குடிப்பெயர்போலும்; “ஆழிதொட்டான்” என்பதற்கு
‘என்திமோதிரஞ் செறித்த சேனாதி’ (சீலக. ௨௬௬) என்று ஆசிரியர்
நச்சுணர்க்கினியரொழுகியிருக்கின்றனர். மேற் கூறியவாற்றாலும், இக்
காதையின் தலைப்பில், ‘மந்திரியாகிய சோழிகவேனாதி’ என்றிருத்தலா
லும், ‘சோழிகவேனாதி’ என்பதற்குச் சோழனுடைய என்திமோதிரஞ்
செறித்த சேனாதிபும் மந்திரியுமாகிய ஒருவனென்று பொருள்கொள்ளு
தல் பொருத்தமுடைத்து.

௨௦௭. காஞ்சனன் தகுதியில்லாதவனாயினான்.

௨௦௬ - எ. யான் செயற்பாலதைத் தான் செய்ததனென்க.

௨௦௮ - க. காவலின்றெனின், நோன்புமின்று, கற்புமின்று;
“அருந்திற் றரசர் முறைசெயி னல்லது, பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக்
கற்புச் சிறவாது” சீலபு. ௨௮ : ௨௦௭ - ௮.

௨௬௦. மகளை முறைசெய்த மன்னவன் - கன்றையிழந்த பசுவின்
துயரைத் தீர்த்தற்குத் தன் மகனைக் கிடத்தி அவன் மார்பில் உருளைசெல்
லும்படி தேரையூர்ந்த மனுவேந்தன்; இதனை, “மேலைக், கற
வைக்கன் றூர்ந்தானைத் தந்தைபு மூர்ந்தான்” (பழ. ௬௩), “வாயிற்
கடைமணி நடுநா நடுங்க, வாலின் கடைமணி யுருநீர் நெஞ்சு
கூடத் தான்ற, னரும்பெறற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்,
பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே” (சீலபு. ௨௦ : ௫௩ - ௬),
“கறவை முறைசெய்த காவலன்கா ணம்மானை” (ஐ. ௨௬ : புறவு
நிறை), “மருளும் பசுவொன்றின் மம்மர்நோய் தீர, வருளுந் திருத்தே
ருரவோன்” (குலோத்துங்கசோழனுலா) என்பவனவற்றாலும், பெரிய
புராணத்திலுள்ள திருவாரூர்ச் சிறப்பாலுமுணர்க.

௨௬௧. துயர்வினை - தீவினை. ௨௬௨ - ௩. முன்னம் ஏற்றி.

௨௬௪. சணிகைமகள் - மணிமேகலை.

க - ௨௬௫. மண்டிலம் சீப்பப் புரிந்தோர் உரைப்பக்கேட்டு மாதவ
ரெல்லாம் மணிமேகலையைநோக்கி, ‘இதனை நீயறிவதுமுண்டோ’ என,

(பி - ம.) ௨௦௬, ‘காவலன்றித் தங்காவலான்’

அவன் உரைத்தலும், அவனைச் சிறுவனொடு வேறிடத்தொளித்து இசைத்துச் சென்று குறுகி ஒரு மாதவனுரைத்தலும், கேட்டு வேந்தன், 'உரையும்' என, ஒரு மாதவனுரைக்கும்; அங்குனமுரைக்குமாதவன் ஏத்தி உரைத்தலும், வேந்து காவல் செய்கின்றனனென வினைமுடிவு செய்க.

இருபத்து மூன்று வது

சிறைவிகாசை.

[இருபத்து மூன்றுவது மணிமேகலை சிறைவீசேய்த இராசமா தேவி குறைகொண்டிரப்பச் சீலங்கோடுத்த பாட்டு.]

மன்னவ நருளால் வாசந் தவையெனு
நன்னெடுங் கூந்த னரைமு தாட்டி
யரசர்க் காயினுங் குமரற் காயினுந்
திருநிலக் கிழமைத் தேவியர்க் காயினுந்
டு சுட்டுரை விரித்துந் கற்றவை பகர்ந்தும்
பட்டவை துடைக்கும் பயங்கெழு மொழியின
ளிலங்கரி நெடுங்க ணிராசமா தேவி
கலங்களு ரொழியக் கடிதுசென் றெய்தி
யமுதடி வீழா தாயிழை தன்னைத்
க0 தொழுதுமுன் னின்று தோன்ற வாழ்த்திக்
கொற்றங் கொண்டு குடிபுறங் காத்துச்

உ. நரைக்கூந்தல் - வெண்மையையுடைய கூந்தல்.

நட - ச. ஆயினுமென்பது விகற்பப்பொருளைத் தருவதோரிடைச் சொல்; எண்ணிடைச்சொல்லுமாம்.

டு. சுட்டுரை - பொருள் பொதிந்த சொல்.

க. பட்டவை - உண்டான துன்பங்கள். பயம் - பிரயோசனம்.

டு - க. விரித்தும் பகர்ந்தும் துடைக்கும் மொழியினன்.

அ. கலங்களுர் - கலங்குதற்குக் காரணமாகிய துன்பம். கடிது சென்று - விரைவாகச் சென்று.

க - அ. வாசந்தவையெனுமாதாட்டி, மொழியினன், தேவியது அஞ் ரொழிய மன்னவனருளாற் கடிதுசென்றெய்தியென்க.

க0. தொழுது - அஞ்சலிசெய்து.

கக. கொற்றங்கொண்டு - அரசவரிமையைக்கொண்டு; "கொற்றங் கொண்டு கோலினி தோச்சென" (பெருங். உ, டி: எங்.) குடிபுறங்

(பி - ம்.) க. 'பட்டதுதடைக்கும்' க. 'அழுதனளடிவீழ்ந்து'

செற்ற தெவ்வர் தேளந்தம தாக்கியுந்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற் போழ்ந்து
செருப்புகன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென
கடு மூத்து விளிதலிக் குடிப்பிறந் தோர்க்கு
நாப்புடை பெயராது நானுத்தக வுடைத்தே
தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன்
றென்னெனப் படுமோ நின்மகன் மடிந்தது
மன்பதை காக்கு மன்னவன் றன்முன்

காத்து - குடிகளைப் பிறர் நலியாமற் பாதுகாத்து ; “குடிபுறங் காத்தோம்பி” துறள், ஐசக.

கஉ. செற்றம் - பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது. தெவ்வர் - பகைவர்.

கங. தருப்பையிற்கிடத்தி - பரப்பியதருப்பைப்புல்லிற் கிடத்தி. போழ்ந்து - பிளந்து.

கச. செருப்புகல் மன்னர் - போரின் கண்ணே புக்குப் போர் செய்து வீழ்ந்தலையுடைய அரசர். செல்வுழிச் செல்க என - செல்லுமுல கத்திலே செல்கவென்று அந்தணர் கூறும் வண்ணம்.

கடு. மூத்துவிளிதல் - மூப்புற்று இறத்தல். இக்குடி - சோழபரம்பரை.

கங - சு. போரிலிறவாமல் முதுமையுற்று நோயால் இறந்த அரசருடம்பை அந்தணர் தருப்பைப்புல்லிற்கிடத்தி, தமது ஆண்மையே பற்றுக்கோடாக யுத்தத்திலேயிறந்த அரசர்செல்லும் உலகத்திலே இவர் செல்கவென்று அவ்வுடம்பை வாளாற் பிளந்து அடக்குதல் மரபாதவின் இங்ஙனங் கூறினர். இப்படியே, “ஓடன் மரீஇய பீடின் மன்னர்,..... திறம்புரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி, மறங்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த, நீன்கழன் மறவர் செல்வுழிச் செல்கென, வான்போழந் தடக்கலு முய்ந்தனர்” (புறநா. கங), “மூப்பினும் பிணியினும் இறவாது அமர்க்களத்து வீழ்ந்தோரே துறக்கம்பெறுவர்” (தொல். அகத். கு. சச, ந.) என வந்திருத்தல் காண்க; அகநா. சு: க - ங, பார்க்க.

கசு. நாப்புடை பெயராது - இதுனைக்கூறுதற்கு எனது நாவானது புடைபெயர மாட்டாது. நானுத்தகவுடைத்து - நானுந்தகுதியை யுடைத்து ; “மலைத்தனை யென்பது நானுத்தக வுடைத்தே” புறநா. ஙசு.

கஉ - சு. தமதாக்கியும் மூத்துவிளிதல் இக்குடிப்பிறந்தோர்க்கு நானுத்தகவுடைத்து.

கஎ - அ. நின்மகன் மடிந்தது, தன் மண் காத்தமையாலன்று ; பிறர் மண் கொண்டமையாலுமன்று ; காமத்தால்; அவ்விறப்பு யாதென்று கூறப்படும்.

கக. மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை.

(பி - டி.) கஉ. ‘செற்றதெவ்வர்தேயந்தமது’ கசு. ‘நானுத்தக வுடைத்தனை’

உ௦ துன்பங் கொள்ளே லென்றவன் போயபின்
கையாற் றுள்ளங் கரந்தகத் தடக்கிப்
பொய்யாற் றொழுக்கங் கொண்டுபுற மறைத்து
வஞ்சஞ் செய்குவன் மணிமே கலையையென்
றஞ்சி லோதி யரசனுக் கொருநாட்

உரு பிறர்பின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத்
தறிவு திரிந்தோ னரசிய ருனிலன்
கரும்புடைத் தடக்கைக் காமன் கையற
வரும்பெற ளிளமை பெரும்பிறி தாக்கு
மறிவு தலைப்பட்ட வாயிழை தனக்குச்

நு0 சிறைதக் கன்று செங்கோல் வேந்தெனச்

உ௦. கொள்ளேல் - கொள்ளாதே. அவன் - வாசந்தவை.

இராசமாதேவி, அரசனையடைந்து மணிமேகலையைச் சிறைமீட்டு
உடன்கொண்டு சென்று தன் காவலில்வைத்து வஞ்சித்தல் இனிக்கூறப்
படும்.

உ௧. கையாற்றுள்ளங்கரந்து - செயலறவியையுடைய உன்னத்தை
மறைத்து; என்றது புத்திரசோகத்தை வெளிப்படுத்தாமலென்றபடி.

உ௨. பொய்யாற்றொழுக்கங் கொண்டு - பொய்வழிக்கண் ஒழுகு
தலைக்கொண்டு. புறமறைத்து - புறத்தே தோன்றாமல் மறைத்து;
என்றது மணிமேகலையை வஞ்சித்தற்கெண்ணிய தனது கீயவெண்ணத்
தை ஒருவாற்றானும் வெளிப்படுத்தாமலென்றபடி.

உ௩. மணிமேகலையை வஞ்சஞ்செய்குவேனென்று கருதி.

உ௪. அஞ்சிலோதி - இராசமா தேவி.

உரு. கோலத்து - வேடத்தைக்கண்டு.

உ௬. அறிவுதிரிந்தோன் - அறிவு வேறுபட்ட உதயகுமான்.

உ௭. கையற - செயலற.

உ௮. இளமை - இளமையை. பெரும்பிறிதாக்கும் - பயன்படாது
கெடச்செய்யும்.

உ௯ - அ. கையறப் பெரும்பிறிதாக்குமென்க.

உ௧. தலைப்பட்ட - நேர்ப்பட்ட; முதன்மைப்பட்டவென்றுமாம்.

நு0. தக்கன்று - தக்கதன்று; விகாரம். வேந்த் : அண்மை விளி.
என - என்று இராசமாதேவி சொல்ல.

உ௪ - நு0. அஞ்சிலோதி ஒருநாள் அரசனுக்குச் சிறைதக்கன்
மெனவென்க.

(பி - டி.) உ௬. 'அறவியறிரிந்தோன்'

சிறப்பின் பாலார் மக்க எல்லார்
 மறப்பின் பாலார் மன்னர்க் கென்ப
 தறிந்தனை யாயினிவ் வாயிழை தன்னைச்
 செறிந்த சிறைநோய் தீர்க்கென் றிறைசொல
 ௩௫ வென்னே டிருப்பினு மிருக்கவிவ் விளங்கொடி-
 தன்னே டெடுப்பினுந் தகைக்குந் ரில்லென்
 றங்கவ டனைக்கூஉ யவடன் னேடு
 கொங்கவிழ் குழலாள் கோயிலுட் புக்காங்
 கறிவு திரித்திவ் வகனக ரெல்லா
 ௪௦ மெறிதரு கோலம்பான் செய்குவ லென்றே
 மயற்பகை யூட்ட மறுபிறப் புணர்ந்தா
 ளயர்ப்பது செய்யா வறிவின ளாகக்

௩௧ - ௨. சிறப்பின்பாலார் மக்கள்-கல்விமுதலிய விசேடமுடைய வர் புதல்வர். அல்லார் மறப்பின்பாலார் - அல்லாதவர் மறத்தற் குரியவர். என்பது - என்று பெரியோர் கூறுதலை. இவ்வடிகளின் கருத்து, “உற்றுழி புதலியு முறுபொருள் கொடுத்தும்.....ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ள, மூத்தோன் வருக வென்னு தவரு, எறிவுடை யோனா றாகு செல்லும், வேற்றுமை தெரிந்த நூற்பா லுள்ளங், கீழ்ப் பா லொருவன் கற்பின், மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே” (புறநா. ௧௮௩) என்பதன் பொருளையும், “அரம்போலும்” (குறள், ௧௯௭) என்ப தன் பொருளையும் ஒருவாறு தழுவி வந்திருத்தல் காண்க.

௩௨. ஆயிழை - மணிமேகலை.

௩௪. சிறைநோய்-சிறைத்துன்பம். தீர்க்கென்று - தீர்க்கவென்று. இறை - அரசன்.

௩௬. தன் ஓடு எடுப்பினும் - தனக்குரிய ஓட்டையேந்திப்பிச்சைக் குப் புகுவாளாயினும். தகைக்குநர் இல் - தடுப்பவர்களில்லை; “அணித் தகை யுடம்பு” (கீவக. ௧௧௭௨.) என்று - என்று கூறி.

௩௭. அவடனைக்கூஉய் - மணிமேகலையை யழைத்து.

௩௮. குழலாள் - இராசமாதேவி.

௩௯ - ௮. குழலாள் அவளோடு கோயிலுட்புகு.

௪௦. அறிவுகிரித்து - அறிவைமருந்தால் வேறுபடச்செய்து; பித் தாக்கியென்றபடி.

௪௦. எறிதருகோலம் - அடிக்குங்கோலத்தை; கல்லெறியுங் கோ லத்தை யென்றுமாம். செய்குவவென்று - இவளுக்குச் செய்வேனென்று கருதி.

௪௧. மயற்பகையூட்ட - பித்தேறுதற்குக் காரணமாகிய மருந்தை யூட்ட; “வஞ்ச முண்டு மயற்பகை யுற்றோர்” (சிலப். ௫: ௧௨௨.) உணர்ந்தாள் - மணிமேகலை.

௪௨. அயர்ப்பது - மறப்பது.

௪௧ - ௨. “மயற்பகை யூட்டின மறுபிறப் புணர்ந்தே, னயர்ப்பது

கல்லா விளைஞ னொருவனைக் கூஉய்
வல்லாங்குச் செய்து மணிமே கலைதன்
சரு னிணைவள ரிளமுலை யேந்தெழி லாகத்துப்
புணர்குறி செய்து பொருந்தின ளென்னும்
பான்மைக் கட்டுரை பலர்க்குரை யென்றே
காணம் பலவுங் கைநிறை கொடுப்ப
வாங்கவன் சென்றவ் வாயிழை யிருந்த
ரு0 பாங்கி லொருசிறைப் பாடுசென் றிணைதலுந்
தேவி வஞ்ச மிதுவெனத் தெளிந்து
நாவியன் மந்திர நடுங்கா தோதி
யாண்மை கோலத் தாயிழை யிருப்பக்
காணம் பெற்றோன் கடுத்துய ரெய்தி
ருரு யரச ருரிமைபி லாடவ ரணுகார்

1233
(1240)

T
41. 100 + 01 | 2
24

செய்யா வறியினே னாயினேன்” (கஉ - ட) என்று பின்பு வருதல்
காணக. உணர்ந்தாள் அறிவினளாக.

சச. வல்லாங்குச்செய்து - வல்லபடி செய்து; “வடியா நாவின்
வல்லாங்குப் பாடி” புறநா. சஎ.

சஅ. காணம் - பழங்காசு; சீவக. கககஎ, ந. கைநிறை
கொடுப்ப - கைநிறையக்கொடுப்ப; நிறை: விகாரம், “நிலநெளி
பரந்த வன்றே” (சீவக. சநட) என்பதில், ‘நெளி’ என்பதுபோல.

சட - அ. ஒருவனைக்கூஉய், ‘வல்லாங்குச்செய்து புணர்குறி
செய்து பொருந்தினளென்னுங் கட்டுரையைப் பலர்க்கும் உரை’ என்று
கூறிக் காணம்பலவுக் கொடுப்பவென்க.

சக. ஆயிழை - மணிமேகலை.

ரு0. பாங்கு இல் ஒரு சிறைப்பாடு - அழகில்லாத ஒரு பக்கத்தி
னிடத்தே; பக்கத்துள்ள ஒரு காவலிடத்தென்றும்.

சக - ரு. அவன்சென்று பாடுசென்றிணைதலுமென்க.

ருக. தேவி - இராசமாதேவி. இது - இவ்விளைஞன் வந்தது.

ருஉ. நாவியல் மந்திரம் - நாப் புடைபெயருமளவிலே உச்சரிக்கப்
படும் மந்திரம்; என்றது வேற்றுருவெய்துவிக்கும்மந்திரத்தை; “ஆறே
மூத் தடக்கிய வருமறைக் கேள்வி, நாவியன் மருங்கி னவிலப் பாடி”
முருகு. கஅக - எ.

ருக - ட. ஆயிழை, இது தேவிவஞ்சமெனத்தெளிந்து மந்திரத்தை
ஒதிக் கோலத்துடனிருப்பவென்க.

ருரு. அரசருரிமையில் ஆடவரணுகார் - அரசருடைய தேவிமா
ரிருக்கும் அந்தப்புரத்தில் ஆணைக்கள் குறுகார்; “ஆடவர் குறுகா
வருங்கடி வரைப்பின்” (நெடுநல். க0௭); அந்தப்புரத்தை, “குழை
முகப் புரிசை” (சீவக. உஎரு) என்பர் தீநுத்தக்கதேவர்.

(பு - மீ.) ருட. ‘ஆண்மைக்’

நிரயக் கொடுமக ணினைப்பறி யேனென்
 நகநகர் கைவிட் டாங்கவன் போயபின்
 மகனேநோய் செய்தானை வைப்ப தென்னென்
 றுய்யா நோயி னூடுழைந் தனனெனப்
 சு0 பொயர்நோய் காட்டிப் புழுக்கறை யடைப்ப
 லுடுழை மந்திர முடைமையி னந்த
 வாணுதன் மேனி வருந்தா திருப்ப
 வையென விம்மி யாயிழை நடுங்கிச்
 செய்தவத் தாட்டியைச் சிறுமை செய்தே
 சுரு னென்மகற் குற்ற விடுக்கண் பொழுது
 பொன்னே ரணையாய் பொறுக்கென் றவடொழ

இசு. நாகத்தை யடைதற்குரிய கொடுமையையுடைய இவளது
 தீயவெண்ணத்தை நானறிந்திலேனெனக் கருதி; இராசமாதேவி வியப்
 சரிக்குங் கருத்துடையாளென்று அவ்விளைஞன் கருதினோர்போலும்.

இஎ. அகநகர் - அந்தப்புரம்.

இச - எ. காணம்பெற்றேன், துயரெய்தி அறியேனென்றுகைவிட்
 டிப்போயபின்னென்க. சு௩ - இஎ. மணி. உ௩: சுசு - இ.

இஅ. உதயகுமரனுக்குக் காமநோயை உண்டாக்கிக் கொல்லு
 வித்த இவளை இனி உயிருடன் வைத்தல் நமதன்பிற்கு யாதாயெனென்று
 இராசமாதேவி கருதி.

இக. உய்யாதோயின்-உயிரைத்தாங்கியிராமைக்குக் காரணமாகிய
 நோயினால்; மருந்தார் போக்கவொண்ணாத நோயினாலென்றுமாம்.

சு0. புழுக்கறை - புழுங்கச்செய்யும் அறை; “புழுக்கறைப் பட்
 டோர் போன்று” (௩: சு0) என்றார் முன்னும்.

இஅ - சு0. (இராசமாதேவி) வைப்பதென்னென்று காட்டி
 அடைப்ப வென்க.

சு௨. வாணுதல் - மணிமேகலை. இஅ - சு௨. மணி. உ௩: சுசு - எ.

சு௩. ஐயெனவிம்மி - விரையப்பொருமி; “ஐயென வளைப்ப”
 (சீவக. சசஅ); “மோதிரத்தொட் டையென்ன...நோக்கினான்” (சை
 க0ச0.) ஆயிழை - இராசமாதேவி.

சுச. செய்தவத்தாட்டியை - மணிமேகலைக்கு; ஐ: உருபு மயக்கம்.
 சிறுமை - குற்றம்; என்றது மயற்பகையூட்டியது முதலிய மூன்றினையும்.

சுச - இ. பொழுது செய்தேனென்க.

சுசு. பொன்னேரணையாய் - திருமகளின்மறுதலைபோல்வாய்; திரு
 மகளுக்கு நேராகிய அத்தன்மையையுடையாயெனினுமமையும் (மணி.
 உ: சுசு); “கோளரிக்குந் நிகரன்றார்” (தீருத்சீந். உ௨௫.) அவன் -
 இராசமாதேவி.

மேல்வருவன மணிமேகலைகூற்று.

(பி - மீ.) இசு. ‘நினைப்பதறியேனென்று’ சுசு. ‘பொறுக்கென்
 றவடொழ’

- ல பதிதன் வயிற்றிற் றேன்றிய
வேலங் கமழ்தா ரிராகுலன் றன்னை
யழற்க ணாக மாருயி ருண்ண
- ௭௦ விழித்த லாற்றே னென் னுயிர் சுடுநாள்
யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
பூங்கொடி உல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
வுடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ
வுடற்கழு தனையே லுன்மகன் றன்னை
- ௭௫ யெடுத்துப் புறங்காட் டிட்டனர் யாரே
யுயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புக்கில்
செயப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரிய
தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னாய்தொடி
யெவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டு
- ௮௦ மற்றுன் மகனை மாபெருந் தேவி
செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்
மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை
புடற்றுணி செய்தாங் குருத்தெழும் வல்வினை

௭௭ - ௮. தோன்றிய இராகுலன் றன்னை.

௭௯. அழற்கண் நாகம் - திட்டிவிடமென்னும்பாம்பு; அழல் - விடம்; “ஐந்தலை யரவின் சீற்றத் தாரழல் குளிக்க லுற்றார்” (சீவக. ௭௪௬); “அழல்வாய் நாகத் தாரெயி றழந்தினர்” சிலப். ௫: ௧௨௪.
௭௦. விழித்தல் - உயிர் வாழ்தல்; நாகத்தின் தொழிலாக்கினும் மையும். [படி.]

௭௧. இளங்கோன் றனக்கு யாங்கிருந்தழுதனை; அழுதிலாயென்ற
௭௫. புறங்காடு - மயானம்.

௭௬. புக்கில் - புகுமிடமாகிய உடம்பு; “நோக்கார்கொ ளெய்ய தோர் புக்கிலை” நூலடி. ௪௧.

௭௭. வினையென்றது, நல்வினை தீவினையென்னும் இரண்டையும்.

௭௮ - ௭. வினையால் உயிர்புகும்புக்கில் தெரிந்துணர்வரியபதென்க.

௭௮. அன்பினையாயின் - அன்பையுடையாயாயின். ஆய்தொடி:

௭௯. எவ்வுயிர்க்காயினும் - எல்லாவுயிர்க்கும். [விளி.]

௮௦. மாபெருந்தேவி - இராசமாதேவி; விளி.

௮௧. கோபித்த காஞ்சனன் கொலை செய்தற்குக் காரணமான தீவினையைக்கேள். அ.உ. மு. மணி. ௨௧: ௫௬.

௮௩. உடம்பைத் துண்டமாக வெட்டினமையால் தோன்றி யெழுந்த வலிய தீவினை.

(பி - ம்.) ௭௦. ‘இழிதலாற்றேன்’ ௭௫. ‘சுமப்புறங்காடு’ ௭௭. ‘செயப்பாட்டுவினை’ ௮௩. ‘உருத்தெழும்வல்வினை’, ‘உருத்தெழுபாவம்.’

- நஞ்சுவிழி யரவி னல்லுயிர் வாங்கி
அரு விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே
யாங்கறிந் தனையோ வீங்கிது நீயெனிற
பூங்கொடி நல்லாய் புருந்த திதுவென
மொய்ம்மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலாத்
தெய்வக் கட்டுரை தெளிந்ததை யீறு
கூ0 வுற்றதை யெல்லா மொழிவின் றுரைத்து
மற்று முரைசெயு மணிமே கலையான்
மயற்பகை யூட்டின மறுபிறப் புணர்ந்தே
னயர்ப்பது செய்யா வறிவினே னாயினேன்
கல்லாக் கயவன் காரிருட் டான்வர
கூரு நல்லா யானுரு நான்கொண் டிருந்தே
னூனெழி மந்திர முடைமையி னன்றோ
மாணிழை செய்த வஞ்சம் பிழைத்த
தந்தரஞ் சேறலு மயலுருக் கோடலுஞ்

அச. அரவின் - அரவினால். நல்லுயிர் வாங்கியென்றது, முற்பிறப் பின் செய்தியை.

அரு. வீட்டியது - கொன்றது; வீழ்த்தியதென்பதன் மருஉவுமாம்.

அரு - று. வினை, முற்பிறப்பில் உயிரை அரவின் வாங்கி இப்பிறப் பில் விஞ்சையன் வாளால் வீட்டியது.

அசு. இது - இச்செய்தியை. அள. புருந்தது - சம்பவீத்தது.

அஅ. பொழில் - உவவனம்.

அக. தெய்வக்கட்டுரை - சுந்திற்பாவைத்தெய்வங்கூறிய பொருள் பொதிந்த சொல்.

கூ0. ஒழிவின்று - விடாமல், அள - கூ0. இதுவெனவுரைத்தென்க.

கூக. மணிமேகலை பின்னும் சொல்லுவாள்.

கூங. அயர்ப்பது - மறப்பது.

கூச. கயவன் - சீழ்மகன்; கொடியவனுமாம். இருள் - இருளில்

கூடு. நான் ஆணுருக்கொண்டிருந்தேன்.

கூச - று. மணி. உரு; சக - றுள.

கூள. வஞ்சம் - ஊனெழிந்தனனென்று பொய்நோய் காட்டிப் புழுக்கறையடைத்தது, பிழைத்தது - தப்பியது.

கூச - ள. மந்திரமுடைமையினன்றோ வஞ்சம் பிழைத்தது.

கூஅ. அயலுருக்கோடல் - வேற்றுருவங் கொள்ளல்.

(பி - ி.) கூச. 'உடைமையினன்றே'

‘ சிந்தையிற் கொண்டிலேன் சென்ற பிறனியிற்
க00 காதலற் பயந்தோய் கடுந்துயர் களைந்து
திதுறு வெவ்வினை தீர்ப்பது பொருட்டாற்
றையா லுன்றன் றமோற் றவலத்
தெய்யா மையறீர்ந் தின்னுரை கேளா
யாள்பவர் கலக்குற மயங்கிய நன்னாட்டுக்

க00 காருக மடந்தை கணவனுங் கைவிட
வீன்ற குழவியொடு தான்வே ருகி
மான்றோர் திசைபோய் வரையாள் வாழ்வுழிப்
புதல்வன் றன்னையோர் புரிநூன் மார்பன்
பதியோ ரறியாப் பான்மையின் வளர்க்க

க01 - க0க. போனபிறப்பில் எனக்குக் கணவனுயிருந்தோனை இப்பிறப்பில் மகனாகப் பெற்ற உனது துயரைக்களைந்து வினையைத் தீர்த்த பொருட்டே சேறலும் கோடலும் சிந்தையிற் கொண்டிலேனென்க.

க0உ. தையால்; விளி.

க0உ - க. தமோற்று அவலத்து எய்யா மையல் - தமொறுதற்குக் காரணமாகிய வருத்தத்தைச் செய்யும் அறியாமையாகிய மயக்கம்; மையல் - செல்வச் செருக்குமாம்; “மையன்மத யானைநிரை மன்னன்” கீவக. 004க.

மேல், காமம், கொலை, கன், பொய், களவு ஆகிய இவ்வவைந்தும் நீக் கற்பாலனவென்று இராசமாதேவிக்கு மணிமேகலை உபதேசித்தல் முதலியன கூறப்படும்.

க0ச. ஓரசர் கொடுங்கோல் செலுத்துதலால், யாவரும் தத்தம் நிலை தமோறிய நல்ல நாட்டில்; கலி. 00.

க00. காருகமடந்தை - இல்லறவொழுக்கினளாகிய ஒருத்தி; நெய்வேலார் குலத்துப் பிறந்த ஒருத்தியென்றுமாம், கைவிட - துறக்க.

க0க. குழவியும் தானும் வெவ்வேறிடத்துப் பிரிவுற்று.

க0௭. மான்று - மயங்கி. வரையாள் - தன்னலம் விலைகொடுப்பார் யாவர்க்கும் விற்பதல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாதாரென்னும் வரையறை யில்லாளாய்.

க0௪ - ௭. நாட்டிற் காருகமடந்தை கணவன் கைவிடதலால் வேராகி மான்று போய் வரையாளாய் வாழ்வுழியென்க, இல்லறவொழுக்கினளாகிய இவள் கற்பொழிந்து வரைவின்றி வாழ்தற்கு அரசனது கொடுங்கோன்மை காரணமாதலின், ‘ஆள்பவர் கலக்குற’ என்பது கூறப்பட்டது; “மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங், காவலன் காவலின் மெளி னின்றால்” (உஉ: ௨0௮ - ௯) என்று இக்கருத்து முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

க0௮ - ௯. புரிநூன் மார்பன் புதல்வன்னை வளர்க்க.

கக௦ வாங்கப் புதல்வ னவடி மறியான்
றான்புணர் தறிந்துபின் றன்னுயிர் நீத்தது
நீர்நசை வேட்கையி னெடுங்கட முழலுஞ்
சூன்முதிர் மடமான் வயிறுகிழித் தோடக்
கான வேட்டுவன் கடுங்கணை தூர்ப்ப

கக௧ மான்மறி விழுந்தது கண்டுமன மயங்கிப்
பயிர்க்குரல் கேட்டதன் பான்மைய னாகி
யுயிர்ப்பொடுசெங்க ணுகுத்த நீர்கண்
டோட்டி யெய்தோ னோருயிர் துறந்ததுங்
கேட்டு மறிதியோ வாட்டடங் கண்ணி

க௨௦ கடாஅ யானேமுன் கட்கா முற்றோர்
விடாஅது சென்றதன் வெண்கோட்டு வீழ்வ
துண்ட கள்ளி னுறுசெருக் காவது
கண்டு மறிதியோ காரிகை நல்லாய்

கக௦. ஆங்கப்புதல்வன் - அங்குனம் வளர்க்கப்பட்ட புதல்வன்.
அவந்திறம் - அவன் தன்னுடைய தாயென்னுந் தன்மையை.

கக௧. பின்னறிந்தென்க.

கக௨. நீர்நசை வேட்கையின் - நீரைநச்சிய விருப்பத்தால்; நசை
வேட்கை; வினைத்தொகை; “நின்னசை வேட்கையி னிரவலர் வரு
வதை” (புறநா. ௩); “நீர்நசைஇ வேட்கையின் மானின்று விளிக்கும்”
(சீலப். கக: ஏஅ.) கடம் - காடு.

கக௩. சூல் - கருப்பம். கக௪. தூர்ப்ப - செலுத்த.

கக௫. மான்மறி - பெண்மான்; மான்குட்டியுமாம்.

கக௬. பயிர்க்குரல் - பயிராகியகுரல்; பயிர் - மிருகங்களுள்
ஒன்றை மற்றொன்று அழைக்கும் ஓசைக்குறிப்பு; “மடமா னாகு பிணை
பயி ரழைப்பின்” புறநா. க௮௭.

கக௭. ஓட்டியெய்தோன் - வேட்டுவன்; சுட்டு.

கக௮ - கூ. நீத்ததும் துறந்ததும் கேட்டும் அறிதியோ; இதனால்
காமத்தையும் கொலையையும் நீத்தல் வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

க௨௦. கடாஅயானை - மதயானை; “கடாஅக் களிற்றின்மேல்”
(குறள், ௧௦௮௭.) கட்காமுற்றோர் - கன்னை விரும்பியுண்டுகளித்தோர்.

க௨௧. கோடு - கொம்பு.

க௨௦ - ௨௩. கட்காமுற்றோ இங்ஙனமாதலை, “புதுக்கோள்
யானேமுன் போற்றாது சென்று, மதுக்களி மயக்கத்து வீரை மாய்ந்த
னும்” (மணி. க௨: ச௫ - ௭) என்றதனாலுமுணர்க.

(பி - மீ.) கக௭. ‘ஒட்டியெய்தோன்’

பொய்யாற்றொழுக்கம் பொருளெனக் கொண்டோர்
 கடரு கையாற் றவலங் கடந்தது முண்டோ
 களவேர் வாழ்க்கைய ருறாஉங் கடுந்துய
 ரினவேய்த் தோளாய்க் கிதுவென வேண்டா
 மன்பே ருலகத்து வாழ்வோர்க் கிங்கிவை
 துன்பந் தருவன துறத்தல் வேண்டுங்
 கடரு கற்ற கல்வி யன்றாற் காரிகை
 செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்
 மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோ ரென்போ
 ரல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்புநர்
 திருந்தே ரெல்வனை செல்லுல கறிந்தோர்
 கடரு வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தோர்
 துன்ப மறுக்குந் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்
 மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யாரென
 ஞான நன்னீர் நன்கணந் தெளித்துத்

கஉச. பொய்யாற்றொழுக்கம் - பொய்வழிக்கனொழுதுதல். பொருளெனக் கொண்டோர் - காரியமாகக்கொண்டோர்.

கஉரு. கையாற்றவலம் - செயலறவாகிய துன்பம்.

கஉசு. களவேர்வாழ்க்கையர் - களவே உழவுபோலும் இவ்வாழ்க்கைப் பொருளாகவுடையோர்; “கைப்பொருள் வெளவுங் களவேர் வாழ்க்கைக், கொடியோர்” (பெரும்பாண், ௪௦ - ௪௧) கடுந்துயர் - மிக்க துன்பம். கஉஅ. இவை - காமமுதலிய இவ்வைந்தும்.

கஉ௦. கல்வி காரிகை அன்று - கல்வி அழகுடைத்தன்று; என்றது பின்பு கூறப்படும் நற்குணங்களில்லாதவழிக் கல்வி அழகுடையதன் பெற்றவாறு. இவ்வடியை முன்னுள்ள அடியோடு கூட்டித் துன்பம் தருவனவற்றைத் துறவாவழிக் கல்வி அழகுடைத்தன்றென்று பொருள் கூறினும் பொருள்தும்.

கஉஉ. “மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோர்” சீலப், ௬௦ : ௨௦௨.

கஉ௩. அல்லன்மாக்கட்கு - வறுமைத் துன்பமுடையார்க்கு.

கஉ௨ - ௩. நிரப்புநரே வாழ்வோரென்போர்.

கஉ௪. எல்வனை; விளி.

கஉ௪ - ௫. அரும்பசி களைந்தோரே செல்லுலகறிந்தோர்.

கஉ௬. துணிபொருள் - பரமார்த்த தத்துவஞானம்.

கஉ௬ - ௭. அன்பொழியாரே துணிபொருளுணர்ந்தோர்.

கஉ௮. ஞானநன்னீர் - ஞானமாகிய நல்லநீரை. நன்கனம்-நன்றாக.

(பி - ம்.) கஉ௩. ‘நிரப்பினர்’

தேன ரோதி செவிமுதல் வார்த்து
 கச௦ மகன்றுயர் நெருப்பா மனம்விற காக
 வகஞ்சுடு வெந்தி யாயிழை யனிப்பத்
 தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து
 மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி
 யாங்கவ டொழுதலு மாயிழை பொறுஅ
 கச௫ டான்றொழு தேத்தித் தகுதி செய்திலை
 காதலற் பயந்தோ யன்றிபுந் காவலன்
 மாபெருந் தேவியென் றெதிர்வணங் கினளென்.

௨௩.—சிறைவிகோதை முற்றிற்று.

க௩௧. தேனரோதி - இராசமாதேவி. செவிமுதல் - செவியிடம்.
 கச௦. மகன்றுயர் - புதல்வனிறந்த துயரம்; புத்திரசோகம்.
 கச௧. அகம் - உள்ளிடம். ஆயிழை - மணிமேகலை.
 க௩௨ - க௧. ஞானநீரைத் தெளித்து வார்த்து வெந்தியை அவிப்ப
 வென்க.

கச௨. தேறு - தேற்றங்கொட்டை.

கச௩. மாறுகொண்டு - பகைமைகொண்டு.

கச௪. ஆங்கவன் - இராசமாதேவி. ஆயிழை - மணிமேகலை.

கச௫. காதலற் பயந்தோயன்றியும் - எனது முற்பிறப்பின் நாய
 கனை இப்பிறப்பிற் பெற்றதல்லாமலும்.

கச௬ - எ. காவலன் மாபெருந்தேவியென்று - அரசன் பட்டத்
 துத் தேவியாகவுமுள்ளாயென்று.

க - கச௭. வாசந்தவையென்னும்மூதாட்டி, மொழியினன், அவன்
 மன்னவனருளாற் சென்றெய்தித் தொழுது முன்னின்று வாழ்த்தி,
 'மன்னவன்நன்முன் துன்பங்கொள்ளேல்' என்று போயயின், அஞ்சி
 லோதி கரந்து அடக்கிக் கொண்டு மறைத்து, 'மணிமேகலையை வஞ்சஞ்
 செய்குவல்' என்று ஒருநாள் அரசனுக்கு, 'சிறை தக்கன்று' என,
 'தீர்க்க' என்று இறைசொல, குழலாள் அவளைக்கூடய்ப் புக்கு, 'செய்கு
 வல்' என்று ஊட்ட, அறிவினளாக, கொடுப்ப அணைதலும், இருப்ப,
 போயயின், அடைப்ப, இருப்ப, அவன் தொழ, மணிமேகலை ஒழிவின்று
 ரைத்து மற்றும் உரைசெய்யும்; அங்ஙனமுரைசெய்பவள் அவிப்ப, அவன்
 தொழுத்தலும், ஆயிழை பொறுஅளாய், 'மாபெருந்தேவி' என்று எதிர்
 வணங்கினளென வினைவுமுடிவு செய்ய.

இருபத்துநான் காவது

ஆபுத்திராளுடைந்த காதை.

[இருபத்துநான் காவது மணிமேகலை மாநகரோழிந்து
ஆபுத்திராளுடைந்த பாட்டு.]

மன்ன குமரனை வஞ்சம் புணர்த்த
தொன்முது கணிகைதன் சூழ்ச்சியிற் போயவன்
விஞ்சையன் வாளின் விளிந்தோ னென்பது
நெஞ்ச நடுக்குறக் கேட்டுமெய் வருந்தி
௫ மாதவி மகடனை வான்சிறை நீக்கக்
காவலன் நேவி காற்கீழ் வீழ்ந்தாங்
கரவே ரல்கு வருந்தவ மடவா
ருரவோற் களித்த வொருபத் தொருவரு
மாயிரங் கண்ணோ னவிரயம் வழுவக்கொள
௧௦ மாயிரு ஞாலத்துத் தோன்றிய வைவரு
மாங்கவன் புதல்வனோ டருந்தவன் முனிந்த
வோங்கிய சிறப்பி னொருநூற்று நால்வருந்
திருக்கிளர் மணிமுடித் தேவர்கோன் றன்முன்
ஊருப்பசி முனிந்த வென்குலத் தொருத்திபு
௧௫ மொன்று கடைநின்ற வாறிரு பதின்மரித்

-
- க. மன்னகுமரனை - உதயகுமரனை. புணர்த்த - சேர்த்திய.
உ. முதுகணிகை - சித்திராபதி; எழுவாய். தொன்முது; ஒரு
பொருட் பன்மொழி. போயவன் - உதயகுமரன்.
ங. விளிந்தோன் - இறந்தான்.
டு. மாதவிமகடனை - மணிமேகலையை. நீக்க - நீக்குதற்பொருட்டு.
சு. காவலன்றேவி - இராசமாதேவி. டு - சு. நீக்க வீழ்ந்து.
உ - சு. கணிகை, விளிந்தோனென்பதைக் கேட்டு வருந்தி
வீழ்ந்து.
எ. 'அரவேர்' என்பது முதலியன சித்திராபதிகூற்று.
கக. புதல்வன் - சயந்தன். கடு. நூற்றிருபத்தொருவர்.
(பி - ம.) டு - சு. 'சிறைதவிர்த்த, காதலன்றேவி' கடு. 'ஒன்று
கடையிட்ட'

- தொன்றுபடு மாநகர்த் தோன்றிய நாண்முதல்
யானுறு துன்ப மியாவரும் பட்டிலர்
மாபெருந் தேவி மாதர் யாரினும்
பூவிலை யீத்தவன் பொன்றின னென்று
உ0 மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்ததும்
பரந்துபடு மனைதொறும் பாத்திர மேந்தி
யரங்கக் கூத்திசென் றையங் கொண்டது
நகுத லல்லது நாடகக் கணிகையர்
தகுதி யென்னார் தன்மை யன்மையின்
உரு மன்னவன் மகனே யன்றியு மாதரா
லிநக ருறாஉ மிடுக்கணு முண்டா
லும்பளந் தழீஇய வுயர்மண னெடுங்கோட்டுப்
பொங்குதினை யுலாவும் புன்னையங் கானற்
கிளர்மணி நெடுமுடிக்கிள்ளி முன்னு
ந0 விளவேனி லீறுப்ப விழும்பூது சான்ற

- கசு. தொன்று - பழமை.
கஅ. மாபெருந்தேவி : விளி. மாதர் - நாடகக்கணிகைகள்.
கஎ - அ. மாதரெல்லாருள்ளும் யானுறுதுன்பம் யாவரும் பட்டில
ரென இயைக்க.
கசு. பூவிலை - அற்றைப்பரிசும் ; “பூவிலை மடந்தைய ரேவற் சில
தியர்” (சீலப் : இ : இக.) ஈத்தவன் - கோவலன்.
உ0. மாதவர்பள்ளி - அறவணவடி களுறையுமிடம்.
உஉ. அரங்கக்கூத்தி - மணிமேகலை.
உக - உ. அரங்கக்கூத்தி, பாத்திரமேந்திச் சென்று மனைதொறும்
ஐயங்கொண்டதும்.
உ0 - உசு. அடைந்ததும் கொண்டதும் நகுதற்குக் காரணமாவன
வேயன்றி நாடகக் கணிகையர்களுடைய இயல்பன்மையால் அவற்றை
அவர்க்குத் தகுதியென்று கூறார்; இனி, ‘நாடகக்கணிகையர்’ என்பதை
எழுவாயாகக்கொண்டு அவர் தகுதியென்றாரெனினுமமையும்.
உரு. மன்னவன் மகனேயன்றியும் - உதயகுமரனுக்கு உண்டான
இடுக்கணல்லாமலும். மாதரால் - மணிமேகலையால்.
உசு. இடுக்கண் - துன்பம்.
உஎ. உம்பளம் - உப்பளம் ; விகாரம். கோடு - கரை.
உஅ. கானல் - கடற்கரைச்சோலை.
உசு. நெடுமுடிக்கிள்ளி - ஓர் அரசன். முன்னு - முன்னாக.
ந0. இறுப்ப - தங்குதலால். இழும்பூது - அதிசயம். இறுப்பச்
சான்ற,
(பி - மீ.) கஅ. ‘மாதர்யாவரும்’, ‘மாதவர்யாவளாயினும்.’

பூநாறு சோலை யாருமி லொருகிறைத்
தானே தமிழ ளொருத்தி தோன்ற
வின்ன ளார்கொ ளீங்கிவ ளென்று
மன்னவ னறியான் மயக்க மெய்தாக்
௩௫ கண்ட கண்ணினுங் கேட்ட செவியினு
முண்ட வாயினு முயிர்த்த மூக்கினு
முற்றுண ருடம்பினும் வெற்றிச்சுலைக் காமன்
மயிலையுஞ் செயலையு மாவுந் குவளையும்
பயிலிதழ்க் கமலமும் பருவத் தலர்ந்த
௪௦ மலர்வா யம்பின் வாசந் கமழப்
பலர்புறந் கண்டோன் பணிந்துதொழில் கேட்ப
வொருமதி யெல்லை கழிப்பினு முரையாள்
பொருவரு பூங்கொடி போயின வந்நாள்
யாங்கொளித் தனளவ் விளங்கொடி யென்றே
௪௫ வேந்தரை யட்டோன் மெல்லியற் றேர்வுழி

௩௬. சோலை - சோலையில், ஒருகிறை - ஒருபக்கத்தில்.
௩௭. தானேதமிழள் - தான்தனித்தவளாய்,
௩௮ - ௩௯. முன்னுத் தோன்றவென்க.
௩௯. ஈங்குள்ளாகியஇத்தன்மையையுடையான்யாவளோ வென்று.
௪௦. அறியான் - அறியானாய், மன்னவன் மயக்கமெய்தி.
௪௧. வாயென்றது நாவிலை. உயிர்த்த - மோந்த.
௪௨. உற்றுணருடம்பு - திண்டியுணருமுடம்பு.
௪௩. மயிலை - மல்லிகைவிசேடம். செயலை - அசோகு.
௪௪. பயிலிதழ் - செறிந்த இதழ். ௪௦. கமழ - கமழ்தலால்.
௪௫ - ௪௦. மயிலை முதலியனவாகிய அம்பென்க.

௩௫ - ௪௦. கண்ணினும் செவியினும் வாயினும் மூக்கினும் உடம்பினும் காமனுடைய மலரம்பின் வாசந்கமழ்தலால். ஈண்டுக்கூறிய, 'கண்டகண்' முதலியன அரசனுடைய பொறிகள்; என்றது, வேறுவேறு காலங்களில் வேறு வேறு பொருள்களால் அனுபவிக்கப்படுவன ஒருகாலத்து அவள் கண்ணே அனுபவிக்கப்பட்டனவென்பதாம்.

௪௧. பலர் புறங்கண்டோன் - அரசன்.

௪௨. மதி - மாதம். கழிப்பினும் - கழித்தாளாயினும். உரையாள் - சொல்லாளாய், ௪௩. அந்நாள் - அந்நாளில்.

௪௫. தேர்வுழி - தேடும்பொழுது.

(பி - ம்.) ௩௩. 'இன்னையார்கொல்' ௪௨. 'கழிப்ப வரையாள்'

நிலத்திற் குளித்து நெடுவிசும் பேறிச்
சலத்திற் றிரியுமோர் சாரணன் றேன்ற
மன்னவ னவனை வணங்கி முன்னின்
றென்னுயி ரனையா ளீங்கொளித் தாளுள்

௧௦ ளன்ன ளொருத்தியைக் கண்டிரோ வடிகள்
சொல்லுமி னென்று தொழுவவ னுரைப்பான்
கண்டிலே னுயி னுங் காரிகை தன்னைப்
பண்டறி வுடையேன் பார்த்திப கேளாய்
நாக நாடு நடுக்கின் றுள்பவன்

௧௧ வாகை வேலோன் வளைவனன் றேவி
வாச் மயிலை வயிற்றுட் டோன்றிய
பீலிவனை யென்போள் பிறந்த வந்நா
விரவிசுலத் தொருவ னிணைமுலை தோயக்
கருவொடு வருமெனக் கணியெடுத் துரைத்தன்

சக நிலத்திற்குளித்து - நீர்ப்புகுவதுபோல நிலத்திற்குபுகுந்து.
நெடுவிசும்பேறி - சந்திரசூரியர்களை எட்டிப்பிடித்தற்குச் செல்வது
போல நீண்ட ஆகாயத்திற்சென்று.

சஎ. சலத்தில் திரியும் - பூமிமேல் நடப்பது போல நீர்மேலே
நடந்து திரியும்.

சச - எ. குளித்து ஏறித் திரியும் ஒருசாரணன் தோன்றவென்க.
நிலத்திற் குளித்தல் முதலியன அற்புத சத்தியாகிய இருத்தியெனப்படும்.
தன் தந்தையாகிய சுத்தோதனனுக்கு ஞானமுண்டாக்குதற்பொருட்டு
நிலத்திற் குளித்தல் முதலிய பலவற்புதங்களைப் புத்தன் காட்டின
னென்று அசுவகோஷபோதிசத்துவரென்பவரார் செய்யப்பட்டுள்ள
புத்தசரித்தின் கக - ஆம் வர்க்கத்தாற் றெரிகின்றது; “நீரினிற்
பூவில் வானி னினைத்துழி யொதுங்கு கின்ற, சாரண ரெண்ம ராவார்
சமணரி லிருத்தி பெற்றோர்” (உ : ச) என்றார் சூடாமணிநிகண்டுடை
யாரும்; “வாணா டிழிந்தோன்” (க௦ : நடந்) என்று இந்நூலில் முன் வந்
திருத்தல்காண்க; பெருங். நட - ச : அசு - கூ, பார்க்க.

சஅ. அவனை - அச்சாரணனை. ௧௦. அன்னாள் - அத்தன்மையாள்.

சஅ - ௧௧. அவனை வணங்கி நின்று சொல்லுமினென்று மன்ன
வன் தொழுவவன்.

௧௨. அறிவுடையேன் - அறிதலுடையேன். ௧௩. வாகை - வெற்றி.

௧௪. தேவியாகிய வாசமயிலை. ௧௫. அந்நான் - அந்நாளில்.

௧௬. கரு - கருப்பம். வரும் - வருவான். கணி - நூல்வல்ல நிமித்
திகன். ௧௭ - கூ. அந்நாளிற் கணியெடுத்துரைத்தனன்.

(பி - ம்.) சஎ. ‘திரியுஞ் சாரணன் சென்ற’ சஅ - கூ. ‘முன்
சென்றே, யென்னுயிர்’ ௧௦. ‘காணிரோ வடிகள்’.

உசு.—ஆபுத்திரனாடடைந்தகாதை. ௨௬௯

- ௬௦ னாங்கப் புதல்வன் வருஉ மல்லது
பூங்கொடி வாராள் புலம்ப விதுகே
டவகச் சாந்தி செய்யா நாளுன்
காவன் மாநகர் கடல்வயிறு புகூஉ
மணிமே கலைதன் வாய்மொழி யாலது
- ௬௧ தணியா திந்திர சாபமுண் டாகலி
னாங்குப்பதி யழிதலு மீங்குப்பதி கெடுதலும்
வேந்தரை யட்டோய் மெய்யெனக் கொண்டிக்
காசின் மாநகர் கடல்வயிறு புகாமல்
வாசவன் விழாக்கோண் மறவே லென்று
- ௭௦ மாதவன் போயின வந்நாட் டொட்டும்
காவன் மாநகர் கலக்கொழி யாதாம்
றன்பெயர் மடந்தை துயருறு மாயின்
மன்பெருந் தெய்வம் வருதலு முண்டென
வஞ்சினே னரசன் நேவியென் நேத்தி
- ௭௧ நன்மனம் பிறந்த நாடகக் கணிகையை
யென்மனைத் தருகென விராசமா தேவி
களஞம் பொய்யுங் காமமுங் கொலைபு

௬௦. வருஉமல்லது - வருவானேயன்றி.
௬௧. பூங்கொடி - பீலிவளை. புலம்பல் - வருந்தாதே.
௬௨. தீவகச்சாந்தி - இத்திரவியழவு.
௬௩. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.
௬௪. மணிமேகலை - மணிமேகலா தெய்வம். அது - நகர் கடல்
வயிறு புகுதல்.
௬௨ - ௪. செய்யாநாளில் வாய்மொழியால் நகர் கடல்வயிறுபுகூஉ
மென்க. ௬௪ - ௬. இத்திரசாபமுண்டாதலின், அது தணியாது.
௬௬. ஆங்கு - அக்காலத்தே. பதியிரண்டில், முன்னது நகரம்,
பின்னது அரசன். ௬௮. காசு - குற்றம். ௬௯. மறவேல் - மறவாதே.
௭௦. மாதவன் - சாரணன். ௭௧. கலக்கு - கலங்குதல்.
௭௨. மடந்தை - மணிமேகலை.
௭௩. தெய்வம் - மணிமேகலா தெய்வம்.
௭௬. நாடகக்கணிகை - மணிமேகலை.
௭௭. தருகென - தருவாயென்று சித்திராபதி கேட்ப
௭௮. 'களஞம் பொய்யும்' என்பது முதலியன இராசமாதேவ்
கூற்றது.

(பி - ம்.) ௬௬. 'அழிதலுமூங்குப்பதிபுகுதலும்' ௭௦ 'மாதவனு
ரைத்த வந்நாட்' ௭௨. 'துயருமாயின்' ௭௬. 'நஞ்சுனையிறந்த நாடகக்
கணிகை'

முள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை
தலைமையாக் கொண்டின் தலைமையில் வாழ்க்கை
அஃ புலைமையென் றஞ்சிப் போந்த பூங்கொடி
நின்னொடு போந்து நின்மனைப் புகுதா
ளென்னொ டிருக்குமென் றிங்கிவை சொல்வுழி
மணிமே கலேதிற மாதவி கேட்டுத்
துணிகயந் துகள்படத் துளங்கிய வதுபோற்
அஃ நெளியாச் சிந்தையன் சுதமதிக் குரைத்து
வனியெறி கொம்பின் வருந்திமெய்ந் நடுங்கி
பறவண ரடிவீழ்ந் தாங்கவர் தம்முடன்
மறவேன் மன்னவன் நேவிதன் பால்வரத்
தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியு
கூடு மாதவி மகளு மாதவர்க் காண்டலு
மெழுந்தெதிர் சென்றாந் கிணைவனைக் கையாற்

எஅ. உரவோர் - அறிவுடையோர். துறந்தவை - நீக்கியவை.

எஎ - அ. மணி. ௨௨ : ௧௭௦ - ௭௨.

எக. தலைமையில் வாழ்க்கை - கடையான பரத்தைமைத்தொழில்;
“மேலோ ராயினு தாலோ ராயினும், பால்வகை தெரிந்த பருதியோ
ராயினும், பினியெனக் கொண்டு பிறக்கிட் டொழியுங், கணிகையர்
வாழ்க்கை கடையே” (கக : ௧௮௦ - ௮௩) என்றார் சீலப்பதிகாரத்தும்.

எஎ - க. மணி. ௨ : ௫௭.

அ௦. புலைமை - அசுத்தமுடையது. பூங்கொடி - மணிமேகலை.

அ௨. இருக்கும் - இருப்பான். ஈங்கிவைசொல்வுழி - இவற்றை
இராசமாதேவி சொல்லும்பொழுது.

இனி மணிமேகலையின் செய்திகேட்ட மாதவி அறவணவடிகளுடன்
இராசமாதேவிபால் வருதல் கூறப்படும்.

அ௩. திறம் - காவலிருத்தல். திறத்தைக் கேட்டு.

அ௪. துணிகயம் - தெளிந்த நீர்நிலை. துளங்குதல் - கலங்குதல்.

அ௫. சிந்தையன் - சிந்தையனாய்.

அ௬. வனியெறிகொம்பின் - காற்றாலலைக்கப்பட்ட பூங்கொம்பு
போல.

அ௨ - அ. ஈங்கிவை சொல்வுழி மாதவி கேட்டுத் தெளியாச்சிந்
தையனாய் உரைத்து வருந்தி நடுங்கி வீழ்ந்து அவருடன் இராசமாதேவி
பால் வரவென்க.

அ௧. மு. மணி. ௨௪ : ௧௪௧. ஆயம் - சிலதியர்கூட்டம்.

(பி - மீ.) எக. ‘தலைமையாநின்ற தன்மையில்’

ரெழுந்தகை மாதவன் றுணையடி வணங்க

வறிவுண் டாகவென் றுங்கவன் கூறலு

மிணைவளை நல்லா ளிராசமா தேவி

கூடு யருந்தவர்க் கமைந்த வாசனங் காட்டித்

திருந்தடி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபின்

யாண்டுபல புக்கதும் மிணையடி வருந்தவென்

காண்டரு நல்வினை நும்மையிங் கழைத்தது

நாத்தொலை வில்லை யாயினுந் தளர்ந்து

கூடு மூத்ததில் யாக்கை வாழ்கபல் லாண்டெனத்

தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்கையின்

மேவினை னுயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்

பிறந்தார் மூத்தார் பிணினோ யுற்ற

ரிறந்தா ரென்கை யியல்பே யிதுகேள்

கூடு பேதைமை செய்கை புணர்வே யருவுரு

வாயி லாதேறு நுகர்வே வேட்கை

கூச - சு. நல்லாளாகிய தேவி ஆசனங் காட்டி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபினைக்க.

கூஎ. 'யாண்டு பலபுக்க' என்பது முதலியன இராசமாதேவிகூற்று.

கூஎ - அ. என் நல்வினை இணையடி வருந்த நும்மை ஈங்கழைத்தது.

கூக. நாத்தொலைவில்லையாயினும் - நுமது நா மெலிதலில்லையாயினும் ; சொல்வன்மை குறைந்திலதென்றபடி.

கூடு. இவ்யாக்கையென்றது, அறவணவழிகளுடம்பை. என - என்று இராசமாதேவி சொல்ல.

கூக - கூடு. "நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாலி, னுரைமூதாளன்" (கஉ : ஈ - ச) என்று முன்னும் வந்திருத்தல் காண்க.

கூக. 'தேவிகேளாய்' என்பது முதலியன அறவணவழிகள் கூற்று. தவயாக்கை - தவவுடம்பு.

கூஉ. வீழ்கதிர் - அத்தமிழ்க்குஞ் சூரியன். மரணத்திற்குச் சூரியன் அத்தமிழ்த்தலை உவமை கூறுதல் பௌத்தனாமாபு ; 'சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்" (ஈ : கூஉ - ஈ) என இந்நூலிற் பின்பு வருதல் காண்க.

கூஈ - ச. பிறப்புப் பிணி மூப்பிறப்புக்கள் உடலுக்கு இயற்கையென்றபடி.

கூடு - அ. பேதைமைமுதலிய பன்னிரண்டும் துவாதச நிதான

(பி - மீ.) கூடு. 'காட்டத்' கூஎ. 'புக்கினுமிணையடிவருந்தத்' கூக. 'நாத்தொலைவில்லையாயினுங்கிளர்ந்து' கூடு. 'மூத்தயாக்கை', 'மூத்தவியாக்கை,' கூச. 'இதுகெடப்'

பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
 னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்
 பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
 கக௦ ரறியா ராயி னுந்நர கறிகுவர்
 பேதைமை யென்ப தியாதென வினவி
 னேதீய விவற்றை யுணராது மயங்கி
 யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
 முயற்கோ டென்டெனக் கேட்டது தெளித
 கக௩ லுலக மூன்றினு முயிரா மூலக
 மலகில பல்லுயி ரறுவகைத் தாரு
 மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகருந்
 தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
 நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
 க௨௦ சொல்லப் பட்ட கருவினுட் டோன்றி
 வினைப்பயன் வினையுங் காலை யுயிர்கட்கு
 மனப்பே ரின்பமுங் கவலைபுங் காட்டுந்
 தீவினை யென்ப தியாதென வினவி
 னுய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
 க௨௩ கொலையே களவே காமத் தீவிழை
 வுலையா வுடம்பிற் றேன்றுவ மூன்றும்

மெனப்படும்; இவற்றினியல்பை, இந்நூல், ௩௦ - ஆம் காதையால் உணர்க. ககக. பேதைமை - அவிச்சை.

கக௨. இவற்றை - துவாதச நிதானங்களை. ககச. கோடு - கொம்பு. ககக - ச. பேதைமையென்பது மயங்கிக் கண்டது மறந்து கேட்டது தெளிதலென்க.

கக௩. 'உலகமூன்றினும்' என்பதுமுதற் செய்கை கூறப்படும்.

கக௩ - ச. உயிராமூலகம் அலகில - உயிராகிய உலகம் அளவில் லாதன. செய்கை கூறுதற்கு அங்கமாக நண்டு அறுவகையுயிர்களும் கூறப்பட்டன. ககச - அ. பேயுமென்றே அறுவகைத்தாருமென்க.

க௨௦. சொல்லப்பட்ட கரு - மேற்கூறிய மக்கட்கருமுதலிய ஆறும்; "தெய்வக் கருவுந் திசைமுகக் கருவும்" (பதி. ௨௮) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

கக்க - ௨௨. செய்கை, இருவகையால் தோற்றிக் காட்டுமென்க.

க௨௩. காமத்தீவிழைவு - காமமாகிய கொடிய விழைவு.

க௨௩ - ச. கொலையும் களவும் காமமுமென உடம்பிற்றேன்று வன மூன்றும்.

(பி - ம.) ௧௦௮. 'இவ்வீராறும்' கக௦. 'நரகடைகுவர்' க௨௦ 'பட்டபிறப்பினுட்டோன்றி' க௨௩, 'தீவழக்கு'

பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
 சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன்றுவ நான்கும்
 வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
 க௩௦ னுள்ளர் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமெனப்
 பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவ
 ரித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
 விலங்கும் பேயு நரகரு மாகிக்
 கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றேன்றுவர்
 க௩௫ நல்வினை யென்ப தியாதென வினவிற்
 சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
 சிலர் தாங்கித் தானர் தலைநின்று
 மேலென வகுத்த வொருமூன்று திறத்துத்
 தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
 க௪௦ மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவ
 ரரைசன் றேவியொ டாயிழை நல்லீர்

க௨௭. குறளை - கோள்.
 க௨௭ - அ. பயனில் சொல் - அறம் பொருளின்பங்களுள் ஒன்
 னும் பயவாத சொல்.
 க௨௯. வெஃகல் - விரும்பல்; வெகுளல் - கோபித்தல்; வெஃகல்
 முதலிய மூன்றும் முறையே காமம் வெகுளி மயக்கமெனப்படும்.
 க௩௦. உருப்பன - தேன்றுவன.
 க௩௩ - நக. தீவினையென்பது, மூன்றும் நான்கும் மூன்றுமெனப்
 பத்து வகைப்படும்.
 க௩௨. இத்திறம்-கொலைமுதலிய தீயவழிகளில். படரார்-செல்லார்.
 க௩௨ - ச. நீல. மோககல. செய். க௬௦, சுமய. மேற். இக்
 கருத்து, “விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்குங், கலங்களுத் தீவினை
 கடியின்” (உடு : சக - உ) எனப் பின்னும் வருதல் காண்க.
 க௩௬. சொல்லியபத்து - கொலை, களவு, காமம், பொய், குறளை,
 கடுஞ்சொல், பயனில்சொல், வெஃகல், வெகுளல், பொல்லாக் காட்சி
 யென்பன.
 க௩௭. சிலம் - பஞ்சசீலமுதலியன. க௩௬. மணி. உசு : கக௭.
 க௩௭ - க. நீல. மோககல. செய். க௬௦, சுமய. மேற்.
 க௩௩ - நக. நீல. புநீத். செய். உஅ, சுதி, சுமய. மேற்.
 க௪௦. மகிழ்ச்சிவினை - நல்வினை.
 க௦௫ - ச௦. மணி. ந௦ : ச௫ - அக.
 க௪௧. ஆயிழை நல்லீரென்றது, மாதவியையும் சுதமதியையும்
 ஆயத்தையும்.

(பி - டி.) க௨௭. ‘பயயில்’ க௨௬. ‘வெகுடல்’ க௩௦-நக. ‘மூன்
 னும், பத்துவகையெனப்’ க௩௬. ‘நீக்கி’ க௪௧. ‘அரசன்’

புரைதீர் நல்லறம் போற்றிக் கேண்மின்
 மறுபிறப் புணர்ந்த மணிமே கலை
 பிறவறங் கேட்ட பின்னாள் வந்துனக்
 கசுரு கித்திறம் பலவு மிவற்றின் பகுதியு
 முத்தேர் நகையாய் முன்னுறக் கூறுவ
 லென்றவ னெழுதலு மிளங்கொடி யெழுந்து
 நன்றறி மாதவ னல்லடி வணங்கித்
 தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியு
 கரு0 மாதவர் நன்மொழி மறவா தாய்ம்பி
 னிந்கநர் மருங்கின்யா னுறைவே னாயின்
 மன்னவன் மகற்கிவள் வருங்கூற் றென்குவ
 ராபுத் திரை டடைந்ததற் பின்னாண்
 மாசின் மணிபல் லவந்தொழு தேத்தி
 கருரு வஞ்சியுட் புக்கு மாபத் தினிதனக்
 செஞ்சா நல்லறம் யாங்கணுஞ் செய்குவ
 லெனக்கிட ருண்டென் றிரங்கல் வேண்டா
 மனக்கினி யீரென் றவரையும் வணங்கி
 வெந்துறு பொன்போல் வீழ்கதிர் மறைந்த
 கசு0 வந்தி மாலை யாயிழை போகி
 யுலக வறவியு முதியாள் குழிகையு
 மிலகொளிக் கந்தமு மேத்தி வலங்கொண்

கசு௨. புரை - குற்றம், நல்லறம் - அருளறம்.

கசு௪. பிறவறம் - மற்றைச் சமயதருமம்.

[வேண்.

கசு௬ - சு. இத்திறம் பலவற்றையும் இவற்றின் பகுதிகளாய் கூறு

கசு௭. இளங்கொடி - மணிமேகலை. கசு௯. மணி. ௨௪ : அசு.

கசு௮. நன்றறிமாதவன் : “நன்றறி செட்டி” மணி. கசு : க0௭.

கரு௬. கண்ணகியைத் தரிசித்தற்பொருட்டு வஞ்சிகரத்திற்

கரு௮. அவரையும் : உம், இறந்ததுதழீஇயது. [புகுந்து.

கசு0. அந்திமாலை.

கசு௧. முதியாள் குழிகை - சம்பாபதி கோயில்.

கரு௯ - க0. “வெந்துறு பொன்னி னந்தி பூப்ப” அகநா. எக.

கசு௨. கந்தம் - தூண் ; என்றது கந்திற்பாவையை ; ஆகுபெயர் ;
 ‘கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிட’ புறநா. ௮௨.

(15 - மீ.) கசு௨. ‘நல்வினை போற்றிக்’ கசு௪ - ௮. ‘பின்னாள்
 னைக்கு’ கசு௯. ‘முத்தொகையாக முன்னர்க்கூறுவன்’ கரு0. ‘மறவா
 தாய்மின்’ கரு௨. ‘இவள் கூற்றெனவறைகுவர்’ கரு௩. ‘அடைந்தபின்
 னாள்’ கரு௬. ‘வெந்தாறு பொன்’ கசு௯. ‘முதியாள் கோட்டமும்’

உசு.—ஆபுத்திரஸூடடைந்தகாதை. ௨௭௫

டந்தர மாரூப் பறந்துசென் றுயிழை
யிந்திரன் மருமா னிரும்பதிப் புறத்தோர்
கௌடு பூம்பொழி லகவயி னிழிந்து பொறையுயிர்த்
தாங்குவாழ் மாதவ னடியினை வணங்கி
யிந்நகர்ப் பேர்யா திந்நக ராளு
மன்னவன் யாரென மாதவன் கூறு
நாக புரமிது நன்னக ராள்வோன்
கௌடு பூமிசந் திரன்மகன் புண்ணிய ராச
ளீங்கிவன் பிறந்த வந்நாட் டொட்டு
மோங்குயர் வானத்துப் பெயல்பிழைப் பறியாது
மண்ணு மரணும் வளம்பல தருஉ
முண்ணின் றுருக்கு நோயுயிர்த் கில்லெனத்
கௌடு தகைமலர்த் தாரோன் றன்றிறங் கூறின
னகைமலர்ப் பூம்பொழி லருந்தவன் றுனென்.

உசு.—ஆபுத்திரஸூடடைந்தகாதை முற்றிற்று.

கௌடு. அந்தரம் ஆறு - ஆகாயமேவழியாக ; மணி. சு': உகக.
கௌசு. இந்திரன் மருமான் - புண்ணியராசன் ; மருமான் - வழித்
தொன்றல். பதி - நாகபுரம்.
கௌடு. அகவயின் - உள்ளிடத்தே.
கௌசு. மாதவன் - தரும சாவகன். [வான்.
கௌஅ. யாரென-யாரென்று மணிமேகலைகேட்ப. கூறும். சொல்லு
கௌக. தொட்டும் - தொடங்கி ; மணி. கௌ: ௫௩.
கௌஉ. பெயல் - மழை. பிழைப்பு அறியாது - தவறுதலையறியாது.
கௌங். தருஉம் - கொடுக்கும். கௌசு. உயிர்களுக்கு நோயில்லை.
கௌடு. தகை - கட்டிய. தாரோன் றன் - புண்ணியராசனது.
கௌசு. அகைமலர் - மலர்ந்தமலர் ; “ அகைமத்தம் ” (தக்க. கஅ.)
அருந்தவன் - தருமசாவகன்.

க - கௌசு. தொன்முதுகணிகை கேட்டு வருந்தி வீழ்ந்து, ஏத்தி,
‘ தருக ’ என, இராசமாதேவி நக்நிவை சொல்வுழி, மாதவி அறவணவடி
களுடன் வர, காண்டலும், எதிர்சென்று துணையடி வணங்க, அவன்,
‘ அறிவுண்டாக ’ என்று கூறலும், இராசமாதேவி காட்டி, விளக்கிச்
செய்தபின், ‘ வாழ்க ’ என, ‘ தேவி-கேளாய் ; நல்லீர் கேண்மின் ; மணி
மேகலை, முன்னுறக் கூறுவல் ’ என்று அவனெழுதலும், இளங்கொடி
எழுந்து வணங்கி என்று வணங்கிப் போகி ஏத்தி வலங்கொண்டுசென்று
இழிந்து பொறையுயிர்த்து வணங்கி, ‘ யாது ? யார் ? ’ என மாதவன்
கூறும் ; அங்குனங் கூறுமருந்தவன் கூறினனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தைந்தாவது

ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்த காதை.

[இருபத்தைந்தாவது மணிமேகலை ஆபுத்திரனை மணிபல்லவத்
திடையழைத்துப் புத்தபீடிகைகாட்டிப் பிறப்புணர்த்தி
வஞ்சிமாநகர்புக்கபாட்டே.]

அரசு னுரிமையோ டப்பொழில் புகுந்து
தரும சாவகன் நன்னடி வணங்கி
யறனு மறனு மரித்தமு நித்தத்
திறனுந் துக்கமுஞ் செல்லுயிர்ப் புக்கிலுஞ்
சார்பிற் றேற்றமுஞ் சார்பறுத் துய்தியு
மாரிய னமைதியு மமைவுறக் கேட்டுப்
பெண்ணினை யில்லாப் பெருவனப் புற்றூள்
கண்ணினை யியக்கமுந் காமனோ டியங்கா
வங்கையிற் பாத்திரங் கொண்டறங் கேட்கு

க. அரசன் - புண்ணியராசன். உரிமை - மனைவி; “உரிமைமுன்
போக்கி யல்லா லொளியுடை மன்னர் போகார்” சீவக, ௨௭௨.

உ. தருமசாவகனென்பது, அப்பொழிலில் நோற்றுவதிகியும் ஒரு
முனிவன் பெயர். இப்பெயர்க்குத் தருமங்கேட்பவனென்பது பொருள்.

ங. மறன் - பாவம். அரித்தம் - அரித்தியப்பொருளின் வகை.

ஊ - ச. நித்தத்திறன் - நித்தியப் பொருளின் வகை. துக்கம் -
பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு, விரும்பியன பெறாமை, வேண்டாதன
பெறுதல் என்னும்ஆறும். புக்கில் - புகுமிடம்.

ஊ. சார்பிற்றேற்றம் - பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டு நிதானத்
தினது தோற்றம். உய்தி - பிழைத்தல்; “செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி
யில்” (புறநா. ௩௪); “உய்திக் கால முரையீ ரோவென” சீலப்.
௧0; ௨௪0.

சு. ஆரியன் - ஆசிரியன்; என்றது புத்தனை.

எ. பெருவனப்பு - பேரழகு.

அ. இயக்கம் - இயங்குதல். இவ்வடியோடு, “உருவி லாளனொ
டுருவம் பெயர்ப்ப” (ஊ : சு) என்று முன்வந்தது ஒப்புக்கோக்கற்பாலது.

(பி - ம்.) சு. ‘அறிவுறக்கேட்டு’ கூ. ‘அங்கைப் பாத்திரங்’

உரு. ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை, ௨௭௭

க௦ மிங்கினை யில்லா ளிவள்யா ரென்னக்
காவலற் றொழுது கஞ்சக னுரைப்போ
னாவலந் தீவிலிந் நங்கையை யொப்பார்
யாவரு மில்லை யிவடிற் றெல்லாங்
கின்னி வளவனோடு கெழுதகை வேண்டிக்
கரு கள்ளவிழ் தாரோய் கலத்தொடும் போகிக்
காவிரிப் படப்பை நன்னகர் புக்கேன்
மாதவ னறவண னிவன்பிறப் புணர்ந்தாங்
கோதின னென்றியா னன்றே யுரைத்தே
னாங்கவ ளிவளவ் வகனகர் நீங்கி
உ௦ யிருகு வந்தன னென்றலு மிளங்கொடி
நினைகப் பாத்திர மென்கைப் புருந்தது
மன்பெருஞ் செல்வத்து மயங்கினை யறியா
யப்பிறப் பறிந்திலை யாயினு மாவயிற்

க௦. யாரென்ன - யாரென்று அரசன் கேட்ப. [இவன்க,

க - க௦. அரசன் புருந்து வணங்கிக் கேட்டி, 'இவன் யார்' என்ன
கக. கஞ்சகன் - சட்டையிட்ட பிரதானி.

கஞ்சகன் மணிமேகலையின் வரலாற்றை அரசனுக்குக் கூறுதல்
இனிக் கூறப்படும்.

கங. இவன் திறமெல்லாம் - இவனுடைய வரலாறு முழுதும்.

கசு. கின்னிவளவென்றது, உதயகுமரன் தந்தையை. கெழு
தகை - உரிமை; என்றது நட்பை.

கசு. காவிரிப்படப்பை நன்னகர் - காவிரியைத் தோட்டக் கூற்
றிற்கு எல்லையாகவுடைய காவிரிப்பூம்பட்டினம்; படப்பை - பக்கமு
மாம்; "காவிரிப் படப்பைப் பட்டினம்" சிலப். கரு: கருக.

கஅ. அன்றே - யான் போய்வந்த அக்காலத்தே.

கங. - அ. இவன் திறமெல்லாம் அன்றே யுரைத்தேன்.

உ௦. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

கக - உ௦. உரைப்போனாகிய கஞ்சகன், 'நங்குவந்தனன்' என்ற
லும்.

உக. 'நினைகப் பாத்திரம்' என்பது முதலியன, புண்ணியாசனை
நோக்கி மணிமேகலை கூறுங்கூற்று. பாத்திரம் - அமுதசூபி.

உஉ. செல்வத்து - செல்வத்தால்.

உங. அப்பிறப்பு - போனபிறப்பு; என்றது, சாலிவயிற்றிற் பிறந்த
பிறப்பை.

(பே - டி.) கஅ. 'ஓதினனெறியானன்றே' கக. 'ஆங்கவடானவ்வக
நகர்'

றிப்பிறப் பறிந்திலை யென்செய் தனையோ
 ௨௫ மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டா லல்லது
 பிணிப்புறு பிறவியின் பெற்றியை யறியா
 யாங்கு வருவா யரசுநீ யென்றப்
 பூங்கமழ் தாரோன் முன்னர்ப் புகன்று
 மையறு விசும்பின் மடக்கொடி யெழுந்து
 ௩௦ வெய்யவன் குடபால் வீழா முன்னர்
 வானின் றிழிந்து மறிதிரை யுலாவும்
 பூநா றடைகரை யெங்கனும் போகி
 மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டு மடக்கொடி
 பிணிப்புறு மாதவன் பீடிகை காண்டலுந்
 ௩௫ தொழுதுவலங் கொள்ளவத் தூமணிப் பீடிகைப்
 பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்தக்
 காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
 மாயமின் மாதவன் றன்னடி பணிந்து
 தருமங் கேட்டுத் தாடொழு தேத்திப்
 ௪௦ பெருமகன் றன்னெடும் பெயர்வோர்க் கெல்லாம்
 விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்குங்

௨௬. பிணிப்பு - பற்று, பெற்றி - தன்மை.

௨௭. ஆங்கு - மணிபல்லவத்திற்கு, நீ ஆங்கு வருவாயென்று.

௨௮. தாரோன் - புண்ணியராசன்.

௨௦ - ௨௮. இளங்கொடி புகன்று.

௨௯. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

௩௦. இழிந்து - இறங்கி, ௩௧. மாதவன் - புத்தன்.

௨௯ - ௩௧. மடக்கொடி எழுந்து இழிந்து போகி வலங்கொண்டு காண்டலுமென்க.

௩௨. பழுது - குற்றம், ௩௩ - ௪. பீடிகைக்காட்சி உணர்த்த.

௩௪. அடைகரை - அடைகரையிலுள்ள,

௩௫. மாதவன் - பிரமதருமன்.

௩௬. 'தருமங்கேட்டு' என்பது முதலியன, பிரமதருமனை முன்னிலையாக்கி மணிமேகலை கூறுங்கூற்று.

௪௦. பெருமகன் - அரசன்; என்றது அத்திபதியை, பெயர்வோர்க் கெல்லாம் - அவந்தி நகரத்திற்குச் செல்வோரெல்லோருக்கும்.

(பி - மீ.) ௨௬. 'பெற்றிமையுணராய்' ௨௮. 'முன்னர்ப்பொருந்தி'
 ௩௩. 'கொள்ளத்தூமணிப்' ௩௪ - ௪. 'பிறப்புணர்ந்த, சாயங்கரை'

உரு. ஆபுத்திரனோடுபணிபல்லவமடைந்த காதை. உளக

கலங்களுர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தாற்
 நேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதி
 ராகலி னல்வினை யயரா தோம்புமின்
 சரு புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோ
 னுலகுயக் கோடற் கொருவன் ரோன்று
 மந்நா ளவனறங் கேட்டோ ரல்ல
 தின்னாப் பிறவி யிழுக்குந ரில்லை
 மாற்றருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம்
 ரு0 போற்றுமி னறமெனச் சாற்றிக் காட்டி
 நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறையறைந்தி
 ரவ்வுரை கேட்டுறும் மடிதொழு தேத்த
 வெவ்வுரை பெங்கட்கு விளம்பினி ராதலிற்

சஉ. கலங்களுர்த்தீவினை - கலங்குதற்குக் காரணமாகிய துன்பத் தையுண்டாக்கும் கொலை முதலிய பத்துவகையினதாகிய பாவத்தை.

சச. நல்வினை - கொல்லாமை முதலிய பத்து வகையினதாகிய புண்ணியத்தை. அயராது ஒம்புமின் - மறவாது பாதுகாத்திடமின்.

சடு. புலவன் - ஞானி; புத்தனென்பது இப்பொருட்டு. முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோன் - ஸர்வஜ்ஞன்.

சசு. உலகுயக் கோடற்கு - உலகைப் பிழைப்பித்தற் பொருட்டு. ஏகதேவனென்பது புத்தன் பெயர்களுள் ஒன்றாதலின் இங்கே, 'ஒருவன்' என்றார்.

சடு - சு. புலவனும் உணர்ந்தோனுமாகிய ஒருவன் உலகை உயக் கோடற்குத் தோன்றுமென்க.

சஎ. அவனறம் - அவனாற் கூறப்படும் அறம்.

சஅ. இன்னா - துன்பம். இழுக்குநரில்லை - தப்புவோரில்லை.

சஎ - அ. மணி, கட : கூக - ௧00.

சக. மாற்றருங் கூற்றம் - பிறரால் தடுத்தற்கரிய இயமன்; "மாற்றருங் கூற்றம்" (தொல். புறத்திணை. கு. உச); "மருந்தில் கூற்றம்" புறநா. கூ.

டு0. அறம் போற்றுமினென்று சொல்லிப் பொருளை விளங்கச் செய்து; சாற்றி - நிறைத்தென்றுமாம்; "நிவந்துசெ னீத்தங் குளங் கொளச் சாற்றி" மதுரை. உசசு.

டுக. நாவே கடிப்பாக வாயாகிய பறையை அறைந்தீர்; கடிப்பு - பறையடிக்குங் குறுந்தடி; "நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறையறையினும்" சீலப். கச; உக.

ச0 - டுக. பெயர்வோர்க்கெல்லாம் சாற்றிக் காட்டி அறைந்தி ரென இயைக்க.

டுக. வெவ்வுரை - பதினாறுநாளில் இராகுலன் திட்டிவிட்டமென் னும் பாம்பால் இறப்பானென்றும், நீ அவனோடு தீயில் மூழ்குவையென்

(பி - டி.) சசு. 'உலகுயக் கேட்டற்கு'.

- பெரியவன் றேன்ற முன்னரிப் பிழகை
 ௫௫ கரியவ னிட்ட காரணந் தானு
 மன்பெரும் பிழகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
 வென்பிறப் புணர்த்தலு மென்னென் றியான்றொழ
 முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது
 மற்றப் பிழகை தன்மிசைப் பொருஅது
 ௬௦ பிழகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது
 வானவன் வணங்கான் மற்றவ் வானவன்
 பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
 தரும பிழகை சாற்றுக வென்றே
 யருளின னாதலி னாயிழை பிறவியு
 ௬௫ மிருளறக் காட்டு மென்றெடுத் துரைத்த
 தன்றே போன்ற தருந்தவர் வாய்மொழி
 யின்றெனக் கென்றே யேத்தி வலங்கொண்
 டங்கிவ ளின்னண மாக விறைவனு

றும் சொன்ன சொற்கள் ; இதனை, இந்நூல் கூ-ஆம் காதை, சஅ - ஆம் அடி முதலியவற்றிலுணர்க.

௫௪. பெரியவன் - புத்தன். பிழகை - பிழகையை.

௫௫. கரியவன் - இந்திரன் ; “தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பிழகை” (அ : ௫௨) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

௫௫ - ௭. காரணந்தானும் உணர்த்தற்குக் காரணமும் என்ன வென்று யான்தொழு.

௫௮. முற்றவுணர்ந்தமுதல்வன் - எல்லாமறிந்தமுதல்வன் ; ஸர்வஜ்ஞன் ; மணி. ௫ : ௧௦௧. ௫௬. பொருஅது - சுமவாது ; முற்று.

௬௧. வானவன் - இந்திரன்.

௬௨. பெருமகற்கமைத்து - புத்தனை அறிந்துகோடற் பொருட்டு இயற்றி. பிறந்தார்பிறவியை - பிறந்தோருடைய பழம்பிறப்பின் செய்தி
 ௬௩. சாற்றுக - உணர்த்துக. [யை.

௬௪. அருளினன் - ஆணைத்தான். ஆயிழை பிறவியும் - உன் பிறவியையும்.

௬௧ - ௪. அவ்வானவன் அமைத்துச் சாற்றுகவென்று அருளின

௬௫. இருளற - மயக்கமற. [னென்க.

௬௬. அருந்தவர் : முன்னிலைக்கண்வந்தது.

௬௭ - ௬. அன்று உரைத்ததாகிய வாய்மொழி.

௬௮ - ௭. எனக்கு வாய்மொழி இன்றைக்குரைத்தது போன்ற தென்று.

௬௮. இவன் - மணிமேகலை. இன்னணமாக - இப்படி இங்கே யிருக்க. இறைவன் - புண்ணியராசன்.

(பி - ம்.) ௫௬. ‘பிழகைதன்மமிசைப் பெருஅப்’ ௬௭ - ௬. ‘மருளறக் காட்டுதுமென் றெடுத்துரைத்த, வன்றே’

உரு. ஆபுத்திரேனோமணிபல்லவமடைந்தகாதை. உஅக

மாங்கப் பொழில்விட் டகநகர் புக்குத்
எ0 தந்தை முனியாத் தாய்பசு வாக
வந்த பிறவியு மாமுனி யருளாற்
குடர்த்தொடர் மாலை சூழா தாங்கோ
ரடர்ப்பொன் முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமு
மாமுனி யருளான் மக்களை யில்லோன்
எரு பூமிசந் திரன்கொடு போந்த வண்ணமு
மாய்தொடி யரிவை யமரசுந் தரியெனுந்
தாய்வாய்க் கேட்டுத் தாழ்துய ரெய்தி
யிறந்த பிறவியின் யாய்செய் ததுஉம்
யிறந்த பிறவியின் பெற்றியு நினைந்து
அ0 செருவேன் மன்னர் செவ்வியார்த் துணங்க
வரைசுவீற் றிருந்து புரையோர்ப் பேணி
நாடகங் கண்டு பாடற் பான்மையிற்
கேள்வி யின்னிசை கேட்டுத் தேவிய
ருடற் செவ்வி பார்த்துநீ டாது

எ0. முனி - மண்முகமுனிவன் ; மணி, கடு : ச.
எங். அடர் - தகடு. எஉ - டு. மணி. கடு : கங் - ச.
எக - டு. அருளால் அடங்கியவண்ணமும்.
எடு. பூமிசந்திரன் - நாகபுரத்தரசன்.
எச - டு. இல்லோனாகிய பூமிசந்திரன்.
எசு. அமரசுந்தரி - பூமிசந்திரன்மனைவி.
சுஅ - எஎ. இறைவனும் விட்டுப் புக்குப் பிறவியும் அடங்கியவண்
ணமும் போந்தவண்ணமும் கேட்டுத் துயரெய்தியென்க.
எஅ. இறந்தபிறவி - போனபிறப்பு. யாய் - தாய் ; என்றது,
சாலியை. இறந்தபிறப்பின் செய்தியை மணிமேகலையாலுணர்ந்தான்
போலும்.
எக. பெற்றி - பேறு ; என்றது, பசுவயிற்றிற்பிறந்தது முதலிய
வற்றை.
அ0. செவ்வி - தம் குறைகூறுதற்கேற்ற மனமொழிமெய்கள் இனி
யுணங்காலம். உணங்க - வாட.
அக. வீற்றிருந்து - வருத்தயின்றியிருந்து ; செம்மாந்திருந்தென்
றுமாம் ; முந்த. எ0, ந. புரையோர்ப்பேணி - பெரியோரைவழிபட்டு ;
அமைச்சர்களையும் புரோகிதர்களையும் விரும்பித் துணைக்கொண்டென்று
அஉ - டு. பட்டினப். ககங். [மாம்.
அச. ஊடல் - பிணங்கல் ; 'வழக்காட்டு' என்பர் வெண்பாமாலை
உரையாசிரியர். நீடாது - தாமதியாமல்.
(பி - ம்.) எஉ. 'மாலை சூடியாக் கோர்' எசு. 'அரிவையாசுந்தரி
யெனுந்'

அடு பாடகத் தாமரைச் சீறடி பணிந்து
தேமரு கொங்கையிற் குங்கும மெழுதி
யங்கையிற் துறுமலர் சுரிசூழ்ந் சூட்டி
நறுமுகை யமிழ்துறாஉந் திருநகை யருந்தி
மதிமுகக் கருங்கட் செங்கடை கலக்கக்

கூ0 கருப்பு வில்லி யருப்புக்கணை தூவத்
தருக்கிய காமக் கள்ளாட் டிகழ்ந்து
தூவறத் துறத்த னன்றெனச் சாற்றித்
தெளிந்த நாதனென் செவிமுத லிட்டவித்
தேத மின்று யின்று வினோந்தது

கூரு மணிமேகலைதான் காரண மாகவென்
றணிமணி நீண்முடி யரசன் கூற
மனம்வே ருயினன் மன்னென மந்திரி

அடு. பாடகம் - ஒருவகைக்காலணி.

அசு. குங்குமம் - குங்குமச் சாந்து.

அஎ. அங்கையின் - அக்கையினாலே, துறுமலர் - நெருங்கிய மலர். அங்கையிற் சூட்டி.

அஅ. முகை - அரும்பு. நறுமுகைபோலுந் திருநகை.

கூ0. கருப்புவில்லி - மன்மதன். அருப்புக்கணை - மொட்டருமல ராகிய அம்பு. வில்லி கணையைத்தூவ.

கக. காமக்கள்ளாட்டு - காமமாகிய கள்ளையுண்டு விளையாடும் விளையாட்டு; (மணி. உஉ: ௨0); “காமக் கள்ளாட் டடக்கினர் மயங்க” சிலப். உஉ: கஉஎ.

அஉ - கக. ‘நாடகங்கண்டு’ என்பது முதலியன காமக்கள்ளாட் டிற்கு அடை.

கஉ. தூவறத்துறத்தல் - பற்றுக்கோடறத்துறத்தல்; கலி. ககஅ.

கந. நாதன் - தருமசாவகன். முதல் - இடம். வித்து - அவன் கூறிய உபதேசமொழி. கூசு. ஏதமின்றாய் - குற்றமில்லாமல்.

கசு. நீண்முடி - தொன்று தொட்டிவந்தமுடி; குலத்தின்பெருமை கூறியவாறு; “நெடுமுடிக் குருசில்” (கீவக. உசுச.) அரசன் - புண்ணிய ரரசன்.

கந - சு. வித்து, மணிமேகலை காரணமாக இன்று வினோந்த தென்று அரசன்கூற.

எஎ - கசு. அரசன், துயரெய்தி நினைந்து இகழ்ந்து சாற்றிக் கூற.

கஎ. மன் - அரசன்.

மேல்வருவன, சணமித்திரனென்னும் மந்திரிகூற்று.

(பி - டி.) அடு. ‘சீறடிபிடித்து’ அஅ. ‘அமிழ்துறு திருநகை’

கூ0. ‘கருப்புவிலநங்கன்’ கஉ. ‘தூவரத்துறத்தல்’

உரு. ஆபுத்திரனோமணிபல்லவமடைந்தகாதை. உஅந.

சனமித் திரனவன் றுடொழு தேத்தி
யெங்கோ வாழி யென்சொற் கேண்மதி
க00 நுங்கோ னுண்ணைப் பெறுவதன் முன்னாட்
பன்னீ ராண்டிப் பதுகெழு நன்னாடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரந்திங்
கேன்றான் குழவித் கிரங்கா ளாகித்
தான்றனி தின்னுந் தகைமைய தாயது
க00 காய்வெங் கோடையிற் கார்தோன் நியதென
நீதோன் நினைபே நிரைத்தா ரண்ண
ரேன்றிய பின்னர்த் தோன்றிய வுயிர்கட்கு
வானம் பொய்யாது மண்வளம் பிழையா
துனுடை யுயிர்க ளுறுபசி யறியா
கக0 நீயொழி காலை நின்னா டெல்லாந்
தாயொழி குழவி போலக் கூஉந்
துயர்நிலை யுலகங் காத்த லின்றிநீ
புயர்நிலை யுலகம் வேட்டனை யாயி
னிறுதி யுயிர்க ளெய்தவு மிறைவ
கக00 பெறுதி விரும்பினை யாகுவை யன்றே

கக. கேண்மதி - கேள் ; மதி : முன்னிலையசை.
க00. நுங்கோன் - பூயிசந்திரன். [நாடு.
க0க. இப்பதுகெழுநன்னாடு - இந்நகரத்தினையுடைய நல்லசாவக
க0உ. கரந்து - மறைந்து. க0க - உ. மணி. கச : 00 - சு. 00
க0உ. ஈன்றான் - தாய். க0க - ச. நாடு தகைமையதாயது.
க0உ - ச. “ தந்தையை மக்கள் முகம்பா ராமல், வெந்த சாகம்
வெவ்வேறருந்தி ” தமிழ்நா. கஅ.
க0அ. பிழையாது - தப்பாமல். க0க. உயிர்கள் அறியா.
கக0. ஒழிகாலை - நீங்கியபொழுது.
கக. கூஉம் - கூப்பிடும் ; முற்று.
கக0 - கக. “ தாயி றாவாக் குழவி போல, வோவாது கூஉம் ”
(புறநா. ச) ; மணி. உ0 : உக - ஏ. 00X11
ககஉ. உயர்நிலையுலகம் - முத்தியுலகம் ; “ உயர்நிலையுலகமுஞ்
சிறிது ” (குறுந். டகக : உ.) வேட்டனை யாயின் - விரும்பினாயின்.
ககச. இறுதி - மாணம். உயிர்கள் இறுதியெய்தவும்.
கக00. பெறுதி - இலாபம்.
ககஉ - 00. வேட்டனையாயின் விரும்பினையாகுவை.
(பு - ம்.) க00. ‘ நுங்கோனின்னை ’ க0உ - டு. ‘ வளங்கரந்த,
தின்றான் ’ ககஉ. ‘ காக்கலொன்றுநீ ’ ககச. ‘ இறுதியுலகமெய்தவு மிறை
வன் ’

தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வ னறமுமீ தன்றான்
மதிமா ரோர்ந்தனை மன்னவ வென்றே
முதுமொழி கூற முதல்வன் கேட்டு

கஉ௦ மணிபல் லவம்வலந் கொள்வதற் கெழுந்த
தணியா வேட்கை தணித்தற் கரிதா
லரசு முரிமையு மகநகர்ச் சுற்றமு
மொருமதி யெல்லை காத்தனின் கடனெனக்
கலஞ்செய் கம்மியர் வருகெனக் கூஉ

கஉ௧ பிலங்குநீர்ப் புணரி யெறிகரை பெய்தி
வங்க மேறினன் மணிபல் லவத்திடைத்
தங்கா தக்கலஞ் சென்றுசார்ந் திறுத்தலும்
புரைதீர் காட்சிப் பூங்கொடி பொருந்தி
யரைசன் கலமென் றகமகிழ் வெய்திக்

கஉ௨ காவலன் றன்னொடுங் கடற்றிரை யுலாவுந்
தேமலர்ச் சோலைத் தீவகம் வலஞ்செய்து

கக௬. தன்னுயிர்க்கு - தன் உயிர் வருந்துதற்கு. ஓம்பும் - பாது காக்கும்.

கக௭. மன்னுயிர் முதல்வன் - புத்தன். அறம் - காருணியம். ஈது - நீ துறந்து முத்திடடைதற்கெண்ணியது. ஈது முதல்வனது அறமுமன்று.

கக௮ - எ. புத்தனை, 'பரதுக்கதுக்கி' (நிலகேசீ) என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

கக௯. மதி மாறோர்ந்தனையென்றான், பிறவுயிர்களின் வருத்தத் தை நீக்கக்கருதாது தன்பயனைக்கருதித் துறத்தற்கு எண்ணினமையால்.

கக௯. முதுமொழி - அறிவுவாய்ந்த மொழி. முதல்வன் - புண்ணிய ராசன்.

க௭ - கக௬. சனமித்திரன், மன் மனம்வேறாயினனென்று தொழுது ஏத்தி முதுமொழிகூற. கஉ௩, மதி - மரதம்.

கஉ௪. கலஞ்செய்கம்மியர்-கப்பலில் தொழில்செய்வோர்; 'கலம் புணர் கம்மியர்' மணி. எ : எ௦. கஉ௫, புணரி - கடல்.

கக௯ - உ௬. முதல்வன் அம்மொழியைக்கேட்டுக் காத்தல் நின் கடனெனக் கூறிக் கூஉய் எய்தி ஏறினனென்க.

கஉ௭. தங்காது - இடையே தங்காமல், இறுத்தலும் - தங்கலும்.

கஉ௮. புரை - குற்றம். காட்சி - அறிவு, பூங்கொடி-மணிமேகலை.

கஉ௦ - ௩௬. காவலன்றன்னொடும் வலஞ்செய்து.

(பி - மீ.) கஉ௪. 'கம்மியர் கடனெனக்கூஉய்'

உரு. ஆபுத்திரனோடுமணிபல்லவமடைந்தகாதை. உஅரு

பெருமகன் காணாய் பிறப்புணர் விக்குந்
தரும பீடிகை யிதுவெனக் காட்ட
வலங்கொண் டேத்தினன் மன்னவன் மன்னவற்
கநடு குலந்த பிறவியை யுயர்மணிப் பீடிகை
கையகத் தெடுத்துக் காண்போர் முகத்தை
மையறு மண்டிலம் போலக் காட்ட
வென்பிறப் பறிந்தே னென்னிடர் தீர்ந்தேன்
றென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்
கசு0 மாரி நடுநாள் வயிறுகாய் பசியா
லாரிரு ளஞ்சா தம்பல மணைந்தாங்
கிரந்தூண் வாழ்க்கை யென்பால் வந்தோர்க்
கருந்துண் காணு தழுங்குவேன் கையி
னுமவறங் கூரினுமில் வேடுவறங் கூரா
கசுரு தேடா வழிய லெழுந்திது கொள்கென
வழுத சுரபி யங்கையிற் றந்தென்
பவமறு வித்த வாணோர் பாவா
யுணர்விற் றேன்றி யுரைப்பொரு ளுணர்த்து

- கநஉ. பெருமகன் - அரசன் ; அண்மைவிளி.
கஉஅ - நடந. பூங்கொடி பொருந்தி மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து
காட்ட.
கநடு. உலந்தபிறவி - போனபிறப்பில் நிகழ்ந்த செய்தியை.
கநஎ. மையறுமண்டிலம் - குற்றமற்ற கண்ணாடி ; “வயக்குறு
மண்டிலம்” கலி. உரு.
கநடு - எ. மண்டிலம்போலப் பீடிகை உலந்தபிறவியைக் காட்ட.
மேல்வருவன, பழம்பிறப்புணர்ந்த புண்ணியராசன் கூற்று.
கநக. தமிழ்மதுரை : சிறுபாண். சுசு - எ. கலை - வித்தை.
கசு0. மாரிநடுநாள் - மழையையுடைய நள்ளிரவில்.
கசுஉ. இரந்துண்ணுமுணவையே வாழ்க்கைப் பொருளாகவுடைய
என்பால்வந்தோர் பொருட்டி.
கசுந. அழுங்குவேன் - வருந்துவேன் ; பெயர்.
கசுச - டு. மணி. கசு : கஉ - நட.
கசுக. அங்கையின் - அழகிய கையினால்.
கசுஎ. பவம் - கருமக் கூட்டம்.
கநக - சஎ. இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள சரித்திரத்தை, இந்தா
லில் கசு - ஆம் காதை, நட - ஆம் அடி முதலியவற்றால் உணர்க.
கசுஅ. உரைப்பொருள் - சொற்பொருள்.
(பி - ம.) கநஅ - க. ‘என்னிடர் தீர்த்த, தென்’ கசுந. ‘காணு
தழுவேன்’ கசுரு. ‘எடாபரியல்’

மணிதிகழ்வினொளி மடந்தை நின்னடி.

கடு௦ தேவராயினும் பிரமராயினு

நாமாசு கழுஉ நலங்கிளர் திருந்தடி

பிறந்த பிறவிகள் பேணுத லல்லது

மறந்து வாழேன் மடந்தையென் றேத்தி

மன்னவன் மணிமேகலைபுட னெழுந்து

கடு௧ தென்மேற் காகச் சென்று திரையுலாந்

கோமுகி யென்னும் பொய்கையின் கரையோர்

துமலர்ப் புன்னைத் துறைநிழ லிருப்ப

வாபுத் திரனோ டாயிழை யிருந்தது

காவற் றெய்வதம் கண்டுவந் தெய்தி

கசு௦ வருந்துயிர் வருந்துமுன் னன்கையிற் கொண்டு

பெருந்துயர் தீர்த்தவப் பெரியோய் வந்தனை

யந்நா ணின்னை யயர்த்துப் போயினர்

பின்னாள் வந்துநின் பெற்றிமை நோக்கி

கசுக. மணி - பளிங்கு; “மணிமரு டெண்ணீர்” (மலைபடு, ௨௮௦); முத்துமாம்.

கடு௧. நாமாசு - நாக்குற்றம். கழுஉம் - போக்கும்.

கடு௨. பிறவிகள் - பிறவிகள்தோறும். பேணுதல் - உட்கொண்டு வழிபடுதல். கடு௩. மடந்தை; விலி.

கசுக - கடு௩. நின்னடிகளைப் பிறவிகடோறும் பேணுதலல்லது மறவேன்.

கடு௪. உலாம் - உலாவும். கடு௫. கரை - கரையில்.

கடு௬ - எ. மன்னவன் ஏத்தி எழுந்து சென்று கரையில் நிழலில் இருப்பவென்க.

கடு௭. தெய்வதம் - தீவதிலகை.

கசு௦. ‘அருந்துயிர் வருந்து’ என்பது முதலியன, தீவதிலகை புண்ணியராசனை நோக்கிக்கூறும் கூற்று. உயிர்வருந்து - சோறு.

கசுக. பெருந்துயர் - பசித்துயர். வந்தனை - வந்தாய்.

கசு௨. அந்நாள் - போனபிறப்பில் மதுரையிலிருந்து கப்பல்வழி யே வந்து இத்தீவத்தை அடைந்த அந்நாளில். அயர்ந்து - மறந்து. போயினர்; பெயர்.

கசு௩. பெற்றிமை - தன்மை; என்றது, “உண்ணு நோன்போ டுயிர்ப்பிப் பெயர்த்தமை” மணி. கசு; கடு.

(பி - டி.) கடு௧. ‘நாமுறைபுகழ்ந்த நலந்திகழ்திருந்தடி’ கடு௪. ‘ஆயிழைதன்னைக்’ கசு௦. ‘வருந்துன்னன்கையிற்’ கசுக. ‘வருந்துயிர் நீக்கிய மறவோன்’

உரு. ஆபுத்திரனோமணிபல்லவமடைந்தகாதை. உஅஎ

நின்குறி யிருந்து தம்முயிர் நீத்தோ
 ககரு ரொன்பது செட்டிக ஞடலென் பிவைகா
 ணங்கவ ரிடவுண் டவருடன் வந்தோ
 ரேங்கிமெய் வைத்தோ ரென்பு மிவைகா
 ணூர் திரை தொகுத்த வுயர்மணல் புதைப்ப
 வாய்மலர்ப் புன்னை யணிநிழற் கீழா
 கஎ௦ லன்புடை யாருயி ரரசற் கருளிய
 வென்புடை யாக்கை யிருந்தது காணாய்
 நின்னுயிர் கொன்றாய் நின்னுயிர்க் கிரங்கிப்
 பின்னாள் வந்த பிறருயிர் கொன்றாய்
 கொலைவ னல்லையோ கொற்றவ னாயினே
 கஎ௧ பலர்தொழு பாத்திரந் கையி னேந்திய
 மடவர னல்லாய் நின்றன் மாநகர்
 கடல்வயிறு புக்கது காரணங் கேளாய்

ககச. நின்குறியிருந்து - நீ இறந்தவிடத்து உண்ணோன்புட
 னிருந்து ; குறி - இடம்.

ககசு. ஆங்கவரிடவுண்டு - அவ்வொன்பது செட்டிகளும் உண
 வளிக்கவுண்டு.

கக௭. மெய்வைத்தோர் - உயிர்நீங்கினோர் ; மணி, சு : ககடக.

ககஅ. ணூர் திரை தொகுத்த - பரந்த அலைகள் திரட்டிய.

ககக. ஆய்மலர் - அழகியமலர். கீழால் - கீழிடத்தே ; உருபு
 மயக்கம்.

கஎ௦. அன்பையுடைய அரியவுயிரை உனக்குக் கொடுத்த. ஆருயி
 ரென்றது, ஈண்டு விஞ்ஞானஸ்கந்தத்தை. கஎ௧. காணாய் - பாராய்.

ககஅ - எக. புதைப்பக் கீழால் யாக்கையிருந்தது காணாயென்க.

கஎ௦ - எக. இவ்வடிகளோடு, “அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப
 வாருயிர்க், கென்போ டியைந்த தொடர்பு” (குறள், எஃ) என்பது ஒப்பு
 நோக்கற்பாலது.

கஎச. கொலைவன் - கொல்லுதலைச்செய்பவன் ; “கொலைவன்
 யார்கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்” புறநா. கடுஉ.

கஎஉ - ச. “நின்னுயிர் கொன்றாய்” என்பது முதலியன வஞ்சப்
 புகழ்ச்சி.

கஎ௧. ‘பலர்தொழுபாத்திரம்’ என்பது முதலியன, தீவதிலகை
 மணிமேகலையை நோக்கிக் கூறுங்கூற்று.

கஎ௭. நகர் - காலிரிப்பும்பட்டினம்.

கஎ௭ - எ. நகர் கடலிலழுந்திற்று.

(பி - மீ.) ககசு. ‘ஆங்கவர் மடவரவருடன்வந்தோர்’ ககஅ.
 ; ணுதையிட்டிய வுயிர்மணல்’ கஎ௭. ‘மடவரலாய்’

நாக நன்னா டாள்வோன் றன்மகள்
பீலிவளை பென்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்

கஅ௦ பணிப்பகை வான்வன் வழியிற் றேன்றிய
புனிற்றிளங் குழவியொடு பூங்கொடி பொருந்தியித்
தீவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழிக்
கம்பளச் செட்டி. கலம்வந் திறுப்ப

கஅ௫ வங்கவன் பாற்சென் றவன்றிற் மறிந்து
கொற்றவன் மகனிவன் கொள்கெனக் கொடுத்தலும்
பெற்ற வுவசையன் பெருமகிழ் வெய்திப்
பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத்
தொழுதனன் வாங்கித் துறைபிறக் கொழியக்
கக௦ கலங்கொண்டு பெயர்ந்த வன்றே காரிரு
ளிலங்குநீ ரடைகரை யக்கலங் கெட்டது
கெடுகல மாக்கள் புதல்வனைக் கெடுத்தது
வடிவேற் கிள்ளி மன்னனுக் குரைப்ப

கஎஅ. நாகநன்னாடாள்வோன் - வளைவணன்.

கஅ௦. பணிப்பகைவான்வன் - சூரியன், வழி - பரம்பரை.

கஅக. பூங்கொடி - பீலிவளை.

கஅ௦ - அக. பூங்கொடி பொருந்தியதனை இந்நூல், உச - ஆம்
காதை, உக - ஆம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

கஅக - உ. இத்தீவகமென்றது மணிபல்லவத்தை.

கஅங். பீடிகை - புத்தபீடிகை, ஏத்துழி - துதிக்கும்பொழுது.

கஎஅ - அங். மகள் என்பாள் மிக்கோள் பூங்கொடி குழவியொடு
பொருந்தி வலஞ்செய்து வலங்கொண்டு ஏத்துழியென்க.

கஅச. இறுப்ப - தங்க.

[தலை.

கஅஞ். அவன்றிறம் - அவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குச் செல்லு

கஅசு. கொடுத்தலும் - பீலிவளை கொடுத்தலும்.

கஅக. தொழுதனன்வாங்கி - தொழுதுவாங்கி; மணி. கங். உ௦,
பிறக்கு ஒழிய - பின்னொழிய.

கக௦. இருள் - இருளில், ககஉ. கெடுத்தது - இழந்தசெய்தியை.

(பி - ம்.) கஅஎ. 'உகவையன்' கஅக. 'தொழுதனன் வணங்கி'
கக௦. 'கொண்டிபோயவனன்றே' ககஉ. 'கெடுத்தமாக்கள் புதல்வனைக்
கெடுத்து'

உரு. ஆபுத்திரனோடுமணிபல்லவமடைந்தகாதை. உஅக

மன்னவன் மகனுக் குற்றது பொராஅ
 ககரு னன்மணி யிழந்த நாகம் போன்று
 கானலும் கடலும் கரையுந் தேர்வுழி
 வானவன் விழாக்கோண் மாநக ரொழிந்தது
 மணிமே கலாதெய்வ மற்றது பொராஅ
 ளணிநகர் தன்னை யலேகடல் கொள்கென
 ௨௦௦ விட்டனள் சாபம் பட்ட திதுவாற்
 கடவுண் மாநகர் கடல்கொளப் பெயர்ந்த
 வடிவேற் றடக்கை வானவன் போல
 விரிதிரை வந்து வியனகர் விழுங்க
 வொருதனி போயின னுலக மன்னவ
 ௨௦௫ னருந்தவன் றன்னுட னயிழை தாயரும்
 வருந்தா தேகி வஞ்சியுட் புக்கனர்
 பரப்புநீர்ப் பெளவம் பலர்தொழக் காப்போ
 ளுரைத்தன கேட்க வுறுகுவை யாயினின்
 மன்னுயிர் முதல்வனை மணிமே கலாதெய்வ

ககசு, உற்றது பொராஅன் - உண்டான துன்பத்தைப் பொராஅனாகி.

ககரு. மணி. ஏ; ககசு, ககசு. தேர்வுழி - தேருயிடத்து.

கக௭. வானவன் விழாக்கோள் - இந்திரவிழாவெடுத்தலை.

ககசு - ஏ. தேர்வுழி ஒழிந்தது.

௨௦௦, பட்டது - உண்டான செய்தி.

௨௦௪, ஒருதனி - துணையின்றி. மன்னவன் - நெடுமுடிக்கிள்ளி.

௨௦௫, அருந்தவன் - அறவணவடிகள். ஆயிழைதாயர் - உன் தாயர்; என்றது, மாதவியையும் சுதமதியையும்.

௨௦௭. பெளவம் - கடல். காப்போள் - மணிமேகலாதெய்வம். பலர்தொழப் பெளவத்தைக்காப்போளென்க.

௨௦௮, உரைத்தன - சொல்லப்பட்டன; முற்று.

௨௦௭ - அ. மேற்கூறிய செய்திகள், - காப்போளால் எனக்கு உரைக்கப்பட்டனவென்க. இனி, 'உரைத்தன' என்பதைப் பெயராக்கி, 'கேட்கவுறுகுவையாயின்' என்பதனோடு கூட்டிப்பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும்.

௨௦௮ - க. நின்மன்னுயிர் முதல்வனென்றது, கோவலன் மரபில் முற்பட்டானொரு வணிகனை.

(19 - 10) ககசு - க. 'மன்னது தெய்வமற்றது பொராஅ ளகனகர தனை' ககசு. 'கானலும் பொழிலும்' ௨௦௦. 'விட்டது சாபம்' ௨௦௪-௫. 'போயினளருந்தவன் றன்னுடன்' ௨௦௬. 'புக்கனர்' ௨௦௭. 'பலர் கொள்க காப்பாள்'

- உக௦ முன்னு னெடுத்தது மந்நா ளாங்கவ
 னறவர சாண்டது மறவணன் றன்பான்
 மறுபிறப் பாட்டி வஞ்சியுட் கேட்பையென்
 றந்தரத் தீவகத் தருந்தெய்வம் போயபின்
 மன்னவ னிரங்கி மணிமே கலையுடன்
- உகரு னுன்னிய தூமண லகழத் தோன்றி
 யூன்பிணி யவிழவு முடலென் பொடுங்கித்
 தான்பிணி யவிழாத் தகைமைய தாகி
 வெண்சதை வேயந்தவ ணிருக்கையி னிருந்த
 பண்புகொள் யாக்கையின் படிவ நோக்கி
- உஉ௦ மன்னவன் மயங்க மணிமே கலையெழுந்
 தென்னுற் றனையோ விலங்கிதழ்த் தாரோய்
 நின்னா டடைந்தியா னின்னையிந் கழைத்தது
 மன்னா நின்றன் மறுபிறப் புணர்த்தி
 யந்தரத் தீவினு மகன்பெருந் தீவினு
- உஉரு நின்பெயர் நிறுத்த நீணில மாளு

உக௦. முன்னுள் - மரக்கலமுடைந்த அக்காலத்தில்.

உக௧. அறவரசாண்டது - புண்ணியதானஞ்செய்தது; மணி.
 உக : உஎ.

உக௩. தெய்வம் - தீவதிலகை.

இனி, மணலத்தோண்டித் தன்பழைய உடம்பைக்கண்டு புண்ணிய
 ராசன் வருந்ததலும் மணிமேகலை அவனைத்தேற்றதலும் கூறப்படும்.

உகரு. தூ - தூய்மை. அகழ - தோண்ட.

உக௧. ஊன்பிணியவிழவும் - தசையின்பிணிப்பு நீங்கவும்.

உக௨. தானென்றது யாக்கையை. பிணியவிழா - கட்டவிழா.

உக௩. வெள்ளிய- சுண்ணச்சார்தால் வேயப்பட்டு அவ்விடத்து
 இருத்தல் போல இருந்த.

உக௪. படிவம் - வடிவம். உஉஉ. ஈங்கு - இத்தீவத்திற்கு.

உஉ௩. மறுபிறப்பு - பழம்பிறப்பு.

உஉ௪. அந்தரத்தீவினும் - இரண்டாயிரம் கிறுதிவுகளிலும். அகன்
 பெருந்தீவினும் - நான்கு பெருந்தீவுகளிலும்; மணி. சு : ககரு - சு.

உஉரு. பெயர் - புகழ்.

உஉஉ - ரு. நின்னையிங்கழைத்தது உணர்த்தி நிறுத்தற்பொருட்
 டேயென்க.

(பி - ம்). உக௧. 'ஆங்கவன்றன்னை' உக௨. 'கேட்டுவை' உக௪.
 'மன்னவன் வணங்கி' உக௪ - ரு. 'உடனுறனுன்னியது வாமணலகழத்
 தோன்றின்' உக௨. 'தகைமைத்தாகி' உக௩. 'வேந்தவரிருக்கை'
 உக௪. 'கொளாக்கை' உஉ௪. 'அந்தரத்தீவின'

உரு. ஆபுத்திரனோடுமணிபல்லவமடைந்தகாதை. உகக

மரசர் தாமே யருளறம் பூண்டாற்
பொருளு முண்டோ பிறபுரை தீர்த்தற்
கறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பின்
மறவா திதுகேண் மன்னுயிர்க் கெல்லா

உரு0 முண்டியு முடையு முறைபுளு மல்லது
கண்ட தில்லெனக் காவல னுரைக்கு
மென்னாட் டாயினும் பிறர்நாட் டாயினு
நன்னுத னுரைத்த நல்லறஞ் செய்கே
னென்பிறப் பு னர்த்தி யென்னை படைத்தனை

உரு1 நின்றிற நீங்க லாற்றேன் யானெனப்
புன்கண் கொள்ளனீ போந்ததற் கிரங்கினின்
மன்பெரு நன்னுடு வாயெடுத் தழைக்கும்

உஉஎ. உலகத்திற் குற்றத்தீர்த்தற்குப் பொருளேயிராது ; எல்லா
வுயிர்களும் குற்றமற்றனவாமென்றபடி. பிற : இடைச்சொல். புரை -
குற்றம்.

உஉசு - எ. இவ்வடிகளின்பொருள், 'மன்னவனெப்படி மன்னுயி
ரப்படி' என்னும் பழமொழியின் பொருளை விளக்கிற்று.

உரு0. உண்டி முதலியவற்றையல்லாமல். உறையுள் - இருப்பிடம்;
"பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத னாலோர், தொகுத்தவற்று னெல்லாந்
தலை" (குறள், ௩௨௨); "உண்டி யுறையு ளுடுக்கை யிவையீர்தார்"
ஏலாதி. க.

உருக. கண்டதில்லென - கண்டதில்லையென்று சொல்ல.

உஉஅ - ௩௩. அறமெனப்படுவது, எல்லாவுயிர்கட்கும் உண்டி
முதலியவற்றையீதலைபன்றி வேறு கண்டதில்லையென்று மணிமேகலை
சொல்ல; உண்டி முதலியவற்றை ஈதலே அறமென்றபடி.

உருஉ. ஆயினும் : எண்ணிடைச்சொல். [வேன்,

உரு௩. நன்னுதல் உரைத்த - நீ சொல்லிய. செய்கேன் - செய்

உரு௪. என்பிறப்பு உணர்த்தி - என்பழம்பிறப்பை அறிவித்து.
பழம்பிறப்புணர்ந்தது, நல்லறம் பூணுதற்குரிய விசேடவுணர்வினனாதற்
குக் காரணமாயிருந்ததுபற்றி, 'என்னை படைத்தனை' என்றான். இது,
"நானவன்றன் மகள்" (சிலப். உசு : 'தென்னவன்') என்றற்
போன்றது.

உரு௫. நின்னிடத்தினின்றும் பிரியும் வன்மை யில்லெனென்று
அரசன் சொல்ல.

உரு௬. புன்கண் கொள்ளல் நீ - நீ துன்பங்கொள்ளாதே. போந்த
தற்கு இரங்கி - நீ இங்குவந்ததற்கு வருந்தி.

உரு௭. நாடு உன்னையழைக்கும்.

உரு௮ - எ. மணி. உரு : கக0 - கக.

(பி - ம்.) உஉஎ. 'உண்டோபுரைதீர்த்தகென' உஉஅ. 'கேட்ப'
உரு0. 'உண்டியுமுறுதியு முறைபுளும்வல்லது'

வங்கத் தேகுதி வஞ்சிபுட் செல்வனென்
றந்தரத் தெழுந்தன ளணியிழை தானென்.

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை முற்றிற்று.

உருஅ. ஏகுதி - போவாய்.

உருக. அந்தரத்து - ஆகாயத்தில். அணியிழை - மணிமேகலை.

க - உருக. அரசன், புகுந்து வணங்கிக்கேட்டு, 'இவள் யார்' என்
னக் கஞ்சுகன், 'நங்குவந்தனன்' என்றலும், 'இளங்கொடி, வருவாய்'
என்று புகன்று எழுந்து இருந்து போகி வலங்கொண்டு பீடிகையைக்
காண்டலும், அதனைத்தொழுது அவள் வலங்கொள்ள, அப்பீடிகை
உணர்ந்த, பணிந்து, 'போன்றது' என்று ஏத்தி வலங்கொண்டு இன்னனை
மாக, இறைவனும் விட்டுப் புக்குக் கேட்டு எய்தி நினைந்து கள்ளாட்
டிக்கிழந்து சாற்றி, 'வினைந்தது' என்று கூற, மந்திரி சனமித்திரன்,
தொழுதேத்தி, 'மன்னவ, மதிமாரேரூர்த்தனை' என்று முதுமொழி கூற,
முதல்வன் கேட்டு, 'காத்தல் மின்கடண்' என்று கூறிக் கூடய்க் கரை
யெய்தி ஏறினன்; அக்கலம், சென்று சார்ந்திறுத்தலும், பூங்கொடி,
பொருந்தி மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து, 'பீடிகை இது' எனக்காட்ட,
மன்னவன் வலங்கொண்டு ஏத்தினன்; அவனுக்குப் பீடிகை பிறவியைக்
காட்ட, மன்னவன், 'மறந்துவாழேன்' என்று ஏத்தி மணிமேகலையுடன்
எழுந்து சென்று இருப்ப, தெய்வதம் கண்டு வந்தெய்தி, 'பெரியோய்,
வந்தனை; உடலென்பு இவைகாண்; என்புயிவைகாண்; சாணய்; கொன்
றாய்; கொன்றாயாயினே. மடவானல்லாய், நகர் கடல் வயிறு புக்கது;
காரணங்கேளாய்; மணிமேகலா தெய்வம் சாபமிட்டனன்; இதுபட்டது;
உலகமன்னவன் போயினன்; தாயரும் புக்கனர்; கேட்கஉறுருவையாயின்,
வஞ்சிபுட் கேட்பை' என்று தெய்வம் போயபின், மன்னவன் இரங்கிப்
படிவம் நோக்கி மயங்க, மணிமேகலை எழுந்து, 'கண்டது இல்' என,
காவலன் உரைக்கும்; அங்நனம் உரைப்பவன், 'நீங்கலாற்றேன் யான்'
என, அணியிழை, 'ஏகுதி; செல்வன்' என்று எழுந்தனனென வினை
முடிவு செய்க.

இருபத்தாறுவது வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

[இருபத்தாறுவது மணிமேகலை கண்ணகிகோட்டமடைந்து
வஞ்சிமாநகர் புக்கபாட்டு.]

அணியிழை யந்தர மாற வெழுந்து
தணியாக் காதற் றாய்கண் ணகியையுங்
கொடைகெழு தாதை கோவலன் றன்னையுங்
கடவு ளெழுதிய படிமங் காணிய
ரு வேட்கை தூர்ப்பக் கோட்டம் புகுந்து
வணங்கி நின்று குணம்பல வேத்தி
யற்புக்கட னில்லாது நற்றவம் படராது
கற்புக்கடன் பூண்டு நுங்கடன் முடித்த

க. அணியிழை - மணிமேகலை.

உ. தணியா - குறையாத. தாய்கண்ணகி - தாயாகிய கண்ணகி.

ஈ. கொடைகெழுதாதை கோவலன் - ஈதல் பொருந்திய தாழை யாகிய கோவலன்; கோவலன் கொடையிற் சிறந்தவனென்பது, கீரிப் பிள்ளையை அறியாது கொன்று கணவனாக நீப்புண்ட பார்ப்பனியின் கொலைப்பாவம் நீங்குதற்குத் தருமாசனத்தோருரைத்த தூல் வழியே தானஞ்செய்து அப்பார்ப்பனியைக் கணவனாகக் கூட்டிப் பாதுகாத்தா னென்றற்றொடக்கத்துச் சரித்திரங்களால் நன்கு புலப்படும்; இதனை, சிலப்பதிகாரத்திற் காண்க; கடு; ருச - எடு.

ச. (இமயமலைச்சிலையால்) தெய்வமாகப் பண்ணிய வடிவத்தைத் தரிசித்தற்பொருட்டு; “கைவினை முற்றிய தெய்வப் படிமத்து” (உஅ : உஉஅ) எனச் சிலப்பதிகாரத்து வந்திருத்தல் காண்க.

ரு. வேட்கை தூர்ப்ப - ஆசைசெலுத்துதலால், கோட்டம் - கோ யில்; இது சேரன் செங்குட்டுவனாற் கட்டுவிக்கப்பட்டது.

எ. ‘அற்புக்கடன்’ என்பது முதலியன மணிமேகலை கூற்று. அற்புக்கடன் - காதலனிறப்ப உடனிறத்தலும் தீர்ப்பாய்தலும், நற்றவம் படர்தல் - நல்ல தவவழியிற் சேறல்; அரிதாவது கைம்மை நோன்பை நோற்று உடம்பை வருத்துதல்.

அ. கற்புக்கடன் பூண்டு - கற்பைக்கடனாக மேற்கொண்டு; “கற்புக்கடன் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது, பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண்

(பி - டி.) ச. ‘படிவங்காணிய’ ரு. ‘கோட்டம்புக்கு’ எ - அ. ‘நில்லா வற்றவஞ்சிறக்கக் கற்புக்கடம்பூண்டு’

தருளல் வேண்டுமென் றழுதுமுன் னிற்ப
க0 வொருபெரும் பத்தினிக் கடவுளாங் குரைப்போ
எம்மிறைக் குற்ற விடுக்கண் பொருது
வெம்மையின் மதுரை வெவ்வழற் படுநாண்
மதுரா பதியெனு மாபெருந் தெய்வ
மிதுநீர் முன்செய் வினையின் பயனாற்
கரு காசில் பூம்பொழிற் கலிங்கநன் னாட்டுத்

டிலமால்” (சிலப். கடு: கச௩ - ச) எனவும், “கற்புக்கடம் பூண்டு காதலன் பின்போந்த, பொற்றொடி நங்கைக்குத் தோழிநான் கண்டே” (ஹை. உக: ‘தற்பயந்தான்’) எனவும் கண்ணகியை முறையே கவுந்தியடி களும் அடித்தோழியும் சிறப்பித்துப் பாராட்டியிருத்தல் காண்க. கண்ணகி கற்பை மறக்கற்பென்றும் சீறியகற்பென்றுங் கூறுவர். நாம்கடன் முடித்தது - உம்முடைய கடனை நிறைவேற்றியது; என்றது, இங்கே மதுரையை அழற்படுத்திச் சிதைத்துப் பதினாண்டுகாலநிறைவேண்டுமென்று கூடியதை யுணர்த்திற்று.

எ - அ. இவ்வடிகளின் கருத்து இன்னதாதலை, “காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி, பூதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா, கின்னுயிரீவ ரீயா ராயி, னன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புருவர், நளியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ, டுடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர், பத்தினிப் பெண்டிர்.....மாபெரும் பத்தினி” (உ: சஉ - டுடு) என்று இந்நூலில் முன்பு வந்திருத்தலாலுணர்க.

ச - க. அணியியழ எழுந்து புருந்து வணங்கி நின்று ஏத்தி அருளல் வேண்டுமென்று அழுது நிற்பவென்க.

க0. பத்தினிக்கடவுள் - கண்ணகி.

கக. ‘எம்மிறைக்கு’ என்பது முதலியன, பத்தினிக்கடவுள்கிய கண்ணகி வார்த்தை. இறை - கோவலன். இடுக்கண் - துன்பம்; இங்கே கொலை.

கஉ. வெம்மையின் - கோபத்தால். மதுரை - மதுரையை. படுநான் - படுத்தும்நாளில்; விகாரம்.

க௩. மதுராபதியென்பது, மதுரையம்பதியின் அநிதேவதையின் பெயர்; “மதுரா பதியென்னு மாது” (சிலப். உஉ: ‘மாமகனும்’) “மாபெருங் கடன் மதுரா பதியென்பேன்” ஹை. உஉ: உஉ.

கச. ‘இதுநீர்’ என்பது முதலியன, மதுராபதி தனக்குக் கூறியதைக் கொண்டுகூறும் பத்தினிக்கடவுள் வார்த்தை. வினை - தீவினை. பயன் - பிரயோசனம். இது பயன். ஆல்: அசை.

கடு. காசு - குற்றம்.

(பி - ம.) க. ‘என்றெழுந்தனணிற்ப’, ‘என்றழுதனணிற்ப’, க௩-ச. ‘தெய்வத, மதுநீர்செய்தவினை’

தாய மன்னவர் வசவுங் குமரனுஞ்
சிங்க புரமுஞ் செழுநீர்க் கபிலையு
மங்காள் கின்றோ ரடற்செரு வுறுநான்
மூவிரு காவத முன்னுந ரின்றி

உ௦ யாவரும் வழங்கா விடத்திற் பொருள்வேட்டுப்
பல்கலன் கொண்டு பலரறி யாம
லெல்வளை யாளோ டரிபுர மெய்திப்
பண்டக் கலம்பகர் சங்கமன் றன்னைக்
கண்டனர் கூறத் தையனின் கணவன்

உ௧ பார்த்திபன் றொழில்செயும் பரத னென்னுந்
தீத்தொழி லாளன் றெற்றெனப் பற்றி
யொற்ற னிவனென வுரைத்து மன்னற்குக்
குற்றமி லோனைக் கொலைபுரிந் திட்டன
னாங்கவன் மனைவி யழுதன ளரற்றி

கசு. ஞாதியராகிய வசவுங் குமரனும். கஎ. கபிலை - கபிலபுரம்.

கசு - எ. சிங்கபுரம் வசவுக்கும், கபிலை குமரனுக்கும் உரிய நக

கஅ. ஆன்கின்றோர் : பெயர். நாள் - நாளில். [ரங்கள்.

கக. மூவிருகாவதம் - ஆறுகாதம். முன்னுநர் - முற்படுவோர் ;
அணுகுபவருமாம்.

உ௦. வழங்கா - செல்லாத. வேட்டு - விரும்பி.

உக. கலன் - ஆபரணம்.

உஉ. எல்வளை - ஒளிபொருந்தியவளையையுடையாள் ; என்றது,
நீலியை. அரிபுரம் - சிங்கபுரம்.

உஊ. பண்டக்கலம் - பொன்னாலாகிய அணிகலம் ; பண்டம் -
பொன் ; பண்டமும் கலமுமாம் ; பண்டம் - சரக்கு. பகர் சங்கமன்
றன்னை - விற்கும் சங்கமனென்னும் வணிகனை.

உச. தையல் : விளி.

உடு. பார்த்திபனென்றது வசவை. பரதனென்றது, கோவல
னுடை பழம்பிறப்பிலுள்ள பெயர்.

உசு. தெற்றென - விரைவாக.

உஎ. ஒற்றன் - வேய்த்து அறிபவன். மன்னர்க்கு உரைத்து.

உசு. மனைவி - நீலியென்பவள். அழுது அரற்றி.

(பி - டி.) கஎ. 'செழிநீர்க்கயிலையும்' உ௦, 'இடத்துப்பொருள்'
உஉ. 'எரிபுரமெய்தி' உஊ. 'படைக்கலம்பகர்' உசு. 'கண்டவர்கூறத்
தையலென்' உஎ. 'உரைத்துமன்னவனுந்'

௩௦ யேங்கிமெய் பெயர்ப்போ னிறுவரை யேறி
 யிட்ட சாபங் கட்டிய தாகு
 மும்மை வினைவர் துருத்தலொழி யாதெனு
 மெய்ம்மைக் கிளவி விளம்பிய பின்னுஞ்
 சிற்றங் கொண்டு செழுநகர் சிதைத்தேன்
 ௩௧ மேற்செய்நல் வினையின் விண்ணவர்ச் சென்றே
 மவ்வினை யிறுதியி னடுகினப் பாவ
 மெவ்வகை யானு மெய்துத லொழியா
 தும்ப ரில்வழி யிம்பரிற் பல்பிறப்
 பியாங்கனு மிருவினை யுய்த்துமைப் போல
 ௪௦ நீங்கரும் பிறவிக் கடலிடை நீந்திப்
 பிறந்து மிறந்து முழல்வோம் பின்னர்
 மறந்து மழைமறா மகதநன் னாட்டுக்

௩௦. மெய்பெயர்ப்போள் - உயிர்விடுவோள். இறுவரை - பெரிய
 மலை; “இறுவரை யிலர்வதோ ரிலங்கெயிற் றரியென” சீவக, கடிநட.

௩௧. கட்டியதாகும் - பந்தித்ததாகும்.

௩௨. உம்மைவினை - பழவினை. உருத்தல் - தோன்றுதல்; “ஊழ்
 வினை யுருத்துவர் தாட்டு மென்பதாஉம்” (சீலப். பதி. ௧௭); “ஒளிப்
 பினு மூழ்வினை யூட்டாது கழியாது” இறை. சூ. உ, உரை.

௩௩. கிளவி - சொல்.

௩௪ - ௩௬. மாபெருந்தெய்வம் விளம்பியபின்னுமென்.

௩௭ - ௩௯. இச்சாபவரலாறு, “கடிபொழி லுடுத்த கலிங்கநன்.
 னாட்டு, வடிவேற் றடக்கை வசுவந் குமரனும்,.....வழுவில் சாபம்,
 பட்டனார்” (சீலப். உரு; கடி - ௭௦) என்று கண்ணகிக்கு மதுரைமா
 நகர்த்தெய்வம் கூறியதாக இளங்கோவடிகள் கூறியிருத்தலாலும்
 விளங்கவுணரப்படும்.

௩௮. நகர் - மதுரை.

௩௯. விண்ணவர்ச்சென்றேம் - கணவனும் யானும் தேவராய்ச்
 சென்றோம்.

௪௦. அவ்வினை - மேற்செய்நல்லவினை. அடுகினப்பாவம் - மது
 ரையை யழித்த கோபத்தாலுண்டான பாவம்.

௪௧ - ௪. பாவம் எய்துதலொழியாது.

௪௨. உம்பர் இல்வழி - தேவருலகத்தில் நல்வினை நுகர்ச்சியில்
 லாத விடத்து.

௪௩ - ௪. பல்பிறப்பியாங்கனும் - எல்லாப்பிறவியின் கண்ணும்,
 இருவினையுய்த்து - இருவினைகளாற் செலுத்தப்பட்டு.

௪௪. மகதநன்னாட்டுக்கு - மகதநாட்டுக்கு.

(பி - மீ.) ௩௦. ‘மெய்வைப்போள்’ ௩௧. ‘சாபங்கிட்டிய’ ௩௪.
 ‘கொண்டுதிருநகர்’ ௩௬ - ௪. ‘பாவை வெம்பகை’ ‘உறழ்வோம் பின்’
 ௪௨. ‘மழைவறாமந்தநன்’

கொருபெருந் திலகமென் றுரவோ ருரைக்குங்
கரவரும் பெருமைச் கபிலையம் பதியி
னளப்பரும் பாரமிதை யளவின்று நிறைத்துத்
துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றிப்
போதி மூலம் பொருந்திவந் தருளித்
தீதறு நால்வகை வாய்மையுந் தெரிந்து
பன்னிரு சார்பின் பகுதித் தோற்றமு
டு மந்நிலை யெல்லா மழிவுறு வகையு
மிற்றனை வியம்பிக் குற்றவீ டெய்தி

சக. திலகம் - மேலாதல். கபிலை இராசதானியாதலின், இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

சச. கரவு - மறைத்தல். கபிலையம்பதி - கபிலநகர் ; இது, கபில ரென்று பெயருள்ள ஒருமுனிவர் தவஞ்செய்தற்கு முன்னம் இடமாயிருந் ததுபற்றி இப்பெயர் பெற்றதென்பர் ; கபிலவஸ்துவெனவும் வழங்கும்.

சடு. பாரமிதை - உடம்பு நேரவும் உறுப்பு நேரவும் பொருள் நேரவும் தானமுதல் ஞானமீறகவுள்ள பத்தும் பூரித்தல் (மணி. உக : உக); (க) தானபாரமிதை, (உ) சீலபாரமிதை, (ங) ஊமாபாரமிதை, (ச) வீரியபாரமிதை, (டு) தியானபாரமிதை, (க) ப்ராஜ்ஞாபாரமிதை, (எ) உபாயபாரமிதை, (அ) தயாபாரமிதை, (க) பலபாரமிதை, (க) ஞானபாரமிதையென்பன. இவை தசபாரமிதையெனவும் தசாபார மெனவும் வழங்கும் ; இதனை, “தானஞ்சீ லம்பொறை தக்க தாய வீரிய, மூன மிஃறி மானமே புணர்ச்சியோ டொயம, மானமில் லருளினை வைத்தேல வலிம்மையு, ஞான மீரைம் பாரமிதை நாடுங்கா லிவை களும்” (நீல மொக்கல. அஅ), “இன்பஞ்சால் பெரும்பார மீரைந்து முடனிறைத்து, என்கன நிலபெற்ற நாடன்” (நீல. மொக்கல. அஅ, சுமய.), “தானமே முதலாகத் தசபார நிறைத்தருளி, யூனமொன் றில் லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே” (வி. யாப்பு. கக, உதாரணம்) என வருவனவற்றாலுணர்க. அளவின்று - அளவில்லாமல்.

சக. புத்தஞாயிறு - புத்தனுகிய ஞாயிறு.

சஎ. போதி - அரசமரம் ; என்றது மகாபோதியை.

சஅ. நால்வகைவாய்மை - துக்கமுதலியன.

சக. பன்னிருசார்பு - பேதைமைமுதலிய துவாதச நிதானங்கள்.

டு. பன்னிருசார்பின் அழிவும்.

சக - டு. “சார்பிற் றேற்றமுஞ் சார்பறுத் துய்தியும்” (உடு : டு) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

டுக. இற்று - இத்தன்மைத்து ; இதனைத் தோற்றத்தோடும் வகை யோடும் தனித்தனியே கூட்டுக. குற்றவீடெய்தி - காமம்முதலிய குற்றங் களினின்றும் விடுதல்பெற்று ; “குற்றவீ டாக மாதிக் குணங்களைக் குறைத்த லாகும்” சீவ - சிந்தி. பரபக்கம், செளத்திராத்திகன்மதம், சு.,

(பி - மீ.) சச. ‘கபிலையம்’ சடு. ‘அளவின்று நிறைந்து’ சஎ. ‘பொதிந்துவந்தருளி’

யெண்ணருஞ் சக்கர வாள மெங்கனு
மண்ண லறக்கதிர் விரிக்குங் காலைப்
பைந்தொடி தந்தை புடனே பகவ
ருகு னிந்திர விகார மேழுமேத் துதலிற்
றுன்பக் கதியிற் றேற்றர வின்றி
யன்புறு மனத்தோ டவனறங் கேட்டுத்
துறவி புள்ளந் தோன்றித் தொடரும்
பிறவி நீத்த பெற்றிய மாகுவ

க0 மத்திற மாயினு மநேக கால

ருக. அண்ணல் - தலைமை. முன்பு புத்தனை ஞாயிறாக உருவகித்ததற்கேற்ப ஈண்டு அவனாலுபதேசிக்கப்படும் அறங்களைக் கதிராக உருவகஞ் செய்தார்.

சஉ - ருங. மகதநாட்டிற் கபிலையம்பதியில் நிறைத்துத்தோன்றி வந்தருளித் தெரிந்து இயம்பி எய்தி விரிக்குங்காலையென்க.

ருச. பைந்தொடி : முன்னிலைப்பெயர்.

ருரு. இந்திரவிகாரம் ஏழும் - இந்திரனால் நிருமிக்கப்பட்ட அடங்கு கள் ஏழினையும் ; இவை காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ளவை ; ஆகாயசாரிகளாகிய சாரணர் இருந்து பெளத்தாகமத்தின் பொருளை யாவர்க்கும் விளங்க உணர்த்துவதற்கு இடமாக இருப்பவை ; இதனை, ‘பணையைந் தேங்கிய பாசிலைப் போதி, யணிதிகழ் நீழ லறவேன் நிருமொழி, யந்தர சாரிக ளறைந்தனர் சாற்று, மிந்திர விகார மேழுடன் போகி” (சீலப். க0 : கக - ச) என்பதனாலுணர்க. ஏத்துதலின் - ஏத்தியபுண்ணியத்தால் ; இதனால், கோவலனும் கண்ணகியும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்தபொழுது இவற்றை ஏத்தி வழிபட்டார்களென்பது பெறப்பட்டது.

ருச. துன்பக்கதி - துன்பத்தைச்செய்யும் இழிந்தபிறப்பு. தோற்றரவு - தோன்றுதல். ‘இன்றி’ என்றதனால், நற்கதியிற்பிறத்தல் கூறப்பட்டது.

ருள. அவனறம் - அவன்செய்யும் தருமோபதேசமொழிகளை.

ருங. - எ. காலையிற் கேட்டென்க.

ருஅ. துறவி - துறத்தல். உள்ளத்தே துறவி தோன்றியென்க ; “மாதவி துறவிக்கு” (உ : க0) என்று இந்நூலில் முன்பு வந்திருந்தல் காண்க ; திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்ல், “அளவியை” என்னும் க0-ஆம் செய்யுளின் விசேட வுரையில், ‘துறவு துறவியென நின்றற்போல அளவு அளவியென நின்றது’ என்று பேராசிரியர் எழுதியிருக்கின்றனர்.

ருக. பெற்றி - நிருவானம்.

ருரு - க. ஏத்துதலின், இன்றிக் கேட்டுத் தோன்றி நீத்த பெற்றியமாகுவமென்க.

(பு - டீ.) ருங. ‘விரிக்கும்போது’ ருச. ‘பைந்தொடித்தந்தை’

ருரு. ‘விகாரமேழுந் துதித்தலிற்’ ருள. ‘அன்பறுமனத்தேர்பற்றறம்’

மெத்திறத் தார்க்கு மிருத்தியுஞ் செய்குவ
நறைகமழ் கூந்த னங்கை நீயு
முறைமையி னிந்த மூதூ ரகத்தே
யவ்வவர் சமயத் தறிபொருள் கேட்டு
சுரு மெய்வகை யின்மை நினக்கே ளிளங்கிய
பின்னர்ப் பெரியோன் பிடகநெறி கடவா
யின்னதிவ் வியல்பெனத் தாயெய்த் துரைத்தலு

சுச. இருத்தி - வித்தி.
சுஉ. 'நறைகமழ்கூந்தல்' என்பது முதலியவற்றால் மணிமேகலைக் குப் பின்னிகழ்வன கூறுவாள்.

சுங. இத்தமூதூரென்றது வஞ்சிகரத்தை.

சுடு. மெய்வகையின்மை - உண்மையில்லாமை.

சுசு. பெரியோன் பிடகநெறி - புத்தன் அருளிச்செய்த ஆகமங்களின் வழியை. புத்த தன்ம சங்கமென்னும் மூன்று மணிகளும் யாதோரிடை யூறுமின்றி இருத்தற்கு இடமாய்க் கூடாதுபொலுத்தலின், பெளத்தாகமங்கள் பிடகமெனப் பட்டனவென்பர்; பிடகம் - கூடை, பிடகம், வினயபிடகம் ஸூத்திரபிடகம் அபிதர்மபிடகமென மூன்று வகைப்படும்; இவற்றைத் திரிபிடகமென்றும், பிடகத்திரயமென்றும் வழங்குவர்; இவற்றுள் முத லாவது வினயபிடகம், விபங்கம் கண்டகம் பரிவாரபாடமென மூன்று வகைப்படும், இவற்றுள், விபங்கம் பாராஜிகாதி பிரதமபாகமென்றும் (இது சங்கத்திலிருந்து விலக்குதற்குரிய குற்றங்களைக் கூறுவது), பிரா யச்சித்தாதி துவீதீய பாகமென்றும் (இது பிராயச்சித்தத்தால் நிவர்த் தித்தற்குரிய குற்றங்களைக் கூறுவது) இரண்டு பகுதியுடைத்து; கண்ட கம், மஹாவர்க்கம் ஸூல்லவர்க்கமென இரண்டுபகுதியுடைத்து. இரண் டாவது ஸூத்திரபிடகம், தீர்க்கநிகாயம், மத்தியமநிகாயம், ஸம்புக்த நிகாயம், அங்கோத்ரநிகாயம், ஸூத்திரக நிகாயமென ஐந்து வகை யிணையுடைத்து; [நிகாயம் - கூட்டம்.] இவற்றுள், ஸூத்திரக நிகாயம் ஸூத்திரகபாடம், தருமபதம், உதானம், இத்தியுத்தம், ஸூத்திரநிபா தம், விமானவஸ்து, பிரேதவஸ்து, ஸ்தேரகாதை, ஸ்தேரீகாதை (ஸ்தேர ரென்றும், ஸ்தலிரரென்றும் உத்தம பிஷூக்களுக்குப்பெயர்), ஜாதகம், நிர்ந்தேசம், பிரதிஸம்பிதா மார்க்கம், அபதானம், புத்தவம்சம், சரியா பிடகமெனப் பதினைந்து பகுதியுடைத்து. மூன்றாவது வுபிதீமபிடகம் தருமசங்கினி, விபங்கம், கதாவஸ்துப்பிரகரணம், புத்தகலப் பிரஜ்ஞப்தி, தாதுகதை, யமகம், பிரஸ்தானப் பிரகரணமென ஏழு வகையிணையுடைத்து; "ஆத்த னேயெனத் தெளிந்தவ னமர்ந்திருந் தவர்க்குச், சூத்திரம்மிது வினயமு மிதுவிது பிறிதாஞ், சாத்திரம்மிவை மூன்றென வன்றவத் தோன்றல், பாத்து ரைக்குந்தன் பதப்பொருள் பலவகைப் படவே" நீல. புத்த. கடு.

சுஎ. தாய் - கண்ணகியாகிய பத்தினிக்கடவுள்.

(பி - ம்.) சுச. 'இத்திறத்தார்க்கு' சுடு - சு. 'விளங்கிப்பின்னர்ப் பெரியான்'

மிலையள் வலையோ ளென்றுனக் கியாவரும்
வினையொரு னுரையார் வேற்றுருக் கொள்கென
எஃ மையறு சிறப்பிற் றெய்வதற் தந்த
மந்திர மோதியோர் மாதவன் வடிவாய்த்
தேவ குலமுந் தெற்றியும் பள்ளியும்
பூமலர்ப் பொழிலும் பொய்கையு மிடைந்து
நற்றவ முனிவருந் கற்றடங் கினரு
எஃ நன்னெறி காணிய தொன்னூற் புலவரு
மெங்கணும் விளங்கிய வெயிற்புற விருக்கையிற்
செங்குட் டுவனெனுந் செங்கோல் வேந்தன்
பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியிற்
போர்த்தொழிற் றுணை குஞ்சியிற் புனைய

இனி, மணிமேகலை வேற்றுருக்கொண்டு வஞ்சிநகரத்துள்ளே செல்லுதல் கூறப்படும்.

எஃ - கூ. மணி. ௧௦ : எஃ - அஃ.

எஃ. தெய்வதம் - மணிமேகலாதெய்வம்.

எஃ. மந்திரம் - வேற்றுருவெய்துவிக்கும் மந்திரம்.

எஃ. குலம் - கோயில்; “தேவகுலசிழல்” (பூ. ௧௩௩. ௩௨.) தெற்றி-வேதினை; திண்ணையுமாம். பள்ளி - சாலை; “ஒதுக்கின் நிணிமணற் புதுப்பூம் பள்ளி” புறநா. ௩௩.

எஃ. மிடைந்து - நெருங்கி. எஃ. காணிய - கண்ட.

எஃ - கூ. தேவகுலம் முதலியன மிடைந்து முனிவர் முதலியோர் எங்கணும் விளங்கிய இருக்கையென்க.

எஃ. செங்குட்டுவன் - சேரன்; இவன் இளங்கோவழிகளின் தமையன்; கண்ணகியின்படிவத்தைப் பிரதிட்டிப்பித்தோன்.

எஃ. பூத்தவஞ்சி - வஞ்சிமலர்; பணைவர் நாட்டைக் கொள்ள நினைந்து போர்செய்தற்கு அவர்மேற்செல்வோர் அதற்கு அறிகுறியாக அணிந்துகொள்வது; இது முதலுக்கேற்ற அடையடுத்து நின்றது. பூவா வஞ்சி - வஞ்சிநகர்; வெளிப்படையு; இந்நகரை வாடாவஞ்சி யென்றுங் கூறுவர்; “பூவா வஞ்சியிற் பூத்தவஞ்சி, வாய்வா நெனந்தகை மணி முடிச் கணிந்து” (உஃ : ௧௦ - ௧௧) எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல் காண்க.

எஃ - அ. இருக்கையினையுடைய பூவா வஞ்சியென்க.

எஃ. தானை - சேனை. குஞ்சி - குடிமி.

எஃ - கூ. பூவாவஞ்சியிற் பூத்தவஞ்சியைத் தானை குஞ்சியிற் புனைய வென்க.

(பி - ம்.) எஃ. ‘என்றுபுணர’ எஃ. ‘வேண்டுந் கொள்கென’

எஃ. ‘தெய்வகுலம்’ எஃ. ‘பூவாவஞ்சியிற் பூத்தவஞ்சி’ எஃ - அஃ. ‘புனைந்து நிலைநாடெல்லை’

அ0 நிலநா டெல்லேதன் மலைநா டென்னக்
கைம்மலைக் களிற்றினந் தம்முண் மயங்கத்
தேரு மாவுஞ் செறிகழன் மறவருங்
கார்மயங்கு கடலிற் கலிகொளக் கடைஇக்
கங்கையம் பேர்யாற் றடைகரைத் தங்கி
அரு வங்க நாவியி னதன்வடக் கிழிந்து
கனக விசயர் முதற்பல வேந்த
ரனைவரை வென்றவ ரம்பொன் முடிமிசைச்
சிமைய மோங்கிய விமைய மால்வரைத்
தெய்வக் கல்லுந் தன்றிரு முடிமிசைச்
கூ0 செய்பொன் வாகையுஞ் சேர்த்திய சேரன்

அக. கையையுடைய மலைபோலுங் களிற்றினம். மயங்க - கலக்க.
அ0 - அக. மலைநாடென்று சொல்லும்வண்ணம் களிற்றினங்கள்
மயங்க வென்க; செல்லும் நெறிக்கணுள்ள காடுகள், யானைகளின் மிகுதி
யால் மலைநாடென்று சொல்லப்பட்டன.

அங். கலிகொள - முழங்க. கடைஇ - செலுத்தி.

அடு. நாவி - மரக்கலவிசேடம்; இம்மொழி மலைநாட்டில் வழங்கு
கின்றது. வங்கநாவி : இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. இழிந்து -
இறங்கி.

அசு. கனகவிசயர் - கனகனும் விசயனும்; இவர் ஆரியவரசர்.
பலவேந்தர் - உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன்.
சிங்கன், தனுத்தரன், சிவேதன் முதலியோர்; இதனை, சிலப்பதிகாரம்,
௨௬ - ஆம் காதை, ௧௮௨ - ஆம் அடி முதலியவற்றிற்காண்க.

அள. அனைவரைவென்று - எல்லோரையும்வென்று; உம்மை
விகார வகையால் தொக்கது. அவரென்றது கனகவிசயரை.

அஅ. சிமையம் - உச்சி.

அக. தெய்வக்கல் - பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகிவடிவம்
அமைத்தற்குரிய கல்.

கூ0. வாகை - வாகைமலர்; பகைவரை வென்றோர் வென்றதற்கு
அறிகுறியாக அணிந்துகொள்ளுவது; அரசர் அம்மலரைப் பொன்னாற்
செய்து அணிந்துகொள்ளுதல் இயல்பாதலின், 'செய்பொன்வாகை'
என்றார்; 'பொலந்தோட்டுப் பைந்தும்பை' (௨௨) எனவும், 'பொலந்
தும்பை' (கௌ) எனவும் புறநானூற்றிற் கூறியிருத்தல் காண்க.

அள - கூ0. அவர் முடிமிசைக் கல்லும் தன் முடிமிசை வாகையுஞ்
சேர்த்திய சேரனென இயைக்க.

எக - கூ0. புணைய மயங்கக் கலிகொளக் கடைஇத் தங்கி இழிந்து
வென்று சேர்த்திய சேரனென்க.

(பு - ி.) அசு. 'கங்கைப் பேரியாற்றடை' அடு. 'வங்கநாவாயி
தன் வடகிழக்கிழிந்து' அசு. 'முதற்சின வேந்தர்' கூ0. 'செம்பொன்'

வீற்றிறல் வெய்யோன் நன்புகழ் விளங்கப்
பொற்கொடிப் பெயர்ப்படேஉம் பொன்னகர்ப் பொலிந்தன
டிருந்துநல் லேது முதிர்ந்துள தாதலிற்
பொருந்துநால் வாய்மையும் புலப்படுத் தற்கென்.

௨௬.—வஞ்சிமாநகர் புக்ககாதை முற்றிற்று.

சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்று ஆரியவாசரை வென்று
கற்கொண்டிழை வரலாற்றை, சீலப்பதிக்காரம், கால்கோட்காதை முத
லியவற்றால் உணர்க.

கக. வீற்றிறல்வெய்யோன் - வில்வலியை விரும்பினான் ; “ வெம்
முனை வெற்றி விறல்வெய்யோன் ” பு - வெ, கூஅ.

எஎ - கக. வேந்தன் சேரன் வெய்யோன் ; அவன் நன்புகழென்க.

கஉ. பொற்கொடி - அழகியகொடி ; என்றது வஞ்சிக்கொடியை.
நகர் - வஞ்சி ; “ பூங்கொடிப் பெயர்ப்படேஉந், திருந்திய நன்னகர் ”
(௨அ : ௧௦௧ - ௨) என்று பின்வருதல் காண்க.

கக - உ. விளங்கப் பொலிந்தனன்.

கங. நல்லேது - நல்வினயாகிய காரணம்.

கஉ - ங. ஆதலிற் பொலிந்தனன்.

கச. நால்வாய்மை - நான்குவகைப்பட்ட சத்தியம் ; அவை துக்
கம் முதலியன ; அவற்றை ஸத்திய சதுஷ்டயமென்பர்.

கஉ - ச. புலப்படுத்தற்குப் பொலிந்தனனென்க.

க - கூச. அணியிழை, எழுந்து புருந்து நின்று எத்தி, ‘ அருளல்
வேண்டும் ’ என்று அழுதுநிற்ப, பத்தினிக்கடவுள் உரைப்பான் ; அங்
யுணர்பவளாகிய தாய், ‘ இன்னதிவ்வியல்பு ’ என எடுத்துரைத்த
லும், மணிமேகலை ஓதி வடிவாய்ப் பொன்னகர்ப் பொலிந்தனனென
வினை முடிவு செய்க.

(பி - ம்.) கஉ. ‘ கொடிபெயர்ப் ’ கங. ‘ திருந்தநல்லேது ’ கச.
‘ நல்வாய்மை ’

இருபத்தேழாவது
சமயக்கணக்கீர்தந்திறங்கேட்டகாதை.

[இருபத்தேழாவது வஞ்சிமாநகர்ப்புறத்துச் சமயக்கணக்கீர்தந்
திறங்கேட்டபாட்டு.]

நவையறு நன்பொரு னுரைமி னோவெனச்
சமயக் கணக்கீர் தந்திறஞ் சார்ந்து
வைதிக மார்க்கத் தளவை வாதியை
யெய்தின ளெய்திரின் கடைப்பிடி யியம்பென
டு வேத வியாதனுங் கிருத கோடியு
மேதமில் சைமினி யெனுமில் வாகிரியர்
பத்து மெட்டு மாறும் பண்புறத்
தத்தம் வகையாற் றும்பகர்ந் திட்டனர்
காண்டல் கருத லுவம மாகம
கடு மாண்டைய வருத்தா பத்தி யோடியல்

- க. நவை - குற்றம். பொருள் - தத்துவம்.
உ. சமயக்கணக்கீர் - சமயநூலுணர்ந்தவர். வாதிகள். திறம் -
தொகுதி; இடமுமாம்.
க - உ. மணி. பதி. அள - அ. உரைமினோவெனச்சார்ந்து.
ங. அளவைவாதி - பிரமாணவாதி.
ச. உ கடைப்பிடி - சித்தாந்தம். இயம்பென - சொல்லென்று மணி
மேகலை வினாவ.
ங - ச. அளவைவாதியை எய்தி இயம்பென.
டு. 'வேதவியாதனும்' என்பது முதலியன அளவை வாதியின்
சு. ஏதம் - குற்றம். [வார்த்தை.
டு - அ. வேதவியாதன் பத்தளவையும் கிருதகோடி எட்டளவை
யும் சைமினி ஆறளவையும் பகர்ந்திட்டனரென்க.
க. 'காண்டல்' என்பது முதலியவற்றால் பத்தளவையின் பெய
ரும், அவற்றினிலக்கணமும் கூறப்படும். காண்டல் - பிரத்தியக்கம்.
கருதல் - அனுமானம்; இஹு கருத்தெனவும் வழங்கும்.
கடு. இயல்பு - ஸ்வபாவலிங்கம்.
(15 - 16.) ங. 'அளவையாதியை' அ. 'பகர்ந்திட்டனர்' க. 'காண்
டல்கருத்தே' கடு. 'ஆண்டவருத்தாபத்தியோடியை'

பைதிக மபாவ மீட்சி யொழிவறி
வெய்தியுண் டாநெறி யென்றிவை தம்மாற்
பொருளி னுண்மை புலங்கொளல் வேண்டு
மருளில் காட்சி யைவகை யாகுங்

கரு கண்ணல் வண்ணமுஞ் செவியா லோசையு
நண்ணிய மூக்கா னுற்றமு நாவாற்
சுவையு மெய்யா லுறுமெனச் சொன்ன
விவையிவை கண்டுகேட் டியிர்த்துண் டெற்றுத்
துக்கமுஞ் சுகமு மெனத் துயக் கறவறிந்

உர துயிரும் வாயினு மனமுமூ நின்றிப்
பயிலொளி யொடுபொரு ளிடம்பழு தின்றிச்
சுட்ட றிரிதல் கவர்கோட ரேன்றாது
கிட்டிய தேச நாம சாதி
குணக்கிரி யையி னறிவ தாகுங்

உரு கருத்தள வாவது

கக. ஐதிகம் - ஐதிஹயம். அபாவம் - இன்மை. மீட்சியொழி
வறிவு - மீட்சியினால் ஒழிந்த பொருளையறியுமளவை; என்றது பாரி
சேடத்தை.

கஉ. உண்டாநெறி - சம்பவம். இவை தம்மால் - காண்டல் முத
லிய இந்தப்பத்துப் பிரமாணங்களாலே.

கங. புலங்கொளல் - அறிதல்.

கச. 'மருளில்' என்பது முதலாகக் காட்சியளவையின் இலக்கணம்
கூறப்படும். மருள் - மயக்கம். காட்சி - பிரத்தியக்கப் பிரமாணம்.

கக. துயக்கு - தடை.

உ௦. வாயில் - இந்திரியம். ஊறு - இடையூறு.

உக. ஒளி - சோமஞ்ஞரியாக்கினிகள்.

உஉ. சுட்டல் - பொருளுண்மை மாத்திரை காண்டல். திரிதல் -
ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கருதல்; இது விபரீதமெனப்படும். கவர்கோ
டல் - சந்தேகம்; 'கண்ட பொருளை யிரட்டெனவே கருதலையத் திரியவே,
கொண்ட றிரிவாம்' சீல - சித்தி. சுபக்கம், அளவை, ஈ.

உரு. 'கருத்தளவு' என்பது முதல் அனுமானப்பிரமாணம் கூறப்
படும்; கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

(பி - டி.) கக. 'மீட்சியொழி' கஉ - ஈ. 'உண்டாநெறியென்றிவை
தம்மாற்போ பொருளினுண்மையுளங்' கரு-சு. 'ஓசையு, மூக்கானுற்றமு
நாக்காற்சுவையும்' கஅ - க. 'உண்டெயிர்த்துற்றுத், துக்க சுகமெனத்
துயத்தறவறிந்து' உ௦ - உக. 'மனமுமூன்றிப், பயிலொழியொடும்
பொருள்'

உஎ.—சமயக்கணக்கர்த்தந்திறங்கேட்டகாதை. ௩௦௫

குறிக்கொ ளனுமா னத்தனு மேயத்
தகைமை புணருந் தன்மைய தாகு
முவகை யுற்றது பொதுவெச்ச முதலாம்
பொதுவெனப் படுவது சாதன சாத்திய
௩௦ மிவையந் துவய மின்றா யிருந்துங்
கடந்திகழ் யானைக் கானவொலி கேட்டோ
னுடங்கெழில் யானையங் குண்டென வுணர்த்
லெச்ச மென்பது வெள்ளவே னுவினா
னிச்சயித் தத்தலை மழைநிகழ் வுரைத்தன்
௩௫ முதலென மொழிவது கருக்கொண் முகில்கண்
டிதுமழை பெய்யு மெனவியம் படுத

1233

(1240)

41.100+clj

௦24

உக. அனுமானத்து - அனுமானத்தால்; "அனுமானமாவது: சாத்தியத்தையொழியச் சம்பவியாததாகிய சாதனத்தாற் சாத்தியத்தைப் பற்றிப் பிறக்கும் ஞானமாகும்" (நீல, நரும, செய், கூஉ, சமய.) அனுமேயம் - அனுமித்து உணரப்படுவது.

உஅ. அது - அவ்வனுமானவனை; அது பொதுவெனவும், எச்சமெனவும், முதலெனவும் மூன்று வகைப்படும்.

உக. சாதனம் - ஏது. சாத்தியம் - துணிபொருள்.

௩௦. இவை - இவற்றிற்கு, அந்ருவயம் - சேர்க்கை; அல்தாவது நியதமான உடனிகழ்ச்சி.

௩க. கடம் - மதம், கானம் - காடு, ௩உ, உடங்கு - உடனே.

உக - ௩உ, பொதுவெனப்படுவது உணர்தலென்க, பொதுவைச் சாமானியானுமானமென்பர்.

௩௩ - ச. வெள்ள ஏதுவினால் - வெள்ளமாகிய சாதனத்தால். அத்தலை - அவ்விடம். எச்சமென்பது வெள்ளவேதுவினால் அத்தலை மழைநிகழ்வு நிச்சயித்துரைத்தல். இதனைச் சேஷானுமானமெனவும் காரியானுமானமெனவும் கூறுவர்.

௩௫. கரு - சூல், முகில் - மேகம். ௩௬. இது - இம்மேகம்.

௩௭ - சு. முதலென மொழிவது ருற்கொண்ட மேகத்தைக்கண்டு இது மழை பெய்யுமென்று நிச்சயித்தல், இதனைக் காரணானுமானமெனவும், பூர்வானுமானமெனவும் கூறுவர். இது, வரற்பாவதை முன்னமே அனுமிப்பது.

௩௮ - சு. இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள அனுமானங்களை, "இடித்து மின்னி யிருண்டு மேக மெழுந்த போதிது பெய்யுமென், நடுத்தும்முகில் சந்த முந்தி யலைத்து வார்புன லாறுகொண், டெடுத்து வந்திட மால்வரைக்க ணிருந்து கொண்டல் சொரிந்ததென்று, முடித்த தும் மிவை காட்சியன்றனு மானமென்று மொழிந்திடே" (சீவ - சித்தி, பரபக்கம், உலோகாயதன்மமறுதலை, உ) என்பதனுலுமுணர்க.

(பி - ம்.) உக. 'குறிகொள்' ௩௦, 'இவைதமொட்டருவய'

லென்னு மேதுவி னென்றுமுக் காலந்
தன்னி லொன்றிற் சார்ந்துள தாகி
மாண்ட வுயிர்முதன் மாசின் ருகிக்
ச௦ காண்டற் பொருளாற் கண்டில துணர்த
லுவம மாவ தொப்புமை யளவை
கவய மாவாப் போலுமெனக் கருத
லாகம வளவை யறிவ னூலாற்
போக புவன முண்டெனப் புலங்கொள
ச௬ லருத்தா பத்தி யாய்க்குடி கங்கை
யிருக்கு மென்றற் கரையிலென் றெண்ண
லையல்பி யாணமே லிருந்தோன் றோட்டிக்
கயலொன் றியா ததுவே கொடுத்த

௩௮. தன் : பன்மையொருமை மயக்கம்.

௩௯. உயிர்முதல் - உயிரும் இத்திரியமும் மனமும்; “உயிரும் வாயிலு மனமும நின்றி” (௨௭ : ௨௦) என்றார் முன்னும்.

உவமவளவை:—

ச௨. கவயமா - ஒருவகையிருகம். ஆப்போலும்-பசுவையொக்கும்.

ச௧ - ௨. “கண்ணன் கருமுகில்போல் வண்ணனெனக் கேட்டவ னைக், கண்ணமுணர் வொப்பெனவே காண்” என்றும் வரும்.

ஆகமவளவை:—

ச௩. அறிவனூல் - ஆப்தன் வாக்கியமாகிய நூல்.

ச௪. போகபுவனம் - சுவர்க்கநகங்கள். புலங்கொளல் - அறிதல்.

ச௩ - ௪. ஆகமவளவையாவது புலங்கொளலென்க. இதனைச் சாத்தமென்றும், உரையளவையென்றும் கூறுவர்.

அருந்தாபத்தியளவை:—

ச௬. ஆய்க்குடி - இடைச்சேரி.

ச௬ - ௬. இது பொருளளவையென்றும் கூறப்படும்; “அடுத்தல் கோதும் பொருளருத் தாபத்தி யாமதுதா, னெடுத்த மொழியினஞ் செப் புவ தாகுமில் லூரிலுள், படைத்தவ ரென்னிற் படையா தவருமுண் டென்றுயிவன், கொடுப்பவ னென்னிற் கொடாதாரு முண்டென்றுங் கொள்வதுவே” என்றும் வரும்.

இயல்பளவை:—

ச௭. இருந்தோன் ஒன்றுதாவெனிலென வருவித்துக் கொள்க. தோட்டி - அங்குசம்.

ச௭ - ௮. “மாமே லிருந்தொரு கோறு வெனிற்சுள்ளிக் கோறா லுஞ், சோமே லிருந்தொரு கோறு வெனிற்றா லேதுணிந்து, பூமேவு (பி - ம்.) ச௭. ‘இயையிலியானே’

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை, ௩௦௭

லைதிக மென்ப துலகுரை யிம்மரத்

௫௦ தெய்திய தோர்பே யுண்டெனத் தெளித
லபாவ மென்ப தின்மையோர் பொருளைத்
தவாதவ் விடத்துத் தானிலை யென்றன்
மீட்சி யென்ப திராமன்வென் றுனென
மாட்சியி லிராவணன் றோற்றமை மதித்த
௫௫ லுள்ளநெறி யென்பது நாராசத் திரிவீற்
கொள்ளத் தருவது காந்தமெனக் கூற

கண்ணமுத் தங்கோல் கொடுத்தலும் பூதலத்தே, நாமே வியல்பென்று கூறுவர் நல்லசொன் னாவலரே” என்றும்வரும்; சோ - மதில்.

இதிகவளவை:—

சக. உலகுரை - உலோகவாதம்; அஃதாவது, கர்ணபரம்பரையால் வரும்வாக்கியம்.

சக - ௫௦. “கொன்பயில் வேலைக் கடல்புடை சூழும் குவலயத்தோ, ரன்புட னுலி லலகையுண் டென்பர்க ளென்பதுவு, மின்பயில் புற்றில் வீடநாக முண்டென்ப ரென்பதுவு, மென்பர்க னாவல ரென்பது மைதிக மென்பர்களே” என்றும் வரும்.

அபாவவளவை:—

௫௧ - உ. அபாவமாவது இன்மையாகும்; அஃது ஒருபொருளை இல்லையென்பது.

மீட்சியளவை:—

௫௪. மாட்சிஇல் - பெருமையில்லாத.

௫௩ - ச. இஃது ஒழிபெனவும் பாரிசேடமெனவும் கூறப்படும்; “சீரா ரொழிபென்று செப்பப் படுவது திண்புலிமேற், போராடி நின்று பொருதா ரிருவர்தம் போர்க்களத்துப், பாரா ரிராகவன் வென்றா னென்றன் பரிசுழிந்து, நேரா மிராவணன் றோற்றசொல் லாகி நிகழ் வதுவே” என்றும் வரும். மூன்று பெயரிலே இருவரைக் கன்வரல்ல ரென்றால் நின்றவொருவனைக் கன்வனென்றற்கையுமது.

சம்பவவளவை:—

௫௫. நாராசத்திரிவின் - இருப்புச்சலாகையின் சலனத்தால்.

௫௫ - சு. உள்ளநெறியெனினும், உண்டாநெறியெனினும், சம்பவமெனினுமொக்கும்; “துயக்கற வுண்மை யெனநா வலர்க டெனின் துரைப்ப, தியற்கைப் பொருளினே யிற்றென லாமிது தானுரைக்கின், வியக்குற்ற கால்சலிக் குந்திச் சுமெவிய னீர்குளிரும், வயக்குற்ற மண் வலி தென்றுபட் டாங்கு வழங்குவதே” என்றும்வரும்; ஆயிரத்திலு ளுறுண்டென்பதும், தூற்றிலே தொண்ணூறுண்டென்பதும்.

மேல் உவமைமுதலிய அளவைகளுக்குக் காட்டிப்போந்த, “கண்ணன் கருமுகில்போல்” என்றற்றொடக்கத்துச் செய்யுட்கள், சிவஞான சித்தியாரி, சுபக்கம், அளவை இலக்கணத்திற்கு மறைஞானதேசிகர் எழுதிய உரையிற்காணப்பட்டன.

- லெட்டுள பிரமாணபாசங்கள்
சட்டுணர் வொடுதிரி யக்கோட லையந்
தேராது தெளிதல் கண்டுண ராமை
- ௬௦ பெய்து மில்வழக் குணர்ந்ததை யுணர்த
னினைப்பென நிகழ்வசுட் ணர்வெனப் படுவ
தெனைப்பெரு ளுண்மை மாத்திரை காண்ட
றிரியக் கோட லொன்றையொன் றென்றல்
விரிகதி ரிப்பியை வெள்ளியென் றுணர்த
- ௬௧ லைய மென்ப தொன்றைநிச் சயியா
மையற் றறியோ மகனே வென்ற
தேராது தெளிதல் செண்டு வெளியி
லோராது தறியை மகனென வுணர்தல்
கண்டுண ராமை கடுமாப் புலியொன்
- ௭௦ நண்டலை முதலிய கண்டுமறி யாமை
யில்வழக் கென்பது முயற்கோ டொப்பன
சொல்லின்மாத் திரத்தாற் கருத்திற் றேன்ற
லுணர்ந்ததை யுணர்த லுறுபனிக் குத்திப்
புணர்ந்திடன் மருந்தெனப் புலங்கொள நினைத்த
- ௭௧ நினைப்பெனப் படுவது காரண நிகழாது
நினக்கிவர் தாயுந் தந்தையு மென்று
பிறர்சொலக் கருதலிப் பெற்றிய வளவைகள்

இதுகாறும் காட்சிமுதலிய அளவைகள் பத்தும் அவற்றினிலக் கணங்களும் முறையே கூறப்பட்டன.

இனி, சுட்டுணர்வு முதலிய பிரமாணபாசங்களெட்டும் அவற்றி னிலக்கணங்களும் முறையே கூறப்படும்.

பிரமாணபாசங்கள் எட்டு:—

௭௭. பிரமாணபாசங்கள் - பிரமாணப்போலிகள்.

௭௮. எனைப்பொருள் - எல்லாப்பொருள், சுசு, இப்பி - சிப்பி.

௭௯. மையல் - மயக்கம், தறி - கட்டை.

௮௦. செண்டுவெளி - ஒருவகை முற்றம்.

௮௧. ஓராது - உணராது.

௮௨. கடுமாவாகிய புலி; கடுமை - சினம், கண்டுணராமையை

உபேட்சாத்தக ஞானமென்பர்.

௮௩. அண்டலை; ஐ: சாரியை, எக: கோடு - கொம்பு.

௮௪. மருந்து - பரிகாரம்.

௮௫. இப்பெற்றிய - இத்தன்மையையுடையன; முற்று.

(பி - டி.) சுரு. 'நிச்சய்யாது' சுசு, 'கடுமருப்புலியிலோர்ந்து'

உஎ.—சமயக்கணக்கித் தந்திறங்கேட்டகாதை, 150௯

பாங்குறு முலோகா யதமே பெளத்தஞ்
சாங்கிய நையா யிகம்வை சேடிக
அ௦ மீமாஞ் சகமாஞ் சமயவா சிரியர்
தாம்பிரு கற்பதி சினனே கபில
னக்க பாதன் கணாதன் சைமினி
மெய்ப்பிரத் தியமனு மானஞ் சாத்த
முவமான மருத்தா பத்தி யபாவ
அரு மிவையே யிப்போ தியன் னுள் வளவைக
ளென்றவன் றன்னைவிட் டிறைவ னீசனென
நின்ற சைவ வாதிநேர் படுதலும்
பரசுநின் றெய்வ மெப்படித் தென்ன
விருசுட ரோடிய மானனைம் பூதமென்
௯௦ றெட்டி வகையு முயிரும்யாக் கையுமாய்க்

எஅ. பாங்கு - பகுதி. அக. சினன் - புத்தன்.

அஉ. அக்கபாதன் - அக்ஷபாத முனிவர் ; இவருக்குக் கௌதம முனிவரென்றும் பெயருண்டு. கணாதனென்பதற்கு நொய்யைப் புசிப் பவனென்று பொருள் ; கணம் - நொய் ; இவர் இக்காணத்தாற் கணு சனரென்றும் பெயர் பெறுவர்.

அங். பிரத்தியம் - பிரத்தியக்கம். சாத்தம் - ஆகமம்.

எஅ - அஇ. உலோகாயதம் முதலிய அறுவகைச் சமயங்கட்கும் முறையே பிருகஸ்பதிமுதலிய அறுவரும் ஆசிரியரெனவும், மேற்கூறிய பத்தனைவகளுள் அவர்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்டு இப்பொழுது வழங் கும் அளவைகள் பிரத்தியக்கமுதல் அபாவமிறுதியாகிய ஆறுமேயென வுங் கொள்க. உலோகாயதம் முதலிய அறுவகைச்சமயங்களுள், உலோ காயதத்திற்குப் பிரத்தியக்கமொன்றும், பௌத்தத்திற்குப் பிரத்தியக் கத்தோடு அனுமானமும், சாங்கியத்திற்கு அவ்விரண்டினோடு ஆகமும், நையாயிகத்திற்கு அம்மூன்றினோடு உவமானமும், வைசேடிகத்திற்கு அந்நான்கினோடு அருத்தாபத்தியும், மீமாஞ்சுக்கத்திற்கு அவ்வைந்தினோடு அபாவமும் பிரமாணமாமெனக் கொள்க.

அசு. என்றவன் - அளவைவாதி.

சைவவாதம் :—

அசு. இறைவன் - எப்பொருளினுந் தங்குகின்றகடவுள் ; இறை - தங்குதல்.

அஅ. துதிக்கப்படும் நின்றுதெய்வம் எத்தன்மையையுடைய தென்று மணிமேகலை வினாவ.

அக. இருசுடர் - சந்திராகுரியர். இயமானன் - யாகத்தலைவன்.

கட்டிநிற் போனும் கலைபுருவி னேனும்
படைத்துவினே யாரும் பண்பி னேனுந்
துடைத்துத் துயர்தீர் தோற்றத் தோனும்
தன்னில் வேறு தானென் றிலோனும்
கூடு மன்னே னிறைவ னாகுமென் றுரைத்தனன்
பேருல கெல்லாம் பிரம வாதியோர்
தேவ னிட்ட முட்டை யென்றனன்
காதல் கொண்டு கடல்வணன் புராண
மோதின னுரணன் காப்பென் றுரைத்தனன்
கூடு கற்பங் கைசந் தங்கா லெண்கண்
டெற்றெ னிருத்தஞ் செவிசிக் கைமுகம்
குற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச்

கக. கலைபுருவினேன் - கலைகலை உருவாகவுடையவன் ; “ ஐயா
மதன்மிசை யெட்டித் தலையிட்ட, மையில் வான்கலை மெய்புடன்
பொருந்தி ” என்றார் ; திருச்சிற். க, பேர்.

கங. துடைத்து - சங்கரித்து. துயர்தீர்தோற்றத்தோன் - உயிர்
களது இளைப்பொழிக்கும் பெருமையைபுடையவன்.

பிரமவாதம்:—

கக - எ. உலகெல்லாம் ஒரு தேவனிட்ட முட்டையென்று பிரம
வாதி கூறினன்.

வைணவவாதம்:—

கஅ. கடல்வணன் - திருமால். புராணம் - பழமை.

கக. ஓதினன் - வைணவவாதி.

வேதவாதம்:—

கட. ‘ கற்பம் ’ என்பது முதல் வேதவாதி கூற்று. சந்தம் -
சந்தோ விசிதி. எண் - சோதிடம்.

கஃ. நிருத்தம் - நிருத்தம். சிக்கை - சினை.

கஃ - கஃ. கற்பம் சந்தோவிசிதி சோதிடம் நிருத்தம் சினை.
வியாகரணம் என்னுமிவ்வாறும் முறையே வேதத்திற்குக் கை கால் கண்
காது மூக்கு முகம் என்னும் உறுப்புக்களாகவுள்ளன ; இதனை, “ முகம்
வ்யாகரணந் தஸ்ய ஜ்யோதிஷந் நேத்ர முச்யதே, நிருத்தம் ச்ரோத்ர
முத்திஷ்டஞ் சந்தலாம்விசிதிபதே, சிஷ்டாக்ரணந்து வேதஸ்ய ஹஸ்
தௌ கல்பாப்ரச்சுதே ” என்னும் சுவேதாந்தராலுமிந்து கொள்க ;
இது பாணியியவ்யாகரணத்தைச் சார்ந்ததும், பட்டோஜிதீகாதிதாற்
செய்யப்பட்ட துமாகிய சப்தகௌஸ்துபமென்னும் வடநூலின் முதலி
லுள்ளதாகிய பஸ்பமென்னுமாந்ரிகத்தில் உதகரிக்கப்பட்ட தென்பர்.
இதுபற்றியே கற்பம் முதலியவாறும் வேதாங்கமெனப்பபும் ; “ ஆறங்க
மாவன் : உலகியற் சொல்லையொழித்து வைதிகச் சொல்லையாராயும்
நிருத்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாய்ந்த ஐந்திரத் தொடக்கத்து
வியாகரணமும், போதாயனியம் பாரத்துவாசம் ஆபத்தம்பம் ஆத்திரேயம்
முதலிய கற்பங்களும், நாராயணியம் வாராகம் முதலிய கணிதங்களும்,
எழுத்தாராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்தமு

உஎ.—சமயக்கணக்கர்த்தத்திற்கேட்டகாதை. ௩௧௧

சார்பிற் றேன்ற வாரண வேதக்
காதி யந்த மில்லையது நெறியெனும்
௧௦௫ வேதிய னுரையின் விதியுங் கேட்டு
மெய்த்திறம் வழக்கென விளம்பு கின்ற
வெத்திறத் தினுமிசை யாதிவ ருரையென
வாசீ வகநூ லறிந்த புராணனைப்
பேசுநின் னிறையார் னூற்பொருள் யாதென
௧௧௦ வெல்லையில் பொருள்களி லெங்குமெப் பொழுதும்
புல்லிக் கிடந்து புலப்படு கின்ற

மாம்” (தொல். புறத். சூ. உ௦; கலி. ௧-வுள்.) என்பர் ஆசிரியர் நச்சி னுரீக்கியர்.

௧௦௩. சார்பிற்றேன்ற - ஓரிடத்திற்கேன்றது; வ்வயம்புவென்ற படி. திருவள்ளுமாயையில் வெள்ளிவீதியார் (௪௨) பாட்டில் வேதம், “செய்யாமொழி” என்று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க; இக்கருத்தை, “நாத்திக மல்லது சொல்லலை யாயின்மு னான்பயந்த, சாத்திர மாவது வேதமன் றேவது தான்சயம்பு, சூத்திரி நீயது வல்லை யலாமையிற் சொல் னுகிராய், போத்தத் தியோவதன் றீமை யென்ற னன்பொங்கிப் பூதிகளே”, “பூதிகண் றுனது சொல்லலும் யானது வல்லனெல்லாஞ், சாதிகண் டாயெனத் தான்றா ராதது சாற்றுக்கென்றாட், காதியென் றுனுமொ ரந்தமென் றுனுமுண் டேலதற்கு, நீதினாயி னாறுரை நீயினி யானது நேர்வென்னுன்” (நீல. வேத. செய். ௩-௪) என வருவனவற்று லுணர்க. வேதக்கு-வேதத்திற்கு ௧௦௫. வேதியன் - வேதவாதி.

௧௦௪. மெய்த்திறம் - நூல்வகைகள்; மெய்யுணர்த்துவனவற்றை மெய்யென்றார்; “மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொருள் வீடு” (க: ௧௧) என முன்பு வந்திருத்தல் காண்க. “யாமெய்யாக் கண்டவற்றன்” (௩௦௦) என்னும் திருக்குறளில், ‘மெய்’ என்பது இப்பொருளதாதலறிக. வழக்கு- உலகியல்.

௧௦௪-௭. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ளவை மணிமேகலையின் உட்கோள்.

ஆசீவகவாதம்:—

௧௦௮. ஆசீவகநூல் - சமணசமயத்தின் பாசுபாடு இரண்டனுள் ஒருவகைக்குரிய நூல்; “அன்னதோர் வாழ்மை யாசீ வகனம் ணர்களிற் கூறும்” (சிவ. சித்தி. பரபக்கம், ஆசீவகமதம், ௧) புராணன் - முதியோன். ஆசீவகமதம், முற்காலத்திச் சமநாட்டென்று பெயருள்ள ஒருநிற் பரவியிருந்ததென்று தெரிகின்றது; நீல.

௧௦௯. இறை யார் - கடவுள் யாவன். னூற்பொருள் யாதென - உனது நூலிற் சொல்லப்படும் பொருள் என்னவென்று மணிமேகலை கேட்ப.

௧௦௮-௯. “ஆத்தனு னாலும் பொருளு நிகழ்ச்சியும், பாத்தன சொல் லிற் பயம்பெரி தாதலி, னோத்துரையேயிங் குரையென் றுரைத்தனன், சாத்திரம் யாவையுந் தன்னிக ரில்லான்” நீல. ஆசீவக. செய். ௧௨.

(பி - ம்.) ௧௦௩ - ௪. ‘வேதத், தாதியந்த மில்ல யதுவே நெறி யெனும்’

வரம்பி லறிவ னிறைநூற் பொருள்களைந்
 தூர்த்தரு முயிரோ டொருநால் வகையனு
 வவ்வனு வுற்றுங் கண்டு முணர்ந்திடப்
 ககடு பெய்வகை கூடிப் பிரிவதுஞ் செய்யு
 நிலரீர் தீக்காற் றெனநால் வகையின
 மலைமா முடம்பெனத் திரள்வதுஞ் செய்யும்
 வெவ்வே ருகி விரிவதுஞ் செய்யு
 மவ்வகை யறிவ துயிரெனப் படுமே
 கஉ௦ வற்ப மாகி யுறுநிலந் தாழ்ந்து
 சொற்படு சேதத் தொடுசுவை யுடைத்தா
 யிழிநென நிலஞ்சேர்ந் தாழ்வது நீர்தீத்
 தெறுதலு மேற்சே ரியல்பு முடைத்தாந்

ககஉ. வரம்பிலறிவன் இறை - அரந்தஞானியாகிய மற்கலிதேவ
 னே எமது கடவுள், தூற்பொருள்கள் ஐந்து - நவகதிரென்னும் தூலிற்
 கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள் ஐந்தாகும்.

ககங. அப்பொருள்கள் உயிரும் நால்வகை அணுக்களுமாம்.

ககஉ - ந. ஆசீவக மதத்தினர்க்குத் தெய்வம் மற்கலியென்பதும்,
 தூல் நவகதிரென்பதும், அதிற் கூறப்பட்ட பொருள்கள் ஐந்தென்பதும்
 ஆகிய இவற்றை, “என்றலு மற்கலி தானே யிறையினி, யொன்பது வாங்
 கதிர் தூல்யா முடையன, மன்பெறு நுண்பொரு ளோந்தியல் பாயவை,
 யின்ப நிகழ்ச்சியுங் காழ்ப்பா டெனச்சொல்” (நில. ஆசீவக. செய். கங)
 என்பதனாலறிந்துகொள்க; “மற்கலி தூலின் வகையிது” (ககடு) என்று
 இக்காதையிலேயே பின்வருதல் காண்க.

ககச. அவ்வணுவென்றது உயிரை.

ககடு. கூடி - நிலவனுமுதலிய நால்வகையணுக்களோங்கூடி.

ககச - டு. இவ்வடிகள் உயிரணுவின் இலக்கணங்கூறின.

ககசு. மேற்கூறிய நால்வகையணுக்களும் இவையென்றபடி.

ககஎ - அ. அந்நால்வகையணுக்களும் திரள்வதுஞ்செய்யும்; விரிவ
 துஞ்செய்யும்.

ககசு - அ. இவ்வடிகளால் மேற்கூறிய நால்வகையணுக்களின்
 பொதுவிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கஉ௦. வற்பம் - வன்மை, நிலம் வற்பமாகியுறும்.

கஉ௦ - உஉ. தாழ்ந்து உடைத்தாய்ச்சேர்ந்து ஆழ்வது நீரென்க.

கஉங. தெறுதல் - சுடுதல்.

கஉஉ - ந. தீ, பெறுதலும் மேற்சேரியல்பும் உடைத்து.

(பி. மீ.) ககந - ச. ‘நால்வகையினு, மூவனு’

உஎ.—சமயக்கணக்கர்த்திறங்கேட்டகாதை. ௩௧௩

காற்று விலங்கி யசைத்தல் கடனிலை
கஉரு வேற்றியல் பெய்தும் விபரீ தத்தா
லாதி யில்லாப் பரமா னுக்க
உதுற் றியாவதுஞ் சிதைவது செய்பா
புத்தாய்ப் பிறந்தொன் றென்றிற் புகுதா
முதநீ ரனுநில வனுவாய்த் திரியா
கஉ௦ வொன்றிரண் டாகிப் பிளப்பதுஞ் செய்பா
வன்றிபு மவல்போற் பரப்பதுஞ் செய்பா
வுலாவுந் தாழு முயர்வதுஞ் செய்யுந்
குலாமலை பிறவாக் கூடும் பலவும்
பின்னையும் பிரிந்துதந் தன்மைய வாரு
கஉரு மன்னிய வயிரமாய்ச் செறிந்துவற் பழுமாம்
வேயாய்த் துளைபடும் பொருளா முளைக்குந்
தேயா மதிபோற் செழுநில வரைப்பா
நிறைந்தவிவ் வனுக்கள் பூதமாய் நிகழிற்
குறைந்து மொத்துங் கூடா வரிசையி

கஉச. விலங்கி - குறுக்கிட்டு. இவை - இவ்வனுக்கள்.

ககக - உச. இவ்வழிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள ஐந்துபொருள்களின் இயல்பைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களாலுமறிக: “நிலநீ ரெறிகாற் றுயி ரின் னியல்பும், பலநீ ரவற்றின் பதிபா லவைதாம், புலமா கொலியொன் றெழிய முதற்காஞ், சலமா யதுதண் மையையே முதலாம்”, “எறித் தன் முதலா யினதீ யினவாஞ், செறித்தல் லொலியோ டிவைகாற் றின வா, மறித்தல் லறிதல் லவைதா முயிராக், குறித்த பொருளின் குணமா லிவையே.” நீல. ஆசீவக. கஎ - அ.

கஉரு. வேற்றியல்பு - வேறுதன்மை.

கஉஎ. யாவதும் - சிறிதும். சிதைவது - அழிதல்.

கஉக. அவல்போல் - அவலைப்போல. கஉரு. வற்பம் - வன்மை.

கஉச. வேய் - மூங்கில். கஉஎ. தேயாமதி - முழுமதி.

கஉக. குறைந்தும் ஒத்தும் கூடா - பின் சொல்லப்படுமளவிற்கு குறைந்தும் அளவொத்துங் கூடுவனவல்ல.

கஉக - சக. “ஒன்றினை யொருவி மூன்றங் குற்றிடா விரண்டு விட்டு, நின்றிடா திரண்டு கூடு நெறிநில நான்கு நீர்மூன், நின்றிரண் டழல்கா லொன்றா லிசைந்திடும் பூமி யிவ்வா, நென்றுநீர் திகா லாகி யிண்டிவ தென்றி யம்பும்” (சீவ - சீநீநீ. பரபக்கம், ஆசீவகன்மதம், எ) எனவருதல் காண்க.

(ப - ம.) கஉச. ‘ஆற்றுவிற்கே யசைத்தல்கழவை’ கஉரு. ‘வேற் றியலெய்தும்’ கஉஎ. ‘யாதுஞ்சிதைவது’ கஉஅ. ‘புத்தாப்பிறந்தொன்று’ கஉக. ‘பிறவாய்க் கூடுமலையும்’ கஉச-ரு. ‘தன்மையதாசு, வன்னிய’ கஉக. ‘வேயிரத்துளைப்படும்’ கஉஎ. ‘வரைப்பால்’ கஉக. ‘கூடாவரியின்’

- கச௦ னென்று முக்கா லரைகா லாயுறுந்
 துன்றுமிக் கதனாற் பெயர்சொலப் படுமே
 யிக்குணத் தடைந்தா லல்லது நிலனுய்ச்
 சிக்கென் பதுவு நீரா யிழிவதுந்
 தியாய்ச் சுடுவதுந் காற்றாய் வீசலு
- கச௩ மாய தொழிலை யடைந்திட மாட்டா
 வோரணுத் தெய்வக் கண்ணோ ருணர்குவர்
 தேரார் பூதத் திரட்சியு ளேனோர்
 மாலைப் போதி லொருமயி ரறியார்
 சாலத் திரண்மயிர் தோற்றுதல் சாலுந்
- க௩௦ கரும்ம் பிறப்பும் கருநீலப் பிறப்பும்
 பசும்ம் பிறப்பும் செம்ம் பிறப்பும்
 பொன்ன் பிறப்பும் வெண்ண் பிறப்பு
 மென்றிவ் வாறு பிறப்பினு மேனிப்
 பண்புறு வரிசையிற் பாற்பட்டுப் பிறந்தோர்
- க௩௩ கழிவெண் பிறப்பிற் கலந்துவீ டணைகுவ

கச௩. சிக்கென்பதுவும் - வண்மை யுற்றிருத்தலும்; “வற்பமாகி யுறுகிலம்” (க௨௦) என்று இக்காதையில் முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

கச௪. தெய்வக்கண்ணோர் - கேவலஞானிகள்.

கச௭. தேரார் - அறியார். ஏனோர் - மற்றையோர்; என்றது, கேவல ஞானிகளல்லாதாரை.

கச௬ - ஏ. ஓரணுவை ஏனோர் தேராரென்க.

கச௮. போது - காலம்.

கச௯. சாலும் - மேற்கூறியதற்கு உவமையாக அலையும்.

க௩௦. கரும்பிறப்பென்றது நாக சன்மத்தை.

க௩௩. கழிவெண்பிறப்பு - மிகவெள்ளிய பிறப்பு.

க௩௦ - ௩௩. இவ்வுடிகளிற் கூறிய கரும்பிறப்பு முதலியவைகள் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையவை; “வெண்மைநன் பொண்மை செம்மை நீல்கழி வெண்மை பச்சை, யுண்மையில் வாறி னுள்ளுந் கழிவெண்மை யோங்கு வீட்டின், வண்மைய தாகச் சேரு ம்ற்றிவை யுருவம் பற்றி, யுண்மையவ் வொட்டுத் தீட்டுக் கலப்பினி லுணரு மென்றான்” (சீவ - சித்தி. பரபக்கம், ஆசீவகன்மதம், அ.) ஈண்டுப் பிறப்புக்களை

(பி - மீ.) கச௦. ‘அரைக்காலாயுந்’ கச௧. ‘மிக்வதனிற்’ கச௩. ‘சிக்கென்பது உ நீராயிழைவதுந்’ கச௪. ‘தியாச்சுவெதுவ் காற்றாய் வீசவதும்’ கச௩-௬. ‘மாட்டா, தோரணு’ கச௭. ‘நோலாபூதத் திரட்சியுளானோர்’ கச௮. ‘மயிருமறியார்’ க௩௪ - ௩. ‘பாற்படக் கழிந்த, கழிவேய் பிறப்பிற் கலந்து வீடணைவர்’

உஎ.—சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாரதை. ௩௧௫

ரழியல் வேண்டா ரதுவுறற் பாலா
 ரிதுசெம் போக்கி னியல்பிது தப்பு
 மதுமண் டலமென் றறியல் வேண்டும்
 பெறுதலு மிழத்தலு மிடைபூ றுறுதலு
 ௧௯௦ முறுமிடத் தெய்தலுந் துக்கசுக முறுதலும்
 பெரிதவை நீங்கலும் பிறத்தலுஞ் சாதலுங்
 சுருவிற் பட்ட பொழுதே கலக்கு
 மின்பமுந் துன்பமு மிவையுமனு வெனத்தகு
 முன்னுள வுழே பின்னுமுறு விப்பது
 ௧௯௫ மற்கலி நூலின் வகையிது வென்னச்
 சொற்றடு மாற்றத் தொடர்ச்சியை விட்டு

வகுத்துக் கூறியதுபோல, “மணியுயிர் பொன்னுயிர் மாண்ட வெள்ளியி, னணியுயிர் செம்புயி ரிரும்பு போலவாம், பீணியுயி ரிறுதியாப் பேசி. னேனினிச், துணிமின மெனத்தொழு திறைஞ்சி வாழ்த்தினார்” (சீவக. ௩௧௧௧) என்று உயிர்களை வகுத்துக் கூறியிருத்தல் காண்க.

௧௯௬. ‘அது’ என்றது, கழிவெண்பிறப்பினே.

௧௯௭. ‘இது’ என்றது, கரும்பிறப்புமுதல் கழிவெண் பிறப்பு இறுதியாகவுள்ள பிறப்புக்களில் முறையே பிறந்து வீடுபெறுதலை.

௧௯௮. - ௧௨. பெறுதல்முதற் சாதலீடுகவுள்ளவைகள் கருவிற் சேர்ந்தபொழுதே கலப்பனவாம். [படம்.

௧௯௯. இன்பதுன்பங்ளாகிய இவைகளும் அணுவென்று கூறப்

௧௯௯ - ௧௯. இவ்வடிகளின் பொருளோடு, “பேறிழ விடையூ றின் பம் பிரிவிலா திருக்கை மற்றும், வேறொரு நாட்டிற் சேறல் விளைந்திடு மூப்புச் சாதல், கூறிய வெட்டு முன்னே கருவினுட் கொண்ட தாகுந், தேறிய ஆழிற் பட்டுச் செல்வதிவ் வுலக மென்றான்”, “புண்ணிய பாவ மென்னு மிரண்டனுப் பொருந்த வைத்தே, யெண்ணிய விவற்றி னோடு மேழென வெங்களோடு, நண்ணிய வொருவன் கூறு ஞானமில் வாற தெ ன்று, கண்ணிய கருத்தி னோர்கள் கதியினைக் காண்ப ரென்றான்” (சீவ- சித்தி. பரபக்கம், ஆசீவகன். ௧-௧௦) என்னும் செய்யுட்களை ஒப்பிடுக.

௧௯௯. மற்கலிதேவனது ஒன்பது கதிரென்னும் நூலிற் கூறப் பட்டுள்ள வகை இதுவாகுமென்று ஆசீவகமத்தோன் சொல்ல.

௧௯௯. சொற்றடுமாற்றத்தொடர்ச்சி - தடுமாற்றச் சொற்றொடர்ச்சி; என்றது, பூர்வோத்தர விரோதமுள்ள ஆசீவகமத்தோன் கூற்றை.

(பி - ம்.) ௧௯௯. ‘அழியல்வேண்டா வதுவுறற்பாலர்’ ௧௯௮. ‘வேண் டதலும்’ ௧௯௯. ‘இறத்தலும்’ ௧௯௦. ‘உடமிறுத்தெய்தலுந் துக்கமுஞ் சுகமிறுதலும்’ ௧௯௨. ‘பொழுதேபிறக்கு’, ‘பொழுதேயிறக்கும்.’ ௧௯௩. ‘இவையிவையெனத்தகு’ ௧௯௫. மறக்கலின் நூலின் வகையிதுவென்று.’ ௧௯௬. ‘சொற்றடுமாற்றத்’

நிகண்ட வாதியை நீயுரை நின்னாற்
புகழந் தலைவன்யார் தூற்பொருள் யாவை
யப்பொரு ணிகழ்வுங் கட்டும் வீடு

கஎ0 மெய்ப்பட விளம்பென விளம்ப லுறுவோ
னிந்திரர் தொழப்படு மிறைவனெம் மிறைவன்
றந்த தூற்பொரு டன்மாத்தி காயமு
மதன்மாத்தி காயமுங் காலா காயமுந்
தீதில் சீவனும் பரமா ணுக்களு

கஎ1 நல்வினை யுந்தி வினையும் வினையாற்
செய்வுறு பந்தமும் வீடுமித் திறத்த
வான்ற பொருடன் றன்மைய தாயுந்
தோன்றுசார் வொன்றின் றன்மைய தாயு

கஎ0. மெய்ப்பட - உண்மைப்பட.

கஎஎ - எ0. நிகண்ட வாதியை நோக்கி உங்கள் தலைவன் யார்? தூற்பொருள்கள் யாவை? அப்பொருள்களின் நிகழ்ச்சியையும், பந்தத் தையும், வீட்டினையும் சொல்லுவாயென்று மணிமேகலைகேட்ப. நிகண்ட வாதி - சமணர் இரு திறத்தாரில் ஒருவகையான்; இவன் நீர்க்கந்தவாதி யென்றும் திகம்பரவாதி யென்றும் கூறப்படுவன். இறைவன், தூல், பொருள், பொருணிகழ்வு என்னும் இந்நான்கினையும் முறையே ஆப்தன், ஆகமம், பதார்த்தம், பிரவர்த்தியென்பர்.

நிகண்டவாதம்:—

கஎக. சதேந்திரர்களாலே வணங்கப்படும் அருகனே எமது ஸ்வாமி; சதேந்திரராவார்; பவணேந்திரர் நார்பத்திருவரும், வியந்த ரேந்திரர் முப்பத்திருவரும், கற்பேந்திரர் இருபத்திருவரும், சந்திரனும் சூரியனும் நரேந்திரனும் மிருகேந்திரனுமென்பார்.

கஎஉ. தந்த தூற்பொருள் - அருகன் உண்டுபண்ணிய அங்காகமம் பூர்வாகமம் பஞ்சருதியாகமமென்னு மூன்று ஆகமங்களிலும் கூறப்பட்ட டிள்ள பொருள்கள்.

கஎங். காலமும் ஆகாசமும்.

கஎஉ - சு. தந்ததூற்பொருள்கள் தருமாத்திகாயம் முதல் வீடு இறுதியாகவுள்ள இந்தப் பத்துப் பகுதியின.

கஎக - சு. இவ்விடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள இறைவனையும் அவன் கூறிய தூற்பொருள்கள் பத்தையும், “எனக்கேட்டாங் கெடுத்தாணாப்பா னிந்திரர் கொழப்படுவான், நனக்காய தருமமு மதருமமுங் காலமு, மனப்பாட்டி லாகாய முயிரருவும் புண்ணியமே, ரினக்குங்காற் பாவமே கட்டுவீ டெனரிறுத்தி” (நீல. மொக்கல. உஉ) என்னும் செய்யுளாலும் அறிந்துகொள்க.

(பி - ம்.) கசுஅ. ‘புகழ்ந்த தலைவன்’

உஎ.—சமயக்கணக்கர்தந்திறங்கேட்டகாதை. நடகௌ

மரித்தமு நித்தமு மாகி நின்று
கஅ0 நுனித்த குணத்தோர் கணத்தின் கண்ணே
தோற்றமு நிலையுங் கேடு மென்னு
மாற்றரு மூன்று மாக்கலு முரித்தா
ரிம்ப முளைத்து நிகழ்த னித்திய
ரிம்பத் தப்பொரு ளன்மை யரித்தியம்
கஅ10 பயற்றுத் தன்மை கெடாதுகும் மாய
மியற்றி யப்பய றழிதலு மேதுத்
தருமாத்தி காயந் தானெங்கு முளதாய்ப்
பொருள்களை நடத்தும் பொருந்த நித்தியமா

கஎக - அ0. ஒருபொருள் ஒரேகணத்தில் அரித்தியத்தன்மை நித்தியத்தன்மையென்னும் இரண்டையும் அடையுமென்பதை, “கல்வியா னல்லனே காமாதி யாற்றீயன், செல்வத் துயர்ந்தான் குலத்தினிற் றழிந் தனனும், வல்லுவா னென்றென்று வல்லா னினுவன்றோ, நிலலாமை நித்த நிலை” (நில. மொக்கல. ககந, சமய.) என்பதனுலு முணர்க. கணம் - ஈண்டு.

கஅ0 - அஉ. ஒருபொருள் ஒரேகணத்தில் உற்பத்தி ஸ்திதி நாச மென்று மூன்றையுமடையுமென்பதை, “உருவப் பிழம்பப் பொருளென் றுரைப்பனிப் பாறயிர்மோர், பருவத்தி னும்பரி யாயப் பெயரென்பன் பாலழிந்து, தருவித் துரைத்த தயிருரு வாய்மும்மைத் தன்மையதாந், திருவத்த தென்பொரு ளாதலைத் தேர தெளியிதென்றான்” (நில. மொக் கல. கஉஉ) என்னுஞ் செய்யுளாலும், ‘உருவப்பிழம்பாகிய புற்கலத் தைப் பொருளென்பேன்; பால்தயிர் முதலாயின அதனது பரியாய மென்பேன்; பாற் பரியாயத்து நின்ற புற்கல திரவியம் தயிர்ப்பரியாய மடைந்து பரிணமித்தலின் உற்பத்தி ஸ்திதி விராசாத்மகமாகித் தூஷிக் கப்படாத பெருமைத்தாம் என்பொருளென்று தெளியென்று சொன் னார்’ என்னும் அதனுரையாலு மறிந்துகொள்க.

கஎஎ - அஉ. பொருள் உரித்தாமென்க. கஅந. நிம்பம் - வேம்பு.

கஅ0 - சு. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள திருஷ்டாந்தத்தின் இயல்பை, “பெற்றது தானுங்கும் மாயத் திரிபு பயற்றியல்பே, யிற்ற திதுவென திட்டமென் பாயிவ் விருமையினுந், தெற்றெனத் தீர்த்தோர் பொருளென்கை தேற்றினித் தேற்றலையேன், மற்றது வாமை மயி ரொன் சொல்லுவன் மன்னுமென்றான்” (நில. மொக்கல. கஉந) என் பதனுலுமுணர்க. சும்மாயம் - புழுக்கிய பச்சைப்பயற்றோடு சருக் கரை முதலியன கூட்டி ஆக்கப்படுவதொரு சிற்றுண்டி; இஃது இப் பெயரோடு விஷ்ணுவாலயங்களில் இக்காலத்தும் வழங்குவருகின்றது; “சும்மாயத்தொடு வெண்ணெய்விழுங்கி” (திவீ. பெரியாழ்வார். நட. நட: நட) என்பதில், ‘சும்மாயம்’ என்பதற்கு ஸ்ரீமணவாஸமாழனிகள், ‘குமையச்சமைத்தபருப்பு’ என்று பொருள்செய்திருக்கின்றனர்; “பயற் றது சும்மாயம்” நனீ. சூ. உகக, மயிலை. மேற்.

கஅஎ - அ. தருமாத்திகாயம் எங்குமுளதாகி எக்காலத்தும் பொருள்களை நடத்துமென்க.

வப்படித் தாகி யதன்மாத் திகாயமு
 ௧௯௦ மெப்பொருள் களையு நிறுத்த லியற்றுந்
 காலங் கணிக மெனுங்குறு நிகழ்ச்சியு
 மேலுந் கற்பத் தின்னெடு நிகழ்ச்சியு
 மாக்குமா காய மெல்லாப் பொருட்கும்
 பூக்குமிடங் கொடுக்கும் புரிவிற ருக்கு
 ௧௯௫ சீவ னுடம்போ டொத்துக் கூடித்
 தாலில்சவை முதலிய புலன்களை நுகரு
 மேராணு புற்கலந் புறவுரு வாகுஞ்

௧௮௧ - ௧௦. அதன்மாத்திகாயம் எப்பொருள்களையும் நிற்கச்செய்யும்.

௧௮௪ - ௧௦. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள தருமத்திகாயம் அதருமாத்திகாயங்களின் இலக்கணங்களைப் பின்வருபவைகள் நன்கு புலப்படுத்தும்: “அத்தியா யமூர்த்தியா யளவி நேசியா, யொத்தளவுலகினோ டெக லோகமாந், தத்துவந் தனைச்செய்து தம்மத் தம்மமா, மத்திகன் செலவொடு நிலையிற் கேதுவாம்”, “அச்சுநீர் தேரொடு மீனை யீர்த்திடா, வச்சுநீர் ன்றியத் தேரு மீன்செலா, வச்சுநீர் போலத்தம் மத்தி சேறலை, யிச்சையு முயற்சியு மின்றி யாக்குமே”, “அந்தரத் தறுபத்து மூன்ற தாகிய, விந்திர பட்லமு நிரைய மேழ்களு, மந்தர மலைமண்ணு மற்று நின்றிடா, வந்தயி னிலையதம் மத்தி யில்லையேல்”, “பறவையின் சிறகொடு பாத நின்றழி, நெறியினுற் செலவொடு நிலைய யாக்குமா, லுறவிபுற் கலமிவை யோட நின்றலைச், செறிவுறத் தம்மத்தம் மத்தி செய்யுமே” (மேருமந்திர. வைசயந்தன்முத்தி. ௮௮, ௧௦, ௧௧, ௧௨); “தருமாத்திகாயம், ருயவன் திகிரிக்குக் கீழிட்டசிலைபோலவும், தேருக்கு அச்சுப்போலவும், கலத்திற்குக்கடல்போலவுமாம்”, “தருமாத்தியும் அதருமாத்தியும் பகலிக்குச் சிறகுந் காணும்போற் சீவபுற்கலங்களுடைய கமனத்திற்கும் ஸ்திதிக்கும் அப்பிரேரகசாதனமாம்” நீல. மொக்கல. ௨௪ - ௮, ௧௧௧. கணிகம் - கண்ணிகம்.

௧௧௧ - ௩. காலம் குறுநிகழ்ச்சியையும் நெடுநிகழ்ச்சியையுமாகு மென்க; “கண்ணிகமென்பது ஏழுசெங்கழுநீரிதழை ஒரு குறட்டிலடுக் கிப் பலவாணயினொருவன் மிகவுந் கூரியதோருளிரைத்துக் கூடமிட் டிப் புடைத்தால் ஆரம்புரையற்று ஏழாம்புரையிற் செல்லுமளவாம்; இனிக்கற்பமாவது, ஓசையைகன்றுயர்ந்ததோர் வச்சிரமலை கருப்பினி யுடுத்த பட்டாடைத் தோகைபட்டுக் கையறத்தேய்ந்ததாம்” நீல. மொக்கல. ௩௧, ௧௧௧.

௧௧௩ - ௪. ஆகாயம் எல்லாப்பொருட்கும் இடங்கொடுக்குஞ் செயலையுடையது; “பரந்திடங் கொடுக்கும் விசம்புதோ யுள்ளம்” மலைபடு. ௧௧௮.

௧௧௩ - ௬. சீவன் உடம்போடொத்துக்கூடிப் புலன்களை நுகரும்.

௧௧௪. ஓராணு - பரமாணு; அவ்வணு புற்கலமும் புறவுருவமாகும். புற்கலமென்றது உடம்பை; புறவுருவென்றது மற்றை வடிவங்களை.

(பி - டி.) ௧௧௩. ‘ஒத்துத் தோன்றி’

உஎ.—சமயக்கணக்கர்த்தந்திறங்கேட்டகாதை, நகக

சீர்சா னல்வினை தீவினை யவைசெயும்
வருவழி யிரண்டையு மாற்றி முன்செ
உ00 யருவினைப் பயனனு பவித்தறுத் திடுத
லதுவீ டாகு மென்றன னவன்பி
னிதுசாங் கியமத மென்றெடுத் துரைப்போன்
றனையறி வரிதாய்த் தான்முகுக் குணமாய்
மனநிகழ் வின்றி மாண்பமை பொதுவா
உ0௫ பெல்லாப் பொருளுந் தோன்றுதற் கிடமெனச்
சொல்லுதன் மூலப் பகுதிகித் தத்து
மானென் றுரைத்த புத்தி வெளிப்பட்ட
டதன்கணு காயம் வெளிப்பட்ட டதன்கண்
வாயு வெளிப்பட்ட டதன்க ணங்கி
உக0 யானது வெளிப்பட்ட டதன்க ணப்பின்
றன்மை வெளிப்பட்ட டதின்மண் வெளிப்பட்ட
டவற்றின் கூட்டத் தின்மனம் வெளிப்பட்ட
டார்ப்புறு மனத்தாங் கார விகாரமு
மாகா யத்திற் செவியொலி விகாரமும்

ககஅ. நல்வினை நல்வினையையும், தீவினை தீவினையையும் உண்
டாக்கும் ; இன்பதுன்பங்களை யுண்டாக்குமெனினும் பொருந்தும்.

பந்தத்தினிலக்கணங்கூறிற்றிலர், “அவ்வினையாற், செய்வுறு பந்த
மும்” (கஎ௫ - சு) என்று முன்னர்க் கூறினமையின்.

ககக. வருவழியிரண்டு - நல்வினைவரும்வழியும் தீவினைவரும்வழி
யும், முன்செய் - முற்பிறப்பிற்செய்த.

உ0ச. என்றனன் - என்று நிகண்டவாதி கூறினன்.

ககக - உ0க. வீட்டிலக்கணம் இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டது
போல, “பெரும்பாவ மறத்துய்த்துப் பெறுதும்யாம் வீடென்றோ,
மரும்பாவ காரிநீ யாவர்வா யதுகேட்டாய், வரும்பாவ மெதிர்காத்து
மன்னுந்தம் பழவினையு, மொருங்காக வுதிர்த்தக்கா லுயிர்த்தாய்மை
வீடென்றான்” (நீல. மொக்கல. சஎ) என்னும் செய்யுளில் வந்திருத்தல்
காண்க.

சாங்கியலாதம்:—

உ0ச. சொல்லுதல் மூலப்பகுதி - சொல்லப்படுவது மூலப்பகுதி.
சித்தம் - மூலப்பகுதி.

உ0எ. மான் - மகத்தத்துவம். மகத்தத்துவத்திற்குப் புத்தியென்
றும் ஒருபெயருண்டு.

உ0க. அங்கி - அக்கினி. உக0. அப்பு - நீர்.

உகஉ. கூட்டம் - ஸமஷ்டி.

- ௨௧௫ வாயுவீற் றெக்கு மூறெனும் விகாரமு
மங்கியிற் கண்ணு மொளியுமாம் விகாரமுந்
தங்கிய வப்பில்வாய் சுவையெனும் விகாரமு
நிலக்கண் மூக்கு நாற்ற விகாரமுந்
சொலப்பட்ட டிவற்றிற் றெக்கு விகாரமாய்
- ௨௨௦ வாக்குப் பாணிபாத பாயு ருபத்தமென
வாக்கிய விவைவெளிப் பட்டிங் கறைந்த
பூத விகாரத் தான்மலை மரமுத
லோதிய வெளிப்பட்ட டிலகாய் நிகழ்ந்து
வந்தவழியே யிவைசென் றடங்கி
- ௨௨௫ யந்தமில் பிரளய மாயிறு மளவு
மொன்றா யெங்கும் பரந்துநித் தியமா
மறிதற் கெளிதாய் முக்குண மன்றிப்
பொறியுணர் விக்கும் பொதுவு மன்றி
யெப்பொரு ளுந்தோன் றுதற்கிட மன்றி
- ௨௩௦ யப்பொரு ளெல்லா மறிந்திடற் குணர்வா
யொன்றா யெங்கும் பரந்துநித் தியமாய்
நின்றுள வுணர்வாய் நிகழ்தரும் புருடன்
புலமார் பொருள்க ளிருபத் தைந்துள
நிலநீர் தீவனி யாகா யம்மே
- ௨௩௫ மெய்வாய் கண்மூக் குச்செவி தாமே
யுறுசுவை யொளியூ ரேசைநாற் றம்மே
வாக்குப் பாணிபாத பாயு ருபத்த

௨௧௫. தொக்கு - துவக்கித்திரியம். ஊறு - பரிசம்.

௨௧௮. நிலக்கண் - நிலத்தின்கண்

௨௨௧. இவையென்றது கருமேந்திரிய பஞ்சகத்தை.

௨௨௩. ஓதிய : வினையாலணையும்பெயர்.

௨௨௪ - ௩௨. இவ்வடிகளாற் புருஷ தத்துவத்தின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது ; இதனை, “ எத்திறத் தினுஞ்செய் யான்குண மொன் றிலன், நத்துவ னின்பி னபேதன லேபக, னித்திய னெங்கு முள னெடுங் காட்சியன், றுய்த்த லுடையனென் றேன் றலு மென்றான் ” (நீல. சாங்கிய. ஏ) என்பதனாலுமறிந்துகொள்க.

(பி - ம.) ௨௨௪. ‘ முக்குணமின்றி ’ ௨௨௮. ‘ பொருளுமின்றி ’

உஎ. — சமயக்கணக்கீதந்திறங்கேட்டகாதை. ௩௨௧

மாக்கு மனோபுத்தி யாங்காரசித்த
முயிரெனு மான்மா வொன்றொடு மாமெனச்
உச௦ செயிரறச் செப்பிய திறமுங் கேட்டு
வைசேடிகநின் வழக்குரை யென்னப்
பொய்தீர் பொருளுந் குணமுந் கருமமுந்
சாமா னியமும் விசேடமுந் கூட்டமு
மாமாறு கூறு மதிப்பொரு ளென்பது
உச௫ குணமுந் தொழிலு முடைத்தா யெத்தொகைப்
பொருளுக்கு மேதுவா மப்பொரு ளொன்பான்
ஞாலநீர் தீவளி யாகா யந்திசை
கால மான்மா மனமிவற் றுண்ணில
மொலியூறு நிறஞ்சுவை நாற்றமொ டைந்தும்
உ௫௦ பயில்குண முடைத்து நின்ற நான்குந்
சுவைமுத லொரோகுண மவைகுறை வுடைய

உ௩௮ புத்தி - மகத்தத்துவம். சித்தம் - பிரகிருதி.

உ௩௩ - சு. இவ்வடிகளால் இருபத்தைந்து தத்துவங்களும் கூறப் பட்டன; இதனை, “மன்னுயிர் தெற்றென வில்லது மான்செருந், கெண் னவு மிந்திய மைந்தைத் தொருமன, மன்னதன் மாத்திரை யைந்தைத்து பூதமும், பன்னிய வைபயம் பதப்பொரு ளென்றான்” (நீல. சாங்கிய, சு) என்பதனுமூணர்க்; தெற்றெனவில்லது - பிரகிருதி. செருக்கு - அகங் காரம்.

உச௦. கேட்டு - மணிமேகலைகேட்டு.

உச௩. உரையென்ன - சொல்வாயென்று மணிமேகலை கேட்ப.

வைசேடிகவாதம்: —

உச௩. சாமானியம் - பொதுமை. விசேடம் - சிறப்பு. கூட்டம் - சமவாயம்; இதனை உடன்புணர்ப்பென்றும் கூறுவர்.

உச௪. ஆறுகூறும் - ஆறுபகுதியாகும்.

உச௬. அப்பொருள் ஒன்பான் - அந்தப்பொருள் ஒன்பது வகைப்

உச௪ - சு. பொருளென்பது உடைத்தாய் ஏதுவாகும். [படம்.]

உ௫௦. நின்றநான்கு - நீர் தீ காற்று ஆகாயமென்பன.

உ௫௧. சத்தம் முதல் நாற்றம் இறுதியாகிய ஐந்தனுள், நீர் சத்தம் முதலிய நான்கு குணங்களையும், தீ சத்தம்முதலிய மூன்றினையும், காற்றுச் சத்தம் முதலிய இரண்டினையும், ஆகாயம் சத்தமொன்றினையு முடையன.

திசை முதலிய நான்கின் இலக்கணங்களும் ஒரு பிரதியிலும் காணப் படவில்லை; பின் வருவனவற்றன்றும் சில இப்படியே யுள்ளன.

வோசை யூறு நிறநாற் றஞ்சுவை
மாசில் பெருமை சிறுமை வன்மை
மென்மை சீர்மை நொய்ம்மை வடிவ

உருடு மென்னு நீர்மை பக்கமுத லனேகங்
கண்ணிய பொருளின் குணங்க ளாகும்
பொருளுங் குணமுங் கரும மியற்றற்
சூரிய வுண்மை தருமுதற் பொதுத்தான்
போதலு நின்றலும் பொதுக்குண மாதலிற்

உக0 சாதலு நிகழ்தலு மப்பொருட் டன்மை
யொன்றனு கூட்டங் குணமுங் குணியுமென்
றொன்றிய வாதிபு முரைத்தன னுடனே
பூத வாதியைப் புகனி யென்னத்
தாதகிப் பூவுங் கட்டியு மிட்டு

உகரு மற்றுங் கூட்ட மதுக்களி பிறந்தாங்

உடு௨ - கூ. இவ்வடிகளாற் குணங்கள் பகுத்துக் கூறப்பட்டன.

உடு௭ - அ. பொருளும் குணமும் கருமத்தைச் செய்தற்கு உரிமையையுடையன; பொருள் குணமென்னும் இரண்டாலும் நிகழ்வது கருமமென்றபடி. உண்மை - ஸத்துவம். முதற்பொது - பரசாமானியம்; முதற்பொது உண்மை தருமென்க.

உகக. ஒன்று - விசேடம், அணு - பிருதிவி முதலிய நான்கு பூதங்களின் பரமானுக்கள். ஒன்று அணுவிலுள்ளதென்க. கூட்டம் - ஸமவாயம். இவ்வடி விசேடத்தின் இலக்கணமும், சமவாயத்தின் இலக்கணமும் கூறிற்று.

உக௨. ஒன்றியவாதி - விசேடவாதி.

உச௨ - கூ. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள் ஆறினியல்பை, “நெறியெனப் படுவது நின்ற மெய்ம்மையங், கறிதலுக் கரியன வாறு சொற்பொருள், செறியாயன் சொல்லி ரப்பியங் குணத் தொழில், பொறியினும் பொதுச்சிறப் புடன்பு ணர்ப்பதே”, “பூதமைத் தொடுதசை மனம் பொழுதுயி, ரோதினப் பொருள்கடா மொன்ப தாமவை, நீதியிற் குணமவற் றியல்பு செய்கையும், போதரும் பொருட் புடை பெயர்ச்சி யாகுமே”, “பெரியதும் பின்னது மாய தப்பொது, வுரிதினற் பொருள்களைச் செலுத்து மொற்றுமை, தெரிவுற வருவது சிறப்ப தாங்குணக், கிரியைக ளிதற்கெனக் கிளத்தல் கூட்டமே” (நீலவைசேடிக. ௩-௫) எனவருஞ் செய்யுட்களாலுமுணர்க.

உக௩. புகல் நீ என்ன - நீசொல்வாயென்று மணிமேகலைசொல்ல.

பூதவாதம்:—

உக௪. தாதகிப்பூ - ஆத்திப்பூ. கட்டி - கருப்புக்கட்டி.

உக௫. மற்றுங்கூட்ட - கூட்டற்கூரிய மற்றைப் பொருள்களையுங் கூட்ட. மதுக்களி பிறந்தாங்கு - மதுவினிடத்துள்ள மதசக்தி தோன்றி னுற்போல.

உஎ—சமயக்கணக்கீர்த்தந்திரங்கேட்டகாதை. ௩௨௩

குற்றிடும் பூதத் துணர்வு தோன்றிடு
மவ்வுணர் வவ்வப் பூதத் தமிழுகளின்
வெவ்வேறு பிரிபும் பறையோ சையிற்கெடு
முயிரொடுங் கூட்டிய வுணர்வுடைப் பூதமு

உஎ௦ முயிரில் லாத வுணர்வில் பூதமு
மவ்வப் பூத வழியவை பிறக்கு
மெய்வகை யினுவே வேறுரை விகற்பமு
முண்மைப் பொருளுமுலோ காயத னுணர்வே

கண்கூ டல்லது கருத்தள வழியு
உஎ௧ மிம்மைபு மிம்மைப் பயனுமிப் பிறப்பே
பொய்ம்மை மறுமைபுண் டாய்வினை துய்த்த

உ௭௭. பிருதிவி முதலிய ஐந்து தத்துவங்களின் சமவாயத்தில் அறிவு உதிக்கும்; பூதங்கள் ஐந்து உண்டென்பது பூதவாதியின் கொள்கை. நிலம், நீர், தீ, வளியெனப்பூதம் என்கேயென்பது உலோகாயதன்கொள்கை.

உ௭௮. பறை - பேரிகை, ஓசையின் - ஓசையைப்போல.

உ௭௯ - அ. “மாமுதலாகிய ஐந்து திரவியத்தின் கூட்டத்தில் மதசக்தி பிறந்தாற்போலப் பிருதிவியாதி பஞ்சபூதசமவாயத்து ஞானசுகாதி தோன்றி அவை வளர வளர்ந்து அந்தப் பூதங்கள் பிரிந்தால் அவை தம்மினமாகிய பூதங்களிற்சென்று சேரும்” நில. பூத. டு, சமய.

உ௮௨. வேறு உரைவிகற்பமும் - யான்கூறும் வேறுள்ள சொல் விகற்பங்களும்.

உ௮௩. உண்மைப்பொருளும் - தத்துவங்களும். உலோகாயத னுணர்வே - உலோகாயதனுணர்ந்தவைகளே; உலோகாயதன் கொள்கையினை, சிவநூலாசித்தியாஃ பரபக்கத்துள்ள உலோகாயதன் மதத்தாலும், “காட்சியே அளவை யாவதென்றும், நிலம் நீர் தீ வளியெனப் பூதம்நான்கேயென்றும், அவற்றது புணர்ச்சிவிசேடத்தாற்றேன்றிப் பிரிவால் மாய்வதாய உடம்பின்கண்ணே அறிவு மதுவின்கட் களிப்புப் போல வெளிப்பட்டழியுமென்றும், இறந்தவுயிர் பின் பிறவாதென்றும், இன்பமும் பொருளும் ஒருவனாற் செய்யப்படுவனவென்றுஞ் சொல்லும் உலோகாயதம்” (குறள், உஅக) என்று பரிமேலழகரொழுதியவாற்றொலு முணர்க.

உ௮௨ - ௩. உலோகாயதன் கொள்கைகளுள் பூதம்நான்கேயென்ப தொழிந்தவைகள் தன்கொள்கையோடொக்குமாதலின், ‘வேறுரை விகற்பமும் உண்மைப்பொருளு முலோகாயதனுணர்வே’ என்றான்.

உ௮௪. கண்கூடு - பிரத்தியக்கப் பிரமாணம், கருத்தளவு - அனுமானப் பிரமாணம்.

உ௮௫. இப்பிறப்பே - இப்பிறப்பிலேதானே கழிவன. ஈண்டு, ‘கழிவன’ என்று ஒருசொல்வருவிக்க.

உ௮௭. துய்த்தல் - அனுபவித்தல். துய்த்தல் பொய்மை.

லென்றலு மெல்லா மார்க்கமுங் கேட்டு
 நன்றல வாயினு நான்மா றுரைக்கிலேன்
 பிறந்தமுற் பிறப்பை யெய்தப் பெறுதலி
 ௨௮௦ னறிந்தோ ருண்டோ வென்றுநக் கிடுதலுந்
 தெய்வ மயக்கினுங் களுவுறு திறத்தினு
 மைய லுறுவார் மனப்வே ரும்வகை
 யைய மன்றி யில்லையென் றலுநின்
 றந்தை தாயரை யனுமானத் தாலல
 ௨௮௫ திர்த ஞாலத் தெவ்வகை யறிவாய்
 மெய்யுணர் ஷின்றிமெய்ப் பொருளுணர் வரிய

௨௮௭. என்றலும் - என்று பூதவாதி சொல்லலும். கேட்டு - மணிமேகலைகேட்டு.

௨௮௯ - ௮௭. இவ்வடிகளின் கூறப்பட்டுள்ளவற்றைப் பின்வருஞ் செய்யுட்கள் நன்குபலப்படுத்தும்: “அணிகொ ளாரத் தாசவை கேட்கெனப், பினிகொண் ணுஞ்சிப் பிசாசுகன் சொல்லுவான், குணிகு ணம் மெனுங் கூற்றில னுலதென், றுணிவைம் பூதங்க ளேதொழில் சொல்லுவேன்”, “திண்ணென் றீநில நீர்வளி காயத்தாற், கண்ணு மூக்கொடு நாடெய் செவிகளாய், வண்ண நாற்றஞ் சுவையினொ டேரெலி, யெண்ணுங் காலை யியைந்துழி யெய்துமே”, “ஐந்துங்கூடி யறிவின்ப மாதியா, வந்து தோன்றி மதுமயக் காற்றலி, னந்தி நாளுங் குட்டுசுடர் நாட்டம்போற், சிந்தி னுலவை சென்றினஞ் சேருமே”, “உலகெலாமவை யேயுயி ருண்டெனச், சொலவ லாருரை சொற்றெளிந் தேநின்று, பலக லாங்களுஞ் செய்ப பயனிலார், புலவ ராவதன் ரோவங் குப் போந்ததே”, “சென்ற காலத்துஞ் செல்கின்ற காலத்து, சின்ற காலத்தி லும்தீந் நிகழ்ச்சியே, யென்று மில்லுல கத்தன்மைத் தேயிது, வன்ற தென்றரைப் பாரயர்ப் பார்க்களே” நீல. பூத. ௩ - ௭.

௨௮௯. முற்பிறப்பை எய்தப்பெறுதலின் - முற்பிறப்புணர்ச்சியைப் புத்தபீடிகையால் நான் அடையப்பெற்றதை; சாரியைநிற்க இரண்ட னுருபு தொக்கது. ‘நன்றலவாயினும்’ (௨௮௮) என்பதுமுதல் ‘உண்டோ’ (௨௮௦) என்பது இறுதியாகவுள்ளவை மணிமேகலையின் உட்கோள்.

௨௮௦. என்று நக்கிடுதலும் - என்று மணிமேகலை உட்கொண்டு மறுபிறப்பில்லையென்ற பூதவாதிகூற்றை நீனைந்து நகைத்து, நகைத்த தென்னை யென்று வினாவிய அவனுக்குத் தான் பழம்பிறப்புணர்ந்ததைத் தெரிவித்தலும்.

௨௮௧ - ௩. நீ பழம்பிறப்புணர்ந்தேனென்றது, மையலுறுவார் மனம், தெய்வமயக்கினும் களுவுறுதிறத்தினும் வேறுபடும் விதமே யாகும்; அது, பிரத்தியக்கமன்மையாற் சந்தேகமேயன்றி வேறில்லை யென்று அவன் கூறலும்.

௨௮௩ - ௫. இவ்வடிகள், பிரத்தியக்கமன்றி அனுமான அளவை கொள்ளாத பூதவாதிக்கு அவ்வளவையுண்டென்று கூறுமுகத்தால் மறுமையுண்டென்ன மணிமேகலை சாதித்ததைக்கூறின.

௨௮௬. மெய்யுணர்வு - சத்தியஞானம். மெய்ப்பொருள் - பரமார்த்தத்தத்துவங்கள்.

உஎ.—சமயக்கணக்கீர்தந்திறங்கேட்டகாதை. ௩௨௫.

வைய மல்லதிது சொல்லப் பெருயென
வுள்வரிக் கோலமோ ணெனிய பொருளுரைத்
தைவகைச் சமயமு மறிந்தன ளாங்கென்.

உஎ.—சமயக்கணக்கீர்தந்திறங்கேட்டகாதை முற்றிற்று.

உஅ௪. ஐயமல்லது இது - இது சந்தேகமன்று. சொல்லப்பெ
ராய் - சொல்லாதே.

உச௪ - அ௪. இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள பூதவாதிகூற்றுக்
களும் அவற்றிற்கு மணிமேகலை கூறிய விடையுமாகிய இவை, “இறை
வனு மில்லை யிறத்தோர் பிறவா, ரறனோ டென்னையென் றறைந்தோன்
றன்னைப், பிறவியு மறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த, நறுமலர்க் கோதை
யெள்ளினை நகுதி, யெள்ளினை போலு மிவ்வுரை கேட்டிடும், கொள்ளிய
துரையென வுன்பிறப் புணர்த்துவை, யாங்குநிற் கொணர்ந்த வருத்
தெய்வ மயக்கக், காம்பன தோளி களுமயக் குற்றனை, யென்றவ
னுரைக்கு மிளங்கொடி நல்லா, யன்றென் றவன்மு னயார்த்தொழி
வாயலை” (உ௧; ௧௦௩ - ௧௨) எனக் கந்திற்பாவை மணிமேகலைக்கு வருவ
துரைத்ததாக முன்வந்ததனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உஅ௮. உள்வரிக்கோலம் - மறைந்த வேடம்.

உஅ௯. இக்காதையிற் கூறியவை பத்துமதங்களாகவிருப்ப,
இங்கே, ‘ஐவகைச்சமயம்’ என்றது இழுக்கன்றோவெனின், அளவை
வாதமுதலிய ஐந்தும் ஒருவகையிலும், ஆசீவகவாதம் நிகண்டவாத
மென்னும் இரண்டும் ஒருவகையிலும் அடங்குமென்பராதலின், அன்
றென்க; “அவ்வுரு வென்ன வைவகைச் சமயமுரு, செவ்வி தன்மை
யிற் சிந்தையின் வைத்திலென்” (உ௯; ௪௨ - ௪) என்று அறவணவடி
களுக்கு மணிமேகலை கூறியதாகப் பின்னும் வருதல் காண்க; “ஐம்
பெருஞ் சமயமு மறந்தோற் றனவென” (பெருங். ௧. ௩௬; உச௯.)
ஆங்கு - வஞ்சிநகரத்தில்.

௧ - உஅ௯. (மணிமேகலை) சார்ந்து அளவைவாதியை எய்தி
இயம்பென, அவன் அளவைகளென்றனன்; என்றவன்றன்னைவிட்டுச்
சைவவாதியை நின்றெய்வம் எப்படித்தென்ன, அவன் இறைவனாகு
மென்றுரைத்தனன்; பிரமவாதி முட்டை யென்றனன்; கடல்வணன்
புராணமோதினன் காப்பென்றுரைத்தனன்; அவற்றோடு வேதியனுரை
யின் விதியுங்கேட்டு இவருரை இசையாவென்று நினைந்து, ஆசீவகனை
நோக்கி, “இறை யார்? தூற்பொருள்யாது?” என, அவன், ‘வகையிது’
என்ன, நிகண்டவாதியை நோக்கி, ‘மெய்ப்படவிளம்பு’ என அவன்
அது வீடாகுமென்றனன்; அவன்பின் சாங்கியன் செப்பியதிற்றுழங்
கேட்டு, ‘வைசேடிக! நின்வழக்கையுரை’ என்ன, அவனும் உரைத்த
னன்; உடனே பூதவாதியைநோக்கி, ‘நீபுகல்’ என்ன அவன், ‘வீனை
துய்த்தல் பொய்ம்மை’ என்றலும், நக்கிடுதலும், அவன் இல்லையென்ற
லும், ‘எவ்வகையறிவாய்; இது சொல்லப் பெராய்’ என உரைத்து
ஐவகைச் சமயமுமறிந்தனளென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தேட்டாவது கச்சிமாநகர்புகைகாலைத்

[இருபத்தேட்டாவது தாயரோடு அறவணர்வுகளையுந் தேர்ந்து
கச்சிமாநகர்க்கட்சென்றபாட்டு.]

ஆங்குத் தாயரோ டறவணர்த் தேர்ந்து
வாங்குவிற் றுணை வானவன் வஞ்சியின்
வேற்று மன்னரு முழிஞைவெம் படையும்
போற்புறஞ் சுற்றிய புறக்குடி கடந்து
ரு சுருங்கைத் தூம்பின் மனைவளர் தோகையர்
கருங்குழல் கழிஇய கலைவ நீரு
மெந்திர வாவியி லிளைஞரு மகளிருந்
தந்தமி லாடிய சாந்துகழி நீரும்

க. ஆங்கு - வஞ்சிகரத்தில். தாயர் - மாதவி சுதமதி.

உ. வாங்குவில் - வளைந்தவில். வானவன் - சேரன்.

ங. வேற்றுமன்னர் - பகையரசர். உழிஞைவெம்படை - உழிஞை
மாலையைச்சூடி அரணைக்காக்கும் வெவ்விப்படை. உழிஞை, புறமதிலை
வளைப்போரும் அதனைக்காப்போருமாகிய இருதிறத்தினரும் அணிதற்கு
உரியது.

ச. போல் : உவம உருபு. புறக்குடி - புறத்தேயிருத்தற்குரிய பல
வகைமாந்தரும் குடியிருக்குமிடம்; என்றது புறநகரத்தை; இது புறஞ்
சிறையென்றும், புறப்படைவீட்டுன்றும், புறஞ்சேரியென்றுங் கூறப்
படும்.

ங - ச. புறநகர், நால்வகைப் படைவீரரும் பிறருஞ் செறிந்திருத்
தற்கு இடமாதலின், இங்ஙனங்கூறப்பட்டது.

இ. சுருங்கை - நீர்செல்லுதற்குக் கற்களாற் கரந்துபடுத்தது.
தூம்பு - சலதாரை. சுருங்கையாகிய தூம்பென்க; “நீணிலம் வகுத்து
நீர் நிரந்துவந் திழிதரசு, சேணிலத் தியற்றிய சித்திரச் சுருங்கைசேர்
கோணிலத்து வெய்யவாங் கொடுஞ்சுறத் தடங்கிடங்கு” (சீவங். கசஉ);
“சுருங்கை வீதி மருங்கிற் போகி” (சீலப். கச : கூடு); சுருங்கையின்
இயல்பு இருபதாம் பரிபாடலாலுமுணரப்படும்.

‘சுருங்கைத்தூம்பன்’ (இ) என்பது, ‘பாய்தலின்’ (கௌ) என
மேல்வருவதனோடு சென்றியையும்.

க. கழிஇய - சமுவிய.

எ. எந்திரவாவி - வேண்டும் பொழுது நீரை நிறைத்தற்கும் வேண்
டாதபொழுது போக்குதற்கும் உரிய யந்திரங்களையுடைய நீர்நிலை;
இஃது இலவந்திகையெனவுங் கூறப்படும். இளைஞர் - ஆடவர்.

அ. ஆடிய - பூசிய. சாந்து - சந்தனம்.

புவிசா வலன்றன் புண்ணிய நன்னாட்.

க௦ சிவிறியுங் கொம்புஞ் சிதறுவிரை நீரு
மேலை மாதவர் பாதம் விளக்குஞ்
சீல வுபாசகர் செங்கைநறு நீரு
மறஞ்செய் மாக்க ளகின்முதல் புகைத்து
நிறைந்த பந்தற் றசம்புவார் நீரு

கரு முறுப்புமுர னுறாமற் கந்தவுத் தியினற்
செறித்தரைப் போர்தஞ் செழுமனை நீரு
மென்றிந் நீரே யெங்கும் பாய்தலிற்
கன்றிய கராமு மிடங்கரு மீன்களு
மொன்றிய புலவொழி யுடம்பின வாகித்

க. காவலன் - அரசன். புண்ணியநன்னாள் - புண்ணியத்தையுடைய நல்ல நட்சத்திரத்தில்; என்றது, அரசனுடைய சன்ம நட்சத்திரத்தி லென்றவாறு.

க௦. சிவிறி கொம்பு என்னுமிரண்டும் நீரை வீசங் கருவிவிசேடங் கள்; சிவிறியைப் பெருந்துருத்தியென்று கூறுவர்.

க - க௦. ஒருவன் சீவித்திருக்குங்கூறும் அவன் பிறந்த நட்சத் திரத்திலும் இறந்த பின்பு அவன் இறந்த திதியிலும் சிறப்புச் செய்ய வேண்டுமென்பது தருமதாற்றுனிபு, பிறந்தநாள் விழவை வெள்ளணி ராளென்பர்.

கக. மேலைமாதவர் - மேன்மையையுடைய முனிவர்; ஐ: சாரியை.

கஉ. சீலவுபாசகர் - பஞ்சசீலத்தையுடைய உபாசகர்; பெளத்தரில் இல்லறம் நடத்தும் ஆடவரையும் மகளிரையும் முறையே உபாஸகரென் றும் உபாஸகைகளென்றுங் கூறுதல் மாபு.

கச. பந்தல் தசம்பு - தண்ணீர்ப்பந்தலிலுள்ள நீர்க்குடம். வார் நீர் - ஒழுக்குன்றநீர்.

கடு. உறுப்பு முரணுறாமல் - உறுப்புக்கள் மாறுபடாமல்; “நேர் கட்டி செந்தே னிரியாசம் பச்சிலை, யார மகிலுறுப்போ டாறு” (சீலப். ௫: கச, அடியார், மேற்.) கந்தவுத்தியினல் - சேர்த்தற்குரிய வாசனைப் பண்டங்களால்; உத்தி - சேர்த்தல்; இது யுக்தியென்னும் வடமொழிச் சிதைவு.

டு - க௭. சுருங்கைத் தூம்பிற் பாய்தலினென்க.

கஅ. கன்றிய - பகைமையிற்றழும்பிய. கராம் இடங்கர் என்னும் இரண்டும் முதலைச்சாதி விசேடங்கள்; “கொடுந்தாண் முதலையு யிடங் கருங் கராழம்” துறிகீசீ. ௨௭௫.

க௭ - கூ. பாய்தலிற் புலவொழிந்தன.

(பி - ம்.) கச. ‘தசம்பமர்நீரும்’ கடு, ‘கந்தபுந்தியினல்’ கசு, ‘செறித் தமைப் போர்தஞ் செழுமணிநீரும்’ க௭. ‘எங்கும்பரத்தலின்’

உ௦ தாமரை குவளை சுழலீ ராம்பற்
பூமிசை பரந்து பொறிவண் டார்ப்ப
விர்திர தனுவென விலங்கக முடித்து
வந்தெறி பொறிகள் வகைமாண் புடைய
கடிமதி லோங்கிய விடைநிலை வரைப்பிற்

உ௦. தாமரைமுதலிய மூன்றும் பகற்பூவென்றும், ஆம்பல் இராப்பூ
வென்றும் கூறுவர் அடியார்க்கு நல்லார்; இதனை, சீலப்பதிக்காரம், உ -
ஆம் காதை, கச - டி ஆம் அடிகளின் விசேடவுரையிற் காண்க.

உ௧. மிசைபரந்து - மேலேபரவப் பெற்று; இவ்வெச்சம் காரணப்
பொருட்டு, ஆர்ப்பப் பார்த்தென்க.

உ௨. கலவைநீர் முதலியன பாயப்பெற்றுப் பலநிறப்பூக்களையுடை
மையின், அகழிக்கு வானவில் உவமையாயிற்று; “சுந்தரம்ம லர்க
ளெண்ணெய் சுண்ணத் தாது குங்குமஞ், சந்தனக்குழம்பு மேற்பார்து
பாடி சூழ்த்தக, முந்தரத்தருக்க னையணிந்து சூழ்கிடந்ததோ, ரிந்தி
ரத்தனுவின வண்ண மென்ன தன்ன தாகுமே” மேருமந்தா, வைசயந்
தன் முத்தி.

டி - உ௨. கலவைநீரும் சாந்துகழிநீரும் விரைநீரும் நறுநீரும் வார்
நீரும் மனைநீரும் ஆகிய இந்நீர் சுருங்கைத் தூம்பினால் எங்கும்பாய்தலின்,
உடம்பினவாகிப் பரத்தலான் இலங்கு அகழென்க.

உ௩. பொறிகள் - யந்திரங்கள்; அவற்றின் வகையைப் பின்வரு
வனவற்றாலுணர்க: “மாற்றவர் மறப்படை மலைந்துமதிற் பற்றி, னூற்
றுவரைக் கொல்லியொடு நூக்கியெறி பொறியுந், தோற்றமுறு பேய்க
ளிறு துற்றுபெரும் பாம்புந், கூற்றமன கழுகுதொடர்குந்தமொடு கோண்
மா”, “விற்பொறிகள் வெய்யவிடு குதிரைதொட ரயில்வான், கற்பொறி
சர் பாவையன மூட்டமடு செந்தீக், கொற்புனைசெய் கொள்ளிபெருங்
கொக்கெழில்செய் கூடை, நற்றலைக டிருக்கும்வலி நெருக்குமா நிலை
யே”, “செம்புருகு வெங்கனிக னுமிழ்வதிரிந் தெங்கும், வெம்புருகு
வட்டுமிழ்வ வெந்நெய்முகந் துமிழ்வ, வம்புமிழ்வ வேலுமிழ்வ கல்லுமிழ்வ
வாகித், தம்புலன்க ளாலயவனர் தாட்படுத்த பொறியே”, “கரும்பொ
னியல் பன்றிகத நாகம்விடு சகடங், குரங்குபொரு தகரினொடு கூர்ந்தரிவ
துண்ணால், பார்த்தபசம் பொற்கொடி பதாகையொடு கொழிக்குந்,
திருந்துமதி ரெவ்வர்தலை பணிப்பத்திருந் தின்றே” (சீவக. ௧௦௧ - ௪);
“வளைவிற்பொறியுந், கருவிர லாகமுங் கல்லுமிழ் கவணும், பரிவுறு
வெந்நெயும் பாகடு குழிசியுந், காய்பொன் னுலையுந் கல்லிடு கூடையுந்,
தூண்டிலுந் தொடக்கு மாண்டலை யடுப்புந், கவையுந் கழுவுந் புதைபுழம்
புழைபு, மையலித் துலாமுங் கைபெய ருசியுந், சென்றெறி சிரலும்
பன்றியும் பணையு, மெழுவுந் சீப்பு முழுவிறந் கணையமுந், கோலுந் குந்த
மும் வேலும் பிறவும்” சீலப், கடு: ௨௦௭ - ௧௬.

உ௪. கடிமதில் - காவலாகியமதில்; என்றது, எணியெய்தாத
உயர்ச்சியும் புறத்தோர்க்கு அகழலாகா அடியகலமும் அகத்தோர்க்கு
சின்று வினைசெய்யலாந்தலையகலமும் கல் இட்டிகைகளாற் செய்யப்பட்ட
டிருத்தலிற் குத்தப்படாமையுமுடையதென்றவாறு.

உ௫ - ௪. “உயர்வகலந் திண்மை யருமையிந் நான்கி, னமைவர

உரு பசுமினை பரந்து பஃரெழி னிறைந்த
வெள்ளிக் குன்ற முன்கிழிந் தன்ன
நெடுநிலை தோறு நிலாச்சுதை மலருங்
கொடிமிடை வாயில் குறுகினள் புக்குக்
கடைகாப் பமைந்த காவ லாளர்

௩௦ மிடைகொண் டியங்கும் வியன்மலி மறுரும்
பன்மீன் விலைஞர் வெள்ளுப்புப் பசுநநர்
கண்ணொடை யாட்டியர் காழியர் கூவியர்
மைந்நிண விலைஞர் பாசவர் வாசவ
ரென்னுநர் மறுகு மிருங்கோ வேட்களுஞ்

௩௫ செம்பு செய்ஞ்ஞந் கஞ்ச காரநம்
பைம்பொன் செய்ஞ்ஞநம் பொன்செய் கொல்லரு
மரங்கொஃ றச்சரு மண்ணீட் டாளநம்

ணென்றுரைக்கு நூல் ” துறள், எச௩.

உரு. மினை - காவற்காடு, ச - உஅ. கடந்து குறுகினன் புக்கென்க.

உச - அ. உள் கிழிந்தன்ன வாயில், புக்கு - புருந்து,

உக. கடைகாப்பமைந்த - வாயில் காத்தற்கமைந்த.

௩௦. மிடைகொண்டு - நெருங்குதல் கொண்டு.

௩௧. மீன்விலைஞர் - மீன்விலைப்பரதவர். உப்புப்பசுநநர் - உப்பு
விற்பார்; ஆவார், உமணரும் உமட்டியரும்; அளவருமாம்; பகர்தல் -
விற்தல்.

௩௨. கள் நொடையாட்டியர் - கள்ளைவிற்கும் வலைச்சியர்;
நொடை - விலை; “நறவுநொடை” (பெரும்பாண். ௧௪௧.) காழியர் -
பிட்டுவாணிகர். கூவியர் - அப்பவாணிகர்; “காரகற் கூவியன் பாகொடு
பிடித்த” பெரும்பாண். ௩௭௭.

௩௩. மைந்நிண விலைஞர் - ஆட்டுவாணிகர். பாசவர் - இலையரு
திடுவார்; அன்றி, கயிறுதிரித்துவிற்பாரும், பச்சிறைச்சி குட்டிறைச்சி
விற்பாருமாம். வாசவர் - பஞ்சவாசம்விற்பார்; அவை, “தக்கோலந் தீம்
பூத் தகைசா விலவங்கக், கப்பூரஞ் சாதியோ டைந்து” (சீலப். ௫ : உச,
அடியாரீ. மேற்.) என்பன.

௩௪. கோவேட்கள் - குயவர்; இப்பெயர் வேட்கோவரெனவும்
வழங்கும்.

௩௫. செம்பு செய்ஞ்ஞர் - செம்பு கொட்டிகள். கஞ்சகாரர் -
வெண்கலக்கண்ணர்.

௩௬. பைம்பொன் செய்ஞ்ஞர் - பொற்பணிசெய்வோர், பொன்
செய் கொல்லர் - உருக்குத்தட்டார்.

௩௭. மரங்கொஃறச்சர் - மரத்தைவெட்டிந்தச்சர்; கொல்லல் -
(பி - மீ.) உள. ‘நெடுநிலைமனை தொறும்’ ௩௩, ‘பைந்நிணவிலைநர்’

௩௫. ‘செய்நரும்’ ௩௭. ‘மரங்கொறச்சர்’

வரந்தர வெழுதிய வோவிய மாக்களுந்
தோலின் துன்னருந் துன்ன வினைஞரு
ச௦ மாலைக் காரருங் காலக் கணிதரு
நலந்தரு பண்ணுந் திறனும் வாய்ப்ப
நிலங்கலங் கண்ட நிகழக் காட்டும்
பாண ரென்றிவர் பல்வகை மறுகும்
விலங்கரம் பொருடும் வெள்வளை போழ்நரோ
ச௬ டிலங்குமணி வினைஞ ரிரீதிய மறுகும்
வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிவ் விரண்டின்
கூத்தியல் பறிந்த கூத்தியர் மறுகும்
பால்வே ருக வெண்வகைப் பட்ட
கூலங் குவைஇய கூல மறுகு

௬௦ மாகதர் சூதர்வே தாளிகர் மறுகும்

வெட்டல். மண்ணீட்டாளர்-சிற்பாசாரிகள்; அன்றிச் சதையாற் பாவை யுள்ளிட்டன பண்ணுவாரென்றும் சுவவரென்றுமாம்; மணி. சு: ச௭.

௩௮. ஓவியமாக்கள் - சித்திரகாரிகள்.

௩௯. தோலின் துன்னர் - செம்மார்; உறைகாரரும், பறம்பர் முத லாயினுமாம், துன்னவினைஞர் - தையற்காரர்.

௪௦. மாலைக்காரர் - மாலைதொடுப்போர். காலக்கணிதர் - சோதிட னாலோர்; இவர்கள் கணிகளெனவுங் கூறப்படுவர்.

௪௧. பண் - இசை; பாலை குறிஞ்சி மருதம் செவ்வழியென்னும் பெரும்பண்ணுமாம்; திறம் - அவற்றின் கிளைகள்; அவை இருபத்தொரு வகைப்படும்.

௪௨. நிலம் - மூவகைத்தானம்; அவை எழுத்தும் அசையும் சீரும். கலம் - யாழ். கண்டம் - குரல்.

௪௩. பாணர் - இசைக்காரர்; இசைப்பாணரும், யாழ்ப்பாணரும், மண்டைப்பாணருமெனப் பாணர் பலவகையினராவார்.

௪௪. விலங்கரம் - வாளரம். வளைபோழ்நர் - சங்குதாழ்ப்பார்.

௪௫. மணிவினைஞர் - முத்துக்கோப்பார்.

௪௬. கூத்தியல்பு - கூத்தினிலக்கணம். கூத்தியர் - பதியிலார்.

௪௭. எ. மணி. உ: கடி - கூ. ச. அ. பால் - பகுதி.

௪௮. குவைஇய - குவித்த. கூலமறுகு - கூலக்கடைத்தெரு.

௪௯ - கூ. எண்வகைக் கூலங்களாவன; “நெல்லுப் புல்லு வரகு தினை சாமை, யிறங்கு தோரையொடு கழைவிளை நெல்லே” (சீலப். ௫: ௨௩, அடியார், மேற்.) என்பன; கூலம் பதினெண்வகைத்தென்பர் கூத்தநூலார்; சீலப். ப. ௧௫௫, ௧௬௬.

௫௦. மாகதர் - இருந்தேத்துவார்; சூதர் - நின்றேத்துவார்; வேதாளிகர் - பலவகைத்தாளத்திலாடுவார்; “சூதர் வாழ்த்த மாகதர் (பி-நி.) ௩௮. ‘வரந்தரவெழுதும்’ ௩௯. ‘தோலின்ருழினரும்’

போகம் புரக்கும் பொதுவர்பொலி மறுகுங்
கண்ணுழை கல்லா நுண்ணுற் கைவினை
வண்ண வறுவையர் வளந்திகழ் மறுகும்
பொன்னுரை காண்போர் நன்மனை மறுகும்
௫௫ பன்மணி பகர்வோர் மன்னிய மறுகு
மறையோ ரருந்தொழில் குறையா மறுகு
மரைசியன் மறுகு மமைச்சியன் மறுகு
மெனைப்பெருந் தொழில்செ யேனோர் மறுகு
மன்றமும் பொதியிலுஞ் சந்தியுஞ் சதுக்கமும்
௬௦ புதுக்கோள் யானையும் பொற்றார்ப் புரவியுந்
கதிக்குற வடிப்போர் கவின்பெறு வீதியுந்
சேனோங் கருவி தாழ்ந்தசெய் குன்றமும்

துவல்: வேதா ளிகரொடு நாழிகை யிசைப்ப” (மதுரை. சுஎ௦ - எ௧);
“சூதர் மாகதர் வேதா ளிகரொடு”, “மாகதப் புலவரும் வைதா ளிக
ருஞ், சூதரும்” சிலப். இ: சுஅ, உசு: எச - இ.

இசு. பொதுவர் - பொதுமகளிர். இஉ. துழைகல்லா - துழையாத.

இஊ. வண்ணவறுவையர் - பலநிறங்களையுடைய உடைநெய்வோர்;
புடைவை விற்பாருமாம்; “நோக்குதழை கல்லா நுண்மைய.....அறு
வை” பொருந். அஉ - ஊ.

இசு. பொன்னுரை காண்போர் - பொன்னை உரைத்தவுரையை
அறுதியிடும் பொன்வாணிகர்.

இஊ. பன்மணிபகர்வோர் - பலவகைப்பட்ட இரத்தினங்களை விற
கும் வாணிகர்.

இசு. அந்தணர் வீதி.

இஎ. இராசப் பெருந்தெருவும் மந்திரிகன்வீதியும். [யோர்.

இஅ. எனை - ஏனை; விகாரம். ஏனோர் - சேனாதிபதிகள் முதலி

இசு. “மன்றமும் பொதியிலும்” (மணி. ௨௦: ௩௦.) சந்தி - முச்
சந்தியும் ஐஞ்சந்தியும். சதுக்கம் - நாற்சந்தி; “சதுக்கமுஞ் சந்தியும்
புதுப்பூங் கடம்பு, மன்றமும் பொதியிலும்” முருகு. ௨௨௫ - சு.

௬௦. புதுக்கோள் யானை - புதிதாகப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த யானை;
(மணி. கஉ: ௪௫, கஅ - க௬அ.) பொற்றார்ப்புரவி - பொன்னுலாகிய
கிண்கிணி மாலையைணிந்த குதிரை.

௬௧. கதிக்குற - நடையில் மேம்பாடுற. வடிப்போர் - பயிற்றும்
யானைப்பாகரும், வாசிவாரியரும்; வடித்தல் - பயிற்றல்; “வடிகயி
றாய்ந்து” சீலக. எகச.

௬௨. சேண் - நெடுந்தூரம். செய்குன்றம் - கட்டுமலை.

(பி - ம்.) இசு. “போகம்புரக்குழுமவர்” இஉ. “ஒண்ணுற்கைவினை”

இசு. “மன்றமும் கவிலயும்” ௬௧. “கவின்கொள்வீதியும்”

வேணவா மிகுக்கும் விரைமரக் காவும்
விண்ணவர் தங்கள் விசம்பிட மறந்து
சூடு நண்ணுதற் கொத்த நன்னீ ரிடங்களுந்
சாலையுங் கூடமுந் தமனியப் பொதியிலும்
கோலங் குயின்ற கொள்கை யிடங்களுந்
கண்மிகிழ் வற்றுக் கொண்ட வேடமோ
டந்தர சாரிக ளமர்ந்தினி துறைபு
எஃ மிந்திர விகார மெனவெழில் பெற்று

சுங். வேணவா - வேட்கையாலுண்டாகிய அவா; வேட்கையா வது, பொருள்கண்மேற் றேன்றும் பற்றுள்ளம்; அவாவாவது, அப்பொ ருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை; “செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை யென்னு, மையெ னிறுதி யவாழுண் வரினே, மெய் யொடுங் கெடுத லென்மனார் புலவர், டகார ணகார மாதல்வேண்டி” (தொல், உயிர், சூ. உஅஅ) என்பதனால் முடித்துக்கொள்க.

சுடு. நீரிடங்கள் - பொய்கை முதலியவைகள்.

சுசு. சாலை - அறச்சாலைகள். தமனியப்பொதியில் - பொன்னுலா கிய அம்பலம்; “பொன்னம்பலமு முண்டு” (சிலப், பதி. ௪௦ - ௪௧) என் பர் அடியார்க்குநல்லா; “கண்ணெலாங் கவர்வன கனக கூடமும்” (சூளா. நகர. ௭) என்று வருதல் காண்க.

சுஎ. கோலங்குயின்ற - சித்திரமெழுதப்பெற்ற. கொள்கையிடங் கள் - விரதங்களை அனுட்டித்திருத்தற்குரிய தவச்சாலைகள்; கொள்கை - விரதம்; “தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்” (முருகு. அக); “கோவலன் சென்றக் கொள்கையி னிருந்த, காவுந்தி யையையைக் கைதொழு தேத்தி” சிலப். ௧௪; சுடு - சு.

உசு - சுஅ. வியன்மலி மறுகுமுதற் கொள்கை யிடங்களிறுதியாக வுள்ள இடவிசேடங்களை மணிமேகலை கண்டென்க. இவ்வடிகளிற் போலப் பற்பலசாதியாருடைய குடியிருப்புக்களையும் இளங்கோவடிகள் கூறியிருத்தல் காண்க; “வேயா மாடமும் வியன்கல விருக்கையும்..... பாடல்சால் சிறப்பிற் பட்டினப் பாக்கமும்” சிலப். ௫: ௭ - ௫அ.

சுசு. அந்தரசாரிகள் - ஆகாயசாரிகள். அமர்ந்து - விரும்பி.

எஃ. இந்திரவிகாரம் - புத்தனாலயத்தில் இந்திரனால் நிரூபிக்கப் பட்ட அரங்கு; ‘விகாரம் - கையாற் கருவியாற் பண்ணுது மனத்தால் நிரூபித்தல்’ என்பர் அடியார்க்குநல்லா; சிலப். ௧௦: ௧௪.

சுசு - எஃ. இந்திர விகாரமென்றது, காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புத்த சைத்தியத்துள்ள ஏழாங்கினையும்; இஃது, ‘அந்தர சாரிக ளமர்ந் தினிதுறையும்’ என்பதனற் பெறப்பட்டது; “அந்தர சாரிக ளுறைந் தனர் சாற்று, மிந்திர விகார மேழுடன் போகி” (௧௦: ௧௩ - ௪), “இந் திர விகார மேழுடன் புக்காங், கந்தர சாரிக ளுறைம் பதினார்” (உஎ: ௧௨ - ௩) எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதல் காண்க.

(பி - டி.) சுசு. ‘விசம்பிடை’

நவையறு நாத நல்லறம் பகர்வோ
ருறையும் பள்ளிபுக் கிறைவனை நல்லாள்
கோவலன் ருதை மாதவம் புரிந்தோன்
பாதம் பணிந்துதன் பாத்திர தானமுந்
எரு தானப் பயத்தாற் சாவக மன்னவ
ஹானமொன் நின்றி புலகாள் செல்வமுஞ்
செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
யொல்காது காட்டப் பிறப்பினை புணர்ந்தது
முணர்ந்தோன் முன்ன ருயர்தெய்வந் தோன்றி

எக. நவை - குற்றம். நாதன் - புத்தன். நல்லறம் - அருளறம்.
பகர்வோர் - சங்கத்தார்.

எஉ. பள்ளி - தவத்தோருறைவிடம் ; “ ஐயருறை பள்ளியிடம் ”
கீவக. கஎஅஉ.

எ௦ - எஉ. இத்திரவிகாரம் பள்ளிக்கு உவமம்.

எஊ. கோவலன்ருதை-மாசாத்துவான்; இவன், மதுரையிற்கோவ
லன் கொலையுண்டது முதலியவற்றை மாடலனென்னும் மறையவன்
கூறக்கேட்டுத் தன்பொருளையெல்லாம் தானஞ்செய்துவிட்டுக் காலிரிப்
பூம்பட்டினத்திற் புத்தசைத்தியத்துள்ள ஏழு விகாரங்களிலுமிருந்து
நோற்கும் பெளத்த முனிவர்களுக்கு முன்னேசென்று துறவுபூண்டா
னாதலின், ‘ மாதவம்புரிந்தோன் ’ என்றார்; இதனை, “ மைந்தற் குற்றது
மடந்நைக் குற்றதுஞ், செங்கோல் வேந்தற் குற்றதுங் கேட்டிக், கோவ
லன் ருதை கொடுத்தய ரெய்கி, மாபெருந் தானமா வான்பொரு ளீத்
தாங், கித்திர விகார மேழுடன் புக்காங், கந்தர சாரிக ளாறைம் பதின்
மர், பிறந்த யாக்கைப் பிறப்பற முயன்று, துறந்தோர் தம்முன் றுறவி
யெய்தவும் ” (உஎ: அஅ - கூடு), “ மாசாத்துவான் ருன்றறப்பவும் ”
(உக: உரைப்பாட்டுமடை) எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதலாலும், இக்
காதையிற் பின்னேவரும், “ தையல்கேள் ” (க௩) என்பது முதலியவற்றா
லும் அறிந்துகொள்க.

எச. தன் பாத்திரதானம் - தன்கையிலுள்ள அமுதசுரபியென்
னும் பாத்திரத்தாற் செய்யப்படும் அன்னதானம்.

எடு. தானப்பயம் - முற்பிறப்பிற் செய்த அன்னதானத்தாலுண்
டாகிய புண்ணியம்; பயம் - பிரயோசனம். சாவகமன்னவன் - சாவக
நாட்டரசனாகிய புண்ணியராசன்.

எடு - கூ. உலகாளுதற்குக்காரணம் தானப்பயன்.

எஎ. செல்வற் கொணர்ந்து - புண்ணியராசனை அழைத்துவந்து.
பீடிகை - புத்தபீடிகை.

எஅ. ஒல்காது - தளராது. எஎ - அ. பீடிகையைக்காட்ட.

எக. உணர்ந்தோன் - புண்ணியராசன். தெய்வம் - தீவதிகை.

(பி - டி.) எச. ‘ பாத்திரத்தாலனமுந் ’ எஅ. ‘ ஒல்லாதுகாட்ட ’

அ௦ மனங்கவல் கெடுத்தது மாநகர் கடல்கொள
வறவண ரடிகளுந் தாயரு மாங்குவிட்
டி.றவா திப்பதிப் புருந்தது கேட்டதுஞ்
சாவக மன்னன் றன்னு டெய்தத்
திவகம் விட்டித் திருநகர் புருந்ததும்

அரு புக்கபி னந்தப் பொய்யுரு வுடனே
தக்க சமயிக டந்திறங் கேட்டது
மவ்வவர் சமயத் தறிபொரு ளெல்லாஞ்
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தைவை யாதது
நாத னல்லறங் கேட்டலை விரும்பி

கூ௦ மாதவற் றேர்ந்த வந்த வண்ணமுஞ்
சொல்லின ளாதலிற் றாயோய் நினைபென்
னல்வினைப் பயன்கொ ளுன்கண் டதுவெனத்
தையல் கேணின் றுதையுந் தாயுஞ்
செய்ததி வினையிற் செழுநகர் கேடுறத்

அ௦. மனங்கவல் கெடுத்ததும் - உள்ளம் கவலைகொள்ளுதலைக்
கெடுத்ததும் : கவல் - கவலுதல் ; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். நகர் -
காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

அ௨. இப்பதியென்றது வஞ்சியை. கேட்டதும் - (திவதிலகை
யால்) தான் கேட்டதும்.

அ௪. திவகம் - மணிபல்லவம்.

அரு. புக்கபின் - புருந்து கண்ணகி கோட்டம் தொழுதபின்.
பொய்யுரு - மாதவன் வடிவு.

அக. சமயிகள் - அளவைவாதிமுதலியோர்.

அஅ. செவ்விது அன்மையின் - திருத்தமுடையன அல்லாமை
யின் ; செவ்விது : பன்மை பொருமைமயக்கம்.

அக. நாதன் நல்லறம் - புத்தன் கூறிய தருமங்களை ; மணி.
௨அ : எக.

கூ௦. மாதவற்றேர்ந்து - அறவணவடிகளைத்தேடி.

கக. 'ஹாயோய்' என்றது முதலியன கோவலன்ருதை வார்த்தை.

கங. தையல் : விளி. தாதையும் தாயும் - கோவலனுங் கண்ணகி
யும்.

கச. திவினை - முற்பிறப்பிற் சங்கமனைக்கொல்வித்ததொலாகிய
பாவம். நகர் - மதுரை.

(பி - மி.) அ௨. 'புருந்ததுங் கேட்டதும்' அங். 'தன்னோடெய்த்'
அச. 'திவகம் விடஇத்திரு' அரு. 'புக்கவளிந்த' அஅ. 'செவ்வித்
தன்மை' கச. 'திருநகர்'

கூரு துண்புற விளிந்தமை கேட்டுச் சுகத
 னன்புகொ ளறத்திற் கருகனே னாதலின்
 மனைத்திற வாழ்க்கையை மாயமென் றுணர்ந்து
 தினைத்தனை யாயினுஞ் செல்வமும் யாக்கைபு
 நிலையா வென்றே நிலைபெற வுணர்ந்தே
 கஃ மலையா வறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன்
 புரிந்த யானிப் பூங்கொடிப் பெயர்ப்படேஉந்
 திருந்திய நன்னகர் சேர்ந்தது கேளாய்
 குடக்கோச் சேரலன் குட்டுவர் பெருந்தகை
 விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் முன்னுட்

கூரு. விளிந்தமை - இறந்தமை. சுகதன் - புத்தன் ; நல்ல வருகை
 யையுடையவனென்று பொருள் ; நல்ல நடையையுடையவனென்றுமாம்.

கசு - டு. தீவினையிற் கொலையுண்டிற் றந்தமையைக்கேட்டு.

கசு. அன்புகொள் அறம் - நல்லறம். அருகன் - பக்குவி.

கௌ. மனைத்திறவாழ்க்கை - இவ்வாழ்க்கை. மாயம் - பொய்.

கஅ. தினைத்தனையாயினும் - தினையளவாவது.

கஅ - கூ. மணி. உஉ ; கஃ - ச.

கஃ. பெளத்ததருமம் பூர்வோத்தர விரோதயில்லாததென்பராத
 லின், 'மலையாவறத்தின்' என்றார் ; மலைதல் - மாறுபடல் ; "முரணுத் திரு
 வற மூர்த்தியை" (சு), "முன்பின் மலையா மங்கலமொழியின்" (உசு)
 என இந்நூல், டு - ஆம் காதையில் வருதலுங்காண்க. புரிந்தேன் -
 செய்தேன்.

கஃ. கொடி - வஞ்சி. கஃ. நகர் - வஞ்சிநகர்.

கஃ-உ. இந்நகர், "பொற்கொடிப் பெயர்ப்படேஉம் பொன்னகர்"
 (உசு ; ஈஉ) என்று முன்னும் கூறப்பட்டது.

கஃ. குடக்கோச்சேரலன் - மேனாட்டிற்கு அரசனாகிய சேரன் ;
 குடக்கு - மேற்கு ; கொடுத்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டனுள் ஒன்றாகிய குட
 நாட்டிற்கு அரசனென்பதுபற்றிக் குடக்கோவென்றொளிநுழைமையும் ;
 "குடக்கோ முனிசேரன்" (சிலப். சிறுப.). குட்டுவர் பெருந்தகை-குட்ட
 நாட்டார்க்கு அரசன் ; குட்டமும் கொடுத்தமிழ் நாடுகளுள் ஒன்று ;
 "குடக்கோக் குட்டுவன்" (சிலப். உசு ; சுசு) ; "இயறேற்க் குட்டுவன்"
 சிறுபாண். சக.

கஃ. விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் - நெடுஞ்சேரலாதன் ;
 இவன் வடநாட்டரசர்களை வென்று சென்று இமயமலையில் தனது இலச்
 சினையாகிய விற்பொறியைப் பொறித்தமையால், இமயவரம்பனெனவும்,
 விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தனெனவும் பெயர்ப்பெற்றான் ; இவனை இமய

(பி - மி.) கூரு - ச. 'விளாந்தமைகேட்டுச் சுகத்த, னங்கொன்றறத்
 திற்கு' கஅ. 'தினைத்தனைத்தானும்' கக. 'சிலையாதென்றே விலைபெற
 வுணர்ந்து' கஃ - உ. 'பெயர்ப்பு, திருந்திய'

க௦௫ ஓப்படு செவ்வாய்த் துடியிடை யாரொடு
மிப்பொழில் புகுந்தாங் கிருந்த வெல்லையு
ளிலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ்
சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீளந்
தரும சாரணர் தங்கிய குணத்தோர்
கக௦ கருமுகிற் படலத்துக் ககனத் தியங்குவோ
ரரசைற் கேது வவ்வழி நிகழ்தலிற்
புரையோர் தாமுமிப் பூம்பொழி லிழிந்து
கற்றலத் திருந்துழிக் காவலன் விரும்பி
முற்றவ முடைமையின் முனிகளை யேத்திப்

வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனெனவும் கூறுவர்; இது, பதிற்றுப்பத்தில்
இரண்டாம் பத்தாலுணரப்படும்; “இமயஞ் சூட்டிய வேம விற்பொறி,
மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன்” (௩௬) எனப் புறநானூற்றிலும்,
“விடர்ச்சிலை பொறித்த விறலோன்” (௨௮; ௧௩௬) எனச் சீலப்பத்
தாரத்திலும் இவன் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

க௦௬. துப்பு - பவளம். துடி - உடுக்கை.

க௦௭ - சு. சேரலனும் பெருந்தகையுமாகிய வேந்தன் முன்னொரு
காலத்துத் துடியிடையாரொடும் இப்பொழிலிற் புகுந்து இருந்தவிடத்
தென்க.

க௦௮ - சு. இலங்கைத் தீவத்துள்ள சமனொளியென்னும் மலையை
யடைந்து வலங்கொண்டு மீண்ட சாரணர். இம்மலை, சமந்தமென்றும்
சமந்தகூடமென்றும் பெயர்ப்பெறும். இதன் வரலாறு, இந்நூல் ௧௧-ஆம்
காணத் ௨௨-ஆம் அடியின்குறிப்பிற் கூறப்பட்டது. தங்கிய குணத்தோர் -
குணங்கள் தங்கப்பெற்றோர்.

க௦௯. முகிற்படலம் - மேகக்கூட்டம். ககனம் - ஆகாயம். ககனத்
தியங்கல் இருத்திகளில் ஒன்று.

க௧௦. அரசற்கு - இமயவரம்பனுக்கு. ஏது அவ்வழி நிகழ்தலின் -
நல்லினையாகிய காரணம் பயனளித்தற்கு அவ்விடத்தே தோற்றுதலி
னாலே.

க௧௧. புரையோர் - மேற்கூறிய தருமசாரணர்.

க௧௨ - க௨. சாரணரும் குணத்தோரும் இயங்குவோருமாகிய
புரையோர்.

க௧௩. கற்றலத்து - சிலாதலத்தில். காவலன் - சேரன்.

க௧௪ - க௩. வேந்தன் இருந்தவெல்லையுள் அவனுக்கு ஏது நிகழ்
தலிற் புரையோரும் இழிந்து அப்பொழிலிற் கற்றலத்திருந்தபொழுது.

க௧௫. முனிகளை - தருமசாரணரை.

(பி - மீ.) க௧௬. ‘துவர்படுசெவ்வாய்’ க௧௭ - க௧௮. ‘தருமசாதனர்,
தன்னின் மூத்தார்க்கு முகிற்படலத்திற்ககன’ க௧௯. ‘முனிகளையேவிப்’

ககரு பங்கயச் சேவடி விளக்கிப் பான்மையி
னங்கவர்க் கறுசுவை நால்வகை யமிழ்தம்
பாத்திரத் தளித்துப் பலபல சிறப்பொடு
வேத்தவை யாரொடு மேத்தின னிறைஞ்சலிற்
பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா னின்பமு

கஉ௦ மறத்தகை முதல்வ னருளிய வாய்மை
யின்ப வாரமு திறைவன் செவிமுதற்
றுன்ப நீங்கச் சொரியு மந்நா
ணின்பெருந் தாதைக் கொண்டது வழிமுறை
முன்னோன் கோவலன் மன்னவன் றனக்கு

கஉரு நீங்காக் காதற் பாங்க னாதலிற்
றுங்கா நல்லறந் தானுங் கேட்டு
முன்னோர் முறைமையிற் படைத்ததை யன்றித்
தன்னு னியன்ற தனம்பல கோடி.
யெழுநா னெல்லையு ளிரவலர்க் கீத்துத்

க௩௦ தொழுதவம் புரிந்தோன் சுகதற் கியற்றிய

கக௬. அறுசுவையாவன : கைப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, தித்திப்பு என்பன; (குறள், ௪௨௮, பரிமேல்.) நால்வகையமிழ்த மாவன : உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவன; மணி. ௨௮ : ௨௪௧-௨. அமிழ்தம் - உணவு.

கக௩-௮. கோவலன், விரும்பி ஏத்தி விளக்கி அளித்து ஏத்தி இறைஞ்சலினென்க.

கஉ௦. அறத்தகைமுதல்வன் - புத்தன் ; தருமராசனென்றவாறு. வாய்மை - நால்வகைச்சத்தியம்.

கக௬ - ௨௦. மணி. ௨ : ௬௪ - ௭, ௩௦ : ௧௮௬ - ௮.

கஉ௧. இறைவன் செவிமுதல் - அரசனுடைய செவியிடத்தே.

கஉ௦ - ௨௧. வாய்மையாகிய அமுதை.

கஉ௩. நிற்பெருந்தாதைக்கு - உன் தந்தையாகிய கோவலனுக்கு.

கஉ௭. முறைமையின் - நல்வழியாலே. முன்னோர் தேடிவைத்த பொருளையல்லாமல்.

கஉ௯. எழுநாளென்றல் ஒருமரபு.

க௩௦. புரிந்தோன் - முற்கூறிய முன்னோனாகிய கோவலன். சுக தற்கு - புத்தனுக்கு.

(பி - ம்.) ககரு, 'விளக்கிய பான்மையின்' கக௬. 'அமிழ்தம்' கக௮. 'வேந்தனிறைஞ்சலின்' கஉ௨. 'சொரியு முன்னுளில்' கஉ௯. 'எல்லையிர வலர்க்களித்து'

வானோங்கு சிமையத்து வாலொளிச் சயித்த
 நீனோர்க் கெல்லா மிடர்கெட வியன்றது
 கண்டுதொழு தேத்துங் காதலின் வந்தித்
 தண்டாக் காட்சித் தவத்தோ ரருளிக்
 கநுடு காலிரிப் பட்டினங் கடல்கொளு மென்றவத்
 தூவுரை கேட்டுத் துணிர்திவ ணிருந்த
 தின்னுங் கேளாய் நன்னெறி மாதே
 தீவினை யுருப்பச் சென்றநின் றுதையுந்
 தேவரிற் றேற்றிமுற் செய்தவப் பயத்தா
 கசுடு லாங்கத் தீவினை யின்னுந் துய்த்துப்
 பூங்கொடி முன்னவன் போதியி னல்லறந்
 தாங்கிய தவத்தாற் றுன்றவந் தாங்கி
 காதலி தன்னொடு கபிலையம் பதியி

கநக. சிமையத்து - மலையில், வாலொளிச்சயித்தம் - வெள்ளிய
 ஒளியையுடைய ஆலயம்; சயித்தம் - சைத்தியமென்னும் வடமொழிச்
 சிதைவு; இதுசேதியமெனவும் வழங்கப்பெறும்; மணி, உஅ; கஎடு.

கநஉ. ஈனோர்க்கு - இவ்வுலகத்தோர்க்கு; “ஈனோர்வடிவில்”
 (சீலப், பதி. ஓந, உந: கஎச); “ஈனோர்க் குரைப்பாம் பதிகத்து
 ளியன்ற வாறே” சீவந, உக.

கநச. தண்டாக்காட்சி - ஈங்காத அறிவு.

கநந - ச. இத்தவத்தோரென்றது, ஆண்டெள்ள முனிவர்களை.

கநஈ. யான் இவ்விடமிருந்தது தூவுரை கேட்டமையாலேயே
 யென்க.

இதுகாறும், தான் துறந்ததற்கும் வஞ்சிகரடைத்ததற்கும் ஆண்டே
 வதிவதற்கும் காரணங்கூறிய மாசாத்துவான், மேலே பெரியோர் தனக்
 குக்கூறிய செய்தி முதலியன கூறுவான்.

கநஅ. சென்ற - கொலைபுண்டிற்ந்த.

கநக. முற்செய் தவப்பயத்தால் தேவரிற் றேற்றியென்க.

கசுடு. ஆங்கத்தீவினை - முற்கூறிய தீவினையின் பயனை. துய்த்து
 அனுபவித்து.

கசக. பூங்கொடி; விளி. முன்னவன் - புத்தன்.

கசந. காதலி - கண்ணகி. கபிலையம்பதி - கபிலகர்; இது புத்
 தன் பிறந்தஇடம்; கபிலவஸ்துவென்றுங் கூறப்படும்.

(பி - மீ.) கநக - உ. ‘வால்வளைச் சயித்தம், மேனோர்க் கெல்லா
 மடர்கெட’ கநந. ‘காதலன்வந்து’ கநடு - சு. ‘மென்ற, தூமுரை
 கேட்டுத் துணிர்தியா ணிருந்தேன்’ கநஅ. ‘தீவினையிறுப்ப’ கநக.
 ‘தோற்றமுன்’ கசக. ‘போதியர்நல்லறம்’

ஞத னல்லறங் கேட்டுவீ டேய்துமென்
 கசடு றற்புதக் கிளவி யறிந்தோர் கூறச்
 சொற்பய னுணர்ந்தேன் றேகை யானு
 மந்ந ளாங்கவ னறநெறி கேட்டுவ
 னின்னது தன்மையந் நெடுநிலக்கந்திற் றுன்னிய
 துவதிக னுரையிற் றுணிந்தனை யன்றே
 கடு௦ தவநெறி யறவணன் சாற்றக் கேட்டன
 னங்கவன் றுனுநின் னறத்திற் கேதுப்
 பூங்கொடி கச்சி மாநக ராதலின்
 மற்றம் மாநகர் மாதவன் பெயர்நாட்
 பொற்றொடி தாயரு மப்பதிப் படர்ந்தன
 கடு௧ ரன்னதை யன்றியு மணியிவை கேளாய்
 பொன்னெயிற் காஞ்சி நாடுகவி னழிந்து
 மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி
 னந்நகர் மாதவர்க் கைய மிடுவோ

கசச. நாதன் - புத்தன். எய்தும் - அடைவான்.
 கசடு. கிளவி - சொல்.
 கசசு. பயன் - பிரயோசனம். தேராகக் : விளி.
 கசஎ. அவனறநெறி - புத்தன் உபதேசிக்கும் அறவழிகளை.
 கசசு - எ. யானும் அறநெறிகேட்டுவன்.
 கசஅ. நின்னது தன்மை - உன்னது பிற்காலச் செய்தியை.
 கசஅ - கூ. நின்னது தன்மையைத் துவதிகனுரையால் தெளிந்தா
 யன்றே.
 கடு௦. (கந்திற்பாவையால் நீ அறிந்தாயென்பதை) அறவணவடி
 கள் சொல்லக்கேட்டேன்.
 கடுக. அவன்றானும் - அறவணவடிகளும். ஏது - ஏதுநிகழ்ச்சிக்
 குரிய இடம்.
 கடுஉ. பூங்கொடி : விளி.
 கடுச. பொற்றொடிதாயரும் - உன்னுடைய தாயராகிய மாதவியும்
 கூத மதியும்.
 கடுஉ - ச. பெயர்நாளில் தாயரும் உன்சென்றார்.
 கடுசு. காஞ்சிநாடு - காஞ்சிநகரத்தையுடைய நாடு.
 கடுஎ. மு. மணி. கக : அடி. மடிய - இறக்க. கடுஅ. ஐயம் - பிச்சை.
 கடுசு - எ. மணி. உக : கசஎ - அ.
 (பி - ம்.) கசடு - கூ. 'கழறச்சொற்பய' கசஎ. 'அறநெறிகடவேன்'
 கசக. 'துணிந்தனை தவநெறி' கடுச. 'பொற்றொடித்தாயரும்' கடுகி.
 'அன்னதன்றியும்'

ரின்மையி னிந்நக ரெய்தினர் காணு
 ௧௬௦ யாருயிர் மருந்தே யந்நாட் டகவயிற்
 காரெனத் தோன்றிக் காத்தனின் கடனென
 வருந்தவ னருள வாயிழை வணங்கித்
 திருந்திய பாத்திரஞ் செங்கையி னேந்திக்
 கொடிமதின் மூதூர்க் குடக்கணின் றேங்கி
 ௧௬௧ வடதிசை மருங்கின் வானத் தியங்கித்
 தேவர் கோமான் காவன் மாநகர்
 மண்மிசைக் கிடந்தென வளர்தலை மயங்கிய
 பொன்னகர் வறிதாப் புல்லென் றுயது
 கண்டுளங் கசிந்த வொண்டொடி நங்கை
 ௧௬௨ பொற்கொடி மூதூர்ப் புரிசை வலங்கொண்டு
 நடுநக ரெல்லை நண்ணின னிழிந்து
 தொடுகழற் கிள்ளி துணையிளங் கிள்ளி
 செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
 பைம்பூம் போதிப் பகவற் கியற்றிய

௧௬௧. எய்தினர் - (அம்மாதவர்) வந்தார். ௧௬௦. மருந்தே : விளி.
 ௧௬௦ - ௬௧. மணி. உக : ௧௬௭ - அ.

௧௬௧. காரை உவமைகூறினார், இவன் கைம்மாறு கருதாமலளிக்
 கின்றமையின் ; “கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னாற்
 றுங் கொல்லோ வுலகு” (நுள், உக); “வந்து தோன்றினண்
 மாமழை போலென” (உஅ; ௧௮௩) என்பர்பின்.

௧௬௨. மாசாத்துவானை ‘அருந்தவன்’ என்றார், துறவு பூண்டமை
 யின்.

௧௬௪. மூதூர்க்குடக்கண் - பழையமையாகிய வஞ்சிகரத்தின் மேற்
 பிசைக் கண்ணே. ௧௬௬. மாநகர் - அமராவதி.

௧௬௮. பொன்னகர் - காஞ்சிநகர். வறிதாப் புல்லென்றயது -
 செல்வமின்றிப் பொலிவிழந்திருந்ததை.

௧௬௯. நங்கை - மணிமேகலை. ௧௭௦. புரிசை - மதில்.

௧௭௨. தொடுகழற் கிள்ளியின் தம்பியாகிய இளங்கிள்ளி ; கிள்ளி -
 சோழன்.

௧௭௩. சினை - கிளை. திருமணி - அழகிய மரகதமணி, பாசடை -
 பசிய இலை.

௧௭௩ - ௪. இவ்வடிகளிற் கூறியது போலவே, “பவளச் செழுஞ்

(பி - மீ.) ௧௬௧ - ௬௦. ‘காணுவாருயிர்’ ௧௬௨. ‘அருந்தவருள’
 ௧௬௭. ‘பிசைகிடந்தனவளந்தலை மயக்கிப்’ ௧௬௮. ‘வறிதாய்ப்புல்’
 ௧௭௦ - ௭௧. ‘புரிசை புலங்கொண்டு, நடுகரெல்லை நண்ணநள்ளிழிந்து’

கஎடு சேதியந் தொழுது தென்மேற் காகத்
தாதணி பூம்பொழி ருன்சென் றெய்தலும்
வையங் காவலன் றன்பாற் சென்று
கைதொழு திறைஞ்சிக் கஞ்சக னுரைப்போன்
கோவலன் மடந்தை குணவதம் புரிந்தோ

கஅ௦ னாவலந் திவிற் ருனனி மிக்கோ
ளங்கையி னேந்திய வழுத சுரபியொடு
தங்கா திப்பதித் தருமத வனத்தே
வந்து தோன்றினன் மாமழை போலென
மந்திரச் சுற்றமொடு மன்னனும் விரும்பிக்

கஅரு கந்திற் பாவை கட்டுரை யெல்லாம்
வாயா கின்றென வந்தித் தேத்தி
யாய்வோ நல்லா டன்னுழைச் சென்று
செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ

சுடர் மாகதப் பாசடைப், பசும்பொன் மாச்சினை விசும்பகம் புதைக்கும்,
போதி” (வீர, யாப்பு, கக, உதாரணம்) என்று மகாபோதியை இங்ஙனம்
சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தல் காண்க. மகாபோதி பொன்மயமாயிருந்த
தென்பதுபற்றிப் பெளத்தர் இக்காலத்தும் ஆரசமரத்தைப் பொற்
மகட்டால் அலங்கரித்து வழிபடுவர்.

கஎடு. சேதியம் - கோயில்.

கஎஉ - டு. துணையினங்களினி பசவற்கியற்றிய சேதியத்தைத்
தொழுது.

கஎஎ. வையங்காவலன் - துணையினங்களினி.

கஎஅ. கஞ்சகன் - சட்டையிட்ட பிரதானி.

கஎக. ‘கோவலன்மடந்தை’ என்பது முதலியன கஞ்சகன்கூற்று,
மடந்தை - மகள்.

கஅஉ. தருமதவனம் - தருமத்தைக்கொடுக்கும் வனம்.

கஅந. மழைபோல் வந்து தோன்றினனென்று கஞ்சகன் கூற.

கஅச. மந்திரச்சுற்றம் - மந்திரிகள்.

கஅடு. கந்திற்பாவையென்றது, காஞ்சியில் ஒரு ஊணில் உறைபும
தெய்வத்தை.

கஅக. வாயாகின்றென - உண்மையாகின்றதென்று, வந்தித்தேத்
தியது. மேற்கூறிய கந்திற்பாவையை.

கஅஎ. நல்லாந்தன்னுழை - மணிமேகலையிடத்து.

கஅஅ. ‘செங்கோல்’ என்பதுமுதல் துணையினங்களினி கூற்று.

கஅஅ. மணி. எ; அ - ௧௦.

(பி - ம்.) கஎடு. ‘சேதிமந்தொழுது’ கஅஉ. ‘தருமதாவனத்தே’
‘தருமசார்வனத்தே’ கஅஅ. ‘தெய்வம்பிழைத்தோ’

கொங்கவிழ் குழலார் சுற்புக்குறை பட்டோ
கக௦ நலத்தகை நல்லாய் நன்னு டெல்லா
மலத்தற் காலை யாகிய தறியேன்
மயங்குவேன் முன்னரோர் மாதெய்வந் தோன்றி
யுயங்கா தொழிறின் னுயர்தவத் தாலோர்
காரிகை தோன்று மவன்பெருங் கடினையி

கக௧ னுருயிர் மருந்தா லகனில முய்யு
மாங்கவ ளருளா மமரர்கோ னேவலிற்
றாங்கா மாரியுந் தானனி பொழியு
மன்னு ளிந்த வகனகர் புருந்த
பின்னா ணிகமும் பேரறம் பலவாற்

௨௦௦ கார்வறங் கூரினு நீர்வறங் கூராது
பாரக வீதியிற் பண்டையோ ரிழைத்த
கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சியொடு
மாமணி பல்லவம் வந்த தீங்கெனப்
பொய்கையும் பொழிலும் புனைமினென் றறைந்தத்

௨௦௧ தெய்வதம் போயபிற் செய்தியா மமைத்த
திவ்விட மென்றே யவ்விடங் காட்டவத்

கக௬. அலத்தற்காலே - வறுமைக்காலம். அறியேன் - அறியேனாகி.

க௮௮ - க௬, மணி, க௧ : ௪௬ - ௧௦.

கக௩. உயங்காடொழி - வருந்தவேண்டா.

கக௪. தோன்றும் - தோன்றுவான். கடினா - பிச்சைப்பாத்திரம்.

கக௧. ஆருயிர்மருந்து - சோறு. க௬௭. மாரி - மேகம்.

கக௬ - ௭. அவளருளால் கோன் ஏவலிற் பொழியும்.

கக௮. அன்னாள் - அம்மங்கை. கக௯. பின்னாள் - பிற்காலத்து.

௨௦௦. கார்வறங்கூரினும் - மழைபெய்யாதொழியினும், கூராது ;

௨௦௧. பண்டையோரிழைத்த - முன்னோர் செய்த. [முற்று.

௨௦௨. இலஞ்சி - பொய்கை.

௨௦௪. புனைமின் - அலங்கரித்துச் செய்யின் ; பிறரையும் உளப்
படுத்திக் கூறியது இது.

௨௦௬. (துணையினங்கின்னி) காட்ட.

(பு - ௧.) க௬௨, 'முன்னரோமாதெய்வந்' ௨௦௪ - ௧௧, 'பொகியிலும்
புனைமினென் றறைந்த, தெய்வதம்'

- திவகம் போன்ற காவகம் பொருந்திக்
கண்ணெஞ் சிறந்த காரிகை நல்லாள்
பண்டையெம் பிறப்பினைப் பான்மையிற் காட்டிய
உக௦ வங்கப் பீடிகை யிதுவென வறவோன்
பங்கயப் பீடிகை பான்மையின் வகுத்துத்
திவ திலகையுந் திருமணி மேகலா
மாபெருந் தெய்வமும் வந்தித் தேத்துதற்
கொத்த கோயி லுளத்தகப் புனைந்து
உக௫ விழவுஞ் சிறப்பும் வேந்த னியற்றத்
தொழுதகை மாதர் தொழுதன னேத்திப்
பங்கயப் பீடிகைப் பசிப்பிணி மருந்தெனு
மங்கையி னேந்திய வழுத சுரபியை
வைத்துநின் றெல்லா வுயிரும் வருகெனப்
உஉ௦ பைத்தர வல்குற் பாவைதன் கிளவியின்
மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களிற்
காணார் கேளார் காண்முட மாணோர்
பேணு மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
படிவ நோன்பியர் பசினோ யுற்றோர்

- உ௦௭. திவகம் - மணிபல்லவம். காவகம் - சோலையினுள்ளே.
உக௦. அங்கப்பீடிகை - மணிபல்லவத்திருந்த புத்த பீடிகை. அற
வோன் - புத்தன்.
உக௧. வகுத்து - செய்து.
உக௨. உளத்தக - நினைத்தற்குத்தக. உக௩. மாதர் - மணிமேகலை.
உக௪. பங்கயப்பீடிகை - பாதபீடிகையில்.
உக௫. வருகென - வருகவென்று மணிமேகலை சொல்ல.
உக௬ - கூ. பீடிகையில் அமுதசுரபியை வைத்தென்க.
உஉ௨. காணார் - குருடர். கேளார் - செவிடர். அவயவஹீனர்க்கு
இரங்குதலைப் பத்துரிஷ்டைகளுள் ஒன்றென்பர்.
உஉ௩. பேணுமாக்கள் - பாதுகாக்கப்படாதமாக்கள்; என்றது
அகதிகளை.

உஉ௨ - ௩. மணி. க௩; ககக - உ.

உஉ௨. படிவநோன்பியர் - தவவேடத்தையும் நோன்பையுமுடைய
வர்.

(பி - ம்.) உக௩, 'மாடுதய்வந்தன்னையும்' உக௬, 'துதித்தனளேத்தி'
உக௭, 'எல்லாவகையிரும்' உஉ௦, 'தன்கையின்'

உஉரு மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்
பன்னூயிரம் விலங்கின் நெருதியு
மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் கீண்டி
யருந்தியோர்க் கெல்லா மாருயிர் மருந்தாய்ப்
பெருந்தவர் கைப்பெய் பிச்சையின் பயனு

உஉ௦ நீரு நிலமுங் காலமுங் கருவியுஞ்
சீர்பெற வித்திய வித்தின் விளைவும்
பெருகிய தென்னப் பெருவளஞ் சுரப்ப
வசித்தொழி லுதவி வளந்தந் ததுவெனப்
பசிப்பிணி தீர்த்த பாவையை யேத்திச்

உஉரு செல்லுங் காலைத் தாயர் தம்முட
னல்லவை கடிந்த வறவண வடிகளு
மல்லன் மூதூர் மன்னுயிர் முதல்வி
நல்லறச் சாலை நண்ணினர் சேறலுஞ்

உஉரு. மடிநல்கூர்ந்த மாக்கள் - உடுத்தற்கு ஆடையுயின்றி வறு
மைபுற்றமாக்கள் ; சோம்புதலால் வறுமையுற்ற மாக்களென்னுமமையும்.

உஉ௧. பெருந்தவர் கைப்பெய் பிச்சையின்பயன் பெருகுதலை,
“அறப்பயனுந், தான்கிறி தாயினுந் தக்காரகைப் பட்டக்கால், வான்
கிறிதாப் போர்த்து விடும்” (நூலடி. ௩௮) என்பதனாலுணர்க; மணி.
கள: ௩ - ௪.

உஉ௧. வித்திய வித்து - விதைத்தவிதை.

உஉ௨. (அப்பாத்திரம்) சுரப்ப.

உஉ௧ - ௩௨. பிச்சையின் பயனும் வித்தின் விளைவும் பெருகிய
தென்னச் சுரப்ப.

உஉ௩. வசி - மழை; மணி. ௧ : ௭௧.

உஉ௪. பாவையை - மணிமேகலையை. ஏத்தி - மேற்கூறியகாரணர்
முதலியோர் துதித்து.

உஉ௫. காலை - காலத்தில். தாயர்தம்முடன் - மாதவி சதமதி
யென்னும் இருவருடன்.

உஉ௬. அல்லவைகடிந்த - அறமல்லாதவற்றை நீக்கிய.

உஉ௭. உயிர்முதல்வி - மணிமேகலை.

உஉ௮. அறச்சாலை - தரும சாலையை.

உஉ௫ - ௮. தாயர்தம்முடன் அறவணவடிகளும் உயிர்முதல்வியின்
அறச்சாலையை நண்ணுதலும்.

(பி - மீ.) உஉ௫. ‘நல்கூந்தலமககளயாவரும்’ உஉ௮ - ௯. ‘மருந்து,
பெருங்’ உஉ௩. ‘தொழிலுதவிவந்ததுவென்ன’

சென்றவர் தம்மைத் திருவடி வணங்கி
 உச௦ நன்றென விரும்பி நல்லடி கழுவி
 யாசனத் தேற்றி யறுசுவை நால்வகைப்
 போனக மேந்திப் பொழுதினிற் கொண்டபிற்
 பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும் படைத்து
 வாய்வ தாகவென் மணப்பாட் டறமென
 உச௫ மாயைவிட்டி றைஞ்சினண் மணிமே கலையென்.

உஅ.—கச்சிமாநகர்புக்ககாதை முற்றிற்று.

உ௩௬. சென்று வணங்கி. உச௦. கழுவி - விளக்கி.

உச௨. பொழுதினில் - காலம்பெற.

உ௩௬ - ச௨. மணி. உஅ : ககச - எ.

உச௩. திரையல் - வெற்றிலை. பளிதம் - பச்சைக் கருப்பூரம்.

உச௪. வாய்வதாக - தப்பாது பலித்திடுக.

உச௫. மாயை - மாய உருவம் ; என்றது அவள் கொண்ட ஆடவர் உருவத்தை.

க - உச௫. மணிமேகலை, தேர்ந்து கடந்து வாயில்குறுகினன் புக்குக் கண்டு மகிழ்வுற்றுப் பள்ளிபுக்குப் பணிந்து சொல்லினளாதலின், அருந்தவன், 'நின்னைக்கண்டது என் நல்வினைப்பயன்கொல்' என்றுகூறி, 'காத்தல் நின்கடன்' என அருள, ஆயிழை வணங்கி ஏந்தி ஒங்கி இயங்கி வலங்கொண்டு இழிந்து தொழுது சென்றெய்தலும், கஞ்சகனுரைப்போன், 'வந்துதோன்றினன்' என, மன்னனும் விரும்பி ஏத்திச்சென்று காட்ட நல்லாள் பொருந்தி வகுத்துப் புனைந்து ஏத்தி வைத்து, 'வருக' என, காணார் முதலியோரும் விலங்கின் தொகுதியும் மன்னுயிரடங்கலும் வந்து ஈண்டி ஏத்திச் செல்லுங்காலையில் தாயர்தம்முடன் அறவணவடி களும் நண்ணினர் சேறலும் மணிமேகலை வணங்கி விரும்பிக் கழுவி ஏற்றி ஏத்திப் படைத்து விட்டு இறைஞ்சினனென வினைமுடிவு செய்க.

(பி - டி.) உ௩௬. 'திருவடிதொழுது' உச௦, 'நல்லடி விளக்கி', 'நல்லடிதழுவி.' உச௨. 'ஏந்தப்'

இருபத்தொன்பதாவது
தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்ட
காதை.

[இருபத்தொன்பதாவது மணிமேகலை, காஞ்சிமாநகர்க்கட்சென்ற
பின்னர் அறவணரடிகளும் தாயருஞ்சேல்ல அவரைக்கண்டு
இறைஞ்சித் தருமங்கேட்ட பாட்டு.]

இறைஞ்சிய விளங்கொடி தன்னை வாழ்த்தி
யறந்திகழ் நாவி னறவண னுரைப்போன்
வென்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
றன்மகள் பீலி வலிவோன் பயந்த
டு புனிற்றிளங் குழுவியைத் தீவகம் பொருந்தித்
தனிக்கலக் கம்பளச் செட்டிகைத் தரலும்
வணங்கிக் கொண்டவன் வங்க மேற்றிக்
கொணர்ந்திடு மந்நாட் கூரிரு ளியாமத்
தடைகரைக் கணித்தா வம்பி கெடுத்தலு
சு0 மரக்கலங் கெடுத்தோன் மைந்தனைக் காண

க. இளங்கொடிதன்னை - மணிமேகலையை.
நட. வென் - வென்றி, கிள்ளி - கெடுமுடிக்கிள்ளி. நாகநாடான்
வோன் - வலிவணன்.

ச. மகளாகிய பீலிவளை. பயந்த - பெற்ற.

டு. குழுவியை - குழந்தையை, தீவகம் - மணிபல்லவம்.

சு. தனிக்கலம் - ஒற்றைக்கப்பல்.

நட - சு. பீலிவளை, தான் கிள்ளிக்குப் பயந்த குழுவியைத் தீவகத்
தைப் பொருந்திக் கம்பளச் செட்டியின் கையில் தரலும்.

எ. அவன் - கம்பளச்செட்டி.

அ. கூரிருளியாமத்து - மிக்க இருளையுடைய இடையிரவில்.

க. அணித்தா - சமீபமாக, அம்பி - கப்பல்.

சு0. கெடுத்தோன் - கம்பளச்செட்டி, மைந்தனை - குழந்தையை.

(பி - ம்.) க. 'இறைஞ்சிய நின்றவிளங்' டு, 'தீபம்பொருந்தி'

உ.க.—தவத்திறம்பூண்டுதருமங்கேட்டகாதை, ௩௪௭

தரைசற் குணர்த்தலு மவனயர் வுற்று
 விரைவனன் றேடி விழாக்கோண் மறப்பத்
 தன்விழாத் தவிர்தலின் வானவர் தலைவ
 னின்னுயிர்த் தந்தை நெடுங்குலத் துதித்த
 கடு மன்னுயிர் முதல்வன் மகர வேலையுண்
 முன்னிய வங்க முங்கிக் கேடுறப்
 பொன்னி னாசி பசங்கம் பளத்துத்
 துன்னிய தென்னத் தொடுகட லுழந்துழி
 யெழுநா ளெல்லை யிடுக்கண்வந் தெய்தா
 ௨௦ வழு வாச் சீலம் வாய்மையிற் கொண்ட
 பான்மையிற் றனது பாண்டு கம்பளந்
 தானடுக் குற்ற தன்மை நோக்கி
 யாதி முதல்வன் போதி மூலத்து
 நாத னாவோ னளிநீர்ப் பரப்பி

கக. அரைசற்கு - நெடுமுடிக்கின்னிக்கு. அயர்வுற்று - வருந்தி.
 கஉ. விரைவனன் - விரைபவனாகி. தேடி - குழந்தையைத்தேடி
 தலால். விழாக்கோள் - இந்திரவிழாக்கொள்ளுதலை.

கங. வானவர்தலைவன் - இந்திரன்.

கச. மின்னுயிர்த்தந்தை - கோவலன்.

கடு. மன்னுயிர் முதல்வனென்றார், அருளறம்பூண்டோனாதலின்.

கசு. முங்கி - முழுகி.

கஎ. ஊசி வணிகனுக்கும், பசங்கம்பளம் கடலுக்கும் உவமம்.

கஅ. உழந்துழி - வருந்தி நீந்தியபொழுது.

கடு - க. எழுநாளெல்ல உயிர்முதல்வன் தொடுகடலுழந்துழி
 யென்க (மணி, ௨௮ : ௧௨௩ - ௩௦); “நண்ணுவழி யின்றி நாள்கில
 நீந்த” (கடு: ௩௧) என்றார் சீலப்பதிகாராதிதும்.

‘எழுநாள்’ (கக) என்பதைப் பின்வரும் ‘கொண்ட’ (௨௦) என்பத
 னோடு கூட்டினும் பொருந்தும்.

௨௦. சீலத்தை நால்வகைவாய்மையுடன் கொண்ட.

௨௧. பாண்டுகம்பளம் - வெள்ளைக்கம்பளமாகிய ஆசனம்.

௨௧ - ௨. மணி. கச : ௨௮ - க.

௨௩ - ச. ஆதிமுதல்வனாகிய நாதனைப்பாலோன்; என்றது, முந்
 கூறிய வணிகனை; இங்வனம் புத்தனாகப்பாலோரைப் போதிசத்துவ
 ரென்பர். நளி - பெறுமை.

(15 - ம்.) கக, ‘அரசர்க்குரைத்தலும்’ கசு, ‘முருங்கிக் கேடுற’
 கஅ, ‘கடனீர்துழி’ கக, ‘எல்லையுருவந்தெய்த’ ௨௧ - ௨, ‘கம்பளத்
 தானடுக்குற்ற’ ௨௩, ‘அதிரமுதல்வன்’ ௨௪ - ௩, ‘நாதநாவான...நீர்
 பரப்பி, யெவ்வம்’

உரு நெவ்வழுற் றுன்றன தெவ்வந் தீரெனப்
பவ்வத் தெடுத்துப் பாரமிதை முற்றவு
மறவா சாளவு மறவாழி யுருட்டவும்
பிறவிதோ றுதவும் பெற்றிய னென்றே
சாரண ரறிந்தோர் காரணங் கூற

௩௦ வந்த வுதவிக் காங்கவள் பெயரைத்
தந்தையிட் டனனினைத் தையனின் றுறவிபு
மன்றே கனவி னனவென வறைந்த
மென்பூ மேனிமணி மேகலா தெய்வ
மென்பவட் கொப்ப வவனிடு சாபத்து

உச - இ நாதனுவோன் கடலில் னுன்பமுற்றான்; அவனது துன்
பத்தைத் தீர்ப்பாயென்று மணிமேகலாதெய்வத்திற்கு இந்திரன்சொல்ல.

உசு. பாரமிதை : மணி. உசு : சடு; பாரமிதைபத்தும் உயிருறுப்
புப் பொருணேர்ச்சுவகையான் முப்பதாமென்பர்; “அருணெறியாற்
பாரமிதை யாறைந்து முட்டனடக்கிப், பொருண்முழுதும் போதியின்கீழ்
முழுதுணர்ந்த முனிவான், னுண்மொழியா னல்லாய்மை யறிந்த
வரே பிறப்பறுப்பார், மருணெறியாம் பிறதூலு மயக்கறுக்கு மாறு
ளதோ” (சீத்தாந்தத்தொகை; சீவ - சீந்தி. பரபக்கம், செளத்ராந்தி
சுன்மதம், உ, ஞானப்.) பாரமிதையென்பதற்குக் கரையை அடைவ
தென்பொருள். ஈண்டுக்கூறிய தானமுதலியபத்தும் நிரம்பப்பெற்
றவனானமையின், புத்தன் தசபலனென்று வழங்கப்படுவன். இப்பத்தி
னுள், தானபாரமிதையை விளங்கக் கூறுவதாகிய தானபாரமிதையென்
னும் தூலொன்று வடமொழியிலிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இது
ஸ்ரீஹ்ரிஷிகுலி .செய்த ஸம்ஸ்கிருத தைஷ்டம், இ - ஆம் ஸர்க்கத்துள்ள
கக - ஆவது சுலோகத்தாலும் அதற்கு ஸ்ரீமல்லிநாதஸ்துதிசெய்த வியாக்
கியானத்தாலும் உணரப்படுமென்பர். முற்றவும் - பூரிக்கவும்.

கச - உசு. மணி. உசு : கஅக - உ. உஎ. அறவாழி - தருமசக்கரம்.

உசு - அ. எடுத்துப் பிறவிதோறும் உதவும்பெற்றியன்.

உஅ - சு. பெற்றியனென்றுகூற.

௩௦. அந்தவுதவிக்கு - மேற்கூறிய வணிகனைக் கரையேற்றிய அவ்
வுபகாரத்தைத் தான் மறவா திருத்தலைப் புலப்படுத்தற்பொருட்டு.

௩௧. தந்தை - கோவலன். நினை - நினக்கு. துறவியும் - துறத்
தலையும்.

கச - ௩௧. சீலப், கடு : உஅ - ௩௪.

௩௦ - ௩௩. மணி. எ : ௩௩ - அ.

௩௪. என்பவட்கொப்ப அவனிடொபத்து என்றதனால், மணிமே
கலா தெய்வம் சாபமிட்டமை பெறப்பட்டது; அது, உடு : ககஅ - ௨௦௦ -
ஆம் அடிகளால் உணரப்படும்.

. (பி - ம்.) உசு. ‘அறிந்தோராரணங்கூற’ ௩௧. ‘தாதையிட்டனன்’
௩௪. ‘என்பவட்குரைப்பவ வனிடொபத்து’

உக.---தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்ட காதை. நடசக

நடு நகர்கடல் கொள்ளின் றுயரும் யானும்
பசுருநின் பொருட்டா லிப்பதிப் படர்ந்தன
மென்றலு மறவணன் ருளினை யிறைஞ்சிப்
பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றுந்
திவ திலகையு மித்திறஞ் செப்பின
சு௦ ளாதலி னன்ன வணிநகர் மருங்கே
வேற்றுருக் கொண்டு வெவ்வே றுரைக்கு
தூற்றுறைச் சமய துண்பொருள் கேட்டே
யவ்வுரு வென்ன வைவகைச் சமயமுஞ்
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தையின் வைத்திலே
சுரு னடிகண் மெய்ப்பொரு ளருளுக வென்ன
நொடிகுவெ னங்காய் னுண்ணிதற் கேணி
யாதி சினேந்திர னளவை யிரண்டே
யேதயில் பிரத்தியங் கருத்தள வென்னச்

நடு. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

சு௧ - நடு. தன்விழாத்தவிர்தலின், மணிமேகலா தெய்வத்திற்
கொப்ப வானவர் தலைவனாகிய அவன் இட்ட சாபத்தால் நகரைக் கடல்
கொள்ளவென்க.

ந - நடு. மணி. உச : உக - சுக. நக. பதி - காஞ்சிநகரம்.

நடு - சு. மணி. உஅ : சுருக - சு.

ந௭. என்றலும் - என்று அறவணவடிகள் கூறலும்.

நஅ - சு. புத்தபீடிகை போற்றும் தீவதிலகை; மணி. கக : உ௭ - சு.

ந - நக. மணி. உரு : க௭ - உகந. சு௦, நகர் - காஞ்சிநகரம்.

சஉ. சமயம் - அளவைவாதமுதல் பூதவாதமிறுதியாகிய சமயங்கள்.

சந. மணி. உ௭ : உஅக.

சச. செவ்விது : பன்மையொருமை மயக்கம்.

சரு. அடிகள்: விளி. என்ன - என்று மணிமேகலை கேட்டப.

சக. நொடிகுவென் - சொல்லுவேன்.

‘நொடிகுவென்’ என்பது முதலியன அறவணவடிகளுடைய கூற்று.

ச௭. சினேந்திரன் - புத்தன்.

சஅ. ஏதம் - குற்றம். பிரத்தியம் - பிரத்தியக்கப் பிரமாணம்; மணி.
உ௭ : அந. கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

ச௭ - அ. என்ன இரண்டேயென்க.

(பி - ம.) ந௭. ‘அறவணனடியினை’ நஅ. ‘திசுப்பவுத்தபீடிகை’
நக. ‘தீவலதிலகையுள்’ சு௦. ‘ஆதலினந்தவணி’ சஉ. ‘தூற்றியச்சமய
நுண்’

*சுட்டுணர் வைப்பிரத் தியக்க மெனச்சொலி
 ௫௦ விட்டனர் நாம சாதிருணக் கிரியைகண்
 மற்றவை யனுமா னத்துமடை யும்மெனக்
 காரண காரிய சாமா னியக்கருத்
 தோரிற் பிழைக்கையு முண்டுபிழை யாத்து
 கனலிற் புகைபோற் காரியக் கருத்தே
 ௫௫ யேனை யளவைக ளெல்லாங் கருத்தினி
 லான முறைமையி னனுமான மாம்பிற
 பக்க மேதுத் திட்டாந்த முபநய
 நிகமன மென்ன வைந்துள வவற்றிற்
 பக்க மிம்மலை நெருப்புடைத் தென்றல்

* இவ்வடிமுதலியவற்றால் இக்காதையிற் கூறப்பட்டுள்ள பிரத்தியக் கம் அனுமானமென்னும் இரண்டளவையிலக்கணங்களும், அவற்றின் பாகுபாடுகளும் இன்ன தூலின் கருத்தைத் தழுவிவந்தனவென்று விளங்காமையாலும், தமிழிலுள்ள தருக்கசங்கீராகம், அன்னம்பட்டியம் முதலியவற்றிலும், சீவஞானசீந்தியார் சுபக்கத்துள்ள அனவாயிலக்கணத்திற் குப் பலரொழுதிய உரைகளிலும் வந்துள்ள குறியீடு முதலியவைகள் வேறு முறையாக இருத்தலாலும், இவற்றவளவு விசாரித்தும் இந்த முறையுள்ள பழைய தூல்கள் இக்காலத்து வழங்கவில்லையென்று வடமொழித் தருக்கதூல்கள் பலவற்றிலும் மிக்க பாண்டித்தியமுள்ளவரும், முன்பு கும்பகோணத்தில் வசித்தவருமாகிய குறிச்சி மஹாமஹோபாயாய ஸ்ரீரங்காசாரியரவர்கள் முதலிய மஹாவித்துவான்கள் பலரும் சொல்லிவிட்டமையாலும், இவற்றைப்பற்றி இலங்கையிலுள்ள வித்தியோதய பாடசாலைத்தலைவரும் பௌத்தமதாசாரியருமாகிய ஸ்ரீஸ்ரீமங்களரை விசாரிக்கும்படி செய்ததற்கு அவர் பிரத்தியக்கம் அனுமேயம் ஸ்ரீராதேயமெனப் பிரமாணம் மூன்றுவகைப்படுமென்றும், அவற்றுட் பிரத்தியக்கத்தினிலக்கணம் அங்கோந்திரநிகாயமென்னும் தூலிலுள்ள காலாமதூந்திரத்திலும் மத்தியநிகாயமென்னும் தூலிலுள்ள மஹாஹஸ்திபதோபமதூந்திரத்திலும் அனுமேயத்தினிலக்கணம் மேற்கூறிய தூல்களிலுள்ள அனுமானதூந்திரங்களிலும் ஸ்ரீராதேயத்தினிலக்கணம் மேற்கூறிய தூலிலுள்ள மஹாஸிஹநாததூந்திரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளனவென்றுமட்டுத் தெரிவித்தமையாலும், அந்தூல்களும் அவற்றைப் புலப்படுத்துவோரும் கிடைக்காமையாலும், இந்தப்பாகத்திற்குக் குறிப்புரை எழுதப்படவில்லை; ஆயினும் முதலில் கூறிய வித்துவான்களுடைய முன்னிலையிற் பலமுறை ஆராய்ச்சிசெய்து எட்டில் இருந்தவாறே மூலம் மாத்திரம் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

(பி - ம்.) சக. 'வைகப்பிரத்தியக்கம்' இக. 'மானத்தடையுமெனக்' இஉ. 'காரியஞ்சாமானிய' இச. 'கனலியிற்புகைபோல்' இடு. 'ஏனையரளவைகள்' இஎ - அ. 'திருட்டாந்தமுபனபளிகமெனவைந்து'

உக.—தவத்திறம்பூண்டுதருமங்கேட்டகாதை. நடுக

- சு௦ புகையுடைத் தாதலா லெனல்பொருந் தேது
வகையமை யடுக்கலா போற்றித் டாந்த
முபநய மலையும் புகையுடைத் தென்ற
னிகமனம் புகையுடைத் தேநெருப் புடைத்தென
னெருப்புடைத் தல்லா தியாதொன் றதுபுகைப்
சுரு பொருத்த மின்று புனல்போ லென்றன்
மேவிய பக்கத்து மீட்சி மொழியாய்
வைதன் மியதித் டாந்த மாகுந்
தூய காரிய வேதுச் சபாவ
மாயிற் சத்த மறித்த மென்றல்
எ௦ பக்கம் பண்ணப் படுத லாலெனல்
பக்க தன்ம வசன மாகும்
யாதொன்று யாதொன்று பண்ணப் படுவ
தறித்தங் கடம்போ லென்றல் சபக்கத்
தொடர்ச்சி யாதொன் றறித்தமல் லாதது
எரு பண்ணப் படாத தாகாசம் போலெனல்
விபக்கத் தொடர்ச்சி மீட்சிமொழி யென்க
வரன்னு வயத்திற் பிரமாண மாவ
திவ்வெள் ளிடைக்கட் குடமிலை யென்றல்
செவ்விய பக்கந் தோன்றாமை யில்லெனல்
அ௦ பக்க தன்ம வசன மாகு
மின்மையிற் கண்டில முயற்கோ டென்ற
லந்நெறிச் சபக்கம் யாதொன் றுண்டது
தோற்றர வடுக்குங் கைநெல்லி போலென
லெற்ற விபக்கத் துரையென லாகு
அரு மிவ்வகை யேதுப் பொருள்சா திப்பன
வென்னைகா ரியம்புகை சாதித்த தென்னிற்

(பி - டி.) சுஉ - டு. 'முபநயமு மலையுடை...புகையுடைத் தென்னி
கமனம்' சுஉ - ச. 'நெருப்புடைத்தன நெருப்புடைத்தல்லாதியாது'
சுரு. 'புலன்போலென்றல்' சுசு. 'மேயவிப்பக்கத்து' எக - உ. 'பக்கந்
தன்ம வசனமாகும், யாதொனமியாதொன்று' எஉ - டி. 'அநித்தியங்
கடம்போலென்றல் சகபக்கத், தொடர்ச்சியாதொன்றணித்த மல்லாது,
பண்ணியிலாகாதாகாசம்போலென்றல்' எஎ. 'அனனுபவயத்திற்' அ௦.
'பக்கந்தன்ம' அஇ. 'எய்துப்பொருள்' அசு - ஏ 'புகைசாதித்தல், புகை
யுள்ள விடத்திது நெருப்பு'

புகையுள விடத்து நெருப்புண் டென்னு
 மன்னுவயத் தாலு நெருப்பிலா விடத்துப்
 புகையிலை யென்னும் வெதிரேகத் தாலும்
 ௯௦ புகைஇ நெருப்பைச் சாதித்த தென்னி
 னேரிய புகையி னிகழ்ந்துண் டான
 ழூர்த்தச் சாமங் கௌடிலச் சாமம்
 வாய்த்த நெருப்பின்வரு காரிய மாதலின்
 மேனோக் கிக்கறுத் திருப்பபகைத் திருப்ப
 ௯௫ தாமே நெருப்பைச் சாதிக்க வேண்டு
 மன்னு வயஞ்சா திக்கின் முன்னுங்
 கழுதை யையுங் கணிகை யையுந்
 தம்மி லொருகா லத்தோ ரிடத்தே
 யன்னு வயங்கண் டான்பிற் காலத்துக்
 ௧௦௦ கழுதை யைக்கண்ட விடத்தே கணிகையை
 யனுமிக்க வேண்டு மதுகூ டாநெருப்
 பிலாவிடத் துப்புகை யிலையென னேரத்
 திருத்தகு வெதிரேகஞ் சாதிக்கு மென்னி
 னாய்வா லல்லாக் கழுதையின் பிடரி
 ௧௦௫ னரிவாலு மிலையாக் காணப் பட்ட
 வதனையே கொண்டு பிறிதோ ரிடத்து
 நரிவாவி னனுய் வாலையனு மித்த
 லரிதா மதனு லதுவு மாகா
 தொட்டிய வுபநய நிகமன மிரண்டுந்
 ௧௧௦ திட்டார் தத்தி லேசென் றடங்கும்
 பக்க மேதுத் திட்டார் தங்க
 ளொக்க நல்லவுந் தீயவு முளவதில்
 வெளிப்பட் ளுள்ள தன்மி யினையும்

(பி - ம்.) அ.அ. 'அன்னியத்தாலு' ௯௨ - ௫. 'ஊர்திததிசசாம
 வண்ணங்கௌடச் சாயம,வாய்த்த நெருப்பினவரு காரியங்களமிர்தறின
 மேனோக்கிறுத்திருப்பகானநெருப்பை' ௧௧௬. 'அன்னுவயசாதிக்கின்'
 ௧௧௬ - ௧௦௧. 'என்னுவயங்கலிறககாலத்தும், கணிகையைக் கண்டவிடத்
 தே கழுதை, யனுபவிக்கவேணுமேதுவேண்டா' ௧௦௧ - ௩. 'நெருப்,
 பில்லாத விடத்துப் புகையிலை யென்று நெருதிருத்தரு' ௧௦௫ - ௬.
 'பட்டத்தனையே' ௧௦௭ - அ. 'வாலையனு மிக்கவரிதாமனனானதுவு'
 ௧௦௯. 'ஒட்டியவுபாயமிகமன' ௧௧௧. 'பக்கமேதுந் திருட்டானநதங்கள்'.

உக.—தவத்திறம்பூண்டுதருமங்கேட்டகாதை.௩௫௩

வெளிப்பட் டுளசாத் தியதன் மத்திறம்
கக௫ பிறிதில் வேறும் வேறுபாட் டிணையுந்
தன்கட் சார்த்திய நயந்தருத லுடையது
நன்கென் பக்கமென நாட்டுக வதுதான்
சத்த மறித்த நித்தமென் றென்னைப்
பற்றி நாட்டப் படுவது தன்மி
கஉ௦ சத்தஞ் சாத்திய தன்ம மாவது
நித்தா நித்த விகழநல் லேது
மூன்றாய்த் தோன்று மொழிந்த பக்கத்
தூன்றி நிற்பலுஞ் சபக்கத்துண் டாதலும்
விபக்கத் தின்றியே விடுதலுஞ் சபக்கஞ்
கஉ௫ சாதிக் கிற்பொரு டன்னாற் பக்கத்
தோதிய பொதுவகை யொன்றி யிருத்தல்
சத்த வறித்தஞ் சாத்திய மாயி
ஹொத்த வறித்தங் கடாதி போலெனல்
விபக்கம் விளம்பில் யாதொன் றியாதொன்
க௩௦ றறித்தமல் லாதது பண்ணப் படாத
தாஅ காசம் போலென் றாகும்
பண்ணப் படுதலுஞ் செயலிடைத் தோன்றலு
நண்ணிய பக்கஞ் சபக்கத் திலுமாய்
விபக்கத் தின்றி யறித்தத் தினுக்கு
க௩௫ மிகத்தரு மேதுவாய் விளங்கிற் றென்க
வேதமி றிட்டாந் தம்மிரு வகைய
சாதன் மியம்வை தன்மி யம்மெனச்
சாதன் மியமெனப் படுவது தானே
யறித்தங் கடாதி யன்னுவயத் தென்கை
க௪௦ வைதன் மியதிட் டாந்தஞ் சாத்திய
மெய்தா விடத்தி லேதுவு மின்மை
யித்திற நல்ல சாதனத் தொத்தன

(பி - ய்.) கக௫, 'இணையுந்' கக௬. 'சாத்திய ந த ரு த லு'
ககஅ, 'மனித்தமென் றென்னை' ககக, 'பற்றநாட்ட' கக௯ - உ௦, 'தன
மிரத்தஞ் சாத்திய' கஉஉ, 'தோன்றிமொழிந்த' கஉ௫, 'சாதிக்க பொரு
டன்னாற்' க௩௦, 'அளித்தமொன்றுபண்ண' க௩௦-௩௧, 'பண்ணப்படா
தாசாசம்' க௩௨, 'செய்தலுடைத் தோன்றலும்' க௩௪, 'அணித்தினுக்கு
மித்ததகு' க௩௬ - ஏ, 'இருவகைசாதன'

- தீய பக்கமுந் தீய வேதுவுந்
தீய வெடுத்துக் காட்டு மாவன
கசுரு பக்கப் போலியு மேதுப் போலியுந்
திட்டார்தப் போலியு மாஅ மிவற்றுட்
பக்கப் போலி யொன்பது வகைப்படும்
பிரத்தி யக்க விருத்த மனுமான
விருத்தஞ் சுவசன விருத்த முலோக
கரு0 விருத்த மாகம விருத்த மப்பிர
சித்த விசேடண மப்பிர சித்த
விசேடிய மப்பிர சித்த வுபய
மப்பிர சித்த சம்பந் தம்மென
வெண்ணிய விவற்றுட் பிரத்தியக்க விருத்தங்
கருரு கண்ணிய காட்சி மாறுகொள லாகுஞ்
சத்தஞ் செவிக்குப் புலனன் றென்றன்
மற்றனு மான விருத்த மாவது
கருத்தள வையைமா ருகக் கூற
லரித்தியக் கடத்தை நித்திய மென்றல்
கசு0 சுவசன விருத்தந்தன் சொன்மாறி யியம்ப
லென்றாய் மலடி யென்றே யியம்ப
லுலக விருத்த முலகின்மா ருமுரை
யிலகுமதி சந்திர னல்ல வென்ற
லாகம விருத்தந்தன் னூன்மா றறைத
கசுரு லரித்த வாதியா யுள்ளவை சேடிக
னரித்தி யத்தைநித் தியமென நுவற
லப்பிர சித்த விசேடண மாவது
தத்த மெதிரிக்குச் சாத்தியந் தெரியாமை
பெளத்தன் மாறாய் நின்றசாங் கியனைக்
கஎ0 குறித்துச் சத்தம் விநாசி யென்ற
லவனவி நாச வாதி யாதலிற்
சாத்திய விநாசமப் பிரசித்த மாரு

(பி - மீ.) கசு௩-௪, 'ஏதுவு நடுத்திய வேதுக்காட்' கசு௬, 'போலியு
மென விவற்' கசு௮-௯, 'பிரத்தியக்கமனுமான, விருத்தஞ்சுவன விருத்த
முதலோத' கரு௯-௨, 'சித்தசேடணமாப் பிரசித்திய விசேடிய' கரு௮,
'ஆளவை மாருகநல்' கரு௯, 'அறித்தக்' கசு௨ - ௩, 'உலகவுரையிலகு
மதித்திர' கசு௪, 'தன்னுதைமாறறைத'

உகை.—தவத்திறப்பூண்டுதருமங்கேட்டகாளை. ௩௫௫

மப்பிர சித்த விசேடிய மாவ
தெதிரிக்குத் தன்மி பிரசித்த மின்று
கௌடு யிருத்தல் சாங்கியன் மாறாய் நின்று
பௌத்தனைக் குறித்தான் மாச்சை தனியவா
னென்ற லவன நான்ம வாதி
யாதலிற் றன்மி யப்பிர சித்த
மப்பிர சித்த வுபய மாவது

கஅ௦ மாற னோர்க்குத் தன்மி சாத்திய
மேற தப்பிர சித்தமா யிருத்தல்
பகர்வை சேடிகன் பௌத்தனைக் குறித்துச்
சுகமுத லியதொகைப் பொருட்டுக் காரண
மான்மா வென்றற் சுகமுமான் மாவுந்

கஅ௫ தாமிசை யாமையி லப்பிரசித் தோபய
மப்பிர சித்த சம்பந்த மாவ
தெதிரி கிசைந்த பொருள்சா தித்தன்
மாறும் பௌத்தற்குச் சத்த வரித்தங்
கூறி லவன்ன் கொள்கையி ன் தாகலில்

க௬௦ வேறுசா திக்க வேண்டா தாகு
மேதுப் போலி யோதின்மூன் றாகு
மசித்த மறைகார் திகம்விருத் தம்மென
வுபயா சித்த மன்னியதா சித்தஞ்
சித்தா சித்த மாகிரடா சித்த

க௬௫ மெனநான் கசித்த முபயா சித்தஞ்
சாதன வேது விருவர்க்கு மின்றுச்
சத்த மரித்தங் கட்டிலத் தென்ற
லன்னியதா சித்த மாறாய் நின்று
குன்னிய வேது வன்று யொழிதல்
உ௦௦ சத்தஞ் செயலுற லரித்த மென்னிற்
சித்த வெப்பா டல்லது செயலுற

(பி - மீ.) க௭௩ - ச. 'யாவது தன்மி பெதிரிக்குத் தன்மமாசித்த மின்று' க௭௭, 'என்றலவனாறமவாதி' கஅ௫ - சு, 'அப்பிரசித்த, மப்பிர சித்த சம்பந்த' கஅ௭, 'எதிரிகருதியிருந்த பொருள்சாதிக்கை' கஅ௮-க, 'அனித்தங், கூடுலவன்' க௬௧ - உ, 'என்றாகுஞ்சித்தம்' க௬௪ - டு, 'சித்த மாச்சியாசித்தமுமன்' க௬௫ - சு, 'சித்தமாவது சாதன' உ௦௦, 'செய லுறுதலினித்த' உ௦௧, 'சத்த வெளிப்பாடு'

- லுய்த்த சாங்கியனுக் கசித்த மாகுஞ்
சித்தா சித்த மாவ
தேதுச் சங்கய மாய்ச்சா தித்த
௨௦௫ லாவி பனியென வையுற நின்றே
தூய புகைநெருப் புண்டெனத் துணித
லாகிரயா சித்த மாற நவனுக்
கேற்ற தன்மி யின்மை காட்டுத
லாகாசம், சத்த குணத்தாற் பொருளா மென்னி
௨௧௦ ன்கா சம்பொரு ளல்லவென் பாற்குத்
தன்மி யசித்த மரைகாந் திகழுஞ்
சாதா ரணமசா தாரணஞ் சபக்கைக
தேச விருத்தி விபக்க வியாபி
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க
௨௧௫ வியாபி புபயைக தேச விருத்தி
விருத்த வியபி சாரியென் றுறு
சாதா ரணஞ்சபக்க விபக்கத் துக்கு
மேதுப் பொதுவா யிருத்தல் சத்த
மரித்த மறியப் படுதலி னென்ற
௨௨௦ லறியப் படுதனித் தாறித்த மிரண்டுக்குஞ்
செறியுந் கடம்போ லரித்தத் தறிவோ
வாகாசம் போல நித்தத் தறிவோ
வென்ன லசாதா ரணமா வதுதா
னுன்னிய பக்கத் துண்டா மேதுச்
௨௨௫ சபக்க விபக்கந் தம்மிலின் றுதல்
சத்த நித்தந் கேட்கப் படுதலி
னென்னிற் கேட்கப் படலெனு மேதுப்
பக்கத் துள்ள தாயி னல்லது
சபக்க விபக்கத்து மீட்சித் தாதலிற்
௨௩௦ சங்கய மெய்தி யநேகாந் திகமாஞ்
சபக்கைக தேச விருத்தி விபக்க

(பி - ி.) ௨௦௪, 'ஏதுசங்கயமாயநிச்சயி' ௨௦௬, 'உண்டெனத்தெளி
தல்' ௨௧௨ - ௫, 'சாதாரணவபசகனகதெருவித்திவிபக்கவியாபிவிபக
தேசவிருத்தி' ௨௧௬, 'விருத்தாவியாபிசாரி' ௨௨௧ - ௩௧, 'பக்கத்து
மீடத்தாதலிற், சபக்க தேசவிருத்தி'

உகௌ.—தவத்திறப் பூண்டுதருமங்கேட்டகாரதை. ௩௫௭

- வியாபி யாவ தேதுச் சபக்கத்
தோரிடத் தெய்தி விபக்கத் தெங்கு
முண்டாத லாகுஞ் சத்தஞ் செயலிடைத்
உ௩௫ தோன்று தாகு மறித்த மாகலி
னென்று லறித்த மென்ற வேதுச்
செயலிடைத் தோன்று மைக்குச் சபக்க
மின்னினு மாகா சத்தினு மின்னி
னிகழ்ந்தா காசத்திற் காணு தாகலி
உச௦ னறித்தங் கடாதியி னெத்தலிற் கடம்போ
லழிந்து செயலிற் றேன்றுமோ மின்போ
லழிந்து செயலிற் றேன்று தோவெனல்
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க
வியாபி யாவ தேது விபக்கத்
உச௫ தோரிடத் துற்றுச் சபக்கத்தொத் தியறல்
சத்தஞ், செயலிடைத் தோன்று மறித்தமா தலினெனி
னறித்த வேதுச் செயலிடைத் தோன்றற்கு
விபக்க வாகா யத்தினு மின்னி
மின்னி னிகழ்ந்தா காசத்துக் காணுது
உ௫௦ சபக்கக் கடாதிக டம்பி
லெங்குமா யேகாந்த மல்ல மின்போ
லறித்தமாய்ச் செயலிடைத் தோன்றுதோ கடம்போ
லறித்தமாய்ச் செயலிடைத் தோன்று மோவென
லுபயைக தேச விருத்தி யேதுச்
உ௫௫ சபக்கத் தினும்விபக் சத்தினு மாகி
யோர்தே சத்து வர்த்தித்தல் சத்த
றித்த மழர்த்த மாதலி னென்னி
னழர்த்த வேது றித்தத் தினுக்குச்
சபக்கவா காச பரமா ணுக்களி
உச௦ னாகா சத்து றிகழ்ந்து ழர்த்தமாம்

(பு - ற்.) உ௩௪. 'உண்டாதலாம்' உ௩௫. 'ஆகுறித்த மாதலின்'
உ௩௬. 'என்றுறித்த' உ௩௭ - ௪௦. 'மின்னி றிகழாகாசத்தாதலினத
தங் கடாதியின்' உ௪௩. 'விபக்கவறதேசவிருத்தி' உ௪௫ - ௭. 'இய
றல், செயலிடைத் தோன்றலிற் சொல்லனித்த மென்னித்த வேறுச்'
உ௫௦. 'கடதிகடனின்னேங்குமா' உ௫௩. ௪. 'தோன்றுமோ வென்று,
முபயத தேசவிருத்தி'

- பரமா ணுவினிக ழாமை யானும்
விபக்க மான கடசுகா திகளிற்
சுகத்து நிகழ்ந்து கடத்தொழிற் தமையினு
மேகதே சத்து நிகழ்வதே காந்தமன்
- ௨௬௫ றழர்த்த மாகாசம் போல நித்தமோ
வழர்த்த சுகம்போ லரித்த மோவெனல்
லிருத்த வியபிசாரி திருந்தா வேதுவாய்
விருத்த வேதுவிற் கும்மிடங் கொடுத்தல்
சத்த மரித்தஞ் செயலிடைத் தோன்றலி
- ௨௭௦ னெத்த தெனினச் செயலிடைத் தோன்றற்குச்
சபக்கமா யுள்ள கடாதி நிற்கச்
சத்த நித்தங் கேட்கப் படுதலிற்
சத்தத் துவம்போ லெனச்சாற் றிடுத
லிரண்டினுஞ் சங்கயமா யேகாந்த மல்ல
- ௨௭௫ விருத்தந் தன்னைத் திருத்தக விளம்பிற்
றன்மச் சொருப விபரீத சாதனந்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனந்
தன்மிச் சொருப விபரீத சாதனந்
தன்மி விசேட விபரீத சாதன
- ௨௮௦ மென்ன நான்கு வகைய தாகுமத்
தன்மச் சொருப விபரீத சாதனஞ்
சொன்ன வேதுவிற் சாத்திய தன்மத்
துருவங் கெடுத்தல் சத்த நித்தம்
பண்ணப் படுதலி னென்றற் பண்ணப்
- ௨௮௫ படுவ தரித்தமா தலின்பண்ணப் பட்ட
வேதுச் சாத்திய தன்மரித் தத்தைவிட்
டரித்தஞ் சாதித்த லான்விப ரீதந்
தன்ம விசேட விபரீத சாதனஞ்

(பி - ம்.) ௨௬௩. 'சுகத்திசிகழ்ந்து' ௨௬௫. 'ஆகாசம்போனிக்
தமோ' ௨௬௬. 'அழர்த்தமோச சுகமம போலரித்தமோ' ௨௬௭. 'வியாபி
சாரியாவது விருத்தவேதுவலிற்' ௨௬௮ - ௭௦. 'கொடுத்த, மனித்தஞ்
செயலிடைத் தோன்ற, லொத்தெனினசெயலிடை' ௨௭௦ - ௭௧. 'தோன
றற்கு சூனசுபக்கமா' ௨௭௩ - ௮. 'சாடுத, லிரண்டிவங்கய' ௨௭௬ -
௮௩. 'தன்மசசருமவிபரீத சாதனஞ், சொன்னவிசற சாநதியதனமத்,
தருவங்கெடல்' ௨௮௮ - ௯. 'விபரீதஞ் சொன்ன'

உகௌ.—தவத்திறம்பூண்டுதருமங்கேட்டகாதை.௩௫௯

சொன்ன வேதுச் சாத்திய தன்மந்
உக௯0 தன்னிடை விசேடங் கெடச்சா தித்தல்
கண்முத லோர்க்கு மிந்திரி யங்க
ளெண்ணிற் பரார்த்தந் தொக்குநிற் றலினுற்
சயனா சனங்கள் போல வென்றார்
றொக்கு நின்றலி னென்கின்ற வேதுச்
உக௯௫ சயனா சனத்தின் பரார்த்தம்போற் கண்முத
லீந்தியந் களையும் பரார்த்தத்திற் சாதித்துச்
சயனா சனவா னைப்போ லாகிக்
கண்முத லீந்தியத் துக்கும் பரனாய்ச்
சாதிக்கிறநிர வயவமா யுள்ள

௩௯00 வான்மா வைச்சா வயவ மாகச்
சாதித் துச்சாத் தியதன் மத்தின்
விசேடங் கெடுத்த லின்பிப ரீதந்
தன்மிச் சொருப விபரீத சாதனந்
தன்மி யுடைய சொருபமாத் திரத்தினை

௩௯0௫ யேதுத் தானே விபரீதப் படுத்தல்
பாவந் திரவியந் கன்ம மன்று
குணமு மன்றெத் திரவிய மாமெக்
குணகன் மத்துண் மையின்வே ருதலாற்
சாமா னியவிசே டம்போ லென்றார்

௩௯௧0 பொருளுந் குணமுந் கருமமு மொன்றாய்
நின்றவந் நின்னிடையுண்மைவே ருதலா லென்று
காட்டப் பட்ட வேது மூன்றினுடை
யுண்மை யேதுப் படுத்தும் பொதுவா
முண்மை சாத்தியத் தில்லா மையினுந்

௩௯௧௫ திட்டார் தத்திற் சாமானிய விசேடம்

(பி - ம.) உயுக - ௧0. 'ஏதுச்சாத்திய, தன்மந்தன்னிடை' உக௯௧.
'கண்ணிறவோர்க்கு மிந்திரி' உக௯௨. 'தொகுத்து நின்றலினுற்' உக௯௩ -
ச. 'போலவென்றார், றொகுத்துநின்றலி னென்னிறை' உக௯௪ - அ.
'சாதிச்சயனப்பாணை, போறகண்' உக௯௫ - க. 'பாயனாக, சாககினிர
வயவ' ௩௯00. 'சாமயமாகச்' ௩௯0௨. 'விசேடங்கொடுத்தலின்' ௩௯0௩ - ச.
'விபாதந், தன்மிச்சொருபரித்ததானந்' ௩௯0௪. 'குணமனறெதிரவியாமா
மெக' ௩௯௧௧. 'நின்றவயிற்றிடை' ௩௯௧௨ - ச. 'ஏதுமனறினுடை,
யுண்மைபேதுப்படுத்தும்பொருளா, முண்மை சாத்திய சத்தியத்தி
வில்லா'

- போக்கிப் பிறிதொன் றில்லாமை யானும்
பாவ மென்று பகர்ந்ததன் மியினை
யபாவ மாக்குத லான்விப ரீதர்
தன்மி விசேட விபரீத சாதனந்
- ௩௨௦ தன்மி விசேட வபாவஞ் சாதித்தன்
முன்னங் காட்டப் பட்ட வேதுவே
பாவமா கின்றது கருத்தா வுடைய
கிரியையுங் குணமுமா மதனை விபரீத
மாக்கிய தாதலாற் றன்மி விசேடங்
- ௩௨௫ கெடுத்தது தீய வெடுத்தாக்காட் டாவன
தாமே திட்டார்த வாபா சங்க
டிட்டார் தம்மிரு வகைப்படு மென்றுமுற்
கூறப் பட்டன விற்க ணவற்றுட்
சாதன் மியதிட் டாந்தவா பாச
- ௩௩௦ மோதி லைந்து வகையுள் தாகுஞ்
சாதன தன்ம விகலமுஞ் சாத்திய
தன்ம விகலமு முபய தன்ம
விகலமு மநன்னு வயம்விப ரீதான்
னுவய மென்ன வைதன் மியதிட்
- ௩௩௫ டாந்த வாபா சமுமை வகைய
சாத்தி யாவி யாவி ருத்தி
சாத னாவி யாவி ருத்தி
புபயாவி யாவிருத்தி யவ்வெதி ரேகம்
விபரீத வெதிரேக மென்ன விவற்றுட்
- ௩௪௦ சாதன தன்ம விகல மாவது
திட்டார் தத்திற் சாதனங் குறைவது
சத்த நித்த மழர்த்த மாதலான்
யாதொன் றியாதொன் றழர்த்தமது நித்த
மாதலாற் காண்புற்றது பரமாணு விலெனிற்

(பி - மீ.) ௩௬௬ - எ. 'யானு, மயவாபமென்று பகர்ந்ததன்' ௩௨௩ - ச. 'கிரிகையாகுமதனைவிபரீத, மாதலாதன்விசேட' ௩௩௬ - ௩. 'தன் மியமிகலஞ் சாத்திக, மகனம் விகலவுபைய விகல மனனனுவையம் விபரீ தானனு' ௩௩௬ - ௫. 'எனமதனிநமிய திருட், டாந்தமுமையவகைய' ௩௩௬ - ௬. 'சாத்தியாலியா...விருத்தி, யவவிதிரேகவிபரீதவிதிரேக மிவற்றுட்' ௩௪௪. 'காணவுற்றது'

உக. — தவத்திறம்பூண்டுதருமங்கேட்டகாதை.

நகுக

நகுக றிட்டார் தப்பர மாணு

நித்தத் தோடு மூர்த்த மாதலாற்
சாத்திய தன்ம நித்தத்துவ நிரம்பிச்
சாதன தன்மவமூர்த் தத்துவங் குறையுஞ்
சாத்திய தன்ம விகல மாவது

நகுக காட்டப் பட்ட திட்டார் தத்திற்

சாத்திய தன்மங் குறையு படுதல்
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதலால்
யாதொன் றியாதொன் றமூர்த்தமது நித்தம்
புத்திபோ லென்றார்

நகுக றிட்டார்த மாகக் காட்டப் பட்ட

புத்தி யமூர்த்த மாகி நின்றே
யநித்த மாதலாற் சாதன வமூர்த்தத்துவ
நிரம்பிச் சாத்திய நித்தத்துவங் குறையு
முபய தன்ம விகல மாவது

நகுக காட்டப் பட்ட திட்டார் தத்திலே

சாத்திய சாதன மிரண்டுங் குறைத
லன்றியு மதுதான் சன்னு மசன்னு
மென்றிரு வகையா மிவற்றுட்சன் னுவுள
வுபய தன்ம விகல மாவது

நகுக துள்ள பொருட்கட் சாத்திய சாதனங்

கொள்ளு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல்
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதலான்
யாதொன் றியாதொன் றமூர்த்தமது நித்தங்
கடம்போ லென்றிற் றிடார்த மாகக்

நகுக காட்டப் பட்டகடற் தானுண் டாகிச்

சாத்திய மாயுள நித்தத் துவமுஞ்
சாதன மாயுள வமூர்த்தத் துவமுங் குறையு
மசன்னு வுள்ள வுபயதன்ம விகல
மில்லாப் பொருட்கட் சாத்திய சாதன

நகுக மென்னு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல்

(பி - ம.) நகுக - ௫௦. 'அமூர்த்தங் குறையும், சோத்தியனம் விக
லங், காட்டப்பட்ட' நகுக - ந. 'குறைத, லின்றியும்மதுதான் சன்ன
சன்னு, மென்றிருவகையாமவற்றுட்' நகுக. 'கடம்போலெனத் திருட்
டார்த்தங்' நகுக - ௫. 'சாதன, வெல்லையிரண்டுங் காட்டுதல்'

சத்த மரித்த மூர்த்த மாதலான்
யாதொன் றியாதொன்று மூர்த்தம தறித்த
மாகாசம் போலெனுந் திட்டார் தத்துச்
சாத்திய தன்மமா யுள்ள வரித்தமுஞ்

௩௮௦ சாதன தன்மமா யுள்ள மூர்த்தமு
மிரண்டு மாகாச மசத்தென் பானுக்
கதன்க ணின்மை யானே குறையு
முண்டென் பானுக் காகாச நித்த
வமூர்த்த மாதலா லவனுக்குங் குறையு

௩௮௫ மன்னுவய மாவது சாதன சாத்தியந்
தம்மிற் கூட்ட மாத்திரஞ்சொல் லாதே
பிரண்ட னுடைய வண்மையைக் காட்டுதல்
சத்த மரித்தங் கிருத்த மாதலின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்தம தறித்தமெனு

௩௯௦ மன்னுவயஞ் சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே
கிருத்த வரித்தங் காணப் பட்ட
வென்ற லன்னுவயந் தெரியா தாகும்
விபரீதான் னுவயம் வியாபகத் துடைய
வன்னுவயத் தாலே வியாப்பியம் விதித்தல்

௩௯௫ சத்த மரித்தங் கிருத்தத் தாலெனின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்த மரித்தமென
வியாபகத் தால்வியா பகத்தைக் கருதா
தியாதொன் றியாதொன் றரித்தமது கிருத்தமென
வியாபகத் தால்வியாப் பியத்தைக் கருதுத

௪௦௦ லப்படிச் கருதின் வியாபகம் வியாப்பியத்தை
யின்றியு றிகழ்த லின்விப ரீதமாம்
வைதன்மிய திட்டார் தத்துச்
சாத்தி யாவியா விருத்தி யாவது
சாதன தன்ம மீண்டு

௪௦௫ சாத்திய தன்ம மீளா தொழிதல்

(பி - ம்.) ௩௮௨ - ௪. 'இன்னமையான் குறையு, ந்ததாவமூர்த்த முண்டென்பானுக், காகாசசிததாவத்தமாதலா, லவனுக்குங்குறையும்' ௩௮௫. 'சாதியசாதனந்' ௩௮௬ - ௯௦. 'கிருத்தமரித்த, மன்னுவயஞ்' ௩௯௧ - ௨, 'பட்ட, தொன்றலன்று' ௩௯௪. 'வியாபியம்விபித்தல்' ௩௯௬, 'மனித்தமே' ௩௯௭ - ௪௦௧, 'வியாபகத்தை, யின்றியும்'

உக. — தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை, ௩.௬௩

சத்த நித்த மமூர்த்தத் தென்றால்
யாதொன் றியாதொன்று நித்தமு மன்றது
வமூர்த்தமு மன்று பரமானுப் போலெனி
னப்படித், திட்டார்த மாகக் காட்டப் பட்ட

சக0 பரமானு நித்தமாய் மூர்த்த மாதலிற்
சாதன வமூர்த்த மீண்டு
சாத்திய நித்த மீளா தொழிதல்
சாத னாயிர விருத்தி யாவது
சாத்திய தன்ம மீண்டு

சக௫ சாதன தன்ம மீளா தொழிதல்
சத்த நித்த மமூர்த்தத் தென்றால்
யாதொன் றியாதொன்று நித்த மன்றம்
தமூர்த்தமு மன்று கன்மம்போ லென்றால்
வைதன் மியதிட் டார்த மாகக்

சஉ0 காட்டப் பட்ட கன்ம
மமூர்த்தமாய் நின்றே யறித்த மாதலிற்
சாத்திய மான நித்திய மீண்டு
சாதன மான வமூர்த்த மீளா
துபயாவி யாவிருத்தி காட்டப் பட்ட

சஉ௫ வைதன் மியதிட் டார்த்தத்தி னின்று
சாதன சாத்தியங்கண் மீளாமை யன்றியு
முண்மையி னுபயா வியாவி ருத்தி
யின்மையி னுபயா வியாவி ருத்தி
யெனவிரு வகையுண்மையி

ச௩0 னுபயாவி யாவிருத்தி யுள்ள பொருட்கட்
சாத்திய சாதன மீளா தபடி
வைதன் மியதிட் டார்தங் காட்டல்
சத்த நித்த மமூர்த்த மாதலி
னென்றற் கியாதொன் றியாதொன்று நித்தமன்

(பி - ம்.) ௪0௮ - க. 'மனறறுபரமனுபபோலெனின், படிவைதன்
மியதிருட்டார்தம்' ௪௧௧ உக. 'மாகாட்டப்பட்டதன்மமூர்த்த மாநினே
யனித்தமாதலின்' ௪௨௪ - ட. 'காட்டப்பட்ட, தன்மிய திருட்டார்த'
௪௨௬. 'மீளாதுமையின்றியும்'

- சுநடு றமூர்த்தமு மன்ற காசம்போ லென்றால்
வைதன்மிய திட்டார்த மாகக் காட்டப் பட்ட
வாகா சம்பொரு ளென்பாற்
காகாச நித்தமு மமூர்த்தமு மாதலாற்
சாத்திய நித்தமுஞ் சாதனமா வுள்ள
சசு0 வமூர்த்தமு மிரண்டு மீண்டில வின்மையி
னுபயாவி யாவிருத்தி யாவது
சுத்த மரித்த மூர்த்த மாதலா
னென்றவிடத் தியாதொன் றியாதொன் றரித்த
மூர்த்தமு மன்ன றாகாசம் போலென
சசுரு வைதன் மியதிட் டார்தங் காட்டி
லாகா சம்பொரு ளல்லவென் பானுக்
காகாசந் தானே யுண்மையின் மையினுற்
சாத்திய வரித்தமுஞ் சாதன மூர்த்தமு
மீட்சியு மீளா மையுமில் யாகு
சரு0 மவ்வெதி ரேக மாவது சாத்திய
மில்லா விடத்துச் சாதன மின்மை
சொல்லாதே விடுத லாகுஞ் சுத்த
நித்தம் பண்ணப் படாமையா லென்றால்
யாதொன் றியாதொன்று நித்த மன்று
சருரு பண்ணப் படுவ தல்லா ததுவு
மன்றெனு மிவ்வெதி ரேகந் தெரியச்
சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே பண்ணப்
படுதலு மரித்தமுங் கண்டே மாதலா
னென்னின் வெதிரே கந்தெரி யாகு
சசு0 விபரீத வெதிரேக மாவது
பிரிவைத் தலைதடு மாறச் சொல்லுதல்
சுத்த நித்த மூர்த்த மாதலி
னென்ற லென்று நின்ற விடத்து
யாதோ ரிடத்து நித்தமு மில்லையவ்

(பி - ம்) சுநடு, 'திருட்டார்த்தமாகக் காட்டப்பட்ட' சுநடி, 'ஆகா
சத்தின்கண்ணே நித்தமும்' சசு௧, 'இன்மைபாயவிருத்தி' சசு௧, 'மீட்
சியு மீளாமையுமாகும்' சருடி, 'படுதலுமரித்த மனித்தங்கண்டே'
சசு0 'விதிராவிதிரைக' சசு௩ - ச, 'இடத்துள், யாதொரிடத்து
நித்தியமில்லை'

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௬௩

சசுரு விடத்து மூர்த்தமு மில்லை யெனாதே
யாதோ ரிடத்து மூர்த்தமு மில்லையவ்
விடத்து நித்தமு மில்லை யென்றால்
வெதிரேக மாறு கொள்ளுமெனக் கொள்க
நாட்டிய விப்படித் தீயசா தனத்தாற்
சஎ௦ காட்டு மனுமான வாபா சத்தின்
மெய்யும் பொய்யு மித்திற விதிபா
லை மின்றி யறிந்துகொ ளாய்ந்தென்.

உக—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்ட காதை முற்றிற்று.

(பி - ம்.) சஎ௦ - எக. 'ஆபாச, மெய்யும் பொய்யும்'

மு ப ப தா வ து

பவத்திறமறுகெனப்

பா வை நோ ற் ற கா தை.

[முப்பதாவது பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்ற பாட்டு.]

தானந் தாங்கிச் சிலந் தலைநின்று

போன பிறப்பிற் புகுந்ததை யுணர்ந்தோள்

க. மணி. ௩௦ : எஅ. சிலம் - பஞ்சசிலம், அஷ்டாங்கசிலம், தசசில
மென மூன்று வகைப்படும்; இவற்றினியல்பை, இந்நூல் உக - ஆம்
காதை, இஎ - ஆம் அடியின்குறிப்பாலும் அறிக; மணிமேகலை பிக்குணி
யாதலின், இவற்றுள், தசசிலமே ஈண்டிக்கொள்ளற்பாலன; "எண்ணி
கந்த காலங்க ளெம்பொருட்டான் மிகவுழன், நெண்ணிகந்த வுலகங்க
ளிருமர வொருங்குணர்ந்தெண்ணிகந்த தானமுஞ் சீலமு மிவைவயாக்கி,
யெண்ணிகந்த குணத்தினு னெம்பெருமா னல்லனோ" (நீல. சமய.)
என்றும், "தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாட நீடு துணர்
சேர், வாடாத போதி நெறிநீழன் மேய வரதன் பயந்த வறநூல், கோடாத
சில விதமேலி வாய்மை குணனாக நானு முயல்வார், வீடாத வின்ப நெறி
சேர்வார் துன்ப வரினேசேர்த னானு மிலரே" (வீர. யாப்பு. ௩, 36ம்.) என்
றும் தானசிலங்கள் கூறப்பட்டு வருதல்தான்.

உ. உணர்ந்தோள் - மணிமேகலை. பழம்பிறப்பில் நிகழ்ந்தவற்றை
அறிதற்குரிய அறிவும் யோகவித்தியைப்போன்ற இருத்தியும் பக்குவி
களுக்கு எப்படியேனும் உண்டாகுமென்பது பெனத்தனாற்றுகணிபு. இப்
பழம்பிறப்புணர்ச்சியையும் இருத்தியையும் முறையே மணிபல்லவத்

புத்த தன்ம சங்கமென்னு
முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
டு சரணு கதியாய்ச் சரண்சென் றடைந்தபின்
முரணுத் திருவற மூர்த்தியை மொழிவோ

துள்ள புத்தபீடிகைக் காட்சியாலும் மணிமேகலாதெய்வத்தாலும் மணிமேகலை அடைந்தாளென்று இந்நூலிலுள்ள கூ, ௪0 - ஆம் காதைகளிற் கூறுதல் காண்க. மஹாபோதிவிருகத்தினடியிலிருந்தபொழுது விரித்தார்த்தனுக்கு முற்பிறப்புக்களில் நிகழ்ந்தசெய்திகள் மனத்திற்கேற்றிய பின்னரே ஸத்யசதுஷ்டயஞானம் தோற்றியதென்று புத்தசரித்திரங் கூறும்.

௩. புத்த தன்ம சங்கமென்னும் - புத்தனும் தருமமும் சங்கமுமென்கிற. புத்தன் - ஸர்வஜ்ஞன்; பாஸ்பாஷையிலுள்ளதாகிய மகாவரீகமென்னும் நூலிலுள்ள மகாகண்டகமென்னும் பாகத்திலும், மத்தியாநிசாயத்துள்ள ஆரியபரியேஷண ஸூத்திரத்திலும், தீர்த்தகாந்தியத்துள்ள மகாபரிநிர்வாணஸூத்திரத்திலும், மஹாபதான ஸூத்திரத்திலும் புத்தசரிதம் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர். தருமம் - அவன்கூறிய அருளறங்கள்; அவை, அபிதருமம், ஸூத்திர தருமம், வினயதருமமென மூன்றுவகைப்படுமென்றும், அவற்றுள் அபிதருமவகைகள் அபிதரிமாநீத்த ஸங்கிரகமென்னும் நூலிலும், ஸூத்திர தர்மவகைகள் ஸாஃஸங்கிரகமென்னும் நூலிலும், வினயதர்மவகைகள் பிராதிபுத்தகவினய விவிச்சயமென்னும் நூலிலும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவென்றும், இம்மூன்றுவகைத்தருமங்களும் பிடகத்தியாநீதில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவென்றும் கூறுவர். ஸங்கம் - பௌத்தரில் துறந்தோர்களின்கூட்டம்; இதில்துறந்த இருபாலாரும் கலப்பின் வேறுவேறிடங்களில் இருத்தல்வேண்டுமென்பதும், அவர்களில் பிஷுக்களுக்குப் பிஷுணிகள் வணங்கி நடத்தல்வேண்டுமென்பதும், பதின்மருக்குக் குறையாமலிருத்தல்வேண்டுமென்பதும் விதி.

௪. முத்திறமணி - த்ருமணி; மேற்கூறிய புத்த தரும சங்கத்தைத் த்ருமணியென்பர்; மும்மையின் வணங்கலாவது - “புத்தம் சரணங்கச்சாமி, தர்மம் சரணங்கச்சாமி, ஸங்கம் சரணங்கச்சாமி” என்பனவற்றை மூன்றுமுறை ஜபித்து மூன்றுமுறை பணிதல்; இனி, ‘மும்மையின் வணங்கி’ என்பதற்கு மனோவாக்குக்காயங்களென்னும் முக்கரணங்களால் வணங்கியெனினும் பொருந்தும்.

௫. சரணுகதி - அடைக்கலம் அடைதல்.

உ - ௫. உணர்ந்தோள் வணங்கிச்சென்று அடைந்தபின் என்க; என்றது, மூன்று ரத்தங்களையும் மணிமேகலை வணங்கியபின் என்றவாறு.

கூ. முரணுத் திருவறமூர்த்தியை - பூர்வோத்தர விரோதயில்லாத தர்மவ்ருபத்தை; “மலையா வறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன்” (உஅ: ௧00); “முன்பின் மலையா மங்கல மொழி” (௩0: ௨௬௧) என இந்நூலுள்ளே வந்திருத்தல் காண்க; தங்கள் தருமத்தை முதலிலும் இடையிலும் கடையிலும் உத்தமமானதென்று கூறுவர் பௌத்தர்.

மேல்வருவன அறவணவடிகள் கூற்று.

(பி - ம்.) ச. ‘முறைமையின் வாங்கிச்’

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை, ௩௬௭

னறிவு வறிதா யுயிர்நிறை காலத்து
முடிதயங் கமரர் முறைமுறை யிரப்பத்
துடித லோக மொழியத் தோன்றிப்
க௦ போதி மூலம் பொருந்தி யிருந்து

எ. அறிவு வறிதாய் - நிருவாண இலக்கணத்தை ஆராய்ந்து அதனைப் பெறுவதற்குரிய ஞானமின்றி; காரணகாரியஞான மின்றியென்று மாம்; மணி. க௦: எ. [தேவர்கள்; மணி. பதி: ௨௮ - கூ.

அ. அமரர் - மஹாராஜிகலோகம் முதலிய ஆறு உலகிலுமுள்ள கூ. துடிதலோகம் - துஷிதலோகம்; கௌதம புத்தராக அவதரித்த பிரபாபாலரென்னும் போதிஸத்துவர் இங்ஙனம் அவதரிப்பதற்கு முன்பு இருந்தவிடமென்பர்; “தொழுடிய ரிதயமல ரொரு பொழுதும் பிரிவரிய துணைவ னெனலா, மெழுபிரவி கிரணநிக ரில்கு துகில் புனைசெய்தரு ளிறைவ னிடமாய், குழுவுமறை யவருமுனி வரரு மரி பிரமருர கவனு மெவருந், தொழுதகைய விமையவரு மறமருவு துதிசெய்தெழு துடித புரமே” (வீர. யாப்பு. ௩௩, மேற்.) என்னுஞ் செய்யுள் துடிதபுரமென்று ஒரு புத்தஸ்தலம் பூமியிலிருந்ததாகத் தெரிவிக்கின்றது; துடிதவிமானமென்ற ஒரு விமானமிருப்பதாக நீல கேசியுரை (புத்த. ௧௪௨) கூறுகின்றது. தோன்றி - கோசலதேசத்திற் கபிலவாஸ்துவர் சாக்கியசக்கரவர்த்தியாகிய சுத்தோதனனுடைய பட்ட மகிஷியான மாயாதேவியின் வயிற்றிலிருந்து அவள் வலமருங்குல் வழியே உலும்பினிவனத்தில் அவதரித்து; இங்ஙனம் அவதரித்ததை, “உலும்பினி வனத்து ளொண்குழைத் தேவி, வலம்படு மருங்குல், வடுநோ யுறும், லான்றோ னவ்வழித் தோன்றின ஞாதலி, னீன்றோ ளேழ்நா ளின்னுயிர் வைத்தான்” (விட்பசாரகதை; சிவ - சித்தீ. பர பக்கீர், செனத்திராந்திகன் மதமறுதலை, ௫; நீல. குண்டல, ௪௧) என்னும் செய்யுளாலுணர்க.

அ - கூ. ஈண்டுக் கூறியதுபோலவே, “சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லார், தொக்கருங் கீண்டித் துடித லோகத்து, மிக்கோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப” (௧௨: ௭௨ - ௪) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

க௦. போதிமூலம் - இக்காலத்துப் புத்தகையையென்று வழங்கப் படுவதும் நைரூபீசரா அல்லது பல்குனியென்று கூறப்படும் நதிக்கரையிலுள்ள துமாகிய இடத்தில் ஐந்து கிளையையுடைத்தாய் விளங்கிய அரச மரத்தின் அடியில்; போதி - அரசமரம்; இஃது ஐந்துகிளையையுடைத்தாதல், “பண்ணையித் தோங்கிய பாசிலைப் போதி, யணிதிகழ் நீழ் லறவோன்” (சில. ௩. க௦: ௧௧ - ௨) என்பதனோடு பெறப்படுகின்றது. வித்தார்த்தன் உண்மையறிவை யடைதற்குத் துறவுபூண்டு பலவிடத்தும் சென்று பலவாறுமுயன்று முடிவில் இம்மரத்தடியில்வந்து சிஸ்சமாதியிலிருந்து பழம்பிறப்புக்களை யறிந்து தசபாரயிதையும் நிறையப்பெற்று (மணி. ௨௧: ௨௬) ஆராய்ந்தபொழுது ஸத்தியசதுஷ்டய ஞானமுழுதும் அவனுக்குத் தோற்றினமையால், இம்மரம் மஹாபோதியிருக்கென்று பெளத்தர்களால் மிகப்பாராட்டி, நெடுந்தூரத்திருந்தும் திக்குநோக்கி வணங்கப்படுவது. பண்டைக்காலத்தில் இத்தென் னாட்டிலிருந்த பெளத் (பு - டி.) எ. ‘அறிவுதோயவுயிரின்ற’ கூ. ‘துடிசலோகம்’

மாரனை வென்று வீரனாகித்
குற்றமூன்று முற்றவறுக்கும்
வாமன் வாய்மை யேமக் கட்டுரை

தர்கள் வடநகைசேனோக்கி இதனைத் தொழுதுவந்தார்களென்றும் தெரி
கின்றது; “போதிவிருட்சம் வடக்கேயிருப்பதென்று பெளத்தன்
தொழுதலால் திக்குளதென்க” (சிவ - சித்தி. செனத்தார்திகன் மதமறு
தலை, ௩௩ - உரை.) இம்மரத்தின்கீழிருந்து ஞானம்பெற்றமையால், புத்
தன் போதிவேந்தெனன்று கூறப்படுவன.

கக. மாரன் - நற்குணநற்செய்கைகளை நீக்கித் திக்குணந்திச்
செய்கைகளை விளைவிப்பவனாகிய ஒருதேவன்; இவனுக்கு அறுவகைத்
தேவலோகங்களிலும் அதிகாரமுண்டு. இவன் புத்தனுக்கு ஞானமுண்
டாகாவண்ணம் தன்மக்களிர் மூவரும் தானுமாகவந்து பலவகையான
இடைபூறுகளைச்செய்து மடிவில் தோல்விபற்றான்; “தாமதமும் குழன்
மழைக்கட் டளிரியலார் தம்முன்னர்க், காமனையே முனந்தொலைத்தாற்
கண்ணோட்டம் யாதாங்கொல்” (வீர. யாப்பு. கக, மேற்.) மாரனை
வென்றமையால், புத்தனை மாரஜித்தென்று கூறுவர்; வீரியம், தசபா
மிதையுள்ளாற்றதலின், அதனையுடையா னென்பார் “வீரன்” என்றார்;
வீரியமென்றது, இங்கே அறிவு பெறுந்துணையும் பலவகையான இடை
பூற்றினுக்குமஞ்சாது மடிவின்றி முயன்ற முயற்சியை; அது, “வீளை
வாய போதியை யுதமளவும் வினைமடியான், நளர்வின்றி யோடியதாளின
னல்லனோ” (நீல. மொக்கல. அஅ, சமய.) என்பதனாற் பெறப்படும்;
“காமற் கடந்த வாமன்” (டு: எள); “மாரனை வெல்லும் வீர” (கக:
கக) என்றார் முன்னும்; இராமனை புத்த வீரனென்றும், கன்னனைத்
தானவீரனென்றும், புத்தனைத் தயாவீரனென்றும் கூறுவர் வடநூலார்.

கஉ. குற்றம் மூன்று - காமம் வெகுளி மயக்கங்கள்; “காமம்
வெகுளி மயக்கங் காரணம்” (உடு௩) என்று இக்காதையிற் பின்னுங்
கூறுவர்; இம்மூன்றையும் துவரத் துறந்தமையின், புத்தன் முக்குற்றங்
கடிந்தோனென்று கூறப்படுவன; மணி. டு: ௪௦௦, அடிக்குறிப்பைப்
பார்க்க; “அறுக்கும்” என்றதனால், குற்றமூன்றையும் கட்டென்று
ராயிற்று; “போய்க் குற்ற மூன்று மறுத்தான்புகழ் கூறுவேற்கென்,
வாய்க்குற்ற சொல்லின் வழுவும் வழுவல்ல வன்றே” (தூண்டலகேசி,
அவையடக்கம்.) இனி, பொய், கொலை, கள், காமம், களவு என்பன
வற்றை ஐங்குற்றமென்று வழங்குவதுமுண்டு; “களரும் பொய்யும்.....
...துறந்தவை” (மணி. உச: எள - அ); “வீடு கொண்ட நல்லறம்
பகர்ந்து மன்பதைக் கெலாம் விளங்கு திங்க ணீர்மையால் விரிந்திலங்கு
மண்பிலேன், மோடுகொண்ட வெண்ணுரைக் கருங்கடற் செழுஞ்சுடர்
முளைத்தெழுந்த தென்னலாய் முகிழ்ந்திலங்கு போதியி, னுடுகின்ற மூவ
கைப் பவங்கடந்து குற்றமான வைந்தொடங்கொர் மூன்றறுத்த நாதன்”
(வீர. யாப்பு. ௩, மேற்.) என வருதல் காண்க.

க௩. புத்தனது சால்வகைச் சத்தியங்களாகிய, இன்பத்தை விளை
விக்கும் பொருள் பொதிந்த சொல்.

எ - க௩. காலத்து இரப்பத் தோன்றி இருந்து வென்று வீரனாகி
அறுக்கும் வாமனது வாய்மையாகிய கட்டுரையென்க; மணி. கஉ: ௩௮-௪௪.
(பி - ம்.) க௩. ‘எனக் கட்டுரை’

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௬௯

யிறந்த காலத் தெண்ணில்புத் தர்களுஞ்
கடு சிறந்தருள் கூர்ந்து திருவாய் மொழிந்த
தீரறு பொருளி னீந்தநெறி யுடைத்தாய்ச்
சார்பிற் றேன்றித் தத்தமின் மீட்டு
மிலக்கணத் தொடர்தலின்

கசு. கௌதம புத்தருடைய காலத்திற்கு முன்பு தருமங்குறைந்த ஒவ்வொருகாலத்தும் ஒவ்வொருவராகப் புத்தர்கள் பலர் அவதரித்து உபதேசஞ்செய்து தருமஸ்தாபனஞ் செய்தார்களென்பது பௌத்த நூற்றுண்பாதலின், 'இறந்த காலத் தெண்ணில்புத் தர்களும்' என்றார்; கௌதம புத்தருடைய சரித்திரத்திலும், புத்த ஜாதக கதைகளும் இக் கருத்து ஆங்காங்குப் பெறப்படும்; கௌதம புத்தருக்கு முன்னேயுள்ள புத்தர்களுள், இருபத்தெழுவர் பெயர்கன்மட்டும் இப்பொழுது தெரிகின்றன. அவைவருமாறு:—(க) தண்ணகாரர், (உ) மேதங்கரர், (௩) சரணங்கரர், (சு) தீபங்கரர், (ஐ) கௌண்டின்னியர், (க) மங்களர், (ஏ) ஸுமங்களர், (அ) இரேவதர், (க) சோபிதர், (க௦) அகோமதர்சி, (கக) பதுமர், (கஉ) நாரதர், (க௩) பதுமோத்தரர், (கசு) ஸுமேதர், (கஐ) ஸுஜாதர், (கஊ) பிரியதர்சி, (கஎ) அர்த்ததர்சி, (கஅ) தர்மதர்சி, (கஃ) வித்தார்த்தர், (உ௦) திஷ்யர், (உக) புஷ்யர், (உஉ) விபச்சித், (உ௩) சிகி, (உச) விருஷ்பர், (உ௪) கருத்தர், (உஃ) கோவகாமர், (உஎ) கசியபர். இவ்விருபத்தெழுவரும் கௌதமபுத்தரும் ஸர்வஜ்ஞ புத்தரென்று கூறப்படுவர். இஃது, இலங்கையிலுள்ள வித்தியோதய பாடசாலைத் தலைவராகிய ஸ்ரீ ஸுமங்கனார் ஸ்ரீ தெரியவந்தது. தண்ணக்காரன், மஹாவீரன் முதலிய இருபத்துமூன்று புத்தரென்பாரும் உளர்.

க௩ - ஐ. யான்கூறுவது, ஏமக்கட்டுறையும் திருவாய் மொழிந்தது மாகவுள்ளதென்று அறவணவடிகள் கூறினாரென்க.

கஃ. ஈரறு பொருளின் - பன்னிரண்டுபொருள்களால்; என்றது, பேதைமை முதலியவற்றை. அவையாவன: பேதைமை, செய்கை, உணர்வு, அருவுரு, வாயில், ஊறு, நுகர்வு, வேட்கை, பற்று, பவம், தோற்றம், வினைப்பயன் முணி. உச: க௦ஐ - அ); இவற்றை முறையே அவித்யை, கர்மம் அல்லது ஸம்ஸ்காரம், விஞ்ஞானம், நாமரூபம் அல்லது ரூபாரூபம், ஷ்டாயதனம், ஸ்பரிசம், வேதனை, த்ருஷ்ணை, உபா தானம், பவம், ஜன்மம், கர்மபலம் என்பர் வடநூலார். இவை துவா தச நிதானமெனப்படும்; சிவ - சித்தி. செனத்திராந்திகன்மதம், கக - உரை.

'ஈரறுபொருளின்' (கஃ) என்றது முதலியவற்றிற்குப் பின்வரும் 'பேதைமை' (சஐ) என்பது முதலியவற்றால் விவரணம் கூறப்படும்.

கஎ - அ. சார்பிற்றேன்றி - சம்பந்தத்தால் உண்டாகி; சம்பந்த மென்றது காரணகாரியத் தொடர்ச்சியை: "சார்பிற்றேற்றம்" (உஐ: ஐ) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க. மேற்கூறிய பன்னிரண்டனுள் பேதைமையிருந்து செய்கையும், அதிலிருந்து உணர்வும், அதிலிருந்து அருவுருவும், அதிலிருந்து வாயிலும், அதிலிருந்து ஊறும், அதிலிருந்து (பி - டி.) கஐ - ஃ. 'மொழிந்த, தீரறு பொருளினீர்மை யுடைத் தாய்'

மண்டில வகையா யறியக் காட்டி.

உ௦ யெதிர்முறை யோப்ப மீட்சியு மாகி

யீங்கி தில்லா வழியில் லாகி

யீங்கி துள்ள வழியுண் டாகலிற்

றக்க தக்க சார்பிற் றேற்றமெனச்

சொற்றகப் பட்டு மிலக்கணத் தொடர்பாற்

உரு கருதப் பட்டுங் கண்டநான் குடைத்தாய்

மருவிய சந்தி வகைமூன் றுடைத்தாய்த்

றுகர்வும், அகிலிருந்து வேட்கையும், அகிலிருந்து பற்றும், அகிலிருந்து பவமும், அகிலிருந்து தோற்றமும், அகிலிருந்து வினைப்பயனும் தோன்று மெனக்கொள்க (மணி. ௩௦ : ௧௦௪ - ௮) ; இசைவு முதன்முறைத் தோற்றம் கூறியவாறாயிற்று. தந்தமில் மீட்டும் இலக்கு அண்ணத் தொடர்தலின் - அப்பன்னிரண்டனுள் செய்கை முதலிய ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்கு முன்னுள்ளவற்றில் நின்றுத் தோன்றியதுபோலப் பன்னிரண்டாவதாகிய வினைப்பயனினின்றும் எண்ணு முறையில் முதற்கண்ணின்ற தாகிய பேதைமைதோன்ற அதனினின்று திரும்பவும் செய்கை முதலிய முன்தோன்றியவாறே தோன்றுதலால்; மீட்டும் : உம்மை, இறந்ததுதழீஇயது. பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டும் தங்கட்டோன்றுவன வற்றைநோக்கப் பகுதியாதலும், தமக்குமுதலானவற்றை நோக்க விருதியாதலுமுடையனவென்பது பெளத்தர் கொள்கை. இலக்கு - குறி.

கக. மண்டிலம் - வட்டம் ; “ஊழின்மண் டிலமாச் சூழும் றுகர்ச்சி” (கக௮) என்பர் பின்னும்.

உ௧. எதிர்முறை ஒப்ப - தோன்றும் முறைமையைநீக்க ; எதிர் தல் - தோன்றுதல் ; என்றது, காரணத்தை இல்லையாக்கவென்றபடி. பேதைமைமீளச் செய்கையும், அதுமீள உணர்வும் அதுமீள அருவுருவும், அதுமீள வாயிலும், அதுமீள ஊதும், அதுமீள றுகர்வும், அதுமீள வேட்கையும், அதுமீளப் பற்றும், அதுமீளப் பவமும், அதுமீளத் தோற்றமும், அதுமீள வினைப்பயனு மீளுமென்றவாறாயிற்று. மீளுதல் : ஈண்டு இன்மைப்பொருட்டு ; மணி. ௩௦ : ௧௧௧ - ௩௩.

உ௨. இதுவென்றது காரணத்தை. இல்லாகி - காரியங்கள் இல்லை யாகி.

உ௩. மேற்கூறிய பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டனுள், பேதைமை, செய்கை என்னும் இந்த இரண்டும் முதற்கண்டமென்றும், உணர்வு, அருவுரு, வாயில், ஊது, றுகர்வு என்னும் இவ்வைந்தும் இரண்டாகக் கண்டமென்றும், வேட்கை, பற்று, பவம் என்னும் இம்மூன்றும் மூன்றாங் கண்டமென்றும், தோற்றமும் வினைப்பயனும் நான்காங்கண்ட மென்றுங் கூறப்படும் ; மணி. ௩௦ : ௧௩௩ - ௪௭.

உ௪. செய்கையும் உணர்வுஞ்சேர்தலை முதற்சந்தியென்றும், றுகர்

(13 - 15) க௭ - ௧. ‘மீட்டித், தொடர்தலினமனம்வகையறிய’ உ௦ : ‘முறைபிறப்பீட்டி’ உ௨ - ௩. ‘ஈங்கில்லவழியுண்டாதலாற்றக்க சார்பிற்’ உ௪. ‘சொற்றகப்படுமிலக்கணத்’

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௭௧

தோற்றம் பார்க்கின் மூன்று வகையாய்த்
தோற்றம் கேற்ற காலமூன் றுடைத்தாய்க்
குற்றமும் வினையும் பயனும் விளைந்து

௩௦ நிலையில் வறிய துன்பமென நோக்க
வுலையா வீட்டிற் குறுதி யாகி
நால்வகை வாய்மைக்குச் சார்பிட னாகி
யைந்துவகைக் கந்தத் தமைதி யாகி
மெய்வகை யாறு வழக்குமுக மெய்தி

௩௧ நயங்க ணன்காற் பயன்க ளெய்தி
யியன்றநால் வகையால் வினாவிடை யுடைத்தாய்
நின்மிதி யின்றி யூழ்பா டின்றிப்
பின்போக் கல்லது பொன்றக் கெடாதாய்ப்

வும் வேட்கையுஞ்சேர்தலை இரண்டாஞ்சந்தியென்றும், பவமூந் தோற்ற
முஞ் சேர்தலை மூன்றாஞ்சந்தியென்றும் கூறுவர்; மணி. ௩௦ : ௧௪௮ -
௫௨.

௨௭. தோற்றம் - பிறப்பு; மணி. ௩௦ : ௧௫௩ - ௮.

௨௮. மணி. ௩௦ : ௧௫௧ - ௪௮.

௨௯. மணி. ௩௦ : ௧௬௧ - ௭௪.

௩௦ - ௩௧. மணி. ௩௦ : ௧௭௫ - ௮.

௩௨. நால்வகை வாய்மைக்கு - நான்குவகைப்பட்ட சத்தியங்
களுக்கு; மணி. ௨ : ௧௪ - ௭; ௩௦. ௧௮௬ - ௮.

௩௩. ஐந்துவகைக்கந்தம் - பஞ்சஸ்கந்தம்; ஸ்கந்தம் - கூட்டம்;
மணி. ௩௦ : ௧௮௧ - ௬௦.

௩௪. ஆறுவழக்காவன : உண்மைவழக்கு, இன்மைவழக்கு, உள்
ளது சார்ந்த உண்மைவழக்கு, இல்லதுசார்ந்த இன்மைவழக்கு, உள்
ளதுசார்ந்த இன்மைவழக்கு, இல்லதுசார்ந்த உண்மைவழக்கு; மணி.
௩௦ : ௧௯௧ - ௨௧௬.

௩௫. நயங்கள்நான்கு - ஒற்றுமைநயம், வேற்றுமைநயம், புரி
வின்மை நயம், இயல்பு நயம்; மணி. ௩௦ : ௨௧௭ - ௨௮. பயன்கள் - பிர
யோசனங்கள்; அவை நான்குவகைப்படும்; மணி. ௩௦ : ௨௨௧ - ௩௪.

௩௬. நால்வகையால் வினாவிடையுடைமை - துணிந்துசொல்லல்,
கூறிட்டு மொழிதல், வினாவினவிடுத்தல், வாய்வாளாமை; மணி. ௩௦ :
௨௩௫ - ௪௧.

௩௭. நின்மிதி - நிர்மாணம், உண்டாக்குதல். ஊழ்பாடு - முடிவு
படுதல். தொடக்கமும் ஈறுமின்றியென்பதாம்.

௩௮. பின்போக்கு - தொடர்ச்சி; இதனை ஸந்தானமென்பர்; அது
வாயுஸந்தானம், தீபஸந்தானம், தாராஸந்தானம், பிபீலிகாஸ்தானம்

(பி - ம்.) ௨௭ - ௧. 'மூன்றாவகையாத, தோன்றமூன்றுடைத்தாய்
வினையும் பயனுக்குற்றமும்விளைந்து' ௩௭ - ௮. 'நின்மதனினநியூழ்
பாடின பேபின்போக்கல்லது'

பண்ணுந ரின்றிப் பண்ணப் படாதா
 ௪௦ யானு மின்றி யென்னது மின்றிப்
 போனது மின்றி வந்தது மின்றி
 முடித்தலு மின்றி முடிவு மின்றி
 வினையும் பயனும் பிறப்பும் வீடு
 மினையன வெல்லார் தானே யாகிய
 ௪௫ பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
 வாயி லுாதே நுகர்வே வேட்கை
 பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
 னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்
 பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
 ௫௦ ரறியா ராயி னுழ்நர கறிகுவர்
 பேதைமை யென்ப தியாதென வினவி
 னோதய விவற்றை யுணராது மயங்கி
 மியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
 முயற்கோ ணுண்டெனக் கேட்டது தெளித

என நான்குவகைப்படும். பொன்றக்கெடாதாய் - முற்றக்கெடாததாகி.

௩௮ - ௪௪. மணி. ௩௦ : ௨௫௦ - ௫௧.

இனிப் பேதைமைமுதலிய பன்னிரண்டுசார்பும் அவற்றின் இலக் கணங்களும் முறையே கூறப்படும்.

௪௫. செய்கை - கர்மம். உணர்வு - விஞ்ஞானம். அருவுரு - நாம ரூபம்; “அருவுருத் தன்மை, யாக்கை” (௧௦௨ - ௩) என்பார்பின்.

௪௬. வாயில் - ஷடாயதனம்; ஆவது, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந் தும் மனமும். ஊறு - ஸ்பரிசம்; அஃதாவது, இத்திரியவிஷயசம்பந் தம். நுகர்வு - வேதனை; அஃதாவது, சுகதுக்க அனுபவம். வேட்கை - த்ருஷ்ணை; அஃதாவது, இன்பத்தை அடையவேண்டுமென்றும் துன்பத் தைப் போக்கவேண்டுமென்றும் உண்டாகுமாசை.

௪௭. பற்று - உபாதானம்; அஃதாவது, இன்பத்தைக் கொடுக் கும் பொருள்களோடு ஒட்டிக் கொள்ளுதல். வினைப்பயன் - கர்மபலம்.

௪௮. இயல்பு - ஸ்வபாவம். ௪௯. பெரும்பேறு - நிர்வாணம்.

௫௦. இவற்றையென்றது, நான்கு சத்தியங்களையும் அவற்றை நன்கு விளக்குந் துவாதச நிதானங்களையும்.

௫௧ - ௪. பேதைமையென்பது, மயங்கிக் கண்டதுமறந்து கேட் டது தெளிதலென்க; “பேய்மை யாக்குமிப் பேதைமைக் கள்வனோ

(பி - டு.) ௪௧. ‘போனது மின்றி முடிதலுமின்றி’ ௪௮, ‘வகுத்த வீராறும்’ ௫௦ - ௫௧. ‘நரகமிகுவாபேதையென்ப’ ௫௨ - ௩. ‘மயங்கவி யற்படும்’

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை, ௩௭௩

௩௩ லுலக மூன்றினு முயிரா முலக
மலகில பல்லுயி ரறுவகைத் தாகு
மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நரகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
௬௦ சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலுங்
கருவிற் பட்ட பொழுதினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் விளையும் காலையுட்கட்கு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையுங் காட்டுந்
தீவினை யென்ப தியாதென வினவி
௬௩ னுய்தொடி நல்லா யாங்குது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை

இடனாய்க், காமமுந் ஸுமதன் பயத்தினிற் காமனைக் கடந்து, நாம ஸூஉம் புகழ் கொடுப்பதோர் நன்னெறி நண்ணும், வாமன் வாய்மொழி மறத் திட்டி மறந்தொழி கின்றும்” (வீர. யாப்பு. இ, மேற்.) என்று கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க. இவ்வடிகளாற் பேசைமையதிலக் கணம் கூறப்பட்டது,

௩௩. உலகமூன்றினும் - மூன்றுலகங்களுள்ளும்; உலகம் மூப்பத் தொன்றென்பராவெனின் மஹாராஜிகலோக முதலிய உலகம் இருபத் தாறினையும் மேலுலகென்றும், நரகலோகமுதலிய உலகம்நான்கினையும் கீழுலகென்றுங்கொண்டு அவற்றை நடுகின்ற மனுஷ்யலோகத்துடன் கூட்டி, இத்தூலாசிரியர் உலகம் மூன்றெனக் கொண்டார் போலு மென்க; “திருமேவு பதுமஞ்சேர் திசைமுகனே முதலாக, ஷுருமேவி யவதரித்த வுயிரினத்து முயக்கொள்வா, னிவ்வுலகுங் கீழுலகு மிசை யுலகு மிருணீங்க, வெவ்வுலகுந் தொழுதேத்த வெழுந்தசெழுஞ் சட ரென்ன,.....பெரியோய்நீ” (வீர. யாப்பு. ௧௧, மேற்.) என்பதில் உலகங்கள் மூன்றாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. உயிராமுலகம் - சேதனப்பிரபஞ்சம்.

௩௬. அலகில - அளவில்லாதன.

௩௬ - ௩. மக்களும் தேவரும் பிரமரும் நரகரும் விலங்கும் பேயு மென்று பல்லுயிர் அறுவகைத்தாகும்; இவ்வறுவகைப்பிறப்பும் ஷட்கதி யெனப்படும்.

௬௨. “வினைவின்கண், வீயா விழுமந் தரும்” நுநி. ௨௮௪.

௬௦ - ௬௩. (செய்கை). சார்தலையும் இன்பத்தையும் கவலையையும்

௬௬. காமத்தீவிழைவு : இருபெயரொட்டு. [காட்டும்.

(பி - டி.) ௩௩, ‘உயிராகுலமு’ ௩௬ - ௭. ‘வகைத்தாளுந் தேவ ரும்’ ௩௭ - ௮. ‘நரகரும், விலங்கும்பேயுமன்றே’ ௩௯ - ௬௧. ‘என் றிருபயத்தாற் சொல்லப்பட்டபிறப்பினுட் டோன்றி’

வுலையா வுடம்பிற் றேன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொற் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன்றுவ நான்கும்
எ0 வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
றுள்ளந் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையாற் பயன்றெறி புலவ
ரித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
வில்லங்கும் பேபு நரகரு மாகிக்
எரு கலங்கிய வுள்ளக் கவலைபிற் றேன்றுவர்
நல்வினை யென்ப தியாதென வினவிற்
சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சிலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வொருமூன்று திறத்துத்
அ0 தேவரும் மக்களும் பிரமரு மாகி
மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவ

அ. கடுஞ்சொல் - வன்சொல்.

எ0. பொல்லாக்காட்சி - மயக்கம்; அஃதாவது உண்மையையறி
யாமை.

சுச - எஉ. இவ்வடிகளிற் கூறிய பத்துக் குற்றங்களையும் தச
தோஷங்களைப்பது பெளத்தனால் வழக்கு.

எஎ. சொல்லியபத்து, “மருடரு மனம்வாய் மெய்யிற் கொலை
முதல் வினைபத் தாமே” ((சிந்தாந்நந்தோகை; நீல. புத்த. சுரு.
சமய.) நீங்கலாவது, இப்பத்தினின்றும் நீங்கிக் கொல்லாமை முதலிய
பத்தினையும் பெறுதல்; ‘பன்னிவலம்புரிதல் தவஞ்செய்தல் தானஞ்
செய்தல் என்னும் காயத்தின்குணம் மூன்றும், மெய்யுரை, நல்வார்த்தை,
இனியனகூறல், பயன்படு சொற்கூறல் என்னும் வாக்கின்குணம் நான்
கும், அருணினைவு, ஆசையறுத்தல், தவப்பற்று என்னும் மனத்தின்
குணம் மூன்றும் ஆகிய நற்குணம் பத்து’ என்று கூறுவாருமுனர்; சீவ -
சித்தி. சொளத்திராந்திகன்மதம், ௩௦, உரை.

எஅ. சிலத்தின் வகைகளை இந்நூல் உக - ஆம் காதை, இஎ - ஆம்
அடிக் குறிப்பிற் காண்க.

அச. மகிழ்ச்சி வினைப்பயன் - இன்பம். மகிழ்ச்சிவினை - புண்ணி
யம்.

சுச - அச. இவ்வடிகளிற் கூறியதுபோலவே, “வில்லங்கு நரகரும்
பேய்களு மாக்கும், கலங்களுத் திவினை கடியின் கடிந்தார், நேவரு

(பி - மீ.) சுஅ - சு. ‘பயயில, சொல்லே சொல்லிற் றேன்றுவ
நான்கும்’ எக - உ. ‘மூன்றும் பத்துவகை’ எஉ. ‘இத்திறப் படாரார்’
எஎ. ‘தொகுதிநீங்கி’

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௭௫

ருணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற
புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே
யருவுரு வென்பதல் வுணர்வு சார்ந்த
அரு வுயிரு முடம்பு மாகு மென்ப
வாயி லாறு மாயுங் காலை
புள்ள முறுவிக்க வுறுமிட னாகு
மூறென வுரைப்ப துள்ளமும் வாயிலும்
வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப
௯௦ துகர்வே புணர்வு புலன்களை துகர்தல்

மக்களும் பிரமரு மாகுதி, ராகவி னல்வினை யயரா தோம்புமின்” (௨௫: ௪௧ - ௪) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

௪௫ - அக. மு. மணி. ௨௪: ௧௦௫ - ௪௦.

அஉ. உணர்வு; இது பஞ்சஸ்கந்தத்துள் ஒன்றாகவும் கூறப்படும். உறங்குவோருணர்வின் - துங்குவோருடைய உள்ளம் கர்த்தருதவமும் போக்த்தருதவமுமின்றி ஸாக்ஷிமாத்நிரமாக நிற்கல்போல.

அங. புரிவு இன்றாகி - செய்புத்தொழில் யாதொன்றுமின்றி; புலன் கொளாதது - விஷயங்களை அனுபவியாது ஸாக்ஷிமாத்நிரமாய் யிருத்தலை புடையது.

அஉ - ஈ. உணர்வு, உள்ளம், விஞ்ஞானமென்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்; இதுவே கருமத்தொகுதியோடுகூடிய வியவகாரதசையில் உயிரென்று வழங்கப்படுமென்பதும், முடிவில் ஆன்மாவென்று ஒன்று இல்லையென்பதும் பெளத்தர்கொள்கை; நீல புத்த. ஈ. - ஈ, சமய. ஆன்மா இல்லையென்பதனால் இவர்கள் அநான்மவாதிகளென்று கூறப்படுவர்; இந்த இரண்டடிகளாலும் உணர்வின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

அச - ௫. இவ்விரண்டடிகளாலும் அருவுருவின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

அக. வாயில், தவாரம், வழி, ஆயதனம், இடமென்பன ஒரு பொருட்டுசொற்கள்.

அஎ. உள்ளமுறுவிக்க - விஞ்ஞானத்தில் விஷயங்களையடைவித்தற்கு; உறும் இடனாகும் - உற்ற இடங்களாகும்; இடங்கள்: மெய் வாய்க்கண் மூக்குச் செவியென்னும் இந்திரியமைந்தும் மனமொன்றும்.

அச - ஏ. இவ்விரண்டடிகளாலும் - வாயிலினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

அஅ. ஊறு - ஸ்பரிசம். அக. புலன்களை - விஷயங்களை.

அஅ - கூ. ஷ்டாயதனங்கள் விஷயங்களை ஸ்பரிசித்தல் ஊறென்ப படுமென்பர்; இவ்விரண்டடிகளாலும் ஊற்றின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௯௦. இதனால் துகர்வினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

(15 - ம்.) அச - ௫. ‘மருவுணர்வென்பதவருவுசார்ந்துயிரு’ அச. ‘வாயிலாறுமாயுங்’ அஅ. ‘ஊறென்றுரைப்பது’ அக - ௯௦. ‘வேவுத லென்பது துகர்வெனப்படுவதுணர்வு புலனுக்காதல்’

வேட்கை விரும்பி நுகர்ச்சியா ராமை
பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறிவே
பவமெனப் படுவது கரும் வீட்டந்
தருமுறை யிதுவெனத் தாந்தாஞ் சார்தல்
கூரு பிறப்பெனப் படுவதக் கரும்ப் பெற்றியி
னுறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற்
காரண காரிய வருக்களிற் றேன்றல்
பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா
யியற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடும்பை புரிதன்
க00 மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந்
தாக்குகிலை யாமைபிற் றுந்தளர்ந் திடுதல்

கக. வேட்கை - தருத்தனை ; ஆராமம் - நிரம்பாமம் ; “ஆராவியற்கை யவா” (குறள், ௩௭0.) நிரம்பாமையாவது - தாமேயன்றித் தம்பயனும் நிலையாமையின், வேண்டாசனவாகிய பொருள்களை வேண்டி மேன்மேல் வளர்தல் ; இதனால் வேட்கையிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கஉ. பசைஇய - ஒட்டிக்கொண்ட ; இதனால் பற்றின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

க௩. ஈட்டம் - கூட்டம் ; ஈண்டுக்கூறியதுபோலப் பவத்தைக் க்ருமத்தொகுதியென்று பின்னும் கூறுவர் ; கக௩, கசஉ.

க௩ - ச. இந்த இரண்டடிகளாலும் பவத்தின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

க௪. கரும்பெற்றியின் - கரும்களின் இயல்போடு.

கக. உறப்புணருள்ளம் - மிகப்புணர்ந்த விஞ்ஞானம் ; சார்பொடு கதிகளில் - சம்பந்தத்தோடு கூடிய பிறப்புவகைகளில்.

க௭. இங்கே, ‘காரண காரிய வருக்களிற் றேன்றல்’ என்பதற்கேற்ப, ‘அன்புடை யாருயி ரரசற் றருளிய, வென்புடை யாக்கை’ (உரு: க௭0 - ௭௧) என்று முன்னும் கூறியிருத்தல்காண்க.

கக - ஏ. உள்ளம் தோன்றலென்க.

க௪ - ஏ. இவ்வடிகளால் தோற்றத்தின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கஅ. பிணி - வியாதி. பிறிதாய் - வேறுகி.

கக. இயற்கை - ஸ்வபாவம். திரிந்து - வேறுபட்டு. இடும்பை - துன்பம்.

கஅ - க. இவ்வடிகளாற் பிணியின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

க00 - க0௧. அத்தம் - மரணம். இவ்வடிகளால் மூப்பின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

(பி - டி.) கச. ‘தருவதுமுறையென’ கக - ஏ. ‘உறப்புணருசாற் பொடுகதிகளிற் றேன்றல்’ கஅ. ‘சார்பிறபிறகாய்’ கக. ‘திரிந்துடலிடும்பையுறுதன்’ க00 - க0௨, ‘மூப்பெனப் படுவ...தளவுதாக்குதாந் தெளிவுறுதல் சாகாடென்ப’

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௭௭

சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை
யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்
பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகுள்
௧௦௫ செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகு
முணர்ச்சி சார்வா வருவுரு வாகு
மருவுருச் சார்வா வாயி லாகும்
வாயில் சார்வா வுரு கும்மே
யூறு சார்ந்து நுகர்ச்சி யாகு
௧௧௦ நுகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்
வேட்கை சார்ந்து பற்றா கும்மே
பற்றிற் றேன்றுங் கருமத் தொகுதி
கருமத் தொகுதி காரண மாக
வருமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றந்
௧௧௫ தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப்பிணி சாக்கா
டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத்
தவலி றுன்பந் தலைவரு மென்ப
வழின்மண் டிலமாச் சூழமிந் நுகர்ச்சி
பேதைமை மீளச் செய்கை மீளுஞ்
௧௨௦ செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளு
முணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளு

௧௦௨ - ௩, சாக்காடு - மரணம். அருவுருத்தன்மையினையுடைய உடம்பு அத்தமிழ்க்குஞ் சூரியனைப்போல மறைந்துபோதல் ; இந்தவுவமையே இந்நூலில் முன்பும் (௨௪ : ௧௦௧ - ௨) கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க; இவ்வடிகளாற் சாக்காட்டின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௦௩ - ௧௦௩. இவ்வடிகளாற் பிணி மூப்புச் சாக்காடென்னும் வினைப்பயன்களுக்கு இலக்கணங்கூறினார்.

௧௧௧. அவலமுதலியவற்றின் இலக்கணங்களை இப்புத்தகத்தின் ௫௩-ஆம் பக்கத்திற்பார்க்க.

௧௧௫ - ௭. மூப்புமுதலியன துக்கமெனவும் கூறப்படுமாதலின், அவைகள், 'தவலி றுன்பம்' எனப்பட்டன.

௧௧௮. ஊழ் இல் மண்டிலமா - முடிவில்லாத வட்டமாக ; ஊழ் - முடிவு ; 'ஊழ்பாடினறி' (௩௦ : ௩௭) என்றார் முன்னும்; இந்நுகர்ச்சி சூழமுமென்க; ஊழின் - முறைமையினையுடைய எனினுமாம்.

௧௦௪ - ௧௮. இவ்வடிகளால் துக்கமும் துக்கோற்பத்தியுமாகிய வாய்மைகளிரண்டும் கூறப்பட்டனவென்பர்.

௧௧௧. மீள - நீங்க ; இல்லையாகவென்றுமாம்.

(பி - ம்.) ௧௦௩, 'மறைந்ததீருதல்' ௧௦௭. 'அருவுருசார்வா' ௧௧௩-௪. 'கானமாகி, வருமயாயானைவழி'

மருவரு மீள வாயின் மீளும்
வாயின் மீள லுறு மீள
மூறு மீள நுகர்ச்சி மீள
கஉரு நுகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்
வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்
பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி
மீளங் கருமத் தொகுதி மீளத்
தோற்ற மீளந் தோற்ற மீளப்
கஉ௦ பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமூப்புச்
சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை
கையா நென்றிக் கடையி லுன்ப
மெல்லா மீளமிவ் வகையான் மீட்சி
யாதிக்கண்ட மாரு மென்ப
கஉரு பேதைமை செய்கை யென்றிவை யிரண்டுங்
காரண வகைய வாத லானே
யிரண்டாங் கண்ட மாரு மென்ப
வுணர்ச்சி யருவரு வாயி லுறே
நுகர்ச்சி யென்று நோக்கப் படுவன
கச௦ முன்னவற் றியல்பாற் றுன்னிய வாதலின்
மூன்றங் கண்டம் வேட்கை பற்றுக்
கரும வீட்ட மெனக்கட் டரைப்பவை
மற்றப் பெற்றி நுகர்ச்சி யொழுக்கினுட்
குற்றமும் வினையு மாக லானே

கஉ௦. பிறப்பு - ஈண்டுப் புனர்ஜனனம்; இப்படியே பின்னும் வரும்.

கஉ௩. மீட்சி இவ்வகையினையுடைத்து.

கச௧ - உ௩. இவ்வடிகளால் நுகர்ச்சிவாரணமாகிய மூன்றாவது வாய்மை கூறப்பட்டதென்பர்.

இனி, நான்குகண்டங்களுள் முறையே கூறப்படும்.

கஉ௪ - ௬. பேதைமையும் செய்கையுமாகிய இரண்டும் காரணங் களாகவுள்ளவாதலின், இவை முதற்கண்டமென்று கூறப்படும்.

கஉ௭ - ௪௦. உணர்ச்சி முதலிய ஐந்தும், பேதைமை செய்கை யென்னும் இரண்டாலும் வந்தனவாதலின், இவை இரண்டாங்கண்ட மென்று கூறப்படும்.

கச௧ - ௪. வேட்கை முதலிய மூன்றும் மேற்கூறிய நுகர்ச்சி (பி - மீ.) கச௧ - ௨. 'பற்று, கருமவீடகம்' கச௪. 'பற்று நுகர்ச்சி'

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௭௯

௧௪௫ நான்காங் கண்டம் பிறப்பே பிணியே
மூப்பே சாவென மொழிந்திடுந் துன்ப
மெனவிவை பிறப்பி லுழக்குபய னாதலிற்
பிறப்பின் முதலுணர் வாதிச் சந்தி
துகர்ச்சி யொழுக்கொடு விழைவின் கூட்டம்
௧௫௦ புகர்ச்சியின் றறிவ திரண்டாங் சந்தி
கன்மக் கூட்டத் தொடுவரு பிறப்பிடை
முன்னிச் செல்வது மூன்றஞ் சந்தி
மூன்றுவகைப் பிறப்பு மொழியுங் காலை
யான்றபிற மார்க்கத் தாய வுணர்வே
௧௫௫ தோன்றல் வீடெனத் துணிந்து தோன்றியு
முணர்வுள் ளடங்க வருவாய்த் தோன்றியு
முணர்வு முருவு முடங்கத் தோன்றிப்
புணர்தரு மக்க டெய்வம்விலங் காகையுங்
கால மூன்றுங் கருதுங் காலை
௧௬௦ யிறந்த கால மென்னல் வேண்டி
மறந்த பேதைமை செய்கையா னவற்றை
நிகழ்ந்த காலமென நேரப் படுமே
யுணர்வே யருவரு வாயி லுறே

1233
(1240)
T. 41. 100+01
024

யொழுக்கத்தின்கண் உண்டாகிய குற்றமும் அதனுலுதாரும் வினையு
மாக இருத்தலின், இவை நூல்காங்கண்டமென்றுங் கூறப்படும்; வேட்கை
முதலிய மூன்றனுள் வேட்கையும் பற்றும் குற்றமெனவும் பவம் வினை
யெனவுக்கொள்க.

௧௪௫ - எ. பிறப்பும் பிணிமுதலிய கன்மபலனும் முற்கூறிய
வினைப் பயனாக இருத்தலின், இவை நூல்காங்கண்டமென்று கூறப்படும்.

௧௪௮. பிறப்பின் முதல் - செய்கை. செய்கையும் உணர்வுங் சேர்
தல் முந்ந்சந்நியாகும்.

௧௪௯. கூட்டம் - சேருதல்.

௧௫௦ - ௫௦. துகர்ச்சியும் வேட்கையும் கூடுதல் ஓண்டாடுதந்நி
யாகும்.

௧௫௧ - உ. பவமும் தோற்றமும் சேர்தல் முந்ந்சந்நியாகும்.

௧௫௧ - சு. ௮. பேதைமையும் செய்கையுமாகிய இவை இறந்தகாலத்
(பி - ம்.) ௧௫௧ - எ. 'துன்ப, மிவை யிறப்பிலுழக்குபயனுதலின்'

௧௫௮ - ௫௦. 'உணர்வாதிபெ...வினையினிடை முதற்சந்திதுகர்ச்சியின
றிவ திரண்டர்' ௧௫௧. 'கன்மக்கூத்தொடு' ௧௫௪. 'ஆயுவுணர்வே'
௧௫௬. 'உடலுட்கியு முணர்வாய்' ௧௫௭. 'உடலுட்கித் தோன்றி' ௧௬௨ -
௮. 'காலமென விசைக்கப்படுமே மூப்பேசாவேபிணியே யவலமொறறுக'

துகர்வே வேட்கை பற்றே பவமே
 ௧௯௫ தோற்ற மென்றிவை சொல்லுங் காலை
 யெதிர்கா லம்மென விசைக்கப் படுமே
 பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே
 யவல மரற்றுக் கவலைகை யாறுகள்
 குலவிய குற்றமெனக் கூறப் படுமே
 ௧௯௭ யவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை
 புனையும்டை பவமும் வினைசெய லாரு
 முணர்ச்சி யருவுரு வாயி லுறே
 துகர்ச்சி பிறப்பு மூப்புப்பிணி சாவிவை
 நிகழ்ச்சிப்பய னாங்கே நேருங் காலைக்
 ௧௯௮ குற்றமும் வினையும் பயனுந் துன்பம்
 பெற்ற தோற்றப் பெற்றிக ணிலையா
 வெப்பொரு ளுக்கு மான்மா விலையென
 விப்படி புணரு மிவைவீட் டியல்பா
 முணர்வே யருவுரு வாயி லுறே
 ௧௯௯ துகர்வே பிறப்பே பிணிமூப்புச் சாவே
 யவல மரற்றுக் கவலைகை யாறென
 நுவலப் படுவன நோயா சும்மே
 யந்நோய் தனக்குப்

தனவென்றும், உணர்வுமுதல் தோற்றமீறானவை நிகழ்காலத்தனவென்
 றும், தோற்றமுதற் கையாறினுதியாகவுள்ளவை எதிர்காலத்தனவென்
 றும் கூறப்படும்.

௧௯௯ - ௭௦. அவாவும் பற்றும் பேதைமையுமாகிய இம்மூன்றும்
 குற்றமென்று கூறப்படும்.

௧௯௭. பவமும் செய்கையும் வினையாகும்.

௧௯௭ - ௭௧. உணர்ச்சி முதலிய ஆறும் மூப்புப் பிணி சாக்காடென்
 னும் வினைப்பயனென்றும் ஆகிய ஏழும் பயனுடிக் கூறப்படும்.

௧௯௭. தோன்றிய இயல்பையுடைய பொருள்கள் நிலையா.

௧௯௮ - ௮. இவ்வழிகள் முன்பு, “நிலையில வறிய துன்பமென
 நோக்க, விலையா வீட்டிற் குறுதியாகி” (௩௦ : ௩௦ - ௩௧) என்றதனை
 விளக்கி நின்றன.

௧௯௯ - ௮௮. உணர்வுமுதல் வினைப்பயனீராகவுள்ளவேழும் துக்க*
 மென்று கூறப்படும்; அதற்குப் பேதைமை முதலிய ஐந்தும் காரண
 மாகும்; ஆதலால் தோன்றுதல் துன்பம்; அதற்குக்காரணம் பற்று; வீடு

(பி - மீ.) ௧௯௮, ‘துன்பமும்’ ௧௯௮. ‘உணருமென்பிவை’ ௧௯௦-
 ௮௯, ‘பிறப்பே மூப்பேசாவேயவலவாறறுகவலைகையாறென்ன’

௩௦ பவத்திறமறுமெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௮௧

பேதைமை செய்கை யவாவே பற்றுக்
கஅரு கரும் வீட்டமிவை காரண மாகுந்
துன்பந் தோற்றம் பற்றே காரண
மின்பம் வீடே பற்றிலி காரண
மொன்றிய வுரையே வாய்மைநான் காவ
துருவு துகர்ச்சி குறிப்பே பாவனை
கக௦ யுள்ள வறிவிலை யைங்கந்த மாவன

இன்பம் ; அதற்குக்காரணம் பற்றின்மையே ; என்கிற நான்குரைகளும் நான்கு வாய்மைகளாகும் ; “பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம், பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம், பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன தற்றே ருறுவது” (உ : சுச - ஏ) என்று முன்பும் வந்திருத்தல்காண்க. இவற்றை ஸத்திய சதுஷ்டயமென்பர் நீலகேசியுரையாசிரியர் ; இந் நான்கினுள் துக்கவிவாரணமார்க்கம் எட்டெவகைப்படும் ; அஃது அவ் டாங்கமார்க்கமென்றும் விசுத்திமார்க்கமென்றும் பழுதிலாவாழ்க்கை யென்றும் கூறப்படும். இவ்வெட்டாவன :—நற்காட்சி, நல்லுற்றம், நல் வாய்மை, நற்செய்கை, நல்வாழ்க்கை, நன்முயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல் லுளத்தோர்தலைப்பாடு என்பன ; “பழித்தடாப் பழுதில் வாழ்க்கை யெட்டையும் பாரித்து” (சீவ - சித்தி. பரபக்கம், சொத்திராந்திகன் மதம், ௩௧) ; “நற்சாட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை நல்வாழ்க்கை, நற் செய்கை யோடைந்து நாடி” ; “நன்முயற்சி நன்காங் கடைப்பிடிநல் லோர்தம்பார், செல்கையுட னெட்டனைத்துத் தேறு” (பாமநதீமீர பாறு) என வருவனவற்றாலிக. இவ்வெட்டும் ஸம்மியக் கிருஷ்டி, ஸம் மியக் ஸங்கற்பம், ஸம்மியக் வாக்கு, ஸம்மியக்கருமம், ஸம்மியகாஜீவம், ஸம்மியக்வியாயாமம், ஸம்மியக்ஸமிருதி, ஸம்மியக் ஸமாதிவென்று பெயர் பெறமென்றும், இவைகளே ஜனனமாண துக்கத்தை மாற்றுதற் குரிய வழியென்றும் அகலகோஷிபோதீஸித்துவரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டுள்ள புத்தகச்சீர்தந்தின் கடு - ஆம் வர்க்கத்தால் தெரி கின்றன.

கஅக. துகர்ச்சி - வேதனை. கக௦. உள்ளவறிவு - விஞ்ஞானம். கஅக - க௦. உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞான மென்னும் இவ்வைந்தும் பஞ்சஸ்கந்தமெனப்படும் (சீவ - சித்தி. பரபக் கம், சொத்திராந்திகன்மதம், சு.) அவற்றுள் உருவக்கந்தம், பூதவுரு உபாதாயவுருவென இருவகைப்படும். பூதவுரு - பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்னும் நான்குமாம் ; உபாதாயவுரு - வலி, இரதம், வன்னம், கந்தமென்னு நான்குமாம். வேதனை - குசலவேதனை (சுகவறிவு), அகு சல வேதனை (துக்கவறிவு), குசலாகுசலவேதனை (சுகதுக்கவறிவு) என்னுமூன்றுமாம். குறிப்பு - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செய்வென்னு மைந்தும் மனமொன்றும் ஆகிய ஆறுமாம். பாவனையாவது - மனோ வாக்குக் காயங்களினால் உண்டாகும் நல்வினைபத்தும் தீவினைபத்தும் ஆகிய இருபதுமாம். “எட்டிவை யுருவ மூன்று வேதனை யாறு ஞான, (பி - ி.) கஅரு. ‘காரணமாகும்’ கஅக. ‘குறிப்பினை, யுள்ளமறி விலை’

வறுவகை வழக்கு மறுவின்று கிளப்பிற்
 றெகையே தொடர்ச்சி தன்மை மிகுத்துரை
 ியைந்துரை யென்ற நான்கினு மியைந்த
 வுண்மை வழக்கு மின்மை வழக்கு
 ககரு முள்ளது சார்ந்த வுண்மை வழக்கு
 மில்லது சார்ந்த வின்மை வழக்கு
 முள்ளது சார்ந்த வின்மை வழக்கு
 மில்லது சார்ந்த வுண்மை வழக்குமெனச்
 சொல்லிய தொகைத்திற முடம்புநீர் நாடு

மொட்டிய குறிப்போ ராறு செய்கைப் மிருப தாகக், கட்டிய பஞ்ச கந்
 தம் கணத்தினிற் பங்கமாகுந், தொட்டநாற் பத்து மூன்றுஞ் சுகத்தூற்
 முணிவுதானே” (௧௩ - சிந்தி. பரபக்கம், செளத்திராந்திகன்மதம், ௩௦,
 மேற்.) என்று வருதல் காண்க. இன்னும் இவற்றினிலக்கணங்களை,
 “ஓங்குருவம் வேதனை புளக்குறிப்புப் பாவனைமெய், தாங்குணர்வென்
 றைந்தாங்கந் தம்” எ - ம், “உருவமுடல் பூத முபாதாய மென்னு, மிரு
 வித்தி னுலுமெழு மென்” எ - ம், “வேதனை துன்பின் பிவற்றின் விர
 வலுமென், றேதவொரு மூன்றாமென் றோர்” எ - ம், “பொறிவிதமோ
 ரார்தும் பொறியைப் பொருந்தி, யறியுமன முங்குறிப்பென் றாய்”
 எ - ம், “வாக்குமன மாக்கையிவை பாவனையென் றேமதியா, யாக்கு
 மிவை தாமறம்பா வம்” எ - ம், “இந்நால் வகையினுமேய்ந் தையமற
 வெண்ணுமெனம், விஞ்ஞான மென்றே விளம்பு” எ - ம், “இந்தவித
 மைந்துஞ்சந் தானத் தெழுந்தழிகை, பந்தமென வேநீதான் பார்”
 எ - ம், “அறக்கெடுத லேபரம முத்தியிவை யைந்து, மறக்கெடுமோ றுங்
 கூறு வாம்” எ - ம் வரும் திருவாக்காலும் (பரமததிமீடாணு) அறிந்து
 கொள்க. இந்தப் பஞ்சஸ்கந்தக்கூட்டமே உயிரென்பர்; அது, “கவை
 யொப் பனகை விரலைத் துகளு, மிவையிப் படினைப் பிடியென் றதுபோ
 லவையப் படிகந் தங்களைத் துகளு, நவையைப் படுநல் லுயிரா மென
 வும்” (நீல. புத்த. ௩௦) என்னும் பாடலால் நன்குணர்த்தப்படுகின்றது.
 இவ்வைந்தினுள்ளே குறிப்பினைக் குறியென்றும், அது வடமொழியில்
 ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தமென்று பெயர் பெறுமென்றும் கூறுவாரும், இரண்
 டொன்றிற்கு வேறு இலக்கணம் கூறுவாருமுளர்.

ககக - அ. அறுவகை வழக்காவன: தொகை, தொடர்ச்சி,
 தன்மை மிகுத்துரை, இயைந்துரை யென்ற நான்கொடுஞ்சேர்ந்த
 உண்மை வழக்கு முதலிய ஆறுமாம். இயைந்துரையைத் தொகையி
 லடக்கி மூன்றென்பாரு முளர்.

ககக. தொகைத்திறமாவது: உடம்பும் நீரும் நாடுமென்க; என்றது,
 பலதாதுக்களின்கூட்டம் உடம்பென்றும் பலதுளிகளின்கூட்டம் நீரென்
 றும்பலவூர்களின்கூட்டம் நாடென்றும் வழங்கப்படுமாறு போலப் பஞ்சஸ்
 கந்தங்களின்கூட்டமே ஆன்மாவென்று வழங்கப்படுவது தொகையென்ற
 (பி - ம்.) ககக - அ. ‘சார்ந்தவுண்மைவழக்கு, மில்லது சார்தவி
 ண்மை.....சார்ந்தவிண்மை வழக்கும்’

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௮௩

௨௦௦ தொடர்ச்சி வித்து முனையா ளென்றிந்
 நிகழ்ச்சியி லவற்றை நெல்லென வழங்குத
 லியல்பு மிகுத்துரை யீறுடைத் தென்றுந்
 தோன்றிற் றென்று மூத்த தென்று
 மூன்றி னென்றி னியல்புமிகுத் துரைத்த
 ௨௦௧ லியைந்துரை யென்ப தெழுத்துப் பலகூடச்
 சொல்லெனத் தோற்றும் பலநாட் கூடிய
 வெல்லையைத் திங்க ளென்று வழங்குத

வாறு ; இனி இத்தொகையினை உண்மைவழக்கு இன்மைவழக்கு என்ப வற்றோடுசேர்த்து 'சுவரும்மரமும் ஆக்கையும் கற்றையுங்கூடின சமுதாயத்தை வீடென்று வழங்குமாறுபோலவும் பலபூருங்கூடின சமுதாயத்தை நாடென்றும் பற்றென்றும் வழங்குமாறுபோலவும் பஞ்சஸ்கந்தக் கூட்டத்தை ஆன்மாவென்று வழங்குவது கற்பனாமெனக்கொள்க' என்றும், 'மரம் கற்றை முதலியவற்றைப் பிரித்தால் வீடில்லையானுற் போலவும் ஊர்களைப்பிரித்தாற் பற்றும் நாடுமில்லையானுற் போலவும் ஸ்தூலக்கந்தங்களையும் பிரித்துணருங்கால் ஆன்மா இல்லையாமெனக் கொள்க' (சிவ-சிந்தி. பரபக்கம், உரை) என்றும் விளங்க அவற்றிற்கு உதாரணங்காட்டினானுமன்றி ; "ஒருவனைத் தோதப்பட்டா னுருவாதி யைந்துங் கூடி, வருபவ னென்று ரைத்த றொகையுண்மை வழக்க தாகு, முருவங் காதியாய வைந்தையு மொருவ னின்று, தருவது தொகையி னின்மை வழக்கதாள் சாற்றுங் காலே" சிவ - சிந்தி. பரபக்கம், செளத்திராந்திகன்மதம், எ.

௨௦௦ - ௨௦௧. தொடர்ச்சியாவது - வித்திலிருந்து முனையும் முனையிலிருந்து தாளுந்தோன்றி நிகழ்ந்து நெல்லென்று வழங்குமாறுபோல எல்லாம் காரணகாரிய சம்பந்தமாகவுள்ளதென்பது ; "காரண காரியத்தின் தொடர்ச்சியாய்க் காலமூன்றின், சோர்வறத் தோன்றுங் கேட்டு வழியென்கை தொடர்ச்சி யுண்மை, யோர்தரி னொருவ னையெக் காலத்து முள்ளா னென்று, தேர்வது தொடர்ச்சி யின்மை வழக்கதாள் செப்புங் காலே" (சிவ - சிந்தி. பரபக்கம், செளத்திராந்திகன்மதம், அ) என்று இத்தொடர்ச்சியை உண்மை வழக்கு இன்மைவழக்கென்பவற்றோடு சார்ந்தி அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறியிருத்தல் காண்க.

௨௦௨ - ச. இயல்பு மிகுத்துரை - தன்மைமிகுத்துரை. தன்மை மிகுத்துரையாவது - ஒரு பொருளினுடைய இறப்புப்பிறப்பு மூப்பு என்பவற்றுள் ஒன்றையிலைபை மிகுத்துச் சொல்லுதல். இதனை உண்மை வழக்கு இன்மை வழக்கென்பவற்றோடு சார்ந்தி, "தோற்றிய பொருள்க ளெல்லா நாசமாமென்று சொல்லு, மாற்றமுன் னுரைத்தன் மற்றை மிகுத்துரை வழக்கினுண்மை, போற்றிய பொருள்கண்கட்டுப் போனது போன்று திர்ந்து, வேற்றுமைப் பட்ட தென்கை மிகுத்துரை யில்வழக்கே" (சிவ - சிந்தி. பரபக்கம், செளத்திராந்திகன்மதம், சு) என்று முறையே அவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறியிருத்தல் காண்க.

௨௦௩ - எ. தொகைக்கும் இயைந்துரைக்கும் வேற்றுமையாதோவெ (பி - ம்.) ௨௦௧, 'நிகழ்ச்சியிலற்றை'

லுள்வழக் குணர்வில் வழக்கு முயற்கோ
 டுள்ளது சார்ந்த வுள்வழக் காகுஞ்
 ௨௧௦ சித்தத் துடனே யொத்த நுகர்ச்சி
 யுள்ளது சார்ந்த வில்வழக் காகுஞ்
 சித்தமுற் பவித்தது மின்போ லென்னை
 மில்லது சார்ந்த வுண்மைவழக் காகுந்
 காரண மின்றிக் காரிய நேர்த
 ௨௧௫ லில்லது சார்ந்த வில்வழக் காகு
 முயற்கோ டின்மைமிற் நேற்றமு மில்லென
 னன்கு நயமெனத் தோன்றப் படுவன
 வொற்றுமை வேற்றுமை புரிவின்மை மியல்பென்க

னின் பலபொருள்களின் வரையறைப் படாததொகுதி தொகையாமென்
 றும் பலபொருள்களின் வரையறைப்பட்ட தொகுதி இயைந்துரையா
 மென்றுங் கூறுவர்.

௧௧௧ - ௨௦௭. இவ்வழிகளால் தொகை முதலிய நான்குநிலக்கணங்
 களும் கூறப்பட்டன.

௨௦௮ - ௧௧. இவ்வழிகளால் உண்மைவழக்கு, இன்மைவழக்கு,
 உள்ளது சார்ந்தவுண்மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்தவின்மைவழக்கு, இல்
 லது சார்ந்தவுண்மைவழக்கு, இல்லது சார்ந்தவின்மைவழக்கென்னும்
 ஆறிலக்கணங்களும் முறையே கூறப்பட்டன; “அறுவகை வழக்கு
 நெறிபட வுணர்ந்து” என்பது பெளத்தநூல்; இவ்வறுவகைவழக்கின்
 பெயரும் அவற்றினிலக்கணங்களும் ஈண்டுக்கூறப்பட்டிருத்தல்போலப்
 பின்வரும் திருவிருத்தங்களிலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க; “உள்வழக்
 கில்வழக்குள் ளதுசார்ந்த வுள்வழக்கோ, டுள்ளது சார்ந்த வின்மை
 வழக்குட னின்மை சார்ந்த, வுள்வழக் கின்மை சார்ந்த வில்வழக்கென்
 றோ ராறு, முள்வழக் குளதுண்டென்னை முயற்கோடினில்வழக்கே”,
 “உணர்வு சார்ந்த துணர்வுதிகை யுள்ளது சார்ந்த வுண்மை, யுணர்வுபி
 னின்ற மென்னை யுள்ளது சார்ந்த வின்மை, யுணர்வு முன்பின்றித்
 தோன்ற லில்லது சார்ந்த வுண்மை, யுணர்வின் லதுசாரின்மை யுள்ளங்
 கை யுரோம நானே” சீவ - சித்தி. பரபக்கம், சௌத்திராந்திகன்
 மதம், ௧௦, ௧௧.

௨௧௭ - ௮. ஒற்றுமையம் வேற்றுமையம் புரிவின்மையம் இயல்பு
 நயமென நயங்கள் நான்கு வகைப்படும்.

(பி - ம்.) ௨௦௯ - ௧௦, ‘வழக்கேற்குமசிகததிததுடனையொத்து
 நுகர்ச்சி’ ௨௧௨ - ௮, ‘உற்பவித்துமினன நான்குநயமென ததோன்றப்
 படுவதொற்றுமை’ ௨௧௮ - ௯, ‘இயல்பெனக்’

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாலை. ௩௮௫

காரண காரிய மாகிய பொருள்களை

உஉ௦ யொன்ற வுணர்த லொற்றுமை நயமாம்

வீற்றுவிற் றுக வேதனை கொள்வது

வேற்றுமை நயமென வேண்டல் வேண்டும்

பொன்றக் கெடாஅப் பொருள்வழிப் பொருள்களுக்

கொன்றிய காரண முதவுகா ரியத்தைத்

உஉ௧ தருதற் குள்ளந் தானிலை யென்றல்

புரிவின்மை நயமெனப் புகறல் வேண்டு

நெல்வித் தகத்து ணென்முனை தோற்றுமென

னல்ல வியல்புநய மிவற்றினுங் கொள்பயன்

ரொக்க பொருளல தொன்றில்லை யென்று

உஉ௨ மப்பொரு ளிடைப்பற் றுகா தென்றுஞ்

உஉ௩ - உஉ௦. இவ்வழிகளால் ஒற்றுமையத்தின் இலக்கணம் கூறப் பட்டது.

உஉ௧. வேறுவேறுக அறிதல்.

உஉ௧ - உ. இவ்வழிகளால் வேற்றுமையத்தின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

உஉ௨, பொன்றக்கெடாப்பொருள் - முற்றக்கெடாதபொருள். வழிப்பொருள் - காரியப்பொருள்.

உஉ௩. உள்ளம் - விஞ்ஞானம்.

உஉ௪. புரிவின்மை - செய்தலில்லாமை.

உஉ௫ - சு. “உணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற், புரி வின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே” (௩௦ : அஉ - ௩) என்றார் முன்னும்; விஞ்ஞானத்திலடங்கியிருக்கும் கன்மபீஜமே மறுபிறப்பிற்குக் காரண மென்பர்.

உஉ௬ - சு. இந்த நான்கழிகளாலும் புரிவின்மை நயத்தின் இலக் கணம் கூறப்பட்டது.

உஉ௭ - அ. இவ்வழிகளால் இயல்புநயத்தின் இலக்கணம் கூறப் பட்டது.

உஉ௮. இவற்றின் நாம் கொள்பயன் - இந்த ஒற்றுமையமுதலிய நயங்கள் நான்காலும் நாம் கொள்ளும்பயன் யாவையெனின்.

உஉ௯. தொக்கபொருளலது - சேர்ந்தபொருள்களையல்லாமல், ஒன்று - வேறுகிய ஒன்று.

இவ்வடியாற் கூறப்பட்டது ஒற்றுமையத்தாற்போந்த பயனென்க.

உஉ௦. இவ்வடியாற் கூறப்பட்டது வேற்றுமையத்தாற்போந்த பயனென்க.

(பி-ஈ.) உஉ௦. ‘ஒர்விலனையொன்ற’ உஉ௦ - உ௧. ‘நயம் வீற்று வீற்றதலெதனை கொள்வது’ உஉ௩. ‘பொனக்கொட...’ உஉ௪ - அ. ‘புகல்வீவேண்டுகென முனையீன்று மெயலலவியல்பு’ உஉ௮ - சு. ‘பய னுங் கொனபயன், ரொழுக்கபொருளதொன்றில்லை’

செய்வா னெடுகோட் பாடிலை யென்று
மெய்துகா ரணத்தாங் காரிய மென்று
மதுவு மன்றத லாதது மன்றென்றும்
விதிமுறை தொகையினால் விரிந்த நான்கும்
உகடு வினாவிடை நான்குள்
துணிந்து சொல்லல் கூறிட்டு மொழிதல்
வினாவின் விடுத்தல் வாய்வா ளாமையெனத்
தோன்றியது கெடுமோ கெடாதோ வென்றாற்
கேடுண் டென்ற துணிந்துசொல் லாகுஞ்
உசு0 செத்தான் பிறப்பா னோபிற வானோ
வென்று செப்பிற்
பற்றிற் தானோ வன்மக னோவெனன்
மிகக்கூ றிட்டு மொழிதலென விளம்புவர்

உகக. செய்வான் - கருத்தா. இவ்வடியாற் கூறப்பட்டது புரிலின்
மையத்தாற் போந்த பயனைன்க.

உகஉ - ஈ. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்ட இரண்டும் இயல்புநயத்
தாற் போந்த பயன்களெனக்கொள்க; இங்ஙனங்கொள்ளாமல் இந்த
இரண்டு பயனையும் பிரித்து முன்னதை முன்னதனோடுகூட்டினும்
பொருத்தும்.

உகச. விரிந்த: முற்று. நான்கும். விரிந்தனவென்க; நான்கும் -
நான்கு பயன்களும்.

உகடு. வினாக்களுக்குரிய விடைகளென்க.

உகஈ. கூறிட்டுமொழிதல் - பகுத்துச்சொல்லல்.

உகஎ. வாய்வாளாமை - பேசாதிருத்தல்; ஆசிரியர் நக்சினுக்
கிலியர், “அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்” (தோல். புறத்.
உ0) என்னுஞ் சூத்திரத்தில், ‘நாலிரு வழக்கிற் ரூபதப் பக்கமும்’ என்
பதனுவையில், தவஞ்செய்வோர்க்கு உரியனவாக எடுத்துக்காட்டிய,
‘ஊணசையின்மை, நீர்நசையின்மை, வெப்பம்பொறுத்தல், தட்பம்
பொறுத்தல், இடம்வரையறுத்தல், ஆசனம்வரையறுத்தல், இடையிட்டு
மொழிதல், வாய்வாளாமை’ என்னும் எட்டினுள் இது வந்திருத்தல்
காண்க.

உகஊ - ஏ. துணிந்துசொல்லல், கூறிட்டுமொழிதல், வினாவின்
விடுத்தல், வாய்வாளாமையென நான்குவிடைகளுள்ளன.

உகஅ - க. தோன்றியது - உண்டான பொருள்; தோன்றிய
பொருள். கெடுமென்பது ஒருதலையாதலின், ஈண்டுக்கேடுண்டென்றல்
துணிந்துசொல்லலாயிற்று; துணிந்து சொல்லவென்னும் விடையின்
இயல்பு கூறப்பட்டது.

உசு0 - சக. கூறிட்டுமொழிதலென்னும் விடையின் இயல்புகூறப்
பட்டது.

(பி - மீ.) உகக, ‘தெடாபாடிலை யென்றும்’ உகஉ - ஈ. ‘கா
ணத்தாங்காரியமென்றமதுவு மன்ற தாதுவு மனறெ’ உகச - ஊ.
முறைதொகை வினாவிடைநான்குள்’ உகக, ‘உண்டென்னிற்றுணிந்து’

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௮௭

வினாவின் விடுத்தன் முட்டைமுந் திற்றே
உசரு பனைமுந் திற்றே வெனக்கட்டுரைசெ
யென்ற லெம்முட்டைக் கெப்பனை யென்றல்
வாய்வா ளாமை யாகா யப்பூப்
பழைதோ புதிதோ வென்று புகல்வா
னுமைக்கு மாற்ற முறையா திருத்தல்
உரு கட்டும் வீடு மதன்கா ரணத்த
தொட்டித் தருதற் குரியோ ரில்லை
யாமே லுரைத்த பொருள்கட் கெல்லாங்
காமம் வெருளி மயக்கங் காரண

உசச - சு. இந்தவழிகளால் வினாவின் விடுத்தலென்னும் விடையின் இயல்பு கூறப்பட்டது. உசஅ. பழைது - பழையது.

உசஎ - க. இந்தவழிகளால் வாய்வாளாமையென்னும் விடையின் இயல்பு கூறப்பட்டது.

உரு - சக. இவ்வழிகளின் கூறிய விடைவகை நான்கும் நோல் காப்பிய உரையின் கூறப்பட்டுள்ளன ; கிளவி, சூ, கக.

உரு. கட்டி - பந்தம். 'அதன் காரணத்தது' என்பதனைக்கட் டினேதும் வீட்டினேதும் தனித்தனியே கூட்டுக.

உரு. காமமுதலிய மூன்றும் முக்குற்றமெனப்படும்.

உருஉ - க. மேற்கூறிய பொருள்களெல்லாவற்றிற்கும் காமம் வெருளி மயக்கமென்னும் இம்மூன்றுங் காரணமாகும் ; 'காமம் வெருளி மயக்க மிவைமூன்ற, னுமங் கெடக்கெடு நோய்' (தூள், ௩௯௦) என்று வந்திருத்தல்காண்க.

இனி, எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய காமவெருளி மயக்கங்களை முறையே நீக்குதற்குரிய பாவனைகள் கூறுவார்.

மைத்திரீபாவனை கருணபாவனை முதிதபாவனை அசுப்பாவனை உபேசுபாவனையெனப் பாவனை ஐந்துவகைப்படும் ; அவற்றுள்,

க. மைத்திரீபாவனை : ஒருதுறவி வசதியான ஓரிடத்தையடைந்து தக்க ஆஸனத்திலிருந்த பின்பு பின்வருமாறு தியானித்தலாம் : 'உத் தமமான பிறப்பினையுடைய பிராணிகளெல்லாம் களிப்புற்றுவாழ்வன வாருக ; அவையெல்லாம் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவைகளி னின்றும் விடுபட்டனவாருக ; எல்லாமனிதர்களும் எல்லாத்தேவர்களும் நாகவாதையினற பீடிக்கப்படுகிறயாவரும் ஸத்தோஷமுடையவர்களாக ஆருக ; அவர்கள் துக்கம் வியாதி துராசையென்னும் இவற்றினின்றும்

(பி - ம்.) உசச, 'வினாவின்விடுத்தல் விரிக்குங்காலை முட்டை' உசரு - சு. 'கட்டுரையென்றால்' உசஅ - க. 'புகல்வாறுக்கு' உருஉ. 'பொருள்களெல்லாம்'

மரித்தந் துக்க மநான்மா வசகியெனத்

விடுபட்டவர்களாக ஆகுக.' மைத்ரம் ஸ்நேகம் அன்பு என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்; மைத்திரமென்பது குரோதத்திற்கு மாறானது; அவ்விரண்டும் ஒரிடத்துக்கழா; மைத்திரமென்பது த்ருஷ்ணையென்னு மாயையன்று; அலித்தை அல்லது மோகம் காரணமாக த்ருஷ்ணை பிறக் கும்; அதனால் துராயைப்பிறக்கும். மைத்திரமென்னும் ஸ்நேகத்திலிருந்து துராயை யுண்டாகாது. ஒருவனுக்குத் தன் துணைவன்விஷயமாக உண் டாகும் அன்புதான் மைத்திரமென்பது.

உ. கருணாபாவணை : 'வறியவர்கள் வறுமை நீங்கிச் செல்வமுடைய வர்களாக ஆகுக' என்று பாலித்தல். கருணையாவது இரக்கமுள்ள எண் ணம். அஃது, ஒருபிராணி துன்பமுறுவதைக்காணின், மனக்கலக் கத்தையும் அத்துன்பத்தை நிவர்த்தி பண்ணவேண்டுமென்பதையும் ஒரு வருக்கு உண்டாகும்.

ஈ. ழுகீதபாவணை : 'ஆக்கமுடையவர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்ட மானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல் வேண்டும்; ஒவ்வொருவரும் தத் தமக்கு அமைந்துள்ள நல்லினைப்பயனை அடைக' என்று பாலித்தல். முதிதையென்பதற்குச் சந்தோஷமென்பது பொருள்; ஆனால் அஃது உலகப்பொருள்களையுடைமையால் உண்டாகுங்களிப்பன்று; அது மைத்திரி, கருணையென்னும் இரண்டுபாவணைகளுக்கும் சம்பந்தமானது. முற்கூறிய மூன்றுவகைப் பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றை அப்பியசிக் குந்தாவி, தான் கருகியபாவணையை முதலில் சிலமக்களிடத்தும் அப் பால் ஒருதெருவில் வாழ்பவர்களிடத்தும் அப்பால் ஒருராரிடத்தும் அப் பால் ஒரு தேயத்தாரிடத்தும் முறையே செலுத்திப் பயிலுதல்நலம்.

ச. அசுபபாவணை : அசுபமென்பதற்குப்பொருள் அமங்கலம்; நல்ல அதிர்ஷ்டமென்பதன் எதிர்மொழியாயிருப்பதோடு மகிழ்ச்சி யின்மை வெறுப்பு என்பனவற்றையுண்டாக்குவதாகவுமுள்ளது. இதைப் பயிலும் ஒருதாவி, சரீரமானது மூப்பத்திரண்டு குற்றத்தாலாக்கப்பட்ட தென்றும் சாணியின் குவியலில் தோன்றிவளரும் புழுக்கள்போலக் கருப்பப்பையில் உண்டாகின்றதென்றும் மலங்கழிக்குமிடத்தைப்போல அசுத்தத்தின் கொள்கலனாயிருப்பதென்றும் அருவருப்பான கசிவு அதி லுள்ள நவத்துவாரங்களின் வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்றதென்றும் ஜலதாரையைப்போல் வெறுத்தற்குரிய நாற்றத்தை அது வெளிப்படுத்து கின்றதென்றும் பாலித்தல். 'சரீரத்தின் கால அளவை ஒரு நிமிஷமே; யின்னிலையும் துரையையும் நீரிற்போகட்ட உப்பையும் காய்ந்த புல்லிற் பற்றிய கெருப்பையும் கடலின் அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிற ஜுவாலையையும் புன்னுனியிற்பட்ட பனித்துளியையும் போலப் பிறந்த போதே அதுநாசமாம்' என்று சரீரத்தின் நிலையின்மையைப் பாலித்த லும் அசுபபாவணையின்பாற்படும்.

இ. உபேகஷாபாவணை : எல்லாவயிர்களையும் சமமாகப் பாலித்த லும் விருப்புவெறுப்பின்றி யிருத்தலுமாம். இது, மற்ற நான்குபாவணை களைக் காட்டிலும் மிகவுயர்ந்தது; அருகத்துக்களால் அனுட்டிக்கப்படு வது; இது சமசித்தத்துவமென்றும் கூறப்படும்.

(15 - ம்.) உருட - ச. 'காரண, மனித்தநதுக்கமாறபாசகியென'

௩௦. பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௮௯

உருகு தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதன்
மைத்திரி கருண முதிதையென் றறிந்து
திருந்துநல் லுணர்வாற் செற்றமற் றிடுக
சுருதி சிந்தன பாவன தரிசனை
கருதி யுய்த்து மயக்கங் கடிக

மைத்திரி, கருணை, முதிதம், உபேகையென்னும் நான்கு பாவனைகளும் உயர்வுபற்றிப் பிரஹ்மவிதாரபாவனையென்று கூறப்படும்; இவை மஹாப் பிரஹ்மாக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவன.

உருகு. பார்த்து - அசுப்பாவனை பண்ணி. பற்று - காமம்.

உருச - கு. அசுப்பாவனையாற் காமத்தையொழிக்கவென்றவாறு. உடம்பினை அரித்தியம் துக்கம் அநாண்மா அசுசியென்றுபாவித்தல் அசுப்பாவனையெனப்படுவதென்றி ஸ்ரீலக்ஷ்ணபாவனையென்றுங் கூறப்படும். இதனைச் சிவஞானசித்தியார், பரபக்கம், செளத்திராந்திகன்மதம், உ - ஆம் திருவிருத்தத்துரையிற்காண்க; இவ்வசுப்பாவனை, “நன்கென நாமுமி தென்றிவ் வுடம்பு நயக்கின்ற தாயி, நென்பது வாயில்கடோறு முண்ணின் றழுக்குச் சொரியத், தின்பதொர் நாடி மிழுப்பத் தினைச தொறுஞ் சீப்பில்கு போழ்தி, னின்பநன் னூற்ற மிதன்க நென்வகை யாற்கொள லாமே” எனவும், “உறுப்புக்க டாமுடன் கூடி யொன்றா யியைந்த பெரும்பை, மறைப்பில் விழைவிற்குச் சார்வாய் மக்குவ தேலிவ் வுறுப்புக், குறைத்தன போலவழுக்கி குறைந்து குறைந்து சொரிய,வெறுப்பிற் கிடந்த பொழுதின வேண்டப் படுவது முண்டோ” எனவும், “எனதெனச் சிந்தித்த லான்மற் றிவ்வுடம்ப் பின்பத்துக் காமேற், நினைபெய்த புன்கத்தைப் போலச் சிறியவு மூத்தவு மாகி, வனையப் புழுக்குற் தமாவி காணவும் வரழவும் பட்ட, வினைய வுடம்பினைப் பாவியானென தென்னு லாமோ” எனவும் வருங் துண்டலகேசிச் செய்யுட் களாலுமுணர்த்தப்பட்டது; “வினையின் வந்தது வினைக்கு வினாவா யது,.....மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்” (சு: ௧௧௩ - ௨௪), “என்புற் தடியு முதிர்மும் யாக்கையென்.....காய்ந்தபசி யெருவை கவர்ந்து னேதையும்” (சு: ௧௦௭ - ௧௭) என இந்நூலுள்ளே வந்தன அசுப்பாவனையின்பாற்படும்.

உருச - எ. மைத்திரீபாவனை முதலிய மூன்றாலும் கோபத்தைப் போக்குக.

உருஅ. சுருதி - ஞானதூற்பொருளைக் கேட்டல். சிந்தன - சிந்தனை, சிந்தித்தல். பாவன - பாவனை; பாவித்தல்; இது தெளிதலென்றுங் கூறப்படும். தரிசனை - அறிதல்; மேற்கூறிய பாவனையைந்தனுள் ஈண்டிக்கூறிய சுருதிமுதலியன உபேகாபாவனையின்பாற்படும்.

உருக. உய்த்து - ஆராய்ந்து.

உருஅ - க. உபேகாபாவனையால் மயக்கத்தைப் போக்குகவென்ற வாறு.

(பு - ம.) உருகு. ‘தம்மிற்பார்த்து’ உருச - அ. ‘மயிரிறிறி... திதையு பிகையென றிருதருற்ற செற்றமற்றிடுக சுருபசிந்தனைபாவனை’ உருஅ - க. ‘பாவனாதெசசனை சுருதியுத்தலுமயக்கு’

உ௬௦ விரநால் வகையான் மனத்திரு ணீங்கென்று
முன்பின் மலையா மங்கல மொழியின்
ஞான தீப நன்கனங் காட்டத்
தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
பவத்திற மறுகெனப் பாவைநோற் றனனென்.

௩௦. - பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை முற்றிற்று.

உ௬௦, இந்நால்வகையென்றது, மேற்கூறிய சுருதிமுதலிய நான்
கிணையும், மனத்திருள் - மயக்கம்; 'இந்நால்வகையான மனத்திரு
ணீங்கு' என்றது அணுவாதம்.

உ௬௧. முன்பின் மலையா - பூர்வோத்தரவிரோதமில்லாத; மணி.
உஅ : ௧௦௦, ௩௦ : ௬.

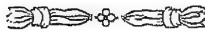
உ௬௧ - உ. மொழியினுற் காட்டவென்க.

உ௬௨, பவத்திறம் - பிறப்பின் வகைகள், பாவை - மணிமேகலை.

௧ - உ௬௨. உணர்ந்தோள் வணங்கிச் சென்று அடைந்தபின்
மொழிவோள் காட்டப் பாவைகேட்டுப் பூண்டு நோற்றனனென்க.

(பு - ம்.) உ௬௦ - ௬௨. 'இருணீங்கனனமொழியின தீபநன்கனக'

மணிமேகலை முற்றுப்பெற்றது.

வ
மணிமேகலைப்பாட்டு
முதற்குறிப்பு அகராதி.

காதை, பாட்டு.	பங்கு.
உசு அணியிழையத்தரம்	... உசு
சு அந்திமாலேங்கிய	... சசு
உ௦ அரசனையினையிழை	... உசு
உடு அரசனையினையிழை	... உசு
க௦ அறவோனானது	... க௦
க ஆங்குதுகண்டவாயிழை	... க௦
கஅ ஆங்குதுகேட்டாங்கு	... கஅ
கஉ ஆங்குவந்தம்முடன்	... கஉ
கச ஆங்குவந்தகொருநாள்	... கடு
உஅ ஆங்குத்தாயரோடு	... உசு
பதி. இளங்கதிர் ஞாயிறென்றும்	... க
டு இளங்கோன்கண்ட	... டு
உக இறைஞ்சியவிளங்கொடி	... உசு
கடு இன்னுங்கேளாயிளங்கொடி	... கடு
கசு ஈங்கிவளர்செய்தி	... கசு
அ ஈங்கிவளின்னம்	... கசு
க உலகந்திரியா	... க
உஉ கடவுண்மண்டிலம்	... உசு
உக கடவுளைய்தியடுநிலை	... உசு
ந௦ தானந்தாங்கிச்	... நு
உஎ நவையழநன்பொருள்	... நு
உ நாவலோங்கிய	... க
கஎ பத்தினிப்பெண்டிர்	... கஎ
ச பரிதியஞ்செல்வன்	... ச
கக மணிமேகலாதெய்வம்	... கக
எ மணிமேகலைதனை	... அடு
உச மன்னகுமரனை	... உசு
உந மன்னவனருளால்	... உடு
கந மாபெரும்பாத்திரம்	... கசு
கக முதியாடிருந்தடி	... உ௦
ந வயந்தமாலேக்கு	... உ

மணிமேகலைப் பிரயோகவிளக்கம்.

பழையநூல்களின் உரைகளில் உரையாசிரியர்களால் மணிமேகலையிலிருந்து உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட மூலங்களுள் இதுவரையில் கிடைத்தவை வருமாறு:—

இலக்கணக்கோத்து உரை.

சூத்திர

மணிமேகலை.

எண்.

கக. “ மன்னகுமான் ”

... ச : சுந, உச : க.

இலக்கண விளக்கவுரை.

எக, “ எட்டி குமர னிருந்தோன் றன்னை ” ... ச : இஅ.

” “ எட்டிப்பூ ” ... உஉ : ககந.

உசச, “ மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ ” ... கந : கந.

” “ முதுமறை யந்தணிர் முன்னியதுரைமோ ” கந : இச.

சிலப்பதிகாரம்.

அடியார்க்குநல்லாருரை.

பக்கம்.

உரைப்பாயிரம்.

அ, “ நாடகக் காப்பிய நன்னு னுனிப்போர் ” ... கக : அ0.

க, “ நாடகக் காப்பியம் ” ... ”

பதிகம்.

கக, “ இறுப்புது சான்ற ” ... உ0 : இடு.

ச.—அந்திமாலேச் சிறப்புச்செய்காதை.

கஉக, “ எற்கெடுத்திரங்கி ” ... இ : நச.

இ.—இந்திரவிழுவரெடுத்தகாதை.

கச0, “ வசித்தொழி லுதவ மாதிரங்கொழுப்ப ” ... கச : இஎ.

சு.—கடலாடுகாதை.

ககச, “ சுரியற் றடி.....பேடுகாண் குநரும் ” ... ந : ககக - உடு.

க.—கருத்திறமுரைத்தகாதை.

உடு0, “ கரந்தரு வெய்திய கடவு ளாளரும் ” ... க : கடு.

” “ தேவருமக்களும்...நாளினும் ” ... க : சுச - எ.

க0.—நாடுகாண்காதை.

உசக, “ நாலேழ் நாளினும் ” ... க : அ.

உஎக, “ இலவந் திகை.....யாங்குளர் ” ... ந : சடு - சு.

கச.—கொலைக்களக்காதை.

சஉச, “ நினக்கிவன் மகளு.....காரிகை ” ... உக : உக - நஉ.

கஎ.—ஆய்ச்சியர்குரவை.

சடுக, “ முத்தை முதல்வி யடிபிழைத் தாயென ” ... கக : கந.

கக.—ஊர்குழுவரி.

சஎஎ, “ ஊழ்வினை வந்திவ னுயிருண்டு கழிந்தது ” ... சு : கடுஉ.

மணிமேகலைப் பிரயோகவிளக்கம்.

நகந.

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்.

திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசருரை.

செய்யுள்
எண்.

சௌத்ராந்திகன்மதம்.

மணிமேகலை.

ந. “பேதைமை செய்கை...நரகிருப்பர்”

{ உச : ௧௦௫ - ௧௦.
ந௦ : ௪௫ - ௧௧.

ந௦. “தீவினையென்பது.....பிரமரு மாகி”

{ உச : ௧௨௩ - ௩௧.
ந௦ : ௪௪ - ௮௦.

சிவகசிந்தாமணி, நச்சினூர்க்கினியருரை.

உ௧௦௭. “வேத்தியல்.....நங்கை”

... உ : ௧௮ - ௩௧.

திருக்குறள், பரிமேலழகருரை.

௩௪௩. “மாதவர் நோன்பு.....தங்கா”

உஉ : ௨௦௮ - ௧, ௨௩ - ௩.

௧௦௪௩. “குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்

... ௧௧ : ௭௪.

லும்”

தொல்காப்பியம், இளம்பூரணருரை.

குத்திர
எண்.

(எழுத்ததிகாரம்.)

௧௩௪ “எட்டிப்பூ”

... (பொருளதிகாரம்.)

... உஉ : ௧௧௩.

உவம. ௧. “பாசடைப்.....காணாய்”

... ௪ : ௮ - ௧௩.

செய். ௭. “பேதைமை.....தெளிதல்”

... ந௦ : ௫௧ - ௪.

தொல்காப்பியம், நச்சினூர்க்கினியருரை.

(எழுத்ததிகாரம்.)

௧௩௪. “எட்டிப்பூ”

... உஉ : ௧௧௩.

” “எட்டி குமர னிருந்தோன் றன்னை”

... ௪ : ௮௮.

(சொல்லதிகாரம்.)

௩௭. “ஐம்பெருங் குழுவு மெண்பே ராயமும்”

... ௧ : ௧௭, ௨௧ : ௩௮.

(சொல்லதிகாரம், வேறுரை.)

௪௪. “கலைப்புற லல்குல் கழுகு குடைந்துண்டு”

... ௪ : ௧௧௨.

௪௪௧. “குருகு.....மணிக்காஞ்சி”

... ௧௮ : ௫௫ - ௪.

நன்னூல், சங்கராநமச்சிவாயருரை.

௧௬௫. “எட்டிப்பூ”

... உஉ : ௧௧௩.

௧௮௪. “சுருப்புநாண்”

... ௧௮ : ௧௦௫.

” “கருப்புலில்”

... ௧௮ : ௧௦௫.

௩௪௧. “மாமறை மாக்கள் வருகுலங் கேண்மோ”

... ௧௩ : ௧௧.

” “முதுமறை யந்தணிர் முன்னிய துரைமோ”

நன்னூல், மயிலைநாதருரை.

உ௩௮. “வேணவா”

... பதி. ௧௮.

நிலகேசி, சமயதிவாகரவாமனமுனிவருரை.

செய்யுள்
எண்.

மொக்கல. ௧௬௦. “இத்திறம்..தோன்றுவர்”

... உச : ௧௩௨ - ௪.

” “சிலந்தாங்கி...பிரமருமாகி”

... உச : ௧௩௭ - ௧.

புத்தவாத. உஅ, சுரு. “ தீவினை...பிரமருமாகி ” { உச : கஉ௩ - ௩௬ ;
௩௦ : சுசு - ௮௦.

மேற்கூறிய உரையாசிரியர்களுட் சிலரும் பிறரும் மணிமேகலையின் மூலவாக்கியங்களையே தமது உரைநடையாகவும் தழுவினெழுதிப் பாராட்டியிருக்கின்றனர்:—

ப ரி மே ல ழ க ர்.

குறள், உ௦ - ஆம் அதிகாரத்தின் அவதாரிகை - ‘ பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில் சொல்லென வாக்கின்கண் நிகழும்பாவம் நான்கு னுள் ’ : மணிமேகலை, உச : கஉ௭-௮, ௩௦ : சுஅ-க - ‘ பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில், சொல்லெனச் சொல்லிற் றேற்று வ நான்கும்.’

உ௦௮-ஆம் திருக்குறளின் விசேடவுரை-‘தன் காலம் வருந்துணையும் புலனாகாது உயிரைப்பற்றிநின்று அது வந்துழி உருப்பதாய தீவினை’ : மணிமேகலை, உச : ௩௨ - ‘ உம்மை வினைவந் துருத்தலொழியாது’

௩௬௨ - ஆம் திருக்குறளின் விசேடவுரை - ‘ பிறப்புப் பிணி மூப்பு இறப்புக்களாற் றுன்பமுற்று ’ ; ௩௭௦-ஆம் திருக்குறளின் விசேடவுரை- ‘ பிறப்புப் பிணியூப்பு இறப்புக்கள்’ : மணி ௩௦ : சுரு - சு௩௩ - ‘ பிறப் பெனப் படுவதக் கருமப் பெற்றியி, னுறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதி களிற், காரண காரிய வருக்களிற் றேன்றல், பிணியெனப் படுவது சார் பிற் பிறிதா, யியற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடும்பை புரிதல், மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந், தாக்குநிலை யாமையிற் றுந்தளர் திடுதல், சாக்கா டென்ப தருவுருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடு தல்’ ; மணி. ௩௦ : சு௬௮ - ௮ - ‘ தோற்றஞ் சார்பின் மூப்புப்பிணி சாக்கா, டவல மரற்றுக் கவலைகை யாறெனத், தவலிறன்பந் தலைவரு மென்ப’ ; மணி. ௩௦ : சு௩௦ - ௩௨ - ‘ பிறப்பு மீளும் பிறப்புப்பிணி மூப்புச், சாக்காடவல மரற்றுக் கவலை, கையா றென்றிக் கடையி றுன்பம்’ ; மணி. ௩௦ : சு௪௮ - சு - ‘ நான்காக் கண்டம் பிறப்பே பிணியே, மூப்பே சாவென மொழிந்திடு துன்பம்’ ; மணி. ௩௦ : சு௬௭ - ௮ - ‘ பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே, யவல மரற்றுக் கவலைகை யாறுகள்’

அடியார்க்கு நல்லார்.

சீலப். க : உ௭. ‘ தீது - பிறர்நெஞ்சு புகுதல் ’ : மணி. உ௨ : சுசு - ‘ பெண்டி ராயிற் பிறர் நெஞ்சுபுகார்’

சீலப். கரு : சு - சு௦. ‘ பசியும் பிணியும் பகையும்’ : மணி. க : ௭௦.

தேய்வச்சிலையார்.

தொல். சொல். கு. க௩. ‘ செப்பு நான்குவகைப்படும்; துணிந்து கூறலாவது தோன்றியது கெடுமோ என்றவழிக் கெடுமென்றல்..... வாய்வாளாமையாவது ஆகாயப்பூ நன்றோ தீதோ என்றார்க் குரையாடாமை’ : மணி. ௩௦ : ௨௩௮ - சுசு.

வேறு உரையாசிரியர்.

ஷை ஷை கு. கரு. ‘ கும்மாயத்திற்குப்பயறு’ : மணி. உ௭ : சுஅரு.

நச்சிருர்க்கீணியர்.

சீவக. சு௬௨௮, ‘மணிமேகலையிற்கூறிய கலைகள்’ மணி. உ : சுஅ-௩௬.

மயிலைநாதர்.

நன். கு. ௨௯௬. ‘ பயற்றதூகும்மாயம்’ : மணி. உ௭ : சுஅரு.

மணிமேகலைபில் வந்துள்ள வேறுகதைகள்.

அடி எண்.

பதிகம்.

- க - அ. சம்புத்தீவத்தெய்வமாகிய சம்புவென்பவன், பூமிதேவீக்கு
அரக்கரால் வரும் துயரத்தைப் போக்குதற்கு நாவல்மரத்
தின்னிகழேன்று தவஞ்செய்தது.
- க௦ - கஉ. கார்த்தனென்னுஞ் சோழனொருவனுடைய வேண்டுகோ
ளால், அகத்தியமுனிவர், தமது கமண்டலத்திருந்த
காவிரியைப் பெருகச்செய்தது.
- உசு - உக. சம்பாபதி, புகார்நகரத்திற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினமென்று
பெயரளித்தது.

க - ஆவது காதை.

- க - சு. அகத்தியமுனிவர் கட்டளையின்படி, தூங்கெயிலெறிந்த
தொடித்தோட் செம்பியனென்னுஞ் சோழனொருவன்,
காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுத்திரனுக்கு விழாச்செய்தது.

உ - ஆவது காதை.

- சுக - ௫௫. கண்ணகி மதுரையம்பதியை அழித்தது.

௩ - ஆவது காதை.

- ௫௩ - ச. குரியனுடையகிரணத்தாற் சிறையிழந்த சம்பாதி காவிரிப்
பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த ஒருவனத்தில் இருந்தமையால்
அவ்வனம், சம்பாதிவனமென்று பெயர்பெற்றதென்பது.
- ௫௫ - சு. காவிரியின் தந்தையாகிய கவேரமுனிவர் இருந்தமையால்,
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச்சார்ந்த ஒருவனம், கவேரவன
மென்று பெயர்பெற்றதென்பது.
- கஉ௩ - ச. பிரத்தியுமன்னன் பேடிக்கோலம்பூண்டுவாணசுரனுடையநகர
வீதியிற்சென்று ஆடியது.
- கசசு - எ. அருச்சுனன் பேடிவடிவங்கொண்டு வீராடநகரஞ்சென்றது.

ச - ஆவது காதை.

- க௦௭ - அ. கரிகாற்பெருவளத்தான் முதுமைவேடம்பூண்டு வழக்குத்
தீர்த்தது.

கக - ஆவது காதை.

- அ௩ - கக. வறட்காலமொன்றில் உணவுகிடையாமையால் கௌசிக
முனிவர் நாயுனைக்கவர்ந்து தின்னத்தொடங்கியபொ
ழுது இந்திரன்கட்டளையால் மழைபெய்ததென்பது.

க௩ - ஆவது காதை.

- க௩. அசலமுனிவர் பசுவின் புதல்வரென்பது.
ஷை. சிருங்கிமுனிவர் சமீகமுனிவருக்குப் பசவினிடம் பிறந்தவ
ரென்பது.
- கச. விரிஞ்சிமுனிவர் புலியின் புதல்வரென்பது.
- க௫. கேசகம்பளரென்பவர் நரியின் புதல்வரென்பது.

நட்கள்

மணி மேகலை.

கூச - கூ. முனிவரிருவர் பிரமதேவருடைய முன்னிலையில் தெய்வ கணிகை யொருத்திபால் தோன்றினரென்பது.

கடு - ஆவது காதை.

கக - கூ. பிரச்சோதனனும் சிறைவைக்கப்பட்ட உதயணனைச் சிறை மீட்டற்கு யூகியென்பவன் வேறுவடிவங்கொண்டு சென்றது.

கௌ - ஆவது காதை.

க - கட. அணைகட்டுதற்பொருட்டு வானாங்கள் மலைகளைக்கொணர்ந்து கடலிற் போகட்டது.

கஅ - ஆவது காதை.

க0 - கூக. அகலிகையை விரும்பிய இந்நிரன் கௌதமமுனிவருடைய சாபத்தால் ஆயிரங்கண்பெற்றது.

கஉ - கூ. அக்கினிதேவன் முனிவரொழுவர்களுடைய மனைவியரை விரும்பியதை அவன்மனைவி அறிந்து, அம்மங்கையர் வேடத்தைத் தனித்தனியே ஒவ்வொருகாலத்துப்பூண்டு, அவன்வேட்கையைத்தணித்தது.

ககூ - ஆவது காதை.

கெ - உ. திருமால் வாமனவடிவங்கொண்டு மாவலிபாலிரந்து பின்பு பேருருவெடுத்து அடியிற் படியை அடக்கியது.

உஉ - ஆவது காதை.

உ0. பரசுராமர் அரசர்களுடைய பரம்பரையை வேரறுத்தது.

உக0. மனுவென்னுஞ் சோழராசன், தன்மகன்மேலே தேர்த் காலைச் செலுத்தி முறைசெய்தது.

உ௩ - ஆவது காதை.

க00 - கூக. காருகமடந்தையொருத்தியின் வரைவிலொழுக்கத்தால், அவளுடைய மகன் மரணமுற்றது.

ககஉ - அ. வேடனொருவன், அறிவில்லாமல், சூல்முதிர்ந்தமானொன்றை எய்து, அதன்வயிற்றினின்றும் நழுவி ய குட்டியைக்கண்டு உயிர் நீத்தது.

உச - ஆவது காதை.

எ - கூக. தேவகணிகையர் தூற்றிருபத்தொருவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மானிடக்கணிகையர்மரபில் முன்பு பிறந்தார்க ளென்பது.

உகூ - ஆவது காதை.

க00 - கூக. கற்பின்மிக்க நீலியென்பவளுடைய சாபத்தால், கோவலன் கொலையுண்டிற்ந்தானென்பது.

எஎ - க0. சேரன்செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் படிமம் சமைத்தற்கு வடநாட்டரசர்களை வென்று இமயமலையிலிருந்து கல் கொணர்ந்தது.

புத்தேதவனுடைய பெயர்கள்

சூ - சூடாமணிகண்டு.

தி - திவாகரம்.

நா - நாமலிங்காநுசாஸநம்.

பி - பிங்கலம்.

ம - மணிமேகலை.

வே - வேறுநூல்கள்.

[இப்பெயர்களுள் ஒருபொருட் பல்பெயராய் வருவனவுமுள்.]

அகலங்கமூர்த்தி, சூ.

அகலங்கன், தி.

அண்ணல், சூ. தி.

அத்வயவாதி, நா.

அநந்தலோசனன், தி.

அர்க்கபந்து, நா.

அரசநிழலிருந்தோன், சூ.

அருங்கலைநாயகன், தி.

அருணெறிகாக்குஞ்செல்வன், தி.

அருளறம்பூண்டோன், ம.

அறத்தகைமுதல்வன், ம.

அறம்பகர்ந்தகோன், வே.

அறவாழியாள்வோன், ம.

அறவியங்கிழுவோன், ம.

அறவோன், ம.

அறிவன், பி.

ஆதி, சூ. தி.

ஆதிதேவன், சூ.

ஆதிபுங்கவன், பி.

ஆதிமுதல்வன், ம.

ஆதிமுனிவன், ம.

ஆரியன், ம.

இயல்குணன், ம.

உரகர்துயரமொழிப்போன், ம.

உலோகஜித், நா.

எண்ணில்கண்ணுடையோன், சூ.

எண்பிறக்கொழியவிருந்தோன், ம.

ஏகதேவன், தி. ம.

ஒருவன், ம. [ம.

கண்பிறர்க்களிர்க்குய்கண்ணோன்,

கந்தன், வே.

கலைக்கெல்லாநாதன், சூ.

காமற்கடந்தோன், ம.

கௌதமன், நா.

சாக்கியமுனி, நா.

சாக்கியன், சூ.

சாக்கியவிஹமன், நா.

சார்தன், சூ. தி. பி.

சாஸ்தா, நா.

சினந்தலிரந்தோன், சூ.

சினன், சூ. தி. பி.

சினேந்திரன், ம.

செல்வன், சூ.

சைனன், சூ. தி.

சௌத்தோதனி, நா.

தசபலன், நா.

ததாகதன், சூ. நா.

தயாவீரன், ம.

தர்மராஜன், சூ. நா.

தருமதலைவன், ம.

தருமன், பி.

தன்னுயிர்த்திரங்கான், ம.

திருநெறிக்கடம்பனைகடந்தோன், ம.

திமொழிக்கடைத்தசெவியோன், ம.

துறக்கம்வேண்டாததொல்லோன்,

நரகர்துயர்கெடநடப்போன், ம. [ம.

நல்லறம்பகர்ந்தோன், வே.

நற்றவமூர்த்தி, தி.

நாதன், ம.

பகவன், சூ. தி. பி. ம.

பகவான், நா.

பஞ்சதாரைவிட்டவுணர்க்கட்டிய.

பெருமான், சூ. தி.

பரதாக்கதுக்கன், வே.

பார், வே.

பார்பிசைநடந்தோன், பி.

பாரின்மிசையோன், தி.

பிடகன், பி.

பிணிப்பறுமாதவன், ம.

பிறர்க்கறமருளும்பெரியோன், ம.

பிறர்க்கறமுயலும்பெரியோன், ம.
 பிறர்க்குரியாளன், ம.
 பிறவிப்பிணிமருத்துவன், ம.
 புங்கவன், தி.
 புண்ணியமுதல்வன், சூ. தி.
 புண்ணியமூர்த்தி, சூ. தி.
 புத்தனாயிற்று, ம.
 புத்தன், தி. நா.
 புலவன், ம.
 புனிதன், தி. பி.
 பூமிசைநடந்தோன், சூ. நா.
 பெரியவன், ம.
 பெருந்தவமுனிவன், ம.
 பெருமகன், ம.
 பேரறிவாளன், ம. [வன், ம.
 பொதுவறிவிகழ்ந்து புலமுறுமாத
 போதித்தலைவன், ம.
 போதிநாதன், ம.
 போதிப்பகவன், ம.
 போதிமாதவன், ம.
 போதிமூலத்துநாதன், ம.
 போதியுரவோன், ம.
 போதிவேந்தன், தி. பி. வே.
 பெளத்தன், வே.
 மன்னுயிர்முதல்வன், ம.
 மாயாதேவீசுதன், சூ. நா.

மாரணவென்றவீரன், ம.
 மாரஜித், நா.
 பிக்கோன், ம.
 முக்குற்றங்கடிந்தோன், தி.
 முக்குற்றமில்லோன், தி.
 முத்தன், தி.
 முழுதுமுணர்ந்தோன், ம.
 முற்றவுணர்ந்தமுதல்வன், ம.
 முன்னவன், ம.
 முனி, நா.
 முனீந்திரன், சூ. நா.
 முனைவன், பி.
 வரதன், வே.
 வரன், சூ. தி. பி.
 வாமன், சூ. தி. பி. ம.
 வாய்மொழிசிறந்தநாவோன், ம.
 லிநாயகன், சூ. நா.
 ஜினன், நா.
 ஸ்ரீகனன், நா.
 ஷடபிஜ்ஞன், நா.
 ஸம்மார்க்கநாதன், வே.
 ஸமந்தபத்ரன், நா.
 ஸர்வஜ்ஞன், நா.
 ஸர்வார்த்தவரித்தன், நா.
 வரித்தார்த்தன், வே.
 ஸுகதன், நா. ம.

இன்னும் பலவுள்.

மறுப்புக்கள்.

புத்தர், பரதக்க துக்கியாகிப் பிறர்க்கே உறுதிக்குழந்தாராயி
னும், ஈசனுண்டென்றாவது ஆன்மாக்களுண்டென்றாவது யாதொ
ன்றும் விளங்கக்கூறுமையாற் பெரியோர்கள், அவருடைய கொள்
கைகளை எடுத்தெடுத்துக்கூறிப் பலவகையாக மறுத்து உரைப்பா
ராயினர்; அம்மறுப்புக்களுட் சில வருமாறு:—

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

அருளிச்செய்த

தேவாரங்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோயில்.

பட்டைத் துவராடைப் படிமங் கொண்டாடு
முட்டைக் கட்டிரை மொழிவ கேளாதே
சிட்டர் வாழ்தல்லைச் சிற்றம் பலமேய
நட்டப் பெருமானை நானூந் தொழுமோமே.

வெற்றையுழல்வார்துவராடையவேடத்தாரவர்களுரைகொள்ளன்பின்
மற்றவருலகின்னவலம்மவைமாற்றிகில்லார்
கற்றவர்தொழுதேத்துச்சிற்றம்பலங்காதலாற்கழற்சேவடிக்கைதொழு
வுற்றவருலகின்னுறுதிகொளவல்லவரே.

திருநெல்வாயில்.

குண்ட மண்டுவர்க் கூறை மூடர்சொற்
பண்ட மாகவை யாத பண்பினர்
விண்ட யங்குநெல் வாயிலார் நஞ்சை
யுண்ட கண்டவெம் முச்சி யாரே.

திருக்கழிப்பாலை.

செய்ய நுண்டுவ ராடையி னாரொடு
மெய்யின் மாசு பிறக்கிய வீறிலாக்
கையர் கேண்மைய னோகழிப் பாலைமெய்
மையன் சேவடி யேயடைந் தாய்ம்மினே.

நீநமகேந்திரப்பள்ளி.

உடைதுறந் தவர்களு முடைதுவ ருடையரும்
படுபழி யுடையவர் பகர்வன விடுமினீர்
மடைவளர் வயலணி மகேந்திரப் பள்ளியு
ளிடமுடை யீசனை யிணையடி பணிமினே.

நீநுவெண்காடு.

போதியர்கள் பிண்டியர்கண் மிண்டுமொழி பொருளென்னும்
பேதையர்க ளவர்ப்பிறிமி னறிவுடையீ ரிதுகேண்மின்
வேதியர்கள் விரும்பியசீர் வியன் றிருவெண் காட்டானென்
றோதியவர் யாதுமொரு தீதிலரென் றுணருமினே.

நீநுவையாறு.

குண்டாடு குற்றுக்கைச் சமணரொடு சாக்கியருங் குணமொன் றில்லா
மிண்டாடு மிண்டருரை கேளாதே யாளமின் மேவித் தொண்ட
ரெண்டோளர் மூக்கண்ண ரெம்மீச ரிறைவரினி தமருங் கோயில்
செண்டாடு புனற்பொன்னி செழுமணிகள் வந்தலைக்குந் திருவையாறே.

திருவாசகம்.

[திருத்தோனோக்கம்.]

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந்
தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு
மத்தன் சுருணையினுற் றோனோக்க மாடாமோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திவ்யப்பரந்தம்.

முதலாயிரம்—திருமாலை, எ.

புலையற மாகி நின்ற புத்தொடு சமண மெல்லாக்
கலையறக் கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்ப ரோதான்
தலையறுப் புண்டுஞ் சாவேன் சத்தியங் காண்மி னையா
சிலையினு லிலங்கை செற்ற தேவனே தேவ னாவான்.

பெரியதிருமொழி—கக - ஆம் பதிகம், ௩.

பொங்குபோதியும்பிண்டியும்முடைப்புத்தர்நோன்பியர்பள்ளியுள்ளுறை
தங்கடேவருந்தாங்களுமேயாகவென்னெஞ்சமென்பாய்
எங்கும்வானவர்தானவர்கிறைந்தேத்தும்வேங்கடம்மேவிநின்றருள்
அங்கனாக நிகின்றடிமைத்தொழில்புண்டாயே.

1233
(1240)
T 41. 100+01/

அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி.

அ - அழகு, 37.

அஃது, 69.

[யன், 309.

அக்கபாதன் - றையாயிகமதாசாரி

அக்கடத்து, 21, 330.

அகத்தாரேவாழ்வார், 130.

அகத்தியர் - ஒரு தெய்வ முனிவர்;

தமது கமண்டலத்திலிருந்த கா

விரியைக் காந்தனென்னும் அரச

சனுடைய வேண்டுகோளால்

பூமியிற் பெருகச் செய்தோர்;

அவ்வரசன் பாசராமருக்கு அஞ்

சித் தம்பால் அடைக்கலம் புருந்

தபொழுது அவனைப் பாதுகாத்

தவர்; தூங்கெயிலெறிந்த தொ

டித்தோட் செம்பியனைக் கொ

ண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்

இந்திரவிழா எடுப்பித்தோர், 2,

149, 242.

[343.

அகதிகள்-ஆதாரமற்றவர்கள், 151.

அகநகர் - உள்நகர், 19, 256, 258.

அகநகர்ச்சுற்றம், 284.

அகநாடகம், 21.

அகநாணுறு - எட்டுத்தொகையன்

ஏழாவது தொகைதூல்; இத்

தொகை தொகுத்தான் உப்பூரி

குடிகிழார் மகனாவான் உருத்திர

சன்மன்; தொகுப்பித்தான் பா

ண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி;

இந்தூல் அகமெனவும் அகப்

பாட்டெனவும் வழங்கப்படும்,

14, 28, 31, 41, 60, 65, 254,

அகநிஷ்டலோகம், 3.

[274.

அகம், 195, 255, 264.

அகமலியுவகை, 168.

அகல், 75.

அகலைய, 194.

அகல்வாய் ஞாலம், 203.

அகலம், 99, 204.

அகலிருவானம், 210.

அகவயின், 5, 20, 109, 111, 118,

165, 205, 209, 227, 275.

அகவரை, 81.

அகவிதழ், 228.

அகவை, 74, 122, 137, 163-4.

அகழி, 64.

அகறல், 29, 41.

அகன் சரை, 131, 177.

அகன் பெருந்திவு, 290

அகன்மனையரங்கம், 87.

அகிஞ்சர்யாயதனலோகம், 3.

அகில், 96, 177, 305, 327.

அகுசலவேதனை - துக்கவறிவு;

இது பஞ்சஸ்கந்தங்களுள் ஒன்

றுகிய வேதனையின் பகுதி மூன்

றனுள் ஒன்று, 381.

அகைமலர் - மலர்ந்த மலர், 275.

அங்கநாடு - தச்சயனென்னும் அரச

சனுடையது; இதன் இராச

தானி கச்சயநகரம், 29, 93, 113.

அங்கம் ஆறு - வேதத்தின் அவய

வங்களான வியாகரணம், சோதி

டம், நிருததம், சந்தஸ், சிதை,

கல்பம் என்னும் ஆறு தூல்கள்,

அங்கஹீனர், 343.

[310.

அங்காகமம் - சைனாகமம் மூன்ற

னுள் ஒன்று; இது பன்னிரண்டு

வகைப்படுமென்பர், 316.

அங்காடிவீதி, 94.

அங்கி - அக்கினி, 194, 319 - 20.

அங்குசம், 45, 204, 306.

அங்கோத்தர நிகாயம் - ஸூத்திர

பிடகத்தின் பேருறுப்பினுள்

ஒன்று; இதிற பிரத்தியக்ஷப்பிர

மாணத்தின் இலக்கணம் கூறப்

பட்டுள்ளதென்பர், 299.

அச்சமென்னும் மெய்ப்பாடு, 111.

அச்சுவவாரியர்-குதிரைவீரர், 331.
 அச்சுவினி, 122.
 அச்சுது, 362.
 அசீரி, 172. [முனிவன், 147.
 அசலன் - பசுவயிற்றிற்பிறந்த ஒரு
 அசன்னாவுள்ளவுபயதன்ம விகலம்,
 அசன்னு, 361. [361.
 அசனிவேகம்-கட்டியங்காரனுடை
 ய பட்டத்துயானை, 45.
 அசாதாரணம், 356.
 அசித்தம் நான்குவகை, 355-6.
 அசித்தகேசகம்பளர் - ஒருமுனிவர்,
 அசுசிபாவனை, 388. [147.
 அசுப்பாவனை, 387 - 9.
 அசும்பு - சிறுதிவலை சேறு, 96.
 அசுரத்தச்சன், 84, 236.
 அசுரர் பலவகையர், 82.
 அசுவகோஷ போதிஸத்துவர் -
 புத்த சரிதத்தை வடமொழியிற்
 காப்பியமாகச் செய்தவர், 111,
 அசைகிலை (ஐ, ஐ), 34. [268, 381.
 அசோகமரம், 41, 267.
 அசோதரம்-இரவிவன்மனென்னும்
 அரசனுடைய நகரம், 93, 104.
 அஞ்சலி, 144, 151.
 அஞ்சனம், 200.
 அஞ்சிலோதி, 97, 255.
 அஞ்செங்கமுநீர், 210.
 அஞ்செஞ்சாயல், 69.
 அஞ்செலி, 59.
 அஞ்சொல், 62.
 அஞ்ஞானம், 106.
 அஞர் - துன்பம், 139.
 அட்டமிதிதி - பட்டினி இருத்தற்
 குரிய தினங்களுனொன்றென்
 பர் சைனர்; அட்டமியில் பகலி
 லுண்ணலாகா தென்பர் தரும
 தூலுடையார், 35.
 அட்டிற்சாலை - மடைப்பள்ளி, 218.
 அட்டர் - தகடு, 163, 281.
 அட்டர்க்குறுமாக்கள், 145, 166.
 அட்டர்ப்பொன்முட்டை, 163.
 அடலருமுந்நீர், 179.
 அடிக்குக்கோலம், 256.

அடிகள், 34, 141, 230.
 அடிசில், 230.
 அடித்தொழில், 247.
 அடித்தொழி - முதற்சூழி, 294.
 அடிதொடலாகிய சூளுறவு, 201.
 அடிபிழைத்தல், 206.
 அடிமனை, 204.
 அடியார்க்கு நல்லார்-சிலப்பதிகார
 உரையாசிரியர், 22, 30, 64,
 109, 117, 133, 150, 200, 205.
 208, 243, 328, 330, 332.
 அடியினையாகிய நாவாய், 120.
 அடிவிளக்கல், 271.
 அடுதொழில், 176.
 அடை, 197.
 அடைக்கலம் - சரண், 366.
 அடைகரை, 96, 103, 168, 173,
 230, 278, 301.
 அடையாளமலை- சோழபரம்பரை
 யார்க்குரிய ஆத்திமலை போல்
 அண்டலை, 308. [வது, 46.
 அண்ணத்தொடர்தல், 370.
 அண்ணல், 298.
 அண்ணுத்தல், 130.
 அண்மைவிளி, 242, 255.
 அணங்கு - தெய்வம், 31, 179.
 அணங்கோ பேயோ, 78.
 அணி - அழகு, ஆபரணம், 40, 49.
 அணிகலம், 94, 195. [238.
 அணிமாதியோக சித்திகள் எட்டு,
 அணியலும் அணிந்தன்று, 100.
 அணுக்கள் ஐந்து, 313.
 அணுக்கள்செறிந்த உலகம், 129.
 அணுக்கள் நான்கு, 312.
 அணுகலணுகல், 225.
 அத்தம் - அரியவழி, 145.
 அத்தமிக்குஞ்சூரியன், 271.
 அத்தி - அஸ்திகாயம்; இஃதுஐந்து
 வகைப்படும்; நிகண்டவாத தூல்
 வழக்கு, 318.
 அத்திபதி - கார்த்தார நாட்டுள்ள
 பூருவ தேசத்தரசன்; நீலபதி
 கணவன்; இராகுலனுடைய தந்
 தை; இவனது இராசதானி இட

வயமென்பது; தன் மைத் துனனும் துறவு பூண்டோனு மான பிரமதருமனென்பவனது கட்டளையால் அந்நகரை நீக்கிப் பின்பு அதன் வடக்கேயுள்ள அவந்திககரை இராசதானியா கக் கொண்டான், 102-4, 278.
அத்திமல்லன் - கங்கவம்சத்தைச் சார்ந்த ஓரசன், 207.
அத்துவதவாதிகள், 234.
அதபலோகம், 3.
அதர் - வழி, 145.
அதன்மாதிகாயம், 318.
அதிசயம், 221.
அதிதேவதை, 294.
அதிமதுரம், 155.
அதிர்கழல் வேந்தன், 206.
அந்தக்கேணி - உள்ளே மறைந்த நீரையுடைய கிணறு; கரப்புநீர்க் கேணியென்றுங் கூறப்படும்; இதனை, 'பிரச்சன்னகடபம்' என் பர் வடநூலார், 211 - 2.
அந்தகாரம், 179.
அந்தணர், 58, 65, 142, 145, 147, அந்தணர் வீதி, 331. [143.
அந்தணநிருவர், 149
அந்தணருவாத்தி, 146.
அந்தணன், 35, 247.
அந்தணிர், 34.
அந்தப்புரம், 257 - 8.
அந்தம் - மரணம், 376.
அந்தரசாரிகள் - சாரணர்; பெளத் தரில் வசித்தபெற்றோர், 332.
அந்தாஞ்செல்லும் மந்திரம், 182.
அந்தாஞ்செல்லுவோர், 225, 260, அந்தரத்திவகம், 290. [298.
அந்தரத்தீவு, 5, 83. [115.
அந்தரத்திரியச்செய்யும்மந்திரம், அந்தரம், 87, 116, 172, 224, 275, 292.
அந்தரி - தூர்க்கை; இவளுக்கு விந்தமலையில் ஓராலயமுண்டு, அந்திக்காலம், 203. [225.
அந்திமலை, 66, 274.

அத்தியென்னும்பசுலைமெய்யாட்டி, 66.
அத்தில் - அசை, அவ்விடம், 92, 132, 150, 165.
அத்திவருணனை, 65.
அந்தீந்தணகதிர், 67.
அந்தீந்தணணிர், 111.
அந்துவயம் - சேர்க்கை, 305, 352.
அந்யதாசித்தம், 355.
அந்யஞ்சாதித்தல், 352.
அநந்தஞானி - மந்தவி தேவன் அநந்தயம், 351, 362. [பெயர், 312.
அநாகாமி, 31.
அநான்மவாதிகள் - ஆன்மாவென் று ஒரு பொருளில்லை யென்று சொல்லுவோர், 355, 375.
அநான்மா, 388.
அரித்தம், 233, 276, 317, 351, அரித்தவாதி, 354. [353, 388.
அரித்தியம், 354.
அரிருத்தன் - பிரத்தியும்நன்மகன், அநுமான், 225. [37.
அநுமான், 305, 309.
அநுமானவளவையில் மற்ற அள வைகளடங்குமென்றல், 350.
அநுமானவிருத்தம், 354.
அநுமானபாசம், 365.
அநுமேயம், 305.
அநைகாரத்திகம், 355 - 6.
அநோமதர்சி - பழைய புத்தர்களு ளொருவர், 369.
அப்பவாணிகர், 329.
அப்பிரகலோகம், 3.
அப்பிரசித்த சம்பந்தம், 354.
அப்பிரசித்த விசேடணம், 354.
அப்பிரசித்த விசேடியம், 354-5.
அப்பிரசித்தவுபயம், 354.
அப்பிரமாண சுபலோகம், 3.
அப்பிரமாணபலோகம், 3.
அப்பிரோக ஸாதனம் - தன்னை எவ்வோனில்லாத கருவி; இது பகலிக்குச் சிறையும் காலும் போல்வது; சைனநூற் கொள் அப்புநீர், 319. [கை, 318.

அப்பூச்சி, 182.
 அபஞ்சிகன் - காசியிலுள்ள ஓரந்த
 ணன்; வேதமோதுவிக்குந் தொ
 ழிலையுடையான் : சாலியென்
 பவளுடைய கணவன், 142.
 அபதானம் - ஸூத்திரபிடகத்தின்
 சிற்றுறுப்பினுள் ஒன்று, 299.
 அபாவம், 360.
 அபாவவளவை, 304, 307, 309.
 அபிதர்மபிடகம் - பெளத்தாகமம்
 மூன்றனுளொன்று, 299.
 அபிதர்மவகை, 366.
 அபிதர்மார்த்த ஸங்கிரகம் - ஒரு
 பெளத்ததால்; இதில் அபிதர்ம
 வகைகள் கூறப்பட்டுள்ளன, 366.
 அம்பரீடன் - ஓராசன், 179.
 அம்பலப்பீடிகை, 150, 152, 158.
 அம்பலம், 7, 152, 159, 178, 185,
 191, 196, 215, 218, 223-4,
 அம்பி-கப்பல், 346. [250-51, 285.
 அம்பு, 95, 195.
 அம்புக் கூடு, 221.
 அம்மாணை, 252.
 அமல்கலம், 388.
 அமங்கலை, 225.
 அமயக்கணக்கர், 12.
 அமயம், 111.
 அமர், 111, 198.
 அமர்காதலன், 197.
 அமர்நகை, 149.
 அமரகம், 65.
 அமரசுந்தரி - பூமிசுந்திரனென்னு
 மரசனுடைய மனைவி; புண்ணிய
 ராசனை வளர்த்த தாய், 281.
 அமரமுனிவணக்கியன், 2, 242.
 அமரர், 367.
 அமரர்கணம், 164.
 அமரர்கோன், 194, 342.
 அமரர்கோனானை, 150.
 அமரன், 248.
 அமராபதி, 340.
 அமலை - திரளை, 178-9.
 அமளி, 89, 89, 193.
 அமிர்தம் - உணவு, 123, 126.

அமிர்துறழ் கீதம், 43.
 அமிழ்தம் நான்குவகை, 337, 345.
 அமுதசுரபி-தென்மதுரையிற் கலா
 நியமத்துள்ள சிந்தாதேவியால்
 ஆபுத்திரனுக்குக் கொடுக்கப்
 பட்ட தெய்வத்தன்மையுள்ள
 ஒரு பாத்திரம்; இது தன்னுட்
 பெய்த அன்னத்தை எடுக்கஎடுக்
 கக் குறையாது மேன்மேலும்
 வளரச்செய்யுந் தன்மையை உ
 டையது; சிலகாலம் ஆபுத்திரன்
 கையிலிருந்துபலவுயிர்களுக்குப்
 பசித்துயரைப் போக்கி மணி
 பல்லவத்துள்ள கோமுகியென்
 னும் பொய்கையில் அவளுவிடப்
 பட்டு அகிற் சிலநாட்கிடந்து
 அப்பால் மணிமேகலை கையிற்
 சென்று தங்கிப் பல உயிர்களு
 டைய பசித்துயர்களைப் போக்
 கியதன்றிக் காயசன் டிகை
 யென்னும் ஒரு வித்தியாதர மங்
 கையினது தீராப்பசியாகிய பல்
 மக வியாதியையும் போக்கிற்று;
 இஃது அறனோடு, ஆருயிர்மருந்
 து, உயிர்மருந்து, ஐயக்கடினா
 னு, கடவுட் கடினா, கடினா,
 தெய்வப்பாத்திரம், பசிப்பிணி
 மருந்து, பலர்தொழு பாத்திரம்,
 பாத்திரம், மாபெரும்பாத்திரம்,
 வணங்குறுபாத்திரம், விஞ்சைப்
 பாத்திரம் எனவும் இந்நூலுள்
 வழங்கப்படும், 6, 121, 123,
 132, 141, 152, 166, 177, 185,
 205, 237, 277, 285, 333, 341,
 343.
 அமுதபதி - இரவிவன்மனென்னும்
 அரசன் மனைவி; தாரை, வீரை,
 இலக்குமியென்னும் மூவரையும்
 பெற்றவன், 104, 132.
 அமுது, 111, 166, 180.
 அமுதுறு நீஞ்சொல், 50.
 அமூர்த்தம், 357, 361, 363.
 அமூர்த்தி - உருவமில்லாதது, 318.
 அமை - இல்லாத, 40.

அமைச்சர் - மந்திரிகள் ; அமாத்
தியரென்னும் வட மொழிச்
சிறைவு; இவர்கள் அரசர்க்குரிய
ஐம்பெருங்குழுக்களில்ஒருவகை
யினர், 13.

அமைச்சியல் மறுகு, 331.

அமைத்தோள், 37.

அமைதி, 52.

அமைவுற, 276.

அயர்த்தல் - மறத்தல், 193, 203,
256, 260, 279, 283.

அயர்தல், 223.

அயர்ந்து - மறந்து, மனந்தளர்ந்து,
விரும்பி, 20, 62, 65, 92, 130,
அயர்ந்தொழிதல், 235. [210, 214.

அயலுருக்கோடல், 260.

அயாவயிர்த்து, 222, 239.

அயிராணி - இந்திராணி, 37.

அயினி, 39.

அர்ச்சனை, 94.

அர்த்ததர்சி - பழைய புத்தர்களுள்
அர்ஜுனத்து, 81. [ஒருவர், 369.

அரங்கக்கூத்தி, 189, 266.

அரங்கம் - ஆடல், 42, 87, 165.

அரங்கியன் மகளிர், 38.

அரங்கினிலக்கணம், 195.

அரங்கு, 159, 189, 293.

அரங்கு வழு - காவிரிப்பூம்பட்டி
னத்திலுள்ள புத்தாலயத்திலிரு
ந்தவை; இந்திரவிகாரங்களுள்
றுங் கூறப்படும், 332.

அரசநீதி, 52.

அரசமரம், 122, 297.

அரசர் கொடுங்கோல் செலுத்துத
லால் யாவருந் தத்தம்நிலைதடுமா
றல், 261.

அரசர் முறைசெயினல்லது பெண்
டிர்க்குக் கற்புச்சிறவாது, 252.

அரசர் புத்தத்திலிறவாது மூப்புற்
றிறப்பின் அவர்களை மேலுல
கடைவித்தற்கு அவர்களுடம்
பைத் தருப்பையிற் கிடத்தி
வானாற் போழ்தல், 254. [257.

அரசருரிமையிலாடவரணுகார்,

அரசவன்னம், 43.

அரசாள் செல்வம், 165.

அரசியல் வழக்கு, 51 - 2.

அரசியன்மறுகு, 331.

அரசினங்குமான், 68.

அரசுகெடுத்தல்மவருதல், 57.

அரசுதலைநீங்கிய வருமறையந்தண்
அரத்தை, 82. [ன், 128.

அரம், 256, 380.

அரமியம் - நிலாமுற்றம், 136.

அரவம்-பாம்பு, முழக்கம், 89, 90,
104, 222, 224, 260.

அரவாய்க்கடிப்பகை - வேம்பு, 33,
அரவ, 222, 265, [90.

அரற்று-வாய்விட்டழுதல், 36, 58,
அரன், 37. [136, 377.

அராகம், 293.

அராந்தாணம், 30, 34, 56.

அராவரசு, 105.

அரிக்குரல், 65.

அரிணம், 60.

அரிது பெறுதிறப்பு, 190.

அரிபுரம், 295.

அரிஷ்டவர்க்கம் - ஆறு பகையின்
கூட்டம்; என்றது, காமமுதலிய
ஆறையும், 124.

அருகத்தானம், 34.

அருகத்துக்கள் - தியானங்கள் ஐந்
தனுள் நான்காவதில் தேறிய
வர்கள்; இவர்கள் உடம்பு நீங்
கியவழிப்புத்தபதம்பெறுவோர்,
388.

அருகன் - பக்குவி, 316, 335.

அருகில்லேன், 243.

அருங்கடி, 257.

அருச்சுனனாகிய பேடி, 39.

அருட்கண் விழிக்க, 241.

அருண்மொழி, 59. [னொன்று, 374.

அருணினைவு - நற்குணம் பத்தினு
அருந்தாபத்தியளவை, 303, 306,
அருந்ததி, 194. [309.

அருந்தவர், 71, 182, 271, 340.

அருந்திறல், 115, 252.

அருந்துநர்சாலை, 218.

அருந்துயர், 141.
 அருந்துயர்மருந்து, 286.
 அருந்தெய்வம், 68.
 அருந்தேமாந்த, 159, 192.
 அருப்புக்கணை, 195, 228, 282.
 அரும்பு, 128, 157, 216, 263.
 அரும்பல், 51, 192, 222, 224.
 அரும்பெறவிளமை, 255.
 அரும்பெறன்மனையான், 118.
 அரும்பொருள், 177.
 அருவி, 180, 182. [375, 377.
 அருவுரு, 237, 271, 369-70, 372,
 அருள்-அன்பு காரணத்தாற்றோன்
 றும் அளி, கட்டளை, 32, 131,
 135, 146, 213, 215.
 அருள்புரிநெஞ்சு, 215, 218.
 அருளறம், 104, 140, 161, 230,
 238, 274, 291, 333. [கை, 61.
 அருளறம்பூண்டவொருபெரும்பூட்
 அருளிக்கேட்பு, 9.
 அருளின் இலக்கணம், 32.
 அருபப்பிரமர் - உலகம் முப்பத்
 தொன்றுள் 28-ஆவதான
 ஆகாசநந்தியாயதன லோகம்
 முதலிய 4 உலகங்களிலும் மு
 றையே தங்கும் நான்குவகைப்
 பிரமகணங்கள்; இவர்களைத்
 தியானம் ஐந்தனுள் ஐந்தாவதில்
 தேறியவர்களுள் பர், 81.
 அருபப்பிரஹ்மலோகம் நான்கு, 3,
 அரைமதியுரும்பு, 200.
 அல், 145.
 அல்லல் - துன்பம், 263.
 அல்லவைபொய்முதலியவை, 247.
 அல்லறம் - பாவம், 175.
 அல்லி - அகவிதழ், 228.
 அல்லியங்கோதை, 115, 234.
 அல்லியம் - புறநாடகம் பதினொன்
 றனுள்ளொன்று; இது திருமாலா
 டல்; இதற்கு உறுப்பு ஐந்து, 37.
 அலத்தம் - அரக்கு, 104.
 அலகில் பல்லுயிர், 272.
 அலகை, 307.
 அலங்கல், 48, 222.

அலசு - வருந்த, 102.
 அலத்தகம், 76, 104.
 அலத்தம், 104.
 அலத்தற்காலு, 166, 342.
 அலம்வருதல், 57.
 அலர்-பலரறிய நிகழ்த்துஞ் சொல்,
 மலர், 4, 20, 46, 245, 284.
 அலர் கொய்தல், 30.
 அலரிமாலு, 53.
 அலருறுத்தல், 224.
 அலவலைமை - மனத்திற்குற்றெற்றிய
 தை ஆராயாது செய்யுந்தன்மை,
 அலவுற்று - சுழன்று, 45 - 6. [182.
 அலவைப் பெண்டிர் - வியபிசு. ரி
 அலைக்கோல், 116. [கன், 14.
 அலைத்தல், 130.
 அலைவலைமை - அலவலைமை, 182.
 அவ்யயீபாவப்பிரகரணம், 148.
 அவ்வியம், 56.
 அவ்வையார் - தாய்மார், 132.
 அவத்திறம், 88.
 அவதி - எல்லை, 239.
 அவந்திக்கொல்லர், 212.
 அவந்திரகரம், 103, 278,
 அவந்திராடு, 167.
 அவம் - வீண், 86.
 அவமதித்தல், 157.
 அவல் - உணவின் விசேடம், 313.
 அவலப்படிற்றுரை, 80.
 அவலம் - வருத்தத் தோன்றி நிற்
 மல், 53, 261, 263, 377.
 அவலவெவ்வினை, 232.
 அவா, 380.
 அவி - தேவருணவு, 165.
 அவித்யை - துவாதச நிதானத்துள்
 ஒன்று, பேதைமை, 369.
 அவிரயம், 89, 209, 265.
 அவிராசவாதி, 354.
 அவிருகர்ச்சி, 165.
 அவிப்பலி - வீரர்கள் தக்கருயி
 ரைப் பலியாகக் கொடுத்தல்;
 இது புறப்பொருளின் பகுதியா
 கிய வாழைத் திணையின் துறை
 அவையம், 144. [களுளொ

அமகு, 195.
 அழல் - வீடம், 259, 294.
 அழல்வாய்ச்சுடலை, 75.
 அழலீமம், 171.
 அழலோம்பாளன், 57.
 அழற்கனாகம், 150, 259.
 அழற்பெய் குழிசி, 75.
 அழிகுலம், 147.
 அழிதகவு, 136.
 அழிதன்மாவைத்தாயதுறக்கம், 125.
 அழியல் - வருந்தாதே, 153.
 அழிவினன்-வருத்தமுடையான்,
 அழுக்குடை யாக்கை, 34. [20.
 அழுஞ்சாற்குடை, 73.
 அழுங்கல்-வாய்விட்டமுதல், 53.
 அழுவம் - பரப்பு, 95.
 அழுவளிப் பூசல், 73.
 அழைஇ - அழைத்து, 65.
 அளக்கர் - கடல்; அளத்தையுடை
 மையின் இப்பெயர்பெற்றதென்
 பர், 179. [வோர், 329.
 அளவர் - அளத்தற்றெழில் செய்
 அளவு அளவியென நின்றல், 298.
 அளவை - அளத்தல், 127.
 அளவைகளுள் இக்காலத்து வழ
 ம்குவன, 309.
 அளவை பத்து, 303, 308.
 அளவையிரண்டு, 349.
 அளவையிலக்கணம், 350.
 அளவைவாதம், 349. [334.
 அளவைவாதி, 303, 309, 325.
 அளியன்-அளிக்கத்தக்கான், 174.
 அளை, 224.
 அற்புக்கடன், 293.
 அற்புதக்கிளவி, 227.
 அற்புதச்சதி - இருத்தி, 268.
 அற்புதப்பாவை, 92.
 அற்புதம்-ஆச்சரியம், 132.[ல், 39.
 அற்றங்காவாச்சுற்றுடைப் பூந்துகி
 அற்றைப்பரிசாரம்-விலைமாதர்கள்
 ஆடவரிடத்து அன்றன்று வாங்
 கும் விலை, 266.
 அறக்கதிராழி, 61, 110, 298.
 அறக்கோட்டம், 7, 202.

அறக்கோல்வேந்தன், 165.
 அறங்கடை - பாவம், 180.
 அறங்கரியாகவருள்காரத்து, 131.
 அறங்கேட்டல், 276.
 அறச்சாலை-தருமசாலை, 332, 344.
 அறச்செவி, 106, 108.
 அறஞ்சாற்றல், 141.
 அறஞ்செய் மாக்கள், 156.
 அறத்தகை முதல்வன், 337.
 அறத்தகையாசனம், 100-101.
 அறத்திற்கேது, 339.
 அறத்தின் வித்து, 113, 130.
 அறத்தினிலக்கணம், 291.
 அறத்தினீட்டிய பொருள், 178.
 அறத்தோர்வனம், 68.
 அறத்தருசால்பு, 228.
 அறத்தருநெஞ்சு, 146.
 அறநெறிச்சாரம், 106.
 அறம் - புண்ணியம்; இஃது அருள
 றம், அன்புகொளறம், தாங்கா
 நல்லறம், நல்லறம், பெருமை
 சால் நல்லறம், மலையாவறம்,
 மிக்கவறம், முன்னவன் போதி
 யின் நல்லறமென்று இந்
 தாலுள் வழங்கப்படும், 105,
 114-5, 177, 179, 216, 232,
 247, 284.
 அறம்பாடு, 108, 115, 164.
 அறம் மூவகை, 365.
 அறமே துணையாவது, 248.
 அறமொழி, 121.
 அறல் - கருமணல், 219.
 அறல் விளங்கும் நிராமணல், 97.
 அறவணவடிகள் - காவிரிப்பூம்
 பட்டினத்திலிருந்த புத்த சங்க
 த்துள்ள ஒரு முனிவர்; கோவ
 லன் கொலை யுண்டது கேட்டு
 வருந்தியடைந்த மாதவிக்குத்
 தருமோபதேசஞ் செய்து துன்
 பகற்றித்திறவுபூணச் செய்தோ
 ர்; பாதபங்கயமலையைத் தாம்
 தரிசித்ததன்றித் துச்சயனென்
 னும்அரசனையும் மனைவியரோடு
 சென்று தரிசிக்கும்படி செய்தது

வர்; மணிமேகலைக்கு ஆபுத்தி திரன் வரலாற்றையும் அமுத சுரபியின் பெருமையையும் உணவளித்தலின் விசேடத்தையும் எடுத்துக்கூறிப் பலருடைய பசித்துன்பங்களையும் போக்கும் படி செய்ததன்றி அவனை வழிப் படுத்திய ஆசிரியரும் இவரே; தீவதிலகையாலும் கந்திர்பாவைத் தெய்வத்தாலும் நிரம்பப் புகழப் பெற்றவர்; சாவிரிப்பும் பட்டினத்தைக் கடல்கொண்ட பின்பு வஞ்சி நகரத்தை யடைந்து அய்விடத்தே துறவு பூண்டிருந்த கோவலன் தந்தையோடு அளவளாவி அப்பாற் காஞ்சிநகரஞ் சென்று அங்கே தவம்புரிந்திருந்தார்; தம்மை வணங்குவோர்க்கு, 'அறிவுண்டாக' என்றும், 'வாய்வதாக நின்மனப் பாட்டறம்' என்றும் இவர் ஆசிகூறியவாற்றால் எல்லோரும் எப்பொழுதும் ஞானமுடையராகவும் தருமமுடையராகவும் இருத்தல் வேண்டி மென்றெண்ணியிருந்தாரென்றும், "நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாலி னுரைமூதாளன்" என்றும், "நாத்தொலை வில்லை யாயினுந் தளர்ந்து, மூத்தலிவ் யாக்கை வாழ்கபல்லாண்டு" என்றும் கூறப்பட்டிருத்தலால் இவர் மிக்க மூப்புற்றும் சிறிதும் சொல்வன்மை குன்றா இருந்தாரென்றும் தெரிகிறது; இன்னும் 'புழுதறுமாதவன்' எ - ம், 'தணி பொருள் மாதவன்' எ - ம், 'நன்றறி மாதவன்' எ - ம், 'மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி, யறவணவடிகள்' எ - ம், 'அல்லவை கடிந்த வறவணவடிகள்' எ - ம், 'அறந்தி கழ் நாலி நைவணன்' எ - ம், இந்நூலில் ஆங்காங்குச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிருத்தலால்

இவரது தாய்மை முதலியன இனிது விளங்கும், 6, 25-6, 51, 113 - 4, 124, 132 - 5, 141, 152, 161, 165-6, 186, 232, 237-8, 250, 266, 270-71, 277, 289-90, 325-6, 334, 339, அறவரசு, 290. [344, 346, 349. அறவழி, 100. அறவாழி, 61, 348. அறவாழியான்வோன், 67, 113. அறவி - அறத்தையுடையது, 110, 137, 234. அறவி நாவாய், 110, 120. அறிவியங்கிழவோன், 110, 120. அறவியான்-அறத்தோடுகூடியவ அறவிலைபகர்வோர், 128. [ன், 20. அறவிலைவாணிகன்-பொருளைவிடையாகக் கொடுத்து அதற்குத்தருமங்கொள்ளும் வியாபாரி, 128. அறவரை, 106. அறவெயில், 230. அறவோர்-முனிவர், 216, 218. அறவோன் - புத்தன், 99, 107, 134, 178, 343. அறன், 166, 233-4, 276. அறனும்படை, 213. அறிதலுமறிதிரியோ, 229, 235. அறிந்த பிறவியான், 107. அறிபிறப்பு, 108, 115. அறிபொருள், 234. அறியாப்பாலகன், 79. அறிவனால், 306. அறிவில்லாத சிறியர், 166. அறிவு, 52, 33, 141, 198. அறிவுண்டாகவென்று கூறல், 271. அறிவுதலைப்பட்ட ஆயிமை, 255. அறிவு திரிதல், 255-6. அறிவு பாழாதல், 103. அறிவு பிறதாகியது, 198. அறிவுரைத்தல், 223. அறுகு } - அறுகம்புல், 137. அறுகை } அறுசுவை, 337, 345. அறுவை, 75.

அறுவையர்-உடைகெய்வோர், 331.
அறை-உவமவுருபு, ஓசை, 32, 50-
அறைகழல், 7. [51, 217, 224.
அறைந்தனர் சாற்றல், 229.
அறைபோகமைச்சர் - கீழறுக்கும்
மந்திரிகள், 14.
அறைபோதல், 32, 97.
அன்பு - அருட்கு முசலாகி மனத்
தின்கண் நிகழும் நேயம், 32.
அன்புகொளறம், 335.
அன்புடனணையவருண்மொழி,
அன்மகன், 389. [59.
அன்றிற் சேவல், 65.
அன்றிற் பேடை, 65.
அன்றைப்பகல், 106.
அன்னச் சேவல், 64, 98, 208.
அன்னதானம், 156, 333.
அன்னப்புள், 40, 65, 208.
அன்னம்பட்டியம் - ஒருதமிழ்தூல்;
கத்தியருபமாக உள்ளது; இது
தருக்கச்சுக்கிரச தீபிகையென
வும் பெயர்பெறும்; தாமியற்றிய
வடமொழித் தருக்கச்சுக்கிரகத்
திற்கு உரையாகத் தெலுங்
கராகிய அன்னம்பட்டரென்பவ
ரால் வடமொழியிற் செய்யப்
பட்டுப் பின்பு திருவாவடுதறை
யாதீனச் சிவஞான யோகிகளால்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, 350.
அன்னமூட்டல், 350.
அனந்தர் - கன்னையுண்டமையாலு
ண்டான செருக்கு, 90.
அனுமானம், 350.
அனுமானவளவை, 303-5, 309,
323 - 4, 349.
அனுமானவாபாசம், 365.
அனுமானவிரூத்தம், 354.
அனுமானஸூத்திரம்-ஒரு பெளத்
ததூல்; அனுமேயத்தினிலக்க
ணங்களைக் கூறுவது, 350.
அனுமேயம் - பெளத்தர்களுடைய
பிரமாணமுற்றநுள் ஒன்று,
305.
அனுவாதம் - முன்னர்ப் பெறப்

பட்டதொன்றனை வேறென்று
விதித்தற்பொருட்டுப் பின்னரு
ம் எடுத்தோதுதல், 2.
அனையது, 52, 180.
அவ்ட்டாங்கசீலம், 231, 365.
அவ்ட்டாங்கமார்க்கம்-ஸம்மியக் தி
ருஷ்டி முதலியவற்றையுடைய
வழி; இது நடுமார்ச்சுமென்றுங்
கூறப்படும், 381.
அஸ்தேயம் - திருடாமை, 231.
அஸங்கிரகம் - இரவாமை; இஃது
அப்பிரதிக்கிரகமெனவும் வழங்
கும்; இவ்வாறன்றிப் பொருள்
களைப் பின்பு வேண்டுமென்று
சேகரித்து வைத்துக்கொள்ளா
மையென்றும் பொருள்கூறுவர்,
231.
அஸம்ஜ்ஞாஸத்துவலோகம், 3.
அஹிம்ஸாபரமோதர்ம - கொல்லா
மையே தருமங்களுள் மேலா
னது, 61.
அஹிம்ஸை - கொல்லாமை, 231.
அகப்பாதுமுனிவர் - கௌதமர்;
இவர்கையாயிகமதாசாரியர்; கா
லிற் கண்ணுடைமையின் இவர்
க்கு இப்பெயர்வந்ததென்பர்,
309. [163 - 4, 306.
ஆ - பசு, 103, 143, 145, 150,
ஆக்கினையபுராணம் - ஒருவடதூல்;
பதினெண்புராணத்துளொன்று;
எண்ணுயிரம் கிரந்தங்களுடைய
ஆகம், 224, 257. [யது, 105.
ஆகம், 309, 316.
ஆகமவளவை, 303, 306.
ஆகமவிரூத்தம், 354.
ஆகாசம், 318-9.
ஆகாசானந்தியாயதனலோகம், 3,
ஆகாயக்கூகை, 2. [81.
ஆகாயகமனம், 219.
ஆகாயசாரிகள் - சாரணர், 298.
ஆகாயப்பூ, 387.
ஆகுபெயர், 36, 45, 96, 143 - 4,
ஆங்கண், 5, 47, 184. [182.
ஆங்கது, 69, 76, 80, 101, 116,

130, 186, 186, 235, 237, 373.
ஆங்கவர், 113, 134-5, 152, 154.
ஆங்கவன், 68, 87, 184, 218, 251, 264.
ஆங்கவன், 62, 68, 108, 112 - 3, 198, 157, 182 - 3, 199, 248, 251, 258, 265.
ஆங்கவை, 140, 168.
ஆங்கனம், 25, 29, 121, 131, ஆங்கரவிகாரம், 319. [176-7.
ஆங்கு, 186, 232, 278.
ஆச்சரியம், 167. [155, 271.
ஆசனம், 99 - 100, 106-7, 109, ஆசனம்வரையறுத்தல் - தவஞ்செய் வோர்க்குரிய நியமமெட்டினு ளொன்று, 386.
ஆசாநாயகன், 222.
ஆசாரக்கோவை - ஒரு தமிழ்தூல்; சங்கமருவிய பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள் ஒன்று; இந்நூலைச் செய்தவர் பெருவாயின்முள்ளி யாரொன்பவர், 132, 300.
ஆசிரயாசிட்டம், 355.
ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், 46-7, ஆசிரியன், 125. [251-2, 311.
ஆசுவகநூல், 311.
ஆசுவகமதம், 312, 315.
ஆசுவகவாதம், 325.
ஆசுவகவாதி, 325.
ஆசுவகன், 325. [ளொன்று, 374.
ஆசையறுத்தல் - நற்குணம் பத்தனு ஆட்டியலைத்தல், 146.
ஆட்டுவாணிகர், 329.
ஆட, 181.
ஆடகம், 47.
ஆடம்ஸ்பீக் - இலங்கைத்தீவிலுள்ள மலைகளுள் ஒன்று; இது சமந்த கூடமென்றும் சமந்தமென்றும் சமனொளியென்றும் வழங்கப் படும்; இதனுச்சியில் புத்தனு டையபாதபீடம் உண்டென்பர், ஆடரங்கு, 42. [119.
ஆடல்பாடலமுரு, 195.
ஆடல்புணர்த்தல், 88.

ஆடலங்கணிகை, 118.
ஆடலாசிரியன் - கிருத்தகன்; பாத நூலுட்கூறிய பஞ்சாசாரியர்க ளுள் ஒருவன், 87. [199.
ஆடவர், 29, 41, 90, 188, 195, ஆடவர்குறுகாவருங்கடிவரைப்பு, ஆடி, 99, 210. [257.
ஆடிடம், 236.
ஆடியசாந்தம், 172.
ஆடியசாயல், 20. [ரோரணி, 136.
ஆடுக்கூத்தியரணியேபோல வேந் ஆடை, 181, 195.
ஆண்கடன், 128.
ஆண்டலைப்புள் - ஆண்மகனதுதலை போன்ற வடிவமுள்ள ஒருவரை ப்பட்டி, 73-4.
ஆண்டலைப்புள் தலைமுளை தின்னல், ஆண்டு, 156, 181-2. [73.
ஆண்மகன், 73.
ஆணு - நேயம், 2.
ஆணை - கட்டளை, 32, 35, 217.
ஆத்தன், 299, 311.
ஆத்திப்பூ, 322.
ஆத்திமலை - சோழர்களுக்கருகிய அடையாளமலை, 46.
ஆத்திரேயம் - ஒரு வடநூல்; வே தாங்கமாகிய கற்பவகைகளுள் ஒன்று; அத்திரிமுனிவராத் செய் யப்பட்டது, 310.
ஆதிசான்முனிவன், 86, 100. [347.
ஆதிமுதல்வன், 67, 113, 136, 141, ஆதிரை - சாதுவன் மனைவி; ஒப்பு யர்வில்லாக் கற்பினன்; இவன் தன் கணவன் இறந்தானென்ப து கேட்டு உயிரை விடுத்தற் குத்தீயிற் பாய்ந்து அது சுடா மையால் வருத்தமுற்றிருந்து, 'உன் கணவன் விரைவில் வரு வான்' எனக்கூறிய அசீரியைக் கேட்டுப் பின்பு அவ்வண்ணமே கணவன் வரப்பெற்று அவனோடு கூடி வாழ்ந்திருந்தான்; மணி மேகலை இரந்தபொழுது, 'பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணியறுக'

என்று சொல்லி அமுதசுரபியில்
முதலிற் பிச்சையிட்டவன் இவ
ளே; பத்தினிப் பெண்டிரென்
றும் வான்றரு கற்பினனென்
றும் இந்நூலிற் சிறப்பிக்கப்பட்
டவன், 7, 168-73, 177-8.
ஆதுலமாக்கன்-பிக்கவறுமைபுடை
யோர், 45.
ஆந்திரதேசம்-தெலுங்குநாடு, 207.
ஆந்திகம், 310. [பவன், 306, 316.
ஆப்தன்-உண்மையையே சொல்லு
ஆப்பி - சாணம்; இது வடமொழி
யில் 'கோபுரிஷம்' என்று கூறப்
படும், 212.
ஆபத்தம்பம் = ஆபஸ்தம்பம் - ஒரு
வடநூல்; இது வேதாங்கமாகிய
கற்பவகைகளுள் ஒன்று; ஆபஸ்த
ம்ப முனிவரார் செய்யப்பட்ட
து, 310.
ஆபரணங்களில்லாத தோற்றம் -
இயற்கை அழகு, 40.
ஆபஸ்தம்பக்ருஹம்-ஒருவடநூல்;
ஆபஸ்தம்பமுனிவரார் செய்யப்
பட்டது; இல்லற நெறியைக்
கூறுவது, 90.
ஆபாஸ்வரலோகம், 3.
ஆபுத்திரன் - சாலியின் புதல்வன்;
பிறந்தநாள் தொடங்கி ஏழுநா
ளளவும் ஒரு பசு பாலூட்டி
வளர்க்க வளர்த்தமையால் இவ
ன் இப்பெயர் பெற்றான்; அன்
பும் அருளுமுடையோன்; தென்
மதுரையிற் கலாசியமத்துள்ள
சிந்தாதேவியால் அமுதசுரபி
யென்னும் பாத்திரம் பெற்றுப்
பலவுயிர்களுக்கும் உணவளித்
துப் பாதுகாத்து மணிப்பல்லவ
தில் இறந்து பின்பு சாவகநாட்
டுள்ள நாகபுரத்திற் (Nagpur)
பசுவயிற்றிற் பொன்னுட்டை
யிற்றங்கிப் பிறந்து புண்ணிய
ராசனென்று பெயர்பெற்றவன்,
6, 8, 121, 123, 132, 135,
142-3, 146, 151 - 6, 159,

162-5, 185, 233, 248, 274,
ஆம்பல், 96, 323, 276, 281, 286.
ஆமகன், 144, 147.
ஆமந்திரிகை-ஒருவகைத்தோற்குரு
ஆய்க்குடி, 306. [வி, 88.
ஆய்கழல், 215.
ஆய்தொடி, 237, 259.
ஆயத்தார், 26.
ஆயதனம் - இடம், 375.
ஆயபிறவி, 118. [270, 273-4.
ஆயம் - மகளிர் கூட்டம், 88 - 9,
ஆயமெட்டு-எண்பேராயம்; இவை
அரசர்களுக்குச் சகாயஞ் செய்
வோராகிய எண்வகையினரு
டைய கூட்டம்; இவற்றை அக்த
டமகாவர்க்கமென்பர் வடநூ
ஆயித்தி, 210. [லார், 13.
ஆயிரங்கண்ணேன், 158, 194, 265.
ஆயிரவாரத்தாழியந்திருந்தடி, 63,
ஆயிழை, 101, 185. [126.
ஆயினும்-விசுப்பப்பொருளைத் தரு
வதோர் இடைச்சொல்; எண்ணி
டைச்சொல், 52, 71, 253, 291.
ஆபுதங்கள் ஐந்து - சங்கம்முதலி
யன; திருமாலுக்குரியவை, 33.
ஆர்கை - சிறைதல், 94.
ஆர்த்தவாயன், 35.
ஆர்த்தி, 139.
ஆர்புனதெரியல், 214.
ஆரங்கண்ணி, 46.
ஆரூர், 153. [சுண்டிர், 194.
ஆரணங்காகிய பெரும்பெயர்ப் பெ
ஆரணங்காகிய வருந்தவன், 182.
ஆரணவுவாத்தி, 142, 148.
ஆரண வேதம், 311.
ஆரம், 210.
ஆரவாரித்தழைத்தல், 43.
ஆராமம் - உண்டாக்கப்பட்டசோ
லை; உபவனமென்றும் வழங்கப்
படும், 5, 29. [பாமை, 376.
ஆராமம் - தெவிட்டாமை, நிரம்
ஆரிடை-அரியவழி, 70, 145, 252.
ஆரியப்பேடி - ஆரியக்கூத்தரித்
பேடி, 37.

ஆரியபரியேஷணஸூத்திரம்-மத்
தியமநிகாயமென்னும் நூலின்
பகுப்பினுள்ளோன்று; இதில் புத்
தசரிதம் கூறப்படும், 366.
ஆரியவரசர் - கணகன் விசயன் முத
லியோர், 301-2.
ஆரியன்மைதி, 233, 276.
ஆரிருள், 105, 203.
ஆருமிலாட்டி, 79.
ஆருமிறியேன், 78.
ஆருயின்மையினரும்பினியுற்றோர்,
ஆருயிர், 237, 259. [184.
ஆருயிர் மருத்துவி, 180.
ஆருயிர் மருத்து-சோழ, 111, 123,
130-31, 178, 237, 342, 344.
ஆருயிர் முதல்வன், 155, 159.
ஆருயிருண்டது, 78-9, 225.
ஆருயிரோம்புகன், 155, 158, 161.
ஆருயிரோம்புகொரு பெரும்பூட்
ஆல், 807. [கை, 32.
ஆலமர் செல்வன் - சிவபெருமான்,
ஆலம் - ஆலம், 94. [39.
ஆலமயில், 43.
ஆலோ, 73.
ஆவணி, 121.
ஆவதை, 236.
ஆவதொன்று, 80.
ஆவம் - அம்பருத்தானி, 221.
ஆவி - புகை, 356.
ஆவின்கடைமணியுருநீர் நெஞ்சு
ஆழ்கடற்பெளவம், 44. [சுட, 252.
ஆழி, 252.
ஆழித்தாழி யகவரை, 81.
ஆழிதொட்டான், 252.
ஆழிபங்குன்றம் - சக்கரவாளகிரி,
ஆற்றப்பாலகர், 75, 91. [83.
ஆற்ற மாக்கள், 183, 205. [128.
ஆற்றமாக்களரும்பகினைவோர்,
ஆற்றிடைப் பெரும்போர்புரிதல்,
ஆற்றதல் - உதவுதல், 153. [214.
ஆற்றுத்துணை, 183, 295.
ஆற்றுநர்க்கனிப்போர், 128.
ஆற்றுப்படுத்தல், 38.
ஆற்றுவது, 128, 153.

ஆற்றிமரபினறிந்தோர், 17.
ஆறு - யாறு, 219.
ஆன்மா, 359.
ஆன்றவர் - அமைந்தவர், 22.
ஆனந்தம், 23.
ஆனைத்தீநோய், 7, 220.
ஆஸ்தானம் - பலரும் வந்திருத்தற்
குரிய சிறந்த இடம், 31.
இகத்தல், 140.
இகந்த வட்டிடை, 37.
இகல், 222.
இகலுளந்தாரத்தல், 213.
இகலெரிபொத்தி, 222.
இகலும் - அறையும், 15.
இங்கிதம் - குறிப்பு, 222.
இங்கிவன் - இவன், 223.
இசைக்காரர் - பாணர், 330.
இசைச்சொலளவை, 127.
இசைத்தல், 206.
இசைப்பாடல், 210.
இசைப்பாணர் - பாணச்சாதியருள்
ஒருவகையார், 330.
இசைபடுத்திஞ்சொல், 53.
இசையாசிரியன் - தோசாசிரியன்;
பரதநூலுட்கூறிய பஞ்சாசிரிய
ருள் ஒருவன், 87.
இசையினிலிவட்குத்தோற்றும்,
இசையுந் - ஒப்பன், 40. [201.
இஞ்சி - கோட்டை, 64.
இட்டகாலத்து, 231.
இட்டசாபம் கட்டல், 296.
இட்டுவாய்க்கரண்டை, 34.
இடக்கர், 267.
இடக்கை - ஒருவகை வாத்தியம்;
வினைக்கிரியைகள் இடக்கையாற்
செய்யப்படுதலின் இஃது இப்
பெயர் பெற்றதென்பர் அடி
யார்க்கு நல்லார், 88
இடங்கர் - முதலைச்சாதி விசேடம்,
இடங்கழிகாமம், 109, 196. [327.
இடங்கழிநெஞ்சத்திணையானை,
இடங்கழி மான்மலை, 109. [200.
இடபம், 121, 164.
இடம்வரையறுத்தல் - தவஞ்செய்

வார்க்குரிய நியமங்கள் எட்டி
னுள் ஒன்று, 386.
இடமுறை மும்முறை வலமுறை
இடர், 154, 228, 232. [வாரா, 102.
இடவயம் - அத்திபதி என்னுமரச
னுடைய நகரம்; கார்தாரநாட்
டிந்நருவதேசத்தினுள்ளது; இடி
வயமெனவும் வழங்கும், 103.
இடவயின், 163, 237.
இடிக்குரன் முழக்கம், 91.
இடியுறுமுழக்கு, 14.
இடின், 32-3.
இடுக்கண், 48, 258, 266, 294.
இடுங்கற்குன்றம், 211.
இடுபிணக்கோட்டம், 84. [ன், 216.
இடுபொருள்-பிறர்வாவிட்டபொரு
இடும்பை - துன்பம், 14, 49, 198,
இடுமணல், 180. [376.
இடுவான்வேண்டி - இடவீரும்பி,
இடுஉம், 243. [249.
இடை - காலம், சமயம், 51.
இடைச்சேரி, 306.
இடைச்சொல், 189, 253, 291.
இடைநிலை - நடுவில்நிற்கல், 122.
இடைநிலைவரைப்பு, 328.
இடையாமம், 152.
இடையிட்டமொழிதல்-தவஞ்செய்
வார்க்குரியநியமங்கள் எட்டி
ன் ஒன்று, 386.
இடையிருள்யாமம், 84, 93, 171.
இடையின்றி, 154. [193, 223.
இடையூறு, 304.
இணர் - பூங்கொத்து, 93.
இணை - இரண்டு, 270-71, 275.
இத்தியுத்தம் - குத்திரபிடகத்தின்
சிற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்று, 299.
இதழ் - பூமடல், 210.
இதன்முள், 41.
இதுஉம், 20.
இதை - சுப்பற்பாய், 44, 46, 160.
இந்தியம் - பொறிகள், 359.
இந்திரகுலம், 275.
இந்திரகோடணை, 62, 86, 183.
இந்திரசாபம், 269, 349.

இந்திரசிறப்பு, 123.
இந்திரதனு, 328.
இந்திரதிருவன், 213.
இந்திரவிசாரம் ஏழு - காவிரிப்பூம்
பட்டினத்துள்ள புத்தாலயத்தில்
இந்திரனால் நிறுபிக்கப்பட்டுள்ள
ஏழாங்குள்; புத்தசங்கத்தார்
இருத்தற்கு இடமாக இருந்த
வை; சாரணர்கள் இவற்றிலிருந்
து பெளத்தாகமங்களை உபதே
சித்தார்க்கென்று தெரிவித்து,
298, 332.
இந்திரவில்லின் தோற்றம் தேவர்க
ளுடைய தோற்றத்திற்கு உவ
மை, 67.
இந்திரவிழா - அகத்திய முனிவர்
கட்டளைப்படி தூங்குகயிலெ
றந்த தொடித்தோட் செம்பி
யனென்னும் அரசனால் தொட
ங்கப்பட்டு வருடந்தோறும் கா
விரிப்பூம் பட்டினத்திற் சோ
ழ பரம்பரையோரால் இந்திர
னுக்கு நடத்தப்பட்டுவந்த உற்
சவம்; இதனை நெடுமுடிச் சின்னி
யென்னுமரசன் செய்யாதொழி
ந்தமையாலேதான் காவிரிப்பூம்
பட்டினம் கடலாற் கொள்ளப்
பட்டது; இஃது ஆயிரங் கண்
கண்ணென் விழாவெனவும், இந்
திரகோடனையெனவும், இந்திர
கோடணைவிழாவெனவும், தீவ
கச்சார்தியெனவும் இந்நூலில்
வழங்கும், 14-5, 29, 31, 86-7,
269, 289, 347. [பத்தெட்டு, 12.
இந்திரவிழாவிற்குக் காரணம், 1.
இந்திரன் - தேவராசன்; இவன்
தூங்குகயிலெறந்த தொடித்
தோட் செம்பியனால் விழாக்
கொள்ளும்படி வேண்டப்பட்
டான்; மணிபல்லவத்தில் புத்த
பீடிகையை நிறுயித்துத் தரி
சித்தோருடையபழம்பிறப்பைப்
புலப்படுத்தும் பெருமையை

அதற்குண்டாக்கி அதனைப் பாதுகாக்கும்படி தீவதிலகையென்னும் தெய்வப் பெண்ணையும் நியமித்தான்; உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் ஆபத்திரனுக்கு வரமளித்தற்கு வந்து தன்வார்த்தையை அவன் மதியாதது தெரிந்து இரப்போரைக்காணாது அவன் வருந்தும் வண்ணம் மழை பெய்வித்து எவ்விடத்தும் வளமுண்டாகச் செய்தான்; தனது ஆசனமாகிய பாண்டு கம்பளத்தினது நடுக்கத்தால் உலகிலுள்ள அறவியல்புடையார்க்குச் செய்ய வேண்டியவற்றையறிந்து விரைந்து செய்பவன்; சாவகநாட்டுள்ள நாகபுரத்தரசர் இவன் பரம்பரையோர், 4, 12, 14, 16, 29, 118, 125, 128, 155-7, 165, 194, 222, 280, 342, 347-8.

இந்திரன் ஆயிரங்கண் பெற்றது, இந்திரன் மருமான், 275. [194.

இந்திரியம், 304, 306, 372, 375.

இப்பி - சிப்பி, 308.

இம்பர், 296.

இம்மை, 35, 323.

இமயம் - ஒருமலை; செங்குட்டுவனென்னுஞ் சேரன் பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகி உருவத்தைச் சமைப்பித்தற்கு வருவித்த கல் இம்மலையினதே; இதுமேருவென்றுங் கூறப்படும், 194, 293.

இமயவரம்பனெடுஞ் சேரலாதன் - ஒரு சேரன்; இவன் வடநாட்டரசர்களை வென்று இமயமலையில் தனது குலவிலச்சினையாகிய விற்பொறியைப் பொறித்த மையால் இப்பெயர் பெற்றான்; விடர்ச்சிலை பொறித்தவேந்தன் எ-ம், இமயவரம்பன் எ-ம், நெடுஞ்சேரலாதனென்றும் கூறப்படுபவன்; இவனுக்கும் சிலப்பதிகாரக்கதைத்தலைவனாகிய கோவ

லனுக்கு ஒன்பது தலைமுறை முன்னோன கோவலனென்பவனுக்கும் சிறேகம் உண்டென்று தெரிகின்றது, 335-6.

இமிர்தல், 31.

இமிகடல்வரைப்பு, 183.

இமையமால்வரை, 301.

இமையவில், 194.

இமையோர், 200.

இயக்கம், 276.

இயக்கு, 49.

இயங்கலுமியங்கும், 36.

இயமானன் - யாகத்தலைவன், 509.

இயல்குணன், 60.

இயல்பளவை - பிரமானங்களுளொன்று; இதனை ஸ்வபாவலிங்கமென்பர் வடநூலார், 306.

இயல்பு - ஸ்வபாவம், 372.

இயல்புநயம் - ஒற்றுமை முதலிய நான்கு நயங்களுள் ஒன்று; 371,

இயல்பு பன்னிரண்டு, 272. [385.

இயல்பு மிகுத்துரை, 383.

இயலாசிரியன் - கவிஞன்; பரதநூலுட் கூறப்பட்ட பஞ்சாசாரியர்களுள் ஒருவன், 87.

இயவு - வழி, 143.

இயற்கைப் பொருளையிற்றெனக்கிளத்தல், 307.

இயற்படுபொருள், 272.

இயற்றல், 297.

இயன்ற - இயற்றிய, 47.

இயைந்துரை, 383. [வாதிகள், 234.

இரணியகருப்பவாதிகள் - பிரஹ்ம இரத்திமன்றம் - இலந்தைமரம் நிற்கும் மன்று, 74. [331.

இரத்தினங்களை விற்கும்வாணிகர், இரத்தினதீவம் - மணிபல்லவமென்னுந் தீவிற்கு அயலிடத்தே புள்ளதாகிய ஒரு சிறுதீவு; இலங்காதீவமென்றுங் கூறப்படும்; இதில் புத்தருடைய பாதப்படிமை அமைக்கப்பெற்ற உச்சியையுடைய மலை (ஆடம்ஸ்பீக்) ஒன்றுண்டு, 110, 119 - 20.

இரத்தினபுரி, 119.
 இரத்தினவேலைக்காரர், 212.
 இரத்தினவாழ்க்கை, 153, 197,
 இரப்போர், 130, 157, 205. [285.
 இரவிகுலம், 268.
 இரவில் தூய்மையில்லாத உணவை
 ப் புசியாமை, 231.
 இரவின்மண் - அசோதா நகரத்
 தரசன்; அமுதபதியின் கணவ
 ன்; இலக்குமியின் தந்தை, 93,
 104, 182.
 இராக்கடைவேசை, 242.
 இராகவன், 307.
 இராகவேகம், 109, 196.
 இராசி - கேழ்வாரு; இஃது எண்
 வகைக் கூலத்துள் ஒன்று, 9.
 இராகுலன் - அத்திபதியென்னும்
 அரசனுக்கு நீலபதி வயிற்றிற்
 பிறந்தவன்; இலக்குமியின் கண
 வன்; திட்டிவிடமென்னும் பாம்
 பால் இறந்து பின்பு உதயகுமா
 றைப் பிறந்தோன், 104 - 6,
 109-10, 112, 118, 129, 197,
 231, 259, 279.
 இராசக்கிருக நகரம், 114.
 இராசதானி, 167, 297.
 இராசப்பெருந்தெரு, 44.
 இராசமாதேவி - கெடுமுடிக்கின்னி
 யின் மனைவி; உதயகுமரனுடை
 யதாய்; மணிமேகலை கூறிய
 அறமொழிகேட்டுப் புத்திரசோ
 கம் நீங்கினவன்; இவளது இயற்
 பெயர் சீர்த்தி; இவள் மாவலி
 பரம்பரையிற் பிறந்தவன், 211,
 231-3, 253, 255-6, 258-9,
 261, 264-5, 269-71.
 இராசருஷி, 105.
 இராத்திரி, 203 - 4.
 இராப்பூ - இராத்திரியில் மலரும்
 இராமர், 307. [மலர், 323.
 இராமன் கடலைக் கடந்தது, 179.
 இராவணன், 307.
 இரியல் - கெடுதல், 148.
 இரீஇ - இருத்தி, 50.

இரீஇய - இருத்திய, 330.
 இருங்கடலுட்கை மண், 245.
 இருசார், 141.
 இருட்கலப்பு, 152.
 இருட்பாரவினை, 60.
 இருடி, 147.
 இருண்மயக்கம், 152. [268, 299.
 இருத்தி-வயித்தி, 110, 230, 233,
 இருதினவேனில், 121, 164.
 இருந்தெய்வம், 229.
 இருந்தேத்துவார்-மாகதர், 330.
 இருநிதிக்கிழவன்-கோவலன் தந்
 இருநிதிச்செல்வம், 247. [தை, 95.
 இருப்புச்சலாகை, 307. [4, 45.
 இருபாற்பெயரியஉருகெழுமுதூர்,
 இருபிறப்பாளன், 29. [301, 373.
 இருபெயரொட்டு, 32, 75, 222,
 இரும்புயிர்-ஐவகையுயிர்களுள் ஒரு
 வகையென்பர்; சைனதூல் வழ
 இரும்பேருவகை, 77. [சுரு, 315.
 இரும்புநீர்-சோறுத் தண்ணீரும்,
 இருமை - பெருமை, 181. [123.
 இருள் - மயக்கம், 260.
 இருள்கூர்ந்தமனம், 139.
 இருள்பாந்து கிடந்த மலர்ந்தலையுல
 கம், 138. [ஒருவர், 369.
 இரேவதா - பழைய புத்தர்களுள்
 இரை, 44. [ஒன்று, 82.
 இரௌரவம் - எட்டு நகரங்களுள்
 இல்பொருளுவமை, 45, 67.
 இல்லகன், 90.
 இல்லதுசார்ந்தஇன்மை வழக்கு -
 அறுவகை வழக்கினுளொன்று,
 371, 382, 384.
 இல்லதுசார்ந்தஉண்மைவழக்கு -
 அறுவகை வழக்கினுளொன்று,
 371, 382, 384.
 இல்லறத்தார்க்குரியசீலம் - கொல்
 லாமை முதலிய ஐந்து, 231.
 இல்லறத்தாரிலிஷ்டாபார்த்துரிய
 சீலம் - கொல்லாமை முதலிய
 எட்டு, 231.
 இல்லறமெய்வம் - வீட்டுத்தெய்
 இல்லோரிடத்தல், 156. [வம், 94.

- இவ்வழக்கு, 308.
 இவ்வாழ்க்கை, 335.
 இவ்வாழ்க்கைநலம், 178.
 இலக்கணம், 369.
 இலக்கு, 370.
 இலக்குமி - இரவிவன்மனுக்கு அமுதபதி வயிற்றிற் பிறந்தவன் ; தாரைவீரை யென்பவர்களின் தங்கை ; இராகுலனுடைய மனைவி ; திட்டிவிடத்தாற் கணவன் இறந்தவுடன் தீப்பாய்ந்து உயிரை நீத்தவன் ; சாது சக்கரனென்னும் முனிவனுக்கு உணவளித்த புண்ணியத்தால் இவளே மணிமேகலையாக வந்து பிறந்து பெளத்த தருமம் கேட்டனவென்று தெரிகின்றது, 54, 93, 104, 109, 113, 118.
 இலகொளிவிஞ்சையன், 182.
 இலங்காதீபம் - இரத்தின தீவம் என்பதைப் பார்க்க, 119-20.
 இலங்காதீவு - இதில் புத்த தலமாகிய மலையொன்றுண்டு, 225.
 இலங்காநகரம், 179. [336.
 இலங்கைப்புகழ்ச்சாஸ்திர சங்கீகம், 119.
 இலச்சினை - அடையாளம், 100.
 இலஞ்சி - பெயர்க்கை, 42, 96 - 7, 121, 161.
 இலந்தைமரம் நிற்கும்மன்றம், 74.
 இலவந்திகை - யந்திரவாவி, 30.
 இலவம் - இலவமரம், 41. [326.
 இலவிதம், 221.
 இலிங்கபுராணம் - பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றாகிய சைவபுராணம்; பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென்னும் பெரும் பகுப்புக்கள் இரண்டினையும், சிறு பகுப்புக்களாகிய கஞ்ச - அத்தியாயங்களுையும், உருக - செய்யுட்களையுமுடையது; இந்நூலாசிரியர் குலசேகர பாண்டியரென்பவர், 179. [போர், 329.
 இலையமுதிடுவோர் - வெற்றிலைவீற்
 இழிதல், 108.
 இழினைன, 312.
 இழுக்கி - வழுக்கி, 231.
 இழுக்குதல் - தப்புதல், 279.
 இழுகிய, 69.
 இழுமென்சம்மை, 154.
 இழைத்தல் - செய்தல், 84, 210.
 இளங்காற்செல்வன், 211.
 இளங்கிள்ளி, 340.
 இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகார நூலாசிரியர்; இவர் மலையாளத்தில் வஞ்சிகரத்திருந்து அரசுசெய்த சேரலாதனென்னும் அரசனுடைய புத்திரர்; சேரன் செங்குட்டுவனுடைய தம்பி; இதனால் இவர் முதலில் இளங்கோவென்றும், தறுவழிண்டமையாற் பின்னர் இளங்கோவடிகளென்றும் பெயர் பெற்றார்; மதுரைக்கூலவாணிகள்கூத்தனாக மணிமேகலையை இயற்றி இவரைக் கேட்ட பித்தாரென்று இந்நூற்பதிகத்தாற் தெரிகின்றது; இவரைச் சேரமுனியென்றுங் கூறுவர், 9, 189, 296, 300, 332.
 இளங்கோன், 48, 53-4, 252, 259.
 இளம்பூதி, 143.
 இளமரக்கா - இளஞ்சோலை, 42.
 இளமை, 51, 196, 198, 247-8.
 இளமைப்பருவம், 52.
 இளவளஞாயிறு, 108.
 இளவேய்த்தோள், 263.
 இளவேனில் - இளவேனிற்பருவம், இளி-இசை, 204, [121, 211, 266.
 இளிவு - அருவருப்பு, 72.
 இளைப்பு, 310.
 இளையாள் - தங்கை, 93.
 இற்று - இத்தன்மைத்து, 297.
 இறத்தல் - கடத்தல், 61, 125.
 இறத்தகாலம், 369.
 இறத்ததுதழீஇயவெச்சவும்மை, 106, 218, 274, 370.
 இறத்திருந்கூர்ந்தவிடை யிருன்யா இறப்பு, 89. [மம், 84.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுகள

இறவினுணங்கல், 220.
 இறவு - இரூல்மீன், 220.
 இறுங்கு - சோளம்; எண்வகைக் கூலத்துள் ஒன்று, 9. [284.
 இறுத்தல் - தங்குதல், 66, 266,
 இறுதி - மரணம், 283.
 இறுதியிலின்பம், 35.
 இறுதியின்றக்கதி, 137.
 இறுதுசுப்பலச, 102.
 இறும்பு - குறுங்காடு, 211.
 இறும்பூது - அதிசயம், 221, 266.
 இறுவரை - பெரியமலை, 296.
 இறை - அரசன், அற்பம், இறப்பு, கை, தங்கல், 45, 192, 201, 256, 309.
 இறைகூரும் - தங்குதல்மிக்க, 74.
 இறைகொண்ட, 48.
 இறைபொருளாகப் பிறந்த அச்சமென்னும் மெய்ப்பாடு, 111.
 இறையரொஃப்பொருள் - ஓரிலக்கணதால்; ஈளவியலென்றும் பெயர் பெறும்; இதன் ஆசிரியர் மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுளின் கூருகிய இறையனார்; இது 60 சூத்திரங்களை உடையது; இதன் அருமை பெருமையையும் இது செய்யப்பட்டதற்குக் காரணத்தையும், “உலகியனிறுத்தும்” (5) என்னும் கல்லாடச் செய்யுளால் உணர்க, இறையுறை புறவு, 89. [53, 296.
 இறையனை, 197.
 இறைவன், 156, 284, 316.
 இறைவி கோட்டம், 74.
 இன்பச்செவ்வி, 60.
 இன்பதுன்பங்கள் அணுவெனல், இன்பம், 372, 381. [315.
 இன்பவுலகு, 234.
 இன்மை - பத்துப் பிரமாணங்களுள் ஒன்று; இஃது அபாவமெனப்படும், 304.
 இன்மைப்பொருட்டு, 370. [364.
 இன்மையினுபயா வியாவிருத்தி, இன்மைவழக்கு - அறுவகை வழக்கூடு.

கிணன் ஒன்று, 371, 382, 384.
 இன்று - இல்லாமல், 297.
 இன்னணம், 96, 101, 280.
 இன்னரம்புளர, 165.
 இன்னன், 267.
 இன்னாப்பிறவி, 140, 230, 279.
 இன்னாலிசையொலி, 78-4.
 இன்னிளவேனில், 211.
 இன்னுயிரிழந்தயாக்கை, 95.
 இனியனகூறல் - நற்குணம் பத்தினுனொன்று, 374.
 இளைந்து, 40, 94.
 நங்கிது, 69, 84, 118, 260, 370.
 நங்கிவன், 57, 96, 141, 147, 152, 169, 177, 197, 251.
 நங்கிவன், 222, 224, 252, 275.
 நங்கென்பது தன்மையை உணர்த்த நங்கென்வரவு, 118. [தல், 153.
 நாட்டம், 376.
 நடுகிறை, 232.
 நண்டுச்செய்வினை, 156.
 நண்டுக்கீர்ஞாலம், 155.
 நத்துவக்குமின்பம், 157.
 நமச்சுடலை, 78, 82.
 நமத்தாழி, 72.
 நமத்தூமம், 73.
 நமப்பந்தர், 72.
 நமப்புறங்காடு, 69, 79.
 நமம் - பிணஞ்சுகிதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு, 171, 227, 252.
 நர்த்து - இழுத்து, 89.
 நவாரூங்கொள்வாருயில்லாதவானத்து வாழ்வார், 156.
 நற்றிளம்பெண்டிர், 75, 91.
 நறுக்கடைபோக, 236.
 நன்றகுழவிக்கிரங்காதிருத்தல், 143, 149, 283. [ய், 150.
 நன்றகுழவிமுகங்கண்டிரங்குந் தாநனோர் - இவ்வுலகத்தோர், 338.
 உகிர் - நகம், 221.
 உகுத்தல் - சொரிதல், 102, 143.
 உச்சயினி நகரம் - அவந்திராட்டின் தலைநகரம்; பிரச்சோதனனென்னும் அரசனுடைய இரா

தானி; இப்பெயர் தமிழில் உஞ்
சையெனவும் வழங்கும், 122,
உச்சிப்பொழுது, 111. [167.
உச்சிமீயிசை, 119.
உச்சவாசம் - தூலுறுப்பின் பெயர்
விசேடங்களுளொன்று; இது
வடநூலாகிய தசகுமாரசரித்தி
ரம் முதலியவற்றில் வழங்கிவரு
உசாஅம், 201. [கிறது, 112.
உட்கோள், 223.
உடங்கி, 305.
உடங்குயிர்வாழ்ச், 114.
உடம்பிட்டு, 162.
உடம்பிற்றேன்றும்பாவமூன்று,
உடம்பு, 133, 176, 197. [272.
உடற்கழுதல், 259.
உடற்பிளவு, 45.
உடற்றல், 143.
உடன்புணர்ப்பு - சமவாயம், 321.
உடனிகழ்ச்சி, 170.
உடனுறைவாழ்க்கை, 214.
உடனூட்டி, 151.
உடுக்கை, 336.
உடுத்த கூணை, 172.
உடுப்பன, 157.
உடுப்பு, 39.
உடை, 34, 181, 291.
உடைகலப்பட்டோன், 191.
உடைகலமாக்கள், 176.
உடைதலை, 74.
உடைந்தகும்பம், 75.
உடைநெய்வோர், 331.
உடையுயிர்-மெலிந்தையிர், 139.
உடையோர்தல், 156.
உண்கண், 88.
உண்டல், 181.
உண்டாநெறி-சம்பவவனவை, 307.
உண்டி, 112, 157, 291. [தோர், 129.
உண்டிகொடுத்தோருயிர்கொடுத்
உண்டையுருட்டல், 159.
உண்டொழியிச்சில், 151, 166.
உண்ணலுமுண்ணேன், 229.
உண்ணநோன்பு, 34-5, 161, 164,
உண்ணவுயக்கம், 89. [182.

உண்மென-உண்ணுமென்று, 35.
உண்மை-சம்பவவனவை, 307.
உண்மைப்பொருள், 323. [367.
உண்மையறிவு - சத்தியஞானம்,
உண்மைவழக்கு - அறுவகைவழக்கி
னுள் ஒன்று, 371, 382, 384.
உணங்கல்-வற்றல், 174, 220-21.
உணர்ச்சி, 377.
உணர்ந்ததையுணர்தல் - பிரமாண
பாசங்களெட்டினுளொன்று, 308.
உணர்விப்புத்தம், 323.
உணர்வு - விஞ்ஞானம், 237, 271,
320, 370, 372, 375.
உணர்வுடைப்புத்தம், 323.
உணர்வுபாழாகி, 108.
உணர்வொழிகாலம், 129.
உணவின்பிண்டம், 116.
உணீஇய, 191. [வியன, 210.
உத்தமத்தோற்கருவி - மத்தனமுத
உத்தமபிஷ்டுக்கள் - ஸ்தேரர் அல்
லது ஸ்தலிரர், 299.
உத்தாமந்தநாடு, 238.
உத்தரன்-ஆரியவரசருளொருவன்,
உத்தரார்த்தம், 112. [301.
உத்தி - சேர்த்தல், 327.
உத்தியானம் - உய்யானம்; அரசர்
வினையாடும் காவற்சோலை, 31.
உதடு, 222.
உதயகாலவருணனை, 94.
உதயகுமாரன்-காவிரிப்பூம்பட்டின
த்தரசனாகிய நெடுமுடிக்கின்ளி
யின் புதல்வன்; மணிமேகலைபா
ல் விருப்புற்றுப் பலமுறை அவ
ளிடஞ்சென்று இரந்து பின்னி
ன்றோன்; முடிவில் அவள் காய
சண்டிகை யென்னும் வித்தியா
தாமங்கையின் வடிவங்கொண்டு
நிற்ப அவ்விடத்துச்சென்று அவ
வித்தியாதாமங்கையின் கணவ
னாகிய காஞ்சனனென்னும் வித்
தியாதாநுடைய வாளால் வெட்
டுண்டான்; இவன் பெயர் இளங்
கோனெனவும் வழங்கப்படும்,
5, 7, 30, 44, 49, 53 - 4, 35,

105, 109, 112, 134, 167, 188-91, 194, 196, 199, 201-5, 217, 219, 220, 222-3, 225-6, 232, 240-41, 250-51, 253, 265-6, 277.

உதயணகுமாரகாவியம்-ஒரு தமிழ் நூல்; வத்ஸதேசத்தரசனாகிய உதயணகுமாரனுடைய சரித்திரத்தைக்கூறுவது; இது முதலில் ஐந்து கவிகளையுடைய பாயிரத்தையும் பின்பு ஆறு காண்டங்களுையுமுடையது; அவற்றுள் உருசைக் காண்டம் 116-கவிகளையும், இலாவணகாண்டம் 30-கவிகளையும், மகதகாண்டம் 35-கவிகளையும், வத்தவகாண்டம் 55-கவிகளையும், நரவாணகாண்டம் 61-கவிகளையும், துறவுக் காண்டம் 65-கவிகளையும் உடையன; இந்நூலாசிரியர் பெயரும், அவர்களும் முதலியனவும் விளங்கவில்லை, 167.

உதயணன் - வத்ஸதேசத்தரசன்; இவன் 'வத்தவன்' என்றும் வழங்கப்படுவன், 167.

உதயணன்கதை-ஒரு தமிழ் நூல்; இது பெருங்கதையென்றும் வழங்கப்படும், 10.

உதயணன் மந்திரிகள் - இடபகன் உருமண்ணுவா யூகி வயந்தகனென்னும் நால்வர், 167.

உதயத்திற்கு முன்பு புகியாமை-சில வகைகளுள் ஒன்றென்பர், 231.

உதாசினம்-உபேசை, 388.

உதானம் - குத்திரபிடகத்தின் சிறுறுப்பினுள்ளொன்று, 299.

உதைத்தல் - தெறித்தல், 88.

உப்பமைகாமம், 40.

உப்புநிலம், 112.

உப்புவிற்போர் - உமணர், 329.

உபகாரவர்மா - தசகுமாரசரித்திரமென்னும் வடநூலிற் கூறப்பட்ட மௌ பத்துக்குமாரர்களுடைய உபசாரிகள், 95. [ருவன், 70.

உபதேசம், 261.

உபநயம், 350, 352.

உபயதன்மவிகலம், 360 - 61.

உபயாசிட்டம், 355.

உபயாவியாவிருத்தி, 360.

உபயைகதேசவிருத்தி, 356-7.

உபவனம், 29.

உபாசகர்-உபாஸகர் - பெளத்தரில் இல்லறம் நடத்தும் ஆடவர், 327.

உபாசகை-உபாஸகை - பெளத்தரில் இல்லறம்கடத்துபவன், 327. உபாத்தியாயன் - வேதங்களையேனும் வேதத்திற் சிலபாகங்களுையேனும் வேதாங்கங்களையேனும் சீவனத்தின்பொருட்டு ஒதுவிப்பவன்; இப்பெயர் தமிழில் உவரத்தியன், உவரத்தியான், உவரத்திகன், உவரத்தி யென்று பலவாறாக வழங்கும், 142.

உபாதாயவுரு - இருவகை யுருவங்களுள் ஒன்று, 381.

உபாதானம் - பற்று; பன்னிருநிதானத்தன் ஒன்று; ஒவ்வொருபொருளிலும் ஒட்டிக் கொள்ளுதல்; 369, 372.

உபாயபாரமிதை - மோட்சோபாயமாகிய மார்க்கபூரணை; தசபாரமிதையுள் ஒன்று, 297.

உபேக்ஷாத்மகருணம் - பிரமாணபாசங்களெட்டினு னொன்று; கண்ணேராமை யெனப்படும், 308.

உபேக்ஷாபாவணை - பாவணையென்தனுள் ஒன்று; எல்லாவுயிர்களையும் ஸமமாகப் பாலித்தனும் விருப்புவெறுப்பின்றி இருத்தலுமா உம்பர், 266. [ம், 387-8.

உம்பளம் - உப்பளம், 286.

உம்மைவினை-பழவினை, 296. [329.

உமட்டியர் - உப்புவிற்கும் மகளிர், உமணர்-உப்புவிற்கும் ஆடவர், 329.

உமிழ்ச், 220.

உய்த்தல், 251.

உய்தி - விழப்பு, 233, 239.
 உய்ம்மின், 274.
 உய்யானோம், 258.
 உய்யானம் = உத்யானம் - அரசர்வி
 னையாடுங் காவற்சோலை, 31.
 உயக்கம் - வருத்தம், 89.
 உயக்கோடல், 280, 279.
 உயக்குநோய் வருத்தம், 27.
 உயர்கிலை புலகம், 283.
 உயர்மணிப்பீடிகை, 285.
 உயவல் - வருந்துதல், 34.
 உயா - வினா, 224.
 உயிர், 34, 138, 162, 177, 229,
 உயிர்க்கடனிற்றுத்தோர், 70. [237.
 உயிர்க்காப்பிட்டு, 193.
 உயிர்க்கு உண்மையும் உறைபுளுமல்
 லாமல் வேறில்லை, 291.
 உயிர்க்கொடை, 129.
 உயிர்கட்கு வினைப்பயன் வினையுங்
 கால இன்பமும் துன்பமும் கா
 ட்டல், 272, 373.
 உயிர்கள் அறுவகை, 108, 272, 373.
 உயிர்காவலன், 163.
 உயிர்கோறல், 175.
 உயிர்சுடுமான், 259.
 உயிர்த்தந்தை, 347.
 உயிர்த்தல் - போக்குதல், மோத்தல்,
 உயிர்ப்பன்மை, 254. [267.
 உயிர்ப்பிப்பெயர்ப்புழி, 161, 164.
 உயிர்மருந்து - சோறு, 180, 216,
 286. [மனமும், 306.
 உயிர்முதல் - உயிரும் இந்திரியமும்
 உயிர்வழங்கு பெருநெறி, 137.
 உயிர்வேறிடத்துப் பிறத்தல், 97.
 உயிரணு, 312.
 உயிராமுலகம், 272, 373.
 உயிரிழந்தயாக்கை, 95.
 உயிற்றுசெய்தோர், 241.
 உயிருடம்பினீங்கும்பொழுதுள்ள
 நினைப்பின் பயனை மறுபிறப்பில்
 அவ்வுயிரடையுமென்பது, 130.
 உயிரொடு வேவேன், 129.
 உரைக்துயரமொழித்தோய், 126.
 உரம், 26, 312.

உரவுச்சினம், 46.
 உரவுநீரழுவம், 95. [297.
 உரவோர், 175, 250, 270, 275,
 உரவோன், 51-2, 129, 141, 239,
 242.
 உரிமை - மனைவி, 30, 257, 276.
 உரிஇ - உருவி, 36.
 உரு, 379.
 உருக்குத்தட்டார், 329.
 உருகெழுமி தூர் றியான், 44.
 உருட்டி - உதிர்ந்து, 28.
 உருத்தல், 251, 259, 275, 296.
 உருத்திரர்ப்தினெருவர், 16.
 உருத்திரன் - ஆரிய அரசர்களுனொ
 ருவன், 301.
 உருத்து - தோற்றி, 181, 226.
 உருப்ப - கோரிக்கை, தோன்ற, 99,
 135, 168, 180, 228, 241, 243.
 உருப்பசி, 265.
 உருபுமயக்கம், 146, 258.
 உருபுவிரித்தல், 117.
 உருவகம், 111, 200, 203, 298.
 உருவம்பெயர்ப்பு, 54.
 உருவஸ்கந்தம், 381.
 உருவிலாளன் - மனமதன், 48, 54,
 உருவுகொண்ட மின், 67. [276.
 உருளை, 252.
 உருபப்பிரமர் - உலகம் முப்பத்தொ
 ன்றனுள் பன்னிரண்டாவதாகி
 ய பிரஹ்மகாயிகலோகம் முதலி
 ய பதினாறிலுயிருக்கும் உருபப்
 பிரஹ்மகணங்கள்; இவர் பதினா
 றுவகையினர், 3, 81.
 உருபப்பிரஹ்மலோகம்பதினாறு, 3.
 உருபாருபம் - உயிருமுடம்புக்கடி
 உரை - புகழ், 5. [ய கூட்டம், 369.
 உரைக்கேன் - உரைப்பேன், 135,
 உரைத்ததை, 102. [141, 176.
 உரைப்பொருள், 69, 235.
 உரைமுடிவு, 51 - 2.
 உரைமூதாளன், 134, 271.
 உரைமென் - சொல்லுமென்று, 249.
 உரைமோ - சொல்லுமென்னுமேவ
 உரையளவை, 306. [ல், 34, 146.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சஉக

உலககோன்பு - துறவாது விரதங்
காத்தல், 60, 63.

உலகம்-நன்மக்களுடைய ஒழுக்கம்,
11, 108, 121, 215.

உலகம் முப்பத்தொன்று - நாரக
லோகம், திரியக்லோகம், பிரே
தலோகம், ஆசுரிகலோகம் என்
னும் பாபலோகம் நான்கும், ம
னுஷ்ய லோக மொன்றும், மகா
ராஜிகலோகம் முதலிய தேவ
லோகங்களாகும், ப்ரஹ்மகாயிக
லோகம் முதலிய உருபப் பிரஹ்
மலோகம் பதினாறும், ஆகாசா
னந்தியாயதன லோக முதலிய
அருபப் பிரஹ்மலோகம் நான்
கும், 3, 81, 138, 373.

உலகமன்னவன், 15, 30, 80, 289.

உலகமூன்று, 272, 373. [டை, 310.

உலகமெல்லாந்தேவனிட்ட முட்ட

உலகர் - உலகத்துள்ளார், 245.

உலகவறவி - ஊரம்பலம்; காவிரிப்

பூம் பட்டினத்திற் சக்கரவானக்
கோட்டத்துள்ள சம்பாபதிகோ
யிலின் முன்புள்ளது; பலரும்வந்
து தங்குதற்குரிய தருமசாலை;
இதுபோன்றதை 'உலோகோப
காரிகா' என்பர் வடநூலார்;
"பலர் புகத்திறந்த பருவாய் வா
யி, லுலகவறவி" என்று இந்நூ
லிற் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்
ளது; ஆம்பலப் பீடிகை யென்
றும், பொதியிலென்றும், மன்ற
மென்றும், மன்றப்பொதியிலெ
ன்றும்கூறப்படும்; கந்திற்பாவை
யுள்ள இடமுமிதுவே; செல்லுந்
தோறும் மணிமேகலை இதனை
வலஞ்செய்த தொழுதே இதி
லேறினனென்று தெரிகின்றது,
7, 15, 43, 91, 184-5, 191,
196, 217, 219, 245, 250, 274.

உலகவிடைசுழி - ஊர்வாயில், 15.

உலகவிருத்தம், 354.

உலகியற்சொல் - உலகவழக்கு;

இதனை 'லௌகிகவசனம்' என்

பர் வடநூலார், 310.

உலகுதுயர்கெடுப்ப, 104.

உலகுதொழ்த்தோன்றல், 164.

உலகுயக்கோடல், 279.

உலக்தபிறவி - போனபிறவி, 285.

உலப்பு - கேடு, 76.

உலாநீர்ப்பெருங்கடல், 137.

உலும்பினிவனம் - கௌதமபுத்தர்

பிறந்த இடம்; இக்காலத்தில்,

'லம்பினி' என்று வழங்கப்படு

உலைக்குருகு, 23. [கின்றது, 367.

உலையாவிடு, 371.

உலோகசக்கரம், 111. [307.

உலோகவாதம்-ஐதிகப்பிரமாணம்,

உலோகவிருத்தம், 354. [து, 309.

உலோகாயத முதலிய சமயங்களா

உலோகாயதன் கொள்கை பூதம்

நான்கென்பது, 323.

உலோகோபகாரிகா, 91.

உவகை, 138, 163.

உவகைக்கண்ணீர், 143.

உவமவளவை-உபமானப் பிரமாண

ம்; பத்துப் பிரமாணங்களுளொ

ன்று, 303, 306.

உவமவுருபு, 44, 224, 251, 326.

உவமானம், 309.

உவமை, 95.

உவவனம் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்

தைச்சார்ந்த ஒரு பூஞ்சோலை;

புத்தபாத பீடிகையுள்ள ஒரு

பளிக்கறையை யுடையது; மணி

மேகலை பூப்பறித்தற்குச் சென்

றாளென்பது கேட்டு, உதயகும்

ரன் அவனைக்கண்டு கைக்கொ

ண்டுசெல்லுதற்கு முதலில்வந்து

முயன்றவிடம் இதுவே; மணி

மேகலா தெய்வம் அவளுக்குக்

காட்சிகொடுத்து அவனை மணி

பல்லவத்திற்குக் கொண்டுபோ

னவிடமும் இதுவே, 5, 32, 41,

67, 85-6, 97, 112-3, 134, 193,

227, 239, 260.

உவன்-பின்புறத்திலுள்ளவன், 39.

உவா இரண்டு - பெளர்ணிமையும்

அமாவாஸ்யையும், 35.
 உவாத்தி }
 உவாத்திகன் } - உபாத்தியாயன்,
 உவாத்தியான் } 142, 146, 148.
 உவாமதி, 248.
 உழுத்தல் - வருந்துதல், 27, 60,
 152, 182, 217, 250, 262, 296.
 உழிஞ்சில், 74.
 உழிஞ்சுப்படை, 326. [37.
 உழை - உதை; பாணசரணங்கள்,
 உழையோர்-பக்கத்தோர், 80, 41.
 உள்வரி-வேற்றுமையுடையவர்கள்;
 பாண்டவர் விராடநகரத்துப் பி
 ரிது வடிவங்கொண்டாற்போல்
 வது, 205, 227, 242, 325.
 உள்ளக்களவு, 250.
 உள்ளகம், 197, 224.
 உள்ளது - உள்ளிடத்தது, 32.
 உள்ளது சார்ந்த உண்மைவழக்கு -
 அறுவகை வழக்கினுள்ளொன்று,
 371, 382, 384.
 உள்ளதுசார்ந்த விண்மைவழக்கு,
 371, 382, 384. [273.
 உள்ளத்தன் னிறுப்பனமன்று,
 உள்ளநெறி - சம்பவவளவை, 307.
 உள்ளம் - விஞ்ஞானம், 196, 385.
 உள்ளீட்டறுவை, 75.
 உள்ளீடு, 131.
 உள்ளு - உள்ளாணென்னும் பற
 உள்ளுறை, 176. [வை, 98.
 உளப்படுத்தல், 68.
 உளமலியுவகை, 138.
 உளர்தல், 65.
 உளனில்லாநன், 247.
 உளி - உள்ளி-நினைந்து, 113.
 உளைக்கும், 76.
 உற்றது } 20, 186, 227, 240,
 உற்றதை } 260.
 உற்றுழியுசலியுமுறுபொருள் கொ
 உறக்கம், 151. [குத்தும், 256.
 உறக்குவோருணர்வு, 375.
 உற - உறமல், 189.
 உறதவன், 216.
 உறியிலே வைத்த குண்டுகை, 34.

உறுதி, 205.
 உறுதியற்றவன், 243.
 உறுதுணை, 236.
 உறுதுயர்-மிக்கதுன்பம், 85, 189,
 உறுபயன், 35, 156, 175. [226.
 உறுபொருள், 177.
 உறைகாரர் - ஆபுதமுதலியவற்றிற்
 குத் தோலால் உறைசெய்பவர்,
 உறைபதி, 139. [380.
 உறையுள், 72, 78, 89, 205, 291.
 உறைவிடம், 51, 134.
 உறங்கன் - முன்பு, 239.
 உறசல், 209, 212.
 உறசி வணிகனுக்குவமை, 347.
 உறட்டிருளமுவம், 91.
 உறடல், 109.
 உறடற்செவ்வி, 281.
 உறடு, 210, 245.
 உறண்டலேதுற்றிய ஆண்டலை, 73.
 உறணசையின்மை - உண்ணுதலில்
 விருப்பமின்மை; இது தவஞ்
 செய்வார்க்குரிய வழிகளெட்ட
 னுள் ஒன்று, 386.
 உறணெவியரவம், 158, 185.
 உறணெழிமந்திரம், 258, 260.
 உறதுலை, 100.
 உறதுலைக்குருகு, 205, 294.
 உறம் - உறமை; எண்வகையெச்சத்
 துள்ளொன்று, 140.
 உறமைக்கடகை, 73.
 உறர்க்களிமூர்க்கன், 85.
 உறர்க்குறுமாக்கன், 166.
 உறர்காப்பாளர், 89.
 உறர்த்தச்சாமம், 352.
 உறர்திரை, 170, 172.
 உறர்துஞ்சியாமம், 223.
 உறரம்பலம், 91.
 உறரல்-பறவைவிசேடம், 98.
 உறராக்குதிரை-குதிரைமலை, 205.
 உறராநந்தேர், 89.
 உறரீரேயோ, 171.
 உறம் - முடிவு, முறை, 315, 370,
 உறத்தரு தவம், 56. [877.
 உறம்பாடு, 471.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சஉ௩

ஊழ்வினை, 225, 296.
 ஊழடிமுட்டம் - முறையடிப்பா
 டாய்ப் பின்பு வழிமுட்டாயிருக்
 குமிடங்கள், 224.
 ஊழடியிட்டு, 224.
 ஊழி, 64.
 ஊழிதோறுழி, 215, 249.
 ஊழிமுதல்வன், 80.
 ஊறு, 237, 271, 304, 320, 370,
 372, 375, 377.
 ஊன், 174, 176, 215, 221.
 ஊன்கணிஞர் - மனிதர், 236.
 ஊன்பிண்டம், 76.
 ஊனுடைமாக்கள், 216.
 ஊனுடையுயிர், 189, 238.
 ஊனுயிர், 160, 183.
 எஃகு - கூர்மை, வேல், 204-5,
 எக்கிவிழுதல், 125. [216.
 எச்சம் எண்வகை-குறைந்த இயல்
 பையுடைய எண்வகைப் பிறப்பு,
 எச்சவனுமானம், 305. [140.
 எஞ்சல், 40.
 எஞ்சாமண்ணை, 218.
 எஞ்சியோர் - ஒழிந்தோர், 72.
 எட்டி-வைசியர் பெறுவதொருபட்
 டம், 47.
 எட்டிமுரன் - காலிசிப்பும்பட்டி
 னத்துள்ள ஒருவணிகன்; அரசு
 னுற் கொடுக்கப்படும் எட்டிப்
 பட்டம் பெற்றோன்; மணிமே
 கலை உவவனுஞ் சென்றதை உத
 யகுமரனுக்கறிவித்தவன், 47-9.
 எட்டிப்பட்டம் - வணிகர்க்கு அரசு
 சர்க்காற் கொடுக்கப்படுவதொ
 ருபட்டம், 216.
 எட்டிப்பு - எட்டிப்பட்டத்தார்க்கு
 அரசாற் கொடுக்கப்படுவதான
 பொற்பு, 47, 216.
 எடுத்தமொழிஇனஞ்செப்புவது,
 எடுத்தல்-உயர்த்தல், 246. [306.
 எடுத்துக்காட்டு, 360.
 எடுப்ப - எழுப்ப, 95.
 எண் - சோதிடம், 310.
 என்காற்புண்மான், 60.

எண்கு - கரடி, 174.
 எண்ணிடைச்சொல், 71, 253, 291.
 எண்பிறக்கொழிய விறந்தோய்,
 எண்பேராயம், 18. [125.
 எத்திறத்தான், 55.
 எதிர்காலம், 380.
 எதிர்தல் - தோன்றுதல்; என்றது
 காரணத்தை இல்லையாக்கல்,
 எதிர்மறை, 29. [370.
 எந்தது தழீஇயவெச்சவும்மை,
 எதிரூன்றுதல், 191. [203, 241.
 எந்திரக்கிணறு, 211-2.
 எந்திரவாவி, 326.
 எம்மனை - தாய், 78, 112.
 எம்மிதிந்படுத்தும், 99.
 எய்த்தல், 154.
 எய்தியது - கோர்த்தது, 48.
 எய்துமறையுஞ்சூட்டு - மதிவறுப்
 புக்களுள் ஒன்று; எப்புழைகளு
 க்கு கடுவேயுள்ளது; ஞாயிலென்
 றுங் கூறப்படும், 64.
 எய்யாமையலென், 193, 261.
 எயில், 39, 84, 91, 237.
 எயிற்புறவாயில், 79.
 எயிற்புறவிறுக்கை, 300.
 எயிறு, 41, 51, 192.
 எயினர், 201.
 எரிபொத்தி, 234, 222.
 எரியிலவம், 41.
 எரிவிழிநாகன், 176.
 எருக்கமாலை, 36.
 எருத்தம், 216. [அம்பலம், 208.
 எருமன்றம் - இடையருர்களிலுள்ள
 எருமையொருத்தல், 60.
 எருவை - கழுகு, தலைவெழுத்து
 உடல் சிவந்திருக்கும் பருத்து,
 எல்-வீளக்கம், 249. [77.
 எல்லை, 62.
 எல்வளை, 97, 263, 295.
 எவ்வம் - தன்பம், 118, 313.
 எவ்வுயிர்க்காயினும் இரங்கல்வே
 ண்டம், 259.
 எவ்வுயிர்க்கும் பொதுவான திரு
 எவன்செய்யும். 195. [மேனி 100.

எழிலாகம், 257.
 எழினி - திரைச்சிலை, 54.
 எழுகோலெல்லையினிற்றல், 50.
 எழுத்தாராய்ச்சி, 310.
 எழுதிய - பண்ணிய, 92, 224, 226,
 எழுதுகள், 65. [235.
 எழுதுகோல் - வட்டிகை, 47.
 எழுதுவரிக்கோலம், 87.
 எழுத்துவீழ்சிலை, 98.
 எழுநாளைல்லை, 347.
 எழுவாய், 28, 30, 265-6.
 எழுஉம், 154. [156, 218, 234-5.
 என்னுதல் - இகழ்தல், ஒத்தல், 64,
 என்னுரை, 187.
 எற்றி, 46.
 எறிதருகோலம், 256.
 எறிதிரைப்பெருங்கடல், 171.
 எறிதுடி, 89.
 எழும்புகடையயன்முதல், 60.
 எண்கோ, 63.
 எண்பு, 221, 287, 290.
 என்றாய்மலடி யென்றல், 354.
 என்றிறம், 236.
 என்னுற்றையோ, 79.
 என்னுற்றீர், 68. [எனும், 308.
 எண்ப்பொருள் - எல்லாப்பொரு
 ளுகதேவன் - புத்தன்பெயர்களு
 ஏகார்த்தம், 857. [எனான்று, 279.
 எங்கினன், 107.
 எடவில்தாரோன், 202.
 எடா: ஆண்பால் முன்னிலைப்பெ
 யர், 153.
 எத்துதல் - துதித்தல், 140, 190.
 எத்தொலி, 89.
 எதம், 60, 308, 349. [305, 350.
 எது, 27, 33, 36-7, 110, 118,
 எதுச்சங்கயம், 356.
 எதுகிழ்ச்சி, 27, 41, 86, 105,
 எதுப்பொருள், 351. [140, 237.
 எதுப்போலி, 354-5.
 எதுமுதிர்ந்தது, 86.
 எது மூன்றுவகை, 359.
 எப்புகை - எவறை; அகத்துள்
 னோர் புறத்தோர்மேலெய்தற்கு

மதிலின் மீது அமைக்கப்பட்ட
 ஏமக்கட்டுரை, 368. [துவாரம், 64.
 ஏமம்-இன்பம், பாதுகாவல், 63,
 ஏமாந்த, 159, 192. [238.
 ஏமாந்திருப்ப, 157.
 ஏய்ப்பு, 221.
 ஏர் - உழவு, 263.
 ஏர்பு, 153.
 ஏலங்கமழ்தார், 259.
 ஏலாதி-பதினெண் கீழ்க்கணக்கு
 தூல்களுள் ஒன்று, 291.
 ஏலாதுகவிழ்ந்த மண்டை, 72.
 ஏவற்சிலதியர், 266.
 ஏவற்பன்மை, 156.
 ஏவற்பன்மையுயர் மெய்கெட்டு
 ஓகாரம்பெறல், 146.
 ஏவுறுமன்கு, 95.
 ஏழனுருபுவிரித்தல், 199.
 ஏழிலைப்பாலை - ஒவ்வொரு கம்பி
 லும் எவ்வேழிலைகளை உடைய
 தெரு மரம்; இதனை, 'ஸத்தபர்
 ணம்' என்றும், 'அபுச்சதம்' என்
 றும் கூறுவர் வடதாலார்; இதன்
 மலர்நாற்றம் யானையின் மத
 நாற்றத்திற்கு உவமை கூறப்
 படும், 204.
 ஏற்றுரிமுரசு, 14.
 ஏற்றுண், 153, 197.
 ஏனாதிநாயனார் - பெரிய புராணத்
 துக் கூறப்பட்டுள்ள 63-நாயன்
 மார்களுள் ஒருவர், 251.
 ஏனாதிப்பட்டம்-அரசனாற் படைத்
 தலைவர்களுக்குக் கொடுக்கப்
 பட்டப்பட்டபெயர்களுள் ஒன்று,
 251. [பதி, 252.
 ஏனாதி மோதிரஞ் செறித்த சேனா
 ஏனோர்-மற்றையோர், 154.
 ஐங்குணை, 54.
 ஐங்குறுதூறு - கடைச்சங்கப்புல
 வர்கள் அருளிச்செய்த எட்டுத்
 தொகையுள் மூன்றாவது; அகத்
 தின் பகுதியாகிய மருதம் முத
 லிய ஐந்து திணைகளுள் ஒவ்
 வொன்றையும் முறையே தூறு

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௪௨௫

நூறு அகவற்பாக்களால் விளக்
 குவது, 41. [மிடம், 331.
 ஐஞ்சந்தி - ஐந்தெருக்கள்கூடு
 ஐதிகவளவை - பத்துப்பிரமாணங்
 களுளொன்று, 304, 307.
 ஐது-அழகியது, 107. [259.
 ஐந்தலையரவின் சீற்றத்தாரழல்,
 ஐந்திரம்-ஒருவடநூல்; இந்திரனாற்
 செய்யப்பட்டதாகிய வியாகர
 ணம்; நவவியாகரணத்துள் ஒன்
 று, 310.
 ஐம்படை (ஐம்படைத்தாலி)-காவ
 லாகக் குழந்தைகளின் கழுத்தி
 ற் பூட்டுவதோராயபரண விசேட
 ம், காத்தற் கடவுளாகிய திரு
 மாலுடைய ஐந்து ஆயுதங்கள்
 போலப் பொன்னாற் செய்யப்
 படுதலின் இஃது இப்பெயர்
 பெற்றது, 88-9, 89.
 ஐம்புலவேழம், 201.
 ஐம்பூதம், 309.
 ஐம்பெருக்குழு-மந்திரிகள் முதலி
 ய ஐந்து வகையாரின் கூட்டம்;
 இதனைப் பஞ்சமகாவர்க்கமென்
 பர்வடநூலார், 13. [151, 215.
 ஐயக்கடினா - பிச்சைப்பாத்திரம்,
 ஐயப்பாத்திரம், 214.
 ஐயம் - பிச்சை, பிரமானுபாசங்க
 ளெட்டனுளொன்று, ஸந்தே
 ஐயரி, 230. [கம், 250, 260, 308.
 ஐயரியுண்கண், 8, 172.
 ஐயலி - வெண்சிறுகடுகு, 88.
 ஐயலிச்சுடிப்பகை, 90.
 ஐயலித்துலாம்-மதிலிலுள்ள பொ
 றிவகைகளுள் ஒன்று; அடுக்கு
 மரநிலையென்று சிந்தாமணியிற்
 கூறப்பட்டுள்ளது, 328.
 ஐயாவோ, 99.
 ஐயாறு, 310.
 ஐயென - விரைய, 135.
 ஐயெனவீம்பி, 258.
 ஐயை, 332.
 ஐவகைச்சமயம், 325, 349.
 ஐவர், 265.

ஐவிலின் கிடக்கையினிற்றல், 50.
 ஐக்கல், 215.
 ஐசிதல், 196, 221.
 ஐட்டித்தருதல், 387.
 ஐட்டிய - சுபதஞ்செய்த, 18, 47,
 ஐட்டு, 314. [247.
 ஐடிமரம், 170.
 ஐடியாவுள்ளம்-தளராதமனம், 74.
 ஐடுக்குசிறைமுழுவல், 98.
 ஐடுவை - ஒரு மாவீசேடம், 74.
 ஐண்பொருள், 178-9.
 ஐத்தழுடிவு, 141.
 ஐத்தொளிர்பவளம், 192.
 ஐதுங்கிய - சென்ற, 219.
 ஐப்புமையளவை, 306.
 ஐப்புரவு, 156.
 ஐஃஇ, 51.
 ஐருக்கிண்டிய, 166.
 ஐருங்குடன்மாய்ந்த பெண்டிர், 71.
 ஐருசிறை, 50-51, 100, 190, 257,
 ஐருசொன்னீர்மைய, 160. [267.
 ஐருதலை, 121.
 ஐருதனி, 29, 43, 50, 98, 168,
 172, 191, 223.
 ஐருதான், 164.
 ஐருதிறப்பட்டது, 137.
 ஐருதாற்றுநால்வர், 265.
 ஐருபத்தொருவர், 265.
 ஐருபொருட்பன்மொழி, 113, 143,
 146, 150, 265.
 ஐருமுகவெழினி - ஐருமுகத்தையு
 டையதிரைச்சிலை, 54.
 ஐருவிடொருவீர், 152.
 ஐரோருணம், 321.
 ஐல்குகொடி, 88.
 ஐல்லுநெறியறம், 176.
 ஐழிகென, 177.
 ஐழிபு - பாரிசேடவளவை, 307.
 ஐழிவின்று - விடாமல், 260.
 ஐன்னெரி, 172.
 ஐளி - அரசனிடமுள்ள தெய்வத்
 தன்மை, 214, 276, 304, 320.
 ஐளித்தல், 86.
 ஐளித்துறையிடங்கள், 211.

ஒளிப்பினுமழ்வினையூட்டாது கழி
ஒளிவான், 18. [யாது, 296.
ஒற்கா—ஒல்கா-தளராத, 164, 290.
ஒற்றறுத்தல், 88.
ஒற்றன், 295. [ஒன்று, 371, 385.
ஒற்றுமைநயம் - நான்குநயங்களுள்
ஒறுக்குந்தண்டம், 206. [837.
ஒன்பதுவழிமுறை முன்னேன்,
ஒன்றையொன்றென்றல், 308.
ஒங்கியகேள்வி, 234.
ஒங்கியசிறப்பு, 265.
ஒங்கியமூதூர், 219.
ஒங்கிருந்தெங்கு, 65.
ஒங்கிரும்பறத்தலை, 75.
ஒங்கிருவானம், 168, 244, 248.
ஒங்கிருள்யாமம், 251.
ஒங்குயர்ச்சமந்தம், 119.
ஒங்குயர்பிறங்கல், 173.
ஒங்குயர்பெருஞ்சிறப்பு, 147, 158.
ஒங்குயர்போதி, 141.
ஒங்குயர்மலயம், 11.
ஒங்குயர்வானம், 275.
ஒங்குயர்விழுச்சீர், 11.
ஒச்சுதல், 45, 253.
ஒசனை - 'யோசனை' என்னும் வட
ஒட்டி, 262. [சொற்கிதைவு, 318.
ஒட்டை, 197.
ஒடலுமோடும், 100.
ஒடு, 151, 153, 196, 287, 256, 285.
ஒத்து - வேதம், 144, 311.
ஒதலந்தணர், 58, 150. [97, 263.
ஒதி - அவகிஞானம், கூந்தல், 63,
ஒதை, 73, 91.
ஒப்ப - நீக்க, 370.
ஒம் மணிபத்மேஹும் - பெளத்தர்
ஜபிப்பதொருமந்திரம், 32, 110.
ஒர்: இடைச்சொல், 63.
ஒர்க்கோலை, 139.
ஒரா - உணராத, 29, 264.
ஒரி, 73.
ஒலச்சுமண்டபம் - ஸபாமண்டபம்,
ஒவாது, 143. [18.
ஒவியச்செய்தி, 55, 192.
ஒவியச்சேனை-சித்திரசேனனென்

னுங் கந்தருவன்; கந்திற்பாவை
யில் அகிட்டித்திருக்கும் துவதிக
னென்னுந் தெய்வத்தின் நண்ப
ன், 236.
ஒவியதூல் - நாடகமகளிர்க்குரிய
தூல்களுளொன்று, 22.
ஒவியப்படுத்தல், 69.
ஒவியம் - சித்திரம், 38, 55, 177,
202, 212, 245.
ஒவியமாக்கள், 330. [55.
ஒவியன் - சித்திர மெழுதுவோன்,
ககந்தன்-காந்தமனென்னு மரசனு
டைய காவற்கணிகையின் புதல்
வன்; போர்செய்யவந்த பரசுரா
மருக்கு முன்னே அவ்வரசன்
தோன்றாதொளித்தபொழுது
அவர்கட்டளையாற் காவிரிப்பூம்
பட்டினத்திலிருந்து செங்கோல்
செலுத்தியவன்; தன் புதல்வர்
இருவருள் இளையோன் பார்ப்ப
னிமருதியையும், மூத்தோன் வ
ணிக மாதாகிய விசாகையையும்
விரும்பித் தீங்குசெய்யமுயன்று
ரென்பதைக் கேள்வியுற்று அவ
ரை வானாற்றடித்தவன்; இவளு
ந் பாதகாக்கப் பட்டமையின்
காவிரிப்பூம்பட்டினம் காகந்தி
யென்றுபெயர்பெற்றது, 242-3,
ககனம், 110, 336. [245, 249.
ககந்தர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒரு
வர், 869.
கங்கவம்சம்-இப்பரம்பரையில் அந்
திமல்லன் என்று ஓராசனிருந்த
தாகத் தெரிகின்றது, 206.
கங்குல், 95.
கங்கை - ஒருநதி; இதன் கரையில்
மணவியரோடு துச்சயராசன்
தங்கியிருந்தபொழுது பாதபங்க
யமலையைத் தரிசிக்கவந்த அறவ
ணவடிகள் கண்டு அம்மலையைத்
தரிசிக்கும்படி அவனுக்குக் கூறி
னர்; கண்ணகிவடிவஞ் சமைத்
தற்காகக் கற்கொணர்தற்கு இம்
யருசென்ற சேரன் செங்குட்டு

வன்னால்வகைச்சேனைகளோடும்
இதன்கரையில் தங்கியிருந்தான்,
29, 207, 214, 301.
கச்சயம் - துச்சயராசன் இராசதா
னி; அங்கநாட்டின்னது, 93, 113,
136.
கச்சி-காஞ்சிநகரம், 9, 104, 191,
கச்சிமுற்றம், 238. [339.
கச்சை - யானையின் கீழ் வயிற்றுக்
கட்டுவது, 14.
கசிந்து-இரங்கி, 114. [வர், 369.
கசியபர்-பழைய புத்தர்களுள் ஒரு
கஞ்சகாரர் - வெண்கலக்கன்னூர்,
கஞ்சம் - நீர், 2, 242. [329.
கஞ்சகன்-சட்டையிட்ட பிரதானி,
கட்கம், 38. [277, 341.
கட்காமுற்றோர், 262.
கட்டழலம், 227.
கட்டழற்கடம்பசி, 179.
கட்டி - கருப்புக்கட்டி, 322.
கட்டியங்காரன் - சச்சந்தனென்னு
மரசனுடைய மந்திரி; அவனைக்
கொன்று அரசைக்கைப்பற்றின
கட்டு-பந்தம், 63, 316. [வன், 45.
கட்டுடைச்செல்வம், 218.
கட்டுமலை - செய்குன்று, 50.
கட்டுரை, 191, 220, 253, 257,
கட்டுரைவகை, 21. [260, 387.
கட்புலம், 355.
கட்கம் செறித்த கை, 76.
கட்ககாதிசன், 353.
கட்ப்பாடு, 155, 244.
கடம் - அருநெறி, காடு, 145, 263,
305, 356, 361.
கடம்பன் - முருகக்கடவுள், 46.
கடம்பு, 46.
கடம்பூண்டு - முறைமையால் மேற்
கடமை, 216. [கொண்டு, 33.
கடல், 96, 137, 155, 160, 179,
கடல்களோடும், 83. [288, 301.
கடல்வண்ணன் புராணம், 310.
கடவது, 156.
கடவார் - தப்பார், 12.
கடவியம், 187.

கடவியை - கடப்பாடாகவுடையை,
கடவுட்கடினா, 166. [244.
கடவுட்கணிகை, 149.
கடவுட்பாவை, 222, 227.
கடவுட்பீடிகை, 94.
கடவுண்மண்டிலம், 240.
கடவுளாளர் - தேவர், 13.
கடவுளெழுதிய பாவை, 224.
கடற்கடம்பெறிந்த காவலன் - ஒரு
சேரன், 239.
கடற்கரைச்சோலை, 266.
கடற்பெளவம், 44.
கடாஅக்களிறு, 262.
கடாஅம்-மதம், 204.
கடாஅயானை, 46, 262.
கடாத்திறம், 46.
கடாதி, 356.
கடி - பேய், 38, 70.
கடிகொள, 200.
கடினா - பிச்சைப்பாத்திரம், 156,
166, 188, 223, 342.
கடினாயிற் கல்லிலோளில், 150.
கடிதர, 143, 150.
கடிதல்-ஓட்டுதல், நீக்குதல், 43-4,
கடிது, 253. [124.
கடிநகர், 76, 180.
கடிப்பகை, 38, 89, 90.
கடிப்பசிகளைய, 196.
கடிப்பு, 15, 279.
கடிமதில், 328.
கடிமலர், 191.
கடியப்பட்டனவைந்து, 249.
கடியிற்காவல், 195.
கடிவழங்காரிடை, 70.
கடிவழங்குவாயில், 79.
கடுக - விரைய, 160.
கடுக்கனை, 262.
கடுக்காற்று, 45 - 6.
கடுக்கோடையிற்கார்தோன்றுதல்,
கடுக்கினந்திருகல், 248. [283.
கடுஞ்சூல் - முதற்கருப்பம், 91.
கடுஞ்சொல், 126, 273, 374.
கடுத்தநோக்கு, 69.
கடுத்துயர், 25, 187, 257, 261, 263.

கடுந்தொழிற்பாசம், 244.
 கடுநகை, 175.
 கடுகை, 68, 77, 87.
 கடுநாய், 182.
 கடுப்பத்தலையேற்றி, 59.
 கடும்பி, 179, 225.
 கடும்புனல், 180.
 கடும்பேய், 74.
 கடுமா, 303.
 கடுமை - விரைவு, 50, 308.
 கடுவரலருவி, 180.
 கடுவன், 209.
 கடுவினை, 226.
 கடை - வாயில், 95. [301.
 கடைஇ—கடவி - செலுத்தி, 49,
 கடை காப்பாளர் - வாயில் காப்
 போர்; அரசர்க்குரிய எண் வகை
 யாயத்துள் ஒருவகையார், 18.
 கடைகொள, 94, 97.
 கடைத்தெரு, 45.
 கடைநிலை - முடிவு, 14.
 கடைப்பிடி, 303.
 கடைமணி, 28, 252.
 கடைமுகம், 49, 243.
 கடையம்-புறநாடகம் பதினென்ற
 னுள் ஒன்று; இந்திரானியா லா
 டப்பட்டது; பதினென்றில்
 இஃது இறுதிக் கடத்தானமையி
 ன் இப்பெயர் பெற்றதென்பர்,
 37.
 கண்-அசைநிலை, ஞானம், முகம், 18,
 கண்கவர்வன்பு, 245. [125, 210.
 கண்கவரோலியம், 202. [823.
 கண்கூடு-பிரத்தியக்கப்பிரமாணம்,
 கண்டகம்-வினயபிடகத்தின் பேரு
 றுப்பினுளொன்று, 299.
 கண்டபிறவி, 229.
 கண்டம் - கழுத்து, குரல், 210,
 கண்டம் நான்கு, 370, 378. [380.
 கண்டனையாக, 175.
 கண்டனராமை - பிரமாணபாசங்
 களுள் ஒன்று, 308.
 கண்மறிதியோ, 262.
 கண்மயில்கொள்ள, 89, 94.

கண்டொட்டுண்டு, 77.
 கண்ணகி - கோவலன் மனைவி;
 இவளது கற்பு முதலியவற்றை
 வெளிப்படுத்தற் பொருட்டே
 சிலப்பதிகாரம் செய்யப்பட்ட
 து; இவளை மறக்கற்புடையாளெ
 ன்பர்; கிருமாபத்தினி, பத்தினிக்
 கடவுள், மங்கலமடந்தை, மா
 பெரும்பத்தினி, வீரபத்தினி
 யென்பன இவளுடைய பரியாய
 நாமங்கள்; வஞ்சிகர்ப் புறத்து
 ள்ளதாகிய தன் கோயிலைச்சார்
 ந்து தரிசித்துத் தன்னை வினா
 விய மணிமேகலைக்குத் தான்
 மதுரையை அழித்தது முதலிய
 வற்றையும், தனது பிற்காலச்
 செய்தியையும், அவளுடைய
 பிற்காலச் செய்தியையும் கூறி
 னன்; இவள் புத்தசமயச் சார்
 புடையாளென்று இத்தாலாலும்
 சைனமதச் சார்புடையாளென்
 று சிலப்பதிகாரத்தாலும் தெரி
 கின்றது; 24, 27, 274, 293-4,
 293, 298-301, 334, 338.
 கண்ணடைத்தாங்கு, 137.
 கண்ணல்-கருதுதல், 285. [307.
 கண்ணமுத்தங்கோல் - கண்ணி,
 கண்ணன்-கிருஷ்ணன்; இது, கரி
 யோனென்னும் பொருளாதொரு
 பாகதச்சிதைவு, 37, 208 - 9,
 306. [மாலை, 31, 191.
 கண்ணி - ஆடவர்தலையிற்குடும் பூ
 கண்ணிய துணர்தல், 21.
 கண்ணில் விடமுடையதொரு
 கண்ணீர், 145. [பாம்பு, 105.
 கண்ணீரால் மாலை தூய்மை யொ
 ழுத்ததென்றல், 28.
 கண்ணுள் வினோஞர் - சித்திரகாரி
 கன்; கோக்கினுருடைய கண்க
 ளினிடத்தே தம் தொழிலை நிறு
 த்தலின் இவர் இப்பெயர் பெற்
 கண்ணெறி, 210. [நூர், 38, 70.
 கண்ணுடையாட்டியர், 329.
 கண்படைகொள்ளும், 151.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சஉக

கண்பரப்பினன், 50. [125.

கண்பிறர்க்களிக் குங்கண்ணோய்,

கண்மாறல், 80.

கண்விளிக் கும், 15.

கணக்கர் - கணகென்னும் வடமொ

ழிச்சிதைவு, 12.

கணம் - கூட்டம், நொய், 71, 809.

கணம்பதினெட்டு, 16.

கணவன், 65, 106, 109, 148,

170, 180, 195, 219, 232.

கணவனுக்குப் பிழைசெய்தமையா

லுண்டாகும் சினை, 142.

கணவனுடனிறந்தமகளிர், 71.

கணவனையிழந்த மகளிர் தீப்பாய்

தல், 105.

கணவிரமலை - அலரிமலை, 36.

கணவிரமலை குடற்குடவமை, 58.

கணசனர் - கணதர்: இவர் வைசே

முகமதாசாரியர்: நொய்யைப்பிசி

ப்பவராதலின் இப்பெயர் பெற்

ரார், 309.

கணி-நிமித்ததூல் வல்லவன், 268.

கணிகம் = கணிகம், 318. [380.

கணிகன் - சோதிடதூல் வல்லோர்,

கணிகை, 47, 118, 242, 252, 265.

கணிகையொருத்திகைத்தூணல்க,

170. [ஆறனுள்ளுன்று, 810.

கணிகம் - சோதிடம்; வேதாங்கம்

கணை, 51, 54.

கணைக்கால், 221. [சேடம், 17.

கதலிகைக்கொடி - துகிற்கொடி வி

கதழ்ந்து - கிளர்ந்து, 146.

கதழ்பரி, 49.

கதாவஸ்துப்பிரகாரணம் - அபிதர்ம

பிடகத்தின் உறுப்புக்களுனொ

கதி, 60, 831, 376. [ன், 299.

கதிர்சுடுமையம், 58.

கதிர்மண்டிலம், 66, 84.

கதிர்வான், 228.

கதிராற்றுப்படுத்த முதிராத்துன்ப

கதிரோன், 95, 133. [ம், 66.

கதுமெனக்கரைந்து, 211.

கந்தசாவி-சிறந்தமணமுள்ள ஒருவ

கை நெல், 112.

கந்தபுஷ்பாதி, 155.

கந்தம் - தூண், 51, 274.

கந்தம் ஐந்து - பஞ்சஸ்கந்தம், 371.

கந்தவுத்தி, 327.

கந்தன்-முருகக்கடவுள், 37.

கந்திற்பாவை-சக்கரவாளக் கோட்

டத்திற்சம்பாபதிசோயிலின்கிழ

க்கேயுள்ள தூணில் மயனூல் நிரு

மிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதிமை; து

வதிகென்னுந் தேவனுடைய

வடிவமாகவுள்ளது; இஃது எல்

லாராலும் பூசித்து வழிபாடி செ

ய்யப்படுதலின் இதனை அதிட்டி

த்துநின்ற துவதிகன், கேட்போ

ர்க்கு இதன்வாயிலாக முக்காலச்

செய்தியையும் கூறுவன்; இத

னால் இது காவடைப்பாவையெ

ன்றும் கூறப்படும்; தூணிலிருத்

தல்பற்றி இதனைக்கந்தென்றுங்

கந்தமென்றுக்கூறுவர், 92, 165,

185, 202-3, 224-7, 229 - 30,

232, 236, 240, 245 - 6, 248,

260, 274, 325, 339, 341.

கந்து - காரணம், தூண், 43, 79,

226, 236, 240, 245, 254.

கந்துகம் - பந்து, 21.

கந்துடை நெடுநிலை, 92, 185, 222.

கந்துடைநெடுநிலைக் கடவுள், 165,

227.

கப்பல், 118, 155, 161, 170, 177.

கப்பற்பாய், 160.

கப்பற்றெழில்செய்வோர், 89.

கபிலர் - ஒரு முனிவர், 297.

கபிலவஸ்து-கபிலநகர்; கபிலமுனி

வர் வசித்தமையின் இப்பெயர்

பெற்ற தென்பர்; இதற்குச் சிவ

ந்த இடமென்றும் பொருளு

ண்டு; கௌதமபுத்தர் பிறந்து

வளர்ந்தது இந்நகரிலேதான்;

இது மகதநாட்டிலுள்ளது; இ

து கபிலை யெனவும் வழங்கும்,

280, 297, 338. [309.

கபிலன் - சாங்கியமதாசாரியன்,

கபிலை-(1) கலிங்கநாட்டுள்ள குமர

னென்னும் அரசனுடைய இரா
சதானி; (2) கபிலவஸ்து, 230,
295, 297-8, 338.
கம்பம் - நடுக்கம், 183.
கம்பர் - தமிழிராமாயண நூலா
சிரியர்; கல்வியிற் பெரியன் கம்
பனென்றும், கவியிற்பெரியன்
கம்பனென்றும் ஆன்றோரார்
சிறப்பித்துக் கூறப்படுவர்; நன்
னூல் விருத்தி புரையாசிரியரா
கிய பூர் சங்கரநமச்சிவாயர்,
“திணை நிலஞ்சாதி” என்னும்
குத்திரவுரையில், ‘கரியன் கம்
பன்’ என்று உதாரணங்காட்டி
யிருத்தலின், இவருடைய நிறம்
கருமையென்று தெரிகின்றது,
105.
கம்பராமாயணம், 18, 39, 60, 204.
கம்பலை - முழக்கம், 37.
கம்பலமாக்கள், 39.
கம்பளச்செட்டி-ஒருவணிகள்; கப்
பல் யாத்திரை செய்பவன்; லீலி
வளை யென்பவன், நெடுமுடிக்
கிள்ளிக்குத் தான்பெற்ற குழந்
தையை அவனிடம் சேர்ப்பிக்
கும்படி இவனிடத்தேதான் ஒப்
பித்தனர்; இவன் இயற்பெயர்
இன்னதென்று தெரியவில்லை,
கம்பளம், 155, 348. [288, 346].
கம்புட்சேவல், 43.
கம்புள் - சம்பங்கோழி, 93.
கம்மர், 212.
கம்மியர், 89, 284.
கமலம், 267.
கமலலோசனன், 179.
கமலவர்த்தனை-அரங்கிலேறிய நா
டக மகளிர் முதன் முறை கை
காட்டல்; இது தாமரை மலர்
போன்ற நிலையையுடைமையின்
இப்பெயர் பெற்றது, 88.
கமனம், 219.
கமுகு, 16.
கயக்கம் - கலங்குதல், 90.
கயக்கறுநல்லறம், 129.

கயக்கறு மாக்கள், 175.
கயம் - நீர்நிலை, 270.
கயல், 44, 51, 200, 306.
கயவன் - கீழ்மகன், 260.
கயற்கொடி, 214. [கி, 38.
கயிற்கடை - கொக்குவாய்; கொக்
கயிறு, 44, 46. [329.
கயிறுதிரித்து விற்குஞ் சாசியார்,
கர்ணபரம்பரை - காதுகளின் வரி
சையால் வந்தது, 307. [375.
கர்த்துவம்-தலைவனாக இருக்கை,
கர்மப்ரஹ்மவாதிகள் - கருமத்தை
யே பிரமமாகச் சொல்லுவோர்;
இவர் பூர்வ பீமாம்ஸர், 234.
கர்மம்-வினைகள், 369, 372.
கரகம் - குண்டுகை, 2, 242.
கரடி, 174.
கரண்டை - கமண்டலம், 34-5.
கரணத்தியலவர் - அரசர்சூரியா
ண்பேராயத்தான் ஒருவனாகியார்,
கரணம் - செய்கை, 21. [13.
கரணம்அறுபத்துநான்குவகை, 21.
கரத்தல் - மறைத்தல், 255.
கரத்துரு, 13.
கரத்துவரலெழினி - புவனத்தி
ரைச்சிலைகளுள் ஒன்றாக; கீகாலம்
மறைந்து வருமிடத்தில் இடப்
படுவது, 54.
கரத்துறை கணக்கு, 21.
கரப்பு - ஒளித்தல், 243.
கரப்புநீர்க்கேணி, 211.
கரவு, 207.
கராடிகள் - மகராட்டிரா கீதாத்த
துள்ள ஒரு சாசியார், 93.
கராம்-முதலைச்சாசியோடாம், 327.
கராளத்தம்-கொடுமை; இப்பெயர்
கராளத்தையெனவும் வழங்கும், 93.
கராளர் - கராடிகள்; கராளத்தென
வும் வழங்கும், 29, 93.
கரி - சாட்சி, 131.
கரிகால்வளவன் - காலநிபுடும் பட்
டினத்தையாண்ட ஒருசோழன்;
நெருப்பாற்குறித்த காலையுடைய
ஒதலின் இவன் இப்பெயர் பெ

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சங்க

ற்றான்; இதனை, “முச்சக்கரமு மளப்பதற்கு நீட்டியகா, விச்சக் கரமேயனந்ததாற் செய்ச்செ, ய ரிகான்மேற் தேன்றெருக்குமா ய்புனனீர் நாடன், கரிகாலன் காணெருப்புற்று” (பொருநாந் துப்படை இறுதி வெண்பா) என்பதனாலும், “சுடப் பட்டியிருந்த சோழன் மக னும், பிடர்த்தலைப் பேராணப் பெற்ற—கடைக்காற், செயிரறு செங்கோல் செலியினுனில்லை, யுயிருடையா ரெய்தா வினை” என்னும் பழமொழி வெண்பா வாலுமுணர்க; வடநாட்டரசர் களை வென்றுசென்று இமயமலை யில்தன் புலிப்பொறியை வரைந் தான்; இவன் உருவப்படுமேரி ளஞ்சேட்சென்னியின் புதல் வ னென்றும், சோழநாட்டுள்ள லெண்ணியென்னு மூரிற் சேர பாண்டியர்களை ஒரு காலத்துப் பொருது வென்றா னென்றும் பொருநாந் துப்படையால் தெ ரிகின்றது; சோழன் கரிகாட் பெருவளத்தானென்றும் கூறப் படுவன்; இன்னும், இவன் வர லாற்றினை இந்நூல் ச-ம் காதை, ௧௭-அ - ஆம் அடிகளின் குறிப் பாலும், புறநாற்றாறு முதலியவற் றுறுமுணர்ந்துகொள்ள, 16,51- கரியவன் - இந்நிரன், 280. [2. கரீஇ - கருவி, 200. கரு - கருப்பம், 268, 272, 305, கருகிய கொஞ்ச, 248. [373. கருங்கயனெடுங்கண், 192. கருங்கனி, 131. [126. கருடன் - சிறையாலெழும்புவன், கருணாவனை - ஐந்து பாவனை களுள் ஒன்று; அல்தாவது, ‘வறியவர்கள் வறுமையீங்கிச் செல்வ முடையவர்களாக ஆகுக’ என்று பாலித்தல் முதலியனவாம், கருணை, 201, 389. [387-8.

கருத்தளவு, 303-4, 323, 349, 354. கருத்தா, 360. கருதலளவை, 303. கருந்தலை, 77. கருநீலப்பிறப்பு, 314. கருப்பப்பை, 388. கருப்பிணி, 318. கருப்புக்கட்டி-வெல்லம்; கரும்பின் சாற்றிலுண்டானதென்றபடி, கருப்புவில், 195, 223. [822. கருப்புவில்லி, 282. [ஒன்று, 345. கருப்பூரம் - முகவாசமைந்தனுள் கரும்பிறப்பு-கரகஜன்மம், 314. கரும்பு, 16, 255. கருமங்களின்கூட்டம் - பவம்; பன் னிருநிதானத்துள் ஒன்று, 238. கருமணல், 220. கருமத்தொகுதி, 376 - 7. கருமவிதிகள் - அரசர்க்குரிய எண் பேராயத்துள் ஒருவகையார், 13. கருமவிட்டம், 378. கருமறிக்காதிற்பேய், 77. கருமேந்திரியம் - வாக்குமுதலிய ஐந்து; தொழில் செய்தற்குக் கருவியாய் நின்றவின் இப்பெயர் பெற்றன, 320. கருவி-தொகுதி, வாச்சியம், 21. கருவிமாமழை, 185. கருவிளம்பொங்கர், 211. கருவிளைமரம், 211. கருவிற்பட்டபொழுதேகலப்பவை கருவியிர்த்தல், 190. [சுள், 315. கருவூர், 205, 213. கரைதல், 211. கல், 46, 302. கல்பொளிந்தன்னகாண்டை, 34. கல்யாணம், 195. கல்லதரத்தம், 14௩. கல்லாக்கயவன், 260. கல்லாச்சிறுஅர், 159, 200. கல்லாடம் - ஒருதமிழ்நூல்; கல்லா டரென்னும் புலவராவியற்றப்ப ட்டமையின் இப்பெயர் பெற்றது; இது 102 அகவற்பாக்களை

யுடையது; 'கல்லாடங் கற்றவ
'னொடுசொல்லாடலாகாது' என்
று ஒருபழமொழி வழங்குகின்ற
-கல்லாமல், 52. [து, 9, 12, 96.
கல்லாவினானுன், 257.
கல்லாற்செய்த பாவை, 235.
கல்லென் பேரூர், 56.
கல்லென்றானு, 50. [137.
கல்லென்றுயிர் வழங்குபெருநெறி,
கல்லென ஒலிக்குங்காடு, 73.
கல்விப்பாகன், 200.
கல்விப்பெரும்புனை, 127.
கலக்குறுத்து -கலக்கத்தையுண்டா
க்தி, 45, 160.
கலங்கரூர், 139, 253, 279.
கலங்கவிழ்மகளிர், 118.
கலங்கவிழ்மாக்கன், 177.
கலஞ்செய்கம்மியர், 284.
கலப்பு - கலத்தல், 314.
கலம்-கப்பல், 44, 89, 170, 277,
284, 288, 295, 330, 346.
கலம்பகர்பீழை, 94.
கலைவரீர், 326.
கலாபம், 37.
கலாம் - போர், 18.
கலிகெழுக்கடவுள், 71.
கலிகொள, 301.
கலிங்கத்துப்பராணி-ஒருதமிழ்நூல்;
"பராணிக்கோர் சயங்கொண்டா
ன்" என்று புகழப்பெற்ற சயங்
கொண்டாரென்பவர் இந்நூலா
சிரியர்; இத்திற் சில சோழர்களு
டைய வரலாறுகள் காணப்படும்;
சிலப்பதிகார வுரையாசிரியராகி
ய அடியார்க்கு நல்லார் இந்நூலி
லிருந்து சிலபாடல்களை எடுத்து
உதகரித்திருத்தலால் இஃது
அவர்காலத்துக்கு முந்தியதென்
று தெரிகிறது, 70, 73.
-கலிங்கநாடு-தாயமன்னவராகியவசு
குமரனென்னும் இருவர்க்குரிய
யது; இதின் கிங்கபுரமென்றும்
கபிலையென்றும் பெயர்பெற்ற
இரண்டு நகரங்களிருந்தன, 294.

கலித்தொகை - எட்டுத்தொகை
யுள் ஆறாவதுநூல்; கடைச்சங்
கப் புலவரால் வியற்றப்பட்டது;
கடவுள் வாழ்த்துன்பட 150-
கலிப்பாக்களை யுடையது; பா
லை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை,
கெய்தல் என்னும் ஐந்திணைக்கு
முரிய முதற்பொருள் கருப்
பொருள் உரிப்பொருள் என்
னும் மூவகைப் பொருள்களோ
யும் இனிது விளக்கி வகப்பொ
ருட்பகுதிகளை விரித்துரைக்கறு
வது; சொல்லிவிடும் பொரு
ளினிமையில் மிகச் சிறந்தது;
இதில் முதலாவதாகிய பாலை
பெருங்கடிக் கோளுடைய, இரண்
டாவதாகிய குறிஞ்சி கபிலரா
லும், மூன்றாவதாகிய மருதம்
மருதாளிநாகராலும், நான்கா
வதாகிய முல்லை நல்லூர்நிராறு
லும் ஐந்தாவதாகிய கெய்தல்
நல்லூர்வருடையனும் இயற்றப்
பட்டன; இதிலாத் தொகுத்த
வர் மதுரையாசிரியர் நல்லூர்
வனார்; இதற்கு நத்தியுர்க்கினி
யர் உரைசெய்திருக்கின்றனர்;
இது குறுங்கவித்தொகையென்
றும் கலியென்றற்கு உதார்ப்பும்;
இத்தொகை பாட்டாற்றெழுக்
கப்பட்டது, 17, 41, 45, 48,
65, 78, 123, 145, 166, 168,
188, 194, 201, 206, 229, 261,
282, 285, 311.

கறுமுற்று - கலங்கி, 102.

கலை, 49, 285.

கலைகளின் நூலியு, 21.

கலைநியமம் -தென்மதுகாழியின்
சுந்தாதேவியின் கோயில்; எல்
லாச்சமயத்தாராலும் புகழப்படு
வது; கலாநாயகிய சுந்தாதே
விக் கு இடமாயிருத்தல்பற்றி
இஃது இப்பொய் பெற்றது;
[கலை - வித்தை; நியமம் - கோ
யில்] பலரும் வந்து தங்குதற்

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சந்ந

குரிய அம்பலமொன்று இக் கோயிலின் முன்னே யிருந்தது; இஃது அம்பலப்பீடிகையென்றுங் கூறப்படும்; இதிலிருக்கும் பொழுதுதான் ஆபத்திரன் அமுதசுரபியைப் பெற்றான், 150, 153.

கலை முப்பத்தெட்டு - இவை சிவ பெருமானுடைய உருவத்திருமேனியின் உறுப்புக்களாகவுள்ளவை, 310.

கலையுருவினோன் - சிவபெருமான், கவயமா, 306. [310.

கவர்கோடல், 304.

கவர்ந்தான், 77.

கவரக்கேள்வியோர், 12. [334.

கவல் (கவல்வு)-கவலுதல், 6, 172, கவலை, 272-3, 377.

கவளம், 45, 200.

கவான் - துடை, 3.

கவிர்-முள்ளுமுருங்கை, 77.

கவின், 237.

கவினி - அழகுபெற்று, 191.

கவுடலச்சாமம், 352.

கவுந்தியடிகள், 294.

கவேரகன்னி - காவேரி, 31, 105.

கவேரர்-யோகிகளிற் சிறந்தவரான ஓர் இராசருஷி; இவர் காவேரியின் தந்தை, 31, 105.

கவேரவனம் - கவேரரென்பவர் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தவனம்; இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினருகே யுள்ளது. 31, 105. [அடிகளையுடையபேய், 77.

கவைத்த அடிப்பேய்-பிளவுபட்ட கவைத்த முள்ளையுடைய பரிக்கோல் - யானையை யடக்குதற்குரிய கருவிகளுளொன்று; இது கவைமுட்ட கருவியென்று பெயர்பெறும், 200.

கவையடிபெயர்த்து, 77.

கழனி - வயல், 96-7.

கழாற்றுக்கு - இசைத்தமிழிற்கூறப்பட்டென்ன ஏழுவகைத் தூக்கி

னுளொன்று; ஆறுசீர்களையுடை கழி-மிகுதி, 38, 314. [யது, 20.

கழிபெருங்கோட்டம், 71.

கழிபெருஞ்செல்வக்கள்ளாட்டயர்தல், 76.

கழிபெருஞ் செல்வர், 183.

கழிபெருந்துன்பம், 186.

கழிபெருவீதி, 38.

கழிமுடை நாற்றம், 174.

கழிவெண்பிறப்பு, 314.

கழீஇய-கழுவிய, 326.

கழுகு, 74, 76.

கழுநீர், 220, 328.

கழுமிய - கலந்த, 3, 143.

கழுஉம், 186, 230.

கழை-மூங்கில், 209, 219.

கழைவிளைநெல்- மூங்கிலில் விளையும் நெல்; எண்வகைக்கூலத்துகள், 175-6. [ளொன்று, 330.

கன்முதலியவைந்து, 250, 261.

கன்வர், 307, 372. [269.

கன்வி, 197.

கன்னாடுகுழிசி, 174.

கன்னவிழ் பூம்பொழில், 67.

கன்னாட்டயர்தல், 76, 194, 241.

கன்னி, 74.

கன்னியம்பறந்தலை, 73, 191.

கன்னின்செருக்கு, 262. [262.

கன்னுண்டலைத்தவிர்கவென்றல், கன்னிவிற்கும் வலைச்சியர், 329.

களத்தாடுங்கூத்தி, 242.

களம், 212.

களர்-உப்புநிலம், 112.

களவு, 250, 261, 272, 373.

களவேர்வாழ்க்கையர், 263.

களி-மதம் (ஆகுபெயர், 45, 105.

களிக்கயல்-கண், 62. [ருர், 86.

களிப்புமாண்செல்வக் காவற்பேகளிமகன்செயல், 35.

களிமயக்கு - மதமயக்கம், 45.

களிமூர்க்கண், 35.

களிற்றெருத்தல், 200.

களிறு - ஆண்பாளை, 18, 45, 198, 201, 204, 301.

களைதல், 263.

கனையாவேட்கை, 223.

கற்பகக்கோயில், 64.

கற்பம்-காலத்தின்பேரெல்லே, வே

தாங்குகளாறினுள் ஒருவகை

யாகிய கல்பஸூத்திரங்கள் ;

இவை வேதமந்திரங்களுள் இ

ன்ன மந்திரம் இன்னகருமத்

தில் வினியோகித்தற்குரிய தெ

ன்பதைக் கூறும், 310.

கற்பனாமம் - உண்டாக்கிக்கொ

கற்பினுள், 166. [ண்ட பெயர், 383.

கற்பு, 168, 243, 252.

கற்புக்கடன், 293.

கற்புடைமகள் தன்காதலன் சொல்

லேமறுத்தல் நன்றெனநெல்,

கற்புடைமகளிரியல்பு, 195. [197.

கற்பேந்திராரிபுத்திருவர் - இவர்

கள் சதேந்திரரைச் சார்ந்தோர் ;

[தற்பம்-சுவர்க்கம்] இது சைன

னால் வழக்கு, 316.

கற்பொற்கள் - மகிலினுள்ள

பொறி விசேடங்கள், 328.

கற்றகல்வி, 263.

கற்றலம், 336.

கற்றறிவிச்சை, 218.

கற்றூர், 147.

கறவைக்கன்று, 252. [139.

கறவை கலம்பிறையப் பொழிதல்,

கறவைமுறைசெய்தகாவலன், 252.

கறைப்பமொக்கள், 216. [216.

கறையோர்-கடமை கொடுப்போர்,

கறைவீடுசெய்தசெங்கோல், 216.

கண்மம்; 359, 363.

கண்மேந்திரியம், 320.

கன்றிய-அடிப்பட்ட, 241.

கன்றியநெஞ்சு, 226.

கன்றுநினைஞரல், 65.

கன்றையிழந்தபசு, 252.

கன்னடதேசம், 112. [199.

கன்னடபாவைதச்சொற்கள், 84.

கன்னல் - நாழிகைவட்டில், 89.

கன்னன் - கர்ணன்; இவன் சூரிய

னுக்குக் குந்தியிடமாகப் பிறந்

தவன்; பிறக்கும்பொழுதே கா

துகளிற் குண்டலங்களோடு

பிறந்தமையின் இப்பெயர் பெற்

றான்; (கர்ணம் - காது), 363.

கன்னி - சம்பாபதி, ஆர்க்கை;

இவள் போர் செய்வதற்கு வந்த

பாசுராமன் முன்னோ நீ செல்லா

தேயென்று காந்தனென்றும்

அரசனுக்குக் கூறினள், 241.

கன்னிக்காவல், 195.

கன்னிப்பருவம், 195.

கன்னிப்பெண்ணாசுவே யிருந்து

- வறிதேழுத்தல், 218.

கன்னிமாடம், 246.

கன்னியந்துழாய், 179.

கன்னியாகுமரி-ஒருகதி, 57, 142.

கனகச்சுற்றம் - அரசுக்குரிய வன்

பேராயத்துள் ஒருவகை, 13.

கனகசபை, 207.

கனகவிசயர் - கனகனும் விசயனு

ம்; இவர்கள் ஆரியகாட்டரசு

ருள் ஒரு சாரர்; இவ்விருவரும்

பாலகுமரனென்றும் அரசன் புதல்

வர்; கண்ணகி வடிவந்த சகைத்

தற்பொருட்டு நிலைக்காணாதற்

காக இமயஞ்சென்ற சேரன்

செங்குட்டுவனனால் வெல்லப்பட்டி

அவன் கட்டளாப்படி இமயச்

நிலையைத் தலையிற் சுமந்தோர்,

கனவு, 87, 130, 176, 193. [301.

கனாமயக்கு, 129, 235.

கனை - மிகுதி, 234.

கனையொரிபொத்தி, 294.

கா - சோலை, 89, 212.

காக்கை, 74.

காகத்தி - காலிரிப்புடம்படினம் ;

முன்னொருகாலத்திற் ககந்த

னென்றும் தலைவழைந் பாகுகா

க்கப்பட்டமையின் நுநகர்

இப்பெயர்பெற்றது; நிலக்கி

யில் வேதவாதச் சருக்கத்தில்

“காதம் பலவுந் கடந்ததின்

காகத்திற் கடிநகருள்” என

இப்பெயருள்ள நகரமொன்று

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ச ௬௫

கூறப்பட்டிருக்கிறது, 242.
 காசி, 142, 148.
 காசு, 269, 294.
 காஞ்சனபுரம் - வித்தியாதரநகரங்
 களுளொன்று; காஞ்சனனும்
 காயசண்டிகையும் இந்நகரத்
 தோரே; இது விஞ்சைமாதக
 ரெனவும் வழங்கப்படும், 168,
 180, 184.
 காஞ்சனன் - ஒருவித்தியாதரன்;
 காயசண்டிகையின் கணவன்;
 இவனதுநகரம் காஞ்சனபுரம்;
 உலகவறவியில் உதயகுமரனுக்
 கு அஞ்சி காயசண்டிகையினது
 வடிவமெய்திய மணிமேகலையை
 அவ்வுதயகுமரன் தொடர்ந்தது
 கண்டு காயசண்டிகையின் சோ
 ரநாயகனென்று நினைந்து அவ
 னை வாளால்வெட்டி வீழ்த்தி
 னான், 7, 217, 219-20, 222-7,
 251 - 2.
 காஞ்சி-ஒருநகரம்; இதில் முக்கா
 லச் செய்திகளையும் நன்குதெளி
 விற்கும் கந்திரப்பாவைத் தெய்வ
 மும், துணையிளங்கிள்ளி யென்
 பவனாற்கட்டப்பட்டுள்ள புத்தா
 லயமொன்றும், தென்மேற்கு
 முலையில் தருமதவனமென்று
 பெயருள்ள ஒரு சோலையுமிருந்
 தன; மணிமேகலை பலநாள் தங்
 கியிருந்து அன்னமளித்துப் பல
 வுயிர்களையும் பாதுகாத்துத்
 தவத்திறம்பூண்டு அறவணவடி
 கள்பால் தருமங்கேட்டு மரித்த
 விடமும் இந்நகரமே; இது
 சுச்சியெனவும் வழங்கப்படும், 9,
 201, 237-8, 340-41, 349.
 காஞ்சிநாடு, 339.
 காஞ்சிமரம், 191.
 காட்சி, 114, 137, 144, 304.
 காட்டாறு, 180.
 காடமர்செல்வி, 71, 196.
 காடு, 305.
 காண்: அசை, 79.

காண்குறாஉம், 63.
 காண்டலளவை, 303-4, 308.
 காண்மின், 35, 39.
 காணம் - பழங்காசு, 257-8.
 காணமிலி, 170.
 காணர் - குருடர், 151, 343.
 காணவுயிர், 34.
 காணிய - காண், 39, 180.
 காத்தன்று - காத்தமையாலன்று,
 காத்திரம், 204. [254.
 காத்தோம்பிடும், 79.
 காதணி, 64. [36.
 காதணியைச் சங்கிணற் செய்தல்,
 காதம், 176.
 காதம்பரி - ஒருவடநூல்; இது வச
 னகாவ்யம்; கந்தருவ கன்னிகை
 யாகிய காதம்பரியென்பவளை
 உச்சியினி நகரத்தரசனாகிய சந்
 திராபீட எண்பவன் மணம்பு
 ரிந்த சரித்திரம் இதில் விரித்
 துக் கூறப்படும்; இது பூர்வகா
 தம்பரியென்றும் உத்தரகாதம்
 பரியென்றும் இருவகைப்படு
 மெனவும், அவற்றுள் பூர்வகாத
 ம்பரி பாணகலியாலும் உத்தர
 காதம்பரி அவருடைய புத்திர
 ராலும் செய்யப்பட்டன வென
 வும், இந்நூல் பண்ணீராயிரங்
 கிரந்தமுடைத்தெனவும் கூறு
 வர்; “காதம்பரி ராஜ்ஜனானு
 மாஹாரோபி நரோசுதே” என்
 று பண்டையோர் இதனைச் சிற
 ப்பித்துப் பாராட்டியிருத்தல்
 காண்க; ‘காதம்பரியின் சுவை
 யை யறிந்தவர்களுக்கு ஆகாரங்
 கூட இனியாது’ என்பது இத
 ன் பொருள், 38.
 காதல் - ஆசை, 232, 242, 310.
 காதலஞ்செல்வர், 204.
 காதலன், 58, 106, 129, 197,
 222, 242, 261, 264.
 காதலன்பு, 232.
 காதலனிறப்பமகளிரும் உடனிறத்
 காதலி, 143-4, 233. [தல், 293.

காதற்சுற்றம், 97.

காதற்பாங்கள், 337.

கார்தம், 307.

கார்தருவவிவாகம் - சுந்தருவரும்
ரரும் அச்சாதிக்கன்னியரும்
தம்முள் எதிர்ப்பட்டிக் கண்டு
இயைவதுபோலத் தலைவனும்
தலைவியும் தம்முள் எதிர்ப்பட்
டுச் சேர்வது, 245.

கார்தன், 31, 37, 101.

கார்தனஞ்செய்கை, 192.

கார்தன் - ஒருசோழன்; அகத்திய
முனிவர்பால் மிக்க பத்திமையு
டையோன்; இவன் வேண்டுகோ
ளுக்கிரங்கியே அவர் தமது
கமண்டலத்திருந்த காலிரியை
நதிவடிவாக நிலத்திற் பெருகச்
செய்து சோழ நாட்டை நீர்வள
முள்ளதாகக்கிளர்; பரசுராமர்
போர்செய்தற்கு வந்தபொழுது
கன்னி (துர்க்கை)யின் கட்ட
னையால் அவருக்கு முன்னே
செல்லாது வேற்றுருக்கொண்டு
இவன் சிலநாளின் வேறிடத்திருந்
தான்; இதனால் இவன் பரசுரா
மருடைய காலத்தவனென்று
தெரிகின்றது; இவ்வரசன் கார்
தமனெனவும் கார்தமன்னவ
னெனவும் இந்நூலுட் கூறப்
படுவான், 2, 241.

கார்தாரம் - சில தேசங்களைத் தன்
னுட்கொண்ட மிகப்பெரிய
தொருநாடு; இதுவுள்ள தேசங்
களுள் பூருவதேச மென்பது
ஒன்று, 102.

காப்பியம் - காவ்யம், 209.

காப்பு, 218.

காப்புக்கடைகழிதல், 57, 142,

காப்புடைமாநகர், 235. [148.

காப்புடையிஞ்சி, 70.

காப்புலையோட்டி, 200.

காபாலிகமத்தினர், 70, 74.

காம்பு - மூங்கில், 235.

காமக்கள்ளாட்டு, 194, 241, 282.

காமக்கிழத்தி, 242.

காமங்காழ்கொளல், 56, 248, 250.

காமத்தியற்கை, 62, 227.

காமத்திவிழைவு, 272, 373.

காமத்துப்பு, 40.

காமத்தையும் கொலையையும் நீத்
தல் வேண்டுமென்பது, 262.

காமத்தை யொழிக்கும் வழி, 339.

காமதேனு, 123. [278.

காமம், 106, 114, 247, 258, 261,

காமமுதலியவைந்து, 250, 261,
263.

காமர் - விருப்பம், 28, 191, 204.

காமவல்லி - கற்பகத்தின் மீது
படர்ந்து வளரும் பொற்பூங்
கொடி, 54, 109, 118.

காமற்கடந்தவாமன், 61.

காமற்கடந்தோய், 63.

காமன், 28, 37, 41, 87, 223, 255,
267, 276, 372.

காமுகர் மறறைக் குற்றங்கூறியுமு
டையராவென்பது, 250.

காமுறல், 201.

காய்தல், 46, 218.

காய்செக்கும்பேய், 74.

காய்பரியாட்டி, 205.

காயக்கரணம், 21.

காயங்கரை-ஒருநிதியரமத்தருமனை
னப்பெயரிய ஒரு பெளத்தமுனி
வன் இதுன்கரையில்வழிந்து தவ
ஞ்செய்தனன்; அத்திபதி யென்
னுமரசன் இடவயமென்றும் நக
ரத்தினின்று நீங்கி அவந்கிருச்
செல்லும்பொழுது நால்வகைச்
சேனையோடுஇதன்பக்கத்துள்ள
சோலையிற்றங்கியிருந்தான், 102-
3, 230, 278.

காயசண்டிகை - ஒரு வித்தியாதா
மங்கை; காஞ்சனன் மனைவி;
இவன் அவனோடுபொதியில்மலையின்
வளங்காணச்சென்று உண்டவர்களுக்
குப் பன்னிரண்டு வருடமளவும் பசியையொழிக்கு
ம் ஒரு நாவற்கனியைக் காலாற்

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுருள்

சிறைத்து அக்கனியை உண்ணு
தற்கெண்ணிவந்த பட்டினிகேர
ன்பியாகிய விருச்சிகனென்னும்
ஒருமுனிவனுடைய சாபத்தாற்
பன்னிரண்டு வருடமளவும் யா
னைத்தீயென்னும்பெரும்பசினோ
யால்வருந்தி மணிமேகலேகொடு
த்த உணவால் அப்பசி மூற்ற
வொழியப்பெற்றுத் தனது நகர
ஞ் செல்லுகையில் இடையேயுள்
ள விந்தமலையைப் பாதுகாக்கும்
விந்தாகடிகையென்பவன்சாயை
யாலிழுக்க அவள் வயிற்றிற் செ
ன்று அடக்கினள், 7, 169, 179-
80, 185, 199, 201, 205, 209,
214, 217, 222-5, 228, 251.
காயத்திற்கேற்றும் பாவங்கள்
மூன்று-கொலைகளவு காமமென்
பன, 25, 272, 373 - 4.
காயத்தின் குணமூன்று-பள்ளிவல
ம்புரிதல், தவஞ்செய்தல், தான
ஞ்செய்தலென்பன, 374-
காயம், 202.
கார் - கார்வாலம், 46, 121, 340.
கார்த்திகை, 122.
கார்நாற்பது - பதினெண் கீழ்க்
கணக்கு தூல்களுள் ஒன்று,
கார்மயங்குகடல், 301. [209].
காரணக்கருத்து, 350.
காரணகாரிய சம்பந்தம், 383.
காரணகாரியஞானம், 367.
காரணகாரியப்பொருள், 384.
காரணகாரியவுருக்கள், 376.
காரணத்தை யில்லையாக்கக் காரிய
முயில்லையாமென்பது, 370.
காரணப்பெயர், 110, 121, 142.
காரணம், 182, 185, 370.
காரணனுமானம் - அனுமானவகை
மூன்றனுள் ஒன்று; இது சூற்
கொண்ட மேகத்தைக்கண்டு ம
ழைபெய்யுமென்று அனுமானித்
தல்; முதலெனவும், பூர்வானுமா
னமெனவும் வழங்கப்படும், 305.
காரணியும்பொழில், 49.

காரலர்கடம்பு, 46.
காராளர் = கராளர் - சண்பைநகரத்
துள்ளார், 29, 93.
காரிகை - அழகு; பெண், 26, 28,
169, 179, 199, 228, 249, 251,
காரிகை நல்லாள், 7. [262-8].
காரியக்கருத்து, 350.
காரியகாரணத்தொடர்ச்சி, 369.
காரியம், 370.
காரியவேது, 353.
காரியாற்றுத்துஞ்சியமெடுக்கின்றி--
ஒருசோழன், 214.
காரியாறு-ஒருநதி, 214.
காரியானுமானம் - அனுமானவகை
மூன்றனுள் ஒன்று; இஃது எச்ச
மெனவும் சேஷானுமானமென
வும் கூறப்படும், 305.
காரிருள், 162, 240, 260.
காருகமடந்தை, 261.
காருணியம்-கருணையோடு செய்யும்
தருமம்; இஃது அருளறம், நல்ல
றம், தயாதருமமென்றும் கூறப்
படும், 238, 284.
காரைக்காலம்மையார் - திருத்
தொண்டர் அறுபத்து மூவருள்
ஒருவர்; இவரியற்பெயர் புனித
வதியா ரென்பது; இவருடைய
ஊர் சோழநாட்டின் கண்ணதா
கிய காரைக்கால்; இவரது அன்
பின்மிகுதிக்கண்டு சிவபெருமான்
'அம்மையே' என்றழைத்தமை
யால் இவர் இப்பெயர்பெற்றார்;
இவர்களிடமிருள் பெரியபுராணத்
தால் நன்குவிளங்கும்; இவரரு
ளிச்செய்தவைகள் மூத்த திருப்
பதிகம் இரண்டு, திருவிரட்டை
மணிமாலை, அற்புதத் திருவந்தா
தியென்பன; இவைகள் பதினே
ரார்திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்
டுள்ளன, 73.
கால்-காற்று, 44, 49, 181, 307.
கால்கிளர்ந்து, 204.
கால்கோள்-கால்கொள்ளுதல்; அஃ.
தாவது உதவவாரம்பம், 39.

கால்பரிய-அறுபட, 44.
கால்போகுபெருவழி, 47.
கால்விசைகடுக, 160.
காலக்கணிதம், 21.
காலக்கணிதர், 330. [153.
காலத்திற்கேன்றியகொண்மூ,
காலம், 129, 164.
காலமூன்று, 163, 371, 379.
காலவேகம்-ஒரு யானை, 45.
காலஸூத்திரம்-எட்டுவகங்களுள்
ஒன்று, 82.
காலமஸூத்திரம் - அங்கோத்தர
நிகாயமென்னும்நூலின்பகுப்புக்
களுள் ஒன்று; இதில் பிரத்திய
ஷத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்
டுள்ளதென்பர், 350. [196, 230.
காலை - காலம், 108, 138 - 9,
காலேஞாயிறு, 97, 104.
காவதம், 117, 149, 176, 295.
காவல், 195, 252, 261.
காவலன், 136, 151, 232, 252,
காவலாளர், 94. [261, 264, 284.
காவற்கணிகை, 242.
காவற்சோலை, 30-31.
காவற்பெண்டிர் - செவிலித்தாயர்,
காவற்பெய்வதம், 19, 286. [89.
காவிதிப்பட்டம்-வேளாளரில் உழு
வித்துண்போர் அரசனாற் பெறு
வதொரு பட்டம், 47.
காவிரி-ஒருநதி; காவேரியென்னும்
வடமொழிச்சிதைவு; கவேரகன்
னி, காவிரிப்பாவை, சோழர்
குலக்கொடி, தமிழ்ப்பாவை, நீர்ப்
பாவை யெனவும் இது வழங்கப்
படும்; இந்நதி கடலொடுகலக்கும்
சங்கமத்துறையானது சிறந்த
புண்ணிய தீர்த்தமென்று பல
நூல்களாலும் கொண்டாடப்
படும், 2-3, 31, 57, 165, 242.
காவிரிநதியின் உற்பத்தி, 2.
காவிரிப்பட்டினம், 333.
காவிரிப்பட்டிபை, 277.
காவிரிப்பாவை, 2, 31, 242.
காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பிறந்த

நூற்றிருபத்தொருபத்தை யர்,
265.
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்
கொள்ளச் சபித்தமை, 289.
காவிரிப்பூம்பட்டினம்-சோழர்களு
டைய பழைய இராசதானி; இ
தில் இந்நிரனால் நிருபிக்கப்பட்
டுள்ள ஏழாங்குகளோடு டைய
ஒரு புத்தாலயமுண்டு; இக்கரத்
தின் பழைய பெயர் சம்பாபதி
யென்பது; இது காகநீரென்
றும் புகாரென்றும் கூறப்படும்,
7, 12, 23, 29, 31-2, 64, 86,
105, 119, 183, 219, 241, 246,
269, 277, 287 - 8, 298, 332,
334, 349.
காவிரிவாயில் - காவிரிக்கரையில்
நிருபுகத்துறைகளிலும் பாயில்;
காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ளது,
காவூர், 332. [243.
காவேரி-ஒரு நதி; காவேரென்பவ
ரால் பிரவஹித்தவாயின் இப்
பெயர் பெற்றது, 105.
காவேரிமாகாத்தியம் - புத்த வட
நூல்; இஃது ஆங்கோபுராணத்
தின் இரண்டாம் பாகத்துள்ள
தென்பர், 105.
காழ் - காம்பு, மணிக்கோவை, வயி
ரம், 17, 46, 200.
காழ்கொளல், 248, 250.
காழ்ப்பாடு, 312.
காழியர் - பிட்டுவாடிகர், 329.
காமேதர் - குத்துக்கோற்றாரர்,
காற்றின்ருணம், 321. [45-6.
காற்று, 45-6, 170, 314.
காறு - அளவு, 233, 303.
கான்முடப்பட்டோர், 151, 343.
கான்யாறு, 180, 219.
கான்றை - மரவிசேடம், 74.
கானக்கோழி, 93.
கானகாடி, 71.
கானம்-மிகுதி, 65, 305.
கானல் - கடற்கரைச்சோலை, 226,
266, 289.

கிடக்கை - கிடத்தல், 50.

கிரவுஞ்சகிரி-ஒருமலை; இது முருகக் கடவுளால் ஒருகாலத்துத் துளைக்கப்பட்டது; அன்றிற் பெயர்க்கிரியெனவும் குருகு பெயர்க்குன்றமெனவும் கூறப் கிராமம், 150. [படம், 55.

கிரியை, 304, 350, 360.

கிருத்தம்—கிருதகம்- செய்யப்பட்ட கிருத்தவரித்தம், 362. [டது, 362.

கிருத்திரகூடம்-ஒருமலை; மகாதேவத்தின் இராசதானியாக இருந்த இராசக்கிருக நகரத்தின் அருகே யுள்ளது; ஒரு காலத்தில் இதன்மீது நின்று கௌதம புத்தர் பலர்க்கும் தருமோபதேசம் செய்தபொழுது அவருடைய பாதங்கள் அழுந்தப்பெற்றமையின் இது பாதபங்கயமலையென்றும் வழங்கப்படும், 114.

கிருத்திரிமவேடம் - செய்யப்பட்ட வேடம்; பொய்வேடம் மென்றும் உள்வரியென்றும் கூறப்படும்; பாண்டவர் விராடநகரத்திற்கொண்டவேடம் போல்வது, 205.

கிருதகோடி - மீமாம்ஸ சாஸ்திரம் முழுவதற்கும் போதாயனரென்பவரால் இயற்றப்பெற்ற முதல் விருத்தியுரை; இந்நூலைச் செய்ததுபற்றி அவரைச் கிருதகோடியென்று வழங்கியதாகச் சொல்வர்; இந்நூல் பிரத்தியட்சம் முதலிய பிரமாணம் பத்தினுள்ளட்டிப் பிரமாணங்களையே கூறும்; இதனைப்பற்றிய செய்திகள் ப்ரபஞ்ச ஹ்ருதயமென்னும் வடமொழி நூலிற் காணப்படுகின்றன, 303.

கிருஷ்ணயஜுர்வேத பிராஹ்மணம்-யஜுர் வேதத்தின் ஒரு பகுதி; (ப்ராஹ்மணம்-மந்திரங்களின் வினியோகத்தைக் கூறுவது), 121.

கிருஷ்ணயஜுர்வேத ஸம்ஹிதை-யஜுர்வேதத்தின் ஒருபகுதி, 122.

கிருஷ்ணராஜன்-ஓராசன், 207.

கிருஹ்யரத்நம்-ஒருவடநூல்; இல்லறநெறியை விவரித்து ஆபஸ்தம்பர், போதாயனர், ஆசுவலாயனர், பரத்னவாஜர், கோபிலர் முதலிய முனிவர்களாற் செய்யப்பட்டுள்ள கிருஹ்யசூத்திரங்களை மேற்கோளாகக் கொண்டு அவற்றின் கருத்துக்களை ஒன்றற்கொன்று வேறுபடாமல் விளக்கி வைதிகஸார்வபௌமரென்று வழங்குகிற தோழப்பரௌப்பவராலியற்றப்பட்டது; மேற்கூறிய பலவகையான கிருஹ்யநூல்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்தவின் இப்பெயர் பெற்றதென்றும், இதற்குக் கண்டபூஷணமெனப் பெயருள்ள ஒரு வியாக்கியான முண்டென்றுக்கூறுவர், 39,90.

கிலேசசாந்தி, 126.

கிழங்கு, 183.

கிழமை, 253.

கிழவன், 118.

கிழி, 75.

கிள்ளி - சோழன், 288.

கிள்ளிவளவன் - ஒருசோழன், 277.

கிளந்தமாற்றம், 49.

கிளப்பல், 52.

கிளர்தல் - எழுதல், 146.

கிளவி, 40, 189, 228, 296, 339.

கிளி, 40, 208.

கிளை-சுற்றம், யாழில்நின்றநரம்பிற்கு ஐந்தாம்நரம்பு, வகை, 88, 144.

கிளைநரம்பு - யாழ்நரம்புகளுள் குரல் இனிதுத்தம் விளரிகைக் கிளையென்னுமைந்துமாம், 204.

கீதகோவிந்தம் - ஒருவடநூல்; இது ஐயதேவரென்பவராற் செய்யப்பட்டதான ஸங்கீதப் பிரபந்தம்; 24 அஷ்டபுதிகளையுடையது; இதில் புத்தாவதாரம் கிருமா

வின் கடறென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதும், 85. [கிறதும், 61.

கீரி - கீரிப்பிள்ளை, 293.

கீரிப்பிள்ளையை அறியாது கொன்ற பார்ப்பனியின் கதை, 293.

கீழ்ப்பால், 256.

குங்குமம், 282.

குங்குமவருணம், 210.

குச்சரக்குழை - சம்பாபதியின் கோயில், 199.

குச்சரம் - கூர்ச்சரத்தேசம், 199.

குசலவேதனை - சுகவறிவு; பஞ்சஸ் கந்தத்துள் ஒன்றாகிய வேதனையின் பகுதி மூன்றனுள் ஒன்று, 381.

குசலாகுசலவேதனை - சுகதுக்க அறிவு; வேதனையின் பகுதி மூன்றனுள் ஒன்று; புண்ணியத்தைக் குசலமென்றும் பாவத்தை அகுசலமென்றும் பெளத்ததூல்கள் கூறும், 381.

குசம்பன் - ஓரசன்; இவனாற் செய்யப்பட்டனகரம் கௌசாம் குஞ்சி, 249, 300. [பி, 167,

குட்டகாட்டார், 335.

குட்டிப்பிடவமென்னுக்கொடி,

குட்டுவர், 335. [41.

குட்டுவன்-சேரன்; குட்டகாட்டையாள் பவனென்றபடி, 335.

குடக்கட்சேதா, 65.

குடக்கண், 340.

குடக்கூத்து, 37.

குடசம் - வெட்பாலை வீசேடம்,

குடகிசை, 162. [41, 93.

குடபாற்றிறுபுழை, 68, 91.

குடம், 362.

குடமுழா-ஒருவகை வாத்தியம், 88.

குடர், 146.

குடர்த்தொடர் மாலை, 163-4, 281.

குடவயின், 226. [72, 205, 274.

குடிசை - கோயில், பர்ணசாலை,

குடிகோள்பற்றி வந்த வெகுளி - மெய்ப்பாடுகளுளொன்று, 111.

குடிசை, 72.

குடிப்பிறக்கும் வறுமை, 127.

குடிப்பெயர், 252.

குடிபுறங்காத்து, 253.

குடமி, 77, 219, 248-9, 300.

குடை, 44.

குடைக்கூத்து, 37.

குண்டக்கணிகை - கணவனிருக்கும் பொழுதே வெறொருவனைச் சேர்ந்திருப்பவனின் புத்திரியாகிய வேசை, 109.

குண்டலகேசி - நாட்கூத்தனாரைப் பவரால் இயற்றப்பெற்ற ஒரு தமிழ்தூல்; சுவகிந்தாமணி முதலிய ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் காண்காவது; பெளத்த சமயத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுவது; குண்டலகேசி மெய்யனும் ஒருவணிகமாதின் சரித்திரத்தைக் கூறுதலின் இப்பெயர்பெற்றது; இதன் சில செய்யுட்கள் தொல்காப்பியமுறை, யாப்பருங்கல விருத்தி, செவ்விய வரைகளிலும் பல நூல்களிலிருந்து தொகுத்த புறத்திரையான்றும் நூலினும் சிலகேசியினும் சிவஞான சித்தியார்ப்பாக்கத்திற்கு நூனப்பிரகாசர் (இயற்றிய உரையிலும் காணப்படுகின்றன வேயன்றி னால் முழுவதும் இஃகாறும் எங்கும் கிடைத்திலது; இது குண்டலகேசி விருத்தமென்றும் பெயர்பெறும்; இதில் இக்காலத்து வழங்காத சொல்லும் பொருளும் உண்டென்பர், 60, 368, 389.

குண்டுகை-கமண்டலம், 34.

குண்டேர், 96.

குணக்குமிழ்க்கு, 153, 162.

குணப்பொருள், 60.

குணம், 304, 322, 359 - 60.

குணவதம், 341.

குணி, 322, 324.

குத்துக்கோற்காரர், 45.

குதலை, 38-9, 89.

குதிரை, 46.

குதிரைப்பந்தி, 94.

குதிரைமலை - ஒரு மலை; இஃது எழினி அதிகமானுடைய தென்றுபுறநானூறு ௧௫௮ - ஆம் பாட்டாலும், பிட்டங்கொற்றனுடையதென்று ௧௬௮ - ஆம் பாட்டாலும் தெரிகின்றது; இஃது ஹராக்குதிரை யென்றும் கூறப்பகுதிரைவீரர், 18. [௫ம், 205.

குப்பம், 87, 75.

குமமாயம்-புழுக்கிய பச்சைப்பயற் றோடு சருக்கரை முதலியன கூட்டி ஆக்கப்படுவதொரு சிற்றுண்டி, 18.

குமரன் - கலிங்கநாட்டிள்ள கபிலை நகரத்தரசன், 196, 295.

குமரி - ஒருநதி; கன்னியாகுமரியெனவும்கன்னியெனவும் கூறப்படும்; பலரும் தத்தம்பாவங்களைப் போக்குதற்குச்சென்று ஆடிவருவதொரு புண்ணியதீர்த்தம்; தன்னானுகே 'புஷ்பஹாவி' என்று பெயர்பெற்ற குமரித்தெய்வமொழந்தருளியிருக்கும் ஆலயமொன்றையுடையது, கன்னிப்பெண், 57, 142, 199.

குமரித்தெய்வப்படிமம் - குமரியாற்றினுடைய அநிதேவதையின் வடிவம், 148. [கி, 148.

குமரிபாதம் கொள்கையின் வணங்குமிமூத்தவென்பாற்றிரம், 160, குமரியம்பெருந்துறை, 57. [248. குமரியாடல் - கன்னியாகுமரியாற்றில்நீராடல், 57, 148.

குமிழ் - குமிழம்பூ, 77, 220.

குயவர், 330.

குயில், 43. [332.

குயிலுதல்-எழுதல், செய்தல், 99,

குயிலுவக்கருவி, 88.

குயிலுவர் - தேற்கருவிவாசிப்பார், குயினுழைபொதும்பர், 42. [95.

குரங்கு, 179, 209.

குரங்குசெய்கடல், 57.

குரம்பு - வரம்பு, 186.

குரல், 204.

குரவம்-குராமரம், 40.

குரவர்-தாய்த்தந்தையர், 28.

குரவை - காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரோனும் என்மரோனும் ஒன்பதினமரோனும் வட்டமாகின்ற கைபிணைத்தாடுவ

குரற்றலைக்கூந்தல், 98. [து, 208.

குராமரம், 40.

குரால்-கோட்டான், 73.

குருகு - குருக்கத்தி, பறவை, 190, 205, 294.

குருகுபெயர்க்குன்றம், 55.

குருசில், 193, 198.

குருடர், 151.

குருடு, 14ப.

குருதி, 41.

குருதிப்பலி, 15.

குருந்து, 40, 211.

குருமகன், 173. [னொன்று, 64.

குருவித்தலை - மதினுறுப்புக்கரு குருஉத்தொடைமலை, 44.

குரோதம்-கோபம்; உட்பகையாறு னுள் ஒன்று, 388.

குல்கான்பொடே-மைசூர்ஸம்ஸ்தானத்துள்ளதோரூர், 207.

குலகிரிகளோழு, 83.

குலம் - கோயில், 34, 300.

குலமகளிர், 195.

குலவிச்சை, 52.

குலாமலை, 313.

குலைப்பெண்ணை, 181.

குலோத்துங்கசோழனுலா-ஒட்டக்கடத்தரால் இரண்டால் குலோத்துங்கன் விஷயமாக இயற்றப்பட்ட ஒரு தமிழ்ப்பிரபந்த நூல், குவலயம், 307. [252.

குலவீ, 65, 96, 121, 192, 267,

குலவீச்செங்கண், 222. [328.

குவிமுகிமெருக்கு, 36.

குவிமுட்கருவி - யானையை அடக்குவதோராயுதவிசேடம், 200.

குவைஇய - குவித்த, 330.
 குழல் - கூர்தல், வேய்க்குழல், 21,
 42, 47, 88, 210, 248.
 குழல்சை, 41.
 குழலோன்-பரததூண்டுகூறப்படும்
 பஞ்சாசாரியருள் வேய்க்குழல்
 வாசிப்போன்; இவனை வாம்சிக
 னென்பர்வடதூலார், 87.
 குழவி-குழந்தை, 130, 143.
 குழிசி-பாளை, 174. [குதல், 171.
 குழியில் விநகடுக்கிப்பணத்தைச்சு
 குழுக்கள் ஐந்து அரசர்க்குரிய ஐம்
 பெருங்குழு; அமைச்சர் புரோகி
 தர்சேனாபதியர் தூதவர் சாரண
 ரென்னுயிர்களின் கூட்டம்;
 இதனைப் பஞ்சமகாவர்க்கமென்
 குழை, 248. [பர்வடதூலார், 13.
 குழைமுகப்பிரிசை, 257.
 குழையச்சமைத்த பருப்பு, 317.
 குளம்பு, 163.
 குளன்னிதாமரை, 168.
 குளித்தல், 258, 268.
 குற்றக்கொள்கலம், 52.
 குற்றக்கெடுத்தோய், 63, 114.
 குற்றம், 106, 133, 137, 371, 374.
 குற்றம்மூப்பத்திரண்டு, 383.
 குற்றமுற்ற பரத்தையர்க்குரிய
 தண்டம், 189.
 குற்றமூன்று, 114, 230, 368, 380.
 குற்றமைந்து - கள் பொய் களவு
 கொலை காமமென்பன்; இதனை,
 “நிலைபெற வெல்லாரு நீத்தன
 களைத்தனவும், தலைவருமிழுக்கெ
 னத்தவிர்த்தனவு மென்ன, நிலை
 பெறவெல்லாருநீத்தனயாவென்
 றான், கொலைகளவு கட்காமம்
 பொய் யெனக்கூறினான்” (நிலை
 கேசி, பதி. க-சமய.) என்பதன
 ளுணர்ச்சு, 269-70, 368.
 குற்றவீடு, 297.
 குறங்கு, 221.
 குறடி, 195.
 குறள்-குறையவடிவம், 140, 206.
 குறளன் - மிகக்குறிய உருவமுள்ள

வன், 140.
 குறளை, 126, 273, 374.
 குறிஞ்சிப்பண், 205, 330.
 குறிஞ்சிப்பாட்டு -சங்கப்புலவர்கள்
 அருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டினு
 ள் எட்டாவது; இது 301-அடி
 களையுடைய அகவற்பாவால் அ
 மைத்துள்ளது; தலைவியினது
 வேற்றமைகண்டு வருந்திய செ
 விலிக்கு அறத்தொடுவிற்கும் பா
 ல்கி கூற்றாக அரியவரசன் பிரக
 த்தனைத் தமிழறிவுமத்தற்குக்
 கமிலர்பாடியது; இதுமலைவளங்
 களையும் இல்லற முறைமையை
 யும்தலைவனுத்தலையும் தம்முள்
 வைக்கத்தரும் அன்புடைமை
 மையும் சுற்றின் இன்றியமையா
 மையையும் கூறும்; இஃது 99-
 மலர் விசேடங்கள் கூறப்பட்டின்
 னன்; இதனைப் பெருங்குறிஞ்சி
 என்றும் வழங்குவர்; இதற்கு நு
 சிரியர் நச்சிநூர்க்கிணியர் உரை
 செய்திருக்கின்றனர், 41, 44-5,
 குறிப்பு, 222, 381. [65, 97, 327.
 குறகி-அடைந்து, 189.
 குறங்காடு, 211.
 குறங்கால் கருலம், 211.
 குறங்குவிளி, 94.
 குறத்தடி, 15.
 குறந்தொகை- எட்டுத்தொகையுள்
 இரண்டாவது; இது கூடவுள் வா
 ழ்த்துச்செய்யுள் முதலிய 402-
 அகவற்பாக்களையுடையது; இவ
 ற்றுள், முதற்பாவாசிரிய கூடவுள்
 வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெரு
 ந்தேவனாரானும், மற்ற 401-பா
 க்கள் சிப்புகத்தோளார் முதல் அ
 ம்மாவனாநிறதியாகவுள்ள புலவர்
 இருநூற்றைவரானும் இயற்றப்
 பட்டின்னன்; இந்நூல் அகப்பொ
 ருட் பகுதிகளையே பொருளாக
 வுடையது; இத்தொகை முடித்
 தான் பூரிக்கோ; இஃது அள
 வால் தொகுக்கப்பட்டதென்பர்;

இத்தொகையின்பாக்களுள் 20-பாக்களொழிந்தமற்றைப் பாக்களுக்குப்பேராசிரியர் பொருளெழுதினாரென்றும் அவர் எழுதாதொழிந்த 20-பாக்களுக்கும் ஈச்சினர்க்கினியர் பொருளெழுதினாரென்றும் தெரிகின்றது, 48, 56, 136, 283.
குறுநடைப்புதல்வர், 39, 89.
குறுநிகழ்ச்சி, 318.
குறுநீர்க்கன்னல், 89.
குறுமாக்கள், 145, 166.
குறுவியர், 189. [பொருள், 201.
குறை - காரியம், முடிக்கப்படும் குறைகொண்டிரத்தல், 253.
குறைவேண்டுக - காரியங்களை விரும்புவார், வறுமையுற்றிரந்தார், குன்றம், 83, 114. [201.
குன்றுகண்டன்ன கோட்டம், 71.
கூ - கூப்பீடு, 73, 94.
கூஉம்-கூப்பிடும், 133, 283.
கூஉம்=கூவி-அழைத்த, 20, 211, கூக்குரல், 143. [256-7, 284.
கூடை-பேராந்தை, 73.
கூடை சாவோர்ப்பயிர்தல், 73.
கூட்டிண்டு-சேர்ந்தனுபவித்து, 88.
கூடம் - இடவிசேடம், யாழ்நாம்புகளிற்பகை நாரம்பு, 48, 332.
கூடல்-மதுரை, 246.
கூடவைக்கும்கொட்பினன், 332.
கூடை, 299.
கூத்தநூல் - மதிவாணாரென்னும் பாண்டியராலியற்றப்பெற்ற ஒரு நாடகத்தமிழ்தூல்; இதனாழ்மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்தூலெனவும் வழங்கும்; வெண்பாவாலும் சூத்திரப்பாவாலுமாகியது; இதிலுள்ள சிலசெய்யுட்கள் சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லாரால் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன, 9, 330.
கூத்தர், 152.
கூத்தாட்டு, 43.
கூத்தியர், 41, 136, 330.

கூத்தியல்பு, 330.
கூத்தியன்மடந்தையர், 186, 201.
கூத்தினிலக்கணம், 330.
கூத்து இருவகை, 20.
கூத்துப்பதினென்று, 37.
கூத்தும்பாட்டும் அழகும், 195.
கூதிர், 121.
கூந்தல், 51, 93, 220, 253, 299.
கூந்தலின்வகை ஐந்து - முடி கொணடை சுருள் குழல் பனிச்சையென்பன, 247.
கூம்பிற்ற துண்டம், 170.
கூம்பு-பாய்மரம், 44, 46.
கூந்தல் - மிகுதல், 84, 167, 229, கூர்மபுராணம், 45. [258.
கூலம் எண்வகை, 9, 330.
கூலம் பதினெண்வகை, 9, 330.
கூலமறுகு-நெல்முதலிய பலபண்டங்கள்விந்கப்படும் கடைத்தெரு, 330.
கூலவாணிகன்சாத்தனார் - இவர் மணிமேகலை நூலாசிரியர்; சிலப்பதிகாரநூலாசிரியராகிய இளங்கோவடிகட்கும் அவர்தமையன்சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் மிக்க நட்பினர்; இவர் மதுரைக் கூலவாணிகன்சாத்தனாரெனவும் சித்தலைச் சாத்தனாரெனவும் கூறப்படுவர்; “தண்டமிழாசான் சாத்தன்” (‘‘லப். உடு: ௧௬) என்று இவர் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிகூவியர், 329. [ன்றனர், 9.
கூவிளி, 89.
கூனி - பெண்பேய், 71.
கூற்றம்வருமுன் அறஞ்செய்க, 279.
கூறி அடிப்படுதல், 144.
கூறிட்டுமொழிதல்-நால்வகைவினாவிடையுள் ஒன்று, 371, 386.
கூறை, 172.
கூன், 140. [மாலை), 4.
கூனி-மாதலியின்தோழி (வயந்தகூனிய உடம்பையுடைய வேதி கெடுகெனின்றீது. 153. [யன், 155.
கெடுகலமாக்கள், 288.

கெடுத்து-காணப்பெறாது, 57.
 கெடும்: ஏவல், 82.
 கெழுதகை, 277.
 கேசகம்பளன்-சரிவயிற்றிற் பிறந்த
 ஒரு மூளரிவன், 147.
 கேட்ட, 52, 239.
 கேடு, 817.
 கேண்மோ-கேளும், 84, 149.
 கேணி, 211.
 கேவலஞானிகள் - திரிகால உணர்
 ச்சிபுடையோர்; (கேவலஞானம்
 ஐவகை ஞானத்துள்ளும் சிறந்த
 கெழற்களியு, 60. அ), 814.
 கேள்வியாளர், 197.
 கேளார் - செவிடர், 151, 343.
 கைக்கிளை, 204.
 கைத்தலங்காட்டல், 88.
 கைத்துணை, 170.
 கைத்தூண்வாழ்க்கை, 187.
 கைதொழுதல், 144.
 கைநெல்வி, 351.
 கைப்ப, 45, 200.
 கைபெய்பாசத்துப்புதம், 81.
 கைம்மலைக்களியு, 801.
 கைம்மை - சிறுமை, விதவை, 225.
 கைம்மைநோன்பு-கணவனை இழந்
 தோர் அனுட்டிக்கும் விரதம்,
 293. [பைவருத்துதல், 24.
 கைம்மைநோன்பு நோற்று உடம்
 கைம்மையிற் காவல், 195.
 கையலைத்தல், 85.
 கையறல் - செயலறல், 26, 84, 45,
 கையறுதன்பம், 36, 156, 219, 226.
 கையாற்கருவியாற்பண்ணாதுமனத்
 தால் கிருமித்தல், 822.
 கையாற்றவலம், 262. [377.
 கையாறு - மூர்ச்சித்தல், 53, 255,
 கையுதிர்க்கொள்ளல், 85, 58, 170,
 கைவளை, 94. [223.
 கைவிட-துறக்க, 261.
 கைவிலையான், 58, 205. [245.
 கைவினைகடந்தகண்கவர்வனப்பு,
 கைவினைச்சித்திரம், 51, 202.
 கோக்கி (கொக்குவாய், கோக்கிவா

ய்) - ஆபரணங்களின் உறுப்பு
 கொக்கு, 98. [விசேடம், 38.
 கொங்கலர் நறுந்தார், 7.
 கொங்கவிழ்முழல், 256, 342.
 கொங்கு - தேன், பூந்தாது, 7, 342.
 கொட்கும் - சுழலும், 139.
 கொட்டி - கொடுகொட்டியாடல்;
 இது புறநாடும் பரிஞென்றனு
 னொன்று, 37.
 கொட்பன - சுழலுவன், 208.
 கொட்பு, 232 - 3.
 கொடி, 109, 167.
 கொடித்தளவம், 41.
 கொடித்தேர்ப்பி, 44, 235.
 கொடிப்புருவம் - ஒழுங்காகிய புரு
 கொடிபடுகடற, 75. [யம், 36.
 கொடியிடைவீதி, 248.
 கொடியின், 102.
 கொடிவாயில், 69.
 கொடுங்குழை, 248.
 கொடுங்கை, 17.
 கொடுங்கோன்மை, 85.
 கொடுஞ்சி - தாமரைப்படி, வடிவமா
 கப்பண்ணித்தேர்த்தட்டின் முள்
 னை நடுவது, 46.
 கொடுந் தமிழ்நாடு பன்னிரண்டு.
 பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு, தென்
 பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குட்
 நாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, நீத
 நாடு, பூழிநாடு, மலையமர்நாடு,
 அருவாநாடு, அருவாவடதலை நா
 டென்பன; இவற்றைச் செந்தமிழ்
 நாட்டுத் தென்நிழ்பால் முதலாக
 வடகீழ்ப்பால் இறுதியாக எண்
 னினிக்கொள்க; இதனைத் தொல்
 காப்பியம் எச்சவியல், "செந்தமிழ்
 சேர்ந்த" என்னுஞ் சூத்திரவுரை
 களாலுமுணர்க, 335.
 கொடுந்துயர், 28.
 கொடுந்தொழிலான், 75.
 கொடுமரம், 145.
 கொடை, 129.
 கொண்டல், 305. [லன்று, 254.
 கொண்டன்று - கொண்டமையா

கொண்டிமகளிர், 188, 196.
கொண்டுகுறுதல், 102.
கொண்டோற் பிழைத்ததண்டம்,
57, 142, 243.
கொண்டோனல்லது தெய்வம்
பேணப் பெண்டிர், 195.
கொம்பரிருக்குயில், 43.
கொம்பு - நீரைவீசுங்கருவி விசே
டம், பூங்கொம்பு, 308, 327.
கொய்தல் - பறித்தல், 34.
கொய்யாக் குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்
கொல்லர், 212. [பண், 205.
கொல்லல் - வெட்டல், 329.
கொல்லனுலேமுகு, 205.
கொல்லாமை - அஹிம்ஸை; இது
பஞ்சசீலத்துவொன்று, 231.
கொல்லிப்பாவை, 54. [373.
கொலை, 35, 177, 250, 261, 272,
கொலைநவில்வேட்டுவர், 145.
கொலைப்பாவம், 293.
கொலையறமாமெனுங் கொடுந்தொ
ழின் மாக்கள், 80.
கொலைவன், 287.
கொழித்தல், 180.
கொழுநன், 195, 244.
கொழுநீரிலஞ்சி, 121.
கொள்கலம், 52, 198.
கொள்கை - விரதம், 124, 148.
கொள்கையிடங்கள், 332.
கொள்ளிமாலை, 75. [141.
கொளிய-கொளுத்தினுற்போன்ற,
கொளுத்திக்காட்ட, 42.
கொலை - ஒற்றறுத்தல், பாட்டு, 88.
கொற்றைக-பாண்டியர்களின் பழை
ய இராசதாளி; இதற்கு ஒரு
காத தூரத்திற்கு அப்பாலுள்ள
இடைச்சேரியிலே சாலி ஆபுத்
திரனைப் பெற்றான், 149.
கொற்றம், 91, 253.
கொன்றை, 40, 191.
கோங்கம்பு, 208.
கோசம்பி-கௌசாம்பிநகரம், 167.
கோசலதேசத்துச் சித்திரவேலைக்
கோசலதேசம், 367. [காரர், 212.

கோட்டங்காவலர், 206, 213, 215.
கோட்டம் - அறை, கோயில், 71,
184, 196, 200, 204, 216 - 8,
226 - 7, 235, 240, 293, 384.
கோட்டான், 73-4. [16, 156.
கோட்டி - கோயில் வாயில், சபை,
கோட்பாடு - கொள்கை, 386.
கோடணை - முழக்கம், 62.
கோடாச்செங்கோல், 3.
கோடு - கரை, கொம்பு, சங்கு,
யாழ்த்தண்டு, 144, 146, 163,
203, 262, 266, 308.
கோடுடைதாழை, 43.
கோடை, 283.
கோணச்சந்தி, 212.
கோணச்சந்திவிதானம், 190, 212.
கோணம் - தோட்டி, முக்கோணம்,
200.
கோணிலைதிரிதல், 3, 15, 85, 203.
கோதனம்-ஒருபார்ப்பணி; சார்ங்கல
னுடைய தாய், 79, 82.
கோதை, 124, 199, 234.
கோதைத்தாமம், 187.
கோதையஞ்சாயல், 115, 135.
கோபச்சொல்-வாக்கிற் றோன்றும்
பாவச்சொற்கள் நான்கினுள்
ஒன்று, 374.
கோபத்தால் உண்டான பாவம்,
கோமகள், 202. [296.
கோமகன், 206.
கோமகன் கோயில், 89.
கோமகன் பீடிகை, 131. [112.
கோமினி - ஒரு செட்டிப் பெண்,
கோமுகி - மணிபல்லவத்துள்ள
தொருபொய்கை, 117, 120-21,
124, 161, 286, 342.
கோயில், 20, 223, 240.
கோயிற்றுக்கு - இசைத் தமிழ்
தூலுட்கூறிய எழுவைகத் தூம்
கிணுளொன்று; நான்கு சீர்களை
யுடையது, 20.
கோரகை-பிச்சைப் பாத்திரம், 59.
கோல் - செங்கோல், திரட்டி, 15,
34, 241, 253.

கோலங்கோடல், 20.

கோலம், 166, 189, 202, 255.

கோலோர், 46. [னொருவர், 369.

கோவகாமர் - பழைய புத்தர்களு

கோவலர் - இடையர், 65, 149.

கோவலன் - இப்பெயரை யுடைய
வர் இருவருள்: (i) மணிமேக
லையின் தந்தை; கண்ணகியின்
கணவன்; சிலப்பதிகாரம் கதா
நாயகன்; வஞ்சிகநகர்ப் புறத்தே
யுள்ள கோயிலிற் கண்ணகி வடி
வத்தோடு இவன் வடிவமும்
புனிக்கப்பட்டிருந்தது, 24-6, 48,
87, 99, 186, 250, 266.

(ii) மேற்கூறிய கோவலனுக்கு
ஒன்பது தலைமுறை முன்னோன்;
இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாத
னுக்குக் காத்தர்பாங்கன்; அவ்
வேந்தனுக்குச் சாரணர்கூறிய
உபதேசமொழியைத் தானும்
கேட்டுத்தான் தேடியவையுந்தன்
முன்னோர் தேடியவையுமாகிய
பொருள்களை யெல்லாம் எழு
நாளிற் றுணர்ஞ்செய்து விட்டுப்
பின்னர்த் தவம்புரிந்தோன்;
வஞ்சிகநகரத்தே புத்தனுக்குச்
சைத்தியால மொன்று கட்டுவித்
தோன், 289, 293, 298, 332,
334, 337, 341, 347-8.

கோவியன்வீதி, 45.

கோவேட்கன் - குயவர், 329.

கோவையின் கோப்பு, 38-9.

கோழி, 94.

கோள் - வாக்கிற் றோன்றும் பாவ
ச்சொற்கள் நான்கினுள் ஒன்று,
கோளம், 82. [82, 273.

கோளரி, 258.

கோளியாலம், 71.

கோற்றொடி, 99.

கோன்முறை, 196, 201, 216.

கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை
திரியும், 85, 203.

கோளஞ்சார பூமி-பசுக்கள் இடை
பூமின்றி மேய்த்தற்கு அரசனால்

விடப்பட்ட நிலம், 146.

கௌசாம்பி நகரம்-ஞ்சாம்பனென்
னுமாசனம் செய்யப்பட்ட நக
ரம்; கோசம்பியெனவும் வழங்
கும், 167.

கௌசிகன்-சுண்பை நகரத்துள்ள
ஓரத்தணன்; சுதமரியின் தந்
தை, 29, 93.

கௌடினம் - வளைவு, 352.

கௌண்டின்னியர் - பழைய புத்
தர்களுள் ஒருவர், 369.

கௌதமபுத்தர், 367, 369.

கௌதமமுனிவர்-இவர் அகல்யை
யின் கணவர்; அவளுடைய கற்
பையழித்ததப்பற்றி இந்திரனுக்
கு ஆயிரமாக ண்க ணுண்டாகும்
படி சாபங் கொடுத்தனர், 194,
கௌரியர், 33. [309,

சக்கரத்தின் கூடு, 147.

சக்கரம் - மண்டலம், 38, 110.

சக்கரவாளக்கோட்டம் - புத்திர
சோகத்தால் வறந்திய கோத
மையின் துன்பத்தைப் போக்கு
தற்காக சக்கரவாளத்துள்ள
எல்லாத் தேவர்க்கோயும் சம்பா
பதி வறவித் துக்காட்டிய விடத்
து அக்காட்டிய எக்காலத்தும்
யாவரும் காணும்வண்ணம்
மயனால் கிருமிக்கப்பட்டது பற்
றி இஃது இப்பொர் பெற்றது;
காலிரிபும் பட்டினத்தின் புற
த்தேயுள்ள மயானத்தின் பத்
தத்துள்ளது; இதனால் இஃகடு
காட்டுக் கோட்டமெனவும் கூ
றப்படும்; இதில் முனிவர் பல
ரிருந்து தவன்செய்தார்; சம்பா
பதி கோயில், கந்திற்பாவை,
உலகவறவி என்னும்மூன்றும்
இதைச்சார்ந்துள்ளவையே, 68-
9, 84, 91, 165, 184, 326.

சக்கரவாளகிரி, 83.

சக்கரவாளத்துத் தேவர், 138.

சக்கரவாளம்-உலகம் முப்பத்தொ
ன்றையும்தன்னுள்ளே அடக்கிய

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சசுள

கோளம், 81-2, 240, 298, 867.
சங்கத்தார் - ஸங்கத்தார்; பெளத்
தரில் துறந்தோரின் கூட்டம்
ஸங்கமெனப்படும், 51, 283,
250, 266, 833.
சங்கத்திலிருந்து விலக்குதற்குரிய
குற்றங்கள், 299.
சங்கதருமர்-ஒரு பெளத்தமுனிவர்;
இவர் சதமதிக்கும் அவளுடைய
தந்தைக்கும் தருமோபதேசஞ்
செய்தவர், 59, 66.
சங்கம், 88, 94, 189, 866.
சங்கமன் - ஒருவணிகன்; நீலியின்
கணவன்; முற்பிறப்பிற் கார
ணமின்றி இவனைக் கொல்வித்
த பாவத்தாலேயே கோவலன்
கொலைபுண்டிற்றதான், 295.
சங்கமுகத்துறை, 57.
சங்கயம் - ஸம்சயம், 356.
சங்கரித்தல், 310.
சங்கறுப்பார், 380.
சங்கிணைச்செய்த காடணி, 36.
சங்குடைந்தாற்போலுந்தாழை, 43.
சங்குமுதொடுப்பு, 96.
சஞ்சரித்தல், 81.
சட்டையிட்ட பிரதானி, 277, 341.
சடங்கம் - ஓருயிர், 60.
சடாபு - இராமாயணத்திற் கூறப்
பட்ட கழுகின்வேந்து, 31.
சடை, 181. [ய ஒருதேவதை, 71.
சண்டிகை-ஸ்மசான வாவியினியாகி
சண்பகம், 41.
சண்பை - அங்கநாட்டிற் கங்கைக்
கரையிலுள்ள ஒரு நகரம்; சம்
பையெனவும் வழங்கும், 29, 93.
சத்தத்துவம், 353.
சத்தம், 351, 353-4, 361.
சத்தியஞானம், 324.
சத்தியம் நான்கு - துக்கம் முதலி
யன; இந்நான்கினிலக்கணமும்
ஆகம ஸூத் திரத்திலுள்ளதாகி
ய ஷீனயானத்தில் விளங்கக்
கூறப்பட்டுள்ளதென்றும் இவற்
றுள் ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்று

கப் பன்னிரண்டு வகைப்படு
மென்றுங் கூறுவர், 25, 116,
122, 217, 302, 337, 371 - 2,
சதமகன், 4. [381.
சதுக்கப்பூதம், 17, 243. [381.
சதுக்கம் - நாம்சந்தி, 17, 90, 219,
சதேந்திரர்கள் - பவணேந்திரர்
முதலியோர்; இவர்களுக்கெல்
லாம் தலைவனாக வுள்ளவனுக்கு
அகமிந்திரனென்பது பெயர்,
316.
சந்தம் - வேதாங்கங்களாறினு
ளொன்று; செய்யுளிலக்கணத்
தைக் கூறுவது; சந்தோவிசிறி
யென்றுங் கூறப்படும், 305,
310. [381.
சந்தனம், 36, 52, 96, 177, 224,
சந்தனம் மாலை முதலியன தரியா
மை - பெளத்த முனிவர்களுக்
குரியதசசீலத்துளொன்று, 231.
சந்தாபம், 194.
சந்தி - இடவிசேடம், 381, 379.
சந்திக்கோணம், 212.
சந்திமூன்று, 370-71.
சந்திரதத்தன் - கப்பலிற் சென்று
வாணிகஞ்செய்யும் ஒருவணிகன்;
சாதுவனை நாகர்மலையிலிருந்து
காலிரிப்பும் பட்டினத்திற்குக்
கப்பலிலேற்றி அழைத்து வந்த
வன் இவனை, 172, 177.
சந்திரமண்டலம், 66. [49.
சந்திரன் - சதேந்திரருள் ஒருவன்,
சந்திராபீடன்-உச்சியினி நகரத்தா
சன்; இவன் தாராபீடனென்
னும் அரசன் புத்திரன்; காதம்
பரியென்பவளுடைய கணவன்;
காதம்பரியென்னும் வடமொழி
க் கத்திய கால்யத்தின் கதா
நாயகன், 38.
சந்திரோதய வருணனை, 66.
சந்து, 71. [304.
சந்தேகம் - பலதலையாய உணர்வு,
சந்தோவிசிறி - சந்தம், 310.
சந்திகிதம், 155.

சப்தகௌஸ்துபம் - ஒரு வடநூல்; இது பாணினி ருத்திரங்களைப் பின்பற்றிப் பதஞ்சலி மஹா பாஷ்யத்தை விளக்கப்பட்டோ ஹி தீக்ஷிதரென்பவராலியற்றப் பட்ட தொரு வியாகரணக்ரந்தம், 310.

சபக்கத்தொடர்ச்சி, 351.

சபக்கம், 353.

சபக்கைகதேசவிருத்தி, 356.

சபதம், 189.

சம்பங்கோழி-சண்பென்னும் கோரைகளில் தங்கியிருக்கும் ஒரு வகைக் கோழி, 43. [சுரி, 369].

சம்பந்தம்-காரணகாரியத் தொடர் சம்பவவளவை, 304, 307.

சம்பவித்தது, 260, 305.

சம்பாதி-சடாயுவினுடன் பிறந்தவன், 31, 193. [இடம், 31.

சம்பாதிபுரம் - சம்பாதி பூசுத்த

சம்பாதிவனம் - காவிரிப்பூம்பட்டி

னத்தைச்சார்ந்துள்ள ஒரு சோ

லை; மேலே பறந்து சென்றபொ

ழுது சூரிய கிரணத்தாற் நிறை

யிழுந்து விழுந்த சம்பாதியென்

னும் பறவை இருத்தற்கிடமா

னதுபற்றி இப்பெயர் பெற்றது,

சம்பாநகரம் - சண்பை, 93. [31.

சம்பாபதி-சம்புத்தீவத்தின் அநி

தேவதை; இஃது இவளுக்கு

இயற்பெயர்; சம்புமாதத்தின் நீ

ழிருந்து நோற்றமையின் இவள்

சம்புவெனவும் பெயர் பெறு

வாள்; சிவந்த நிறமும் சடையு

முடையவன்; இவளிருந்தமை

பற்றி ஆகிகாலத்தே சம்பாபதி

யென்று பெயர் பெற்றிருந்த

நகரம், காவேரி நதியின் சம்பந்

தத்தாற் பின்பு காவிரிப்பூம்ப

ட்டினமென்று பெயர்பெற்ற

து; புத்திரசோகமுற்ற கோத

மைக்கு இந்தச் சக்கரவாளத்

துள்ள எல்லாத் தேவர்களையும்

வருவித்துக் காட்டி அச்சோ

கத்தை மாற்றி அவனைத்தேற்று வித்தவன்; இவளுடைய கோயில் ருச்சரக்குடிகையென்று கூறப்படும்; அருந்தவமுதியோன், கன்னி, ருச்சரக்குடிகைக்குமரி, சம்பு, சம்புத்தீவக் காவற்றெய்வம், சம்புத்தீவத்தெய்வம், தொன்மூதாட்டி, பொன்னிறப்பொலிந்த நிறத்தாள், முந்தை முதல்வி, முதியாள், முழுமூதாட்டியென இந்நூலில் இவர் வழங்கப்படுவாள், 2-11, 19, 78 - 9, 81 - 2, 92, 184, 198, 201 - 3, 205, 227, 237, 240-41, 274.

சம்பாபதி கோயில் - இது சாயாவனத்தின் கோயிலின் தென்பக்கத்திலுள்ளது; சம்பாபதியம்மன் கோயிலென்று வழங்கப்படுகின்றது; ஸாந்தி வடக்கு முகம்; பீடாரி கோயிலென்று இக்காலத்தவர் சொல்கிறார்கள், சம்பிரதாயம், 155. [199.

சம்பு - சம்பாபதி யென்றவர்க்கெய்வம், காவன் மாரம், 1-2.

சம்புத்தீவக்காவற்றெய்வம், 19.

சம்புத்தீவு - நான்கு மகாநிலையுள் ஒன்று; இஃது சாவலக் தீவெனவும் வழங்கப்படும், 1, 19, 83,

108, 130, 164, 183, 242.

சம்புமரம், 181.

சம்பை, 29. [வணை, 388.

சமசித்தத்துவம் - உபேசாரபா

சமணமாதத்தின்பாகுபாடு இரண்டு-

ஆழிவகம் நிகண்டமென்பன,

311. [ணர், 110, 268.

சமணரில் இருத்திபெற்றோர்-சார

சமணர்களால் - சமணர்களால், 58.

சமதண்டம் - நூநூர்; இதில் ஆழிவக

மதம் பாலியிருந்ததாக நீலகேசி

ஸயநிவாகரத்தால் தெரிகிற

து, 311.

சமந்தகூடம் - இலங்கைத்தீவிலுள்

லுள்ளஒருமலை; சமனோளியென்

றும் சமந்தமென்றும் பெயர்

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சசகூ.

பெறும்; புத்தஸ் தலங்களுள் ஒன்று, 110, 119-20, 336.
சமம், 100.
சமயக் கணக்கர், 9, 19, 303.
சமயதத்துவங்கள், 115.
சமயதரும், 115, 237, 274.
சமயதிவாகரம், 231, 273, 374-5.
சமயதிவாகர முனிவர்-நிலகேசியன் விருத்தியுரையாசிரியர், 323.
சமயப்படிற்றறை, 234.
சமயம், 299, 325.
சமயமாறு, 309.
சமயமைந்து, 325.
சமயவாதிகள், 18.
சமயிகள், 18, 234, 334.
சமவாயம்-கூட்டம், 321, 323.
சமன், 122.
சமனொளி - சமந்தம், 119, 336.
சமீகமுனிவர், 147.
சயந்தன், 265.
சயம்பு - ஸ்வயம்பு, 311.
சயனாசனங்கள், 359.
சயனாசனவான், 359.
சயித்தம், 338.
சர்வஜ்ஞன் - புத்தன், 280.
சரக்கு, 295.
சரண் - அடைக்கலம், 53.
சரணங்கரர் - பழைய புத்தர்சனாசனாதி, 366. [னொருவர், 369]
சரவணம்-நாணம் காட்டினையுடைய தொரு பொய்கை; இமயமலையைச் சார்ந்துள்ளது, 194.
சரியாபிடகம்-சூத்திர பிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுனொன்று, சல்வி, 190. [299.
சலத்திற்பிரியஞ்சாரணன், 110.
சலனம், 307.
சலாகை, 137.
சன்னாவுளவுபயதன்மவிகலம், 361.
சன்னு, 361.
சனங்கள், 167.
சனமித்திரன் - புண்ணியராசனுடைய மந்திரிகளுள் ஒருவன்; அவ்வரசன் புத்த பீடிகையைத்

தரிசித்தற்கு மணிபல்லவஞ் சென்ற பொழுது நாகபுரத்தை ஒரு மாதம்வரையிற் பாதுகாத்தவன், 282 - 4, 292.
சாக் காடு-சாதல், 105, 271, 276, சாக் கியசக்ரவர்த்தி, 367. [377.
சாகை கினை, 1.
சாங்கியவாதம், 310, 319, 321.
சாங்கியன், 354-6.
சாணி, 383.
சாத்தம், 306, 309. [10.
சாத்தன்-கூலவாணிகன்சாத்தனார், சாத்தியதன்மரித்தத்துவம், 361.
சாத்தியதன்மம், 353, 362.
சாத்தியதன்மவிகலம், 360-61.
சாத்தியமரித்தத்துவம், 361.
சாத்தியம், 305, 361.
சாத்தியாவியாவிருத்தி, 360, 362.
சாத்திரம், 299.
சாதன்மியதிட்டார்தம், 353.
சாதன்மியதிட்டார்தவாபாசம் ஐவரைப்படுமென்றல், 360.
சாதனதன்மம், 362.
சாதனதன்மவழர்த்தத்துவம், 361.
சாதனதன்மவிகலம், 360.
சாதனம், 305, 361.
சாதனவழர்த்தத்துவம், 361.
சாதனவேது, 355.
சாதனவியாவிருத்தி, 360.
சாதாரணம், 356.
சாதி, 304.
சாதிகளின்வகை, 329) - 31.
சாதியொருமை, 44.
சாதுசக்கரன்-ஒருமுனிவன்; ஆகாயமனமுடையவன்; தன் முற்பிறப்பில் இவனை ஒருபொழுது உண்பித்த புண்ணியமே மணிமேகலை ஈவழிப்படுதற்கு ஏதுவாயிற்று என்பர், 59, 110-12, 129, 239.
சாதுயர், 59, 106, 136, 240.
சாதுவன்-ஆதிராயின்கணவன்; நாகர்களுக்கும் அவர்கள் குருமகனுக்கும் சிலரீதிகள் கூறி அவர்

களை நல்வழிப் படுத்தினேன்,
170-71, 178-5, 177.
சாந்தந்திரியர்வோர், 210.
சாந்தம்-சந்தனம், 36, 76, 172.
சாந்தலருறுத்த, 224.
சாந்து-சந்தனம், 204, 221.
சாந்துகழிநீர், 826.
சாப்பறை, 73.
சாபசரத்தி, 56.
சாபசரர் - முனிவர்; சபித்தலையே
அம்பாகவுடையவர், 56.
சாபனோன்ருண், 183.
சாபம், 168, 182, 194, 219, 289,
சாபம்பட்டு, 168. [296.
சாபாந்தகாரம், 179.
சாம்பற்குணையாகிய அரங்கம், 77.
சாமரை, 190.
சாமானியக்கருத்து, 350. [116.
சாமானியருளும்-பொதுவுணர்வு,
சாமானியம், 321.
சாமானியவிசேடம், 359.
சாமானியாணுமானம் - அனுமான
வளவையின்வகை மூன்றனுள்
ஒன்று, 303.
சாமை- ஒருவகைத்தானியம்; என்
வகைக் கூலத்து ளொன்று, 9,
830.
சாயல் - மென்மை, 20, 30, 40.
சாயலன், 47.
சாயினன், 48.
சாயை, 225.
சார்ங்கம், 88.
சார்ங்கலன் - கோதமையின் புதல்
வன்; இவன் மயானத்திற் பேய்
மகளாடியதைக்கண்டு அஞ்சி
உயிரையிழந்தவன், 76.
சார்பறுத்து உய்தி, 238, 276.
சார்பிறோற்றம், 233, 237, 276.
சார்பு, 237, 239.
சார்பு பன்னிரண்டு, 297, 372.
சார்பு பன்னிரண்டு ஒன்றிலிருந்து
மற்றொன்று தோன்றுமென்றல்,
சார்வு, 316. [369-70.
சாரணர் - ஒற்றர்; பெளத்தரிஷம்

சைனரிஷம் சித்திபெற்ற முனி
வர்; சஞ்சரிப்பவரென்பது பொ
ருள்; பெளத்த சாரணர்களின்
சீலம் நூறென்று சிவஞானசித்தி
யார்; பரபக்கம், செனத்திராந்தி
கன்மதத்திற்கு ஸ்ரீஞானப்பிரகா
சரேழுதிய உடையால் தெரிகின்
றது, 110, 170, 298, 318.
சாரணரெணமர், 268.
சாரியை, 13, 308.
சால், 139, 228.
சால்பு - அமைதி, 52.
சாலங்கராயணன் - பிரத்தோதலானோ
ன்றும் அரசரூபைய மந்திரி,
167.
சாலி - ஒருபார்ப்பனரி; அபந்திகள்
மனைன்; ஆபந்திரூபைய பாய்,
142, 148, 150, 167, 277.
சாலை, 332.
சாவகம் - ஒருகாடி; இதன் காலகர
நாகபுரம்; இதில் 'சாவகமலை'
என்று பெயர்பெற்ற ஒரு மலை
யுண்டு; இம்மூன்றுபுத்திரருடைய
துள் கூறப்படும், 8, 169, 162-
3, 165, 283.
சாவகமன்னன், 233, 333.
சாவகன், 239.
சாவம், 148.
சாவயவம், 359.
சாவோர்ப்பயிருங்கூலகை, 73.
சாளரம் - பலகூலி, 17-8.
சாற்றினன்கழறி, 171.
சாற்றுதல் - உணர்த்துதல், 280.
சாந்து, 131.
சான்றோரிடத்துள்ள குற்றம் தெத்
தெனவினங்குதல், 66-7.
சிக்கென்பது, 314.
சிக்கை - சிதைவு, 310. [369.
சிகி - பழையபுத்தர்களுளொருவர்,
சிக்கபுரம் - கலிங்கநாட்டிலுள்ள ஒரு
நகரம்; இதனைச் சேவசுவென்பவ
ன்; இஃது அரிபுரமெனவும்வழ
க்கப்பெறும், 295. [301.
சிக்கன் - ஆரியவரசர்களுளொரு

சிங்காதனம், 190.
 சிச்சிலிப்பறவை, 41, 44.
 சிசுபாலன், 182.
 சித்தம்—விரித்தம்—ரிச்சயம், மூலப் பகுதி, 116, 319, 321.
 சித்தவெளிப்பாடு, 355.
 சித்தாசித்தம், 355 - 6.
 சித்தார்த்தத்தொகை - புத்தமதசித் தார்த்தங்களைத்தொகுத்துக் கூறு ம் தமிழ்ப் பெளத்தநூல்களுள் ஒன்று; இதனைச் செய்தோரை யாவது இதன்காலம்முதலியவற் றையாவது ஒரு வர் று லு ம் தெரிந்து கொள்ள இடமில்லை; ஆயினும், நீலகேசியில் புத்தவா தச் சருக்கத்தில், “உள்ளஞ்செ ல்லுடம்பு” என்னுஞ் செய்யுளு ரையில், “மருடரு மனம் வாய் மெய்யிற் கொலை முதல் வினை பத் தாமே” என்பது சிந்தாநீ தந் தொகை என அந்நூலுரை யாசிரியரும், சிவாநூல சிந்தாநீ தந், பரபக்கம், செளத்திரா ந்திகன் மதத்துள்ள, “முழுது ணர்ந்து” என்னுந் திருவிருத்தத் துரையில், “அருணெறியாற் பா ரயிதையாறைந்துமுடனடக்கிப், பொருண்முழுதும் போதியின் னீழ்முழுதுணர்ந்த முனிவரன்ற, னருண்மொழியா னல்லாய்மை யறிந்தவரே பிறப்பறுப்பார், மரு ணெறியாம் பிறநூலு மயக்கறுக் குமாறுனதே” என்பது சிந்தாநீ தந் தொகை எனநீராணப்பிர காசரும் எழுதியவற்றால் இந்தச் செய்யுட்களிரண்டும் இந்நூலிலு ள்ளனவாகப் புலப்படுகின்றன, சித்தார்த்தம், 303. [318, 374.
 சித்தார்த்தன்-புத்தன், 366.
 சித்திரபுரம் - சிதராசனுடையநகர், 104.
 சித்தியெண்பத்தொன்பது, 238.
 சித்திரக்கைவினை, 55, 202.
 சித்திரகாரிகள் - சித்திரமெழுது

வோர், 329.
 சித்திரச்செய்கை, 33, 192.
 சித்திரசேனன், 236.
 சித்திரத்தெய்வம்பேசுதல், 202.
 சித்திரப்படாம் - சித்திரமெழுதிய ஆடை, 33, 41.
 சித்திரபூமி - ஆச்சரியத்தைபுண்டு பண்ணும் பூமி, 212.
 சித்திரம், 33, 41, 192, 203, 245.
 சித்திரவிதானம், 190. [வன், 301.
 சித்திரன்-ஆரிய அரங்குள்ள ஒரு சித்திராபதி - மாதவியின் நற்றய்; மணிமேகலையை உதயகுமரனோ டு கூட்டிதற்குப் பலவகையாக முயன்றவன்;மிக்கவிராளுள்ளவன், 4, 19 - 20, 26, 49, 62, 186, 189 - 90, 192 - 4, 265, 269, சித்திரை, 122. [274.
 சிதடி, 140.
 சிதம்பரம், 207.
 சிதர் - சீரை, 130.
 சிதரினசீரை-சிதைந்ததுணி, 36.
 சிதவற்றுணி, 36.
 சிதார், 130.
 சிதைத்தல், 181 - 2, 259.
 சிதைதல், 35, 44.
 சிதையாவுள்ளம், 188.
 சிந்தன்-மக்களுள்ளே குறனனிலும் சிந்தனை, 389. [நெடியவன், 140.
 சிந்தாகுலம், 167.
 சிந்தாதேவி-ஸர்ஸ்வாதேவி; இவ ளுக்குத் தென்மதுரையிற் கலா நியமமென்று பெயர்பெற்ற ஓரா லயமிருந்தது; இவள் ஆபுத்திர னுக்கு அமுதசுரபிமய அளித்த வள்; இவளைச்சிந்தா விளக்கென் றுங் கூறுவர், 6, 150, 152-4, சிந்தை - மனம், 160. [200.
 சிந்தைநோய், 167. [மெனல், 33.
 சிந்தையின் றியுஞ்செய்வினை யு ள் சிந்தையின்றெறிற்செய்வினையாவ சிப்பி, 308. [தும் எய்தாது, 33.
 சிமிலிச் கரண்டையன், 34.
 சிமையம் - மலை, 301.

சிரல் - சிச்சிலிப்பறவை, 41, 44.

சிருங்கி - மான்வயிற்றிற்பிறந்த ஒரு முனிவர்; இப்பெயருடையாரொருவர் ஒரு பசுவினிடம்பிறந்ததாகப் பாரதத்தார் மெரிகின்றது, சிலப்பவியரிசி, 75. [147.

சில்லை-நீர்ப்பறவை விசேடம், 98.

சிலதிரர், 266, 270.

சிலப்பதிகாரநூலாசிரியரும் மணிமேகலை நூலாசிரியரும் ஒருகாலத்தினரென்பது, 9-10.

சிலப்பதிகாரம்-பழையகாப்பியங்களைத்தனுள் ஒன்று; இனங்கோவடிகளென்னும் சேரமுனிவராலியற்றப்பட்டது; கணவனும்மனைவியுமாகிய கோவலன் கண்ணகியென்பவருடைய சரித்திரத்தைவிரித்துக் கூறுவது; தமிழ்நாட்டரசர் மூவருடைய இராசதானிகளாகிய புகார் மகரை வஞ்சி என்னும் மூன்றன் பெருமைகளையும் விளக்குவது; மூன்றுண்மைகளைச் சிலம்புகாரணமாக உலகத்தார்க்குத் தெரிவித்தற்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டமையின் இப்பெயர்பெற்றது; இன்னும்மூத்தமிழும் விரவப்பெற்றதாகலின் இயலிசை நாடகப்பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளென்றும்; நாடகவறுப்புக்களையுடைத்தாகலின் நாடகக்காப்பியமென்றும், உரைப்பாட்டும்இசைப்பாட்டும் இடையிடையே விரவப்பெற்றதாகலின் உரையிடையிட்டபாட்டுடைச்செய்யுளென்றும் இந்நூல்பெயர்பெறும்; இது பதிகச்செய்யுளை முதலிற்பெற்று மங்கலவாழ்த்துப்பாடல் முதலிய பத்துறுப்புக்களையுடையபுகார்க்காண்டமும், காதிகாண்காணதமுதலிய பதின்மூன்று உறுப்புக்களையுடைய மதுரைக்காண்டமும், குன்றக்குரவை முதலிய ஏழுறுப்புக்களையுடைய வஞ்சிக்காண்டமுமாகப்

பகுக்கப்பட்டுள்ளது; இசில் இயற்றமிழின் பாகுபாடான வெண்பா அகவற்பா கலிப்பாவென்பவைகளும், இசைத்தமிழின் பாகுபாடான ஆற்றுவரி முதலிய பாக்களும், நாடகத்தமிழின் பாகுபாடான உரைப்பாட்டுக்களும் வந்துள்ளன; இதற்கு அரும்பதவுரை யொன்றும், அடியார்க்கு நல்லாரியற்றிய உரையொன்று முண்டு, 4-5, 9, 11, 13-6, 18, 20-22, 24-5, 28-33, 36-7, 41, 45-8, 51, 54-5, 57-8, 60, 62, 64-5, 67, 70-71, 75, 77, 82-4, 86-9, 92, 94-6, 98-100, 103, 108-9, 117-8, 132-3, 136, 138 41, 144-5, 150, 155-6, 159, 161, 165, 170-71, 173, 180, 183, 186-7, 195-7, 199, 202, 204, 208, 210-11, 213-6, 218-9, 221, 228-9, 233, 238-40, 243-4, 247, 252, 256, 259, 262, 266, 270, 276-7, 279, 282, 291, 293 4, 298, 300, 302, 326, 328-33, 335-6, 338, 347-8, 367.

சிலப்பதிகார வரும்பதவுரையாசிரியர், 16, 156, 204-5, 242.

சிலம்பு, 64, 119.

சிலாதலம்-வட்டமாகச் சந்திரகாந்தக்கல்லாற்படுத்தது, 336.

சிலேடை, 190.

சிலை, 267.

சிலைக்கயனெடுங்கொடி, 214.

சிலைக்கொடி-வின்கொடி, 214.

சிலைத்தார், 152.

சிலைப்புருவம், 200.

சிலஞானசித்தியார் - தமிழினுள்ளைவளித்தார்த்தசாஸ்திரம் பதினாண்காண்காவது; இது பரபக்கம் சுபங்கமென இரண்பெருதிகளையுடையது; அவற்றுள் 105- திருவிருத்தங்களுடைய பரபக்கத்தில் உலோகாயதன்

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சருக

முதலிய பரசமயிகளுடைய கோட்பாடுகள் எடுத்துக் காட்டிமறுக்கப்படும்; ௩௦ அ-திருவிருத்தங் களையுடைய சுபக்கத்திற் பலசமயிகளாலுஞ் செய்யப்படும் ஆசங்கைகளுக் கெல்லாம் பரிகாரங் கூறி ஸ்வமதம் நாட்டப்படும்; இதனைச் சிவஞான போதத்தின் வழிநூலென்பர்; இந்நூலின்பெருமையை, “பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே யோர்விருத்தப் பாகிபோதும்” என்னும் சிவபோகசாரச்செய்யுளும், “சிவத்திற்கு மேற்றெய்வமில்லை, சிவஞானசித்திக்குமேற் சாத்திரமுமில்லை” என்னும் பழமொழியும் நன்குபுலப்படும்; இந் நூலாசிரியர் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ௬௦௦-வருடங்களுக்கு முன் நடுநாட்டின்பெண்ணையாற்றிற்கு அருகேயுள்ள திருத்துறையூரில் எழுந்தருளியிருந்தவரும் சுகலாகமபண்டிதரென்னுங் காரணப்பெயர் பெற்றவரும் மெய்கண்ட தேவருடைய மாணக்கர்களுட் சிறந்தவருமாகிய அருணத்திசிவாசாரியார்; இவனுள்ள பரபக்கத்திற்குத் திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர், அவர் மாணக்கராகிய தத்துவப்பிரகாசர், வேலப்பபண்டார முதலியோரும், சுபக்கத்திற்கு மறைஞானதேசிகர் சிவாக்கிர யோகிகள் திருவண்ணாமலையாதினத்து ஞானப்பிரகாசமுனிவர் திருவாவடுதறையாதினத்துச் சிவஞானமுனிவர் நிரம்பவழகிய தேசிகர் முதலியோரும் உரைசெய்திருக்கின்றனர், 297, 304 - 5, 307, 311, 313 - 5, 323, 348, 350, 367-9, 374, 381-4, 389.

சிவபாத்தியன் - சிவபெருமானுடைய பாத்தத்திற்குரியவன், 111.

சிவபெருமான் : இவர்பெயர் ஆல

மர்செல்வன், நுதல்விழிநாட்டத்திறையோனென இந்நூலில்வழங்கும், 17, 39. [327.

சிவிறி - நீரைச் சங்கருவிவிசேடம், சிவேதன் - ஆரியவாசர்களுளொருவன், 301.

சிற்பம்- நுண்டொழில், 199.

சிற்பாசாரிகள், 38, 202, 330.

சிற்பிடைத்தீவு, 33.

சிற்பிடைமுடுக்கர், 89.

சிற்பியாறு, 168.

சிற்பில், 250.

சிறப்பின்பாலார், 256. [343,

சிறப்பு - விழா, 114, 164, 265,

சிறப்புச் செய்யவேண்டுகாலம், 327.

சிறப்புடையவரே மக்களென்றல்.

சிறப்புப்பெயர், 47. [256.

சிறியவாயில், 68.

சிறுகாற்செல்வன், 211.

சிறுசெவி, 138.

சிறுதிவ் இரண்டாயிரம், 83.

சிறுதேர், 89.

சிறுநகை, 193, 201.

சிறுபலியரிசி, 75.

சிறுபாணாற்றுப்படை- கடைச்சங்கப்புவர்கள் அருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டினுள் மூன்றாவது; ௨௬௬-அடிகளையுடையது; பரிசில் பெறக்கருதிய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெற்றொருவன் ஓய்மாண்டு நல்லியக்கோடனரிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அந்நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர்நத்தத்தனார் பாடியது; இது நல்லியக்கோடனது வள்ளன்மையையும் அவனுடையநகரங்களாகிய எயிற்பட்டினம் வேலூர் ஆழார் முதலியவற்றின் இயல்பையும் அவற்றிலுள்ளருடைய நற்குண நற்செய்கைகளையும் அவனது அரண்மனையின் சிறப்பையும் பல திறத்தினரும் ஏத்துப்படி பல குணவிசேடத்

தோடு அவன் வீற்றிருத்தலையும்
கூறுவதன்றித் தமிழ்நாட்டு மூ
வேந்தருடைய இராசதானிகளா
கிய மதுரை வஞ்சி உறையூரென்
னும் மூன்று நகரங்களின் நிலை
மையையும் பேகன்பாரி ஆய் அ
திகன் நள்ளி ஓரியென்னும்வள்
ளல்கலெழுவரும் இன்னஇன்ன
கொடையாற் பெயர் பெற்றார்க
ளென்பதையும் கூறும்; இதற்கு
ஆசிரியர் ஈச்சிஞர்ச்சினியர் உ
ரை செய்திருக்கின்றனர்; இது
சிறுபாணுறெனவும் சிறுபாணெ
னவும் வழங்கும், 36, 44, 47,
77, 91, 96, 285, 335.
சிறுபுழை, 68, 91.
சிறுபுறம் - பிடர், 24.
சிறுமகன், 177.
சிறுமை - குற்றம், 258.
சிறை, 44, 50-51, 56, 208, 216-7,
240, 255, 265, 267.
சிறைக்கோட்டம், 7, 206, 214, 216
சிறைகாக்குங் காப்பு, 195.
சிறைச்சாலை, 206.
சிறைசெய் சிந்தை, 74.
சிறைநோய்தீர்த்தல், 256.
சிறைப்பாடு, 257.
சிறையோர்கோட்டம், 218.
சிறைவீடு, 258.
சின்னீர், 38-9, 264.
சினந்திருகல், 249.
சினப்பாவம், 296.
சினம், 46.
சினமாசு, 106.
சின்ன - புத்தன், 309.
சினேந்திரன், 349.
சினே - சினே, 40.
சினேத்ததர்வீழ்பு - சினேகளிலுள்ள
செறிந்த சுள்ளிகள், 36
சினே - தண்டம்; வேதாங்கமாற
னுள் ஒன்று; வேத இலக்கணத்
தைக் கூறுவது; ஒவ்வொரு வே
தத்திற்கும் பலசினேகளுள்ள
ன; ஒரு வேதத்திற்குரியவை மற்

ற வேதங்களுக்கு ஆகா; அவை
வியாஸர், நாரதர், பாணினி, பா
ரத்துவாஜர், கௌடமனர், வியாடி
முதலிய மஹரிஷிகளாலும் வே
றுள்ள பிராசினர்களாலும் செய்
யப்பட்டுள்ளன; இதனை வேதத்
திற்குமூங்காகக் கூறுவர்; சினே
யெனவும் வழங்கும், 142, 310.
சீ, 220.
சீகாழி-ஒரு சிவஸ்தலம்; சிவபெரு
மானைக்காணிப்புகுத்தமையின்பு
பெயர்பெற்றதென்பர், 29.
சித்தல்-அழித்தல், 95, 162, 216,
சித்தலைச்சாத்தனார், 10, 218, 240.
சிதம், 312.
சிதரன்-சித்தபுரத்தரசன்; நிலபதி
யென்பவளின் தந்தை, 104.
சிப்பித்து, 216.
சிர-தாளவறுதி, 204, 210.
சிரந்தி-மாவலிபாம்பை வியுதித்த
ஓரசுய்புத்திரி; செழுமுடி
கிள்ளியின் மனைவி; உதயநாம
னுடையநாய்; இராசமாதேவி
யென்று கூறப்படுவார், 207.
சிரமை, 322.
சிறை, 36, 130.
சிலசமாதி, 367.
சிலபாரசிதை - நிலம் நிறைந்தல்;
இது விநாயகத்துக்குச் சொன்ன
வாறுசெய்தல்; இது தசபாரசி
தைபுள் ஒன்று, 297.
சிலம், 35, 155, 231, 253, 273,
347, 365, 374.
சிலமைந்து - கொல்லாமை கள்ளு
ண்ணுமை பொய்யாமை காமபி
ன்மை கள்ளாமையென்பன, 26,
சிலவுபாசகர், 327. [231, 365.
சேவகசிந்தாமணி - தமிழிலுள்ளப
ழையகாப்பியமைந்தனுள்ளும்;
நிருத்தங்கதேவனென்னும்கை
முனிவரால் இயற்றப்பட்டது;
கூ. - இலம்பக வறுப்பையும்
கூகசுகுகவிகளையு முடையது;
சொல்லழகும் பொருளழகும் நி

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சடுநு

றைந்துள்ளது; சைனமதத்தின் னுகிய சிவகனென்னுமாசனது சரித்திரத்தை விரித்துக் கூறி மேம்பட்டு விளங்குதலின் இப் பெயர்பெற்றது; உச்சிமேற் புல வர்கொள் ஈச்சினூர்க்கினியரால் உரைசெய்யப்பட்டது; இதற்கு வேறொரு பழையஉரைபுண்டெ ன்று அவ்வுரையால்விளங்குகின் றது; சிந்தாமனியென்றும் தூற் பயனுகிய நார்பொருள்களையும் நன்குவிளங்கக்கூறுதலின் முடி பொருட் டொடர்க்கிலைச் செய்யு னென்றும் இதுவழங்கப்படும், 2, 7, 15, 22, 30-31, 36, 39 - 41, 43, 45, 49, 53-4, 57, 64, 71, 85, 99, 109, 120, 123, 139, 154, 157, 160, 167, 170, 175, 182, 195-6, 201, 212, 214, 222, 236, 241, 247, 249, 252, 256 - 9, 261, 276, 282, 296, 315, 326, 328, 331, 333, 338.

சீவன், 316.

சீற்றம், 296.

சீறியகற்பு-மறக்கற்பு; இதுமதுரை யையெரித்த கண்ணகிபாலுள்ள னு; இதற்கு மறதலையாகியகற்பு ஆறியகற்பு என்றும் அறக்கற் பென்றும் கூறப்படும், 294.

சீறியாழ், 47.

சுகதன்-புத்தன், 335.

சுகதுக்காணுபவம், 372.

சுகம், 358.

சுட்டல், 262, 304 [ந்தல், 73.

சுட்டுக்குவியெனப் பேராந்தை ஒலி

சுட்டுணர்வு - பிரமாணபாசங்களை

ட்டணுள் ஒன்று, 308.

சுட்டர்-சந்திரசூரியர், 108, 309.

சுட்டர்த்தோரணம், 72.

சுட்டலை - மயானம், 74.

சுட்டலைக்கான், 171.

சுட்டலைநோன்பிகள், 74.

சுகொட்டுக்கோட்டம், 69, 84.

சுகமெண்-செங்கல், 37, 71, 189.

சுண்ணச்சாந்து, 69.

சுண்ணம், 43.

சுத்தோதனன் - கௌதமபுத்தரு டையபிதா; இவனைச்சாக்கியசக் கராவர்த்தி யென்றுங் கூறுவர், 268, 367.

சுதமதி- கௌசிகனென்னும் அந்த ணனுடைய புத்திரி; மாருதவே கனென்னும் ஒருவித்தியாதரனா ல்முன்பு கவர்ந்துகொண்டு போ கப்பட்ட இவள் பின்பு அவனாற் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிடப் பட்டு மாதவியின் உயிர்த்தோழி யாயிருந்தாள்; மணிமேகலைபால் மிக்க அன்புடையவன்; சங்கதரு மணிடத்துத் தருமங்கேட்டவன், 5, 6, 28, 30, 34, 41, 44, 50-53, 55-6, 66, 68, 84, 86 - 7, 92-3, 95-7, 114, 132 - 3, 135, 141, 166, 198, 237, 270, 273, 289, 326, 339, 344.

சுதை - சுண்ணச்சாந்து, 33, 83, 199, 290. [னுவார், 330.

சுதையாற்பாவையுள்ளிட்டன பண்

சுதையிழுதியமாடம், 69.

சுந்தாச்சுண்ணம், 21.

சுபகிருஸ்நலோகம், 3.

சும்மை - ஒலி, 72-3, 154.

சுமத்தல், 130-31, 157-8, 163.

சுரபி - மணம், 123.

சுரபுண்ணை, 40.

சுரிகுழல், 282.

சுரியல் - சுழித்தல், வளைவு, 36.

சுரியிரும்பித்தை, 218.

சுருக்குவலை, 195.

சுருங்கை-மதகு, 133.

சுருங்கைச்சிறுவழி, 133.

சுருங்கைக்கூம்பு, 326.

சுருளி, 339.

சுருப்புநாண், 195.

சுரும்பு-மலை, வண்டு, 31, 33, 224.

சுருளிதொடி, 37. [31, 177.

சுரை-உள்ளீடிண்மை, பசுவின்மடி,

சுரைவித்து பல்லுக்குவமை, 221.

சுவசனவிருத்தம், 354.
 சுவர்க்கம், 125, 306.
 சுவரிலெழுதியதெய்வம், 235.
 சுவை, 75, 820, 837, 845.
 சுழலனுஞ்சுழலும், 36, 100.
 சுழி, 46.
 சுள்ளிக்கோல், 306.
 சுள்ளிகள், 36.
 சுற்றமுதுயர்க்கடல் வீழ்தல், 95.
 சூட்டிறைச்சிவிற்போர், 329.
 சூட்டு, 64.
 சூடகவரிவளை, 37.
 சூடாமணிரிகண்டு-ஒரு தமிழ்க்கண்
 டி; இது தெய்வப்பெயர்த் தொ
 குதிமுதற் பல்பெயர்க் கூட்டத்
 தொரு பெயர்த்தொகுதி யிறுதி
 யாகிய பன்னிரண்டு தொகுதி
 களை யுடையது; நிவாகரத்துக்
 கும் பிங்கலந்தைக்கும் வழிநூ
 லாகவுள்ளது; இதில் 1106 -
 விருத்தங்களுள்ளன, 110, 140,
 140, 147, [268.
 சூத்திரி, 311.
 சூதர்-நின்றேத்துவார், 330.
 சூதாடல், 170.
 சூது, 159.
 சூர்-அச்சம், 241.
 சூர்மலை, 173.
 சூரியகாந்தமணி, 138.
 சூரியகுலம், 2, 268.
 சூரியமண்டிலம், 137.
 சூரியன் - சதேந்திரருள் ஒருவன்,
 108, 122, 271.
 சூரியனுக்கு முற்காலத்தில் கிருத்
 திகாப்பிரவேச முண்டென்பது,
 122.
 சூரியனுடையதயாத்தமயம், 104.
 சூரியாத்தமனம், 65.
 சூரை-கொடியிசேடம், 74.
 சூல்-சுருப்பம், 262.
 சூலம், 69.
 சூழ்தல்-செய்தல், 144, 265.
 சூழ்போதல், 189.
 சூள்-சபதம், 35.

சூளாமணி-ஒரு தமிழ்ச்சைனக் காப்
 பியம்; 2131-செய்யுட்களையுடை
 யது; சொற்களைப்பொருட்களை
 களிற்சிறந்தது; இந்நூலாசிரியர்
 தோலாமொழித்தேவரென்றும்
 சைனமுனிவர்; இக்காப்பியக் க
 தாநாயகன் திவிட்டனென்றும்
 அரசன், 43, 56, 188, 228.
 சூளுறவு-சபதம், 35, 201-2.
 சூன்முதிர்பருவம், 143.
 செங்கதிர்மண்டிலம், 137.
 செங்கயல், 44, 51, 200.
 செங்கல், 37, 71, 189. [210.
 செங்கழுநீர்ததைப் பிணைத்தல்,
 செங்குட்டுவன்-சேரலாதன் புத்தி
 ரன்; இளங்கோவடிகளின் தமை
 யன்; கண்ணகி தன் னுட்டைய
 டைந்து கணவனோடு சுவர்க்கம்
 புகுந்தானென்பதைக் கேட்டு இ
 வன் இமயமலையிலிருந்து சிலை
 கொணர்ந்து அவன் வடிவமைத்
 துப் பிரதிபிதனை செய்தித்துப்
 பூசையும்விழவும் நடத்தினான்;
 மதுரைக் கூலராணிகன் காத்ந
 னூபால் மிக்க அன்புடையவன்;
 சேரன் செங்குட்டுவன் என்பவ
 ன் இவனே, 300, 302.
 செங்குணக்கு, 2. [341.
 செங்கோல், 15, 143, 166, 255,
 செங்கோல்காட்டல், 193, 203.
 செங்கோன்முறை, 196.
 செட்டி, 176.
 செட்டிகனொன்பதின்மர், 287.
 செண்டுவெளி, 308.
 செந்திப்பேணல், 65.
 செந்துகத் - இசைத்தமிழ்நூலிற்
 கூறிய ஏழுவகைத்துக்கிணுனொ
 ன்று; ஒருநிறையுடையது, 20.
 செப்பல், 52, 194, 198.
 செப்பிணைவையிலார் புழக்கத்
 தால்வாடுதல், 48.
 செம்பஞ்சக் குழம்பு, 76.
 செம்பவளம், 96, 200.
 செம்பாகம்-நல்ல பக்குவம், 52.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சருள

செம்பிறப்பு, 314.
 செம்புசெய்ஞ்ஞர் - செம்புகொட்டி
 கள்; செம்புவேலை செய்யும் ஒரு
 சாதியார், 329.
 செம்புயிர்-ஐவகையுயிர்களுள் ஒன்
 செம்பொருள், 59, 238. [து, 315.
 செம்போக்கு, 315.
 செம்மார், 330.
 செம்முல்லை, 41, 211.
 செய்கு-செய்வேன், 50.
 செய்குன்றம், 211, 331.
 செய்கேன்-செய்வேன், 291.
 செய்கை, 237, 271, 370, 372.
 செய்தவத்தாட்டி, 258. [377, 380.
 செய்தவம், 193.
 செய்தாங்கு, 259.
 செய்கு, 203, 206, 233.
 செய்யுளிலக்கணம், 310.
 செய்யோன்-திருமகள், 54.
 செய்வினை சிந்தையின்றெனின் யா
 வதுமெய்தாதென்போர், 33.
 செய்வினைப்பயத்தால் நற்பிறப்பெ
 ய்துதல், 217.
 செய்வினைமருங்கின், 80, 156,
 செய்வினைமாடம், 47. [232.
 செயப்பாட்டுவினை, 259.
 செயலறல், 45, 219.
 செயலை - அசோகமரம், 267.
 செயற்கையழகு, 245.
 செயிர் - குற்றம், 137, 321.
 செரு, 295.
 செருக்குதல், 90, 181, 195, 204,
 செருந்திரமரம், 41, 211. [262.
 செருந்து, 211.
 செருப்புக்கண் மன்னர், 254.
 செல்கதி, 149. [35.
 செல்லல்-துன்பம், போகாதே, 19,
 செல்லல் செல்லல், 228.
 செல்லற்க, 45.
 செல்லுயிர், 105, 129, 229.
 செல்லுயிர்ப்புக்கில், 276.
 செல்லுவரு, 263.
 செல்லவக் கள்ளாட்டு, 76.
 செல்லவக்காப்பு, 218.

செல்வம், 236, 247 - 8.
 செல்வுழி, 170, 254.
 செலீஇ - சென்று, 20.
 செவ்வழிக் கீதம், 35.
 செவ்வழிப்பண், 330. [131, 175.
 செவ்வனம்-நேராக, 6, 33, 118-9,
 செவ்வி, 188, 190 - 91, 193,
 செவ்விது, 188, 237. [281.
 செவ்வியன், 56.
 செவ்வியின்வணங்கல், 213.
 செவி, 51, 193, 198.
 செவிடர், 151.
 செவிடு, 140.
 செவித்துளை, 108.
 செவிமுதல் - காதினிடம், 49-50,
 செவியொலிவிசாரம், 319. [264.
 செவிவித்தாயர், 89.
 செழியன், 149.
 செழுங்கலை நியமம், 150.
 செழுஞ்சோறு, 196.
 செற்ற கன்வன், 259.
 செற்றச்சேக்கை, 52.
 செற்றஞ்செறுத்தோய், 63, 263.
 செற்றம் - பணகமை கெடுங்காலம்
 நிகழுங் கோபம், 18, 52, 146,
 செறிகுழன்மறவர், 301. [251.
 செறிதொடி, 132, 237.
 செறிந்தசிறை, 256.
 செறியிருள், 165.
 செறிவளைமகளிர், 198.
 செறுத்தோர் - அடக்கினோர், 263.
 சென்றுவீழ்க்கிர், 64.
 சென்றுவீழ்பொழுது, 65.
 சேக்கை - தங்குமிடம், 47 - 8, 52,
 சேட்புலப் பரிசிலர், 152. [94.
 சேடி - வித்தியாதாருலகு, 180.
 சேணுறு பூ, 181.
 சேதனப்பிரபஞ்சம், 373.
 சேதா - செவ்வியபசு, 65.
 சேதியம் - (புத்தன்) கோயில், 341.
 சேரர், 234, 326, 335.
 சேரலன், 336.
 சேரன்செங்குட்டுவன், 293, 300,
 சேவடி, 40. [302.

சேவல், 43.
 சேனாபதியர் - சேனாதிபதிகள்; அர
 சர்க்குரியஜம்பெருங்குழுவினுள்
 சேனை, 100. [ஒருவகையார், 13.
 சேவநானுமானம் - அனுமானவகை
 மூன்றனுள் ஒன்று; இஃது எச்ச
 மெனவும் கூறப்படும், 305.
 சைசவ விருத்தாந்தம்-குழந்தைப்
 பருவத்தில் நடந்த வரலாறு, 70.
 சைதனியவான், 355.
 சையினி - ஒரு முனிவர்; அளவை
 வாத தூலாசிரியர்களுள் ஒரு
 வர்; பிரத்தியக்கம் முதலிய பத்
 தனுள் இவர் கொண்ட பிரமா
 ணம் ஆதே, 303, 309.
 சைவவாதம், 309.
 சைவவாதி, 309, 325.
 சைன சந்தியாசினிகள், 57.
 சைனசம்பிரதாயம், 155.
 சைனமுனிவர், 35.
 சைனர், 123.
 சொல்லுந் சொல்லுவேன், 237.
 சொல்லியுரைத்தல், 229.
 சொல்லிந்நேன்றும்பாவம்நான்கு-
 பெய் குறளை கஞ்சொல் பய
 னில்சொல் என்பன, 273.
 சொல்லுகிலாய், 311.
 சொல்வருவித்தல், 115.
 சொல்வுழி, 270.
 சொற்பயம், 149.
 சொற்பயன், 222, 339.
 சொற்றமொற்றத்தொடர்ச்சி, 315.
 சொன்னமுடிவு, 52.
 சொன்னடை, 244.
 சோதிடதூல், 122.
 சோதிடதூலோர், 330.
 சோதிடம், 310. [37, 306.
 சோநகரம் - வாணசுரனுடையவூர்,
 சோபிதர் - பழைய புத்தர்களுள்
 ஒருவர், 369.
 சோமஞ்ஞரியாக்கினிகள், 304.
 சோலை, 50, 94, 117, 134, 219,
 233, 267, 284.
 சோழபரம்பரை, 254.

சோழர், 214, 340.
 சோழர் குலக்கொடி - காவிரி, 3.
 சோழன், 7, 30, 44, 46, 52, 64.
 சோழனொருவன் துங்கையிலெறிந்
 தது, 11.
 சோழிக ஏனாதி - நெடுமுடிக்கின்
 றியின் மந்திரிகளுளொருவன்,
 240, 251-2.
 சோற்றுஅமலை, 178 - 9.
 சோற்றம்பாத்திரம், 259.
 சோறு, 123, 131, 196.
 சூயில் - மதிநுறுப்புலிசேடம், 64.
 சூயிறு-சூரியன், 42, 97, 105,
 139, 162, 230, 297, 263, 265.
 சூலம்-பூமி, 129, 153, 175, 203,
 சூழல் - புலிகளக்கொன்றை, 96.
 சூன்று, 179.
 சூனசுகாதி, 323.
 சூனநிபம், 390.
 சூனனகன்விர், 263.
 சூனப்பிரகாசர் - சிவஞான சித்தி
 யார் பரபக்கத்திற்கு உரைசெய்
 தவர்களுளொருவர்; திருவொற்
 தியூர் சூனப் பிரகாசரென்றும்
 கூறப்படுவர், 343.
 சூனபாரமிதை- சூனம்பூரித்தல்;
 தசபாரமிதைகளுள் ஒன்று, 297.
 சூனம், 216.
 சூனேந்திரியங்கள் ஐந்து, 371.
 சூனோதயம், 125.
 சூயிர்தல் - பரத்தல், 189. [366.
 சூருமணி - புத்த தர்ம ஸங்கங்கள்,
 த்ருத்தனை - ஆசை, 369, 372.
 தக்கணமதுரை, 150, 246 - 7.
 தக்கயாகப்பரணி - இது கவிச்சக்
 கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்த
 ரால் இரண்டாவது இராசராச
 சோழன் காலத்தில் செய்யப்பட்ட
 டது; 817 - தாழிசைகளுடங்கி
 யது; யீரபத்திரதேவர் தக்கனது
 யாகத்தைச்சங்கரித்ததைச் சிறப்
 பித்துப் பாடுவது; இதனால்காரி
 யைப்பற்றிய பல செய்திகளும்
 சோழர்கள் பெருமையும் பிற

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சடுக

வும் அறியப்படுகின்றன; இடையே திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் மதுரை சென்று சமணரை வாதிட்வென்ற வரலாறு இதில் மிகச்சுவைபெறக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பல அரிய விஷயங்களை வெளிப்படுத்துவதாகிய பழைய உரையொன்றுண்டு, 34, 70-71, 102, தக்கன்று, 255. [105, 144, 275. தக்கார், 179.

தக்கு - தகுதியுள்ளது, 187.

தகரம் - மயிர்ச்சாந்து, 47.

தகவிலன், 40, 169.

தகவிலன், 252.

தகவிலை - தகவினமை யுடையாய், தகவு, 197. [78.

தகை, 220.

தகைக்குநர், 256.

தகைநலம் - மிக்க அழகு, 48.

தகைபாராட்டல், 61.

தகைமலர்த்தாரோன், 275.

தங்காவேட்கை, 170, 194.

தச்சர், 212, 329.

தசுமாராசரிதம் - ஒருவடமொழி வசன காலியம்; பத்துக்குமாரர்கள் விஷயமாகச் செய்யப்பட்ட மையின் இப்பெயர் பெற்றது; உச்சுவாசங்கனென்று வழங்குகிற பகுப்புக்களை உடையது; இதனை இயற்றியவர் தண்டியாசிரியர்; இதில் முதற்பாகம் இறந்துபோனமையின் அது பிற்காலத்துச் சோமதேவபட்டரால் இயற்றிச் சேர்க்கப்பட்ட தென்று கூறுவர், 70, 112.

தசசிலம், 231, 365.

தசதோஷம், 374.

தசபலன் - புத்தன்; தானம் முதலிய தசபாரமிதையும் நிறையப்பெற்றமையின் இவன் இப்பெயர் பெற்றானென்பர், 348.

தசபாரம் - தசபாரமிதை, 297, 368.

தசபாரமிதை - தானம் முதல்

ஞானம் ஈறாகவுள்ள பத்தும் பூரித்தல்; “சுகதன் உயிர் நேரவும் உறுப்பு நேரவும், பொருள் நேரவும் பூரிக்கின்ற பாரமிதை பத்து” என்பர் நீலகேசியுரையாசிரியர், 297, 348.

தசம்பு, 327.

தஞ்சைவாணன் கோவை - ஒரு தமிழ் நூல்; இதிலுள்ள செய்யுணடை மிகச் சிறந்தது; இது மாறா நாட்டுள்ள தஞ்சைக்கூரிலிருந்தவனும் பாண்டியனுடைய மந்திரியுமாகிய வானனென்னும் தலைவன்மீது பொய்யாமொழி யென்னும் புலவர் பெருமானாற் பாடப்பட்டது; நாதகவிராய நம்பி யென்பவராலியற்றப்பட்ட அகப்பொருள் வினக்கமென்னும் இலக்கண நூலிற்கு இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது; இந்நூலிற்குக் குன்றத்தூர்ச்சொக்கப்ப நாவலரென்பவராற் செய்யப்பட்டதான வுரை யொன்றுண்டு, 152.

தட்பம் பொறுத்தல் - தவத்தோர்க்குரிய நியமங்கள் எட்டினுளொதடக்கை, 52. [ன்று, 386.

தடக்கையினங்களிற்று, 60.

தடமித்தன், 45.

தடி - ஊன், 74.

தடிந்து - வெட்டி, 176.

தடுமாற்றத்தொடர்ச்சி, 315.

தடுமாற்றவலம், 261.

தடுமாறுபிறவி, 229.

தடைஇ - தடவிப் பார்த்து, 55.

தண்டம் - சினை, 57, 142, 206.

தண்டாக்களிப்பு, 77.

தண்டாக்காட்சி, 338.

தண்டாவீகை, 77.

தண்டு, 72.

தண்டுகாலுன்றி, 155.

தண்ணகாரர் - பழைய புத்தர்களுள் ஒருவர், 369.

தண்ணறல், 220.

தண்ணீர், 111.

தண்ணீர்ப்பந்தல், 327.

தண்ணுமை - உத்தமத்தோற்கருவி
யாகிய மத்தளம், 21, 77, 88,
210.

தண்ணுமையோன் - பரத நூலிற்
கூறிய பஞ்சாசாரியர்களுள் ஒரு
வன்; இவனை மார்த்தங்கிகளென்
பர் வடநூலார், 87.

தண்பனிலிருங்கிய செங்கநிர் மண்
தண்டெயல், 160. [டிலம், 137.

தண்மணற்பந்தர், 17.

தணிதல், 46, 194.

தணியாக்காதல், 293.

தணியாததுன்பம், 28.

தணியானோக்கம், 68.

தணியா மன்னுயிர், 162.

தணியாவன்பம், 135.

தணியாவியிர், 165.

தணியாவேட்கை, 284.

தணிவில்வெம்பகி, 184.

தத்திரிநெடுங்கண், 19.

தத்துரீரடைகரை, 96.

தத்துவபோதினி - சித்தார்த்தகௌ
முதியென்னும் வடமொழிவியா
கரணத்தின் வியாக்கியானங்களு
ளொன்று, 148.

தத்துவமிருபத்தைந்து, 321.

தத்துவமைந்து - பிருதிவி முதலி
யன, 323.

ததர் - கொத்து, செறிவு, 36.

தத்தறுப்பொருள், 316.

தத்தித்தி, 182.

தப்பல் - வெட்டல், 8, 231.

தபச்சரணம் - தவஞ்செய்தல், 155.

தபனம் - என் வகை நாகத்து
ளொன்று, 82.

தம்மத்தம்மத்தி - தர்மாஸ்தி காய
மும் அதர்மாஸ்திகாயமும்; இது
பிராகிருதச்சிதைவு, 318.

தம்மத்தி-தருமாஸ்திகாயம், 318.

தம்மனை - தாய், 78.

தம்முன் - தமையன், 243.

தமக்கைமார், 132.

தமக்கொழிமாபு, 176.

தமர், 111, 144, 148.

தமனியப்பூண், 29.

தமனியப்பொனியில், 332.

தமனியம் - பொன், 212.

தமிய, 48.

தமியன், 51, 197.

தமிழ், 9.

தமிழ்நாட்டு வேலைக்காரர், 212

தமிழ்நாடு, 183.

தமிழ் நாவலர் சரிதை, 283.

தமிழ்ப்பாவை - காவிரி, 3.

தமிழ்வினோதர், 212.

தமிழகம், 183.

தமையன், 243.

தயங்கினர்க்கோதை, 93.

தயாதன், 179. [161, 198.

தயாதருமம்-அருளறம், 126, 140.

தயாபாரம்தை - அருள் சிதைத்தல்;

தசபாரம்தையுளொன்று, 297.

தயாயீரன் - புத்தன்; பிறவுயிர்களு

டைய நுண்பத்திற்கு இரங்கிய

ருறுப்புப்பொருள் களைக்கொடுத்

தலில் ஈரக்க முடையவருதலின்

இவனை இவ்வாறு கூறுவர், 368.

தயிர்ப்பரியாயம் - தயிர் நிலைமை,

317. [வர், 369.

தர்மதரிசி-பழையபுத்தர்களுள் ஒரு

தர்மோற்பத்தி, 108, 115.

தரணேந்திரன்-கற்பேந்திரர்களுள்

தரிசனை, 389. [ஒருவன், 155.

தருக்கசங்கிரகம் - ஒருதமிழ் உரை

நடைநூல்; தெலுங்கராகிய ஆன்

னம்பட்டமென்பவராற் செய்யப்

பட்டதான வடமொழித் தருக்க

சங்கிரகத்திலிருந்து நிருவாவடு

துறையாழினைத்து ழந் சிவனான

முனிவரால் மொழி பெயர்க்கப்

பட்டது; தருக்கநூலை, 'தேறது

வித்தை' என்பர், 350.

தருகிலை-கற்பகதருகிற்குக்கோயில்;

இது காவிரிப்பூம் பட்டினத்

துள்ள கோயில்களுளொன்று,

64.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௪௬௬

தருப்பைப்புல், 194. [தல், 254.
தருப்பையிற்கிடத்தி வாளிற் போழ்
தரும சக்கரப் பிரவர்த்தனசாரி
யன்-புத்தன்; தருமமாகிய சக்
கரத்தைச் செலுத்துபவன், 61.
தருமசக்கரப் பிரவர்த்தனத்தினையே
வண்ணம் - வட மொழியிலுள்ள
புத்த சரித காவ்யத்தினுறுப்புக்
களுள் ஒன்று, 111. [110.
தருமசக்கரம் - அறவாழி, 61, 67,
தருமசங்கினி - அபிதருமபிடகத்தி
னுறுப்புக்களுள் ஒன்று, 299.
தருமசாரணர், 110, 336.
தருமசாலை, 91.
தருமசாவகன் - நாகபுரத்தின் அய
விடத்ததாகிய ஒரு சோலையிலி
ருந்த பௌத்தமுனிவன்; இவன்
புண்ணியராசனுக்குத் தருமோப
தேசஞ்செய்தவன், 233, 239,
276, 282. [சிறை, 189.
தருமணன் ஞெமிரிய திருநாறெரு
தருமதத்தன் - காவிரிப்பூம்பட்டின
த்துள்ள ஒரு வணிகன்; இவன்
மதுரைசென்று பெரும் பொரு
ளீட்டி எட்டிப்பட்டம் பெற்ற
வன்; மரிக்கும் வரையிற் கலி
யாணமின்றியிருந்தவன், 245-8.
தரும தலைவன், 120, 137.
தருமதவனம் - காஞ்சிநகரத்துள்ள
தருமதூல், 327. [ஒருசோலை, 341.
தருமபதம் - சூத்திர பிடகத்தின்
சிறுறுப்புக்களுள் ஒன்று, 121,
233, 299.
தருமபிடிமை, 101, 280, 285.
தருமம், 108, 113, 137, 176,
237, 278, 366.
தருமம் சான்றதல், 134.
தருமராசன்-புத்தன், 120.
தருமவார்த்தை, 244.
தருமராசனத்தோர், 293.
தருமாதிகாயம் - தருமாஸ்திகா
யம்; கிகண்டவாதியர் கூறும் பத்
துப் பொருள்களுள் ஒன்று; அஃ
து எங்குமுள்ளதாகி எங்காலத்

தும் பொருள்களை நடத்துதலை
புடையதொன்றென்பர், 316-7.
தருமோபதேசம், 110, 114, 125,
தலைக்கொள்ளல், 58. [298.
தலைக்கோல், 146.
தலைச்சாவகன், 239.
தலைத்தலை, 28.
தலைத்தலை மேல்வரல், 19, 135.
தலைத்தார்ச்சேனை, 213.
தலைத்தான் வேந்தன், 162.
தலை தூங்குநெடுமரம், 70.
தலைநின்றல், 273.
தலைநீக்கல், 123.
தலைப்படல், 255.
தலைமகன், 85.
தலைமடுத்து, 151.
தலைமலை - தலையிலணிந்துகொள்
ளுமமலை, 191.
தலைமேற்குவிந்த கையன், 102.
தலையனை, 151.
தலையீண்டல், 14.
தலையெடுத்தல் - நீக்குதல், 246.
தலைவன், 231. [134.
தவ்வை - தமக்கை, 93, 113, 132;
தவக்கொடி, 87.
தவச்சாலை, 332. [ளொன்று, 193.
தவஞ்செய்தல் - நற்குணம்பத்தினு
தவஞ்செய்யுமகளிர், 241.
தவத்தாற்றவம் செய்யாதார் வருந்
தியிருத்தல், 130.
தவத்திறம், 85, 390.
தவத்துறைமாக்கள், 75.
தவப்படுத்தல், 24, 40.
தவப்பற்று-நற்குணம்பத்தினுளொ
தவப்பெண்டிர், 241. [ன்று, 374.
தவப்பெருநல்லறம், 141.
தவம், 237, 293.
தவயாக்கை, 183, 271.
தவல் - கெடல், 34, 353.
தவவேடம், 190.
தவளம், 36, 190, 199, 212.
தவளமால்வரை-சாவக நாட்டிலுள்
ளதொருமலை, 163.
தவளவாணகை, 222.

தவறு, 45, 150.
 தவாஅக்காதல், 148.
 தவாது, 807.
 தழிஇ = தழவி-அணைத்து, 79, 84.
 தளர்நடை, 39, 89, 155.
 தளரிடை - (ஆடவர்காமத்தால்)
 தளர்ந்த சமயம், 51.
 தளவம் = தளவு-செம்முல்லை, 41,
 தளிர், 40, 221. [211.
 தளை, 167.
 தளையிணிவிடா, 192.
 தற்காத்தளித்தல், 164.
 தற்பாராட்டல், 222.
 தற்றகவுடமை, 57.
 தறி-கட்டை, 308.
 தறுகண்மை, 46.
 தன்மச்சொருபவிபரீத சாதனம்,
 தன்மம், 353. [358.
 தன்மவிசேட விபரீதசாதனம், 358.
 தன்மாதிகாயம், 316.
 தன்மாதிறை - சுவை ஒளி னுறு
 ஓசை நாற்றமென்பன, 321.
 தன்மி, 353, 355.
 தன்மிச்சொருபவிபரீதசாதனம்,
 தன்மியின்மை, 356. [358.
 தன்மிவிசேடவிபரீதசாதனம், 358,
 தன்மைமிகுத்துரை, 383. [360.
 தன்னில் வேறு தானென்றில்
 லோன், 310.
 தன்னுயிர்க்கிரங்கான் பிறவுயிரோ
 ம்பு மன்னுயிர் முதல்வன், 60,
 284.
 தனக்கெனவாழாப் பிறர்க்குரியா
 தனிக்கலம், 346. [என், 60.
 தனித்துயர், 168, 182.
 தனிவழிச்சென்றோன், 76.
 தனுத்தான் - ஆரியவரசர்களுள்
 தஷகர், 100. [ஒருவன், 301.
 தூக்கணங்கு - தீண்டிவருத்துந்
 தெய்வம், 31.
 தாங்காநல்லறம், 337.
 தாடி - மோவாய், 36-7.
 தாதகிப்பூ, 822.
 தாது, 188, 196.

தாதுகதை - அபிதர்மபிடகத்தின்
 பகுதிகளில் ஒன்று; கௌதம
 புத்தர் நிருவாணமடைந்த பின்பு
 அவருடைய உடம்பிலிருந்த
 என்பு முதலியவற்றுள் இன்ன
 இன்னதாதுவை இன்னொன்றோர்
 கொண்டு போனார்களென்
 பதைக்கூறுதலின் இப்பெயர்
 பெற்றதென்பர், 299.
 தாதுண்வண்டு, 43.
 தாது, 150, 293.
 தாபதக்கோலம், 188, 190.
 தாமதாத்திரம் - கண்ணாமனமும்
 இருளச்செய்யும் ஓரம்பு, 13.
 தாமம் - மாலை, 17, 187.
 தாமரை, 28, 43-4, 50, 65, 172,
 191, 282, 328.
 தாமரைக் கொழுமலர், 168.
 தாமரைப்பீடிகை, 32. [283.
 தாய் குழந்தைக்கு இரங்காமை,
 தாய் குழந்தை முகங்கண்டாங்கி
 முலைத்திம்பால் சுரத்தல், 130.
 தாய்மார் - தாயர், 132, 166, 288.
 தாயமன்னர், 295.
 தாயிறுவார்க்குமுவித்துயர், 143.
 தாயொழிஞ்ஞலி, 283. [238.
 தார்-பூ, மாலை, 199, 219, 228, 331.
 தார்மிகஞ்ஞலி, 231.
 தாரன், 29, 49.
 தாராசந்தானம் - நால்வகைச்சந்
 தானத்துள்ளொன்று; நீர்த்தாரை
 போல் நீங்காது வருந்தோடர்ச்
 சி, 371.
 தாரை - வீரை இலக்குமியென்பவ
 ரின் தமக்கை; இரவியன்மன்
 புத்திரி; துச்சயராசன் மனைவி;
 யானையால் வீரை இறந்தாளெ
 ன்பது கேட்டு மாடத்துள்ள
 லிலாமூற்றத்திலிருந்து புதியில்
 விழுந்திறந்தாள்; அடுத்த பிறப்
 பில் மாதவியாக வந்து பிறந்த
 வன் இவளே, 93, 113, 132,
 134-6, 141.
 தாரைவார்த்துக்கொடுத்தல், 206.

தாலியம்படை, 38, 89.
தாழ் - தாழக்கோல், 50.
தாழ்தருதோற்றம், 229.
தாழ்திருமுல், 21.
தாழ்துயர், 49, 281.
தாழ்ந்து - தாமதித்து, 211.
தாழ்வயினடைப்போர், 72.
தாழை, 41, 43, 96.
தாழைத்தண்டின் உணங்கல், 221.
தாமோளிமண்டபம், 55.
தான் - முயற்சி, 162.
தானவறுதி, 20, 204.
தானநிமரம், 74. [365.
தானசீலங்கள்-தானமுஞ் சீலமும்,
தானஞ்செய்தல் - நற்குணம்பத்தி
னுளொன்று, 374.
தானப்பயன், 333.
தானபாரமிதை-ஒருவடதூல்; இது
தானபாரமிதையை விளங்கக்
கூறுவது; இப்பெயருள்ள தூல்
ஒன்று உண்டென்று ஸம்ஸ்கிரு
தநைஷ்டம் இ-ஆம் சருக்கம் கக-
ஆவது சுலோகத்தாலும், அத
ற்கு ஸ்ரீமல்லநாத ஸூரிசெய்த
வியாக்கியானத்தாலும் தெரிகி
ன்றதென்பர்; இதுதசபாரமிதை
யுளொன்று, 297, 348.
தானம், 155-6, 177, 179, 248,
272, 365.
தானம் மூவகை-எழுந்தும் அசை
யும் சீரும்; இஃது இசைத்தமிழ்
நூலிற்கண்டது, 330.
தானவீரன்-கர்ணன்; கொடுத்தவி
ல் ஈழக்கமுடையவனுதலால் இ
வன் இங்ஙனம் கூறப்படுவான்,
தானே தமிழன், 267. [368.
தானேதமிழன், 159, 173.
தானே - சேனை, 42-3, 47, 50-51.
136, 167, 300. [வாதி, 316.
நீசம்பரவாதி-சமணரில் ஒருவகை
திகழொளி, 190. [241.
திகிரி-சுக்கரம்; என்றது ஆணையை,
திங்கள் - சந்திரன், மாதம், 139.
திசை, 44, 99.

திசைமுகக்கரு, 3, 272.
திசைமுகன், 373.
திட்டாந்தப்பரமானு, 361.
திட்டாந்தப்போலி, 354.
திட்டாந்தம், 350, 352-3, 359.
திட்டாந்தமிருவகை, 360.
திட்டாந்தவாபாசங்கள், 360.
திட்டிவிடம்-கண்ணில் விடமுடை
யதொரு பாம்பு; இஃது அழற்
கணை, நஞ்சுவிழியாவெனவும்
வழங்கப்படும்; நாகஅரசர்கள்
(விரிந்தவம்ச அரசர்) நீருஷ்டி
விஷ்டுல திலகரென்று சிறப்
பிக்கப்படுவர் (Epigraphia
Indica, Vol.III P. 232 பார்
க), 105, 129, 227, 229, 259-
திண்ணை, 300. [60.
திப்பியம் - ஆச்சரியம், தெய்வ
லோகத்திலிருந்து உண்டாயது,
92, 167, 181, 193, 203, 216,
245.
திபெத்துத் தேசத்துப்பெளத்தர்,
திமிர்தல், 210. [110.
தியானபாரமிதை-தியானம் நிறைத்
தல்; இது சீலஸமாதிப் பிரஜ்
னையை அழியாமற்காப்பது;
இதனை, “நலங்கிள ரொழுக்கந்
தா னண்ணியகாலத்துக், கலங்
குதற்குத் தக்கன நண்டனவுள
வெனினுந், துலங்காது நிற்குந்
தன் றுணிவுடைமைகாணுங்கா,
னிலம்புளை யாயொழியு நிறையி
ன னல்லனே” (நீல.) என்பதனை
ஐயணர்க; இது தசபாரமிதையு
ளொன்று, 297.
தியானம் ஐந்து - ஸ்ரோதாபத்தித்
துவம் முதலிய ஐந்து; இவை
கள் நிருவாணத்திற்குரிய மார்க்
கங்களாகவும் கூறப்படும்; இவற்
றுள், முதலாவதாகிய ஸ்ரோதா
பத்தி மார்க்கத்தை யுடையவனி
றந்தால் ஏழு பிறப்பை யடைந்
துபின் நிர்வாணமடைவான்;
இம்மார்க்கம் உச-பகுப்புடைய

து; இரண்டாவதாகிய ஸகிருதா
காமியென்ற மார்க்கத்தைப்
பற்றியவன் இறந்தால் தேவனா
கவேனும் மனிதனாகவேனும்
ஒரு பிறப்பை யடைந்து பின்
நிருவாணமடைவான்; இது கட-
பகுப்புடையது; மூன்றாவதாகிய
அநாகாமி மார்க்கத்தைப் பற்றி
யவனிந்தால் ஸகாம லோகத்
தீற் பிறவாமல் நிஷ்காம லோக
த்தீற் பிறந்து பின் நிருவாண
மடைவான்; இது சஅ-பகுப்பு
டையது; நான்காவதாகிய அர்
ஹத் அல்லது ஆரியமார்க்கமெ
ன்பதைப் பற்றியவன் இறந்
தால் துக்கங்களை யெல்லாந்
தறந்து பின் நிருவாணமடை
வான்; இது கட-பகுப்புடையது;
திரங்கி - சுருண்டு, 221. [81.

திரயத்திரிம்சலோகம், 3.

திரவியம், 359.

திரிகடுகம் - சங்கமரூபிய பதினெ
ண் கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்று;
கடவுள் வாழ்த்துள்பட 101-
வெண்பாக்களையுடையது; விநி
யாகவேனும் விலக்காகவேனும்
இரண்டும் விரவியேனுமுள்ள
பொருள்கள் மும்மூன்றை இநி
லுள்ள வெண்பாக்கள் புலப்
படுத்தும்; இதன் நூலாசிரியர்
நல்லாதனார்; இதற்குப் பழைய
வுரை யொன்றுண்டு, 43.

திரித்து - வேறுபடச்செய்து, 256.

திரிதல், 304.

திரிபிடகம் - மூன்றாய் பெளத்தா
கமங்கள்; அவை விரயபிடகம்,
சூத்திரபிடகம், அபிதருமபிடக
ம் என்பன, 299.

திரிபுரிவாரசடை, 181.

திரியக்கோடல் - பிரமாணபாசங்க
ளெட்டனு ளொன்று, 308.

திரிவு-சலனம், 307.

திரு, 87, 98. [214.

திருக்காரிக்கரை - ஒருசிவஸ்தலம்

திருக்குறள்-தமிழ்ப்பாணவதமிழ்பிர
சித்தமான நீதி நூல்; பதினெண்
கீழ்க்கணக்கினு ளொன்று; தெய்
வப்புலமைத் திருவள்ளுந் வகாய
னார் அருளிச்செய்தது; அறம்
பொரு ளின்பமென்றும் மூன்
றன்பருதிகளோ விரித்த வுள்ளங்
கக்கூறுவது; இது நூல் இது முப்
பாடென்று பெயர் பெற்றது;
ஒவ்வொரு பொருளையும் வன்
புறத்திக்குறுப்பப்படுத்துதற்
வெண்பாக்களோத் திரித்தளி
யே யுடைய 133-அடிகளையுடைய
புக்களையுடையது; இதற்குப்
பதினமர் உரைசெய்துள்ள ரென்
பர்; அவ்வுரைகளோட் பரிமேலழ
கருளாயே நிறத்தது, 31, 33,
59, 67, 70, 78, 86, 88, 106,
108, 114, 120, 127, 130-31,
147, 151, 156-60, 162, 168,
175-6, 178-9, 195, 198, 202,
210, 214, 238, 244, 254, 256,
262, 287, 291, 311, 337, 340,
343, 373, 376, 387.

திருகல் - முருகல், 249.

திருச்சிறம்பலம் தோவைவரார் -
இது சைவசமயாசாரியரான ஸ்ரீ
மாணிக்கவாசக சுவாமிகளால்
அருளிச்செய்யப்பட்ட. 340 -
கட்டளைக் கலித்துறைகளோ
யுடையது; அசுப்பொருட்பகுதி
களோப் பொருளாகவுடையது;
வேறு பொருளாண்டென்றும்
பெரியோர் கூறுவர்; இதற்கு
பிரகச் செவ்விதாகப் பேராசிரிய
ரால் உரை செய்யப்பட்டுள்ளது;
திருக்கோணவயாரொனவும் வழங்
கும், 152, 156, 169, 258, 298,
310.

திருத்தக்கதேவர் - சிவசுந்தர
மணி நூலாசிரியர்; இவர்களை
முனிவர்; திருத்தருமுனிவ
ரென்றுங் கூறப்படுவர்; வஞ்சி
நகரத்திருந்த பொய்யாமொழி

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுகுரு

யென்பவரால் இவர் நன்குமதிக்கப்பட்டவரென்று நச்சினர்க்கினியருரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தால் விளங்குகின்றது; இவர் காலமும் இருந்த இடமும் ஒருவாற்றானும் புலப்படவில்லை; நரிவிருத்தமென்ற ஒரு சிறியதால் இவரார் செய்யப்பட்டுள்ளது, திருத்தொண்டர், 251. [160, 257. திருந்தடி, 184, 165, 190, 201, திருந்தாநாயுன், 128. [271. திருந்தாவேது, 358. திருந்துமுகக்காட்டல், 157. [91, திருந்தெயிற்குடபாற்சிறுபுழை, 68, திருநாவுக்கரசநாயனார்புராணம், திருநாறெருசிறை, 189. [214. திருப்பதிகம் - இது புத்தனுடைய அருமை பெருமைகளைப் பாராட்டிக்கொண்டு பத்துப்பாடலால் வந்திருப்பதொரு நூலென்று மட்டும் ஊகித்தவியப்படுகின்றது; மணிமேகலையின் அரும்பதவுரையிற் காட்டப்பட்டுள்ள, "எண்ணிகந்த" என்னுஞ் செய்யுள் இந்த நூலின் கண்ணதே; இச்செய்யுள் இந்நூலின் கண்ணதென்பது, நீலகேசியுரையாலும் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம், செளத் திரார் திகன் மதத்துள்ள, "முழுதுணர்ந்து" என்னுந் திருவிருத்தத்திற்கு ஸ்ரீ ஞானப் பிரகாசரெழுதிய விசேடவுரையாலும் புலப்படுகின்றது, 365. திருமகள், 33, 172, 258. திருமலர், 168. திருமால் - இவர்பெயர் இந்நூலுள்ளே நெடியோன், மன்னுயிர் முதல்வனென வழங்கப்படும், 147, 179, 206, 310. திருமால், சாபத்தால் இராமனாக அவதரித்து மயக்கமுற்றிருந்தமை, 179. திருமாலின் தசாவதாரம், 61. திருமாலின் வாமனாவதாரம், 206.

இக

திருமுகத்துறை - காவிரிகடலோடு கலக்குந்துறை, 243. திருமுகவாட்டி, 64. திருமுருகாற்றுப்படை - பத்துப்பாட்டினுள் முதலாவது; 817 - அழகனையுடைய ஓர் அகவற்பா; வீடுபெறுதற்குச் சமைந்த ஓரிரவலனைவீடுபெற்றானெருவன் முருகக்கடவுளிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அம் முருகக்கடவுளை மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார் பாடியது; இப்பாட்டு முருகக்கடவுளுடைய திருப்பதிகளுட்கொற்றத் திருப்பரங்குன்றம் திருச்சேலாவாய் திருவாலினன் குடி திருவேரகம் குன்றுதொறூடல் பழமுதிர்சேலை யென்னும் ஆறுபடைவீட்டிலும் அவரொழுகுந்ருளி யிருத்தலைப் பாராட்டிக்கூறும்; முருகக்கடவுளுடைய திருவருளைப் பெற விரும்புவோர் இந்நூலை நியமமாக அன்புடன் பாராயணம் பண்ணுதல் நல்லென்றுபெரியோர்சொல்லுவர், 11, 18, 31, 33, 46, 59, 74-5, 77-8, 116, 146, 174, 204, 219, 241, 257, 281, 331 - 2. திருவல்லம் - தொண்டை நாட்டுச் சிவஸ்தலங்களுளொன்று, 207. திருவள்ளுவமலை - திருக்குறளைச் சிறப்பித்து நாமகளாலும்கடைச்சங்கத்திருந்த 51-புலவர்களாலும் செய்யப்பட்டுள்ள 53-வெண்பாக்களையுடைய ஒரு தமிழ்நூல்; இதற்குத் திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமானையாராற்செய்யப்பட்ட செவ்விதான உரை ஒன்றுண்டு, 311. திருவள்ளுவர் - திருக்குறளியற்றிய ஆசிரியர்; இவர் பெருமை உலகமறிந்ததே; கடைச்சங்கப்புலவர் சளாற் சிறப்பிக்கப்பட்டிருத்தலின் இவர் அவர்கள் காலத்தினரென்பதும், "தெய்வந்தொழா

அன்கொழுநற்றொழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெரும
ழை யென்றவப், பொய்யிஃபுல
வன்” என்று மணிமேகலையிற் சி
றப்பிக்கப்பட்டுள்ளவதனால் தீரு
க்துநள் இந்துலுக்கு முந்திய
தென்பதும் திருவள்ளுவர் இந்
தூலாசிரியர்க்கு முற்காலத்தவ
ரென்பதும் வெளியாகின்றன,
திருவறம், 116. [244, 343.
திருவறமூர்த்தி, 366.
திருவாசகம் - சைவத்திருமுறை
களுள் ஒன்று; சிவபுராணம்
முதலிய சூக - பகுப்புக்களை
யுடையது; வேத சிவாகமங்க
ளின் சாரமாய்வின்று சைவத்தி
னுண்மையைப் புலப்படுத்துவ
து; சைவசமயாசாரியராகிய ஸ்ரீ
மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகளால்
அருளிச்செய்யப்பட்டது; இதன்
அருமை பெருமைகள் திருவாத
ஜுரடிகள் புராணம் திருவிளையா
டற் புராணம் திருப்பெருந்து
றைப் புராணம் முதலியவற்றால்
நன்குபுலப்படும், 18.
திருவாதவூர்த்திசுவபாத்தியன், 111.
திருவாய்மொழிந்தது, 369.
திருவாரூர்ச் சிறப்பு - பெரிய புரா
ணத்தின் உறுப்புக்களுள் ஒன்று,
திருவில், 67. [252.
திருவிழைமூதூர், 29.
திருவின்கெய்யோன், 54, 172.
திருவின்கெய்வம், 159.
திருவின்கெய்வி, 188. [348.
திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர்,
திருஷ்டிவிஷ்டமென்னும்பாம்பு,
திரை, 44. [105.
திரைச்சீலைமூவகை, 54.
திரைதவழ்பறவை, 93.
திரை தோல், 220.
திரையால்-வெற்றிலை, 345.
திரையிரும்பெனவம், 87.
திரையுலாம்பரப்பு, 96. [40, 297.
திலகம்-மஞ்சாடிமாம், மேலாதல்,

திலோத்தமை - ஒருதேவகணிகை,
திவ்-தெய்வலோகம், 181. [149.
திவ்யப்பிரபந்தம், 317.
திவ்யம் - தேவலோகத்திலிருந்து
திவவு, 47. [ண்டானது, 92.
திவாகரம் - தமிழ் நிகண்டுகளுள்
ஒன்று; அம்பர்நகரத் திருநத்
வனும், ஒளவையாராற் புகழப்
பட்டவனுமாகிய சேந்தனென்
பவனுடைய வேண்டுகோளின்
படி திவாகரமுனிவராத் செய்யப்
பட்டது; தெய்வப்பெயர்த்தொ
கு, திருமுதலிய பன்னிரண்டு தொ
கு, சூகியையுடையது; சூடாமணி
நிகண்டிற்கு முந்தியது, 13, 191.
திவாகரர் பன்னிருவர், 16.
திறப்பல், 113.
திறப்பவருட்டல், 61.
திறம்-இயல்பு, வகை, வரலாறு, 20,
46, 50, 52, 62, 87, 131, 135,
142, 193, 203, 233, 242, 270,
274, 291, 303, 330.
தினை - எண்வகைக்கூலத்துளொன்
று, 9, 330. [வர், 369.
தினையர்-பழைய புத்தர்களுள் ஒரு
நீ-நெருப்பு, விடம், 224, 314.
திக்கதி, 137.
திங்கனிநாவலோங்குமித்திவு, 103,
திஞ்சொல், 50. [164.
திட்டு-தின்தெய்வம், 314.
தின்தெய்வருத்தூர் தெய்வம், 31.
திந்திறம், 177.
திந்திறு செங்கோல், 186.
தித்தொழிலாட்டி, 74, 142.
தித்தொழிலாளன், 295.
திதின்ருக, 249.
திதின்ருகெனல், 136.
திது - இடையூறு, 241.
திந்தண்ணீர், 111.
திந்தொடை, 88.
திநாய்-ஒருவகைநாய்; இதுபெரும்
பாலும் மயானத்திற் திரிவதெ
ன்பார், 76
திநெறிக்கடம்பகை, 63, 124.

திப்பசிமாக்கள், 193.

திப்பாய்தல், 293.

திப்பிணி, 52.

திப்பிறப்பு, 217.

திபங்கரர் - பழையபுத்தர்களுளொருவர்; இவரை, கௌதமபுத்தருடைய (பண்டைப் பிறப்புக்களுள்) ஆதியாசிரியரென்று புத்தஜாதக கதை தெரிவிக்கின்றது, 369.

திபசந்தானம் - நால்வகைச்சந்தானத்துள்ளன்று, 371.

திபசாந்தி-இந்திரவிழவு, 15.

திம்பால், 65, 130, 146.

திமொழிக்கடைத்த செவியோய், தியசாதனம், 365. [126.

தியபக்கம், 354.

தியவெடுத்துக்காட்டு, 354.

தியவேது, 354.

தியழல், 24, 105.

தியின்ருணம், 312, 321.

தியுக்கொல்லாத் தீவினையாட்டி, சீயுறுத்தல், 74. [172.

திர்க்களியாயம்-ஸூத்திரபிடகத்தின் பேருறுப்புக்களுளொன்று, திர்க்கென்று, 256. [299, 359.

திர்த்தன்-பரிசுத்தமுடையவன், 63.

திவகச்சாந்தி, 15, 19, 269.

திவகம், 134, 233, 284.

திவதிலகை - மணிபல்லவத்துள்ளபுத்தபீடிகையை இத்திராண்கட்டளையாற் பாதுகாத்திருந்தவளான ஒரு தெய்வமங்கை; மணிபல்லவத்துத் தனியேயிருந்து வருந்திய மணிமேகலையை முதலிற் கண்டு அளவளாவியவள்; புண்ணியராசனுடைய பூர்வசன்மசாரம் மணலிற் புதைந்துகிடந்ததனை அவனுக்குக் காட்டியவள், 6, 117-20, 124, 126-7, 129, 131, 135, 233, 286-7, 290, 333-4, 343, 349.

திவம், 324.

திவிழவு, 272, 373.

திவிளிக்கூ, 73.

திவினை, 259, 272, 316, 318, 373.

திவினை பத்துவகை, 273.

திவினையறுக்கும் செய்தவம், 132.

திவினையாட்டி, 172.

திவினையினிலக்கணம், 272, 373.

திவினையுருத்தல், 181, 251.

திவு, 106, 130.

துக்கங்கள் ஆறு, 376. [ர், 184.

துக்கத்துடைக்கும் துகளமுமாதவதுக்கரிவாரணம் - நால்வகைச்சத்தியங்களுள் மூன்றாவது; இதுதுக்கவிநாசமென்றும் கூறப்படும்;

அஃதாவது, காமத்ருஷ்ணை, பாவத்ருஷ்ணை, விபாவத்ருஷ்ணையென்னும் மூன்று ஆசைகளையும் இம்மூன்றின் காரணமான பேதைமையையும் துவரத் துறத்தல், 25, 378.

துக்கநிவாரணமார்க்கம், 25, 381.

துக்கம்-நால்வகைச்சத்தியங்களுள் முதலாவது, 25, 233, 276, 297, 377, 388.

துக்கோற்பத்தி - நால்வகைச்சத்தியங்களுள் இரண்டாவது; அஃது ஆசை; காமத்ருஷ்ணை, பாவத்ருஷ்ணை, விபாவத்ருஷ்ணையென மூன்றுவகைப் பரிமேனவும், அவற்றுள் முதலாவது நம்புலங்களின் மீது உண்டாகும் ஆசையெனவும், இரண்டாவது இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாமல் மனத்திற்கு விஷயமாகும் பொருளின்மீது உண்டாகுமாயெனவும், மூன்றாவது இந்திரியங்களுக்கும் மனத்திற்கும் விஷயமாகாத பொருள்களின் மீது உண்டாகுமாயெனவும், இம் மூன்றற்கும் காரணம் பேதைமையெனவும் கூறுவர், 25, 377.

துகள், 43, 184.

துகில், 39, 41, 93, 177.

துச்சயன் = துர்ஜயன் - பகைவர்களால் வருத்தமுற்று வெல்லப்

படுபவன்; இவன் அங்கநாட்டின்
கண்ணதாகிய கச்சய நகரத்தரசன்;
தாரை விரையென்பவர்க
ளின் கணவன், 93, 113-4, 132,
தஞ்சிருள், 143. [136.
தஞ்சு தாயில், 97, 173.
தஞ்சும், 89.
துடவை-தோட்டம், 143, 149.
துடி-ஒருவகைவாதியம், 89, 336.
துடிக்கூத்து - புறநாடகம்பதினெ
ன்றனுள் ஒன்று, 37.
துடிதபுரம்-ஒருபுத்தஸ்தலம், 367.
துடிதலோகம் = துஷிதலோகம் -
உலகம்முப்பத்தொன்றனுள் ஒன்
பதாவது; மகாராஜிகலோகமுத
லிய தெய்வலோகம் ஆறனுள்
நான்காவது; இதிலுள்ள பிரபா
பால நென்னுந்தேவனே புத்த
ராக அவதரித்தானென்பர், 3,
138, 367.
துடித விமானம் . துஷிதலோகத்
துள்ளதெய்வவிமானம், 367.
துடை, 221.
துடைத்தல், 45, 180, 253, 310.
துணி-துண்டம், 231, 259.
துணிகயம்-தெளிந்த நீர்நிலை, 270.
துணிச் சிதர், 130.
துணிசெய்தாங்கு, 259.
துணிந்துசொல்லல் - நால்வகை வி
டையுளொன்று, 371, 386.
துணிபொருள், 102, 136, 263, 305.
துணிமினம்-துணிமின்; அம்: சாரி
துணிவு, 20, 194. [ரைய, 315.
துணிவுத்துக்கு - இசைத்தமிழ்தூ
விற்கூறிய ஏழுனக்கினு ளொன்
று; 3-சீரையுடையது, 20. [270.
துணை-அளவு, இரண்டு, 179, 208,
துணையினங்கிள்ளி- காஞ்சிநகரத்தி
ந் புத்தராயங்கட்டுவித்த ஒரு
சோழன்; தொடுகழற்கிள்ளியின்
பின்னவன், 341-2.
துத்தம், 204.
துதிமுழக்கம், 73.
துப்பு-பவனம், 336.

தும்பி, 42, 65, 196, 207.
தும்பை, 301.
துய்த்தல்-அனுபவித்தல், 323.
துய்ப்பிலன்-உண்ணுதலிலன், 165.
துய்ப்போர், 180.
துயக்கு-தடை, 304, 307.
துயர்கெடுக்கும்நீரம், 91.
துயர்நிலையுலகம், 283.
துயர்நீங்குகினவி, 242.
துயர்வினையாளன், 252.
துயருறுகினவி, 177.
துயரெவ்வம், 61, 113, 243.
துயல்வரல்-அசைதல், 39.
துயில், 94, 152, 193.
துயிலெடுப்ப, 95.
துர்க்காபுரஜை, 93.
துர்க்கை, 196, 225, 241.
துர்க்கைக்குப்பலிகொடுத்தல், 70.
துர்க்கைநோயில், 71.
துரகத்தானைத்துச்சயன், 93, 132.
துரப்ப-பெறுத்த, 262, 293.
துராவை, 388.
துருத்தி-ஆற்றிடைக்குறை, 18.
துவக்கிந்திரியம், 320.
துவதிகன்-சக்கரவாளக்கோட்டத்
துள்ள கந்திற்பாவையை அடுத்தி
டித்தவின் று முக்காலச் செய்தி
யையும் கூறும் ஒருதேவன்; இவன்
சித்திரசேன; நுக்கு நண்பன், 92,
225, 236-7, 239, 248, 339.
துவர்வாய், 37.
துவராபதி-துவராகாநகரம், 208.
துவராதச நிதானங்கள், 237, 271,
297, 369, 372.
துவரம்-வாயில், 224.
துவரமில்லாதமூலை, 51, 202.
துழந்தகிகள் - துழாவிச் சமைத்த
துழாய், 179. [கன், 90.
துளக்கம்-நடுக்கம், 230, 240.
துளக்குறுதல், 5, 50, 95, 155, 270.
துளர்படுதுடைவை, 143.
துளை, 108, 137, 198.
துற்றுதல்-உண்ணுதல், 73.
துறக்கம், 35, 165.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சசுக்

- தூறக்கம்வேண்டாத் தொல்லோய், 177. [125.
தூறலி-தூறத்தல், 20, 298.
தூறலிகளுக்குரிய சீலம், 231.
தூறலோர், 78.
தூற-நீர்த்துறை, 18, 78, 98.
தூறையோகிய-கைதேர்த்த, 22.
தூன்பக்கதி, 298.
தூன்பந்தருவன, 263.
தூன்பனோன்பு, 234.
தூன்பம், 198.
தூன்பமொழி, 106.
தூன்னவினைஞர்-தையற்காரர், 303.
தூக்குக்கள் ஏழு-இசைத்தமிழ் தூ
லுட்கூறிய செந்தூக்கு முதலியன
20.
தூக்குதல் - தொங்கவிடல், 31.
தூங்குதுயில், 84, 89.
தூங்கெயில், 239.
தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட்
செம்பியன்-காலிரிப்பும்பட்டின
த்தில் முதலில் அகத்தியமுனிவ
ருடைய கட்டளையின்படி இத்தி
ரவிழா வெடுப்பித்த ஒரு சோழ
ன், 11.
தூசிப்படை - முற்படை; கொடிப்
படையெனவுங்குறப்படும், 213.
தூசு, 211.
தூணம்-தூண், 17.
தூத்தகை-தூயதன்மை, 23.
தூதுவர்-அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங்
குழுக்களில் ஒருவகையார், 13.
தூபம், 89.
தூம்பு-சலதாரை, 326.
தூமக்கொடி, 72.
தூமென் சேக்கை, 94.
தூர்த்தர், 158, 166.
தூர்தல், 108.
தூவறத்துறத்தல், 282.
தூவாமை-உண்ணாமை, 143.
தூவுரை, 338.
தூவெள்ளரிசி, 75.
தெங்கின்மடல், 65, 221.
தெங்கின்றேறல், 34.
தெங்கு, 35.
தெப்பம், 127, 192.
தெய்வக்கட்டுரை, 260.
தெய்வக்கடிஞை, 157.
தெய்வக்கண்ணோர் - கேவலஞானி
தெய்வக்கரு, 3, 272. [யர், 214.
தெய்வக்கல் - தெய்வப்படிமத்தின்
காசக் கொணரும்பல், 301.
தெய்வக்கிளவி, 92, 230, 236.
தெய்வகணம், 236, 245.
தெய்வங்காட்டுதல், 235, 245.
தெய்வங்கொல்லோ திப்பியங்கொ
ல்லோ, 193.
தெய்வத்தச்சன், 84, 236. [109.
தெய்வத்தையாற்றியாற்கூறல்,
தெய்வக்கணங்கள் ஆறுவகை, 81,
தெய்வதம், 107, 292, 300. [92.
தெய்வத்தந்தது, 216.
தெய்வந்தொழாஅனென்னுந்திருக்
தெய்வப்படிவம், 293. [குறள், 244.
தெய்வப்பாத்திரம், 237.
தெய்வம், 106, 116, 135, 179,
193, 202 - 3, 226, 229, 379.
தெய்வமகள், 79.
தெய்வமயக்கு, 235.
தெய்வபாக்கை-தேவசரீரம், 13,
தெய்வலோகம் ஆறு, 3, 216. [37.
தெய்வவடிவம், 37.
தெய்வவேடம், 117.
தெரிதருதேற்றவுவமை - ஓரலங்
தெரு, 45. [காரம், 154.
தெருமரல் - மணக்கவந்தி, 110.
தெருமாலுள்ளம், 147.
தெருளாது - தெளியாமல், 88.
தெவ்வர், 254.
தென்னுநீர்க்காலிரி, 242.
தெளித்திலென், 246.
தெளிதல்-உபேயுடையவனைவகையு
ளொன்று, 339.
தெற்கட்குமரி, 148.
தெற்றி - திண்ணை, 71, 300.
தெற்றென - விரைவாக, 295.
தெற்றெனிருத்தம், 310.
தெறுதல் - சுடுதல், 312.

தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்,
தென்மதுரை, 4. [178.
தென்றமிழ்மதுரை, 285.
தென்றல், 223.
தென்றிசைக்குமரி, 142.
தென்றிசைப்பொதியில், 168, 180.
தென்னாட்டுப் பெளத்தர்கள், 368.
தேனம், 254.
தேக்கிலை, 181.
தேசம், 304.
தேசி - ஒளியையுடையது, 318.
தேயாமதி - முழுமதி, 313.
தேர், 50 - 51, 196, 223.
தேர்க் கொடுஞ்சி, 46.
தேர்த்தானை, 167.
தேர்வீதி, 43 - 4, 89, 188, 235.
தேர்வுழி, 268, 289.
தேராததெளிதல் - பிரமாணபாசம்
கொட்டினுளொன்று, 308.
தேருக்கு மதியுலமை, 49.
தேவகணம் பதினெட்டு, 16.
தேவகுலம், 300.
தேவர், 31, 194, 200, 220, 225,
272, 279, 373 - 4.
தேவர்கோட்டம், 285.
தேவர்கோன், 157, 265.
தேவர்கோனிட்ட மாமணிப் பீடி
கை, 99, 120.
தேவர்காடு, 156, 248.
தேவர் நால்வகையினர், 16.
தேவர் முப்பத்துமூவர், 16.
தேவியர், 253.
தேற்றங்கொட்டை, 264.
தேற்றார் - தெனியார், 137.
தேறல் - கள்ளின் தெளிவு, 35.
தேறு - தேற்றமாம், 264.
தேன், 189, 196.
தேனோரதி, 264.
தையல், 237.
தையற்காரர், 330.
தையால், 261. [320, 373.
தொகல்-கூடல், 22, 138, 154,
தொகைக்கும் இயைந்துரைக்கும்
உள்ள வேற்றுமை, 383.

தொகைத்திறம், 383.
தொகைப்பொருள், 355.
தொட்டு - தொடங்கி, 275.
தொடர், 46, 221.
தொடர்ச்சி, 383.
தொடர்ப்படுத்தல், 74.
தொடர்ப்பாடி - பந்தம், 234.
தொடி-வளை, 39, 118, 209, 247.
தொடுகமுற்கின்னி - காஞ்சிநகரத்
திவிருந்த ஒரு சோழன்; துணை
யினம் கின்னியின் முன்னோன்,
தொடுகுழி, 72, 171. [340.
தொடுத்தபாசம், 69.
தொடுத்தல்-கூட்டல், 14, 39.
தொடுப்பு-விளாக் கொண்டுமுதல்,
தொடை-நாம்பு, 88. [96, 143.
தொய்யாது வித்தல், 143.
தொய்யிற்குழம்பு, 210.
தொல்காப்பியம்-இலே. அகத்திய
முனிவரின் மாணாக்கர் பன்னிரு
வருள் ஒருவரும் இடைச்சங்கப்
புலவருள் ஒருவருமாகிய தொல்
காப்பிய முனிவராலாரசிச் செய்
யப்பட்ட இயற்றமிழிலக்கண
கூல்; தனித்தனியே ஒன்பது
ஒன்பது இயல்களையுடையனமுத்
த நிகராம் சொல்லநிகராம்
பொருளநிகர மென்றும் 3-
அநிகரங்களை யுடையது; இந்
லுள்ள சூத்திரங்களின் தொகை
1612; இடைச் சங்கத்தார்க்கும்
கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாக
இருந்து விளங்கியது; இதற்கு
இளம்பூரணரும் பேராசிரியரும்
சேனாவரையரும் தெய்வச் சிலை
யாரும் நச்சினூர்க்கினியரும் கல்
லாடர் முதலியோரும் உரை
செய்திருக்கின்றனர்; தொல்காப்
பியர் என்பதற்குத்தொல்காப்
பியக் குடியையுடையாரென்று
பொருள் கூறுவர், 2, 10, 27,
47, 76, 140, 143, 146, 174,
209 - 10, 223, 251, 254, 279,
311, 332, 386 - 7.

தொல்பதிநகர், 14.
தொல்யாண்டு, 33.
தொல்லோய், 125.
தொல்வலிமான், 78.
தொலைவில்லாப்பகைவன், 179.
தொலைவு, 271.
தொழுதகை, 343.
தொழுதகைமாதவ, 102.
தொழுந்தகை மரபிற் பாத்நிரம்,
தொழுவன், 39. [124.
தொழு விளிப்பூசல், 73.
தொன்முது கணிகை, 265.
தொன்முதாட்டி, 8.
தொன்று - பழமை, 114, 197,
தொன்னிலை, 16. [236, 266.
தோட்ட செலி, 198.
தோட்டம், 143, 149.
தோட்டலர் குழலி, 227.
தோட்டார் குழலி - தோட்டார் குழலி
யென்பதன் விசாரம், 218.
தோட்டி - அங்குசம், 200, 306.
தோடலர் கோதை, 198.
தோடு - காத்தணி, 36 - 7, 64.
தோப்பி - நெல்லாற் சமைத்தகன்,
தோம் - குற்றம், 16. [90.
தோரணகம்பம் - முன் வாயிலில்
நடப்பட்டுள்ள தூண், 64.
தோரணங்கள், 72.
தோரணவீதி, 16.
தோரை - எண்வகைக் கூலத்து
ளொன்று; ஒருவகை நெல்லென்
பர் நச்சிலுர்க்கினியர், 9, 330.
தோலின்துன்னர், 330.
தோழப்பர் - ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்;
இவரியற்பெயர் வேங்கடாசாரி
யரென்பது; வைதிக ஸார்வ
பௌமரென்றும் கூறப்படுவர்;
ஹாரீத் கோத்திரத்திற் பிறந்த
வர்; அகோபிலமடம் ஸ்ரீ ஆதி
வண் சடகோப ஸ்வாமிகளு
டைய சிஷ்யர்; இவரது காலம்
சுற்றேறக்குறைய 480 - வருடங்
களுக்கு முந்தியதென்பர்; இவ
ரது ஊர் மணற்பாக்கம்; வட

மொழியில் தூலியற்றுதலிலும்
உரை செய்தலிலும் வல்லவர்;
இவர் இயற்றியதூல்களும் உரை
களும் வருமாறு:—ஆபஸ்தம்ப
கிருஷ்ண முதலியவற்றை யனு
சரித்த கிருஷ்ணரத்னம், கண்ட
பூஷணமெனப் பெயர்பெற்ற
அதன் வியாக்யானம், ஆஹ்நிக
த்தை விளக்குவதாகிய ஸ்மிருதி
ரங்கோசம், பாரத்துவாஜ குத்
திரத்தைப் பெரும்பாலும் அனு
சரித்த பிதிர்மேதஸாரம், ஸூத்ரி
விலோசனமெனப் பெயர்பெற்ற
அதன் வியாக்யானம், ஸ்ரீஜயந்தி
முதலிய பத்து வீஷயங்களை
நிர்ணயிப்பதாகிய தசநிர்ணயம்,
ஆசௌசத்தைத் தெரிவிப்பதா
கிய ஆசௌசசத்தகம், ஆசௌச
நிர்ணயமெனப் பெயர்பெற்ற
அதன் வியாக்யானம் ஆகிய
இவைகளே; இவர் சரித்திரம்
ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோபஸ்வாமி
வைபவம் முதலியவற்றிற் கூறப்
பெற்றன, 39, [பட்டுள்ளது, 90.
தோற்கருவிவாசிப்பார், 95.
தோற்றம், 237, 272, 317, 370,
372, 376.
தோற்றமூன்று, 371, 379.
தோற்றரவு, 298, 354.
தோன்றவாழ்த்தல், 253.
தோன்றாத்தூவை, 143, 149.
தோன்றியுழி விளங்கல், 67.
நக்கசாணர், 170, 172-3.
நக்கம் = நக்கம் - நிர்வாணம், 170.
நகர் கடல்கொளப் பெயர்ந்த வடி
வேற்றடக்கைவானவன், 289.
நகரம்பியர், 204.
நகரமாதர் - அரசர்க்குரிய எண்
பேராயத்துள் ஒருவகையார், 13.
நகுதக்கன்று, 187.
நகுதல், 156, 190.
நகுலம் - கீரி, 211.
நகுலவண்-சிரிப்பவன், 150.
நகை - பல், 36, 51, 200, 220.

நகைவகையராகிய நட்பினர், 158.
நங்கை, 51, 174, 205, 246.

நச்சினார்க்கினியர் - தமிழாரையாசிரியர்களுள் ஒருவர்; மதுரையிற் பிராமண வருணத்திற் பாரத்வாஜ கோத்திரத்திற் பிறந்தவர்; தொல்காப்பியத்திற்கும் பத்துப்பாட்டிற்கும் எட்டுத்தொகையுள் இரண்டாவதான குறுந்தொகையில் இருபது பாட்டிற்கும், ஆறுவதான கலித்தொகைக்கும், ஐந்து காப்பியங்களுள் ஒன்றான சீவகசிந்தாமணிக்கும் இவர் உரைசெய்திருக்கின்றனர்; உரையாசிரியர், பேராசிரியர், செனுவரையர், ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர் முதலியோர் இவராகக் கூறப்பட்டிருத்தலின் அவர்கள் காலத்திற்கு இவர் பிற்பட்டவரென்று தெரிகின்றது; இவருடைய பெருமையைப் புலப்படுத்தி, "பாரத் தொல்காப்பியமும்" என்றும், "பாற்கடல் போல" என்றும், "பச்சை மாலனைய" என்றும் மூன்றுகிறப்பப்பாயிரச் செய்யுட்கள் வழங்குகின்றன, 10, 46-7, 64, 74, 140, 204, 251-2, 386.

நகைஇ - விரும்பி, 213.

நகைவேட்கை, 262.

நஞ்சுவிழியரவு-இது திருநாவுக்கரசர் மெனப்பமும், 105, 231, 260.

நட்சத்திரங்களிருபத்தேழு, 122.

நடவைமாக்கள், 159.

நடவைவருத்தம், 148.

நடனசாலை, 87.

நடுக்குறுஉம், 78.

நடுக்கா நா, 134, 271.

நடுநட்சத்திரம்விசாகமென்பது,

நடுநாள், 89, 152. [122.

நண்ணர், 242.

நந்தாவிளக்கு, 154.

நப்பிள்ளை - நப்பிள்ளைப்பிராட்டியார்; இவர் கண்ணனுடைய

தேவிமார்களுள் ஒருவர்; இவரை நீளாதேவியின் கூற்றென்பர், 208.

நம்பி, 174.

நம்பிபிறந்தான் பொலிக் கங்கிளை, [144.
நம்பியாண்டார்நம்பிகள் - இவர்

சோழநாட்டில் திருநாரையூரில் ஆதிசைவமறையவர் குலத்தில் அவதரித்து அத்தலத்திலேழுந்தருளிய பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய திருவருள் பெற்றுப்பல பிரபந்தங்களியற்றியவர்; அக்காலத்திருந்த இராசராச அபய குலசேகர சோழராஜனுடைய வேண்டுகோளாற் பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய பேரருளைத் துணையாகக்கொண்டிசைத்தமிழ் சென்று சைவசமயாசாரியராகிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதலிய மூவருடைய தேவாரத்திருமுறைகளையும் வெளிப்படுத்தியவர்; இவரருளிச் செய்த பிரபந்தங்களாவன:—திருநாரையூர்ப்பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவிருட்டை மணிமாலே, கோயிற்றிருப்பண்ணியர் திருவிருத்தம், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, திருஞானசம்பந்தர் திருச்சுண்பை விருத்தம், திருஞானசம்பந்தர் திருவந்தாதி, திருஞான சம்பந்தர் திருமும்மணிர்கோவை, திருஞான சம்பந்தர் திருவுலாமாலே, திருக்கலம்பகம், திருஞானசம்பந்தர் திருத்தொகை, திருநாவுக்கரசர் நாயனார் திருவேகாதச மாலே யென்பன, 111.

நயி - ஓரிராசருமாரன், 155.

நயங்கள் நான்கு, 384.

நயம்பாடு, 22.

நயனில்காலை, 188.

நரகசன்மம், 314.

நரகத்தை யடைதற்குரிய தீயவெநரகம், 306. [ண்ணம், 258.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சௌக.

நாகர், 14, 139, 272-3, 278, 372.
 நாகர் எண்வகையர், 82.
 நாகர்துயர்கெட நடப்போய், 126.
 நாகரைப் புடைத்துண்ணும் பூதம்,
 நாகலோகம், 82, 110, 126, [14.
 நாகவேதனை, 80, 217.
 நாகு, 175.
 நார்தம் - நார்தப்புல், 40.
 நரபலி, 93.
 நரம்பு, 221.
 நரம்புவடித்தல், 204.
 நரம்புவளர்தல், 65.
 நர், 73, 76, 147.
 நரிமகன் கேசகம்பளன், 147.
 நரிவால், 352.
 நரேந்திரன் - சதேந்திரருளொருவ
 நரை, 217. [ன், 316.
 நரைமுடித்தல், 52.
 நரைமுதியாக்கை, 134, 271.
 நரைமுதுமக்கள் - கிழவர், 52.
 நரைமுதாட்டி, 220, 253.
 நரைமை - வெண்மை, 220.
 நல்கினை கேள், 137.
 நல்கூர் நுகப்பு, 111.
 நல்கூர்மேனி, 148.
 நல்லபக்கம், 353.
 நல்லறங்கு, 195.
 நல்லறச்சாலை, 344.
 நல்லறம், 76, 121, 130, 137, 141,
 175, 198, 233, 248, 274.
 நல்லுயிர், 155, 165, 260.
 நல்லுளந்தோர் தலைப்பாடு, 331.
 நல்லுற்றம், 381.
 நல்லேது, 302, 353.
 நல்வாய்மை, 381. [ஒன்று, 374.
 நல்வார்த்தை - நற்குணம்பத்தினுள்
 நல்வாழ்க்கை, 381.
 நல்வினை, 259, 272, 316, 318,
 நல்வினைபத்து, 381. [378.
 நல்வினையினிலக்கணம், 273, 374.
 நலங்கவினி, 191.
 நலம்பலவேத்தல், 246.
 நலம்பாடு, 22.
 நலம்பாராட்டல், 236.

நவகதிர் ஆசீவகமத விஷயங்
 களைக் கூறும்நூலென்று நிலகே
 சியுரையார் நெரிகின்றது; மற்
 கலி நூலெனவுங் கூறப்படும்,
 312, 315. [ஒன்பதுவழி, 388.
 நவத்துவாரம் - (சரீரத்திலுள்ள)
 நவரத்தினங்கள்-உச்சயினி நகரத்
 தரசனாகிய விக்ரமமார்க்கனு
 டைய அவைக்களத்திருந்த
 சிறந்த ஒன்பது பண்டிதர்கள்;
 அவர்களாவார்: தன்வந்திரி, சக்ஷ
 பணகர், அமரவிஹ்மர், சங்கு,
 வேதாலபட்டர், கடகர்ப்பரர்,
 காளிதாஸர், வராகமிஹிரர், வர
 ருசியென்பவர்கள்; இவ்வொன்
 பதின்மரூள் அமரவிஹ்மரால்
 காவ்யகல்பலதா, நாமலிங்கனு
 சாஸனம், தேவகோசசிகண்டு
 முதலிய நூல்களும், வேதால
 பட்டரால் நீதிப்ரதீபம், வேதா
 லபஞ்சலிம்சதி முதலியனவும்,
 கடகர்ப்பரரால் கடகர்ப்பரகால்
 யமுதலியனவும், காளிதாஸரால்
 சாகுந்தலம், மாளவிநாக்கினி
 மித்திரீயம், விக்ரமோர்வசீயம்
 முதலிய நாடகங்களும், இரகு
 வம்சம், குமார ஸம்பவம், மேக
 ஸந்தேசம் முதலிய காவ்யங்
 களும், வராகமிஹிரரால் பிரு
 ஹத்ஸம்ஹிதை, பிருஹத் ஜாத
 கம், இலகு ஜாதகம் முதலிய
 ஜ்யோதிஷ நூல்களும், வரருசி
 யால் பிராகிருத ப்ரகாச முத
 லிய இலக்கண நூல்களும் இயற்
 தப்பட்டனவென்பர், 122.
 நவிலுதல் - கூறியடிப்படுத்தல், 144,
 நவை, 126, 140, 303, 332. [145.
 நவையறுநன்பொருள், 9.
 நள் = நளி - செறிவு, 145.
 நள்ளிருள், 87, 145.
 நளவெண்பா - வெண்பாப் பாடுத
 லிற் றிறமைபெற்ற புகழேந்
 திப் புலவரால் இயற்றப்பட்ட
 நளசரித்திரமாகிய ஒரு நூல்;

மூன்று காண்டங்களை யுடை
நளி - பெருமை, 347. [யது, 2.
நளிகடல், 73.
நளியிரும்பொய்கை, 187.
நளியிருமுந்நீர், 139, 170.
நளியெரி, 23 - 4, 294.
நற்கடைப்பிடி, 381.
நற்கதி, 137.
நற்காட்சி, 381.
நற்குணம்பத்து, 374
நற்செய்கை, 381.
நற்பிறப்பு, 217.
நற்றவப்பெண்டிர், 245.
நற்றவம், 156, 197, 241, 293.
நற்றவவுணர்வு, 62.
நற்றாய், 246.
நற்றிணை-எட்டுத் தொகையுள் முத
லாவது; கடவுள் வாழ்த்துச்
செய்யுள் முதலிய 401 - அக
வற்பாக்களை யுடையது; இவற்
றுள் முதலாவதாகிய கடவுள்
வாழ்த்துப் பாரதம் பாடிய
பெருந்தேவனாலும், மற்ற
400-பாக்களும் கபிலர் முதல்
ஆலங்குடி வங்கனாறுதியாக
வுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்
றப்பட்டன; அகப்பொருட் பகு
திகளையே பொருளாக வுடை
யது; மேற்கூறிய அகவற்பாக்
கள் 9 - அடிச்சிறுமையும், 12 -
அடிப்பெருமையு முள்ளவைகள்;
இத்தொகை தொகுப்பித்தான்
பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மா
நற்றிறம், 246. [நன்வழுதி, 159.
நறுந்தாது, 188.
நறுமலர்க்கோதை, 124, 137.
நறுவிரை கடைவோர், 210.
நறை, 45, 299.
நன்கனம்-நன்றாக, 6, 22, 34, 144,
நன்பல தானம், 177. [263, 390.
நன்பொருள், 12, 303.
நன்மக்கள், 11.
நன்மணியிழந்த நாகம், 95, 289.
நன்முயற்சி, 381.

நன்று - தருமம், 176, 274. [393.
நன்னால்மயிலைநாதருரை, 317,
நன்னால்விருத்தியுரை, 149, 393.
நன்னெடுங்கடந்தல், 210.
நனவு, 87, 97.
நனை, 41. [தல், 279.
நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறையறை
நாகஇலச்சிணை-நாகமுத்திரை; நாக
ரென்னும் சாடியாருடைய
அடையாளம், 100
நாகநாட்டரசர் - மணி பல்லவத்
துள்ள புத்த பிடிக்கையை எதித்
துச்செல்ல முயன்று தம்முட்
பகைமை கொண்டு போர்செய்த
இரண்டரசர், 100, 106.
நாகநாடு - இப்பெயருள்ள நாகெள்
இந்தூலில் இரண்டி வந்துள்
ளன: (i) புத்த பிடிக்கையைஎதித்
துச்செல்ல முயன்று பகைமை
கொண்ட அரசர்களுடையது;
இது கீழ்த்திசையிலுள்ளது,
100, 103; (ii) வளைவண்ணென்
னும் அரசருடையது, 288, 288,
346.
நாகபுரம் - புண்ணிய ராசனுடைய
இராசதானி; சாவக நாட்டுள்
ளது; இது சிலாசாசனங்களில்
போகவழிபுரமென்று வழங்கும்,
233, 275. [222.
நாகம் - சரபுண்ணை, பாம்பு, 40, 95.
நாகர் - மணிதரில் ஒரு சாசியார்;
வாசுகி முதலிய நுலநாகங்களின்
பரம்பரையிற் பிறந்து நாகஇலச்
சிணையுடையாயிருத்தலின் இவர்
இப்பெயர் பெற்றாரென்பர்;
இவர் நக்கசாரணரென்று இந்
தூலிற் கூறப்படுவர்; இவர்
உடையில்லாமற் சந்திரித்து
இழிவான தொழில்கள் பலவற்
றைச் செய்யு வந்தவரென்று
தெரிகிறது, 170, 172-3.
நாகர் குருமகன், 173-5.
நாகர்பாவை, 173.
நாகர்மலை, 170, 172 - 3.

நாகன், 176 - 7.

நாகானந்தம் - தயையைப் புலப்
படுத்துதலையே பயனாக நினைந்து
ஸ்ரீ ஹர்ஷ கவி யென்பவரால்
செய்யப்பட்டுள்ளதாகிய நாட
கக் கிரந்தம்; ஸ்ரீமதவாகன
னென்பவனுடைய சரிதமாக
வுள்ளது; இந்த ஸ்ரீமதவாகனன்
பிறப்பைக் கௌதம புத்தரு
டைய பழம் பிறப்புக்களுள் ஒன்
றென்று 'அவதானகல்பலதை'
என்னும் வடநூல் தெரிவிக்கின்
நாகு, 262. [மது, 126.

நாஞ்சின்மலை - மலைநாட்டு மலை
களுள் ஒன்று; சோனுக்குப்
படைத்துணையாய் நின்றவனும்,
மிக்க வண்மையை யுடையவனு
மாகிய நாஞ்சில் வள்ளுவனென்
பவன் ஒரு காலத்தில் இம்மலைக்
குத் தலையொ யிருந்தானென்று
புறநானூற்றுற் றெறிக்கின்றது;
இஃது உழாநாஞ்சிலென்றுங்
கூறப்படும், 205.

நாட்டியம், 231. [191, 266.

நாடகக்கணிகை, 47, 118, 186,

நாடகக் கணிகைகள் பலருடைய
பிறப்பு, 265.

நாடகக்காப்பியம், 209.

நாடகநூல், 209. [191, 209.

நாடகம்-கதைதழுவி வருங்கூத்து,
நாடகமகவிர், 88.

நாடகமகவிர்க்குரிய கல்வி, 22.

நாடகமடங்கையர் வீதி, 47.

நாடாது - ஆராயாது, 202.

நாடுவறங்கூரல், 153, 285.

நாண், 111, 195, 198.

நாண்ரீன், 139.

நாண்முதிர்மதியம், 64.

நாணணிகளைத் தல், 127.

நாணம், 84, 51.

நாணுத்தகவுடைத்து, 254.

நாணுத்துறந்தேன், 28.

நாத்தொலைவில்லாய், 271.

நாத்தொலைவின்றி, 144.

நாதன்-புத்தன், 126, 297, 338.

நாதனல்லறம், 333.

நாநல்கூர்தல், 111, 202.

நாநலிலவையம், 144.

நாரிமிர்தல், 127.

நாடீட்டல், 66.

நாப்பண், 168, 248.

நாப்புடைபெயர்தல், 254.

நாப்புடை பெயருமளவிலே

சரிக்கப்படும் மந்திரம், 257.

நாமகரணப் பிரகரணம் - கிருஷ்ண
ரத்தமென்னும் வடநூலுறுப்புக்
களுனொன்று 90.

நாமசாதிருணக்கிரியைகள், 350.

நாமஞ்செய்த நன்னான், 87.

நாமப்பேரூர், 69.

நாமம், 304.

நாமருடம்புகழ், 373.

நாமருபம்-அருவரு, 369.

நாமாசு, 286.

நாய், 389.

நாய்வால், 352.

நாயூன், 128.

நாரகலோகம் - நரக லோகம், 82,

நாரத்தை, 40. [373.

நாரதமுனிவர், 179.

நாரதர்-பழைய புத்தர்களுள் ஒரு

நாராசத்திரிவு, 307. [வர், 369.

நாராசம் - இருப்புச்சலாகை, 137.

நாராயணீயம் - வேதாங்கங்களாற
னுள் ஒன்றாகிய சோதிட நூல்

வகையுனொன்று; நாராயண
ரென்பவரால் செய்யப்பட்டது,

நாரை, 98. [310.

நாலடியார்-பதினெண் கீழ்க்கணக்

கினில் ஒன்று; சைனமுனிவர்க

ளால் இயற்றப்பட்டது; கடவுள்

வாழ்த்துன்பட 401-வெண்பாக்

களையுடையது; பதுமனாரென்ப

வர் திருக்குறளிற் போல இதன்

பொருளை அறம்பொரு ளின்ப

மென்னும் முப்பாற் படுத்தி ஒவ்

வொரு பொருளை வற்புறுத்து

வனவாகிய பத்துப் பாடல்க

னைத் தனித்தனியே தொகுத்து
40-அதிகாரமாகப் பகுத்திருக்
கின்றனர்; இதற்கு அப்பதுமன
ரும் வேறுசிலரும் உரை செய்தி
ருக்கின்றனர், 18, 53, 67, 127-
8, 130, 154-5, 159, 179, 186,
221, 236, 259.
நாவலந்தன்பொழில், 242.
நாவலந்தீவு, 19, 83, 103, 130,
நாவலர்கள், 307. [164, 277, 341.
நாவற்பழம், 181.
நாவன்மரம், 164.
நாவாய், 46, 120, 171.
நாவி-மரக்கலவிசேடம், 301.
நாவியன்மந்திரம், 257.
நாவுடைப்பாவை, 92, 246.
நாவளமுந்தி, 89.
நாமம், 182.
நாழிகைக்கணக்கர், 89.
நாழிகைவட்டில்-அடியிற்சிறிய து
வாரத்தைபுடையதுமீநீற்பெய்
யப்பட்டு நாழிகையின் வரைய
றையைத்தெரிவிப்பதுமான ஒரு
வகைக் கின்னம், 89.
நாள், 82, 327. [லம், 230.
நாளவெயிற்காலம்-சூரியோதய கா
நாளங்காடி-காலேக்கடை, 13.
நாளங்காடிப்பூதம், 13.
நாற்சந்தி, 91, 219, 243, 331.
நாற்பால், 256.
நாற்றம்-வாசனை, 27.
நாற்றவிகாரம், 320.
நாற்றுதல்-தொங்கவிடுதல், 17.
நாற்றெருக்கூடுமிடம், 17.
நாறுதல், 50.
நாறைங்கூந்தல், 247.
நான்மறைமாக்கள், 150.
நான்மறைமாக்கள் : விளி, 147.
நான்மறையத்தனர், 80.
நீகண்டவாதம் - சமணசமயவாதங்
கள் இரண்டனுள் ஒன்று; இது
நிரக்கந்தவாதமென்றும் திகம்ப
ரவாதமென்றும் கூறப்படும்,
316, 325.

நிகண்டவாதி-நிரக்கந்தவாதி, 316,
நிகமனம், 350, 352. [319, 325.
நிகர்-ஒளி, 28.
நிகழ்காலம், 379-80.
நிகாயம்-கூட்டம், 1299.
நிச்சயம், 305.
நிண்ணீடுபெருங்குடர், 58.
நிணம், 74.
நிணம்படுகுழிசி, 75.
நிணவிலைஞர், 329.
நித்தத்திறம், 233, 276.
நித்தம், 317, 353, 356, 361.
நித்தாநித்தம், 353, 356.
நித்தியப்பொருள், 110, 320.
நித்தியம், 354.
நித்திலச்சித்திரவிதானம், 190.
நித்திலத்தானம், 190, 212.
நிதானம்-ஆதிகாரணம், 271, 372.
நிதானம் பன்னிரண்டு, 276.
நிதிக்குப்பை, 177.
நிம்பம்-வேம்பு, 317.
நிமித்திகன்-நிமித்தம்சொல்லுவா
நியதம், 305. [ன், 268.
நியமம்-கோயில், 100, 124, 153.
நிரத்தேசம்-சூத்திரபிடைத்தின்சிற
துறுப்பினுள் ஒன்று, 299.
நிரப்பந்தம், 155.
நிரப்பு-வறுமை, 157.
நிரப்புநர்-நிறைப்போர், 263.
நிரம்பாமை, 52.
நிரயக்கொடுஞ்நிறை, 217.
நிரயக்கொடுமகள், 258.
நிரயக்கொடுமொழி, 80.
நிரவயவம், 359.
நிரணிறை, 200.
நிரியாசம்-பிசின், 327.
நிருத்தம்-நிருத்தம் - வேதாங்கம்
ஆறினுள் ஒன்று : வேதத்தி
லுள்ள சொற்களின் ஆராய்ச்சி
யைக் கூறுவது; யாஸ்கர் முத
லிய மூணியர்களால் வடமொழி
யிற் செய்யப்பட்டது, 310.
நிருமாணரதிவாகம், 3.
நிருமித்தல், 81, 92.

அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி. ௪௭௭

நிருவாணம்-(பௌத்தர்கள் கூறும்)
முத்தி, 110, 114, 125, 187,
170, 230, 298, 367, 372.

நிருவாணமாகிய இன்பம், 238.

நிரைத்தாரண்ணல், 283.

நிலத்திற்குளித்தல், 268.

நிலம், 109, 146, 312, 314, 320.

நிலவரையிறந்தோர்முடங்குநா நீட்
நிலன், 44, 183. [மே, 63.

நிலாச்சுதை, 329.

நிலாமணல், 97.

நிலாமுற்றம், 135-6.

நிலை-ஸ்திதி, 317.

நிலைத்தலை, 76.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா, 10.

நிலையாமை, 376.

நிலந்தோங்குவெண்குடை, 241.

நிலப்புத்தாக்கு-இசைத்தமிழ் தூது
டகூறிய எழுவசைத்துக்கினுள்

ஒன்று; ஐந்து சீர்களையுடையது,
நிழல்போல நீங்காமை, 250. [20.

நிற்புறங்காப்ப, 143.

நிறை-நிறுத்தல், நிறைதல், 56, 195,
204, 244, 257.

நிறைக்கற்றெற்றி, 71.

நிறைகாக்குங்காப்பு, 195.

நிறைதவம், 250.

நிறைநீர்ப்புள், 89.

நிறையருந்தானை, 108.

நிறையழியானை, 45, 89, 204.

நின்பெயர்ப்படுத்தேன், 4.

நின்மிதி-நிருமாணம்-உண்டாக்கு
நின்றெறிபலி, 91. [தல், 371.

நின்றேற்றுவார்-சூதர், 330.

நின்னாங்கு, 112, 123.

நினைஇ-நினைந்து, 241.

நினைப்பு-பிரமாணபாசங்களெட்ட
னுள் ஒன்று, 258, 308.

நிஷ்காமலோகங்கள், 3.

நிஷ்டாபரர், 231.

நிஷ்டை பத்து - தம்மினும் இழிந்த
நிலையுள்ளார் மாட்டு இரக்கமு
டைமை, கல்லாரிடத்தும் புல்ல
றிவாளரிடத்தும் இரக்கமுடை

மை, தீயவொழுக்கமுள்ளோரி
டத்துக்கடுமையின்மை, எளியா
ர்க்குத் தானஞ்செய்ய இச்சித்த
ல், அதிர்ஷ்டவீனர்களுக்கு உத
வி செய்தல், எவ்வகை இடையூ
றுகள்வரினும் விடாமுயற்சிசெ
ய்தல், பொய்யர்களைக் காணிற்
பொறுத்தல், உறுப்புக் குறையு
டையார்பால் இரக்கமுடைமை,
மூடர்களிடத்துப் பொறையுடை
யராதல், காரணகாரியத் தொட
ர்ச்சியறிந்து தமக்கு உண்டாகும்
தீங்குகளைப் பொறுத்தலென்ப

நீங்கலுநீங்கார், 100. [ன, 343.

நீசமகள், 145.

நீட்டித்தல், 247.

நீடலுநீடும், 100.

நீண்முகநரி, 73.

நீணிலமளந்தோன்மகள் - காமன்,
நீத்தம், 138. [37.

நீத்தல்-துறத்தல், 25, 34, 46, 164.

நீயான்-மாலுமி, 44.

நீர்க்குவிட்ட யானையின் முன்னும்
பின்னும் பறையடித்தல், 45.

நீர்கனின்வகை, 328.

நீர்த்துளி, 102.

நீர்த்துறைகள், 235.

நீர்நசையின்மை- நீரையுண்ணும் வி
ருப்பமில்லாமை; தவஞ்செய்வார்

க்குரிய விரதங்களுட்டினுள்ளோ
நீர்நிறக்காக்கை, 98. [ன்று, 386.

நீர்ப்பாப்பு, 98.

நீர்ப்பறவைகளின்வகை, 98.

நீர்ப்பூக்கள், 328.

நீரடைசரை, 96.

நீரடல், 21.

[30.
நீராவியைச்சூழ்ந்தவயந்தச்சோலை,
நீரிற்போகட்ட உப்பு யாக்கைநிலை

யாமைக்கு உவமை, 388.

நீரின்குணம், 312, 321.

நீரைவிசுக்கருவி விசேடங்கள்,

நிலக்குருசி, 249. [326-7.

நிலகேசி - ஒரு சைனதூல்; இது
பதிகவுரைச்சருக்கம், தரும

வரைச்சுருக்கம், குண்டலகேசி
வாதச்சுருக்கம், அருக்கசந்திர
வாதச்சுருக்கம், மொக்கலவாதச்
சுருக்கம், புத்தவாதச்சுருக்கம்,
ஆசுவகவாதச்சுருக்கம், சாங்கிய
வாதச்சுருக்கம், வைசேடிகவாத
ச்சுருக்கம், வேதவாதச்சுருக்கம்,
பூதவாதச்சுருக்கமென்னும் பதி
னொரு சுருக்கங்களை முறையே
புடையது; வியந்தரமங்கையாகி
ய நீலகேசி யென்பவன் பெளத்
தம்முதலிய மதங்களைக் கண்டித்
துச் சைன சமயத்தை நிலைநிறு
த்தியதாக இயற்றப்பட்டிருத்த
லின், இப்பெயர் பெற்றது; இத்
ற்கு நீலகேசி விருத்திசமயதிவா
கரமெனப் பெயரிய ஒருரை
யுண்டு; இந்துலாசிரியர் இன்ன
ரென்று விளங்கவில்லை, 9, 40,
60, 71, 73-5, 120, 125, 149,
231, 284, 297, 299, 305, 311-
3, 316-21, 324, 365, 367-8,
373-4, 381-2.

நீலகேசிவிருத்தி சமயநிவாகரம் -
நீலகேசி வாதத்தின் உரை; இது
யிக விரிவாக மணிப்பிரவான
நடையில் அமைந்துள்ளது; சை
ன மதத்தினராகிய சமயநிவாகர
வாமன முனியென்பவரால் வியற்
றப்பட்டது; இதன் பெருமை
யை, “மெய்ந்தூ னெறியை விள
க்கி வினங்காப் பிடகமுதற்,
பொய்ந்தூ விருள்களைப்போகத்
தூர்த்து பூதலத்தி, லெந்தூலு
ம் வல்லவ ரேத்தச் சமயத்திறை
வன் கண்ட, செந்நீலகேசி விரு
த்திசமயதிவாகரமே” எ - ம்,
“அருகன் நிருவறத் தன்புசெய்
வாரு மழிவழக்காற், பெருகுந்
துருநெறிப் பீடழிப் பாருமிப்
பேருலகிற், பொருவின்றி நீன்ற
தமிழ்ப்புல வேர்க்கிப் பொரு
ளையெல்லார், திரிவின்றிக் கா
ட்டுஞ் சமய திவாகரஞ் சேவிக்

கவே” எனவும் வரும் பழைய
செய்யுட்களாலுணர்க; இந்துலு
ம் இவ்வுரையும் சிவஞானசித்தி
யார் பாபக்கத்துரைக்குநர் ஒன்
றுகிய நிருவொற்றியூர் தந்தூ
னப் பிரகாசருரையிற் பயின்று
வருகின்றன, 9, 60, 105, 273,
நீலத்தினியல்பு, 188, [297, 322-4.
நீலபதி-சீதரனென்னுமாசன் புத்
திரி; அத்திபதியென்னுமாசன்
மனைவி; இராகுலனுடைய தாய்,
நீலம், 28, 248. [104, 258.
நீலமணிபோலும் நிர், 42.
நீலமணிபோன்றநரிச்சிலிப் பறவை,
நீலமாங்கடல், 97. [44.
நீலமால்வரை, 45.
நீலயானை, 204-5, 216, 249.
நில, 295. [28, 254.
நீள்கழல்மறவாச்செல்வுநிச்செல்வெ
றுகர்ச்சி-அண்பலித்தல், 156, 377.
நுகர்ச்சியாராமம், 369.
நுகர்ச்சியொழுக்கு, 378.
நுகர்வினிலக்கனம், 375-6.
நுகர்வு, 237, 271, 371-2, 375.
நுகப்பு, 102, 111.
நுதல் - நெற்றி, 36.
நுதல்விழிநாட்டத் திறையோன் -
சிவபெருமான், 17.
நுரை, 388.
நுவலும், 32, 203.
நுழைகோற்பிரம்பு, 34.
நுழைபு, 42.
நுழைவாயில், 68.
நுண்ணை - உண்ணை, 283.
நுனித்த குணம், 317. [205, 209.
நுனித்தல்-கூர்ந்து ஆராய்தல்,
நூல், 316.
நூற்பொருள், 311, 316.
நூற்பொருளுணர்ந்தோர், 205.
நூற்றவரைக்கொல்லி - யந்திரவி
சேடம்; இது சதக்கினியென்று
கூறப்படும், 328.
நெஞ்சகங்குளிர்ப்பித்தல், 59.
நெஞ்சகங்குளிர்த்த கள்வி, 197.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுக.

நெஞ்சநடுக்குறுஉநேரிழைநல்லா
நெஞ்சமறைபோதல், 197. [ன், 94.
நெஞ்சிறைகொண்டநீர்மை, 48.
நெஞ்சநடுக்குறல், 145, 265.
நெஞ்சநடுக்குறுஉக்கொண்டமக
ளிர், 196.
நெஞ்சுபுகையிர்த்தல், 100, 189.
நெஞ்சவழிப்பே உம்விஞ்சை, 131.
நெஞ்சைக்கற்புநெறியில் நிறுத்தல்,
நெட்டிடை, 30, 97. [195.
நெடுங்கண், 145, 195.
நெடுங்குஞ்சிச்சிரம், 73.
நெடுங்கூவிளி, 89.
நெடுங்கூவிளித்தல், 94.
நெடுஞ்செழியன் - ஒருபாண்டியன்;
சிலம்பின்நிமித்தம் கோவலனைக்
கொலை செய்வித்தவன், 24.
நெடுஞ்சேரலாதன் - ஒருசேரன்,
நெடுந்துயர், 183, 229. [335.
நெடுந்துக்கு - இளைத்தமிழ்தூலுட்
கூறியஎழுதாக்குக்களுன்னன்று;
எழுச்சிக்கூடியுடையது, 20.
நெடுநல்வாடை - பத்துப்பாட்டினு
ள் எழுவது; 188 - அடிகளையு
டையது; பகைமேற்சென்ற பா
ண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப்
பிரிந்து வருந்துந் தலைவிக்கு
அவ்வருத்தத் தீரும்படி அவன்
பகையைவென்று விரைவில்
வருவானவென்று கொற்றவை
யைப் பரவுவான் கூற்றாக அவ
னை நக்கீரனார் பாடியது; இஃது
ஐப்பசி கார்த்திகை மாதங்களா
கிய கூடிரக்காலத்தின் இயல்
பையும், தனித்திருக்கும் தலைவி
யது வருத்தபிடுதியையும், படை
வீட்டில் தலைவனிருக்கும் வண்
ணத்தையும் விளங்கக்கூறும்;
இதற்கு நச்சினார்க்கினியரியற்
றிய உரையொன்றுண்டு, 47,
64, 88, 177, 190, 257.
நெடுநிலங்கூர், 818.
நெடுநிலைக்கந்து, 92, 224, 226,
நெடுநிலைக்கோட்டம், 71. [240.

நெடுநிலைமண்ணீடு, 70.
நெடுநிலைமனை, 37.
நெடுநிலைவாயில், 226.
நெடும்புண், 91.
நெடுமுடிக்கின்ளி - ஒரு சோழன்;
இவன் காரியாற்றிற் போர்செய்
து சேரபாண்டியர்களை வென்ற
வன்; கின்ளிவளவன், மாவண்
கின்ளி, வடிவேற்கின்ளி, வென்
வேற்கின்ளியென்றும் இந்துவிற்
கூறப்படுவான், 266-8, 277.
நெடுவிளி, 76. [288-9, 346.
நெடுவேள், 51.
நெய்தல்-சாப்பறை, 73, 121.
நெய்வோர் குலம், 261.
நெரித்தல், 192-8, 200.
நெருஞ்சி, 137. [று, 9, 330.
நெல் - எண்வகைக்கூலத்துளொன்
நெல் முதலியவற்றை எழுதிய
வாயில், 69.
நெல்லாற்சமைத்த கள், 90.
நெல்லி வட்டி, 159.
நெல்லும் பொரியும், 75.
நெல்லித்து, 385.
நெற்றி, 203.
நென்முளை, 385.
நேமி, 33, 147. [ன்று, 327.
நேர்கட்டி - அகிலுறுப்புக்களுளொ
நேர்தல் - உடன்படுதல், 12.
நேரடி, 10.
நையாயிகம்-பழையதர்க்கம், 309.
நைரஞ்சாராதி-பல்குனிநதி, 367.
நைவஸம்ஜஞாயதனலோகம், 3.
நைஷதம், 348.
நொசிதவம்-துண்ணியதவம், 197.
நொடி - விடுகதை, 244. [349.
நொடித்தல் - சொல்லுதல், 146,
நொடை-விலை, 329.
நொய்ம்மை, 322.
நொக்கல் நொக்கம், 249.
நொய், 151, 180, 182.
நொவன் - வருந்துதற்குக் காரண
மாகிய துன்பங்கள், 146.
நொற்றுண்வாழ்க்கை, 197.

நோற்றோர், 188.
 நோன்பிகள் - விரதிகள், 33.
 நோன்பினர், 121.
 நோன்பு - கன்மம், 234, 252.
 நோன்மை - வலி, 46, 188.
 நோனகர், 183.
 நோனாது - பொறாமல், 88.
 ப்ரஜ்ஞாபாரயிதை-உணர்ச்சி நிறை
 தல்; என்றது மார்க்க ஞானபு
 ரணை; இது தசபாரயிதைகளு
 ளொன்று; 1800-வருடத்திற்கு
 முன்பு செய்யப்பட்டதும் ப்ரஜ்
 ஞாபாரயிதையென்று பெயர்
 பெற்றதுமான ஒரு பெளத்த
 ஞாலுண்டென்று தெரிகின்றது,
 297.
 ப்ரஹ்மகணங்களிருபதுவகை, 3.
 ப்ரஹ்மகாயிகலோகம், 3, 81.
 ப்ரஹ்மபுரோஹிதலோகம், 3.
 ப்ரஹ்மலோகங்களிருபது, 3, 81.
 ப்ரஹ்மலோகங்களிருவகை - உருப
 ப்ரஹ்மலோகமும் அருப்ப்ரஹ்ம
 லோகமும், 81.
 ப்ருவதா-புருவக்கொடி, 36.
 பக்கதன்மவசனம், 351.
 பக்கப்போலி ஒன்பதுவகை, 354.
 பக்கம், 350.
 பக்குவி, 110.
 பகர்தல், 253, 295, 327.
 பகல் - சூரியன், 50-51.
 பகலரசு - சூரியன், 203. [340.
 பகவன் - புத்தன், 32, 155, 298,
 பகற்பூ - பகற்காலத்தில் மலரும்பூ,
 பகன்றைக்கொடி, 41. [328.
 பகுசருதியாகமம் - சிஞ்சுமங்கள்
 மூன்றனுள் ஒன்று; இது 16 -
 பகுதிகளையுடையது, 816.
 பகுதிப்பாக்குதி - மூலம், 370.
 பகுதித்தன்மை, 170.
 பகுதிப்பொருள்விகுதி, 117.
 பகுவாய், 184.
 பகைநரம்பு, 48.
 பகைப்புலம், 46.
 பகைமூன்று, 118.

பங்கம், 142.
 பங்கயப்பீடிகை, 343. [ன்று, 327.
 பச்சிலை - அகிலுறுப்புக்களுளொ
 பச்சிறைச்சிவிற்போர், 329.
 பசிலமெய்யாட்டி, 66.
 பசி, 141, 169, 181-2, 196, 199,
 203, 206, 219 - 20.
 பசித்துன்பம், 143, 152.
 பசிப்பிணி, 141, 178, 220.
 பசிப்பிணியென்றது, 343.
 பசிப்பிணியின் கொடுமை, 127.
 பசிப்பிணியென்றும் பாலி, 127.
 பசிப்பு - பசித்தல், 158.
 பசியறுக்குமந்திரம், 116.
 பசு, 121, 144-5, 252, 306.
 பசு ஈனமூன்னம் பால்சுரர் ஊட்
 டல், 163.
 பசுக்கள் மேய்த்தற்கு அரசனால்
 விடப்பட்ட நிலம், 146.
 பசுங்கம்பனம் கடவுக்குடையமை,
 பசுங்காற்கழை, 209. [347.
 பசும்பிறப்பு, 314.
 பசைஇயவறிவு, 376.
 பஞ்சசிலம், 231, 273, 365.
 பஞ்சவாசம் விற்போர், 321.
 பஞ்சஸ்கந்தங்களின் கூட்டமே
 ஆன்மாவென்றல், 382-3.
 பஞ்சஸ்கந்தம், 371, 381.
 பஞ்சாபுதம், 38.
 பட்டத்துத்தேவி, 261.
 பட்டத்துயானை, 45.
 பட்டம், 253.
 பட்டவைதுடைத்தல், 253.
 பட்டாங்கு, 307.
 பட்டிமண்டபம் - ஓலக்கமண்டபம்,
 வித்தியா மண்டபம், 18.
 பட்டினப்பாக்கம்-காலிரிப்பும் பட்
 டினத்தின் ஒரு பகுதி, 13, 19,
 332.
 பட்டினப்பாலு - பத்துப் பாட்டி
 னுள் ஒன்பதாவது; 301-அடி
 களையுடையது; வேற்று நாட்
 டிற்குச் செல்லத் தெட்டங்கிய
 தலைவன் தனது நெஞ்சை நோக்

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சஅக

கித் தலைவியைப் பிரிந்துவாரே
 னென்று செலவழுங்கிக் கூறிய
 தாகக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்
 தையும் சோழன் கரிகாற் பெரு
 வளத்தானது பராக்கிரமத்தை
 யும் அவனது செங்கோலையும்
 பேரமுகு பயப்பச் சிறப்பித்துக்
 கடியலூருருத்திரங் கண்ணனார்
 பாடியது; கடியலூருருத்திரங்
 கண்ணனார்க்குப் பதினாறு நூறு
 யிரம் பொன் பரிசளித்து இப்
 பாட்டைக் கரிகாற் பெருவளத்
 தான் கொண்டானென்பர், 73,
 பட்டினம், 277. [172, 281.
 பட்டினிநோன்பிகள், 85.
 பட்டினிவிட்டிருத்தலாகியவிரதம்,
 பட்டு, 37. [85, 161, 197.
 பட்டோஜிதிகுதிதர் - பாணினி
 வ்யாகரணத்தை அனுஸரித்து
 'வலித்தாந்த கௌமுதி', 'மனோ
 ரமா', 'சப்தகௌஸ்தபம்' என்
 னும் கிரந்தங்களியற்றியவர்;
 இவர் தூலாசிரியரென்றும் உரை
 யாசிரியரென்றும் கூறப்படுவர்,
 310. [277.
 படப்பை - கோட்டக்கூறு, பக்கம்,
 படர்தல்-செல்லுதல், நினைத்தல்,
 16, 45, 133, 141, 184, 219,
 படலம், 110. [273.
 படாகை - துகிற் கொடி; இது
 பதாகையென்றும் வடமொழிச்
 படாம், 41. [சிறைவு, 16.
 படாமுரசு, 216.
 படிமம் -தெய்வவடிவம், 148, 293.
 படிமவுண்டியன், 57.
 படிமை-தெய்வவடிவு, 29 - 30.
 படிவம் - தவவேடம், தெய்வவடி
 வம், வடிவம், 37, 58, 212, 290.
 படிற்றுரை, 80, 115, 196, 201,
 படிறு - பொய், 59. [284.
 படுக்கை, 94, 97. [30, 171.
 படுத்தல் - அகப்படுத்தல், செய்தல்,
 படுத்தல் - ஒழிதல், 243.
 படுதுயர் - மிக்கதுன்பம், 82.

படுநாள், 294.
 படுபழி, 248.
 படுபுல்லார்தல், 146.
 படுபொருள் - மிக்க பொருள்,
 புதையல், 216. [18, 306.
 படைத் தலைவர் - சேனாதிபதிகள்,
 படைத்து விளையாடல், 810.
 படைநான்கு, 18.
 படைவீடு, 98.
 பண், 47, 95, 330.
 பண்டக்கலம், 295.
 பண்டம், 95.
 பண்டறி கிளை, 97.
 பண்டும் பண்டும், 177, 229.
 பண்டேர்மொழி, 195.
 பண்டைப்பிறவியர், 121.
 பண்ணமை முழவு, 210.
 பண்ணியம் - செவ்வை செய்யப்
 பட்ட வாத்தியம், பல பண்டங்
 பண்ணியாழ்க்காரணம், 21. [கள், 95.
 பண்ணியாழ்த்தீந்தொடை, 88.
 பண்ணின்கிளைகள் இருபத்தொன்
 று, 330.
 பண்ணுக்கிளை-பண்ணின்வகை, 88.
 பண்ணுமுறைசிறப்போர், 209.
 பண்பு, 148.
 பண்புத்தொகை, 301.
 பணித்தல்-கட்டளையிடல், 218.
 பணிலம், 46.
 பணை-கிளை, குதிரைப்பந்தி, பரு
 மை, 37, 44, 203, 298.
 பணைநிலைப்புரவி, 94.
 பணைநிலைப்புள், 94.
 பத்தி-வரிசை, 17.
 பத்திக்கீற்று - மார்பில்வரிவரியாக
 எழுதிய கோலம், 37.
 பத்திமை, 188, 242.
 பத்தினி இல்லாதவர் பலதருமங்க
 களைச் செய்தாலும் தேவலோக
 மடையாரென்பது, 247.
 பத்தினிக்கடவுள், 294, 299, 301.
 பத்தினிப்பெண்டிர், 7, 24, 168-9,
 173, 178, 187, 189, 241 - 2,
 294.

பத்தினிப்பெண்டிரிடும் பிச்சையே
ற்றல்பெருந்தகவுடைத்தெனல்,
பதார்த்தம்-பொருள், 316. [168.
பதி-அரசன், நகரம், 97, 144, 205,
247, 269.

பதியிலார் - கணவனில்லாதவர்; எ
ன்றது வேசையரை, 189.

பதிற்றுப்பத்து - எட்டுத்தொகையு
ள் நான்காவது; சேரஅரசர் பதி
ன்மறைப்பாடியது; இத்தொகை
யால் அக்காலத்திருந்த சேரர்
பலருடையவரலாறுகளும் அவர்
களுடைய வள்ளன்மையும் வீர
மும் புலப்பெய்தும்; இஃது ஒவ்
வொரு புலவர் பப்பத்தாகச்
செய்த நூறு பாட்டுக்களையுடை
யது; பத்துப்பகுதிகளாகப்பகுந்
தப்பட்டுள்ளது; இவற்றுள் முதற்
பத்தும் பத்தாம்பத்தும் பலவி
டத்துப் பிரதிகளிலும் காணப்
படவில்லை; இதனைத் தொகுத்
தோரும் தொகுப்பித் தோரும்
இன்னொன்றொன்று தெரியவி
ல்லை; இதற்கு அரும்பதவுரையா
க ஒருரையுள்ளது; அவ்வுரையா
கிரியர் பெயர் தெரியவில்லை,
பதுமசுதூரம், 99. [139, 336.

பதுமபீடம்-புத்தனுடையபாதபீட
பதுமம், 373. [ம், 32.

பதுமர் - பழையபுத்தர்களுள் ஒரு
வர், 369. [னொருவர், 369.

பதுமோத்தரர் - பழையபுத்தர்களு
பந்தம்-கட்டு, 316.

பந்தர், 45, 96.

பந்தற்றசம்பு, 327.

பந்தித்தல், 296.

பந்துசனங்கள், 155.

பந்தெறி களம், 212.

பயங்கெழு மாநகர், 20.

பயந்தீர்மருங்கு, 168.

பயம்-பிரயோசனம், 20, 33, 182,

பயறு, 317. [219, 253.

பயன்கள் நான்கு, 371.

பயன்படுசொற்குறல் - நற்குணம்

பத்தினுள் ஒன்று, 374.

பயனில்சொல், 126, 156, 273, 374.

பயனிலுரைக்கோட்டி, 156.

பயிர் - மிருகங்களுள் ஒன்றைமற்
றென்று அழைக்கும் ஓசைக்கு
றிப்பு, 65, 73, 88, 262.

பயில்பூம்பந்தர், 96.

பயிலிதழ்-செறிந்த இதழ், 267.

பர்ணசாலை-இலைகளால் வேயப்பட்ட
ட இடம், 72.

பர்மானேசுத்துப் புத்தநூல், 38.

பரசாமானியம், 322.

பரசுதல், 141, 309.

பரசுராமர் - நிருமாலின் அவதார
மூர்த்திகளுள் ஒருவர்; இவர்
பேர்ச்செய்யவந்தபொழுதுதான்
காந்தனென்னுந் சோழனொரு
வன் ஒளித்துக்கொண்டான்; இ
வர் மழுவானெடியோனென்று
இந்நூலிற் கூறப்படுவர், 241-2.

பரணிச்செய்யுள், 71.

பரத்தமை-பரத்தையை, அகர்வானு

பரத்தன், 88. [டைய சன்னம், 88.

பரத்தமைத்தொழில், 24, 270.

பரத்தையர்க்குரியகலைகள் அறுபத்
துகான்கு, 21. [196.

பரத்தையர்க்குவண்டுகவமை, 188,

பரத்தையர் நூற்றிருபத்தொருவர்,

பரதகண்டம், 2, 191. [265.

பரதம், 191.

பரதன் - சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசு
வென்பவனுடைய வேலைக்கா
ருள் ஒருவன்; இவன் காரணமி
ன்றிச் சங்கமன்னென்றும் வணிக
னைக்கொல்லுவித்தமைபற்றி அ
வனுடைய மனைவியாகிய நீலி
யென்பவளாற் சபிக்கப்பட்டோ
ன்; கோவலனாகப்பிறந்தவன்
இவனே, 295.

பரதுக்கதுக்கன்-புத்தன், 284.

பரதேசிகள்-அயல்காட்டினர், 13.

பரந்துபடுமனை, 58.

பரந்தொருக்கிண்டல், 98.

பரநிருமிதவசுவர்த்திலோகம், 8.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ச அ

பரமத்திமிரபாணு-ஒரு தமிழ் தூல்; இது, புறமதக் கொள்கைகளைக் கூறிமறுத்துச் சைவசித்தாந்தத் தையே நாட்டுவது; இந்நூலாசிரியர் மறைஞானசம்பந்தரென்று கூறுவர்; தூல் முழுவதும் அகப் படாமையால் இதைப்பற்றி யாதொன்றும் எழுதக்கூடவில்லை, 381-2. [கேடு, 382.

பரமமுத்தி - பஞ்சஸ்கந்தங்களின் பரமானுகள், 313, 316, 357, 360.

பரமார்த்த தத்துவஞானம்-முடிந்த உண்மைப்பொருளை அறியும் அறிவு, 263.

பரமார்த்ததத்துவஞானிகள், 249.

பரமார்த்த தத்துவம், 324

பரமேசுவரன், 207.

பராஅகா, 46.

பராந்தகன், 207.

பரார்த்தம், 359.

பராவருமரபு, 105.

பரி-செவவு, 49, 196.

பரிக்குறியை, 46.

பரிக்கோல், 200.

பரிகாரம், 147, 308.

பரிசிலர், 152.

பரிதல்-அறுபடல், 44-5.

பரிதி - சூரியன், 42.

பரிந்தமால, 75.

பரிப்புரவி, 46.

பரிபாடல்-எட்டுத்தொகையுள் ஐந்தாவது; ஒருவகைப்பாவின் பெயராகிய பரிபாடலென்பது அப்பாவாலாகிய நூலுக்காயிற்று; கடைச்சங்கமிகுந்து தமிழாராய்ந்த நல்லிசைப்புலவர்கள் அருளிச்செய்த 70-பாடல்களையுடையது; அவற்றுள், 8-திருமாலுக்கும், 31-குமரவேளுக்கும், 1-காடுகிழாளுக்கும், 26 - வையையாற்றிற்கும், 4-மதுரைக்குமாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன; இந்த 70-பாடலுள் இப்போது கிடைத்தவை 24-முழுப்பாடல்களும் சில

உறுப்புக்களுமே; மற்றவை பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை; பரிமேழகரால் இயற்றப்பெற்ற உரையையுடையது; இந்நூலைத் தொகுத்தாரும், தொகுப்பித்தாரும் இன்னுரினரென்றுதெரியவில்லை, 326.

பரிபுலம்பினன், 173.

பரிமேழலகர் - பழைய தமிழ்நூலுரையாசிரியர்களுள் ஒருவர்; திருக்குறளுக்கும் பரிபாடலுக்கும் உரைசெய்தவர், 33, 180 - 31, 156, 158, 162, 323.

பரியல்-வருந்தாதே, 136.

பரிவாரபாடம்- வினயபிடகத்தின் பேருறுப்புக்களுள் ஒன்று, 299.

பரிவுறுமாக்கள், 167.

பரித்தகபலோகம், 3.

பரித்தாபலோகம், 3.

பருகுவாரிற் புல்லல், 195.

பருந்தின்பந்தர், 45.

பருந்து, 53, 74.

பருவத்தொழுக்கம், 21.

பருவதமுனிவர், 179.

பருவம், 121, 267.

பருஉப்பெருந்தடக்கை, 203.

பல்குனிநதி-கைரஞ்சராநதி, 367.

பல்வேறுசமயம், 115, 234.

பலதேவன் - கண்ணனுக்குமுன்னவன், 208-9.

பலபாரமிதை-பலம்நிறைத்தல்; தசபாரமிதையுள் ஒன்று, 297.

பலர்தொழுபாத்திரம், 287.

பலவகைத்தாளத்திலாடுவார், 330.

பலி-ஓராசன், 91, 207.

பலிக்கந்தம்-பலியிடுதற்குரியதான் பலிடும், 73. [கள், 71.

பலிமுன்றில், 70.

பவ்வம், 348.

பவணம்-நாகலோகம், 316.

பவணந்திரர் நார்பத்திருவர் - நாகலோகத் தலைவர்; சதேந்திரரைச் சார்ந்தோர், 316.

பவத்திரம் - பிறப்பின்வகை, 390.

பவத்தின்வகைமூன்று - விலங்காய்
ப் பிறத்தல் பேயாய்ப் பிறத்தல்
நாகராய்ப் பிறத்தல், 371, 376.
பவத்தினிலக்கணம், 376.
பவம்-கருமத்தொகுதி, 200, 237-
8, 272, 285, 369-70, 372, 380.
பவமறுமார்க்கம், 238.
பவமுத்துணம், 190.
பவளக்கடிகை, 222.
பவளச்செங்காற்பறவை, 65.
பவளத்துண்டம், 222.
பவளப்பாவை, 53, 193. [212.
பவளம், 36, 96, 192, 199 - 200,
பழங்காசு, 257.
பழஞ்செருக்கு, 90.
பழம்பிறப்பு, 197.
பழம்பிறப்புணர்ச்சி, 365-6.
பழமணல், 17.
பழமொழி - சங்கமருவியபதினெ
ண்கீழ்க்கணக்குக்களுள் ஒன்று;
முற்காலத்து வழங்கிய பழமொ
ழிகளுள் ஒவ்வொன்று இறுதிக்
கண்ணமைந்த 400-வெண்பாக்
களையுடையது; இந்துலாசிரியர்
சைனமதத்தினராகிய முன்று
றையரையனர்; இந்துற்குப்
பழையவுரையொன்றுண்டு, 11,
52, 56, 150, 252.
பழவினைப்பயன், 57, 136, 179,
பழி, 248. [219, 296.
பழுதில் காட்சியீர், 114, 120, 144.
பழுதிலாவாழ்க்கை - துக்கநிவா
ரணமார்க்கம்; என்றது நற்காட்
சி முதலிய எட்டினோடுங் கூடி
யிருத்தலை, 381.
பழுதினன்னெறி, 141.
பழுது-உடம்பு, குற்றம், 133, 278.
பழுதிய - முகிர்ந்த, 29.
பழுதியபாடல், 210.
பழுமரத்தீண்டிய பறவை, 154.
பழைது - பழையது, 387.
பழைமைக்கட்டுரை, 220.
பழையசோதிடநூல், 122.
பள்ளி, 47 - 8, 172, 186, 190,

211, 218, 250, 300, 333.
பள்ளிமாநியப்பாடை, 75.
பள்ளிவலம்புரிதல் - நற்குணம்பத்
தினுனொன்று, 374.
பளிக்கறை, 62, 192-3, 212.
பளிக்கறைப்பள்ளி, 211.
பளிக்கறைபுக்கபாடை, 5.
பளிக்கறைமண்டபம் - காவிரிப்பூம்
பட்டினத்தைச் சார்ந்த உவ்வன
த்தினுள்ளது; இனிற் புத்தபாத
பீடிகை யொன்றுண்டு; மணிமே
கலை தன்னை உதயகுமரன்கவர
வந்தபொழுது முதலில் இம்
மண்டபத்திலேதான் ஒளித்துக்
கொண்டான், 32, 50, 55.
பளிக்கு, 42, 53 - 4, 99, 192.
பளிகுஞ்செய்மண்டபம், 190.
பளிகுபுறத்தெறித்த பவளப்பா
வை, 193.
பளிதம் - கருப்புநீர், 345.
பற்றாமாக்கள் - பகைவர், 18.
பற்றின் பற்றிடம், 52.
பற்று, 25, 100, 156, 228, 237,
254, 272, 278, 372, 376 - 7,
380, 389.
பறந்தலை - பாழிடம், 73.
பறந்துசெல்லல், 275.
பறம்பர் - தேரால்வேலை செய்பவர்,
பறவை, 139, 154. [330.
பறவைக்கானம், 65.
பறவைகளின்வகை, 89, 98.
பறாஅக்குருகு, 205.
பறை - பறையடிப்போர்; ஆகுபெ
யர், 45, 203.
பறையிற்சாற்றல், 103.
பறையோசை, 323.
பன்மலர் சிறந்த கண்ணீரகழி, 64.
பன்மலர்ப்பூம்பொழில், 50.
பன்மை, 247. [306, 349.
பன்மையொருமை மயக்கம், 241,
பன்னிரண்டு சார்பினுள் ஒன்று
மீள மற்றொன்றுபீருமென்பது,
377-8.
பன்னிரண்டு வருடத்திற்கு ஒரு

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ச அரு

முறை பழுக்கும் நாவல், 181-2.
பன்னிரண்டு வருடத்து வறட்காலம், 158, 288.
பன்னிருதிதானம், 239, 276.
பன்னிற்புள்ளினம், 98.
பனம்பழம், 181.
பனி, 808, 356.
பனித்துளி, 388.
பனிப்பகைவானவன் - சூரியன், பனை, 181, 387. [288].
பஸ்பசம் - பட்டோஜிதிகுதிதாற் செய்யப்பட்டதான 'சப்தகௌஸ்துபம்' என்னும் வடதூலின் பகுப்புக்களாகிய ஆந்ரிகங்களுள் முதலாவது, 310.
பஸ்கவியாதி - யானைத்தீநோய், 7, 179-80, 182, 220.
பாகசாத்திரம்-மடைதூல்; நளபாகம் விம்பாகமென இரண்டுபாகதூல் வழங்குகின்றன வென்பர்; "காவெரி யூட்டிய கவர்களைத் தூணிப், பூவிரிகச்சைப்புகழோன்றன்முன், பனிவரை மார்பன் பயந்தறுன்பொருட், பனுவலின் வழாஅப்பல்வேறடிசில்" (சிறுபாண். 238-41) என்பதனால், வீமசேனனியற்றிய மடைதூலொன்று உண்டென்று தெரிகின்றது, 21.
பாகதச்சிதைவு - ப்ராகிருதபாஷையிலிருந்து சிதைந்தமொழி, 246.
பாகதம், 167.
பாகம்படுதல், 52.
பாகர், 45-6, 200, 204.
பாகின் பிளவையிற் பனைமுகம் துடைத்தல், 45.
பாங்கியனல்லறம், 238.
பாங்கினம், 98.
பாங்கு - உரிய இடம், பக்கம், பகுதித்திரள், முறைமை, 18, 48, 83, 99, 106, 257, 309.
பாங்குளி, 113.
பாசடை, 43, 340.
பாசண்டச்சாத்தன் - தொண்ணூற்று

றுறுவகைச் சமயசாத்திரத்தருக்கக் கோவையில் மிகப்பயின்ற ஐயனென்னுங்கடவுள், 199.
பாசம், 69, 219, 243.
பாசவர்-இலையமுதிடுவோர், 329.
பாசறை, 98.
பாசிலத்திரையல், 345.
பாட்டு-இசை, 20.
பாடகம், 87, 282.
பாடல்சாஸ்கிறப்பு, 2, 191.
பாடலாடல் விரும்பாமை-தச்சிலத்துளொன்று, 231.
பாடலி-ஒருநகரம், 212.
பாடி, 98, 103.
பாடியிழருவி, 182.
பாடு-ஒலி, படுக்கை, 108, 257.
பாடுகிடத்தல், 199.
பாடை, 75.
பாடை பதினெட்டு, 343.
பாடைப் பாடல், 21.
பாடைமாக்கன், 13.
பாண் - இசைப்பாட்டு, 187.
பாண்டரங்கக்கூத்து - புறநாடகம்பதினொன்று ஒன்று, 37.
பாண்டவர், 205.
பாண்டிநாடு, 99, 158.
பாண்டியன், 149.
பாண்டியனெடுஞ்செழியன், 23.
பாண்டு-வெள்ளை, 155.
பாண்டுகம்பளம் - இந் திரனுடைய ஆசனம்; இதன்சலனத்தால் இந் திரன் சிலவற்றையறிந்துகொள் பாண்மகன், 187. [வான், 155, 347.
பாணசூலம், 207.
பாணர்மண்டை, 72.
பாணர்வகை, 330.
பாணவம்சத்தரசர் மகாபலியின் பரம்பரையைச் சார்ந்தவரென்பது, 207.
பாண வித்தியாதரன், 207.
பாணன், 207.
பாணசூரன், 37.
பாணதிராசன், 207.
பாணி-இசை, கை, 90, 320.

பாணினி-ஒருமுனிவர்; இவர்தவஞ் செய்துசிவபெருமான் நிருவருள் பெற்று வடமொழிவ்யாகரணஞ் செய்தவர், 310.

பாணியீய வியாகரணம் - ஒருவடநூல்; இதுபாணினிமுனிவரால் செய்யப்பட்டது; பாணினிவ்யாகரணமென்றும் வழங்கும், 310. பாத்தன, 311.

பாத்தியன் - பாதத்திற்கு அன் பாத்திரதானம், 206. [பன், 111. பாத்திரம், 123 - 4, 130, 135, 141, 153, 157, 161, 179-80, 203, 266, 276 - 7, 337.

பாத்து-பகுத்து, 299.

பாத்துண், 7, 169, 178.

பாதபங்கயமலை - மகததேசத்தின் இராசதானியாயிருந்த இராசக் கிருக நகரத்தின் சமீபத்திலுள்ளது; புத்ததேவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் தருமசிந்தையை யுண்டாக்க நினைந்து, அவைகளெல்லாங்கண்டு கேட்கும்படி இதன் மேலே நின்று தருமோபதேசஞ் செய்தபொழுது அவன் பாதச் சுவடு தங்கப் பெற்றமையின் இப்பெயர் பெற்றது; இது பாதபங்கயமென்றும் வழங்கப்படும்; இதனைக் கிருத்திரகூடமென இக்காலத்திற் கூறுகின்றனர், 114, 136, 141.

பாதபீடிகை - புத்தனுடையபாதப் படிமங்களுள்ள பீடம்; இஃது இலங்கைத்தீவு, காவிரிப்பூம்பட்டினம், மணியல்லவத்தீவம் முதலிய இடங்களிலிருந்ததென்றும் பண்டைக்காலத்துப் பெளத்தரால் வழிபாடு செய்யப்பட்டு வந்ததென்றுத் தெரிகின்றது; இப்பீடிகை தருமபீடிகையென்றும், தாமரைப்பீடிகையென்றும், பத்தபீடிகை யென்றும், மாமணிப்பீடிகை யென்றும் இந்நூலில் வழங்கப்படும், 5, 32, 41, 63,

67, 99-101, 107-8, 116, 118, 120-21, 124, 131, 134, 228, 278, 280, 288, 333, 343, 349.

பாதலம், 103.

பாய்கட்டின் கயிறு, 44.

பாய்மரம், 44, 170.

பாயல்கொள்ளுகோள், 89.

பாயற்பள்ளி, 172.

பாயுரு, 320.

பார்த்திபன், 268, 295.

பார்ப்பணி, 142, 242, 293.

பார்ப்பார் வடிநறுந்தேறலைப் பழித்துக் கூறுவரென்பது, 35.

பார்ப்பான், 78, 142, 148.

பாரகமடங்கலம், 178.

பாரத்துவாசம் - இது வேதாங்கமாகிய கற்பவகையுளொன்று; பரத்துவாச முனிவரால் செய்யப்பட்ட பாரதம், 147. [டது, 310.

பாரம் - கரை, 297, 348.

பாரமிதை, 230, 297, 348.

பாராட்டிதல், 61, 66, 220.

பாராவாரம் - கடல், 29.

பாராணிகாதிப்பிரதமபாகம் - விரயபிடகத்தின் சிறுறுப்புக்களுள் ஒன்று, 299.

பாரிசேடம் = பாரிசேஷம் - பத்து அளவைகளுள் ஒன்று; இஃது ஒழிபெனவும் ரிட்சியெனவும் வழங்கும், 304, 307.

பால் - பக்கம், பகுதி, 16, 45, 143.

பால் நிலவிற்குவமை, 67.

பாலகர், 91.

பாலஞரியன், 108.

பாலிகை, 16.

பாலூட்டல், 163.

பாலப்பண், 330.

பாவகாரி - பாவஞ் செய்தலேயோ தொழிலாகவுடையவன், 319.

பாவங்கன்பத்து, 25, 272-3, 373-4.

பாவம், 106, 109, 228, 359-60.

பாவனை நான்கு, 389.

பாவனையைந்து, 387.

பாவித்தல், 108.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ச அள

பாவை, 40, 47, 50, 154, 165, 192, 196, 208, 226, 235, 240.

பாவைக்கூத்து - புறநாடகம் பதினென்றனுள் ஒன்று, 37, 54.

பாவைவிளக்கு, 16.

பாழும்பறத்தலை, 191.

பாழிடம், 75.

பாளீபாவை - வடமொழியைப் பகுதியாகவுடைய பாவைகளுள் முந்தியது; கௌதமபுத்தர் பேசிவந்ததும், பிடகத்திரயங்களமைந்துள்ளதுமிதுவேயென்பர்; இந்தப் பாவையிற் செய்யப்பட்டிள்ள பெளத்த நூல்களே சிறந்தவைகளாகச் சொல்லப்படும், 866. [317.

பாற்பரியாயம் - பாலின் நிலைமை, பான்மை, 30, 171, 174, 187, 196, 238, 257, 262.

பான்மையிற் பிணித்தல், 196.

பிக்குணி = பிஷுணி - பெளத்த ஸமயஸந்த்யாவிரி, 166, 186, 365-6. [190, 255.

பிக்குணிக்கோலம், 166, 186, 188,

பிக்குணிகள் மௌனமாக நின்று பிச்சை வாங்கவேண்டுமென்பது, 177.

பிங்கலம் - தமிழ் நிகண்டுகளுள் ஒன்று; சிறந்த அரும்பதங்கள் பல இதிற் காணப்படும்; இது திவாகரமென்னும் நிகண்டிற்குப் பிந்தியதென்றும், சூடாமணி நிகண்டிற்கு முந்தியதென்றும், சூடாமணி நிகண்டின் சிறப்புப் பாயிரத்தால் தெரிகின்றது; இந்நூலாசிரியர், திவாகரமென்பவர்க்குச் சூரியனுடைய அருளாற்றேன்றிய பிங்கலமுனிவர்; இதுள்ள பாக்களெல்லாம் நூற்பாக்களே; நன்னூல் உரிச் சொல்லியலில் “இன்னதினனுழி” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் “பிங்கலமுதலா, நல்லோருரிச்சொலினயந்தனர்கொளலே” என்று

வந்திருத்தலால், இந்நூலாசிரியர் காலம் பவணந்தி முனிவருடைய காலத்திற்கு முந்தியதென்று தெரிகின்றது, 191.

பிச்சை, 168, 177, 186, 205.

பிச்சைக்குச்சேறல், 177.

பிச்சைப்பாத்திரம், 151, 157, 166-7, 178, 188, 199, 215, 342.

பிச்சைமாக்கள், 188.

பிச்சையிடுதல், 178.

பிசாசுகன் - பூதவாதியாகிய ஓராடபிசி - பிதிர், 244. [வன், 324.

பிஞ்ஞை - நப்பின்னைப்பிராட்டியாபிட்டு வாணிகர், 329. [ர், 208.

பிடகத்திரயம் - வினயபிடகம் சூத்திரபிடகம் அபிதர்மபிடகமென்பன, 299, 366.

பிடகம் - பெளத்தாகமம், 299.

பிடமர் - பிரமர், 81.

பிடவம், 41.

பிண்டம், 116, 140.

பிண்டி, 31.

பிணக்கோட்டம், 84.

பிணங்களைக் குழிப்படுப்போர், 72.

பிணங்களைச் சுடுவோர், 72.

பிணங்களைச் சும்மாபோகடுவோர் - பாரஸீகர்; இவர்களுக்கு அக்கினி தெய்வமாதலின் பிணங்களைச் சுடுவதில்லையென்று கூறுகின்றனர், 72. [ர், 92.

பிணங்களைத் தாழ்வயினைடப்போபிணங்களைத் தாழியாத் கவித்தல்: இவ்வழக்கம் பண்டைக்காலத்தில் இந்நாட்டிற் சில பகுதியாரிடத்து இருந்ததென்பது இந்நூலாலன்றிப் புறநானூற்றிலுள்ள 228, 238, 256-ஆம் பாட்டுக்களாலும் வெளியாகின்றது; இத்தாழிக்கு முதுமக்கட்டாழியென்று பெயர்; சிலதாழிகள், சும்பகோணத்தைச் சார்ந்த பட்டச்சரம் திருமேற்றனி முதலிய ஐரக்களைச் சூழ்ந்த இடங்களில் தோண்டப்பட்ட சிற்சில விடத்

துக் காணப்பட்டனவென்றும்
அவைகட்டுப் பெயர் 'மதமதக்
கச்சால்' என்று வழங்குகின்ற
தென்றும் அங்கேயுள்ளார் கூறு
பிணங்குநான்மார்பன், 79. [வர், 72.
பிணந்தின்மாக்கள், 75.
பிணவு-விலங்குகளுட் சிலவற்றின்
பெண்பால் மரபுப்பெயர், 174,
பிணி, 41, 44, 46, 151. [209.
பிணித்தல், 196.
பிணித்தோர் - நோயுற்றோர், 343.
பிணிகோய், 164, 271.
பிணிப்பறுமாதவன், 100, 228, 278.
பிணிப்பு-கட்டு, 107.
பிணிப்புறுபிறவி, 278.
பிணியிருக்கை, 52.
பிணியினிலக்கணம், 376.
பித்தன், 36.
பித்தாக்கல், 256.
பித்தேறுதற்குக் காரணமானமருந்
பித்தை-குடமி, 243. [அ, 256.
பிதிர், 244.
பிழிலிகாசந்தானம் - ஏறும்பின்தொ
டர்ச்சிபோன்றதொடர்ச்சி; இது
நால்வகைச் சந்தானத்துளொ
பிரகிருதி-மூலம், 321. [ன்று, 371.
பிரச்சோதனை - உச்சபிணிநகரத்
தரசன், 167. [323, 349.
பிரத்தியக்கப்பிரமாணம், 304,
பிரத்தியக்கம் = பிரத்தியக்ஷம்,
303, 309, 324, 350.
பிரத்தியக்கலிருத்தம், 354.
பிரத்தியம்-பிரத்தியக்கம், 309.
பிரத்தியம்நன், 37.
பிரதாபருத்திரீயம் - வடமொழியி
லுள்ளதோர் அலங்காரசாஸ்திர
ம்; இதிற் காவ்யலக்ஷணங்களும்
நாடக லக்ஷணங்களும் குறறவி
ன்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன; இ
ந்நூலாசிரியர் விநீத்யநாதகவி;
அவர் இலக்கணங்களை யன்றி,
தெலுங்கு தேசத்தரசனும் காக
கிருலத்திற் பிறந்தவனும் வீரரு
த்திர நென்று பெயர்பெற்றவ

னுமாகிய பிரதாபருத்திர நென்
பவன் புகழையே விஷயமாகக்
கொண்ட உதாரணங்க ளோ யும்
சுலோகருபமாகத் தாமேயியற்றி
இதிற் சேர்த்திருக்கின்றமையின்
இப்பெயர் பெற்றது; இதற்கு
ஹீ மல்லிகாத ஸூரிரியின் பின்
னோயும் பெத்தபட்டருடைய தம்
பியுமாகிய காமாரசஸ்வாமிஸூரி
யென்பவராலெழுதப்பட்டுள் ள
ரத்திராபயமென்றும் சிறந்த
வுரையொன்றுண்டு, 158.
பிரதிட்டித்தல், 300.
பிரதிமைவிளக்கு, 16.
பிரதிஸம் பிதாமார்க்கம் - சூத்திர
பிடகத்தின் சிற்றுறுப்புக்களுள்
ஒன்று, 299.
பிரபாபாலர் - துஷிதலோகத்தில்
வாழ்ந்த போதிஸத்துவார்; இவ
ரே கௌதமபுத்தராக அவதரித்
தாரென்பர், 138, 367.
பிரபுமேருதேவன், 207.
பிரம்பு, 345. [கிலை, 231.
பிரமசரியம் - விரதவழியேகடக்கும்
பிரமசுத்தரயோகி-பூகியின் தந்தை,
167.
பிரமதநமன் - ஒரு பெளத்தமுனி
வன்; அத்திபதியின் மைத்துன
ன்; காயங்கரையென்றும் நதிக்
கரையிலிருந்து நோற்றோன்;
முங்காலவுணர்ச்சியுமுள்ளவன்;
பிங்கிகமுந் திங்குகளைமேற்கூறு
ய அத்திபதிக்குளடித்துக்கூறின
வன்; இலக்குவிக்ரு மறுபிறப்பி
னிகமுந் செய்திகளைத் தெரிவி
த்தவன்; புத்தபீடிகையால் தன
து பழம்பிறப்புணர்ந்த மணிமே
கலை இம் முனிவன் கூறியதை
யும் அப் பீடிகையாலறிந்து இவ
னை மிகத்தித்துப் பாராட்டி
னன், 102-3, 107, 280, 278.
பிரமம்-வேதாங்கமானுள் ஒன்று;
எழுத்தாராய்ச்சியைச் சொல்லு
வது; சிவையென்றும் சீவையு

அருட்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ச அக

யென்றும் கூறப்படும்; அது, நாரதர், பாணினி முதலியவர்களால் செய்யப்பட்டு, நாரதசிகைஷ, பாணினிசிகைஷ முதலிய பெயர்களால் வழங்குகின்றது; இன்னும், அருணசிகைஷ, கோகளசிகைஷ, பாரத்துவாஜசிகைஷ, வியாஸசிகைஷ, ஸர்வஸம்மதசிகைஷ, வித்தார்தசிகைஷ முதலிய பல சிகைஷகளுள்ளனவென்று கூறுவர், 810.

பிரமர், 272-3, 279, 373-4.
 பிரமவாதம், 310.
 பிரமவாதி, 234, 310, 325.
 பிரமன்-ப்ரஹ்மா, 3, 105, 125, 147, 149.
 பிரமாணப்போலி, 308.
 பிரமாணம், 304.
 பிரமாணமூன்று, 351.
 பிரமாணவாதம் - அளவைவாதம், பிரமாணவாதி, 303. [303.
 பிரமாணபாசங்கொட்டு, 308.
 பிரயோசனம், 182.
 பிரவகித்தல், 105.
 பிரவிர்த்தி, 316.
 பிரளயம், 320.
 பிரஸ்தானப்பிரகரணம் - அபிதர்மபிடகத்தின் பகுதிகளு ளொன் பிரஸாதம், 155. [அ, 299.
 பிரஹ்மதேவர், 225.
 பிரஹ்மவிசாரபாவணை - ஐந்துபாவணைகளுள், அசுப பாவணையொழிந்த மைத்திரி கருணைமுத்தை உபேகைஷ யென்னும் நான்கு பிராணி, 105. [மாம், 389.
 பிராதிமுகத்தகவின்யவினிச்சயம்-வினயதர்மவகைகள் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு பெளத்தநூல், 366.
 பிராயச்சித்தியாதி துவிதீயபாகம்-வினயபிடகத்தின் சிற்றுறுப்பினு ளொன்று; இதில் பிராயச்சித்தத்தால் விலக்குதற்குரிய குற்றங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன, 299.
 பிராயம், 246.

பிரியதர்சி-பழையபுத்தர்களுள் ஒருவர், 369.
 பிருகற்பதி-உலோகாயதமதாசாரி பிருஹத்பலவோகம், 3. [யன், 309.
 பிரேதவஸ்து - ருத்திரபிடகத்தின் சிற்றுறுப்பினு ளொன்று, 299.
 பிலிந்தல், 65.
 பிழைமணம், 57. [260, 275.
 பிழையாது - தப்பாது, 114, 203, பிழையாவினாயுள், 128.
 பிளவை-அங்குசத்தாற் பிளக்கப்பிற்பாடு, 138. [ட்டபுண், 45.
 பிற: இடைச்சொல், 291.
 பிறக்கு - பின், 125, 288
 பிறகிட்டு-பின்வைத்து, 246.
 பிறக்கல்-மலை, 173.
 பிறந்தார்மூத்தார் முதலியவர்இறந்தாரென்றவியல்பு, 271.
 பிறந்தோர் வாழ்க்கை, 84.
 பிறப்பிற்றுன்பம், 337.
 பிறப்பிறப்புக்களின் தன்மை, 113, பிறப்பினிலக்கணம், 376. [175.
 பிறப்பு, 100, 217, 372, 390.
 பிறப்பு அறுவகை, 314.
 பிறப்பென்னும் பேதைமை, 130.
 பிறமார்க்கம், 379. [239.
 பிறர்க்கறம் அருளும் பெரியோன், பிறர்க்கறமுயலும்பெரியோன், 60, பிறர்க்குரியானன், 60. [124.
 பிறர்க்கேயுறுதிக்குழந்தான், 60.
 பிறர்நெஞ்சுகூடும்பெற்றி, 244.
 பிறர்நெஞ்சுபுகுதல், 243.
 பிறவணம், 237.
 பிறவாவிற்பம், 337.
 பிறவி, 107, 137, 202, 234, 298.
 பிறவிப்பிணிமருத்துவன், 106.
 பிறவிப்பெருங்கடல், 110, 120, 296.
 பிறவியுமறவியும், 234.
 பிறவோர்-பிறர், 73.
 பிறழ்தல், 44, 196, 221.
 பிறழானோன்பினர், 121.
 பிறைக்கோடு, 203.
 பிறைநுதல், 36, 220.
 பிறைபடிவமாகிய ஆபரணம், 38. :

பின்பனி, 121.
 பின்போக்கு, 371.
 பின்னர்-பின்னே நிற்போர், 35.
 பின்னிலை, 217.
 பின்னே-நீளாதேவியின்கூறுகியநப்
 பின்னேப்பிராட்டியார், 208.
 பிஷ்டுக்கள் - பெளத்த ஸந்யாவஸி
 கள், 166, 366.
 பீடம், 70.
 பீடிகை-பீடம், 32-3, 42, 63, 66,
 70, 94, 99-100, 108, 116, 120-
 21, 124, 131, 150, 228, 273.
 பீடிகைத்தெரு, 45.
 பீலி, 200.
 பீலிமஞ்ஞை, 43.
 பீலிவளை-வளைவண்ணென்னும் அர
 சன்மகள்; காவிரிப்பூம்பட்டினத்
 துள்ள கழிக்கானற்சோலையை
 அடைந்து நெடுமுடிக்கிள்ளி
 யோடு ஒருமாதமிருந்து கருவுற்
 துப் பின்பு தன்னுரையடைந்
 தவள், 268-9, 288, 346.
 பீறுண்ணல், 44.
 புக்கில்-உயிர்புகுமிடமாகிய உடம்
 பு, 176, 233, 259, 276.
 புகர்ச்சி, 379.
 புகர்முகவாரணம் } 39, 94, 201.
 புகர்முக வேழம் }
 புகழ், 121.
 புகழ்விப்பவர்கண்டன், 207.
 புகார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம், 11,
 புகாராகியமகள், 64, 66, [66, 152.
 புகுந்தது, 95, 169.
 புகூஉம், 66, 193.
 புகை, 50.
 புகைவைவிற்பார், 331.
 புண், 45, 186.
 புண்ணியதானம், 187, 290,
 புண்ணியநல்லுரை-தருமபதம், 17.
 புண்ணியநன்னாள், 326.
 புண்ணியநன்னீர், 164.
 புண்ணியம் பத்து - கொல்லாமை
 முதலியன, 279.
 புண்ணிய முட்டி, 172.

புண்ணியமுதல்வன், 165.
 புண்ணியராசன் - நாகபுரத்தாசன்;
 பசுவயிற்றிற் பொன்னுட்டையிற்
 றங்கிப் பிறந்தோன்; இவன்
 பிறந்த காலத்திற் புத்தன் பிறந்
 தபொழுது நிகழ்ந்த நற்குறிக
 ளெல்லாம் நிகழ்ந்தமையின்
 அவன் பெயராகிய தருமராச
 னென்பது இவனுக்கு இடப்
 பட்டதென்று தெரிகின்றது;
 தருமசாவகனென்னும் முனிவ
 னிடத்து அறங்கேட்டோன்;
 மணிமேகலையோடு மணியல்லவ
 மடைந்து புத்தபீடிகைக் காட்சி
 யால் தன் பழம்பிறப்புணர்ந்த
 வன்; ஆபுத்திரனெனவும் சாவக
 மன்னனெனவும் வழங்கப்படு
 வன்; இவனுடைய பூர்வ சன்ம
 நாம தேயம் ஆபுத்திரனென்
 பது, 232-3, 275, 277-8, 280,
 282, 284-6, 290, 333-4.
 புண்ணியன், 63.
 புணர்குறி, 257.
 புணரிளிகடல், 73.
 புணை - தெப்பம், 126, 192.
 புத்தகலப்பிரஜ்ஞப்பதி - அபிதர்மபிட
 கத்தின்பகுதிகளுளொன்று, 291).
 புத்தகயை - இக்காலத்தவர் கயை
 யென்றுவழங்குமிடத்தின் தெற்
 கே டுந்துநாழிகை வழிந்துரைத்
 துள்ள ஓரிடம்; இதற் கெனதம
 புத்தர் ஞானம்பெற்ற அரசம
 ரம் இன்னுயிருக்கின்றதென்பர்,
 புத்தசங்கத்தார், 6. [367.
 புத்தசமயக்கொள்கை, 365-6.
 புத்தசரித்திரம், 125, 268, 365,
 புத்தசரிதகாவ்யம், 111. [381.
 புத்தசரிதமுள்ள இடங்கள், 365.
 புத்தசாதககதை - புத்தனுடைய
 பழம்பிறப்புக்களை முறையே
 கூறுமதூல், 60, 126, 369.
 புத்தசயித்தியம்-புத்தாலயம், 332.
 புத்தஞ்ஞாநி, 139, 230, 238, 297-8.
 புத்ததருமசங்கம், 299, 366.

புத்ததருமவொழுக்கம், 155.
 புத்தபீடிகை, 5, 108, 110, 113-4,
 118 - 9, 181, 276, 280, 288,
 333, 342, 349, 366. [2.
 புத்தபீடிகைபிறப்புணர்த்தல், 101-
 புத்தம் சரணமகச்சாமி-ஒரு மந்தி
 ரம், 366.
 புத்தர் இருபத்துமூவர், 369.
 புத்தர் இருபத்தெழுவர், 369.
 புத்தர் பலர் முன்புஅவதரித்தாரொ
 ன்பது, 369.
 புத்தவம்சம் - சூத்திரபிடகத்தின் சி
 ற்றுறுப்புக்களில் ஒன்று, 299.
 புத்தன்-புத்ததேவன்; இவனுடைய
 பெருமை இந்நூலுட் பலவிடத்
 துங் கூறப்பட்டுள்ளது; மணி
 மேகலையிலும் பிறநூல்களிலும்
 வழங்கப்படும் இவன்பெயர்களை
 397, 398 - ஆம் பக்கங்களிற்
 காண்க, 32, 41, 86, 99, 100,
 105 - 7, 111, 113, 116, 120,
 122-6, 136-41, 164, 217, 228,
 230, 238-9, 268, 276, 278-80,
 284, 289, 297, 299, 300, 337-
 40, 343, 347, 349, 368-9.
 புத்தன் இந்நூலுக்குக் கண்கொடு
 த்தது, 125.
 புத்தன் கருணையாற் பல பிறப்புக்
 களையெடுத்தது, 60, 125.
 புத்தன்கோயில், 217, 333.
 புத்தன் ஞானம்பெற்றதினம், 115.
 புத்தன்தோன்றுங்காலத்து நிகழும்
 நற்குறிகள், 139.
 புத்தன் பிறந்ததினம், 115, 121,
 164. [115.
 புத்தன்புலியின்பசியைத் தீர்த்தது,
 புத்தன்மானுருவெடுத்தது, 6.
 புத்தன்மீனுருவெடுத்தது, 60.
 புத்தன் முயலாகித் தசையீந்தது,
 60, 125.
 புத்தன் யானையாய் மருப்பீந்தது,
 புத்தனுடைய அருள், 60. [60.
 புத்தனுடையபுத்திரன் - இராகுல
 புத்தஸ்தலம், 119. [ன், 104.

புத்தாவதர்ரம், 367:
 புத்தி, 319, 361.
 புத்திரசோகம், 255, 264.
 புத்தேனாலகம், 156, 247-8.
 புதல், 41. [பது, 248.
 புதல்வர் புத்தேனாலகந்தாராரொன்
 புதல்வரைப் பயந்தபுனிற்றுதீர்கயக்
 புதா - ஒருபறவை, 98. [கம், 90.
 புதிர், 244.
 புதுக்கோளையானே-புதிதாகப்பிடிக்
 கப்பட்டுவந்தயானே, 136, 201,
 புதுமணல், 17. [262, 331.
 புதுமலர்ச்சோலை, 134.
 புதுமைபற்றிவந்த மருட்கையென்
 னும் மெய்ப்பாடு, 101.
 புதுவருவாய், 185.
 புதுவிராகுவீர், 109.
 புதுவோன்-புதியோன், 62.
 புதையிருள், 152, 217.
 புய்த்து-பிடுங்கி, 146.
 புரவி, 46.
 புராணகதை, 194.
 புராணம் - பழமை, 310.
 புராணன் - பழையோன், 63, 311.
 புரிசை - மதில், 340.
 புரிநூன்மர்பு, 181, 243, 261.
 புரிவின்மைநயம், 371, 386.
 புரிவு, 375.
 புருடத்தவத்தினிலக்கணம், 320.
 புருவம், 36, 260, 220.
 புரை, 233, 284, 291.
 புரைதீர் நல்லறம், 274.
 புரைமை, 60.
 புரையோர் - (பெளத்தரில்) உயர்ந்
 தோர், 101, 110, 147, 233,
 281, 336.
 புரோகிதர் - எந்தக் கருமங்களுக்
 கும் முன்னே வைத்துக்கொள்
 ளப்படுபவர்; அரசர்க்குரிய ஐம்
 பெருங் குழுவினுள் ஒருவரை
 யார், 13.
 புல்-எண்வகைக் கூலத்துள் ஒன்று,
 புல்லோம்பன்மீன், 149, [9, 330.
 புல்லார்ந்த, 146.

புல்லுதல் - தழுவுதல், 85, 196.
 புல்வாய், 209.
 புலங்கொளல், 304, 306, 308.
 புலத்தகை, 109. [320.
 புலம் - அறிவு, 64, 100, 116, 304,
 புலம்பு - வருத்தம், 109, 144.
 புலம்புநீருருட்டி, 28.
 புலம்புரிச்சங்கம், 94. [13.
 புலம்பெயர்மாக்கள் - பாதேசிகள்,
 புலமார்பொருள் இருபத்தைந்து,
 புலவரையிறந்தபுகார், 64. [320.
 புலவன்-அறிவுடையோன்; புத்தன்,
 68, 217, 280, 279.
 புலவு - புலால் நாற்றம், 327.
 புலவுப்புண், 221.
 புலவுப்புளிறு, 90.
 புலவூன்பொருந்திய குரால், 73.
 புலவேழம்ஐந்து, 201.
 புலன்கள், 375.
 புலால், 52, 221.
 புலி, 308.
 புலிக்கணத்தன்னோர், 91.
 புலிகக்கொன்றை-புலியினது நக
 க்கள் போன்ற மலர்களைபுடைய
 தான ஒருவகைக்கொன்றை, 96.
 புலிமகள் விரிஞ்சி, 147.
 புலை-அசுத்தம், வியபிசாரம், 144,
 புலைகுழுவேள்வி, 144. [149.
 புலைமகன், 145, 149.
 புலைமை-அசுத்தமுடையது, 270.
 புலி, 307.
 புலிகாவலன், 327.
 புழற்பெய்மண்டை: புழல் - ஒருவ
 கைச் சிற்றுண்டி, 75.
 புழுக்கம், 48.
 புழுக்கள், 388. [அறை, 35, 258.
 புழுக்கறை - புழுக்கச் செய்யும்
 புழுவுன்பிண்டம், 76.
 புழை-சிறியவழி, 68.
 புன்-கைவளை, பறவை, 74, 94.
 புள்ளரையன், 126.
 புள்ளிருக்குவேனார் - வைத்திசுவர
 ன்கோயில்; சம்பாதி சடாபுடவ
 ன்ணும் பறவைகளிரண்டும் வே

தங்களும்து, முருகக்கடவுளும் சி
 வபெருமானைப் பூசுதல்தலமா
 தலின் இப்பெயர்பெற்றது, 81.
 புள்ளொலிசிறந்த தெள்ளரிச்சிலம்
 புற்கலத்திரவியம், 317. [4, 64.
 புற்கலம், 318.
 புற்றடங்கரவு, 52, 222.
 புற்றனை, 222, 224.
 புற்று, 307.
 புறக்குடி-புறநகர், 326.
 புறக்கூத்து, 330.
 புறங்கடை, 127, 130.
 புறங்கண்டோன், 267.
 புறங்காடு, 191, 259.
 புறங்காத்தோம்பல், 143, 253.
 புறங்காத்தோம்புநர், 156.
 புறங்குற்றாளர்-ஒருவர் சிறப்புச்செ
 ய்துழி அவர் பக்கத்தில்இன்று
 புரழ்ந்து அவரைக்காணுதலிடத்
 துப்பழிதூற்றுவோர், 14.
 புறஞ்சிறை (புறஞ்சேரி) - புறநகர்,
 புறத்தோர்வீதி, 63. [326.
 புறநகர், 326.
 புறநாடகம்பதினொன்று, 20.
 புறநாணாற்றுறையாசிரியர், 131.
 புறநாணாறு-கடைச்சங்கப் புலவர்
 களருளிச்செய்தளட்டுத்தொகை
 யுள் எட்டாவது; கடவுள்வாழ்த்
 துச்செய்யுள் முதலிய 400-அக
 வற்பாக்களைபுடையது; அப்பாக்க
 ளுள், கடவுள்வாழ்த்துப் பார
 தம்பாடியபெருந்தேவகுறாலும்,
 மற்றவை முராஞ்சியுள்முடிநாகரா
 யர்முதல் கோவூர்க்குமாரிண்தியா
 கவுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்
 தப்பட்டுள்ளவை; இந் தாலால்,
 பண்டைக்காலத்தில் இத் தயிழ்
 நாட்டிலிருந்த சேர சோழ பா
 ண்டியர்களாகிய முடியுடைவேந்
 தர், சிற்றரசர், அமைச்சர், சே
 னைத்தலைவர், வீரனென்கிற பல
 ருடைய சரித்திரங்களும், கடை
 ச்சங்கப்புலவர் பலருடையசரித்
 திரங்களும், அக்காலத்துள்ளா

அருட்பத முதலியவற்றின் அகராதி. ௪௯௩

ருடையநடைமுதலியனவும், வேறு பலவும் நன்கு புலப்படும்; இந்நூற் செய்யுட்களாற் பாடப்பட்டவர்கள் ஒரு காலத்தாரல்லர்; ஒரு குலத்தாரல்லர்; ஒரு சாதியாரல்லர்; ஓரிடத்தாரு மல்லர்; பாடியவர்களும் இத்தன்மையசே; இவர்களில் அந்தணர்களில்; அரசர்பலர்; வணிகர்பலர்; வேளாளர்பலர்; பாடியவர்களும் பெண்பாலாருமுளர்; இதனைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னொருவரென்று விளக்கவில்லை; புறத்தேறிகளும் ஒழுக்கமாகிய அறத்தையும் பொருளையுமே பொருளாகவுடைமையின், இப்பெயர் பெற்றது; இது புறமெனவும் புறப்பாட்டெனவும் வழங்கும்; பொருளாற் றொகுக்கப்பட்டது; இதற்குப் பழையதான உரையொன்றுண்டு; அதுபூர்த்தியாகக் கிடைக்கவில்லை; உரையாசிரியர் இன்னொருவரென்று தெரியவில்லை, 2, 5, 11, 14-5, 18, 23-4, 27, 29, 32, 34, 39, 44, 46, 51, 56, 60, 69, 71-4, 77, 80, 85, 94, 96-7, 100, 103, 116, 123, 128-9, 131, 134, 137, 139-40, 143-4, 146, 152 - 4, 156-7, 159, 164, 166 - 7, 173, 183, 191, 214-5, 243, 245, 254, 256-7, 262, 274, 276, 279, 283, 287, புறப்படைவீடு, 326. [301, 336. புறப்பொருள்வெண்பாமாலை-இது சேரபரம்பரையினராகிய ஐயனாரிதன ரென்னும் அரசராலியற்றப்பட்டது; ஆசிரிய ரகத்தியனருடைய மாணக்கர் பன்னிருவர்களாலும் அருளிச்செய்யப்பட்ட பன்னிருபடல மென்னும் நூலை முதல் நூலாகவுடையது; தமிழிலக்கணமந்தனுட் பொருளின்படுதியாகிய அகம்புறமெ

ன்னுயிரண்டு திணைகளிற் புறத் தினிலக்கணமாகிய சூத்திரங்களையும், அவற்றினிலக்கியமாகிய வெண்பாக்களையும், அவ்வெண்பாக்களின் கருத்தைத் தனித்தனியே புலப்படுத்திக்கொண்டு ஒவ்வொன்றன் முன்னுமிற்பனவாகியகொளுக்களையு முடையது; இதில் வெட்சிப்படலமுதற் பெருந்திணைப் படலமிறுதியாகவுள்ள பன்னிரண்டுபடல வுறுப்புக்களடங்கியிருக்கின்றன; இதிலுள்ள வெண்பாக்கள் 361; இதற்குப் பழையவுரை ஒன்றுண்டு, 23, 37, 109, 154, 175, 213, 227, 281, 302.

புறமறிப்பார்த்தல், 53, 108.

புறமறைத்து, 255.

புறவு, 89, 252.

புறவுரு, 318.

புறவோர்-புறத்துள்ளோர், 59.

புன்கண்-துன்பம், 130, 291.

புன்மரம் புதைத்தல், 127.

புன்முறுவல், 192.

புன்னமரம், 40, 96, 286-7.

புனர்ஜனனம், 378.

புனிற்றூப்பாய்தல், 58.

புனிற்றிளங்குழவி, 346. [90.

புனிற்றுதிரக்கந்திரவினமகளிர்,

புனையாவோவியம், 177, 245.

புனைவன, 52. [வர், 369.

புஷ்யர்-பழைய புத்தர்களுள் ஒரு

பூ-பொய்வு, 219, 221.

பூக்கொழுவல்லி, 16.

பூக்கொய்தல், 23.

பூக்கொடி, 108, 119, 135, 284.

பூக்கொடிப்பெயர்ப்படுகர், 335.

பூக்கொடிமாதர், 140, 169.

பூக்கொத்து, 93.

பூக்கொம்பர், 34.

பூசல் - ஓசை, 73.

பூசனை, 114.

பூசை, 114.

பூஞ்சோலை, 117.

பூட்டை-மேற்கோள், 32, 61.
 பூண், 39.
 பூணூல், 181.
 பூத்தவஞ்சி, 213, 300.
 பூத்தொடுக்குமண்டபம், 20.
 பூதசதுக்கத்துத்தெய்வம், 243.
 பூதசதுக்கம், 14, 91, 219.
 பூத்திராட்சி, 314.
 பூதம்இரண்டு - அங்காடிப் பூதம்,
 சதுக்கப்பூதமென்பன, 13-4, 31.
 பூதமைந்து, 309, 323. [313.
 பூதலம், 100.
 பூதவடிவம், 70.
 பூதவாதம், 234, 349.
 பூதவாதிகள், 234, 322, 324-5.
 பூதவாதியின்கொள்கை, 323.
 பூதவிகாரப்பணர்ப்பு, 234.
 பூதவிகாரம், 320.
 பூதவுரு - ஸ்கந்தமைந்தனுள் உரு
 வத்தின்பருதியிரண்டில் ஒன்று;
 அது மிருகிவி அப்பு தேயு வாயு
 என்னும் நான்குமாம், 381.
 பூதி - ஓரந்தணன்; வயனங்கோ
 டென்னுமரினன்னவன்; ஆபுத்
 திரனைவளர்த்தோன்; இளம்பூதி
 யெனவும் கூறப்படுவன், 143,
 150. [ணன், 311.
 பூதிகள் - வேதவாதியாகிய ஓரந்த
 பூந்துகில், 39.
 பூநாறுகடாஅம், 204.
 பூநாறுசோலை, 267.
 பூப்பவி, 94.
 பூம்பந்தர், 211.
 பூம்பொதிகதைய, 65.
 பூம்பொழில், 110, 260, 275.
 பூமகனேழுதலானவமரர், 63.
 பூமரம், 50.
 பூமாலை, 248.
 பூமிசந்திரன்-நாகபுரத்தரசன்; அம
 ரசந்தரியின்கணவன்; புண்ணிய
 ராசனைவளர்த்தவன், 162, 165,
 275, 281, 283.
 பூமிநடுக்குறல், 108.
 பூமியங்கிழவன், 118.

பூர்ணசந்திரன், 240.
 பூர்வாகமம் - சைனோமமூன்றனுள்
 ஒன்று; 14 - பகுப்பையுடையது,
 316.
 பூர்வானுமானம் - அனுமானவகை
 மூன்றனுள் ஒன்று; சூற்கொண்
 டமேகத்தைக்கண்டு இனாமழை
 பெய்யுமென்று நிச்சயித்தல்; மூ
 தலனுமானமெனவும் காரணனு
 மானமெனவும் கூறப்படும், 305.
 பூர்வோத்தரவிரோதயில்லாத தரு
 மஸ்வரூபம், 366.
 பூரணகும்பம், 16, 64.
 பூருவதேசம் - கார்த்தார நாட்டின்
 ஒரு பகுதியாகவுள்ளது; இதற்
 கரசன் அத்திபதி பெண்பவன்,
 பூவணப்பள்ளி, 47. [102.
 பூவாவஞ்சி, 205, 213, 300.
 பூலிலைமடந்தையர், 266.
 பூவும்புகையும், 236.
 பூவைசியர், 29.
 பூபட்டாங்கு, 244.
 பெண்கரடி, 174.
 பெண்டிர், 157, 178, 194-5, 198,
 பெண்டி-மனைவி, 174. [252.
 பெண்ணை - பனை, 131.
 பெயம்மார், 72.
 பெயர், 129, 156, 194, 252, 290.
 பெயர்தல், 144.
 பெரியபுராணம் - திருத்தொண்டர்
 புராணம்; சிவாகமங்களிற் கூறப்
 பட்டிள்ள சரியைமுதலிய நூற்
 பாதங்களிலென்று செயற்கரி
 யன செய்யப் படுபெற்ற தனிய
 டியார் அறுபத்துமூவரும், தொ
 ளையடி யார் ஐம்பதின்மருமாகிய
 திருத்தொண்டர்கள் எழுபத்தி
 ருவருடைய சரித்திரங்களை விரி
 ததுக்கூறுவது; சிவானுக்கிரகம்
 பெற்ற தொண்டைநாட்டிக்குள்
 மத்தூர்ச் சேக்கிழார்நாயனாரால்
 ருளிச் செய்யப்பட்டது; தேவா
 ரம், திருவாசகம். திருவிசைப்
 பா, திருப்பல்லாண்டு என்னும்

நான்களோடு கூட்டித் தொன்று தொட்டு வழங்கப்படும் பெருமையமைந்தது; இதன் செய்யுள் நடைபும், இதிலமைந்துள்ளகன் னெஞ்சம் கரைந்துருகப்புகட்டு ம் பத்திச் சுவை முதலியனவும் யாவராலும் வியக்கத்தக்கவை, 214, 251-2.

பெரியவன்-புத்தன், 165, 280.

பெரியாழ்வார் திருமொழி-திவ்யப் பிரபந்த முதலாயிரத்தில் முதலி லுள்ளது; 478 - பாசாங்களை யு டையது, 39, 182, 317.

பெருங்கதை-சொற்சுவைபொருட் சுவைகளில் மிகச்சிறந்த ஒரு தமி ழ் நூல்; வத்ஸதேசத்தரசனாகிய உதயனனுடைய சரித்திரத்தை கிரம்பச்செவ்வையாக விரித்துக் கூறுவது; நூலாசிரியர் பெயர் கொங்குவே ளென்பது; சிந்தா மணி முதலியகாப்பியங்களினும் இதனை மிகமேலாகமதித்து அடி யார்க்கு நல்லார் எடுத்துக்காட் டியிருக்கிறார்; தனித் தனியே மிகப்பெரிய ஆசிரியப்பா ஒவ்வொன்றால் இயற்றப்பட்டுள்ள பதம் சிற்றுறுப்புக்கள் அமைந்த காண்டமென்னும் பேருறுப்புக் களையுடையது; அவற்றுள், (க) உஞ்சைக்காண்டம் ௫௮-பகுப்பி னையும், (உ) இலாவணகாண்ட ம் ௨௦ - பகுப்பினையும், (ஈ) மக தகாண்டம் ௨௭-பகுப்பினையும், (ச) வத்தவ காண்டம் ௭௭-பகுப் பினையும், (ஔ) நரவாணகாண்ட ம் ௬ - பகுப்பினையு முடையன; இப்பொழுதுகிடைத்தகையெழு த்துப் பிரதியில் முதலும் கடை யும் பழுதுபட்டுப் போயிருக்கி ன்றமையால் உஞ்சைக்காண்டத் தில் ௩௧-சிற்றுறுப்புக்கள் காண ப்படவில்லை; நரவாணகாண்டத் தின் மேலுள்ள காண்டங்கள் இ வையென்பதும் அவற்றின் சிற்

றுறுப்புக்கள் இத்துணையென்ப தும் தெரியவில்லை; வீரசோழி யம், அலங்காரப் படலத்தில் “ஆக்குதல் கேட்டவர்க்கு” (ச) என்னுங் கவித்துறை யுரையில் குண்டல கேசியும் உதயனன்க ளையு முதலாக வுடையவற்றில் தெரியாத சொல்லும் பொருளு ம் வந்தனவெனின், அகலக்கவி செய்வானுக்கு அப்படியல்லதா காதென்பது; அன்றியும் அவை செய்தகாலத்து அச்சொற்களும் பொருள்களும் விளங்கியிருக்கு மென்றாலும் அமையு மெனக் கொள்க, என்று பெருந்தேவனு ரெழுதியிருத்தலால், இந்நூலில் அவர் காலத்திலேயே விளங்கா தசொல்லும்பொருளும் வந்திருக்கின்றனவென்றுதெரிகின்றது “வ்யாஸ்தந்தைகத யாஸ்திதம் ஸ்ருதிகணம்ஜம்மீநவம்மீகதோ நாபௌநாபவ மச்சயுதஸ்யஸு மகத் பாஷ்யந்சாபாஷிஷி, சித் தார்த்தாம்நபருஹத்ததாமசகதம் ஸுத்ராம்ணி நாலம் குருந் தே வத்வத் குணப்ருந்த வர்ண நம ஹம்கர்த்தம் கதம் சக்நுயாம்” என்னும் சுலோகத்தால், பிரஹ த்கதையின் பெருமையும் அந்நா லாசிரியராகிய குண்டடியரின் உயர்வும் நன்கு புலப்படும் [இ து, வடமொழிச் சுவலயானந்த த்தில் பரிசுராலங்காரத்திற்கு உதாஹரணமாக ஸ்ரீமத் ஷுப்பை யநீகதிநரால் எடுத்துக்காட்டப் பட்டிருக்கின்றது; இதன் பொ ருள்: ஒன்றாகவிரந்த வேதக்கூ ட்டத்தைப் பகுத்தேனல்லேன்; புற்றிலிருந்து பிறந்திலேன்; திருமாலுடைய உத்தியிலிருந்து ஜ னித்திலேன்; நல்லதாகிய மஹா பாஷ்யத்தைச் சொன்னேன் ல்லேன்; விசித்திரங்களான பொ ருள் களையுடைய பிரஹத்கதை.

யைச் செய்தேனல்லேன்; இந்நிரனுடைய குருவாக இருந்தேனல்லேன்; ஆதலால் ஸ்வாமீ! தேவரீருடைய குணங்களின் கூட்டத்தைவாணிப்பதில் அடியேன் எப்படி ஆற்றலுடையேனாவேன் என்பது] இது கதை யெனவும் உதயணர்கதை யெனவும் வழங்கும்; சைனர்களுடைய ஆட்சியிலுள்ள உதயண குமார கதை வேறு; இது வேறு, 18, 15, 21-2, 30, 37, 44, 47, 50, 56, 142, 148, 158, 167, 188, 190, 200 - 201, 211-3, 253, 268, பெருங்குளம், 138. [300, 325. பெருங்கோப் பெண்டி - இராசமா பெருஞ்சண்பகம், 41. [தேவி, 23. பெருஞ்சிறப்பளித்தல், 158. பெருஞ்சோற்றமலை, 178-9. பெருந்தகவு, 168. பெருந்தகை, 215. பெருந்தவமுனிவன், 100, 216. பெருந்தானம், 156. பெருந்தீவு, 19. பெருந்தீவுகள் நான்கு, 88. பெருந்துருத்தி - நீரைவீசுங்கருவி விசேடம், 827. பெருந்தெரு, 68, 166. பெருந்தேவி, 104. பெருநெறி, 137. பெரும்பசி, 152, 180. பெரும்பண் நான்கு, 330. பெரும்பற்று, 100. பெரும்பாணாற்றுப்படை - பத்துப் பாட்டினுள் நான்காவது; 500 - அடிகளையுடைய அகவற்பாவாலமைந்துள்ளது; பரிசில்பெறுதற்கெண்ணியபாணனொருவனை அது பெற்றொருவன் தொண்டைமா விஸந்திரைய விடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அவ்விளந்திரையனைக் கடியலூருருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது; இதற்கு ஆசிரியர் கச்சினார்க்கினியர் எழு

தியவுரையொன்றுண்டு, 37, 42-3, 90, 125, 130, 143, 154, 171, 201, 212, 249, 263, 829. பெரும்பிறிது, 255. பெரும்பின், 224. பெரும்புறக்கடல், 83. பெரும்பெயர்ப்பீடிகை, 121. பெரும்பெயர்ப்பெண்டிர், 194. பெரும்பெயர்மன்னன், 214. [252. பெரும்பேறு, 272, 372. பெரும்பொருள், 216. பெரும்பொழுது, 121. [285. பெருமகன் - அரசன், 159, 278, பெருமதர்மழைக்கண், 209, 245. பெருமனைக்கிழத்தி - கோவலன்தாய், 95. பெருமைசால்நல்லதம், 121, 137. பெருவழி, 47, 137. பெருவனம், 68. பெருவிழா, 4, 29. பெருவிதல்வேந்து, 157. பெற்றி - தன்மை, பேறு, 29, 107, 115, 137, 164, 174, 237, 244, 278, 298, 308, 380. பெற்றிமை, 237, 286. பெறுதல்முதல் சாதலினுணைவரு விற்சேர்ந்த பொழுதேதகலப்பன், பெறுதி - இலாபம், 233. [315. பேடி, 39. பேடிக்கோலத்தின் இயல்பு, 37. பேடியர், 29, 41. பேடி - புறநாடகம் பதினொன்றன் பேணமாக்கள், 343. [ளொன்று, 37. பேணுநர் - பாதுகாப்போர், 151. பேது - அறியாமை, 79. [157. பேதைமை, 237, 271 - 2, 369, 372, 377, 380. பேய், 38, 78, 90, 196, 272 - 3, 278, 307, 373 - 4. பேய்மகள், 77, 91. பேய்மை, 372. பேரளவியற்றல், 64. பேரறம், 342. பேரறிவாளன் - புத்தன், 138.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுகௌ

பேரறிவு, 198, 200.

பேராசிரியர் - பழையதமிழ் உரையாசிரியர்களுள் ஒருவர்; துண்ணிய அறிவினரென்று ஆன்றோரார் புழக்கப்படுபவர்; எட்டுத் தொகையில் இரண்டாவதாக இருந்து தொகையில் 380-செய்யுளுக்கும், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருக்கும், தொல்காப்பியத்திற்கும் உரைசெய்திருக்கின்றனர்; இவற்றுள், குறுத் தொகையில் 380 - செய்யுளுக்கு உரைசெய்திருத்தல், “நல்லறிவுடையதொல்பேராசான், கல்வியுங் காட்சியுங்காசினி யறியப், பொருடெரி குறுத்தொகையிருபது பாட்டிற், கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய, விதுபொரு ளென்ற தற் கேற்ப வுரைத்தும்” என்னும் நச்சினர்க்கினியருரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தாலும், திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாருக்கு உரைசெய்திருத்தல் பிரயோகவிவேகவுரையாலும், சல்லாடத்தில் “வெள்ளுறைகழித்து” என்னுஞ் செய்யுளுக்கு மயிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை யெழுதிய வுரையாலும், தஞ்சைவாணன்கோவையில், “புயலேசமந்து” என்னுஞ் செய்யுளுக்குக் குன்றத்துர்ச் சொக்கப்ப நாவலரெழுதிய வுரையாலும், தொல்காப்பியத்திற்கு உரைசெய்திருத்தல் தொல்காப்பிய வுரையில் நச்சினர்க்கினியர் ஆங்காங்குக் குறிப்பித் திருத்தலாலும் இனிதுவிளங்கும்; இவ்நச்சினர்க்கினியர் காலத்திற்கு முற்காலத்தினர்; இது, “பேராசிரியரும் யானே யீண்டையேனே” என்னுங் தறுந் தொலைநச் செய்யுளில் மீனெறி தூண்டில் என்பதனை ஏனையுல மமென்றார்” (தேவல். அகத். கு. டசு) என்று நச்சினர்க்கினிய ரெழுதியிருத்

தலால் உணரப்படும், 10, 298, பேராந்தை, 73-4. [310.

பேரியாறு, 229, 278, 301.

பேரில் - பெரியவிடே, 250.

பேரூர், 24.

பேறு, 164.

பை-படம், 222, 224.

பைஞ்சேறு - சாணம், 212.

பைதல் - துன்பம், 185.

பைந்தொழிமகளிர், 65.

பைமறி- பையைமறித்தல்; அஃதாவது பையின் உட்புறத்தை வெளிப்புறமாக்குதல், 53.

பைரவவேடதாரிகள், 70.

பைரவன்-ஆரிய அரசர்களுளொருபைவிரித்தல், 224. [வன், 301.

பொங்கர் - கட்டுமலை, சோலை, மாக்கிளை, 50; 207, 211.

பொங்கு நீர்ப்பரப்பு, 2.

பொங்குமெல்லமளி, 85, 198.

பொச்சாந்தார், 108.

பொடித்தல், 189. [204.

பொத்தி - மூட்டி, 23 - 4, 171,

பொதியறை - துவாரமில்லாத அறை, 51, 202.

பொதியில்-அம்பலம், பாண்டிநாட்டுள்ள ஒருமலை; தேவரெல்லாராக் கூடியிருத்தற் கிடமாதலின் இதற்குவந்த பொதுவிலென்னும் பெயர் இக்காலத்துப் பொதியிலென்று மருவிறென்பர் தஞ்சைவாணன் கோவை யுரையாசிரியர்; இதன்வளத்தைக் காணவந்த பொழுதுதான் காயசண்டிகை விருச்சிகன் சாபத்தால் யானைத்தீயென்னுந் திராப்பசியையடைந்தான், 11, 17, 168, 180, 182, 218 - 9, 222, 227, 229, 235, 382.

பொதியிற்குன்றம், 219.

பொது - அனுமான அளவையின் பிரிவுகளில் ஒன்று, 305.

பொதும்பர் - இளமாக்கா, 42.

பொதுவர் - பொதுமகளிர், 331.

பொதுவறிவு, 100, 116.
 பொதுவனுமானம், 305.
 பொதுவியல் - எல்லார்க்குமொப்ப
 ஆடுங்கூத்து, 20. [273, 374.
 பொய், 115, 126, 196, 247, 250,
 பொய்க்கரியாளர் - பொய்ச்சாட்சி
 சொல்லுவோர், 14. [து, 231.
 பொய் கூறுமை - தசசிலத்துள் ஒன்
 பொய்கை, 42, 44, 48, 117, 121,
 123, 172, 181, 187, 194.
 பொய்தீர் பொருள், 321.
 பொங்கோய், 260.
 பொய்ப்பழி, 248.
 பொய்யாநா, 229.
 பொய்யாற்றெழுக்கம், 255, 263.
 பொய்யில் புலவன் - திருவள்ளுவநா
 யனார், 233, 244.
 பொய்யின்றனாந்தோன், 279.
 பொய்புரு, 9, 334.
 பொய்யைத்தவிர்க்கவென்றல், 263.
 பொய்வேடத்தார் முதலிய அறுவ
 பொரி, 75. [கையோர், 219.
 பொருணிகழ்வு, 316.
 பொருதல், 307.
 பொருநராற்றுப்படை - பத்துப்
 பாட்டினுள்ளிரண்டாவது; 248-
 அடிகளைபுடைய அகவற்பாவால
 மைந்துள்ளது; புரிசில் பெறக்
 கருகிய ஒரு பொருநனைப்பரிசில்
 பெற்றானெருவன் இனஞ்சேட்
 சென்னியின் புதல்வனாகிய சோ
 முன்கரிகாற் பெருவளத்தானிட
 த்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அந்
 கரிகாற்பெருவளவனை முடந்தா
 மக்கண்ணியார் பாடியது; இது
 கரிகாற்பெருவளவன் கொடை
 யையும் அவன் வீரத்தையும்
 அவனாண்ட சோழ நாட்டின்
 வளத்தையும் காவிநிந்தி பயன்
 படுதலையும் நன்றாகக்கூறும்;
 இதற்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினி
 யரெழுதிய உரையொன்றுண்டு,
 52, 90, 110, 144-5, 154, 162,
 203-4, 211, 248, 331.

பொருமுகப்பளிங்கு, 54.
 பொருமுகவெழினி - மூவகைத்
 திரைச்சீலைகளுளொன்று; அரங்
 கில் இடப்படுவது, 54.
 பொருவறுசிறப்பு, 101.
 பொருவறுபூக்கொடி, 108.
 பொருள் - சத்தியம், தத்துவம், 9,
 195, 291, 303, 316, 359.
 பொருள் இருபத்தைந்து, 320.
 பொருள் ஒன்பது, 321.
 பொருள்களின் குணம், 322.
 பொருள் நான்கு, 113.
 பொருள் பன்னிரண்டு, 369.
 பொருள் புரிநெஞ்சிற்புலவோன்,
 217.
 பொருள்வழங்கு செவித்துறை, 108.
 பொருள்வியோட்டி, 62.
 பொருளளவை, 306.
 பொருளுரை - புகழுரை, மெய்
 வார்த்தை, 22, 140, 233, 244.
 பொருளெனக்கொண்டோர் - காரி
 யமாகக்கொண்டோர், 263.
 பொல்லாக்காட்சி, 230, 273-4,
 பொலங்கொடி, 109. [374.
 பொலந்தோட்டிப் பைந்தும்பை,
 பொலம் - பொன், 16. [301.
 பொலம்பிறை, 38.
 பொலம்பூங்கா, 156.
 பொலம்பூவாடை, 59.
 பொலிதல், 144.
 பொழிந்துண் சுரத்தல், 157.
 பொழில், 44, 49-51, 111, 136,
 பொழுது, 121. [165.
 பொளித்தல், 47.
 பொற்குளம்பு, 163.
 பொற்கொடி, 109.
 பொற்சுவர், 190.
 பொற்பணி செய்வோர், 329.
 பொற்பூங்கொடி, 54.
 பொற்றகடு, 163.
 பொற்றட்டு, 208.
 பொற்றார், 331.
 பொற்றேர்ச்செழியன், 149.
 பொற்றேரின்மேலுள்ளயானை, 39.

பொற்றொடிமாதர், 135.
பொற்றோடு, 64.
பொறி, 30.
பொறிகள் ஐந்து, 321.
பொறியிற் வாரணம், 94.
பொறேன், 64.
பொறை - பாரம், 102. [79, 170.
பொன் - சூரியன், திருமகள், 20,
பொன்செய்கொல்லர் - உருக்குத்
தட்டார், 329.
பொன் நான் குவகை, 47.
பொன்பிறப்பு, 314.
பொன்மண்டபம், 212.
பொன்முட்டை, 163.
பொன்வாகை, 301.
பொன்வாணிகர், 331.
பொன்வாய்மணிச்சிரல், 44.
பொன் வெள்ளிகளைத் தீண்டாமை-
தச்சிலத்துள் ஒன்று, 231.
பொன்றக்கெதெல் - முற்றக்கெடு
தல், 371-2, 385.
பொன்றிகழ்நெடுவரை, 1.
பொன்றிகழ்மேனி யொருத்தி,
193, 203, 229.
பொன்னினிகேமி, 147.
பொன்னம்பலம், 332.
பொன்னுன்கோத்த நன்மணித்
சோவை, 38.
பொன்னிற்பொலிந்த நிறத்தான்,
பொன்னின்கோடு, 163. [79.
பொன்னினாடி, 210. [ஒன்று, 315
பொன்னுயிர் - ஐவகையுயிர்களுள்
பொன்னுரைகாண்போர், 331.
பொன்னூசி, 347.
பொன்னெயிற்காஞ்சி, 237.
பொன்னேரையாய், 20.
போக்த்துத்வம் - அனுபவிக்கும்
போகடல், 163. [தன்மை, 375.
போகபுவனம், 306.
போகம், 331.
போகலும் போகுவை, 233.
போகிய புற்றனை, 222, 224.
போசனசாலை, 218.
போத்தந்தியோ, 311.

போதகம், 39.
போதம் - ஞானம், 122.
போதல் செய்யாவுயிர், 22.
போதவிழ்செவ்வி, 188.
போதாயனீயம் - வேதாங்கமாகிய
கற்பவகையுள் ஒன்று; போதாய
னமுனிவராத் செய்யப்பட்டது,
310.
போதி - அரசமரம்; என்றது, பல்
குனி நதிக்கரையிலுள்ளதை;
இதன் நிழலிலிருந்து ஆராய்ந்த
பொழுது நான்குவகைப்பட்ட
சத்தியங்களை அறிதற்குரிய ஞா
னமுண்டானமைபற்றிப் புத்
தன் 'போதிமாதவன்' என்று
சொல்லப்படுவன்; அவனிருந்
தமைபற்றி இது மகாபோதியெ
ன்று வழங்கப்படும், 122-6,
140-41, 338. [298, 367.
போதி ஐந்து கிளைகளையுடையது,
போதினை, 212. [வம், 123.
போதிச்செவ்வம் - அறிவாகியசெல்
போதிசத்துள் - அறிவில் உயர்ந்து
பின்பு புத்தகளை அவதரித்தற்
குரியவர்; இவர் மூவகையினர்,
347, 367.
போதித்தலைவன், 122, 164.
போதித்தானம், 187.
போதிப்பகவன், 340.
போதிமாதவன், 100, 164.
போதி மூலத்துநாதன், 347.
போதிமூலம், 367. [நாதன், 140.
போதிமூலம்பொருந்திய சிறப்பி
போதியினல்லமம், 338.
போதியுரவோன், 141.
போதி வேந்தன் - புத்தன், 368.
போது - மலர், 44, 164, 207.
போந்து, 291.
போந்தைக்கண்ணி, 239.
போம்; ஏவற்பன்மை, 68, 156.
போயகங்குல், 95.
போயபிறவி, 118.
போர்க்களம், 66.
போலிமூன்று, 354.

போவல் - போவேன், 34.
 போஷி, 129, 225.
 போழ்த்து - பொழுதில், 103,
 போழ்தல், 254. [122, 164.
 போழ்வாய்க்கூகை, 78.
 போற்றாது, 186.
 போற்றிக்கேண்மின், 274.
 போனம் - போனம், 112.
 போனகம் நால்வகை, 345.
 பெளத்த சங்கத்தார், 25.
 பெளத்த சங்கியாதி, 59.
 பெளத்தசம்பிரதாயம், 166.
 பெளத்தசமயமரபு, 32.
 பெளத்த தருமம், 335.
 பெளத்ததல், 230, 271, 369,
 பெளத்தம், 309. [384.
 பெளத்தமுனிவர், 218.
 பெளத்தர், 123, 155, 370, 375.
 பெளத்தர்கள் பிரமாணம் மூன்று,
 350.
 பெளத்தரிலுயர்ந்தோர், 101.
 பெளத்தன், 115, 354-5.
 பெளத்தாகமம் - வினயபிடகம்
 ஸூத்திரபிடகம் அபிதர்மபிட
 கமென்பது, 298-9.
 பெளத்தாவதாரம், 61.
 பெளர்ணிமை, 115, 121. [289].
 பெளவம் - கடல், 44, 87, 191,
 மக்கட்கருமுதலிய ஆறு - மக்கட்
 கரு, தெய்வக்கரு, பிரமக்கரு,
 நரக்கரு, விலங்கின்கரு, பேய்
 க்கரு என்பது, 272.
 மக்கன், 113, 147, 154, 165, 181,
 256, 273, 279, 373-4, 379.
 மக்கன்தேவர், 141, 271. [198.
 மக்களையாக்கையினியல்பு, 116,
 மகத் தத்துவம், 319-20.
 மகதம் - ஒருநாடு; இது தகதின
 மகதம் உத்தரமகதமென இர
 ண்டு வகைப்படும், 114, 246,
 மகதவினோரர், 212. [298.
 மகரயாழ் - நால்வகையாழினுள்
 ஒன்று; இதற்கு நரம்பு பதினே
 மு, 47, 201, 204.

மகன் - மனைவி, 7, 228.
 மகளிர், 52, 204.
 மகளிர்க்குரிய காவல் மூன்று, 195.
 மகளிர் குளனுடாவம், 90.
 மகளிர் நாமமேந்தல், 90.
 மகளிர் பிறர் நெஞ்சுபுகுதல் குத்
 தம், 243. [65.
 மகளிர்மாலையில் விளக்கெடுத்தல்,
 மகளிர் விளையாட்டின்வகை, 210.
 மகளிரும் யானையும் வீணக்கு
 வணங்கல், 201.
 மகன் - கணவன், 228.
 மகன் ஸுயர், 254. [252.
 மகனை முறைசெய்த மன்னவன்,
 மகா கண்டகம்-பாஸிபாணவயிலு
 ள்ள ஒரு பெளத்ததல்; இதில்
 புத்த சரிதங் கூறப்பட்டுள்ளது,
 மகாத்துவீபம் நான்கு, 33. [366.
 மகாபரிநிர்வாண ஸூத்திரம்-சீர்க்
 கரிகையமென்னும் தூவின் பகுப்
 புக்களுள் ஒன்று; இதில் புத்த
 சரிதம் கூறப்பட்டுள்ளது, 366.
 மகாபலி - முரசான், 206-7.
 மகாபோதி, 61, 123, 297, 366-8.
 மகாபோதியின் நிறம் பொன்னெ
 டு, 340. [367, 373.
 மகாராஜிகலோகம், 3, 81, 138,
 மகாராஜபுரத்தேசம், 93, 212.
 மகாவர்க்கம் - வினயபிடகத்தின்
 பகுப்பினொன்று; பாஸிபா
 ணவிலுள்ளது, 299, 366.
 மகிழ்ச்சிவினை - புண்ணியம், 374.
 மகிழ்ச்சிவினைப்பயன் - இன்பம்,
 மகிழ்ச்சித்தல், 74. [273, 374.
 மகிழ்மரம், 40.
 மங்கலத்திருகாள் - வைசாக சந்த
 பூர்ணிமை; இத்திருத்தில் புத்
 தன் ஞானம் பெற்றமையின்
 இஃது இப்பெயர் பெற்றது;
 பெளத்தரால் நிரம்பக் கொண்
 டாடப்படும், 115.
 மங்கலமொழி, 390.
 மங்கலவெள்ளை - சந்தனம், 212.
 மங்கலாபுரம், 112.

மங்கனார்-பழைய புத்தர்களுள் ஒரு
மங்குளேய்மாடம், 59. [வர், 569.
மஞ்சாடிமரம், 40.
மஞ்சு - அழகு, வெண்மேகம், 173.
மஞ்சடைமால்கடல், 173.
மஞ்ஞை - மயில், 48, 95, 208.
மட்டவிழலங்கல், 48.
மடக்கொடி, 215.
மடல், 35, 43.
மடவரல், 244.
மடவார்கற்பு, 252, 261.
மடவோர்-மகளிர், மூடர், 76, 209.
மடற்பூந்தாழை, 96.
மடி - ஆடை, 344.
மடித்தசெவ்வாய், 69.
மடிதல், 180, 158, 248, 252.
மடித்தல், 144.
மடை - சோறு, 74.
மடைக்கலம், 231, 259.
மடைத்தொழில், 225.
மடைதீயுறுத்தல், 74.
மடைநூல், 21.
மடைப்பள்ளி, 218.
மடைமாண்செப்பு, 48.
மடையன் - சோறுக்குவோன்,
231-2, 259.
மண்கணை முழவம், 77.
மண்டபம், 190.
மண்டலம், 315.
மண்டிணிஞாலம், 129.
மண்டிலம், 66-7, 285, 377.
மண்டிலவகை, 370. [75.
மண்டை - பிச்சைப்பாத்திரம், 72.
மண்டைப்பாணர் - பிச்சைப்பாத்திர
த்தைதழைய பாணர், 330.
மண்முகன் - தவளமலையிலிருந்து
தவளுச்செய்த ஒரு முனிவன்;
இவனிடத்திருந்த பசுவயிற்றி
லேதான் புண்ணியராசன் பிறந்
தான், 162-3, 165, 281.
மண்ணுமேணி, 34.
மண்ணுள்வேந்தன், 165.
மண்ணுற்செய்தபாலை, 285.
மண்ணீட்டாளர், 70, 329.

மண்ணீடு, 55, 70, 88, 199.
மண்ணோர்முதல்வி, 154.
மண்வளம்புழையாமை, 283.
மண்வளம்பெருஞ்சு, 215.
மணங்கெழுநூசல், 14.
மணமனைமறுகு, 167.
மணல், 97, 117.
மணவாளமாமுனிகள் - தென்கலை
நூவைஷ்ணவ ஆசார்யர்; இவ
ருடைய ஆசிரியர் திருவாய்
மொழிப்பிள்ளை யென்பவர்; இ
வர் வடமொழி தென்மொழிக
ளில் நூல் செய்தலிலும் உரை
செய்தலிலும் வல்லவர்; இவர்
இயற்றியவை ஆர்த்திப் பிர
பந்தம், உபதேச ரத்தினமாலே,
கீதாதாதபர்யதீபம், ஞானஸார
வ்யாக்யானம், தத்வத்ரயவ்யாக்
யானம், திருவாய்மொழி நூற்ற
ந்தாதி, திருவாராதனக் கிரமம்,
நூற்றந்தாதிபுரை, ப்ரமேயஸார
வ்யாக்யானம், பெரியாழ்வர் திரு
மொழி வியாக்யானம், முப்பத்
தாறாயிரப்படிக்குப் பிரமாணத்
திரட்டு, முழுஷ்டுப்படிவ்யாக்
யானம், யநிராஜலிம்சதி, ஸ்ரீவ
சனபூஷண வ்யாக்யானம், ஸப்
தகாதை வ்யாக்யானமென்பன;
இவராற்செய்யப்பட்டுள்ள தனி
ப்பாடல்கள் பல; இவர் சிஷ்யர்
கள் அஷ்ட.திக்கஜங்கள் முதலி
யோர்; இவர் நியமனத்தினாலே
ஸப்தகோத்திர நிபந்தனம் நடந்
து வருகின்றதென்பர்; இவரு
டைய தமிழ்ச் செய்யுட்கள்
சொற்சுவை பொருட்சுவை செ
றிந்துள்ளவை, 317.
மணற்குன்றம், 18, 98, 117, 266.
மணி - மாணிக்கம், 26, 42, 221,
மணிக்காஞ்சி, 191. [286, 289.
மணிக்கோவை, 38-9.
மணிச்சிறல், 44.
மணித்தேர், 49.
மணித்தேர் வீதி, 34.

மணித்தோள், 224.

மணி நடுநா நடுங்கல், 252.

மணிப்பீடிகை, 99, 101.

மணிப்பூணகலம், 99.

மணிபசர்வோர், 331.

மணிபத்மம் - புத்தன் பாதம், 32.

மணிபல்லவம் - காவிரிப்பூம்பட்டி.

னத்திற்குத் தெற்கே 80 - யோ
சனையனவிலுள்ள ஒரு சிறுசீவு;
தன்னைத் தரிசித்தோர்க்குப்
பழம்பிறப்பின் செய்நியைத்
தெரிவிக்கும் புத்தபீடிகை யொ
ன்றும் கோமுகி என்னும் பொ
ய்கையொன்றும் இதில் இருந்
தன, 5, 8, 66, 84-7, 96, 101,
106, 110, 113, 117-9, 121,
131, 160-62, 164-5, 227, 233-
4, 239, 266, 274, 276, 278,
284, 288, 334, 342-3, 346,
மணிமூன்று, 299. [366.

மணிமேகலாதெய்வம் - அரக்கர்வா
தை பண்ணுதபடி இத்திறனைவ
லாலே சிலநிலைப் பாறுகாத்
துக்கொண்டிருத்தலை உடைய
ஒரு தெய்வம்; கோவலன் தன்
குலத்தோடு ஒருவனை இத்தெய்
வம் கடலிற் பாது காத்த நன்றி
பாராட்டியே தன் புதல்விக்கு
மணிமேகலையென்று பெயரிட்
டான்; மணிமேகலையை நல்வழி
ப்படுத்தற்கு எண்ணி அவளை
உவவனத்திருந்து மணிபல்லவங்
கொண்டு சென்று புத்தபீடிகை
க் காட்சியாற் பழம்பிறப்பு உண
ர்வித்துப் பூர்வஜன்ம நாயகன்
இன்னுனென்பதைத் தெரிவித்த
தன்றிச் சிறந்த மூன்று மந்திரங்
களைப் பின்பு அவனுக்கு உபதே
சித்தன, 5, 54, 63, 66, 84-7,
91, 95, 97, 106, 108-9, 117-
8, 131, 134-5, 193, 199, 203,
227, 235, 239, 269, 289-90,
300, 333, 343, 366. [348.

மணிமேகலா தெய்வம் சபித்தமை,

மணிமேகலை-கோவலனுக்கு மாத
விபாற் பிறந்தவன்; இக்காப்பி
யத் தலைவி, 4-6, 19-20, 27-8,
30, 34, 40-41, 44, 48, 51, 53-
4, 62, 66-8, 70-71, 84-7, 93,
97-8, 101, 105, 107-9, 117 9,
124, 131-3, 135-6, 143, 152,
166, 168 - 9, 177, 179, 180,
184 - 6, 188 - 93, 196,
201, 203, 205 - 6, 215 - 8,
220, 222 - 3, 225 - 7, 229,
231, 233, 236, 239-41, 243 -
4, 246, 250, 252 - 3, 255-8,
260 - 61, 264 - 6, 269 - 70,
274, 276-8, 280, 282, 284,
286 - 7, 290 - 93, 300, 316,
321, 324 - 5, 332, 340 - 41,
344-6, 349, 365-6, 390.

மணிமேகலைஹதய - மணிமேகலை

மணியறைப்பீடிகை, 63. [தூல், 9.

மணியிழந்தகாசம், 95. [து, 315.

மணியுயிர் - ஐவகையுயிர்-கருள்ஒன்
மணியைக்கடவிலியிழ்த்தோர், 26.

மணிவினைஞர், 330.

மனைபோற்பிறக்கும்பின்டம், 140.

மத்தப்புநர்முடிக்களிது, 201.

மத்தனம் - ஒருவனைத்தோற்கருவி;

[‘மத்-அ-ஐ-சைப்பெயர்; இசையி
டனாகிய கருவிக்கெல்லாம் த
ளமாதலின், மத்தனமென்றுபெ
யராதிற்று’ என்பர் அடியார்க்கு
நல்லார்] இஃது உத்தமக்கருவி
யென்றும் அகமுத வென்றும்
கூறப்படும், 88, 210.

மத்தியமசிகாயம்-ஸ-பித்திரபிடகத்

தின் பேருறுப்புக்கருநன் ஒன்று,

மதகு, 138. [299, 350, 366.

மதசக்தி - ம.அக்களி, 323.

மதயானை, 261.

மதர்மழைக்கண், 245. [17.

மதலை-கொடுங்கை, பற்றுக்கோடு,

மதலைத்துக்கு- இசைத்தபிழ் தூவி

ற் கூறப்பட்டுள்ள எழுவனைத்

துக்கினுள் ஒன்று; இரண்டு-சீ

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௦௩

ரைபுடையது, 310.
 மதவுநடைநல்லான், 65. [84.
 மதன் - செருக்கு, மன்மதன், 37,
 மதனினெஞ்சம், 48. [267, 284.
 மதி - மாதம், மூன்னிலையசை, 57,
 மதி தேருக்குவமை, 49.
 மதிமருள் வெண்குடை, 44, 251.
 மதிமாறோர்த்தனை, 284.
 மதிமுகம், 51, 68, 201.
 மதியம், 49.
 மதில், 167.
 மதிவறுப்புக்கள், 64. [தநூல், 9.
 மதிவாணர்நாடகத்தமிழ்நூல்-கூத்
 மதிப்பொறிகளின்வகை, 828.
 மது, 49, 51, 98, 167, 219, 227.
 மதுக்கமழலங்கல், 222.
 மதுக்களி, 328.
 மதுக்களிமயக்கம், 134, 136, 262.
 மதுமலர்த்தார், 202.
 மதுராபதி-தென்மதுரையின் அதி
 தேவதை; இந்தத் தெய்வத்தா
 லேதான் கண்ணகி கோவவனு
 டைய முற்பிறப்பின் வரலாறு
 முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொ
 ண்டான்; இவள் மதுரைமா
 தெய்வமென்று வங்குநம்புவோள்:
 294, 296.
 மதுரை - ஒருநகரம்; இதில் சிந்தா
 தேவியின் கோயிலொன்றிருந்த
 து; ஆபுத்திரன் முதலிற் பல நா
 ளிருந்து அறஞ்செய்தது இந்நக
 ரத்தேதான்; இது தக்கிணை மது
 ரையெனவும் வழங்கப்படும், 24,
 121, 150, 241, 246 - 7, 285,
 294, 384.
 மதுரைக்காஞ்சி-சங்கப் புலவர்கள்
 ருளியபத்துப்பாட்டுள் ஆறாவது;
 782 - அடிகளையுடையது; தலை
 யாலங்காணத்துச் செருவென்ற
 பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்
 கு வீடுபேறு நிமித்தம் நிலையா
 மையைச் செவியறிவுறுத்தி
 மாங்குடி மருதனார் பாடியது.
 அப்பாண்டியனுடையமுன்னோர்

பெருமையையும் பாண்டிநாட்
 டின் ஐந்திணை வளங்களையும்
 மதுரையின் அழகையும் வேறு
 பலவற்றையும் இது கூறும்; இ
 தற்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினிய
 ரொழுதிய உரையொன்றுண்டு,
 27, 30, 34, 38, 45-6, 48-9, 52,
 90, 102, 116, 121, 128, 139,
 188, 196, 200, 204, 209, 241,
 279, 381.
 மந்தி - பெண்குராக்கு, 42.
 மந்திரச்சுற்றம், 341. [260, 300.
 மந்திரம், 110, 116, 182, 199,
 மந்திரம் மூன்று, 6, 135.
 மந்திரமாக்கள், 91.
 மந்திரவாதம், 83.
 மந்திரஸாதகர் - பலித்தற்காக மந்
 திரங்களை உருவேற்றுபவர், 70.
 மந்திரிகளவீதி, 831. [252.
 மந்தியாகியசோழிகவேனுகி, 240,
 மம்மர், 247, 252.
 மயக்கத்தை ஒழித்தற்கு வழி, 889.
 மயக்கம், 106, 114, 132, 136,
 239, 278, 374.
 மயக்கு, 173, 194.
 மயக்குறு வெகுளி, 228.
 மயங்கல், 48, 301.
 மயங்குகால் - சுழல்காற்று, 44.
 மயரி-மயக்கமுடையவன், 245.
 மயற்பகை, 256, 258, 260.
 மயன் - காலிரிப்பும் பட்டினத்திற்
 பளிக்கறையிலுள்ளபுத்தபீடிகை
 யையும், சக்கரவாளக் கோட்டத்
 தையும், சந்திற் பாவையையும்
 நிரூபித்த தெய்வத்தச்சன்; இவ
 னை அசுரத்தச்சனென்றுங் கூறு
 வர், 33, 83 - 4, 92, 224, 226,
 மயானம், 171, 227, 259. [236.
 மயானவருணனை, 69, 77.
 மயான வாகினி, 70.
 மயிர்ச்சாந்து, 47.
 மயில், 40, 42-3, 50, 95.
 மயிலை-மல்லிகைவிசேடம், 267.
 மரக்கலம், 44, 301.

மாக்காலாடல் - புறநாடகம் பதி
னென்றனுள் ஒன்று; இதன் உ
றுப்புக்கள் நான்கு, 37.

மாச்சோலை, 50.

மாஞ்சேர்பறவை, 154.

மாணத்தூன்பம், 145.

மாத்தாற்செய்தபாவை, 235.

மாத்தாற்செய்தயானை, 39.

மரப்பந்தர், 30.

மரம் மாலையாகப்பூத்தல், 31.

மரவகைகள், 40.

மரவரியுடை, 181. [40, 46, 209.

மராமம் - மரவம் - வெண்கடம்பு,

மராட்டக்கம்மர், 212.

மரீஇ, 152, 199.

மருகன்-மருமான், வழித்தோன்ற
ல், 51 - 2, 206, 275.

மருங்கு - குலம், சமயம், 146,
161, 188. [சிருவர், 16.

மருத்துவரிருவர்-தெய்வ வைத்திய
மருத்துவன், 106.

மருத்துவி - மருந்துகொடுப்பவன்,

மருத்தின் நரம்பு, 65. [180.

மருத்துவர், 59.

மருதப்பன், 330.

மருதம், 65.

மருதி - காலிரிபூம்பட்டினத்திருந்
த ஒருபார்ப்பணி, 242-3, 243.

மருந்தில்கூற்றம் - பரிகார மில்லா
தயமன், 279. [258, 308.

மருந்து, 35, 100, 123, 180, 256,

மருவூர்ப்பாக்கம் - காலிரிபூம்பட்
டினத்தின் ஒருபகுதி, 13.

மருள் - அறிவின் மயங்கியிருப்ப
து, உவமவுருபு, மயக்கம், 44,
140, 251, 304.

மருள்படுபூக்குழல், 42.

மருளறுபுலவ, 104.

மருட, 200.

மல்லதேவன்-பாணவம்சத்திற் பிற
ந்த ஓரசன்; இவனுக்கு ஐக்கே
த மல்லனென்றும் ஒருபெயருண்
டு, 207. [263.

மல்லன்மாஞாலத்துமக்கள், 138,

மல்லிகைவிசேடம், 267.

மலடி, 354.

மலயம், 11,

மலர், 51, 199.

மலர்க்கணைமைந்தன், 211.

மலர்க்கூந்தல், 111.

மலர்க்கிரிமண்டிலம், 66.

மலர்தலையுலகம், 138.

மலர்தொடுத்தல், 21.

மலர்ப்பள்ளி, 97, 190.

மலர்ப்பாணம் ஐந்து - தாமரை மா

அசோகம் மூல்லை நீலமென்பன,
மலர்ப்பொய்கை, 117. [267.

மலர்மண்டபம் - புத்தொடுக்குமண்
மலர்வனம், 44, 48. [டபம், 20.

மலராணையாகிய சேக்கை, 47, 97.

மலராற்செய்யப்படும் ஆர்ச்சனை, 94.

மலை, 170, 179, 182, 188.

மலைத்தல் - மாறபடுதல், 152, 213,

மலைநாட்டி வழக்கு, 149. [254.

மலைநாடு, 234, 301.

மலைபடுகடாம் - சங்கப் புலவர்க

ளருளிச் செய்த பத்துப்பாட்டி
றுட்பத்தாவது; 583 - அடிகளை

புண்டிய அகவற்பாவால் அமைந்
தது; மலையை யானையாக உரு

வகித்து அதன்கட் பிறந்த நுசை
யைக் கடாமெனச் சிறப்பித்த

மைமயின், இப்பாட்டு இப் பெயர்
பெற்றது; பரிசில் பெறுதற்குச்

சமைந்த கூந்தல் ஒருவனைப்
பரிசில் பெற்றருளுவான் பல்

குன்றக்கோட்டத்துக்குச் செங்
கண்மார்த்துவேள் நன்னன்சேய்

நன்னனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்
தியதாக அந்நன்னனை இரணிய

முட்டத்துப் பெருந் குன்றாப்
பெருந் கெளசிகனார் பாடியது;

கூந்தாராற்றுப்பாடை பெயர்வும்
இது பெயர் பெறும்; இதில்

அந்நன்னனு பலவகைச் சிறப்
பும், நவீரமென்னு மலையிற்

காரியுண்டிச் கடவுளென்னுந்
திரு நாமத்தோடு எழுந்தருளி

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௦௫

யிருக்கும் சிவபெருமானுடைய
மகிமையும் கூறப்படும் ; இதற்கு
ஆசிரியர் ஈச்சினர்க்கினிய ரொழு
திய உரையொன்றுண்டு, 46, 94,
109, 148-4, 152, 173, 286,
மலையாவதம், 335. [318.
மழலை, 39, 42, 51.
மழுவானொடியோன், 241.
மழை, 49, 157, 185, 219, 244.
மழைக்கண், 245.
மழைமருமகம், 296.
மழை மாடங்கட்கு உவமை, 49.
மழைவளங்காத்தல், 127, 158, 237.
மழைவளந்தரும் பத்தினிப் பெண்
டர், 168, 172-3, 243.
மழைவளந்தருஉமழலோம்பாளன்,
மழைவளம், 128. [57.
மற்கலிதேவன் . ஆசீவக மதத்தோ
ருடைய கடவுள், 312, 315.
மற்கலிதூல், 315.
மற்கூத்து - புறநாடகம் பதினெண்
றனுள் ஒன்று ; இதனுறுப்புக்
கள் ஐந்து, 37.
மறக்கற்பு - சீறிய கற்பு ; கோபத்
தால் மதுரையை எரித்த கண்
ணகி கற்பு இங்ஙனங்கூறப்படும்,
மறச்செவி, 106. [294.
மறஞ்செய் வேலோன், 7.
மறத்தல், 208, 291.
மறந்தருதுன்பம், 228.
மறப்பின்பாலார், 256.
மறம், 254.
மறலும் - விரோதிப்பான், 36.
மறவணம் - பாவத்தன்மை, 25, 113.
மறவர் - வீரர், 13, 18, 304.
மறவி, 234.
மறவிருள், 230, 238.
மறவுரை, 106.
மறன், 276.
மறித்து - மீட்டு, 116.
மறிந்து, 44.
மறு, 67.
மறுகி - சுழன்று, 151.
மறுகு, 37, 167, 211.

சுசு

மறுதலை, 258.
மறுதலையாயினர், 52.
மறுபிறப்பாட்டி, 290.
மறுபிறப்பு, 256, 260, 274.
மறுமை, 35, 323.
மறை - வேதம், 34.
மறைஞான தேசிகர் - சிவஞான
சித்தியார் சபக்கத்தின் உரை
யாசிரியர்களுள் ஒருவர், 307.
மறைந்தவேடம், 227.
மறைந்துரு, 225.
மறைநலில் அந்தணர், 84, 144.
மறைநன்னூல், 147.
மறைமுறை, 148.
மறையோம்பாளன், 142 - 3.
மறையோர், 155. [254.
மன்பதை - உயிர்ப்பன்மைகள், 60,
மன்பெருநன்னூடு, 291.
மன்பெரும்பிடிமை, 124.
மன்மதன், 282.
மன்மருங்கு - இராசகுலம், 241.
மன்முறையெழுநாள், 244.
மன்றப்பேய்மகள், 91.
மன்றப்பொதியில், 222, 227.
மன்றம்-ஊருக்கு நடுவாய் எல்லாரு
யிருக்கு மரத்தடி, 17, 74-5, 78,
152, 205, 219, 222, 235.
மன்று, 65.
மன்னகுமான், 265.
மன்னவனெப்படி மன்னுயிரப்படி
என்னும் பழமொழி, 291.
மன்னுயிர், 85, 128, 140, 154,
158, 161-2, 164-5, 175-6,
230, 237-8, 291.
மன்னுயிர் முதல்வன், 147, 284.
மன்னுயிர்முதல்வி, 344.
மன்னுயிரோம்பும் ஆருயிர் முதல்
மனக்கவற்சி, 110 [வன், 155.
மனக்கினியான், 228.
மனத்தால் நிரூபித்தல், 322.
மனத்திறுநேன்றும் பாவமூன்று -
காமம் வெகுளிமயக்கமென்பன,
251, 278, 374.
மனத்தின்குணம் மூன்று, 374.

மனநடுக்குறாஉம், 97.
 மனப்பாட்டறம், 132, 238.
 மனம், 118, 264, 306, 319, 372.
 மனமாசு, 106, 139, 230, 246.
 மனமில்லாதிருக்கவும் அறமும்
 பாவமும் உளவாதல், 33.
 மனமில்லையாயின் அறமும் பாவ
 மும் சிறிதும் உளவாகா, 33.
 மனம்வாக்குக்காயம், 202.
 மனுவேந்தன் - ஒரு சோழன், 252.
 மனுஷ்யலோகம், 378.
 மனுஸ்யிருதி - மனுவென்பவரால்
 அருளிச் செய்யப்பட்ட ஒரு வட
 தூல்; 12-அத்தியாயங்களையும், 2684-கலோகங்களையும் உடை
 யது; மற்ற 17 - ஸ்மிருதிகளி
 னுள் சிறந்தது; இதில் வர்ணச்
 சிரம தர்மங்களும் பிறவும் கூறப்
 படும்; இந்நூற்குக் துல்லாகப் பட்
 டியும், கோவிந்தராஜியம், மே
 தாதிநீயம் முதலிய பல வியாக்கி
 யானங்களுண்டு என்று கூறுவர்;
 இது மனுதர்ம சாஸ்திரமென்
 றும் கூறப்படுக, 128, 142.
 மனை-மனைவி, வீடு, 118, 177, 247.
 மனைத்திறவாழ்க்கை, 335.
 மனையரங்கம், 87.
 மனையறம், 243.
 மனையுறைமகளிர், 168. [ன்று, 82.
 மஹாநிரயம்- எட்டு நரகங்களுள் ஒ
 மஹாப்ரஹ்மலோகம், 3.
 மஹாப்ரஹ்மங்கள், 3, 80, 339.
 மஹாபதானகுத்திரம்-ஒரு பெளத்
 ததூல்; இந்நிற்புத்தசுரிதம் கூறப்
 பட்டுள்ளதென்பர், 366.
 மஹாவீசி - எண்வகை நரகத்து
 ளொன்று, 82.
 மஹாவீஹ்மநாத ஸூத்திரம்-ஒரு
 பெளத்ததூல்; இதில் ஹ்ருத்தே
 யமென்னும் பிரமாணத்தினிலக்
 கணம் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர்,
 350.
 மஹாஹஸ்திபதோபம ஸூத்திர
 மம் - மத்தியமநிகாயமென்னும்

தூலின் பருப்புக்களுள் ஒன்று;
 இதில் பிரத்தியங்கத்தினிலக்
 கணம் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர்,
 350.
 மா - எண்வகை பெய்ச்சுற்றுகளொன்
 று; இது விலங்கு வடிவமாகப்
 பிறப்பது, 103, 154, 177, 267,
 306. [196, 206, 215, 230.
 மாக்கள், 76, 147, 174, 177, 185,
 மாகதர் - இரத்தத்தூவார், 330.
 மாக்கனி, 208.
 மாசாத்துவார் - கோவலன் தந்
 தை; இவன் கோவலன் இறந்த
 தைக் கேள்வியுற்றுத் தன்னைகயி
 லுள்ள பொருளனைத்தையும் தா
 னஞ்செய்துவிட்டுப் பெளத்த
 மதச்சார்பினனாய்த் திறவுபூண்டு
 வஞ்சி நகரஞ் சென்று தவஞ்
 செய்தான்; அறவணவமகளைக்
 காணாதற்குக் காஞ்சிககாஞ்செல்
 லும்படி மணிமேகலையைத் தா
 ன்மடினவன் இவனை, 333, 338,
 மாசு-குற்றம், 67, 113. [340.
 மாடம், 47 - 8.
 மாடலன்-தலையாலன்றானமென்னு
 ம் மூரிலிருந்த ஓரந்தணன், 333.
 மாடவீதி, 49.
 மாண்பு, 239.
 மாணிக்கச்சோதி, 32.
 மாணெழில் சிதைத்தல், 127.
 மாத்திரை - அளவு, 124, 308.
 மாதங்கள் பன்னிரண்டு, 121.
 மாதர், 27, 43, 218.
 மாதவர் - பெளத்தசமயத்தார், 25,
 35, 51, 58, 68, 165, 184, 186-
 7, 194, 219, 232, 252, 261,
 266, 270, 327.
 மாதவன், 100, 113, 116, 133 - 6,
 165 - 6, 168 - 9, 230, 278.
 மாதவி - ஒரு நாடகக் கணிகை;
 கோவலனுடைய காதற்பரத்தை
 யாயிருந்து மணிமேகலையைப்
 பெற்றாள்; கோவலன் கொலை
 யுண்டது கேட்டுத் துறந்து அற

வணவடிசுன்பால் தருமங்கேட்டி
அவருடன் காஞ்சிசென்றுகோற்
றிருந்தான், குருக்கத்தி, 4, 19-
20, 22, 27-8, 33, 40, 48-9,
87, 93, 95, 97, 114, 118,
132-3, 135, 141, 166-7, 186 -
90, 205, 232, 237, 250, 265 -
6, 270, 273, 289, 326, 339,
மாதிரம் வளம்படல், 139, [344.
மாதயரெவ்வம், 61, 118, 243.
மாந்தர், 236.
மாந்தி - உண்டு, 74, 192.
மானிலங்கொழுப்ப, 158.
மானிலம் வளம்படும், 139.
மாபத்தினி, 274.
மாபெருங்கோயில், 240.
மாபெருந்தவக்கொடி, 87.
மாபெருந்தானை, 136.
மாபெருந்துன்பம், 79. [296.
மாபெருந்தெய்வம், 30, 91, 135,
மாபெருந்தேவி, 259, 264, 266.
மாபெரும்பத்தினி, 24, 294.
மாபெரும்பாத்திரம், 122, 131-2,
மாமணி, 26. [141-2, 161.
மாமணிவண்ணன், 208.
மாமறைமாக்கன், 84, 149.
மாமறையாட்டி, 148.
மாமுதலாகிய ஐந்து திரவியத்தின்
கூட்டத்தில் மதசத்தி பிறத்தல்,
மாயலிஞ்சை, 223. [823.
மாயன், 179.
மாயாதேவி - கௌதமபுத்தருடைய
மாயிதழக்குவளை, 192. [தாய், 367.
மாயிருஞாலம், 155, 265.
மாயை, 199.
மார்ச்சுனை, 77.
மார்பு, 144.
மாரன் - நற்குண நற்செய்கைகளை
நீக்கித் தீக்குணம் தீச்செய்கை
களை விளைவிப்பவனாகிய ஒரு
தேவன்; இவன் காமனென்றுங்
கூறப்படுவான்; இவனுக்கு அறு
வகைத் தேவலோகத்திலும் அநி
காரமுண்டு, 61, 124-5, 368.

மாரன் மகளிர் மூவர் - காமம் போ
கம் பொறையின்மை, 368.
மாரஜித்து - மாரணவென்றவன்;
புத்தன், 368.
மாராயம் - வேந்தனைச் செய்யப்
படும் சிறப்பு, 251.
மாரி, 152, 235.
மாருதவேகன்-இந்திரவிழாச் சே
வித்தற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டி
னம் வருகையிற் சண்பை நகரத்
திற் சுதமதியைக் கவர்ந்துகொ
ண்ட ஒரு வித்தியாதான், 29-
30, 56, 69, 93.
மால் - திருமால், மேசம், 37, 74.
மால்வரை, 45.
மாலுமி - மீகாமன், 44.
மாலை, 29, 65, 190, 203, 230-31,
மாலைக்காரர், 330. [248.
மாவண்கிள்ளி - ஒரு சோழன்; உத
யகுமரன் தந்தை, 8, 214-6,
266, 268, 277, 283, 340, 346.
மாவலி - மகாபலி, 206.
மாற்றம் - வார்த்தை, 49.
மாற்றருங்கூற்றம், 279.
மாறுகொண்டோராமனம், 264.
மான், 145, 211, 319.
மான்மறி - குட்டிமான், பெண்மா
மான்மாலை, 109. [ன், 262.
மான்னு - மயங்கி, 261.
மானுஷர் - ஒரு புத்தஸ்தலம், 60,
மானிடயாக்கை, 132. [125.
மானூர்தி - சிங்காதனம், 190.
மிகப்பெருஞ்செல்வர், 75.
மிகைநாவில்லேன், 62.
மிச்சில் - மிகுதி, 151, 165.
மிசை - மேல், 191, 225, 373.
மிடற்றுப்பாடல், 210.
மிடைதல், 300. [ஒருவன், 316.
மிருகேந்திரன் - சதேந்திரருள்
மிலைதல் - குடுதல், 31.
மிளை - காவற்காடு, 29.
மிறைக்களச்சந்தி, 71.
மின், 357.
மீட்டு, 304, 307, 351.

மீமாஞ்சம், 309.
 மீமிசை, 99, 119, 225.
 மீவிசம்பு, 110.
 மீளியாக்கை, 71.
 மீளுதல் - இல்லாமை, 370.
 மீன்கள், 164, 248.
 மீன்விளைஞர், 329.
 மீன்றிகழுகொடியன், 223.
 மீனத்தகவை, 122, 164.
 மீனத்திடைநிலை, 122, 164.
 முக்காலவுணர்ச்சி, 163.
 முக்காழ், 38-9.
 முக்குணம், 320.
 முகம், 45, 51.
 முகில், 102, 110, 305-6.
 முகிழ்=முகை-அரும்பு, 41, 282.
 முங்குதல் - முழுகுதல், 347.
 முச்சத்தி, 331.
 முச்சி - மயிர்முடி, 33 - 9.
 முசுருத்தன் - சூரியகுலத்திற் பிறந்த ஒரு சக்கரவர்த்தி; இவன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்து அரசாண்டவன், 13.
 முட்டாவாழ்க்கை, 159.
 முட்டிதல் - குறைதல், வழுவதல், முட்டிப்பாடு, 35. [159, 172.
 முட்டை, 310.
 முடம் - வளைவு, 41, 96.
 முடலை - முறுக்கு, 171.
 முடிபொருள், 249. [தான், 60.
 முடிவெய்துகாறும் நன்றே நினைந்
 முடுக்கர் - முடுக்குத்தெரு, 89.
 முடைநாற்றம், 174.
 முண்டகம், 91.
 முத்தங்கோப்போர், 210, 330.
 முத்தி, 105.
 முத்திறமணி - புத்த தன்ம சங்கங்கள்; எந்தநற்கருமம் செய்யினும் இவற்றை மும்முறை வணங்க வேண்டுமென்பர், 66.
 முத்தி, 243.
 முத்து, 51, 102, 212, 220.
 முத்துச்சவ்வி, 190.
 முத்துத்தாமம், 17.

முத்துத் தூக்கு, 190.
 முத்து வடம், 138.
 முத்துவிளை சுழளி, 96.
 முத்தை முதல்வி, 198, 203.
 முதல் - அடி, இடம், 44, 46, 49, 50, 263, 305.
 முதலனுமானம், 305.
 முதலுக்கேற்றமுடை, 300.
 முதலைச்சாதி விசேடங்கள், 227.
 முதற்கூலையுடையமகளிர், 91.
 முதற்பொது, 322.
 முதன்மானுக்கன், 239.
 முதிதபாவனை - மூத்தபாவனைகளுள் ஒன்று, 388.
 முதியான், 227, 237.
 முதியோர், 52, 75. [205, 240.
 முதியோள்கோட்டம், 184, 201.
 முதிராக்கினிவி, 250.
 முதிராத்துன்பம், 66.
 முதுக்குடி, 15.
 முதுக்குறைநகை, 51.
 முதுக்குறைமுதுமொழி, 200, 218, முதுகுடி, 187. [222.
 முதுநீருலகு, 249.
 முதுபேய், 78.
 முதுமக்கட்டாழி - பிணங்கோயிட்டு மேலை கலிக்குஞ்சாடி; பண்டைக் காலத்திற் பிராயத்தால் முதிர்ந்தவர்கள் ஆன்பமின்றி யிருத்தற்கும் ஆபீசுகர் தவம் செய்தற்கும் உபயோகிக்கப்பட்டி வந்த தாழிசுளும் இப்பெயரால் வழங்குவந்தனவென்று பின்வருவனவற்றால் தெளிந்தது; “தாழியிற் பிணங்களுந் தலைப்படாவெறுந்தலைப், பாழியிற் பிணங்களுந் துளப்பெறப் படுத்தியே” (நந்தியா உபாஸந); “புதுமக்கடவுள் படைப்படையன்காத்த, முதுமக்கட்டாடி முதலோன்” (துலோத்தங்க கோஷண); “ஓடி மறவி யொளிப்ப முதுமக்கட், சாடி வகுத்த தரபதியும்”

(விக்கிரம சோழனுல); “சித்த
மகிழ்ந் தீனமறச் செங்கோ னாட
த்தநம, னுத்தமனென் றந்நா
னாயிர் கொடுபோ காமையினுன்,
மொய்த்த முதியோர்க்கு முது
மக்கட் சாடிபல், வைத்தஞல்
தீபகனே மன்னுவோ மன்ன
வோ” (திருவெண்காட்டுப் புரா
முதுமக்கள், 52. னம்), 72.
முதுமறை, 149.
முதுமறையந்தணிர், 34, 146.
முதுமறையோன், 155.
முதுமூதாட்டி, 79.
முதுமை, 81, 51, 198.
முதுமொழி, 200, 218, 222, 284.
முதுவேனில், 121.
முந்தைப்பிறப்பு, 108, 115.
முந்நீர், 44, 46, 170, 179.
முந்தூல், 144.
முப்பத்துமூவர், 16.
மும்மணி, 366.
மும்மாரி, 15.
மும்முறைவணங்கல், 134, 184,
முயல், 211. [202, 366.
முயற்கோடு, 272, 308, 351, 373.
முரசுடர்க்குஞ்சுலத்தோன், 15.
முரசு, 18, 216.
முராணத்திருவாமூர்த்தி, 366.
முரிதல், 96, 200.
முருக்கு, 36, 198.
முருக்கடவுள், 3, 46, 155.
முருகச்செவ்வி, 55.
முருகு, 196, 211.
முருங்கல், 46.
முருந்தேரிளங்கை, 91.
முல்லை, 28, 65, 211.
முல்லைப்பாட்டு - சங்கப் புலவர்
களருளிச் செய்த பத்துப்பாட்டி
னுள் ஐந்தாவது; இது 103-அடி
களை யுடைய அகவற்பாவால்
மைந்தது; பகைமேற் சென்ற
தலைவன் வருமளவும் தலைவி
ஆற்றியிருந்தவிடத்து அயன்
வந்ததனைக்கண்டு தோழி முத

லியோராகிய வாயில்கள் தம்
முட் கூறியதாகக் காவிரிப்பூம்
பட்டினத்துப் பொன்வாணிக
னார் மகனார் நப்பூதனார் பாடி
யது, 89, 95, 125, 200.
முழந்தான், 37, 40.
முழவு, 43, 77, 88-9, 244. [279.
முழுதும்பொய்யின் றுணர்ந்தோன்,
முழுவல்-நீர்ப்பறவைவிசேடம், 98.
முன்னுமுருக்கம்பு, 77.
முன்னெயிறு, 192.
முனிமுதிர்ந்தெங்கு, 221.
முனியெரி, 171, 187.
முனை, 51.
முனைத்தல், 97.
முனையெயிறு, 51.
முற்பிறப்பு, 107, 180.
முற்றல், 250.
முற்றவுணர்ந்தமுதல்வன், 63, 280.
முற்றவுணர்ந்தோர், 263.
முற்று, 123, 157, 161, 308.
முறஞ்செவியானை, 213.
முறிதல், 44.
முறைசெய்தல், 52, 252.
முறைமை, 52, 284.
முறையுனி, 134.
முறைவேண்டினர், 201.
முன்பணி, 121.
முன்றில், 96, 150.
முன்றுறை, 89.
முன்னவன் - புத்தன், 338.
முன்னிலைப்புறம் - முன்னின்றாரை
நோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறு.
போலக் கூறுதல், 191, 198.
முன்னிலைப்பெயர், 17, 115.
முன்னுதல், 34, 295. [பது, 315.
முன்னுள னாமே பின்னும் உறுவிப்
முனிசந்திரன்- மயானத்திலிருந்து
தவஞ்செய்த ஒருமுனிவன், 74.
முனிதல், 130, 265.
முனிவர் எழுவர், 194.
முனிவருறைவிடம், 49, 186.
முனிவன், 163, 165, 182, 276.
முக்கு, 220.

மூங்கில், 41, 64, 185, 219.
 மூங்கை, 340.
 மூசுதல்-மொய்த்தல், 31, 33.
 மூஞ்சி - மூகம், 324.
 மூத்தல், 198.
 மூத்துவிளிதல், 177, 254.
 மூதாட்டி, 220.
 மூதானந்தம், 23. [219, 235.
 மூதூர், 4, 11, 29, 105, 191, 215,
 மூப்பு, 31, 52, 254, 376.
 மூர்க்கன், 85.
 மூர்ச்சித்தல், 53.
 மூர்த்தம், 357-8, 363.
 மூரல், 192.
 மூரிவாரிசிலை, 206.
 மூலப்பகுதி, 319.
 மூலம், 297.
 மெய்த்திறம், 12, 311.
 மெய்நடுக்குறுதல், 111.
 மெய்ப்பாடு, 111.
 மெய்ப்பொருள், 324.
 மெய்புறத்திடுதல், 32.
 மெய்பெயர்ப்போள், 296.
 மெய்மைக்கிளவி, 296.
 மெய்யாக்கை, 79.
 மெய்யுணர்வு, 324.
 மெய்யுரை - நற்குணம் பத்தினு
 ளொன்று, 374.
 மெய்வகையின்மை - உண்மையின்
 மெய்வருத்தல், 202. [மை, 259.
 மெய்வைத்தல், 78, 287.
 மெல்வளை, 97.
 மெலித்துகு நெஞ்சின்விடர், 166.
 மேகம், 305, 366. [ஒருவர், 369.
 மேதங்கரர் - பழைய புத்தர்களுள்
 மேருமந்தரபுராணம் - ஒரு தமிழ்ச்
 சைனனூல்; இது, வையசந்தன்
 முத்திச்சுருக்கமுதல் ஸ்ரீவிகாரச்
 சுருக்கமிறுதியாகிய 12-சுருக்
 கங்கையுடையது; இதன் கவித்
 தொகை 1406; தீர்த்தங்கரரிற்
 பதினமூன்றாமவரான விமலதிர்
 த்தங்கரருடைய கணதார்களா
 கிய மேரு மந்தரரென்னுமிருவ

ருடைய சரித்திரங்களை விரித்
 துக் கூறுதல்பற்றி, இப்பெயர்
 பெற்றதென்பர்; இந்நூலாசிரி
 யர் வாமகுஞ்சாரியர்; இந்நூல்
 மதக்கொள்கைகள் பல காணப்
 படும், 201, 318, 328.
 மேருமலை - சக்கரவானத்தின் நடு
 வேயுள்ள ஒருமலை; சுமேருவெ
 ன்றுங் கூறப்படும், 1, 74, 83,
 194. [6, 204.
 மேலோர்-மேலிடத்துள்ளோர், 45-
 மேற்பாலொருவன், 256.
 மேலதாயனம்-மேடாசியிலே (சூரி
 யன்) செல்லுதல், 122.
 மைத்திரம் - ஸ்னேகம், 387-9).
 மைத்திரி-மைத்திரிபாவனை,
 387, 389.
 மைத்திருள்கூர்ந்தமனம், 139.
 மைத்துனன், 102, 215-6, 248.
 மைந்து, 8.
 மைந்நிணவிழைநர், 329. [308,
 மையல், 26, 36, 193, 246, 261,
 மையறுபடிவத்து மாதவர், 58.
 மையூன், 215.
 மைவிளக்கு, 154.
 மொசித்தல் - உண்ணல், 215.
 மொட்டாறுமலர், 135.
 மொய்கொண்மாத்கள், 215.
 மொயம்பு, 241.
 மொய்மலர், 260. [ள், 13.
 மொழிபெயர்த்தேத்தோர்-பரதேசி
 மோகம், 388.
 மோதிரந்தொடல், 258.
 மோவாய், 36.
 மெனனம், 177.
 யந்திரவானை, 167.
 யந்திரவாவி, 30.
 யமகம்-ஆபிதர்மபிடகத்தின் பகுப்
 புக்களுள் ஒன்று, 299.
 யவனத்தச்சர், 212.
 யவனதேசம், 212.
 யாக்கை, 34, 58, 95, 105, 116,
 132, 175, 181, 198, 247, 271,
 யாகசாலை, 144. [290, 309, 372.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. டுகக

யாகத்தலைவன், 309.
 யாங்கனும், 211, 274.
 யாங்கனம், 58.
 யாங்குளர், 134.
 யாணர்-புதுவருவாய், 185.
 யாத்தல், 221.
 யாப்பறை, 32, 243.
 யாப்பு - உறுதி, கட்டு, 6, 32, 57, 206, 217, 235.
 யாமங்கொள்பவர்-நாழிகைக்கணக்
 யாமம், 37, 193, 251. [கர், 89.
 யாமலோகம், 3.
 யாம் - தாய், 81. [313.
 யாவதும் - சிறிதும், 24, 61, 137,
 யாழ், 42, 88, 143, 187, 200.
 யாழ்க்காரணம் - யாழ்க்குரியசெய்
 யாழ்த்தண்டு, 47. [கை, 21.
 யாழ்நால்வகை - பேரியாழ், மகர
 யாழ், சகோடயாழ், செங்கோ
 ட்டியாழ், 47, 204.
 யாழ்ப்பாணம், 119.
 யாழ்ப்பாணர்-பாணருள் ஒருவகை
 யாழ்வரை, 200. [யார், 330.
 யாழ்வாசினை, 21.
 யாழாசிரியன் - வைணிகள்; பரத
 நூலுட் கூறப்பட்ட பஞ்சாசாரி
 யருள் ஒருவன், 87.
 யாழினம், 187.
 யாதோர்-கந்தருவர். 65, 245, 248.
 யாற்றடைகரை, 103.
 யானை, 14, 39, 46, 89, 136, 196,
 216, 262, 305-6. [203.
 யானைக்குழுப்புபறையடித்தல், 45,
 யானைத்தி - தணியாப்பசியைவினை
 விப்பதொருநோய், 7, 178 - 9,
 182, 184, 214, 216, 220, 225.
 யானைநிறை, 261.
 யானைப்பாகர், 45, 331.
 யானைமதம் ஏழிலைப்பாலை மலரின்
 மணம்வீசல், 204.
 யானைமதம்வேங்கை மலரின்மணம்
 வீசுதல், 204.
 யானை யாழிற்கு வயமாதல், 200.
 யானையையட்குங்கருவிகள், 200.

யானைவீரர்-அரசர்க்குரிய எண்பே.
 ராயத்துள் ஒருவகையார், 13.
 யானைவேட்டம், 201.
 யுக்தி - சேர்த்தல், 327.
 யுத்தவீரன் - இராமன், 368.
 யுவராஜா - இளவரசன், 214.
 யுகி - யெளகந்தராயனென்னும்
 ஓரந்தணன்; உதயனனுடைய
 மந்திரி, 167.
 யோகசித்தி, 365.
 யோகம் - சேர்க்கை, மருந்து, 35.
 யோகி, 105.
 யோசனை, 104.
 நுபாருபம், 359.
 ரோஸவம் - நரகம்எட்டனுளொன்
 வகிர், 184. [ஹ, 82.
 வருளம் - மகிழ், 40.
 வகை - விதம், 52.
 வகைவரிச்செப்பு, 48.
 வங்கநாவி, 301.
 வங்கம் - கப்பல், 44, 46, 160-61,
 169 - 70, 172, 177, 233, 284,
 வங்கர்க்கோவை, 225. [292, 346.
 வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிராயுதநிற்
 குங்கோயில்; இது முற்காலத்
 திற் காவிரிப்பூம் பட்டின த்திலி
 ருந்தது, 14, 64.
 வசி - மறை, 18, 158, 344.
 வசு - கலிங்கநாட்டுள்ள சிங்கபுரத்
 தை ஆண்ட ஓர் அரசன், 295.
 வசுக்களெண்மர், 16.
 வஞ்சக்கள்வி, 197.
 வஞ்சக்கிளவி, 188.
 வஞ்சப்புக்குச்சி, 287. [265.
 வஞ்சம், 97, 167, 215, 255-6, 260,
 வஞ்சவிஞ்சையன், 69.
 வஞ்சி - சேரர்களுடைய இராசதா
 னி, இஃது ஒருகொடியின்பெய
 ரைப் பெற்றதென்பர், 8, 16,
 213, 234, 274, 276, 289-90,
 292-3, 300, 303, 325-6, 334-
 5, 338, 349.
 வஞ்சிநுண்ணிலை, 62.
 வஞ்சிமலர், 300.

வஞ்சிமிலைதல், 213, 335.
 வஞ்சிமுற்றம், 238.
 வஞ்சினம் - சபதம், 100, 189,
 வட்டங்குயின்று, 99. [201-2.
 வட்டனை - வர்த்தனை, 88.
 வட்டாடல் - ஒருவகை விளையாட்
 டி; அஃதாவது, உண்டையுருட்
 டல், 170. [ல், 21, 47.
 வட்டிகை = வர்த்திகை - எழுதுகோ
 வட்டி, 169-70.
 வட்டிடை - முழந்தாளளவாக உடுக்
 கும் உடை, 87.
 வடநூலார், 91, 110, 124.
 வடநீன், 243.
 வடமொழி, 92, 142, 200.
 வடமொழியாட்டி - பார்ப்பணி, 148.
 வடமொழியாளர், 58.
 வடிகாது - வடிந்தகாது, 221.
 வடித்தல் - சுட்டுவிரலும் பெருவிர
 லும் கூட்டி யாழ்நரம்பை அக
 மும் புறமும் ஆராய்தல், பயிற்று
 தல், 204, 331.
 வடியா நா, 257.
 வடிவு, 284.
 வடிவுமறைத்தல், 205.
 வடிவேற்கின்னி - ஒருசோழன், 288.
 வடிவேற்றடக்கைவானவன், 289.
 வடு, 40, 184, 188 - 9.
 வண்டு, 31, 42 - 3, 96, 188 - 9,
 191, 195, 204.
 வண்ணங்களைக் கொண்டெழுதாம
 ல் வடிவை மட்டும் கோட்டின
 வணக்கல், 213. [சித்திரம், 245.
 வணக்குபாத்திரம், 135.
 வணிகன், 155.
 வத்தாட்டு வண்ணக்கம்மர், 212.
 வத்தவன் - வத்ஸராஜனாகிய உதய
 ணன், 167.
 வத்ஸராஜன் கதை, 167.
 வதிதல், 89, 150, 152.
 வந்தனை, 124, 184.
 வம் - வா: 211.
 வம்பக்கோட்டி, 159.
 வம்பப்பரத்தர், 88.

வம்பப்பரத்தை, 109.
 வம்பமாக்கள், 37.
 வம்பமாதர், 214.
 வம்பலன் - அயலான், 223.
 வயக்குற்றமண், 307.
 வயந்தக்குமரன், 167.
 வயந்தக்கோலை, 80.
 வயந்தமலை - மாதவிதோழி; இவ
 னைக் கூனியென்றும் கூறுவர்,
 4, 20, 22, 26-7, 49, 187.
 வயவர் - வீரர், 213.
 வயனங்கோடு - பாண்டநாட்டுள்ள
 ஒருர்; ஆபுத்திரன் இந்த ஸுநி
 லுள்ள புதி யென்பவ றையைய
 வீட்டிலேதான் வளர்த்தான்; இ
 துவயவனங்கோடுனவும் வழங்
 கப்படும், 142 - 3.
 வயா - டீவட்டைகோடு, 223.
 வயிச்சிரவணன் - விச்சிரவமுனிவரு
 டையபுத்திரன்; சூரபாள், 39.
 வயிரம், 248, 313.
 வயிற்றகம், 163.
 வயிற்றிலும், 225.
 வயிறு, 44, 130, 152, 179 - 80,
 183, 292.
 வயிறுகாய்பெறப்படு, 130.
 வர்த்தித்தல், 357.
 வரகு-வண்ணவரைக் கூடலத் தருகான்
 வரங்கிடத்தல், 199. [து, 9, 330.
 வரம்பிலுறவன், 312.
 வரம்பின் நிப்பெறப்படுகாமம், 196.
 வரலாறு, 135.
 வரவு - வரலாறு, 84.
 வரகம்கிரம் - முற்காலத்து ஒருத்த பி
 ரவரித்த நடுவியாது, புகர்; விக்கி
 ரமார் க்கு நூலைய அழைக்கரைத்
 திருந்த கவி ரவரத்தினங்கருள்
 ஒருவர், 122.
 வரி-விற்று, வரிப்பாட்டு, 207.
 வரிக்கோலம், 37.
 வரிச்செப்பு, 48.
 வருணம், 71, 210.
 வருந்துதுயர், 161, 232.
 வருபொருள், 230.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. நுகந

வருஉ - வந்து, 230.
 வருஉம், 181.
 வரைப்பு - எல்லை, 328.
 வரையான் - நியதியில்லான், 261.
 வல்லாங்கு, 257.
 வல்விருள், 69, 152, 161.
 வல்லெயிறு, 14.
 வல்வினை, 231-2, 259.
 வலம்புரிச்சங்கம், 94. [தல், 184.
 வலமுறை மும்முறை வந்தனைசெய்
 வலித்தல் - நினைத்தல், 90, 235.
 வலையிடைப்பட்டமான், 145.
 வழக்காட்டு - ஊடல், 281.
 வழக்கு, 12, 108, 311.
 வழக்கு ஆறு, 371, 382.
 வழக்கு இருவகை, 9.
 வழங்கல் - கொடுத்தல், செல்லல்,
 வழி, 47, 252, 238. [170, 295.
 வழித்தோன்றல், 52, 206.
 வழிப்படர்தல், 65.
 வழிப்பொருள், 385.
 வழிபடுதெய்வம், 143.
 வழிமுறைத்தோற்றம், 377.
 வழு, 76.
 வழுத்துதல், 35.
 வழுநீர், 220.
 வழுவறுதெய்வம், 181.
 வழுவறுமரன், 235.
 வழுவாய், 132.
 வள்ளி, 125.
 வள்ளைத்தான், 221.
 வளஞ்சரக்கென வாழ்த்தல், 158.
 வளந்தலை மயங்கல், 340.
 வளிகலன் வெளவல், 170.
 வளிலலங்கொட்கும், 139.
 வளை, 37, 52, 190, 223, 330.
 வளைஇய, 83.
 வளைந்த யாக்கை, 155.
 வளையசுந்தரம் - தடமித்தெனென்
 னும் அரசனது பட்டத்துயானை,
 வளையோன், 115. [45.
 வளைவணன் - நாகநாட்டரசன் ;
 வாசமயிலையின் கணவன் ; பீலி
 வளையின் தந்தை, 268, 346.

வற்கடம், 158, 166.
 வற்கலை, 181.
 வற்பம் - வன்மை, 312-3.
 வறங்கூடல், 158.
 வறந்தலையுலகம், 108.
 வறம் - வறுமை, 85.
 வறனோடுவகு, 165, 237.
 வறும்பூத்துறக்கும் வண்டு, 196.
 வறுமொழியாளர், 88.
 வன்னிமன்றம், 74.
 வவிலுடர் - ஒரு முனிவர், 149.
 வாக்கின்குணம் நான்கு, 374.
 வாக்கின் மடந்தை - சிந்தாதேவி,
 வாகை - வெற்றி, 268. [154.
 வாகைமன்றம், 74.
 வாகையிலைதல், 301.
 வாங்கா நெஞ்சு, 245.
 வாங்குநர் - வாங்குவோர், 123.
 வாசந்தவை - இராசமாதேவி முத
 லியோர்க்கு மனத்துன்பமுண்
 டானபொழுது பல நீதிமொழி
 கள் கூறி அதனைப் போக்கிய
 வன், 253, 255.
 வாசமயிலை - வளைவணன் மனைவி ;
 பீலிவளையின் தாய், 268.
 வாசவர்-பஞ்சவாசம் விற்பார், 329.
 வாசவன் விழாக்கோள், 269.
 வாசினை - வாசித்தல், 21.
 வாட்டிறற் குருசில், 194, 198.
 வாடாத மலர்மலை, 31.
 வாடுபெரியுழந்து, 182.
 வாணன் - பாணசுரன், 37.
 வாணிகமரபு, 246.
 வாணிகர், 170, 172.
 வாமன் - புத்தன்; அழகியவனென்
 றபடி, 31, 66, 368, 373.
 வாமனன், 206.
 வாய் - உண்மை, 102, 232, 235.
 வாய்ப்பறை, 279.
 வாய்புதைத்தல், 111.
 வாய்மை நான்கு, 25-6, 115, 131,
 135, 297, 302, 337, 371.
 வாய்மொழி, 126, 282, 373.
 வாய்வதாக, 132, 238.

வாய்வான், 191, 251, 300.
வாய்வானாமை - பேசாதிருத்தல்;
நால்வகை வினா விடைகளுள்
ஒன்று, 371, 386-7.
வாயாகின்று, 341.
வாயில், 223, 237, 240, 252, 271,
304, 306, 370, 372, 374, 377.
வாயில் இரண்டு, 195.
வாயில்கள் கூறு, 375.
வாயில்களொன்பது, 388.
வாயில் காவலாளர் வீதி, 329.
வாயிலுக்கிசைத்தல், 213.
வாயுச்சந்தானம் - நால்வகைச் சந்தா
னங்களுள் ஒன்று; அது காற்
றைப்போன்ற தொடர்ச்சி, 371.
வாயெடுத்ததைத்தல், 291.
வார்கழல், 57.
வார்கிலை, 206.
வாரணம் - கோழி, யானை, 94.
வாரணுகி=வாராணஸி-காசி; இது
வாரணவாசியெனவும் வழங்கும்,
142, 143.
வாராகம் - வேதாங்கமாகிய கலித்
தூல் வகைகளுள் ஒன்று; வராக
மிகிரென்பவரற் செய்யப்பட்
டதாதலின் இப்பெயர்பெற்றது,
வால்வெண்கண்ணம், 48. [310.
வாலொளி, 180.
வாழிய : வியங்கோள், 4.
வான், 229, 231, 254, 260, 265.
வாளரம் - ஒருவகை அரம், 330.
வான்பிறைக்கோடு, 203.
வான்புணை, 192.
வான்பெருஞ்செல்வம், 248.
வான்பொருள், 248.
வான்மீகராமாயணம், 225.
வான்ருகு கற்பு, 168, 243.
வான்றேர்ப்பாகன், 223.
வானத்துமீனிலும் பலவறம், 248.
வானத்துவாழ்வாரே வண்கணவர்,
156. [215, 220, 225.
வானம் - ஆகாயம், மழை, மேகம்,
வானம் பொய்யாது, 189, 238.
வானவர் பெருந்தகை, 128.

வானவாழ்க்கையர், 220.
வாறுடிழிந்தோன், 111.
வாறுடெழுதல், 181, 182.
வாறோர்தலைவி, 154, 200.
வாறோருண்டொழிமிச்சில், 165.
விக்கிரமாதித்தன் - பாணவம்சத்
திற்பிறந்த ஓரசன்; பிரபுமேரு
தேவனுடைய புத்திரன், 122,
207.
விகாரம், 166, 187, 195, 218, 255,
266, 294, 298, 320, 332.
விசுவாவிசுவா, 104, 370.
விச்சாதரன், 217.
விச்சாதரி, 178.
விச்சை, 52, 218.
விசயபாகு-பாணவம்சத்திற் பிறந்த
ஓரசன்; புகழ்விப்பவர் கண்ட
னென்ற இரண்டாம்விசயனத்தி
னுடைய புத்திரன்; கிருஷ்ண
ராஜ நென்ற அரசனுக்குகேய
ன், 207.
விசயன் - அருச்சுனன், ஆரியநாட்
டரசருளொருவன், 319, 301.
விசயாதித்தன், 207.
விசாகம் - ஒருநட்சத்திரம், 121-2.
விசாகை - ஒருவணிகமாகிய; மரண
பரியந்தம் விவாகமின்றிக் கண்
னரிமாடத்திருந்தே காலங்கழித்
தவன், 245-8. [ஒருவன், 301.
விதித்திரன் - ஆரியவரசர்களுள்
விசிபிணியமுழவு, 244.
விசுத்திமார்த்தம்-விமார்த்தம், 87,
விசம்பு, 37, 108, 268. [41, 381.
விசுவாதித்திரமுனிவர், 127-8.
விசேடவாதி, 322.
விஞ்சை, 86, 97, 199, 225-6.
விஞ்சைப் பாத்திரம், 131.
விஞ்சைமகன், 169, 215, 222, 251.
விஞ்சைமாககர், 168.
விஞ்சையன் - வித்தியாதரன், 29-
30, 41, 56, 69, 180, 182-3,
219, 223-4, 226-9, 251-2,
260, 265. [ருத்தல், 335.
விஞ்ஞானத்திற் கர்மபீஜமடங்கியி

அருட்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. (ருகடு)

விஞ்ஞானஸ்கந்தம்- ஐந்துஸ்கந்தங்
களுள் ஒன்று, 287, 385. [3.
விஞ்ஞானனந்தியாயதன லோகம்,
விட்டேற்றுனர் - இகழ்ந்துகடுஞ்
சொற் சொல்லுவோர், 158 .
விட்டேற்றி, 159.
விடநாகம், 307.
விடர், 158, 166.
விடர்ச்சிலைபொறித்தவேந்தன் - ஓ
ரு சேரன்; இமயவரம்பன் நெடு
ஞ்சோலாதனைவன் கூறப்படு
வன்; கோவலனுக்கு ஒன்பது
தலைமுறை முன்னோனாகிய கோ
வலனுக்குக் காதற்பாங்கன்,
விடாஅ, 154. [336.
விடியல்வருணனை, 94.
விடியல்வேலை, 230.
விடஇய-விடித்தற்பொருட்டு, 167.
விடுகதை, 244.
விடுதோல், 221.
விடுஉம், 120.
விடைவகைநான்கு, 387.
வித்தகம், 212.
வித்தகர், 41, 202.
வித்தல், 180.
வித்தியவித்து, 344.
வித்தியாதரவருகு, 180.
வித்தியாமண்டபம், 18.
வித்தின்விளைவு, 344.
வித்து, 113, 226, 344.
விதானம்-மேற்கட்டி, 190, 212.
விதிமாணடி, 99.
விதுப்புறுநெஞ்சு, 186.
விந்தாகடிகை-ஒரு தெய்வப்பெண்;
விந்தமலையின்மேல் யாரேனுஞ்
செல்லுவவராயின், அவரைச் சா
யையரவிழுத்துத் தன்வயிற்றிலி
விந்தாசனி, 225. [டுபவன், 225.
விந்தை - தூர்க்கை, 37.
விநயி-ஓரிராசகுமாரன், 155.
விநாசி, 354.
விபக்கம், 351, 353.
விபக்க வியாபி, 356.
விபக்கைகதேசவிருத்தி, 356-7.

விபக்தத்தின்பகுதி இரண்டு, 299.
விபச்சித்-பழையபுத்தர்களுள் ஒரு
வர், 369.
விபரீதம்-ஒன்றைமற்றொன்றாகவே
நினைப்பது, 304, 313, 353, 362.
விபரீதவெதிரேகம், 360, 364.
விபரீதாந்நுவயம், 360, 362.
விபவம், 155.
விம்பசாரகதை- ஒருதமிழ்ப்பெளத்
தனால்; இது கௌதம புத்தரு
டைய மாணக்கர்களுள் ஒருவ
னும் இராஜக்கிருகநகரத்தரசு
னுமாகிய பிம்பஸாரனென்பவ
னுடைய சரித்திரத்தை விரித்
துக்கூறுவதொரு காப்பியமெ
ன்றமட்டும் தெரிகின்றது; இ
தைப்பற்றிய வேறொரு வரலாறு
ம் தெரியவில்லை, 367.
விம்மி - பொருமி, 258.
விமானம், 69.
விமானவஸ்து, 299.
வியக்கோள், 241-2.
வியந்தரோந்திரர் முப்பத்திருவர் -
வியந்தரலோக வாஸிகள்; இவ
ர்கள் சதேந்திரவகையைச் சார்
வியப்பு, 206. [ந்தவர்கள், 316.
வியபிசரியாமை, 231.
வியர் - வேர்வை, 189.
வியவகாரதசை, 375.
வியாகரணம், 310.
வியாசர் - பிரமாணவாத நூலாசிரி
யர்களுள் ஒருவர்; இவர்கொண்
ட பிரமாணம் பத்து, 303.
வியாசபாரதம், 194.
வியாப்பியம், 362.
வியாபகம், 362.
விரதம், 116, 182, 197, 246.
விரதயாக்கையர், 74.
விரதிகள், 33.
விரலுதைத்துவெம்மை, 88.
விராடநகரம், 205.
விராடன், 39.
விராய்மலர்க் கூந்தல், 111, 231.
விராவுற்றன, 247.

விரிகதிர்ச் செல்வன், 138.
 விரிசிறைப்பறவை, 98.
 விரிஞ்சி, 147.
 விருச்சிகன் - பொதியின் மலைச்
 சாரலில் தவஞ்செய்துகொண்டி.
 ருந்த ஒருமுனிவர்; காயசண்டி.
 கையைச் சபித்தவர், 181 - 2,
 விருத்தம், 355, 358. [219.
 விருந்தாட்டயர்தல், 75.
 விருந்திற்பாவை, 192.
 விருப்பு வெறுப்பில்லாமை, 388.
 விருஷபதீர்த்தங்கரர்புராணம்-சை
 னதூலாகிய ஸ்ரீபுராணத்தின்
 பகுப்பினுள்ளொன்று, 155.
 விருஷபர்-பழைய புத்தர்களுள்ளொ
 விரை, 45. [ருவர், 369.
 விரைகுடைதல், 210.
 விரைநீர், 326.
 விரைப்பூம் பந்தர், 208.
 விரைப்பூம் பள்ளி, 88.
 விரைபரிசெடுத்தேர், 196.
 விரைமரக்கா, 332.
 விரைமரம், 96, 177.
 விரைமலர், 108.
 விரைமலர்த் தாமரை, 43, 172.
 விரைவனன்-விரைபவன், 347.
 வில், 50, 145, 194,
 விலங்கரம், 380.
 விலங்கு - குறுக்கு, மிருகம், 114,
 147, 154, 177, 221, 226, 272-
 3, 278, 313, 344, 373-4, 379.
 விலாவிற நக்கு, 156.
 விலோதம்-துகிற்கொடி விசேடம்,
 விலோதனம், 54. [17.
 விழுவணிமூதூர், 215.
 விழவு, 38, 89, 114, 343.
 விழாக்கால்கோள், 39.
 விழாக்கோள், 12-3, 244, 289.
 விழாமுரசு, 14.
 விழாவணிவிரும்பல், 62.
 விழித்தல்-உயிர்வாழ்தல், 258.
 விழுச்சீர், 11, 218.
 விழுத்தகை, 205.
 விழுத்துணை, 248.

விழுந்திக்குப்பை, 177.
 விழுப்பெருஞ் செல்வம், 246.
 விழுமக்கிளவி, 98, 228.
 விழுமம் - வருத்தம், 33, 182, 229.
 விழையாவுள்ளம், 220.
 விழைவின் கூட்டம், 379.
 விளரி, 204.
 விளாக்கொண்டெழுதல், 96.
 விளாமரம், 74.
 விளி, 49, 97, 102, 124, 135, 141,
 154, 157, 166, 201, 229-30,
 259, 261, 266, 295.
 விளிதல்-இறத்தல், 135, 228 - 9,
 விளிப்பது-பாடுவது, 43. [265.
 விளிப்பு-அழைத்தல், ஓசை, 32,
 45, 73, 78, 334.
 விளையாமழலை, 51.
 விளையுள், 128.
 விளையு - விளையலம், 52.
 விற்புருவம், 220.
 விற்பொறி, 328, 335.
 விற்றலில், 220.
 வினயதரும வகை, 366.
 வினய பிடகம், 299.
 வினாபு, 134.
 வினாவிடைநாள்கு, 371, 386.
 வினாவின் விடுத்தல்-நால்வகைவினா
 விடைகளுள்ளொன்று, 371, 386-7.
 வினை-கன்மம், போர், 52, 261,
 380.
 வினை இரண்டு, 113, 246, 373.
 வினைத்தொகை, 17, 139-40, 158,
 165, 196, 239.
 வினைப்பயன், 179, 217, 219,
 272-3, 370, 372-3.
 வினையுருத்தல், 99, 135 - 6, 180,
 228, 259.
 வினையெச்சமுற்று, 110.
 விஜ்ஞானம் - உணர்வு, 369, 372,
 விஷ்ணுமாயை, 105. [375-6.
 விஷயசம்பந்தம், 372.
 விஷயவத்தினம், 122.
 வீ, 209.
 வீங்குபிணி, 44, 46.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. நுகள்

வீங்குமாண்செருத்தல், 65.

வீட்டியது, 260.

வீட்டியல்பு, 319. [315, 379.

வீடு - விடுதல், 8, 121, 195, 241,

வீணை, 47, 201, 209.

வீயாவீழுச்சீர், 218, 249.

வீரசோழியம் - தமிழிலக்கணநூல்

களுளொன்று; இதில்எழுத்துச்

சொற் பொருள் யாப்பு அணி

யென்னும் ஐந்திலக்கண விதிக

ளும் கூறப்பட்டுள்ளன; இந்து

லாகிரியர் பௌத்த சமயத்தின

ராகிய பொன்பற்றியூர்ப் புத்தமி

த்திரனார்; அவர்காலத்து அரசா

ண்ட வீரசோழனென்னும் அரச

சன்பெயரார் செய்யப்பட்டமை

யின் இப்பெயர் பெற்றது; இதி

லுள்ள கவித்துறைகள்-181; இ

தற்குப் பெருந்தேவனாரென்பவ

நால் உரைசெய்யப்பட்டுள்ளது,

60, 63, 100, 113, 125-6, 238,

297, 341, 365, 367-8, 373.

வீரவளை, 209.

வீரியபாரமிதை - வீரியம் நிறைத்

தல்; தசபாரமிதையு ளொன்று;

297, 363.

வீரை - இலக்குமி தாரையென்பவ

ரின் சகோதரி; துச்சயன்மனை

வி; மதுமயக்கத்தால் யானையின்

முன்னே சென்று உயிரை விட்

டவன்; சதமதியாகப்பிறந்தவன்

இவளே, 113, 132, 134-6, 262.

வீவில்வெம்பசி, 169.

வீழ்கதிர், 271.

வீழ்துணை, 88.

வீழ்துயர், 80.

வீழ்பு-சுள்ளி (ஆகுபெயர்), 36.

வீற்றிருந்து - கவலையின்றியிருந்து,

வீற்றுவிற்றாக, 385. [281.

வெஃகல், 230, 273, 374.

வெகுளி, 111, 114, 203, 222,

224, 223, 231, 273.

வெங்கணை - விருப்பத்தைச் செய்யு

ம் அம்பு, 51.

வெங்கதிர் - சூரியன், 31.

வெங்கதிரமையம், 111.

வெங்கள், 174.

வெட்சி, 40.

வெட்பாலை வீசேடம், 41.

வெண்கடப்பமரம், 40, 209.

வெண்கலக்கண்ணார், 329.

வெண்களர், 112.

வெண்கிறுகடுகு, 38, 90.

வெண்சுதை, 38, 69, 212, 290.

வெண்டிரைதந்தவமுத, 165.

வெண்ணீறு, 36.

வெண்ணெய்க்குன்று, 222.

வெண்பலியரங்கம், 77.

வெண்பிறப்பு, 314.

வெண்மணல், 117, 220.

வெதிரம் - மூங்கில், 41.

வெதிரேகம், 352, 360, 364.

வெதுப்பல் - கடல், 27, 41.

வெந்துருவெண்களர், 112.

வெந்துயரிடம்பை, 27.

வெந்துறுபொன், 274.

வெப்பம்பொறுத்தல், 336. [228.

வெய்துயிர்த்தல், 144, 186, 206,

வெய்யோன், 302.

வெரீடு, 77.

வெருவருசெலவு, 203.

வெருஉ-அச்சம், 144.

வெருஉப்பகை = வெருஉம்பகை,

114, 139, 144.

வெருஉப்பறை, 203.

வெவ்வீனை, 135, 228, 261.

வெவ்வுரை, 279.

வெள்ளி, 64, 67, 180, 308, 329.

வெள்ளிகுடை, 69, 75, 351.

வெள்ளிமுளைத்த நள்ளிருள், 145.

வெள்ளிவீ-பாடை, விளாமரம்,

74-5.

[ஒன்று, 315.

வெள்ளியுயிர் - ஜவகையுயிர்களுள்

வெள்ளிவீதியார்-கடைச்சங்கப்புல

வருள் ஒருவர், 311. [மை, 67.

வெள்ளிவெண்குடம் மதிக்கு உவ

வெள்ளிவெண்டோடு - சங்கினுற்

செய்த காதணி, 36, 64.

வெள்ளின் மன்றம், 74.
 வெள்ளுப்புப்பகருநர், 329.
 வெள்ளெட்சாந்து-வெள்ளிய எள்
 ளரலாகிய விழுது, 24.
 வெள்ளென்புணங்கல், 174.
 வெள்ளைக்கோட்டி - பயனில்லாத
 வெள்ளைமகள், 156. [கூட்டம், 156].
 வெறி - ஆடு, 221.
 வெறும்பை, 221.
 வெண் - வெற்றி, 227. [346].
 வெண்வேற்கிள்ளி - ஒரு சோழன்,
 வேகவெந்தீ நாகம், 222, 224.
 வேங்கை - ஒருமரலிசேடம், 41.
 வேசையரில் குடிக்குற்றப்பட்டாரு
 க்குச் செய்யும் தண்டனை, 189.
 வேட்கோவர்-சூயவர், 329.
 வேட்டம் வாய்த்தல், 201.
 வேட்டுவர், 145, 262.
 வேணவர், 2, 332.
 வேணு, 200.
 வேத்தவையார், 337. [20].
 வேத்தியல் - அரசர்சர்க்காடுகூத்து,
 வேதம், 142, 144.
 வேதம்செய்யாமொழி, 311.
 வேதவாதி, 310 - 11.
 வேதவிதி, 148.
 வேதவியாதன், 303.
 வேதனை - நுகர்ச்சி; பன்னிருபிதா
 னத்துள் ஒன்று, 369, 372, 381.
 வேதாங்கம், 142, 144.
 வேதாளிகர், 330 - 31.
 வேதிகை - திண்ணை, 17, 190, 209.
 வேந்தர் முனையிடம், 98.
 வேந்தன் - இந்திரன், 210.
 வேப்பிலை, 90.
 வேய்கரிகானம், 185.
 வேய்க்குழல், 42, 210.
 வேய்தல், 212, 295.
 வேல், 192, 204, 241, 268.
 வேலூர் - நல்லியக்கோட்டுணன்பவ
 ன் முன்னர் ஆண்டவன்; இதன்
 வரலாறு சிறுபாணற்றுப்படை
 யால் விளங்கும், 207.
 வேலை - பொழுது, 230.

வேலைக்கடல், 307.
 வேழம்பர்-கழைக்கூத்தர், 158.
 வேழம் வேட்டெழும்வெம்புலி,
 வேள், 51. [223].
 வேள்வி, 144, 179. [ரை, 24].
 வேளைவெந்தை - வெந்தவேளைக்கீ
 வேற்றுமைநயம், 371, 385.
 வேற்றுருவம், 242, 260, 300.
 வேற்றுருவெய்துவிக்கும் மந்திரம்,
 115, 257, 300.
 வேற்றாண், 153.
 வேற்றோரணி, 136.
 வேறும் - வெல்லுவேம், 201.
 வைகறைப்பொழுது-இரவிற்கடை
 யாமம், 223, 230.
 வைகாசி, 122.
 வைகிருன், 223.
 வைச்வதேவம்-ஒருயாழ்வும், 128.
 வைசாக சுத்த பெளர்ணிமை-இந்
 ல் கௌதமபுத்தர் பிறந்தாரென்
 றும் அவர்ஞானம் பெற்றதினம்
 இதுவே பெய்ந்துகூறுவர்,
 115, 121, 161.
 வைசியர் பெறுப்பட்டம், 47-8.
 வைசேடிகம், 309, 320.
 வைசேடிகவாதம், 321-2.
 வைசேடிகவாதி, 322.
 வைசேடிகன், 354.
 வைணவவாதி, 310.
 வைத்தியம், 106. [362].
 வைதன்மியதிட்டாந்தம், 351, 353,
 வைதன்மியதிட்டாந்தவாபாசம்
 ஐந்துவகை, 360.
 வைதாளியாடுவார், 330.
 வைதிகச்சொல் - வேதத்திலுள்ள
 பதங்கள், 310.
 வைதிகமார்க்கம், 303.
 வைராக்கியமார்க்கம், 113.
 வைரி-வைரமுடையபகை, 124.
 ஸ்யெளதிவதம் - கணிதஸ்கந்தம்,
 ஐாதகஸ்கந்தம், தோராரஸ்கந்த
 மெனமூன்றுவகைப்படும்; வேத
 த்திற்கு உபயோகமானது கணி
 தஸ்கந்தம் ஒன்றே, 122.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௧௧

ஜ்யெனதிஷிகர் - சோதிடர், 122.
ஜகதேகமல்லன், 207.

ஜயதேவர்-தேகோலிந்தமென்னும்
நூலையியற்றியவர், 61.

ஜயநந்திவர்மன் - பாணவம்சத்திற்
பிறந்த ஓரசன்; இவன் ஆந்திர
தேசத்திற்கு மேற்குள்ள நாட்
டை ஆண்டவன், 207.

ஜலதாரா-நீர்தொடர்ந்து போகும்
ஜன்மம், 369. [வழி, 326, 388.

ஜாதகம் - ஸூத்திரபிடகத்தின் சி
ற்றுறுப்புக்களுள் ஒன்று, 105,
ஜினலயம், 34. [125-6, 299.

ஜீமூதவாகனன் - நாகாநந்தமென்
னும் வடமொழி நாடகக்கதாநா
யகன், 126.

ஜத்தேயத்தினிலக்கணம், 350.

ஜாவகன் - தருமம் கேட்பவன்;
புத்தர்சனில்துறவிக்கு உரியபெ
யராகவும்வழங்குகின்றது, 239.

ஜீபுராணம்-ஒருசைனநூல்; இதில்
விருஷபர்முதல்ஜீவர்த்தமானர்
இறுதியாகவுள்ள 24-நீர்த்தங்க
ரர்களுடைய சரித்திரங்கள் மிக்
க விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன;
மணிப் பிரவான நடையாக
வுள்ளது; இக்காலத்து வழங்
காத பற்பல தமிழ்ச் சொற்
சொற்கள் இதிற்காணப்படும்;
இந்நூலைச் சைனர் தினந்தோ
றும் பூசித்துப் பாராயணஞ் செ
ய்து வருவர், 7, 155.

ஜீமல்லிநாதஸூரி - சிறந்த வட
மொழியுரை யாசிரியர்களுள்
ஒருவர்; இவர் ரகுவம்சம், குமா
ரஸம்பவம், மேகஸந்தேசம், மா
கம், கிராதார்ஜுனீயம், நைஷ
தம், பட்டிகாவ்ய முதலிய நூல்
களுக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தி
ருப்பதாகக் கூறுகின்றனர், 848.

ஜீலாஷணபாவண - அசுப்பாவண,
389.

ஜீஹர்ஷகலி - இப்பெயர் பெற்ற
வடமொழிப் பண்டிதர் இருவரு

ளர்; (i) நாகாநந்தமென்னு
நூலையியற்றிய ஓரசர்; (ii) நை
டத நூலாசிரியர், 126, 348.

ஷட்கதி-அறுவகைப் பிறப்பு; அ
வை மக்கள்வகை முதலியன,
373.

ஷடாயதனம் - ஆறுவாயில், 369,
372, 375. [371.

ஸ்கந்தம் - கூட்டம், தூண், 71,
ஸ்தவிரர் - உத்தமபிஷேகங்கள்;
கௌதமபுத்தருடைய உத்தம
மாணுக்கர்களுக்கு நூலாகரென்
பது பெயரா யிருந்ததென்றும்,
அவர்களுக்குப் பிற்காலத்துஸ்த
விரரென்பது பெயராயிறெண்
றுங் கூறுகின்றனர், 299.

ஸ்தேரகாதை - ஸூத்திரபிடகத்
தின் சிற்றுறுறுப்புக்களுள் ஒன்
ஸ்தேரர்-ஸ்தவிரர், 299. [து, 299.
ஸ்தேரீகாதை - ஸூத்திரபிடகத்
தின் சிற்றுறுறுப்புக்களுள் ஒன்று,
299.

ஸ்பரிசம் - ஊறு; பன்னிருவிதா
னங்களுள் ஒன்று, 369, 372.

ஸ்ரோதஸ் - பிரவாகம், 81.

ஸ்ரோதாபத்தித்துவம் - தியானங்
களித்தனுள் முதலாவது; இது
24 - பகுப்பையுடையது, 81.

ஸ்வபாவலிங்கம் - இயல்பு; பத்
துப் பிரமாணங்களுள் ஒன்று,
ஸ்வயம்பு, 311. [303.

ஸ்வாகாதேவி - அக்கினிதேவன்
மனைவி; அவனுடைய வேட்கை
பைத் தீர்த்ததற்கு ஏழுமுனிவர்
களின் பத்தினி வடிவத்தைத்
தனித்தனி எடுத்தவள், 194.

ஸகஸ்ரரசக்கரரோகை - கௌதம
புத்தருடைய காலிலிருந்ததென்
று புத்தசரித்திரம் கூறுநிற்கும்,
காமலோகங்கள், 3. [63.

ஸகிருதாசாமித்துவம் - தியானங்
கள் ஐந்தனுள் இரண்டாவது;
இது 12 - பகுப்புக்களை யுடை
யது, 81.

